Valérie ferriu

im

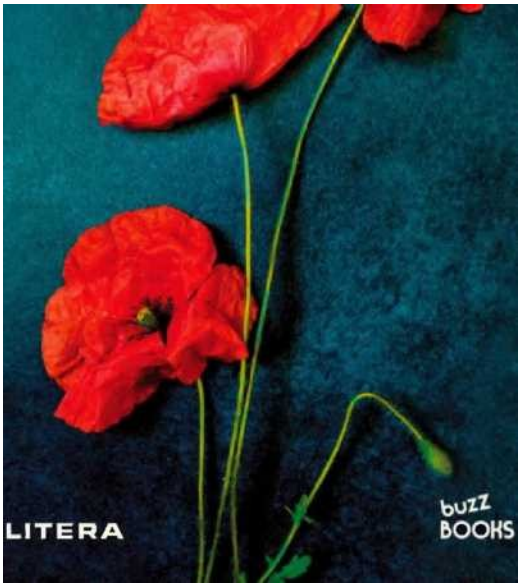

ftOOKS

Cărţile despre care toată **lumea** vorbeşte!

O colecţie cosmopolită, locul de întâlnire acelor mai noi opere de ficţiune contemporană – romane aflate în topurile internaţionale, premiate, ecranizate sau În curs de ecranizare, traduse În zeci de limbi – cărţi provocatoare, pe care abia aşteptaţi să le citeşti

Valerie Perrin

Trei

Traducere din limba franceză şi note EDUARD CLAUDIU BRĂILEANU

Trois

Valérie Perrin

Copyright © Éditions Albin Michel, 2021 Credit foto © Jane Morley / Trevillion Images

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Trei

Valérie Perrin

Copyright © 2022 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Rodica Bogdan Corector: Dorina Lipan Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp ISBN 978-606-33-9536-9 ISBN EPUB 978-606-33-9609-0

Pentru Nicola Sirkis şi Yannick Perrin în memoria lui Pascale Romiszvili

4 decembrie 20X7

În această dimineaţă, Nina m-a privit fără să mă vadă. Privirea i-a alunecat ca picăturile de apă pe jacheta mea impermeabilă, chiar înainte să se strecoare într-o cuşcă.

Ploua cu găleata.

I-am zărit în treacăt chipul palid şi părul negru, ascuns sub gluga pelerinei. Avea nişte cizme de cauciuc prea mari şi ducea în mână un furtun lung pentru stropit. Când am văzut-o, am simţit un şoc electric în stomac, de cel puţin cinci sute de mii de volţi.

Am lăsat treizeci de kilograme de bobiţe

pentru câini. Ap fac în fiecare lună, dar nu intru niciodată în adăpost. Aud câinii, însă nu îi văd. Exceptând cazul în care vreunul dintre cei mai plimbăreți trece prin fața mea.

Sacii stau aliniați unii lângă alții în fața intrării. Un angajat, mereu același, un tip masiv și nebărbierit, mă ajută să duc hrana până în zona unde scrie: ABANDONUL UCIDE și VA RUGAM SA ÎNCHIDEȚI BINE POARTA LA IEȘIRE.

în fiecare an, de Crăciun și înaintea vacanței de vară, niciodată în aceeași zi, strecor și niște bani în cutia poștală. Nu trec numele donatorului, ci doar NINA BEAU, scris cu marker negru pe plic. Nu vreau să știe că banii vin de la mine. Nu o fac pentru animale, ci pentru ea. Știu sigur că totul se va duce pe hrana animalelor și pe îngrijiri veterinare, dar mi-am propus ca acest lucru să se întâmple fără să fie ea afectată într-un fel. Doar ca să știe că afară nu sunt doar oameni care aruncă puii de pisică la tomberon.

Acum treizeci și unu de ani s-a uitat la mine fără să mă vadă, la fel ca în această dimineață. Ieșea din toaleta bărbaților, avea zece ani. La

cea pentru femei era ocupat şi Ninei nu-i plăcea să aştepte.

Privirea i-a căzut asupra mea şi a leşinat în braţele lui Étienne.

Eram într-o după-amiază la Progrès, barul-tutungerie al părinţilor lui Laurence Villard. Localul era închis, cu obloanele trase, pentru aniversarea fetei lor. îmi amintesc de scaunele întoarse pe mese, cu picioarele în sus, unele peste altele. De o pistă de dans situată între aparatul de jocuri şi bar. Pachete de cadouri îngrămădite deasupra, lângă pungile de chipsuri şi de Choco BN[1], pungi cu paie galbene de băut, în pahare de carton umplute cu Oasis[2] şi limonadă.

Era acolo toată clasa a patra. Nu cunoaştem pe nimeni. Tocmai mă mutasem în La Cornelie, un oraş muncitoresc din centrul Franţei, cu aproximativ douăsprezece mii de suflete.

Nina Beau. Etienne Beaulieu. Adrien Bobin.

Le-am observat reflexia lor multiplicată de trei ori în oglinzile incrustate de-a lungul tejghelei.

Aveau prenume demodate. Cea mai mare parte dintre noi se numeau Aurélien, Nadège sau Mickaël.

Nina, Etienne şi Adrien tocmai intrau într^o perioadă în care deveneau de nedespărţit. în acea zi şi în toate celelalte, eram ca şi invizibilă pentru ei.

Nina şi Etienne au dansat toată după-amiaza pe melodia *Take on Me* a grupului A-ha. Un disc de vinii de 45 de rotaţii. Repetat timp de douăzeci de minute. Copiii din clasa mea l-au tot pus la pick-up de parcă nu mai erau şi alte melodii.

Nina şi Etienne au dansat ca adulţii. Ca şi cum toată viaţa lor numai asta ar fi făcut. Aşa mi-am zis cât timp i-am analizat.

La lumina stroboscopului, semănau cu două păsări marine cu aripile deschise în nopţile cu vânt puternic. Doar un far îndepărtat le lumina aripile şi graţia mişcărilor.

Adrien a rămas aşezat pe podea, cu spatele

lipit de perete, nu departe de ei. Când Cyndi **Lauper a început să cânte *True Colors,* s-a ridicat brusc să o invite pe Nina la un dans lent.**

Étienne m-a atins. Nu-i voi uita niciodată mirosul dulceag, de vetiver[1].

Locuiesc singură pe dealurile din La Cornelie, chiar dacă nu sunt prea înalte. Câmpia este doar puţin ondulată. Am plecat şi am revenit pentru că aici cunosc orice zgomot, vecinii, zilele însorite, cele două străzi principale şi rafturile din supermarketul unde îmi fac săptămânal cumpărăturile. De vreo zece ani preţul pe metru pătrat este derizoriu, foarte corect în condiţiile în care pământurile nu se vând. Aşa că am cumpărat o căsuţă aproape pe nimic şi am renovat-o. Patru camere şi o grădină, cu un tei care dă umbră vara şi ceaiuri iama.

În general, oamenii pleacă de aici. Nu însă şi Nina.

Étienne şi Adrién au plecat, s-au întors de Crăciun, dar au şters-o din nou.

Eu lucrez de acasă, fac uneori corectură sau traduc manuscrise pentru anumite edituri. Şi, ca să păstrez totuşi un contact social cu viaţa de aici, din august până în decembrie îl înlocuiesc pe reporterul ziarului local. Vara mă ocup de anunţurile pentru decese, aniversările de căsătorie şi concursurile de belotă[1]. Iarna, cam acelaşi lucru: cu spectacolele pentru copii şi cu târgurile de Crăciun.

Traducerile şi corecturile sunt reminiscenţele vieţii mele de dinainte.

Există amintirile, prezentul şi vârstele noastre de dinainte care îşi

schimbă parfumul. Când îți schimbi vârsta, schimbi şi parfumul.

Copilăria are mirosul asfaltului, al camerei aerisite şi al firelor de păr din barba tatălui, al dezinfectantului din sălile de clasă, al focului din şemineu ce alungă din case aerul rece al zilelor de iarnă, al clorului din piscinele publice, al transpiraţiei persistente de pe haine când te întorci de la sala de gimnastică, al fluturilor ce-ţi intră în gură, al lipiciului de pe degete, al caramelelor lipite între dinţi, al bradului de Crăciun din suflet.

Adolescenţa are mireasma primei ţigări, a deodorantului cu mosc, a unei felii ae pâine cu unt înmuiată într-un bol de ciocolată caldă, a combinaţiei de whisky şi Cola, a pivniţelor transformate în săli de petreceri, a corpului plin de dorinţe, a demachiantului, a gelului de păr, a şamponului cu ouă, a rujului de buze, a detergentului folosit la spălarea blugilor.

Urmează vârsta eşarfei uitate pe undeva când treci prin prima suferinţă din dragoste.

Pe urmă vine vara. Ea apare în toate amintirile. Este atemporală. Mirosul său este cel mai persistent. Se lipeşte de haine. îl cauţi toată viaţa. Fructele prea dulci, briza mării, gogoşile franţuzeşti, cafeaua neagră, crema de soare, fondul de ten al bunicilor. Vara aparţine tuturor vârstelor. Nu are nici copilărie, nici adolescenţă. Vara este un înger.

Eu mă văd mai degrabă o prăjină de femeie, decât una bine făcută. Port o bentiţă, părul nici prea lung, nici prea scurt, castaniu închis. Am câteva fire de păr argintiu, pe care le maschez cu rimei maroniu.

Numele meu este Virginie. Sunt de-

o seamă cu cei trei.

Astăzi, dintre ei, doar Adrien mai stă de vorbă cu mine.

Nina mă urăşte.

Cât despre Etienne, nu mai vreau eu să mai aud de el.

Cu toate acestea, ei mă fascinează din copilărie. Niciodată nu m-am ataşat de altcineva în afară de cei trei.

Şi de Louise.

Marcă de biscuiţi produsă în zona Nantes (Franţa)

Marcă de băuturi răcoritoare

Plantă originară din India *(Crysopogon zizanioides*), folosită în industria parfumurilor

Joc de cărţi care se joacă pe puncte, între doi şi patru jucători.

5 iulie 1987

2Totul a început cu o durere de burtă care a apucat-o după ce a mâncat un sendviş şi cartofi prăjiţi, bine înmuiaţi în ketchup. Nina era aşezată sub o umbrelă de la firma Miko, în faţa vânzătorului de fast-food. Pe o terasă aflată deasupra celor trei bazine ale piscinei municipale erau câteva mese colorate, din fier. în timp ce lua bobiţele de sare cu vârful degetelor, Nina asculta *La Isla bonita,* melodia Madonnei, urmărind visătoare un tip blond, cu pielea arămie, gata să sară în apă de pe platforma de la cinci metri. Apoi a adunat resturile ^de mâncare din farfuria goală din plastic. Étienne se legăna pe scaun, sorbind dintr-un cocktail Diabolo cu căpşune, iar Adrién muşca dintr-o piersică prea coaptă. Sucul fructului i se scurgea pe mâini, pe buze, pe picioare, peste tot.

Nina se uita deseori la Étienne şi la Adrién. Nici măcar nu o făcea într-un mod discret: îşi lipea ochii de o anumită parte a corpurilor celor doi şi nu îi mai scăpa din priviri. Étienne nu se simţea în largul lui şi îi spunea frecvent:

- Nu te mai holba aşa la mine!

Adrién o lua peste picior:

- Aşa-i Nina, nu are limite.

Din nou a simţit ace în burtă, pe urmă un lichid cald scurgându-i-se între picioare. Nina a înţeles. Dar nu acum. Era încă prea tânără. Nu avea nici un chef de aşa ceva. Urma să împlinească abia unsprezece ani peste cincisprezece zile... Credea că ciclul îi va veni la gimnaziu, între clasele a şasea şi a opta. Iar ea abia intra în clasa a patra peste două

luni... „Ce rușine! Dacă celelalte fete ar ști că am ciclu, ar spune că am rămas repetentă.”

S-a ridicat, și-a pus un prosop mic și aspru în jurul brâului, suficient cât să-i acopere

coapsele. Era foarte slabă.

- Scobitoare! îi repeta mereu Étienne ca să o enerveze.

Nina i-a dat înapoi walkmanul fără să scoată vreun cuvânt, apoi s-a îndreptat spre vestiarul fetelor.

De obicei, ca să se poată schimba mai repede, ea intra în vestiarul băieţilor.

Etienne şi Adrién au rămas pe terasă. Nina a pleçat ca din puşcă, fără să le spună nimic. Nu se despărţeau niciodată fără o^vorbă.

- Ce-o fi păţit? a întrebat Etienne, cu paiul de băut în colţul buzelor.

Adrién şi-a dat seama că siropul i-a înroşit limba.

- Habar n-am! a aruncat într-o doară. Poate călare o criză de astm.

în ziua aceea, Nina nu s-a mai întors pe terasă. O pată maronie a apărut pe chilotul ei. S-a schimbat rapid şi a băgat un şomoiog de hârtie igienică între picioare, ca o barieră. S-a oprit la magazinul Petite Cooperative ca să-şi cumpere tampoane cu banii pentru carton prăjiţi. Un pachet de zece bucăţi. Cele mai ieftine.

Când a ajuns acasă, căţeaua ei, Paola, a întâmpinat-o cu bucurie, muşcându-şi coada. A luat o gogoaşă şi s-a îndreptat către bunicul Pierre Beau, care lucra ceva prin grădină. Nu a văzut-o intrând. Aşa că s-a dus în camera ei de la etaj şi s-a închis acolo.

, Era foarte cald. Nina ar fi vrut să fie cu Etienne şi cu Adrién *în groapă.* Aşa numeau bazinul cel mai adânc, de patru metri. Deasupra lui erau trei platforme de sărit: la un metru, la trei şi la cinci metri. Apa din *groapă* era prea adâncă pentru a

putea fi încălzită.

Obiectivul lor zilnic era să atingă fundul rece ca gheaţa al bazinului, după ce au sărit în apă.

Spre seară, Etienne a sunat-o pe Nina. Exact în aceeaşi clipă, Adrién a încercat să o apeleze şi el, dar linia era ocupată.

- De ce ai plecat fără să spui nimic?

Fata a ezitat o clipă înainte de a răspunde. Ca să găsească o minciună. Dar, de ce, până la urmă...

- Mi-a venit ciclul.

Étienne credea că ciclul nu le vine decât fetelor care au sâni şi păr pubian, mamelor, precum şi femeilor măritate. Nu Ninei. Etienne încă aduna abţibilduri în albumele Panini[1] şi uneori îşi mai sugea degetul pe ascuns.

Nina era la fel ca el. I-a văzut păpuşile Barbie aliniate unele lângă altele în cameră.

După un moment de linişte a întrebat:

- Şi i-ai spus bunicului?

- Nu. Mi-e ruşine.

- Ce-o să faci acum?

- Ce-ai vrea sa fac?

- Poate că nu-i normal la vârsta ta.

- Se pare că este ceva legat de mamele fetelor. Dacă a mea a avut ciclu la vârsta mea înseamnă că aşa trebuie şi la mine. Nu am de unde să ştiu.

- Te doare?

- Da. Ca nişte crampe. Unele cu gust de supa scârboasă de usturoi.

- Bine că nu sunt fată.

- Numai că tu o să faci armata.

- Poate..., dar chiar şi aşa mă

bucur. Te vei duce la doctor?

- Habar n-am.

- Vrei să merg cu tine?

- Poate. Dar mă vei aştepta în faţa cabinetului.

*

Cei trei s-au cunoscut în urmă cu zece luni, în curtea Şcolii Pasteur, în prima zi de şcoală din viaţa lor.

În această etapă, copiii sunt la vârsta cea mai ciudată: nu seamănă deloc unii cu alţii. Sunt şi înalţi, şi scunzi. Unii zici că sunt la pubertate, alţii nu. Unora le dai paisprezece ani, altora doar opt.

Cele două clase s-au adunat în curte. în faţa celor şaizeci de elevi, învăţătoarea, doamna Biéton, şi învăţătorul, domnul Py, încep să strige catalogul, unul lângă altul.

Este dimineaţa când faci cunoştinţă cu alegerea hazardului, a sorţii. Când înveţi să faci diferenţa.

Fiecare elev se roagă în linişte – până şi cei care n-au pus niciodată piciorul în biserică – să fie strigat de doamna Bléton. învăţătorul are o reputaţie foarte proastă. Generaţii întregi de foşti elevi traumatizaţi au povestit celor mai mici. Un ticălos care nu ezită să-i lovească pe cei mici, să ia un copil de guler şi să-l ridice de la podea şi nici să dea cu scaunul de pereţi când se enervează foarte tare. lar în fiecare an alege un ţap ispăşitor şi nu-l mai slăbeşte tot anul. Este vizat un elev slab.

- Aşa că mai bine te apuci de învăţat, că, dacă nu, eşti mort! îi sfătuieşte cei mari pe boboci.

Cei pentru doamna Bléton, pe rândul din dreapta. Cei pentru domnul Py, la stânga. Se strigă numele în ordine alfabetică.

Poţi ghici suspine de uşurare

discrete la rândul din dreapta. Ceva în modul cum dau copiii din cap pentru a mulţumi Cerului, cu umerii relaxaţi. Dar şi priviri de condamnaţi lajcnoarte pentru cei din stânga.

În această dimineaţă este o linişte mormântală la Şcoala Pasteur. Doar vocile celor doi învăţători răsună în curte. Rând pe rând sunt strigaţi elevii ale căror nume încep cu litera A.

Adam Éric, pe rândul din dreapta.

Antard Sandrine, rândul din stânga.

Antunès Flavio, rândul din dreapta.

Aubagne Julie, rândul din stânga.

Pe urmă, cei cu litera B:

Beau Nina, rândul din stânga.

Beauclair Nadège, rândul din dreapta.

Beaulieu Étienne, rândul din stânga.

Bisset Aurélien, rândul din dreapta.

Bobin Adrien, rândul din stânga.

Aşa s-au întâlnit Nina Beau, Étienne Beaulieu şi Adrien Bobin pe data de 3 septembrie 1986. Cum cei doi băieţi par blocaţi, Nina îi ia de mână şi,îi conduce la rândul din faţa domnului Py. Étienne se lasă ghidat. Să fie dus de mână de o fată este ruşinos, dar el nu-şi dă seama pentru că este de două ori condamnat: o dată, pentru că nu este în clasă cu prietenul său, Aurélien Bisset, şi a doua oară, pentru că a nimerit la domnul Py. La Şcoala Pasteur, de la clasa pregătitoare şi până la clasa a patra, toţi elevii văd această etapă de dinaintea claselor gimnaziale drept o încercare:

- Eşti la Py, aiurea, ai dat de naiba la clasa lui!

Toţi trei aşteaptă unul lângă altul să se termine de strigat catalogul.

Étienne este mult mai înalt decât ceilalţi doi. Are trăsături fine, părul

blond, pielea deschisă la culoare a copilului perfect desenat din gravuri, ochii albaştrica marea care-i impresionează pe cei din jur.

Adrién este şatendeschis, cu părul dezordonat, fire rebele,foarte slab, pielea albicioasă, aşa de timid încât pare că se ascunde în spatele lui însuşi.

Nina are graţia unei căprioare. Cu sprâncene şi gene lungi, negre, punându-i în valoare ochii de culoarea ebenului. După două luni de vară, pielea îi este bronzată.

în spatele ochelarilor, domnul Py îşi observă viitorii elevi. Pare mulţumit, zâmbeşte şi le cere să-l urmeze în clasă, acolo unde se proţăpeşte în faţa tablei.

Aceeaşi linişte îngrozitoare. Fiecare pas, fiecare gest par îngheţate.

Fiecare îşi alege la întâmplare locul în bănci. Cei care se cunosc se aşază câte doi. Étienne îl împinge discret pe Adrién cu o mişcare din şold, ca să se poată aşeza lângă Nina. Adrién se supune şi ia loc în spatele fetei. O priveşte şi astfel uită de învăţător. Se simte pierdut privindu-i şuviţele, părul castaniu deschis la rădăcină şi îngălbenit de soare spre vârfuri, cele două elastice de păr, cărarea de pe creştet, nasturii perlaţi ai rochiei roşii din catifea, perişorul de pe gât. Frumuseţea văzută de la spate. Ea îi simte privirea şi se întoarce brusc spre el ca să-i ofere un zâmbet. Unul care îl linişteşte. Acum are o prietenă. O iubită. Se va putea întoarce acasă şi să-i spună mamei:

- Mi-am făcut o iubită.

Spera doar ca şi ea să mănânce la cantina şcolară.

- Luaţi loc!

Domnul Py se prezintă, îşi scrie

numele pe tablă. Tensiunea se mai risipește, de fapt pare chiar drăguț, zâmbește, explică lucrurile cu răbdare. Poate că s-a schimbat; nu se spune că marile caractere devin mai bune odată cu trecerea timpului?

Dimineața a trecut repede. S-au dat manualele și Îi s-a cerut elevilor să le pună coperte din plastic chiar din seara respectivă.

- Nu-mi plac lucrurile amânate..., aruncă domnul Py în timp ce caută ceva în geanta lui din piele.

O liniște adâncă se lasă în clasă.

- Văd că nu cunoașteți semnificația acestui cuvânt.

Domnul Py se ridică, își șterge numele de pe tablă cu ajutorul buretelui și scrie: AMÂNARE: DE LA VERBUL DE GRUPA ÎNTÂI *A AMÂNA,* pe care-l subliniază cu trei linii.

- Adică să nu lăsați pe mâine ce puteți face azi.

Cere apoi fiecărui elev să se ridice, să-și spună numele și prenumele, precum și un punct forte și un punct slab.

Nimeni nu se clintește.

- Ei, dar văd că dormiți cu ochii deschiși. Trebuie să vă treziți. Bine atunci, voi numi pe cineva la întâmplare.

O alege pe vecina lui Adrien. O blondă foarte palidă. Fata se ridică.

- Mă numesc Caroline Desseigne, punctul meu forte este lectura, punctul meu slab este că am o ameteală...

Carolina roșește puțin și se așază.

- Următorul! Vecinul tău, cere Py.

Adrien se ridică. Roșu ca racul. Cu mâinile moi. Oripilat la gândul de a lua cuvântul în fața colegilor.

- Mă numesc Adrien Bobin. Punctul meu forte este tot lectura...

Punctul meu slab... mi- e teamă de şerpi.

Nina ridică mâna. Învăţătorul o încurajează cu un semn din cap.

- Mă numesc Nina Beau. Punctul meu forte este desenul... Punctul meu slab, astmul.

Este rândul lui Étienne să se ridice.

- Nu ai ridicat mâna! urlă Py.

Linişte.

- Bine, este prima zi. în general, în prima zi nu mă enervez prea tare, sunt obosit după vacanţă. Stai jos! Dacă vrei să vorbeşti, ridică mâna. Următorul!

Étienne se aşază, cu o transpiraţie rece pe şira spinării. Mâinile îi tremură.

La prânz, clopoţelul răsună în toate clasele. Nimeni nu îndrăzneşte să se mişte. Domnul Py le cere elevilor care nu s-au prezentat încă să continue exerciţiul. Étienne ridică de mai multe ori mâna, dar învăţătorul îl ignoră până când îi trimite pe toţi la masă.

Imediat ce ies din clasă, Étienne şi Adrién o aşteaptă pe Nina în faţa uşii. Ca şi cum ar vrea să reunească grupul. Când ajunge şi ea, Étienne se arată bulversat.

- Toată lumea s-a prezentat, numai eu nu, spune el, suspinând.

- Cum te cheamă? întreabă Nina.

- Étienne Beaulieu. Punctul meu forte este sportul, punctul meu slab... nu ştiu... cred că sunt mai degrabă bun la toate.

- Nu ai nici un defect? întreabă Nina.

- Nu.

- Nu ţi-e frică niciodată de nimic?

-Nu.

- Nici măcar într-o pădure,

dacă ai fi singur noaptea?

- Nu m-am gândit. Nu ştiu. Ar trebui să încerc.

Merg unul lângă celălalt destul de rapid, pentru că deja sunt în întârziere cu douăzeci de minute la cantină.

Nina la mijloc, Adrién la dreapta, Étienne la stânga.

Elev: Bobin Adrien, strada John-Kennedy nr. 25, cod poştal 71200, La Cornelie, născut pe 20 aprilie 1976, la Paris, naţionalitate franceză.

Tatăl: Bobin Sylvain, strada Roma nr. 7, cod poştal 75017, bancher, născut pe 6 august 1941, la Paris, naţionalitate franceză.

Mama: Simoni Joséphine, strada John- Kennedy nr. 25, cod poştal 71200, La Cornelie, îngrijitoare la creşă, născută pe data de 7 septembrie 1952, naţionalitate franceză.

Alt reprezentant legal,—~~adresa~~, profesia,' deda-naşterii,-naţionalitate,-telefon domiciliu, telefon de ~~serviciu~~.

Persoană de—~~sunat~~—în—caz de urgenţă: Joséphine Simoni, 85 67 90 03.

Elev: Beaulieu Étienne Jean Joseph, strada Bois-dAgland nr. 7, cod poştal 71200, La Cornelie, născut pe 22 octombrie 1976, la Paray-le-Monigl, naţionalitate franceză.

Frate: Paul-Emile, 19 ani. Sora: Louise, 9 ani.

Tatăl: Beaulieu Marc, strada Bois-dAgland nr. 7, cod poştal 71200, La Cornelie, funcţionar la Autun, născut pe 13 noiembrie 1976, la Paris, naţionalitate franceză.

Mama: Beaulieu, născută Petit, Marie- Laure, strada Bois-d'Agland nr. 7, cod poştal 71200, La Cornelie,

jurist la Mâcon, născută pe 22 octombrie 1976, în La Cornelie, naționalitate franceză.

~~Alt~~ reprezentant legal, adresa, profesia, ~~data nașterii, naționalitate, telefon domiciliu>■ telefon de serviciu;-~~

Persoană de ~~sunat în caz~~ de urgență: Bernadette Rancoeur (menajeră), 85 30 52 11.

Eleva: Beau Nina, strada des Gagéres nr. 3, cod poștal 71200, La Cornelie, născută pe 2 august 1976, în Colombes, naționalitate franceză.

Tatăl: necunoscut

Mama: Beau Marion, strada Aubert ~~nr.~~ 3, cod poştal 93200 Saint-Denis, profesie necunoscută, născută pe 3 iulie 1958, în La Cornelie, naţionalitate franceză.

Ait reprezentant legal: Pierre Beau
(bunicul), strada des Gageres nr. 3, cod poştal 71200, La Cornelie, factor poştal, văduv, născut pe 16 martie 1938, naţionalitate franceză.

Persoana de sunat în caz de urgenţă: Pierre Beau, 85 29 87 68.

Colecţii de abţibilduri cu temă sportivă, în special legate de fotbal

~~5~~ decembrie 2017

încerc să îmi pun gândurile în ordine, fără să fiu cu adevărat convinsă că o să pot. Eu, cea singuratică... ce mi-o fi trecut prin cap în ziua aceea când mi-am depus candidatura la ziar? O provocare? O nebunie de moment? Nu mă interesează bârfele, nici cine a mai ieşit la pensie şi nici concursurile de pétanque^. Şi uite-mă acum cum sunt peste tot. Să iau eu toate loviturile în plin.

Un destin nefericit, fără îndoială.

Lacul din Pădure. O fostă carieră de nisip din sudul localităţii La Cornelie, pe drumul spre Autun. Pânzele freatice care se varsă în Saône² au umplut cu apă o sută de hectare. Ne scăldam des acolo când eram copii. Ştiam că este riscant, ne plăcea să ne jucăm cu focul, dar nu ne îndepărtam totuşi prea departe de mal, din cauza alunecărilor de teren petrecute la adâncime mare şi care provocau găuri adânci, pline de apă, ucigătoare. Puţini dintre noi se

aventurau spre mijlocul lacului. Doar băieții uneori, ca să se dea mari. Pe urmă, erau o mulțime de legende legate de lacul acesta. Se spunea că noaptea se puteau vedea fantomele celor înecați, plutind la suprafață în giulgiul lor. Eu nu am văzut niciodată nimic, în afară de turiștii din corturi și cutii de bere aruncate.

Mulți dintre noi nu se scăldau cu picioarele goale. Iar eu, când era prea cald, intram în apă fără să îndrăznesc să-mi scot adidașii. Se întâmpla destul de frecvent să te rănești cu un ciob de sticlă sau cu o bucată de fier. Preferam piscina municipală ca să înot. Dar în serile de vară ne întâlneam pe malul lacului pentru a asculta muzică și a bea ceva lângă un foc de tabără.

Sunt ani întregi de când nu am mai fost acolo.

Pentru prima dată în cincizeci de ani, lacul a fost parțial golit ca să se poată consolida un mal. Primăria orașului face un studiu de fezabilitate pentru a amenaja o plajă cu nisip, terase și tobogane. O zonă ce ar trebui supravegheată de instructori de înot. Se preconizează de asemenea să fie controlată camparea la întâmplare și urmăriți înotătorii prea îndrăzneți.

Săptămâna trecută, odată cu golirea lacului în partea de vest, a fost descoperită o mașină. Ca să ajungi la malurile apei trebuie să o iei pe niște drumuri întortocheate și înguste. În general, cei care vin cu mașinile parchează într-o loc improvizat dintre două parcele de teren aflate la vreo trei sute de metri de calea principală de acces.

S-a găsit și plăcuța de înmatriculare a epavei: o mașina Twingo, furată la data de 17 august

1994, din La Cornelie. Până aici, nimic anormal: hoţul sau hoţii au vrut să scape de ea. Dar ce i-a intrigat pe jandarmi era că data furtului corespundea cu ziua dispariţiei lui Clotilde Marais.

17 august 1994. Când l-am auzit pe responsabilul ziarului pronunţând această dată, mi-a îngheţat sângele în vine. L-am întrebat dacă nu poate trimite pe altcineva din redacţie, un ziarist mai experimentat, dar toată lumea era în concediu, numai eu de serviciu în localitate.

- Este o anchetă în curs, trebuie să te duci imediat în zona lacului. Vreau până diseară o fotografie a maşinii şi un articol.

îmi caut legitimaţia de ziarist pe fundul unui sertar. De obicei nu am nevoie de ea. Ca să scriu un articol despre alegerea Miss Pétanque, nu mi se cere niciodată legitimaţia.

Nu-mi plăcea Clotilde Marais. Fără îndoială, eram geloasă pe picioarele,ei lungi şi zvelte, încolăcite în jurul taliei lui Étienne. Am în cap această imagine şi-mi revine obsesiv. Ea, aşezată jpe o balustradă, sărutându-se cu limba. În tricou, cu picioarele în jurul şoldurilor lui. Are tălpile goale, unghii roşii, pedichiura perfectă. Sandalele ei aurite sunt

aruncate pe trotuar. Chintesența feminității, ce să mai discutăm! Aș vrea să o dau la o parte. Să-i iau locul. Să fiu ea. Nu m-am dat de gol, desigur. Am făcut drumul până la malul lacului aproape fără să respir.

Clotilde Marais a dispărut în vara când împlinea optsprezece ani. Toți oamenii din oraș au fost atunci bulversați. Cum să pleci fără să lași o explicație, câteva cuvinte într-o scrisoare? Pe de altă parte, faptul nu a surprins chiar peste măsură: era o fată arogantă și secretoasă, nu avea prieteni și se plimba deseori singură.

îmi vine să o sun pe Nina și să-i povestesc despre epava din lac. Dar n-aș face-o niciodată. Doar un impuls de moment, pe care-l reprim imediat.

Cât despre Étienne, nu îndrăznesc să-mi imaginez ce va simți când va afla.

Joc de bile foarte popular în Franța, care constă în aruncarea unor bile de metal standardizate (greutate și dimensiuni

Iirecise) cât mai aproape de o altă bilă, din emn.

Râu în estul Franței, cu o lungime de lA* km

Anul școlar 1986-1987 a fost singurul în care învățătorul Antoine Py a schimbat țapul ispășitor m cursul anului.

Din 1955 și până în 2001, la fiecare schimbare de generație, se străduia să ghicească cine-i va fi viitoarea victimă. Un mic joc pentru a se distra. îl pregătea mental în timp ce dezlega cuvinte încrucișate la Sables-d'Olonne, acolo unde se ducea în fiecare vară.

Va fi cineva blond, brunet, roșcat? înalt, pentru că va fi un repetent, sau înmuiat din cauza fricii? Un elev de

care să nu-i placă de la început. Din clipa când se va aşeza pe unul dintre scaunele din clasa lui, de cum va pronunţa cuvântul *prezent* şi de când vocea lui îl va enerva ca o furculiţă care râcâie fundul unei farfurii.

Doar băieţi, sexul slab nu-l interesează. Şi doar pe baza fişelor personale pe care trebuie să le citească. Le va decripta ore întregi.

Cât de mult îi plăcea să descifreze prenumele, numele, situaţiile familiale ale elevilor săi! Cum se delecta el cu toate informaţiile! Exact ca atunci când priveşti din exterior, dintr-un loc întunecos, ce se petrece în interiorul unei case cu ferestrele luminate.

Meseria tatălui şi cea a mamei. Nu alegea niciodată vreun elev care să aibă părinţi funcţionari sau altfel de bugetari. Aceasta îl va salva pe Etienne Beaulieu în prima zi de şcoală din 1986. Dacă Py nu i-ar fi citit în fişă că părinţii erau înalţi funcţionari, ar fi dus-o greu tot anul. Să se ridice şi să vorbească fără să ceară permisiunea era prea de tot!

Niciodată nu se atingea în vreun fel nici de vreun *Abdel Kaâer*, aşa cum îi plăcea lui să-i numească pe elevii de credinţă musulmană în faţa unor prieteni aleşi pe o sprânceană: alţi învăţători proveniţi de la Şcoli Normale

diferite de cea absolvită de el, întâlniţi pe terasele cafenelelor din Sables-d'Olonne.

Antoine Py nu avea prieteni în La Cornelie: avea un rang şi o anume distanţă de respectat faţă de ceilalţi, din cauza meseriei sale.

Odată ce a făcut o primă selecţie, examinând situaţia profesională a părinţilor şi naţionalitatea acestora, îi mai trebuiau doar trei zile pentru a-l alege pe cel mai antipatic, pe baza mai multor criterii variabile: elevul pare complet idiot, are o privire tâmpă, înţelege mai greu, un tic, o cămaşă şifonată, puţină grăsime în plus pe la pântece, pantofi murdari, vreun gest nelalocul lui. Dar putea să-l aleagă şi pe unul prea sigur pe el, pretenţios, cu un zâmbet în colţul gurii, cu un ochi cruciş sau pe unul prea haios. Pe aceştia îi plăcea să-i pună la punct.

Căuta punctul slab al clasei, abia perceptibil, ca să se năpustească asupra lui.

Predase întotdeauna la clasa a patra, ultima înainte ca elevii să plece la gimnaziu, pe care el îl considera „marele coş de gunoi al educaţiei naţionale". Avea sentimentul că şlefuieşte pietre preţioase pentru ca ele să ajungă până la urmă la canal. „Muncă în zadar", cum îi spunea seara soţiei, în timp ce- şi sorbea supa.

în septembrie 1986, s-a fixat asupra lui Martin Delannoy, un fost repetent în clasa a treia. Avea o problemă de dislexie, mergea la un specialist. Py avea o plăcere diabolica să-l pună să citească în faţa clasei: destul de simplu, dar nu suficient de pervers şi, mai ales, fără să îşi asume prea multe riscuri, pentru că obiectivul lui era să nu

trezească niciodată suspiciunea părinților, a nici unuia dintre părinții clasei. Pentru că elevii vorbeau, povesteau la ora cinei ce se întâmpla la școală. Py îl scotea pe Martin Delannoy la tablă mai ales pentru a rezolva probleme dificile de matematică.

Simțea o plăcere ascunsă cu greu în spatele unui zâmbet fals, să vadă cum un elev tremura, cum picături fine de sudoare îi străluceau pe frunte și la tâmple, cum pălea, cum lacrimile îi curgeau până se spărgeau de marginea din lemn a tablei, cum sângele îi devenea translucid din cauza suferinței reținute mult timp. Pe urmă erau râurile de pe obraji, ca un baraj care cedează. Iar el, Py, să spună cu o voce mieroasă:

- Mergi la locul tău, copile, vei rămâne în clasă în timpul pauzei și îți voi explica.

Ţipa rar, era de o blândeţe rară. Şi deodată, fără nici un semn prevestitor, doar pentru că un elev vorbea, pentru că soția lui s-a întors cu spatele la el cu o seară în urmă sau pentru că l-a refuzat dimineață, se arunca asupra unui elev şi îl ridica ae la podea de guler. Pentru o notă proastă, un răspuns greșit, un chicotit, A vorbit neîntrebat, neatenție, un căscat.., în astfel de situaţii, pereţii tremurau şi vocea bărbatului răsuna până în vârful castanilor înalți din curtea școlii.

Nici un părinte nu se plângea pentru că nici un elev nu reușea să-și mărească atât de mult media generală decât dacă trecea prin clasa domnului Py. 1 se pronunța numele, se șoptea pe la colțuri: „El este domnul Py", cu un zâmbet și cu o mulțumire subînțelese.

La sfârşitul anului i se ofereau

numeroase cadouri pe care le primea cu ochii umezi rostind mereu:

- Ştiţi, îmi fac doar meseria.

Lecţiile sale erau extrem de precise şi de clare. Py putea sta ore întregi să explice ceva, astfel încât orice mediocru să poată înţelege. Nemaipunând la socoteală că repeta mereu, relua o lecţie până ce era asimilată de toţi, dădea ca temă o listă kilometrică de exerciţii, pentru care copiii lucrau dimineţi şi seri întregi.

Era un învăţător remarcabil, aşa că i se permitea să îşi aleagă un ţap ispăşitor pentru distracţie. Chiar şi directorul şcolii, domnul Avril, ţinând cont de rezultatele excepţionale ale cadrului didactic, închidea ochii la aceste practici prea puţin ortodoxe.

Anul şcolar 1986-1987 a debutat deci cu elevul Martin Delannoy ca victimă, până în acea zi de martie când fotografia cu elevii clasei a fost distribuită chiar înainte de pauză. Un plic pentru fiecare elev, conţinând preţul fotografiei şi al portretelor individuale organizate ca un calendar, un semn de carte şi o agendă a dorinţelor. în dimineaţa aceea, lui Adrien Bobin şi lui Martin Delannoy li s-a interzis să iasă din clasă la pauză, ca să-şi termine de scris o lecţie despre acordurile la plural. Py s-a dus la cancelarie să bea o cafea. S-a întors în clasă pe la ora 11, cu doar câteva minute înainte de a-şi relua orele.

A deschis uşa în linişte. îi plăcea la nebunie să intre pe furiş în spatele unui elev, ca să-l sperie. L-a observat pe Martin Delannoy, cu nasul în caiet, capul într-o parte, plimbându-şi limba pe deasupra buzelor în timp ce-şi copia lecţia. Py se pregătea să-i spună ceva când atenţia i-a fost

atrasă de modul cum Adrien Bobin îşi ţinea stiloul. Pletosul mereu ascultător. Şi foarte muncitor. Genul de copil lăsat în pace în general, dar care greşise în dimineaţa aceea.

Pe Py l-a trecut un fior de gheaţă când privirea i s-a îndreptat asupra copilului. Creierului său i-a trebuit doar o fracţiune de secundă ca să analizeze. Furia lui tăcută, ura lui, a trecut de la unul la altul. Ai fi crezut că este un arc electric trecând de la elevul Delannoy, aşezat în partea stângă a sălii, la elevul Bobin, în extrema dreaptă.

Adrien şi-a ridicat capul şi nu a văzut decât privirea întunecată a lui Py. în spatele ochelarilor, o furtună îngrozitoare urla în el. Ameninţătoare şi mortală. Ca a unor asasini. Adrien a înţeles imediat. A lăsat ochii în jos, s- a apucat din nou de lucru, dar era prea târziu.

6 decembrie 2017

5Ascult clopotele bisericii sunând în depărtare. Dacă se aud în plină zi, la prânz, înseamnă că este o înmormântare. Un bătrân, desigur. Dacă era un tânăr, aș fi aflat din ziar, în timp ce fac de gardă. La noi nu au mai rămas decât bătrânii. Din cele două școli, Pasteur și Danton, mai rezistă doar una și cine știe pentru cât timp. Când o uzină de aici nu mai are nevoie de muncitori, pleacă și copiii lor. Aici, de vreo douăzeci de ani, sunt prea multe planuri sociale, plecări și pensionari anticipate. Uzina Magellan, care produce subansambluri pentru automobile, a trecut de la trei mii de salariați în 1980 la trei sute patruzeci în 2017. Lovitura de grație a fost în 2003, când societatea de transport Damamme a fost vândută, pe urmă mutată după doar câțiva ani.

Plouă pe teiul meu.

Lucrez la corectura unui manuscris, în așteptarea veștilor despre mașina găsită pe fundul lacului. A fost dusă la Autun. Polițiștii nu m-au lăsat să mă apropii. Am făcut câteva fotografii ale carcasei scoase din apă. în această dimineață, știrea reprezintă doar un minuscul chenar în ziar. Dar, dacă se descoperă unul sau mai multe corpuri în interior, va ajunge pe prima pagină. Am sentimentul că jandarmii ne trag pe sfoară pe noi, jurnaliștii. Un informator ne-a spus că s- ar fi găsit un schelet în mașină. Nu mă pot abține să nu mă gândesc la Clotilde Marais.

Adineauri, făcând curățenie prin hârtii, am recunoscut-o în fotografia mea din clasa a treia. în martie 1987 nu avea decât unsprezece ani. Nu-mi

aminteam să fi fost Clotilde în clasa noastră. A fost un șoc să o revăd copil. Multă vreme, portretul ei a stat afișat pe

rafturile magazinelor. Dar cum în seara dispariţiei sale un martor a identificat-o la gară, toată lumea s-a gândit că a plecat fără să lase nici o adresă.

în fotografie se văd învăţătorul Py, îmbrăcat în bluza lui gri, precum şi cei trei B, unul lângă celălalt: Beaulieu, Beau, Bobin. Eu, pe rândul al doilea, a patra de la stânga, diafană, transparentă, invizibilă. ^ în *anul Py,* Nina, Étienne şi Adrién se întâlneau în faţa Şcolii Pasteur cu zece minute înainte de a suna clopoţelul. Nu mai erau alţi colegi în afara lor. Erau lipiţi unul de altul, ca puii de pisică din aceeaşi fătare. Cu toate acestea, nu semănau deloc. Nici fizic, nici prin atitudini. Unsprezece ani este vârsta când cele mai multe dintre fete rămân cu fetele, iar băieţii cu băieţii.

Nina era adesea obosită pentru că se culca târziu. Se spunea că îşi ajuta bunicul să aranjeze scrisorile pentru corespondenţa de a doua zi pe străzi şi pe cartiere. Ceea ce era fals, pentru că aranjarea se făcea dimineaţa, la poştă. De fapt, ea desena fără nici o îndoială până târziu în noapte. Avea mereu degetele gri din cauza creioanelor pentru desen. Le freca mult cu periuţa şi săpunul, dar minele de plumb îi colorau unghiile. îmi plăceau foarte tare pungile ei de sub ochi. O invidiam. O făceau să pară mai mare decât era în realitate, îi dădeau un aer grav. Aş fi vrut să-i fur semnele de oboseală. Năsucul ei, alura, modul cum îşi purta capul, zâmbetul.

Când era copil, Nina semăna cu Audrey Hepbum. La fei şi mai târziu. Dar mai tristă. Chiar dacă şi Audrey avea şi ea mereu o urmă de melancolie în ochi. La Nina era mai

întunecată. Ca şi cum trăise de toate, deşi nu era decât o copilă. Nimeni nu~i cunoştea tatăl, dar se bănuia că venea din Africa de Nord sau din sudul Italiei, pentru că mama ei era, dacă ar fi să ne luăm după bârfitorii de serviciu, o rusoaică cu ochii verzi, iar Nina avea ochii atât de negri încât nu i se puteau distinge pupilele.

Cei trei B mergeau pe jos la şcoală. Etienne şi Adrién păstrau skate-ul pentru seară, pentru miercurea după-amiază şi pentru vacanţe.

Nina trăia cu bunicul m oraşul muncitoresc, în una dintre casele din cărămidă, toate la fel, lipite unele de altele pe vreo zece străzi, cu o grădină de zarzavat în spate. Fiecare grădină hrănea o familie întreagă şi câţiva vecini, dacă sezonul era unul bun.

Adrién şi mama lui, Joséphine, locuiau într- un apartament cu trei camere la ultimul etaj, al patrulea, al unui imobil construit în anii '60.

Etienne locuia împreună cu părinţii şi sora mai mică, Louise, într-o casă frumoasă, înconjurată ^ de arbori seculari. Băiatul cel mare, Paul-Émile, era plecat la studii la Dijon.

Nina era crescută de un bătrân.

Etienne era fiul unui bătrân.

Adrién era al unui tată absent şi al unei mame de vreo şaizeci şi opt de ani, care fuma ţigări rulate şi asculta Say *It Ain't* So, *Joe* al lui Murray Head, în timp ce ştergea geamurile din sufragerie.

La două sute de metri unul de altul, erau toţi trei la distanţă egală faţă de şcoală.

Erau uniţi de acelaşi ideal: să plece din oraş când vor creşte. Să părăsească orăşelul acesta ca să trăiască într-un oraş mare, plin de semafoare, de zgomote, energie,

scări rulante şi vitrine. Şi cu lumini peste tot, chiar şi la miezul nopţii. Cu lume pe trotuare, cu necunoscuţi, străini vorbind limbi de neînţeles.

îşi petreceau împreună tot timpul lor liber, inclusiv în pauze şi la cantină. Râdeau de aceleaşi lucruri. Luau anuarul telefonic, întorceau paginile la întâmplare, formau un număr şi făceau rezervare prefăcându-şi vocile. Se uitau la *Magnurtfi* şi la *Fame*[1] cu uşile şi obloanele închise, mestecând bomboane. Se jucau *Mastermind şi bătălia navală.* Citeau împreună un Tintin sau *Almanahul faptelor stranii*, lungiţi pe patul Ninei.

- Am terminat, spuneau Adrién şi Etienne la unison.

Abia atunci, când cei doi băieţi anunţau, Nina întorcea pagina.

Le plăcea să se sperie unii pe alţii, să stea la poveşti, să pună bile urât mirositoare pe aleile supermarketului, să se înregistreze cu orele pe casete, să se joace de-a animatorii radio şi să se asculte râzând prosteşte. Étienne era liderul, Nina inima, iar Adrien îi urma fără să protesteze vreodată. Ritualurile lor erau de asemenea determinate de crizele de astm ale Ninei, Toţi trei erau la cheremul bronhiilor ei capricioase. Anumite crize puteau^ dura ore întregi, chiar dacă lua Ventolin. în timpul celor mai grave, Nina prefera să rămână singură, cu respiraţia ei greoaie.

Adrien şi Étienne se întorceau, fiecare, la casa lui. Adrien ca să citească sau să se gândească la cele spuse. Étienne pentru a umbla cu skate-ul sau a privi la televizor, împreună cu sora lui, finalul emisiunii Récré[10] de pe canalul A2.

Nina era puntea lor de legătură. Fără ea, Adrien şi Etienne nu se întâlneau. Erau trei sau nici unul.

Cei doi băieţi o iubeau pe Nina pentru că nu judeca niciodată pe nimeni, deşi în La

Cornelie toată lumea judeca pe toată lumea. Se moşteneau bârfe. Erau transmise de la o generaţie la alta. Nina avea de tras în urma reputaţiei mamei sale şi nu era decât „bastarda mică a uneia fără căpătâi”. Din cauza timidităţii lui, Adrien nu interesa pe nimeni în afară de Nina, care-l găsea inteligent şi misterios. Mama lui, Joséphine Simoni, era nou angajată la creşa municipală, o tipă cool în fustele ei lungi atârnând până la pământ. Nu avea tată. Cuplul acesta mamă- fiu era privit ca nişte hipioţi. Cât despre Étienne, era văzut de ceilalţi elevi ca un „fiu de burghez”. în La Cornelie nu se amestecau lucrurile. Cei din clasa de jos rămâneau cu cei asemenea lor, iar burghezii cu burghezii. Erau respectaţi muncitorii, iar maiştrii mai puţin. Odraslele de cadre erau prost văzute, bogăţia şi viaţa uşoară erau aproape suspecte.

Cei trei mergeau mereu împreună la cinema. De fiecare dată, aşezaţi pe primul rând. Acolo, Adrién nu mai era împins spre rândul din spate, ca în sala de clasă, ci stătea alături de Nina. Ea în mijloc, el la dreapta, Étienne la stânga.

în ziua când au văzut *Manon, zeița apelor,* Nina i-a strâns pe ambii de mână în momentul când Ugolin a cusut panglica lui Manon şi le-a păstrat mâinile în ale ei mult timp după ce Ugolin s-a spânzurat.

Manon, zeița apelor^* a rămas filmul preferat al lui Adrién şi al lui Étienne, orice s-ar spune. Când îi întreba cineva: *Care este filmul tău preferat,* răspundeau: *întoarcerea lui Jedi.

Dar minţeau.

Film serial american, cu 162 de episoade de câte 50 minute

Serie televizată americană, cu 136 de episoade de câte 49 de minute

Program de televiziune francez pentru copii, difuzat în anii ’70-’80, la canalul An- tenne 2

7 decembrie 2017

Joi este ziua de cumpărături la supermarket. Sper mereu să mă întâlnesc cu Nina, dar nu se întâmplă niciodată. Cumpăr produsele de primă necesitate, apoi cobor spre piaţă. Nădăjduiesc din nou să o văd, pândesc toate maşinile pe care le întâlnesc, dar nimic. De parcă ar trăi ascunsă.

După ce mi-am luat fructele şi legumele, beau o cafea la terasa încălzită a bistroului Bisericii. Mă uit la trecătorii ce târâie cărucioarele de piaţă şi sacoşele. Cupluri, femei singure, văduve.

îmi place de ospătăriţă. Nu mă recunoaşte. Se numeşte Sandrine

Martin. Am fost împreună în clasa a șasea. În aceeași clasă cu cei trei. Pe urmă, ea a plecat la o școală de ucenici. Avea obiceiul să scuipe mereu pe jos. Era drăguță, Și acum este. Dar țigările de proastă calitate și un serviciu desfășurat doar pe bază de contracte pe o perioadă determinată se citesc dacă-i privești cu atenție chipul brăzdat și colțurile căzute ale buzelor. Iarna, în puloverele ei tocite la coate pare o sirenă albastră. Una care nu a avut niciodată șansa de a se lăfăi în palate.

îmi vine uneori să-i spun:

- Eu sunt, Virginie. Nu mă recunoști?

Dar de ce aș face-o? Ce să o întreb?

- Ai copii?
- Nu. Dar tu?
- Da, doi.
- Ce vârstă au?
- Cincisprezece și optsprezece ani.
- Servești de mult aici?
- De ce mă întrebi? Stai prin zonă? Totu-i mort pe-aici!

Prefer ca Sandrine să nu mă recunoască. Ne zâmbim. îmi întinde zilnic ziarul. îi las bacșiș 30 de centime. Aș vrea să-i las 50, dar la o cafea de 1,20 euro ar fi prea mult. M-ar remarca.

- La revedere!

Câteodată este mai bine să nu ne recunoaștem, ca să fie liniște.

în drum spre casă am făcut un ocol prin fața fostei mele școli gimnaziale. Este închisă de multă vreme. Prea mult azbest și curenți de aer. Clădirea a fost vandalizată de mai multe ori. Oameni fără adăpost au spart pereții și au încercat să-i dea foc. Câteva ferestre sunt acoperite de cartoane. Este înconjurată de

buruieni înalte.

Au construit o alta, complet nouă, Colegiul Georges-Perec, spre ieşirea din oraş. Aici vin elevi din mai multe zone.

în dimineaţa aceasta, când am trecut prin faţa fostei mele şcoli gimnaziale ce-mi aminteşte de fiecare dată de un vapor abandonat de căpitanul său pe o mare de beton înverzit şi sfărâmat, am redus viteza.

De obicei trec fără să mă uit cu atenţie, ap cum făceam pe vremuri un ocol ca să ating m treacăt Turnul Eiffel.

Am încetinit şi am parcat pe partea cealaltă. Excavatoarele şi-au început treaba: Colegiul Vieux-Colombier este pe cale să fie ras de pe faţa pământului. Am rămas zece minute observând cum trecutul este sfărâmat. Ţiglele metalice albastre demontate, pereţii despărţitori dezmembraţi cu viteza luminii, ae parcă ar fi fost o recuzită, şi nu un spaţiu real, unde au învăţat copiii mai multe decenii.

în câteva zile, nu va mai rămâne nimic.

Mi-am amintit de vremea când eram în sala de studiu, în timpul pauzelor şi priveam de la etajul al treilea elevii care mergeau prin curte. Mă uitam adesea la ei gândind: „Peste o sută de ani toţi vor fi morţi[44]".

Nu mi-aş fi imaginat niciodată că până şi pereţii fostei mele şcoli vor dispărea odată cu elevii.

închiderea aproape completă a uzinei Magellan şi mutarea societăţii de transport Damamme au condamnat cartiere întregi.

Doar cele două străzi principale încearcă să mai păstreze o anumită demnitate. Ultimii eroi ai acestei lumi moderne, „micii comercianţi”, aşa cum sunt numiţi în jurnalele de televiziune, se mobilizează pentru a face încă să mai bată inima centrului vechi al oraşului, mare cât gămălia unui ac.

Aici, buruienile au câştigat teren. Peste tot unde erau oameni pe vremea când eram eu copil nu mai sunt acum decât pereţi fisuraţi, obloane trase, firme decolorate şi descojite, trotuare cu betonul acoperit de mâzgă.

Acolo unde Adrién şi Étienne se dădeau cu skate-ul nu mai sunt decât terenuri virane.

Din data de 9 martie 1987, ziua când Py a început să-l urască pe Adrien, băiatul a numărat zilele la fel cum un prizonier le socoteşte pe cele de până la liberare. Dacă nu mai pune la socoteală după-amiezile de sâmbătă, duminicile, miercurile[11] şi zilele nelucrătoare, trebuia să mai reziste până la vacanţă şaizeci şi una de zile şi jumătate.

Şaizeci şi una de zile şi jumătate să intri în clasă cu un ghem în stomac şi cu picioarele grele. Şaizeci şi una de zile şi jumătate să tai în fiecare seară încă o zi scursă, apăsând cu putere pe vârful markerului ca să te eliberezi. Ştergea zilele într-un calendar al pompierilor, unde vedea bărbaţi în uniformă intervenind în accidente rutiere, inundaţii sau incendii: era exact starea de spirit a lui Adrien, bulversată de învăţător.

Era pedepsit în fiecare recreaţie şi seara, după ore. Py găsea ca motiv o lecţie neînvăţată, un text prost scris care trebuia recopiat, îl punea să traseze un paralelipiped dreptunghic, să repete prefixele, sufixele, ordinele de mărime, să scrie de o sută de ori: „Eu nu visez în clasă”.

De la 9 martie 1987, Adrien nu mai visa. Nu mai observa ceafa Ninei, părul, elasticul de

păr, rochiile, umerii şi spatele ei.

Py era mereu aplecat peste umărul lui, suflându-i în ceafă.

Imediat ce Adrien lăsa garda jos şi nu era atent, Py îl trimitea la tablă ca să-l umilească mai mult în faţa clasei. Degeaba.

Cei timizi nu sunt nici slabi, nici laşi. Călăii nu le sunt neapărat superiori. Adrien nu va plânge niciodată. îl fixa pe Py drept în ochi şi se străduia să-i răspundă la întrebări, oricât de neclare şi de neînţeles ar fi fost, în timp ce elevul Martin Delannoy, primul ţap ispăşitor al clasei, se mai putea relaxa puţin, Nu-şi

revenea din acest miracol: dezlănţuirea forţelor se mutase pe un alt câmp.

Seara, Nina şi Étienne îl aşteptau pe Adrién să-şi ispăşească pedeapsa, ca două suflete aflate în suferinţă, aşezaţi pe trotuar. Îl conduceau acasă. Adrién avea dureri peste tot, cu muşchii suferinzi de suprasolicitare.

Nina îl întreba mereu:

- Dar de ce se ia mereu de tine?

Adrién îi răspundea invariabil:

- Îţi voi spune într-o zi.

- Ce să-mi spui?

Adrién se închidea în muţenie.

Étienne îl întreba dacă voia să-i spargă roţile maşinii bătrânului Py sau să-i pună rahat de câine în cutia poştală.

- Hai, că ştiu unde locuieşte...

Dar Adrién refuza. Py ar bănui ceva şi ar fi mai rău dacă se va lua şi de ei doi.

Adrién plângea în somn. Când se trezea, perna îi era udă.

Nu mai citeau toţi trei aceeaşi carte în camera Ninei, iar televizorul rămânea stins. De parcă eroii serialelor preferate ar fi murit.

- Ne strică toate zilele de miercuri...

- Ne strică vieţile! înainte era bine.

- L-am văzut într-o zi în oraş, arăta ca naiba. De aceea îşi pune o bluză, ca să-şi ascundă fundul mare.

Toţi trei repetau întruna: *Vivement ¡'été*[12].

Ieşirile la cinema se răriseră, aveau o cruce grea de dus între zilele de şcoală, dar, când se duceau, se aşezau ca de obicei: Nina în mijloc, Étienne la stânga, Adrién la dreapta. Aşa au descoperit împreună *Un nou început*[11] al lui Jean-Loup Hubert. în ziua aceea a înţeles că poţi să evadezi din cotidian, oricât de dificil ar fi acesta, pentru a te cufunda într-o operă de artă.

*

Pe 4 mai 1987, Py şi-a dat seama că-i lipsesc nişte lucrări de corectat din geantă. Fără să mai stea pe gânduri, s-a năpustit asupra lui Adrién, l-a lovit în faţa celorlalţi

copii terorizaţi, acuzându-l că a furat lucrările cât **fusese el plecat la cancelarie. Nina şi Etienne s-au ridicat deodată împreună ca să intervină, dar o privire, o singură privire a lui Adrien a fost de-ajuns ca ei să se aşeze imediat la locurile lor.**

Corpul lui Adrien nu a mai rezistat la această nouă ofensivă şi s-a îmbolnăvit. Niciodată nu-l mai bătuse nimeni. Tatăl lui nu l-a atins, chiar dacă indiferenţa lui aproape totală îl marcase într-o manieră invizibilă, dar de necontestat. Mama era blândă, nici gând să ridice vreodată mâna la fiul ei.

^ Pe drumul de întoarcere, Adrien i-a pus pe Etienne şi pe Nina să jure că nu vor povesti nimic. Cei doi prieteni au ridicat mâna şi au jurat.

Când băiatul a ajuns acasă, lui Joséphine i s- a părut foarte palid. Preocupat de ceva, aproape absent. A încercat să-l facă să vorbească, dar în zadar. După cină, a sunat-o pe Nina ca să o întrebe dacă s-a petrecut ceva special la şcoală, dar Nina a răspuns că nu, nimic deosebit, totul a fost ca de obicei.

Peste noapte, Adrien a fost cuprins de frisoane, apoi de febră. A fost diagnosticat cu o bronşită, transformată într-o pneumonie urâtă. A fost spitalizat câteva zile. A lipsit de la şcoală trei săptămâni. Nina şi Etienne luau cursurile, făceau copii pentru prietenul lor şi se duceau să-l vadă în fiecare seară, după ore.

Joséphine, care fuma în balconaşul casei, le încălzea ceva de mâncare şi serveau cu toţii în jurul mesei.

Părul lui Joséphine păstra o oarecare nuanţă blondă, cu fire galbene şi albe pe alocuri. Un cap mic ce putea să amintească de cel al

unei rozătoare. Trăsăturile îi erau totuşi fine, întinse. Privirea îi era plină de blândeţe, de naivitate.

Nu-şi refăcuse viaţa după ce fusese amanta tatălui lui Adrien. Un bărbat indecis, rece şi, în plus, căsătorit cu o femeie pe care nu o va părăsi. O prevenise pe Joséphine: „Niciodată nu voi divorţa". Când a aflat că amanta era însărcinată, nu a reacţionat în nici un fel. Nici cu mânie, nici cu ciudă, nici cu bucurie. În ziua când a plecat fără să scoată nici un cuvânt că nu se va mai întoarce, Joséphine făcea o tartă cu mere. Avea mâinile pline de unt şi făină atunci când el i-a întins ceva. Ea nu a înţeles nimic înainte de a citi o sumă scrisă pe un cec, A lăsat o urmă de grăsime în dreptul semnăturii.

Sylvain Bobin nu s-a mai întors decât pentru a-şi recunoaşte copilul. Joséphine nu găsise forţa de a-i spune că nu era necesar. Ea nu-l mai iubea. Cu toate acestea, îl dorise, îl aşteptase. Dar totul fusese înainte de toată dezamăgirea, de cuvintele urâte şi de gesturile laşe. L-a lăsat să se apropie de leagăn, dar barbatul a preferat să rămână la distanţă.

Mai apărea câteodată. Ca un inspector de lucrări publice sau ca un poliţist. Abia dacă suna înainte de a intra. Arunca o privire în apartament, la zugrăveli, la instalaţiile sanitare, cerceta rezultatele şcolare ale lui Adrien, lăsa un cec pe masa din sufragerie şi pleca din nou. Sigur împăcat cu propria conştiinţă.

Cand Adrien a fost internat în spital, Joséphine i-a telefonat. Era pentru prima dată în unsprezece ani. Sylvain Bobin se afla în străinătate, aşa că mama a lăsat un mesaj la

hotel. Bărbatul a sunat-o. Se simțea că era tensionat. Joséphine l-a liniștit la telefon. Lui îi era mai degrabă teamă decât se simțea rău. Adrien era deja mai bine. O blestemată de bronșită care evoluase urât.

Joséphine îi observa acum pe cei trei cum își înmuiau gurițele în bol. îi plăceau noii prieteni ai lui Adrien. Mai ales Nina. Joséphine ar fi vrut să aibă o fată care să-i semene. O păpușă în miniatură, cu ochi căprui. Două stele pe un chip adorabil. „Și care nu au încetat să lumineze", se gândea femeia.

După ce și-au făcut temele, Nina l-a strâns în brațe pe Adrien, iar Etienne l-a îmbrățișat, cu aceleași cuvinte, ca o litanie: „Trăiască vara!" Și au plecat.

La sfârșitul perioadei de boală, după ce s-a întors la școală, Adrien a continuat să taie zilele până la eliberare. Calculase că, dacă nu puneau la socoteală weekendul prelungit de joi de la înălțare, a doua zi Rusalii, miercurile, după-amiezile de sâmbătă și duminicile, mai rămâneau doar treizeci și una de zile și jumătate.

Adrién citise undeva că *a avea pe necuratul în tine* însemna să realizezi ceva supraomenesc. Lui i se părea supraomenesc să se trezească, să-și bea bolul cu lapte cald, să se îmbrace, să meargă pe drum, să intre în curtea școlii Pasteur, să o traverseze, să urce șase trepte, să-și pună sacoul pe umeraș, să se așeze pe scaunul lui, să simtă parfumul de pe bluza lui gri și să fie atent la lecții timp de treizeci și una de zile și jumătate.

I se părea supraomenesc să nu aibă un tată pentru a-l apăra, a-l ține de mână, a-i spune:

- Am eu grijă de tine, fiule, stai liniştit! în ziua când a pus din nou piciorul în clasă, nici măcar prezenţa Ninei şi a lui Étienne nu a reuşit să-i liniştească inima agitată. îi venea să urle. Stomacul îi era strâns, gatul inflamat.

în acea dimineaţă, lui Adrién i-a trecut prin cap că astmul Ninei s-a luat şi la el, aşa îi părea de greu de respirat.

Imediat s-a auzit vocea mieroasă a învăţătorului şi l-a văzut zâmbind. Nu l-a mai scos la tablă în timpul orelor, nu l-a mai pedepsit nici în pauze şi nici după ore.

Lui Py i-a fost frică. Era pentru prima dată când un ţap ispăşitor se îmbolnăvea. De obicei simţea cum evoluează lucrurile şi calma jocul înainte ca el să se transforme în ceva urât.

Au trecut săptămâni. Adrién avea note bune la teme şi primea încurajările învăţătorului, scrise cu cerneală roşie pe marginea foilor de hârtie, sus, în dreapta: „Foarte bine, foarte bine lucrat, elev serios".

într-o seară de iunie, Adrién a rămas din proprie iniţiativă în clasă, în timp ce Py lucra ceva la catedră. Elevii trebuiau să producă electricitate cu un ventilator de doisprezece volţi, să lipească un magnet pe fiecare aripă a aparatului şi să-l cupleze la un transformator cu ajutorul a două clame. Lui Adrién i-a plăcut foarte mult exerciţiul, a făcut o placă din lemn, a avut grijă să o vopsească în alb şi a instalat pe ea trei becuri colorate. Cum nu a reuşit să termine până la ora 18, Py, grăbit să plece, i-a cerut să-şi termine tema acasă.

Adrién a lucrat tot weekendul, aducând diferite variaţii intensităţii

electrice cu ajutorul unui întrerupător, ceea ce a uimit-o pe Nina.

- Eşti superinteligent.

- Nu ţine de inteligenţă, ci de fizică.

- Tot aia e!

Când Adrién, Nina şi Étienne au ajuns în faţa clasei lor luni dimineaţă, directorul, domnul Avril, îi aştepta pe toţi elevii în prag, cu un aer grav. Avril i-a invitat să intre pe rând şi le-a cerut să se aşeze fiecare la locul lui obişnuit, să-şi scoată manualul de gramatică şi să citească în linişte ultima lecţie.

Py era absent. Nu se mai întâmplase niciodată aşa ceva, în toată cariera lui de învăţător.

Elevii se întrebau din priviri, fără să scoată nici un cuvânt, când unul dintre elevi a îndrăznit să ridice mâna:

- Unde este domnul Py?

- în biroul meu, a răspuns directorul.

Un murmur de dezamăgire s-a putut auzi. Sperau că s-a întors acasă, că s-a dus la plimbare cu bicicleta, că este la jocuri de societate, că se uită la televizor, chiar dacă nu sunt programe pentru tineri lunea.

Nu, Py nu fusese arestat, nu era nici bolnav, nici mort, ba încă era la şcoală în acea zi.

Atunci Avril l-a căutat pe Adrién din priviri înainte de a cere:

- Adrién Bobin, vrei, te rog, să vii cu mine?

La auzul numelui său, a avut senzaţia că
stomacul i se va întoarce pe dos. S-a ridicat ca un inocent abia condamnat, fără să ştie de ce este acuzat, a ^aruncat priviri speriate

către Nina şi către Étienne, pe urmă l-a urmat pe Avril cu capul în jos.

S-a uitat la carourile de pe podea. Prost aliniate. Să încerce să numere, ca să nu se mai gândească la nimic. Unul, doi, trei, patru. Un presentiment că se va întâmpla ceva rău. De ce lipsea Py? De ce l-a chemat directorul pe el? Doar pe el?

Da, avea un presentiment că se va întâmpla ceva rău.

Când Avril şi Adrien au intrat în biroul conducerii, o fostă sală de clasă transformată în secretariat, cu dulapuri pentru dosare şcolare, un telefon şi o maşină de scris, Py era acolo, aşezat, cu picioarele încrucişate. Nu purta bluza lui gri. Era în cămaşă cu mânecă scurtă, albastru-deschis, şi pantaloni de tergal. Era pentru prima dată când Adrien îşi vedea învăţătorul în haine de oraş.

Py nu şi-a ridicat ochii, nu i-a îndreptat în direcţia lui Adrien, nici măcar când elevul a salutat. S-a mulţumit să-i zâmbească directorului, de parcă Adrien nici nu exista.

- Uite ce este, nu o să ocolim prea mult subiectul: domnul Py m-a informat că tu ai furat nişte materiale.

La început, Adrien nu a înţeles nimic. I-a căutat privirea lui Py, fixată în continuare asupra directorului aşezat în faţa lui.

- Ştii că materialul folosit la lucrările practice trebuie să rămână în incinta şcolii... Este scris în regulamentul de ordine interioară al şcolii.

Adrien nu a reuşit să scoată nici un cuvânt. Era acuzat de furt, Py l-a prins în corzi, a câştigat partida. Adrien a simţit cum îi dau lacrimile.

Dar nu, Py nu-l va vedea plângând. Şi le-a înghiţit imediat, ca pe o supă amară. Şi- a înfipt unghiile în piele, ae la cot spre umăr. L-a ajutat un detaliu. Mai întâi abia perceptibil. Pe urmă nu a mai fost un detaliu, ci o evidenţă. Pe măsură ce Adrien respira, bătăile inimii i se potoleau, simţea ceva. Mai întâi, uşor acru, pe urmă mai puternic, formând cercuri din ce în ce mai largi, până ce nu a mai putut trece neobservată în cameră: mirosul de transpiraţie, Py puţea. Emana mirosul de minciună.

Avril l-a trezit din gânduri:

- Ce ai de spus în apărarea ta, Bobin?

Tăcerea îl acuza. Cine nu spune nimic înseamnă că este de acord. A fost de acord să fie pedepsit până la sfârşitul anului şcolar. De copiat rânduri întregi m fiecare zi şi să le aducă directorului.

A fost acuzat de furt în faţa clasei şi izolat în spate, la un pupitru lipit de un calorifer rece.

Adrien Bobin nu a primit nici un avertisment şi nici un raport în dosarul lui şcolar pentru că era un elev bun şi adusese placa de lemn chiar în dimineaţa respectivă. Şi, până la urmă, nu era vorba decât de trei becuri, de fire electrice şi de material fără prea mare valoare de piaţă. Pedeapsa era pentru un principiu. Trebuia să fie dat un exemplu.

Când Joséphine Simoni a aflat ce s-a întâmplat, a vrut să se ducă imediat la Avril şi la Py şi să ajungă până la inspectorat pentru a demonstra acuzaţiile false.

Adrien a refuzat.

- Py are dreptate: eu am furat materialele.

- Mă iei de proastă? De ce îl

aperi?

- Pentru că mai am nouăsprezece zile până la vacanţă.

- îl voi suna pe taică-tău!

- Nu am tată! Nu-i pasă de mine! Dacă-l suni, plec de acasă. Jur că plec. Şi nu o să mă mai vezi vreodată.

Joséphine a cedat. Nu a mai sunat pe nimeni. Nici pe Sylvain Bobin şi nici la Inspectorat.

Joséphine şi-a crezut fiul: Adrien era capabil să dispară. A ştiut-o dintotdeauna, a simţit-o. Era ca o ameninţare insidioasă. Fiul ei ascundea ceva grav, ce nu ţinea de copilărie. Adrien nu era niciodată indisciplinat. Era blând, dar serios. Nu era nevoie să-i ceri să-şi facă temele, să se spele pe dinţi, să pună masă, să ajute la aranjarea în apartament: le făcea sinşur. Râdea adesea, un râs cristalin pe care Joséphine îl adora, ştia să se ^ lase pradă bucuriei, mai ales când Nina şi Etienne erau acasă cu el, privind la o comedie sau la o emisiune la televizor. Dar revenea mereu cu picioarele pe pământ. Ca un adult cu mărimea 35 la încălţăminte.

Din ziua aceea, Adrien nu a mai avut încredere în ceilalţi, s-a ferit de perversitatea altora.

Nu a mai avut niciodată încredere în nimeni.

Anul acela şcolar i-a oferit doi prieteni şi i-a furat inocenţa.

În şcolile primare din Franţa, durata normală de studiu este normată la maximum 24 de ore săptămânal, repartizate în *9* unităţi de câte o jumătate de zi: lunea, marţea, joia şi vinerea dimineaţă şi după- amiază, miercurea doar dimineaţă. Totuşi consiliile de administraţie ale şcolilor pot propune să organizeze doar 8 unităţi, ziua de miercuri fiind lăsată liberă.

***Vivement Vété* (Să *vină vara!)* – cântec celebru al artistului francez Monsieur**

Film realizat în 1987 de Jean-Loup Hubert, inspirat din copilăria regizorului

8 decembrie 2077

Cred că am căpătat o anginã. Stau cu o eşarfă la gât. Am o anumită sensibilitate pentru că trăiesc singură, în linişte.

Nu este ziua în care aduc bobiţele pentru câini. Am lăsat totuşi treizeci de kilograme pe pragul adăpostului.

Aud câinii, ca de obicei, dar nu-i văd.

Tot ca de obicei, tipul masiv şi nebărbierit vine să le ia, mormăind:

- Mulţumim,

- Nina este? întreb.

Tipul masiv se opreşte pentru o clipă. Ca un aparat de ascultat muzică pus pe *pauză.* De obicei, în afară de buna *ziua* şi *la revedere,* nu mai spun altceva. Mă răzgândesc

imediat, nu-i las timpul necesar ca să-mi răspundă şi mă îndrept către maşină. El mă urmăreşte cu privirea. Fac un gest stingher ca să-l salut. Nu ştiu ce m-a apucat.

Un amestec de emoţii, fără îndoială.

Colegiul Vieux-Colombier dărâmat, fotografia cu elevii clasei regăsită, amintirea atât de frecvent apărută în vise, inclusiv în cel din noaptea precedentă în care mă întorceam aici. La Nina. în seara înmormântării. Spaima, uimirea, gesturile lente, Étienne, paloarea lui, ochii lui cerniţi, respiraţia şi Nina apărută şi [ea]-

Dar ce mă bântuie şi mai mult este faptul că s-a găsit un cadavru în maşina din lacul din pădure. Informaţia este confirmată. Poliţiştii vor face cercetări pentru identificare. Nu ştiu de ce, dar încă nu mi s-a permis să scriu în ziar.

Şi aş fi vrut atât de mult să-i dau Ninei vestea.

*****

Nina este aşezată la biroul ei. Ţine între dinţi capacul unui pix.

Urâtă zi! Au mai fost aduşi doi câini la adăpost. Unii de vânătoare. Neidentificaţi. Plini de paraziţi. Prea puţine adopţii de două luni încoace. O voluntară care a renunţat. Din fericire, în mijlocul situaţiei de rahat a apărut o luminiţă: cineva s-a interesat de bătrânul Bob. De patru ani este aici. De şaisprezece ori s-a turnat asfalt de atunci. Persoana tocmai a telefonat, va trece astăzi pe la ora 15, ca să îl vadă. A dat de fotografia lui pe site-ul adăpostului. Bob îi place. Albumul cu pozele căţeilor făcut de Nina este aproape la fel de eficient ca un site de întâlniri. Zâmbeşte singură. Ar trebui să încerce, să se înscrie pe essayeunmec.com[11], măcar să vadă cum este. Dar numai ideea de a se afla singură cu un necunoscut în faţa agenţiei Loto o face să renunţe. în plus, nu

sunt bărbaţi necunoscuţi în La Cornelie. Pe cei de vârsta ei îi cunoaşte pe toţi. însuraţi, burtoşi, cu dinţii îngălbeniţi de la tutun, beţivi sau foşti sportivi dărâmaţi. Femeia râde singură. O ajută. Este ca o iluminare din interior. Mai bine să râzi când nu ţi-a mai rămas decât acest lucru, să râzi pentru a putea continua.

Christophe intră în birou, îşi ia o cafea călduţă şi înmoaie un biscuit în ea.

- Persoana care aduce în fiecare lună bobiţe s-a întors dimineaţă. M-a întrebat dacă eşti aici. De obicei nu spune niciodată nimic. Ştii cine este?

Nina îşi ridică nasul din hârtii. Privirea îi este tulbure. Ca şi cum ar fi încasat din plin informaţia.

- Da, văd foarte bine.
- Aşa, şi? se miră Christophe.
- Este o fantomă.

Nina îşi pune vesta şi se îndreaptă spre infirmeria aflată chiar alături de adăpostul pentru pisici. Este ora când trebuie să-i facă o injecţie lui Orlan, suspect de o infecţie pulmonară. Trebuie să-l trateze rapid, înainte ca ceilalţi câini să nu facă şi ei.

***Essaye un mec* – „încearcă un tip.”**
Iulie 1987

- Adrién, crezi că mi-a venit ciclul pentru că mama este o curvă?
- Desigur că nu, Maica Tereza a avut ciclu la zece ani..., la fel ca tine.
- Maica Tereza?

-Da.

- Eşti sigur?
- Da, am citit în ***Science*** *et* ***Vie*[11].**

Étienne şi Adrién o încadrează pe Nina pe drumul către cabinetul medical. Nu s-au mai întâlnit din ajun, de la piscină, când Nina a plecat ca din puşcă fără să le spună nimic.

Băieţii sunt pe skate-urile lor, Nina pe jos. Cei doi merg în ritmul paşilor fetei.

De la momentul cu piscina, sângerarea nu i s-a mai oprit, aşa că a solicitat telefonic o consultaţie la doctorul Lecoq, fără să facă vreun efort să-şi modifice vocea. O consultaţie adevărată, pe numele ei real, Nina Beau. La clinică o cunoaşte toată lumea. Este consultată frecvent pentru astmul ei. Este pentru prima dată când se duce singură la medicul ei de familie.

De obicei se duce cu bunicul. Acum are senzaţia că este o rebelă, ceea ce-i dă o stare de bine.

- I-ai spus bunicului? întreabă Étienne.
- Nu, răspunde Nina, enervată.
- Poţi merge la piscină?
- Păi, nu...
- Şi cât o să dureze? întreabă Étienne, neliniştit.
- Nu prea ştiu... Cam şase zile... Dar voi duceţi-vă la piscină.
- Nu te lăsăm noi singură! spune Adrién indignat.

Étienne exaltă de bucurie.

- Vom închiria casete video. Grădinarul şi doamna Rancoeur sunt plecaţi în concediu. Vom avea toată casa doar pentru noi.

- Nu o s-o deranjăm pe sor'ta? întreabă Nina, preocupată.

- Niciodată.

Ajungând cu toţii în faţa clinicii, Nina le cere băieţilor să o aştepte puţin mai departe.

- Nu vrei să stăm în sala de aşteptare?

- Nu. Prefer să mă duc singură.

Chiar alături de clinică este parcarea unui magazin cu plante pentru grădină. Cei doi băieţi se duc să se joace cu skate-ul şi fac tot felul de figuri pe locurile de staţionare ale camioanelor.

îşi iau elan, fac salturi. Étienne este mult mai bun şi mai îndrăzneţ decât Adrién. Şi mai rapid. Pare că levitează pe placă. „Parcă suntem un cuplu profesor-elev , se gândeşte Adrién, Un profesionist şi un debutant. Étienne îşi stăpâneşte perfect corpul. Este de o agilitate şi o flexibilitate înnăscute, a crescut şi este cu două capete mai înalt decât Adrién. Pe roţi, în apă, pe pământ, Étienne îşi controlează echilibrul şi frumuseţea gesturilor. Să-l vezi cum parcurge bazinul mare al piscinei înotând în stilul crawl!

O concluzie tristă pe care Adrién şi-a asumat-o: nu ne naştem toţi egali.

Are julituri la genunchi şi pe mâini, încheieturile îl dor din cauza figurilor j?e care încearcă să le facă pentru a-l imita pe Etienne. Se opreşte puţin pentru a-şi lega şiretul când simte o privire, ca o lamă de cuţit înfiptă în spate. Surprins de starea de rău resimţită, se întoarce şi mai să cadă din picioare. Ca un şut primit în

stomac. I se taie respiraţia.

El **este acolo. Cam la trei sute de metri depărtare. De câtă vreme îl observă, oare, pe Adrién? L-a urmărit? O fracţiune de secundă şi ţâşneşte, închide portiera maşinii în viteză şi intră în parcarea magazinului.**

îi vine ceva ca un impuls, ca posedat de ceva, ca o formă de violenţă necunoscută lui, poate că este tocmai persoana în spatele căreia pare că încearcă mereu să-şi ascundă timiditatea insuportabilă, poate că sunt pereţi care se dărâmă în interiorul lui. Deşi Py nu a reuşit să-l facă să plângă, tot ce i s-a strâns în suflet este pe cale să iasă din el într~un mod haotic.

Adrién ţâşneşte, abandonându-şi skate-ul pe balustradă, fără să audă vocea lui Etienne întrebându-l unde se duce. Traversează parcarea alergând, deschide uşa grea a magazinului, gata să o ia în plină figură: gesturile îi sunt prea dezordonate, corpul nu mai răspunde la comenzi, picioarele îi sunt grele.

Pe prima alee, nimeni. Pe o alta, la fel.

Adrién îl caută pe Py ca un câine de vânătoare hăituind un animal sălbatic.

Se întâlneşte cu un angajat care-i zâmbeşte.

- Bună ziua, băiete!

Adrién nu mai aude nimic. îşi simte bătăile inimii în urechi, ca un peşte prins în plasă.

Mirosul clasei îi revine m minte, un amestec de hârtii, lipici, amoniac, cretă şi transpiraţie.

A treia alee. Este acolo, apreciind greutatea sacilor, alegând liniştit seminţe pentru grădină. Cu un zâmbet de complezenţă agăţat pe

faţă înainte de a pleca de acasă, ca în fiecare dimineaţă.

Adrién cunoaşte bine acest zâmbet. încă îl mai visează în fiecare noapte.

Py nu mai are timp să-l vadă pe Adrién năpustindu-se şi primeşte un pumn în plină figură. Este totuşi în pumn mic, al unui copil de unsprezece ani, nu prea înalt. Dar s-a adunat atâta furie în mâna aceasta, atâta tensiune şi ciudă încât lovitura are puterea unui glonţ tras din apropiere.

Ochelarii i se sparg şi îl rănesc. Are sânge pe nas. Vederea i se împăienjeneşte. Pe urmă, un şut între picioare, cu o violenţă incredibilă. Ameţit, Py se apleacă în faţă, se curbează, în timp ce Adrién loveşte şi urlă ca un nebun. Un angajat îl prinde, îl ţine, dar el se zbate ca un diavol.

Pe urmă, un alt strigăt, teribil, disperat, cel al Ninei:

- Adrién!

Faţa Ninei este transfigurată de spaimă, cu lacrimi în ochi, iar cea a lui Étienne, lângă ea, uimită, cu gura deschisă.

Căldura îi urcă în corp. Armate de furnici îi umblă prin membre. Picioarele nu-l mai ascultă. Pe urmă, nimic. Un voal negru.

Adrién îşi recapătă cunoştinţa într-o cameră izolată, cu miros de plante şi pământ reavăn. Doi agenţi de la Poliţia Locală şi trei angajaţi ai magazinului îl privesc. Aude ca prin vis cuvintele: *Domnul Py nu va depune plângere... mama lui va plăti ochelarii... răni superficiale... griji pentru copil... va veni un medic... dar ce l-o fi apucat?*

Nina se află în plină criză de astm, răsuflarea îi este răguşită, câteodată ascuţită, ca un şuierat dereglat

venindu-i din gât.

Étienne se uită la Adrién, cu skate-ul sub braţ, ca şi cum nu şi-ar cunoaşte prietenul. Un străin întins lângă saci de compost. Adrién s- a rănit la mână când i-a spart ochelarii lui Py.

Joséphine ajunge şi ea, îngrozită.

- Unde o fi Py? se întreabă Adrién înainte de a-şi pierde din nou cunoştinţa.

De câteva zile, cum nu puteau merge la piscină, ascultă continuu, cu sunetul la maximum, albumul *The Joshua Tree* al lui U2. Dansează şi cântă, cu obloanele trase, în sufrageria mare a casei lui Étienne. Cum stau în întuneric, pot face orice. Gesturile le sunt dezarticulate. Se lasă pradă întunericului, râd zgomotos, ca nişte copii de grădiniţă.

7 *With or without you...* în aceste după-amiezi distractive îl îngrijesc cu multă atenţie pe Adrién. Zilele se succed şi ei nu mai deschid subiectul despre ce s-a întâmplat. Adrién a fost consultat de un medic care a încercat să înţeleagă resorturile, dar băiatul s-a închis în muţenia lui. De mai bine de zece ani nu mai are încredere în corpul medical.

în ziua când Adrién l-a lovit pe Py, doctorul Lecoq a liniştit-o pe Nina. Să ai ciclu la vârsta ei nu este ceva neobişnuit. Nimic îngrijorător.

Poate că a venit cu un an sau doi faţă de media celorlalte fete, dar nu-i grav.

- Aţi cunoscut-o pe mama? l-a întrebat pe medic.

- O, da, firește, i-a răspuns el, plimbându-i stetoscopul pe spate.

- A avut şi ea ciclu la zece ani?

Medicul a scotocit în sertare. A scos un dosar cu numele Marion Beau, născută pe 3 iulie 1958. A încercat să descifreze notiţele din interior.

- îmi pare rău, Nina. Nu ştiu... Nu reuşesc să-mi dau seama.

Doctorul i-a prescris analize de sânge, în timp ce-i vorbea despre nivelul de progesteron şi de hormoni, dar ea nu-l mai asculta. Se uita fix la dosarul medical al mamei de pe birou. Datele consultaţiilor erau scrise cu pixul roşu. Ca nişte dovezi ale existenţei sale. Marion intrase în acest cabinet, se întinsese acolo, Lecoq îi luase tensiunea, o măsurase, o cântărise, o ascultase la inimă.

Acasă nu mai avea fotografii cu mama ei. Bunicul făcuse să dispară orice urmă a fiicei sale.

Nu i-a mai rămas nimic de la ea, cu excepţia Ninei.

Lecoq a refuzat cecul întins de Nina pentru plata consultaţiei. l-l furase lui Pierre, ultimul din carnetul de cecuri, pentru ca el să-şi dea seama cât mai târziu posibil. Era de neconceput să vorbească despre ciclu cu bunicul.

înainte de a ieşi din cabinet, medicul a întrebat-o totuşi dacă are un iubit. Ea a răspuns, roşind, că nu.

- Când o să ai, va trebui să vii la mine ca să- ţi prescriu pastile contraceptive.

Aşa i-o fi spus şi mamei?

A ieşit din cabinet într-o stare mai proastă. Imaginându-şi durerile de gât şi stările febrile ale lui Marion, căderile ei de pe bicicletă, vânătăile şi durerile de burtă.

I-a căutat pe băieţi în parcarea magazinului cu plante pentru grădină, neliniştită, pentru a
le povesti ce s-a întâmplat, de parcă ar fi venit dintr-o lungă călătorie.

^ în interiorul magazinului, l-a văzut pe Étienne de la spate, aplecat, pe Py întins la pământ şi pe Adrién lovindu-l ca un nebun, cu picioarele, desfigurat de ură, roşu precum coacăzele, cu părul umed de la transpiraţie.

Ninei i-a fost îngrozitor de frică. Aproape de paroxism. S-a dus să-l ia pe Adrién, să-i despartă. La fel ca în filmele care o făceau să plângă, cu delincvenţi închişi în penitenciare de coşmar. Adrién o abandonase, la fel cum a făcut şi mama ei imediat după naştere.

I-a strigat numele.

Adrién s-a oprit brusc. Şocat, a dat înapoi, s- a uitat la învăţătorul lui trântit la podea, leşinat. Plămânii Ninei au început să o ia razna. O criză de o violenţă rară. Oamenii au alergat spre ei. Py s-a ridicat fără să privească pe nimeni.

–*With or without you...*

Fac toţi trei gălăgie maximă. Dansează cu ochii închişi, deşi camera este întunecată. De câteva zile, parchetul le foloseşte drept pistă de skateboard, mănâncă numai prostii, se uită la casete video pe care le vâră în aparat de mai multe ori la rând dacă filmul le place, hipnotizaţi. Nina se aşază întotdeauna între Étienne şi Adrién. Câteodată, Étienne îşi suge degetul pe furiş.

Aşa au decis să facă muzică împreună. Să creeze o formaţie. Étienne a renunţat deja la pian, preferă sintetizatorul şi microfonul instalate într-o parte a subsolului. Nina şi Adrién vor scrie versurile cântecelor în timp ce Étienne va compune. Au început să scrie câteva cuvinte complicate, alambicate, anglofone, fără sens. Vor să fie

originali, fără să ştie că cel mai adesea cele mai frumoase cântece sunt cele de o simplitate uimitoare.

*

Pe 20 iulie, Étienne pleacă la Saint-Raphaél[1]^ ca în fiecare an. Din momentul când s-au cunoscut şi până acum, este pentru prima dată când se despart. Cu excepţia perioadei de spitalizare a lui Adrién, la Autun, numită de ei mai târziu *boala Py.*

După plecarea lui Étienne, Nina şi Adrién sunt ca două suflete pierdute care-şi petrec toată ziua în apa plină de clor a piscinei. între două plonjoane, întind un prosop de baie pe pământul îngălbenit din jurul piscinei, dincolo de linia de securitate, acolo unde ai dreptul de a mânca şi de a fuma, unde adolescenţii se sărută cu limba sub ochii naivi ai copiilor de zece-unsprezece ani. Nina şi Adrién se duc mereu sub acelaşi copac şi trasează desene imaginare pe cer încercând pe rând să ghicească ce a reprezentat celălalt,

Au un singur walkman pentru amândoi şi-l împrumută pe rând. Schimbă muzica atunci când îşi pun casca pe urechi. Adrién ascultă Niagara, iar Nina, Myléne Farmer.

- Ai sărutat pe cineva? îl întreabă Nina pe Adrién.

- Pe gură vrei să spui?

-Da.

- Cu limba?

-Da.

- Eşti nebună, am abia unsprezece ani... Dar tu?

- La fel.

- în orice caz, pare dezgustător.

într-o după-amiază, cu ochii înroşiţi de la apă şi de la soare, Adrién o însoţeşte pe Nina spre casă. Sunt

aşteptaţi de pisici şi de căţeaua Paola. Pierre Beau îşi face siesta. După ce îşi face traseul, înainte de a merge la poştă ca să ducă ce nu a distribuit, trage mereu un pui de somn.

Nina îi cere lui Adrién să o urmeze într-o cameră fără ferestre din fundul culoarului.

- Nu-ţi face griji, bunicul doarme. Vreau să- ţi arăt ceva, dar trebuie să-mi juri pe capul tău că nu vei spune la nimeni. Nici măcar lui Étienne.

Adrién jură.

În cameră, trei poşete din piele sunt aşezate pe o masă veche. Nina deschide una dintre ele şi o răstoarnă. Este cald, nu este nici un curent de aer, doar un miros suav de ceară şi de praf. Conţinutul se răspândeşte: zeci de scrisori şi cărţi poştale unde se vede marea. Peisaje pe care Nina le poate cerceta timp de ore întregi. Şi mereu aceleaşi cuvinte scrise pe spate: *Este frumos afară*, totu-i *bine, vă îmbrăţişez.* Nina îşi imaginează că acolo unde este marea, totul este bine şi întotdeauna este însorit.

- Profit şi eu de siesta lui ca să mă strecor aici în unele după-amiezi. Mi se întâmplă să mai citesc ce-i aici.

- De ce?

- Păi, ca să citesc cărţile poştale.

- Bunicul tău ştie că faci asta?

- Eşti nebun! Nu şi-a dat seama niciodată. Le pun pe toate imediat la locul lor. Vrei să încerci şi tu?

Adrien nu-i foarte sigur că a înţeles bine.

- Să încerc ce?

Nina ia o mână de scrisori şi selectează din ele. Alege plicurile scrise de mână – cele care seamăna cu nişte facturi sau răspunsuri administrative nu o interesează. Face din ele un evantai pe care îl întinde spre Adrien.

- închide ochii şi ia una la întâmplare!

Adrien se execută. Trage una de parcă ar fi fost o carte pentru un truc de magie. O simte pe Nina cum îşi retrage rapid mâinile. Când deschide din nou ochii, ea este deja în spatele uşii.

- Hai, mergem în camera mea!

Bagă în priză un fierbător mic de pe noptiera ei, pe urmă, după câteva secunde de plimbat plicul deasupra vaporilor eliberaţi de apa care fierbe, îl deschide rapid. îi întinde lui Adrien scrisoarea.

- Citeşte-o cu voce tare!

Adrien are sentimentul că se află în mijlocul celei mai mari escrocherii din toate timpurile. Se şi vede închis în Centrul de Detenţie pentru Minori. Acolo sunt închişi tinerii şi bătuţi de nişte tipi mai răi decât Py. Un delincvent care nu doar că i-a spart faţa fostului său învăţător, dar mai şi citeşte corespondenţă furată. îşi simte accelerându-se respiraţia şi ritmul inimii. Strânge foarte tare hârtia între degete pentru ca Nina să nu-şi dea seama că el tremură ca o frunză în vânt.

Descoperă un scris fin, nervos, cu cerneală violetă. Respiră profund înainte de a începe lectura, pentru ca vocea să nu-i trădeze frica.

Dragii mei copii,

Vă salut din Alpi, unde este o vreme foarte frumoasă. Serile ~~sunt~~—reci. Şi, din nefericire,

începe să plouă, tremurăm aici. Se întâmplă rar în luna iulie.

Totul este bine în acest sejur. Doctorii vor să mă mai ţină câteva săptămâni la sanatoriu. Sper să ne vedem înainte de începerea şcolii. Nădăjduiesc că îl ascultaţi pe tata.

Dragul meu Léo, îţi faci recapitulările pentru lecţiile de ortografie? Dulcea mea Sybille, îţi place centrul? Instructoarele sunt drăguţe cu tine? îmi lipsiţi mult,– ~~îngeraşi.~~

Spuneţi-i tatălui vostru că îl iubesc din toată inima, la fel cum vă iubesc şi pe voi şi că o să mă fac bine curând.

Mama

Adrien îi înapoiază Ninei scrisoarea, fata rămâne uimită.

- Mama mea nu mi-a scris niciodată..., spune ea.

- Ştii unde locuieşte?

- Nu.

- Nu ai văzut-o niciodată?

- Ba da. A venit de mai multe ori. Cu siguranţă, ca să-i ceară bani bunicului. Ultima oară când a fost era în 1981. Aveam cinci ani.

- îţi aminteşti?

- Puţin. Mirosea a paciuli.

- Cum o chema?

- Marion.

- Cu ce se ocupa?

- Habar n-am.

- De ce spui că era o curvă?

Nina ridică din umeri.

- Pe tatăl tău îl cunoşti?

- Nu.

- Bunicul tău îl ştie?

- Nu, nu cred... Dar la tine? Cum este tatăl tău? Întreabă Nina.

- S-a căsătorit la Paris.

- Te întâlneşti cu el?

- Câteodată... Pute a

clorofilă... Mestecă mereu gumă dezgustătoare. Urăsc mirosul ăsta. Uneori mai vine să mă ia la un restaurant... Oribil. Nu am nimic de vorbit cu el. Şi el... nici atât cu mine. Aştept desertul în timp ce-i pun întrebările pregătite de mine în prealabil. Ca să nu fie prea multe momente de tăcere.

- Crezi că are şi alţi copii?

- Nu ştiu.

- Poate că ai soră. Sau un frate.

- Poate.

- Nu ţi-a spus nimic?

- Niciodată.

La baza scării răsună vocea gravă a lui Pierre Beau:

- Ninal Ce faci acolo?

Copiii tresar. Nina ascunde plicul sub o pernă.

Adrien coboară şi îl salută pe bunicul prietenei sale, cu planşa de skate sub braţ. Bărbatul îi spune cu un aer serios:

- Trebuie să stau un pic de vorbă cu tine.

Adrien se simte deodată inconfortabil. Se gândeşte că Pierre Beau îi va face morală după altercaţia violentă cu Py. Adrien îl urmează până la bucătărie cu aerul unui condamnat. Poate că îi va cere să nu mai stea pe lângă nepoata lui, ceea ce ar fi de neconceput, inadmisibil, imposibil.

Nina este lumina din viaţa lui Adrien. în aceeaşi măsură ca o soră, dar şi opusul unei surori pentru că ei s-au ales unul pe altul. Nina este dublul lui Adrien. Chiar dacă foloseşte toaleta băieţilor şi citeşte scrisori furate.

Pierre Beau închide uşa în urma băiatului şi îl fixează cu privirea câteva secunde. Nina nu seamănă cu

bunicul. Bătrânul are ochi gri-albaştri. Cam de culoarea lenjeriei pe care mama o scoate din maşina de spălat strigând:

- La naiba! S-a decolorat iar!

Pielea îi e tăbăcită precum geaca de piele purtată de Steve McQueen într-un poster din camera lui Adrien. Drumurile cu bicicleta i-au bronzat chipul. Își încruntă fruntea observându-l pe băiat cu un aer grav. Adrien are gura uscată. Pentru o clipă s-a crezut pe postamentul din fața tablei, în clasa lui, cu *Fy.*

- M-am gândit la un cadou pentru ziua de naștere a Ninei și aș vrea să-ți cer părerea... Crezi că i-ar plăcea un șevalet și niște culori la tub?

Lui Adrien îi vine greu să răspundă ceva. Nu se aștepta la aceste cuvinte și îi trebuie timp ca să le analizeze.

-Da.

- Ești sigur?

- Da, așa cred.

- Așa crezi sau ești sigur? Pentru că ea nu desenează decât cu creionul. Și mi-am spus că ar face bine să învețe să folosească pensula și culorile.

***Science et Vie (Știință și Viață)* – revistă de cultură generală cu difuzare internațională, inclusiv în România**

Stațiune balneară situată pe Coasta de Azur

10 decembrie 2017

Cum nu poți reține spuma mării în
căușul palmelor,
La fel știi că viața se consumă
Și nu mai rămâne nimic
Dinfr~o lumânare care arde
Poți încă să hotărăști asupra destinului
Destinului tău
Crezi că totul se rezumă
La sarea dintre degetele noastre
Când mai ușor decât fulgul
Tu îți poți ghida pașii
Fără tristețe, nici întristare
Mergi, mergi, pentru că totul se va risipi.

Ca ieri au fost funeraliile lui Johnny Hallyday.

Ale sorei Emmanuelle, ale lui Mărie Trintignant, ale lui Nelson Mandela, Cabu, Wolinski.

Ce fac Nina, Adrién şi Étienne în toţi aceşti ani de tăcere?

Cei trei nu au cântat pe versurile lui Stromae[1][7], nu l-au aplaudat pe Roger Federer, nici nu au văzut *Amelie,* nu i-au plâns împreună pe Michael Jackson, Prince, Alain Bashung, David Bowie.

„Ai văzut ştirile? Tocmai am aflat." Toate aceste lucruri pe care le spui de îndată ce ai trecut pragul casei.

Un bărbat a omorât copii în curtea unei şcoli, o sală de concerte devastată. Spaime. Aceste evenimente care ar trebui să ne facă să scriem un număr de telefon, să luăm notiţe, să ştergem datoriile.

Ultima dată când Nina, Adrién şi Étienne şi-au vorbit a fost cu mult timp în urmă.

Iar eu aş vrea să le spun că mâine toti ziariştii din regiune sunt convocaţi ae **procurorul de la Mâcon pentru cazul maşinii din lac.**

***Aş vrea, dar* nu *pot* Este şi un vechi cântec al lui Françoise Haray.**

Vreau, nu pot..
Dar dacă vei crede vreodată că
mă iubeşti
Să nu aştepţi o zi, nici o
săptămână...

Ar trebui să mă duc la culcare, dar mă delectez ascultând muzică. Câteodată mă ridic, fredonez, imaginându-mă pe scena unui stadion, Wembley de pildă.

~~Sunt~~ complet ruptă de realitate.

Afară este noapte de multă vreme.

Sunt singură, la mine acasă. Cum aş putea fi altfel? Am încercat insistent.

Numele de scenă al lui Paul Van Haver, autor, compozitor, interpret, cunoscut mai ales pentru hiturile

Alors on danse, Formidable* sau *Papaoutai

Septembrie 1987

în prima *zi* de şcoală din clasa a cincea, merg împreună la colegiul Vieux-Colombier.

Repartizarea elevilor pe clase este afişată pe un panou din lemn. Se apropie cu toţii, ţinând degetele încrucişate. Ca să rămână împreună.

Sentinţa cade: Nina Beau şi Adrién Bobin sunt la 5A, Étienne Beaulieu la 5 C.

Văzându-şi numele izolat în mijlocul unor necunoscuţi, Étienne se simte exclus. îi vine să urle, să înjure, dar se abţine.

Adrién rămâne stană de piatră. Nu-i vine să creadă că sunt separaţi. în acelaşi timp, nu se poate abţine să nu se gândească la faptul că acest lucru înseamnă că o va avea pe Nina doar pentru el. De-a lungul unui an întreg.

Cu mâneca sacoului ei cel nou, Nina îşi şterge repede lacrimile de furie şi dezamăgire, îi este ruşine să fie văzută plângând la şcoală. Le ordonă plămânilor ei să rămână tăcuţi. „Nu este momentul pentru o criză astăzi, corpule, îţi interzic, îţi interzic, îţi interzic."

Poartă un hanorac, blugi şi adidaşi albi, iar în spate poartă un ghiozdan gol.

Étienne îşi scoate puloverul. Este prea cald. îşi dă pe spate o şuviţă de păr. Lasă capul în jos. Profilul lui este perfect. Nina şi-ar petrece timpul desenându-l. Chiar dacă începe să iasă din copilărie, pentru a intra în perioada adolescenţei, există o luptă între chipul şi corpul lui. Are alura unui sportiv înalt şi musculos, dar chipul cu trăsăturile apropiate de cele ale unei fete. Aceeaşi

contradicție între ținuta lui vestimentară clasică și insigna cu grupul de púnk rock Bérurier Noir, pe care a atârnat-o pe rucsacul lui din material de blugi.

Adrién stă tăcut. îi observă pe elevi. Mult mai numeroși decât în curtea școlii primare. Și chiar mult mai înalți. Sunt unii din clasa a

opta care măsoară un metru optzeci. Adrién se simte minuscul în curtea imensă. îmbrăcat cu o pereche de blugi, cu adidaşi albi şi cu o geacă din piele neagră, pe care i le găsise tatăl lui la Paris, nu se simte în largul lui. Adrién a decupat fotografia unui cântăreţ din formaţia Depeche Mode şi i-a trimis-o prin poştă tatei cu aceste cuvinte: „Vreau o geacă la fel ca a lui pentru prima zi de şcoală. Mulţumesc".

Observă clădirile şcolii, cu multe ferestre. Nume de poeţi pe fiecare: Prévert, Baudelaire, Verlaine, Hugo. îşi dă seama că nu sunt şi nume de femei. Poate pentru că femeile sunt ele însele poeme pe care nu le-au scris? Se întoarce şi o priveşte pe Nina. Da, fetele sunt poeme tăcute.

Toţi elevii se duc în clasele lor.

Ei rămân nemişcaţi în faţa panoului, năuciţi. Ca şi cum cineva ar coborî ca să-i anunţe că s-a produs o greşeală şi că, de fapt, ei vor fi în aceeaşi clasă.

- Bun, mă duc, spune Étienne cu un aer detaşat. Ne vedem în faţa cantinei... Să mă aşteptaţi, da?

Cum s-a întors cu spatele, şi-a muşcat puternic limba. Listâ *de rahatl* Nu poate să plângă în faţa celorlalţi. Jşi găseşte clasa în clădirea Hugo, sala 12. întârzie, cu gust de sânge în gura.

Diriginta, o prăjină foarte urâtă. Un pic strâmbă, cu scolioză. Ochelari de mioapă. Va fi profesoara lor de engleză. Una care nu glumeşte în timp ce prezintă situaţia:

- Voi fi plătită pentru a fi profesoară aici până la pensie. Dacă aveţi chef de treabă, perfect, dacă nu, puteţi să îuaţi loc în fundul clasei, nici o problemă pentru mine.

Primul exerciţiu al anului: să găsească cea mai bună colegă. Una

taciturnă. O identifică imediat după poziția corpului că este tocilară, după gulerul cămășii, după atitudine.

Étienne o identifică, se așază alături de ea. O cunoaște din vedere. Crede că au fost împreună la clasa pregătitoare. Ea îi zâmbește. Toate fetele îi zâmbesc. Da, o cheamă Edwige Thomassin. Este deșteaptă. La lucrările ae control va putea copia de la ea. Va trebui să o facă la toate obiectele. Să încerce să se lipească de ^Edwige peste tot.

Etienne a făcut-o pe mama lui să creadă mereu că este silitor. Doar că el trișează. Un Arsène Lupin[12] al copiatului. Anul trecut a fost ușor să o convingă pe Nina. Cu un an în urmă, pe Aurélien Bisset. La grădiniță reproducea deja desenele vecinului. Și nu pentru că nu ar putea face și singur, ci pentru că îi lipsește curajul. Are curaj doar pe skate-ul său și în fața sintetizatorului.

A abandonat tenisul, pretextând ^că are programul prea încărcat la școală. „în plus, am deja muzica...”

De câte ori nu l-a auzit Etienne pe tatăl lui certându-1:

- la exemplu de la fratele tău!

Spiritul ae competitivitate, să fii cel mai bun, să câștigi medalia de aur, să muncești ca un ocnaș, era o obsesie pentru Marc Beaulieu.

Sora lui mai mică, Louise, merge pe același drum ca Paul-Emile, fratele cel mai mare. Doar el, numărul doi pe lista copiilor, un ratat, leneș, mulțumindu-se cu mijlocul clasamentului.

Scolioza se numește Comello. își spune numele pe litere de mai multe ori. Etienne își imaginează ce fac Nina și Adrien. Chipul dirigintei lor. Poate că este la fel de urâtă ca a lui. S-au așezat unul lângă altul. Sunt

împreună peste tot. Doar să fi ajuns prea târziu la clasă şi toate băncile să fie deja ocupate. Speră să se întâmple aşa şi se pişcă de interiorul palmei. „Dumnezeule, dacă exişti, fă într-un fel ca Nina şi Adrien să nu aibă loc unul lângă altul!" Vor fi astfel cu toţii separaţi şi, când se vor întâlni, vor fi la egalitate.

Orele trec una după alta. Cei trei se întâlnesc de mai multe ori pe culoare înainte de masa de prânz. Etienne are senzaţia că este un puşti care-şi priveşte părinţii pentru ultima oară înainte ae a pleca în tabără. Un copil pierdut, fără repere, fără nici un chef de a sta de vorbă cu ceilalţi. Şi nici să se amestece cu alţii.

La prânz se întâlnesc la cantină. Fiecare îl aşteaptă pe celălalt în faţa tăvilor, pe urmă se aşază la rând, îşi pun în farfurie j>e rând. Discută despre ce au făcut În zilele următoare, la fel.

După ora 17, viaţa îşi reia cursul normal. Merg la Nina sau la Adrién. Ascultă Never *Let Me* Down *Again* a formaţiei Depeche Mode, în timp ce sorb o ciocolată caldă. Apoi se aşază la masă pentru teme. Sau să se prefacă măcar că lucrează. Au găsit varianta aceasta de a nu se despărţi după ore. Dacă îşi vor face temele în mod conştiincios, vor fi lăsaţi în pace. Dacă au note bune, vor merge împreună până la Bac şi vor face într-un fel să dea aceleaşi probe. Astfel, la liceu, orice s-ar întâmpla, vor fi împreună, pe aceeaşi listă.

Etienne aşteaptă ca Adrién şi Nina să-şi termine temele, ca să poată copia. Schimbă doar câteva cuvinte.

Citeşte benzi desenate sau revista Rock <& *Foîk* lângă ei. Oriunde s-ar afla, la Adrién sau la Nina, Étienne se aşază în aşa fel încât să fie în faţa uşii de la intrarea în cameră şi

niciodată cu spatele. Astfel, dacă Josephine sau poştaşul intră, el să se poată apleca asupra unui caiet sau a unui manual.

Nina şi Adrién nu-i reproşează nimic. Ca şi cum ar plăti un fel de redevenţă pentru nedreptatea de a nu fi cu ei în clasă, îl lasă pe Étienne să copieze temele făcute de ei fără să protesteze. Ca şi cum aşa ar fi normal. Nina îi cere doar să citească şi să înţeleagă „pentru că nu se ştie niciodată”.

- Ce nu se ştie niciodată? întreabă Étienne.

- Nu se ştie niciodată, răspunde mereu la fel Nina. Aş putea muri din cauza astmului meu, iar tu te vei trezi că nu ştii nimic.

Câteodată, clasele lor luau acelaşi autobuz şcolar pentru a vizita cutare castel sau cutare abaţie. Étienne ajunge primul ca să reţină trei locuri în spate. Cum este cel mai mare dintre toţi, nimeni nu îndrăzneşte să comenteze. Drumul durează rareori mai mult de o oră, dar în acea oră nimeni nu i-o mai ia pe Nina. Clar lucru, Étienne urăşte acest an şi pe ei doi.

*

9 iunie 1988

Clasa a cincea se termină în câteva săptămâni.

Cei trei descoperă albumul ^3 al formaţiei Indochine la pick-upul lui Étienne, care-şi serbează cei doisprezece ani.

Vreo treizeci de adolescenţi stau pe canapelele frumoase din piele albă pe care Marie-Laure Beaulieu le-a acoperit cu pături. Elevi din clasele a cincea şi a şasea amestecaţi, care nu îndrăznesc să danseze. Fetele cu fetele, băieţii cu băieţii. Cam ca atunci când torni ulei în apă, iar picăturile de ulei se lipesc unele de ^altele.

Étienne a distribuit invitaţii în mai multe clase pentru că şi-a auzit tatăl spunându-i mamei că fiul lor era încă amestecat cu Adrién şi Nina. „Este ceva nefiresc în relaţia lor."

Cum adică *nefiresc*? Étienne s-a uitat în Larousse, dar nu a înţeles totul din definiţie. Şi până la urmă se plictiseşte să citească până la capăt. La modul absolut, nimic nu-l plictiseşte mai tare decât un dicţionar. Aşa că şi-a invitat un grup de prieteni să-i închidă gura lui taică-său legat de cât de *nefiresc* este. ^

Louise, sora lui, stă aşezată într-un colţ. Îi seamănă lui foarte bine. Aceeaşi piele deschisă, aceiaşi ochi albaştri, nasul, gura. Tocmai a împlinit unsprezece ani. înainte, Étienne s-a gândit că Marc nu-l iubea pentru că nu se considera tatăl lui. Că mama lor a păcătuit între naşterea celui mai mare dintre copii şi a surorii celei mici. Dar, văzând cât de mult ii seamănă Louise, era imposibil. Mama lui nu s-a culcat de două ori cu acelaşi tip, totuşi.

Dar trei nopţi pe săptămână Pielea mea este lipită de a sa Şi eu sunt cu ea...

*

9 junie 1966

Nathan Róbert a adus o sticlă de whisky sub palton şi toarnă câte puţin în fiecare pahar

din plastic. Majoritatea descoperă acum gustul alcoolului.

Nadège Soler, o fată din clasa a V-a B, pe care Nina o îndrăgeşte mult pentru că zâmbeşte tot timpul, o întreabă:

- **Tu ieşi cu Adrien sau cu Etienne?**
- **Să ies unde?**
- **V-aţi sărutat cu limba? V-aţi tras-o? Cum este să o faci în trei?**

Nina este şocată de întrebare.

- **A, nu... Nu am făcut asta noi.**

Nadège nu pare să o creadă pe Nina, dar nu- i pasă de răspunsul ei. Pleacă să danseze. Alte fete o imită cântând: Such *a shame...*

După ce a refuzat să bea whisky-ul lui Nathan, Nina îşi toarnă puţin înainte de a turna Cola din belşug. Prima înghiţitură, dezagreabilă, îi rămâne în gât.

A băut deja puţin vin rămas pe fundul unui pahar când a curăţat masa. Oribil. Clar, alcoolul este scârbos.

Îl observă pe Etienne cum dansează. Se mişcă bine şi este cel mai frumos. Toate fetele sunt cu ochii pe el. Direct sau pe furiş. Etienne pare absent. Parcă nu este foarte fericit anul acesta. Cu siguranţă, pentru că au fost separaţi.

De ce se iubesc ei trei aşa de mult? Ar putea să-l ia de bărbat pe unul dintre ei când vor fi mari? Niciodată! Ei se spală pe dinţi unul lângă celălalt, nu închid uşa de la baie, nu le pasa deloc când se întâlnesc dimineaţa la trezire, îşi îngrijesc coşurile şi rănile, se alintă cu: „Puţi, du-te să te speli pe dinţi!”, „Nu-mi plac deloc ţoalele tale! ‘, „Epilează-ţi mustaţa, parcă eşti femeia cu barbă!”... Sunt fraze şi gesturi dintr-un cuplu cu experienţă, sunt geloşi dacă vreunul dintre ei trei se uită la

altcineva, dar nu în sensul de a seduce. Nina este pe deplin conştientă că este puntea de legătură între Etienne şi Adrien, dar nu este îndrăgostită de ei. De nici unul. Etienne o consideră o surioară, Adrien ca un exemplu în viaţă, aproape un ideal.

Cuvintele lui Nadège şi alcoolul au ameţit-o. „V-aţi sărutat cu limba? V-aţi tras-o? Cum este să o faci în trei ? „ îşi aminteşte demonstraţiile lui Étienne cu degetele şi cu limba, pentru ziua când ei vor trebui să ştie cum să facă dragoste cu cineva care le place. Pentru că el a făcut-o deja cu Soléne Faulq, o fată din clasa a Vil-a D, repetentă. Adrién, uitându-se la el, îl întreabă:

- Crezi că trebuie să răsucim limba în sensul acelor de ceasornic?

Nina se gândeşte la dragoste de când era foarte mică. Şi la iubirea carnală de câteva luni. Iubirea ca în scrisorile pe care continuă să le citească în secret. Se gândeşte din nou la ultima pe care a citit-o şi răscitit-o. Cunoaşte destinatara, numele îi era scris pe plic. Este mama unei eleve din clasa lui Étienne, Pe această femeie Nina o vede în fiecare zi în maşină în parcarea şcolii, aşteptându-şi fiica în timp ce ascultă la radio. Când coboară geamul, Nina aude muzica şi vede rotocoalele ae fum pe care le scoate privind spre cer.

Aş vrea să te dezbrac ca anul trecut ~~Să-fi scot~~ hainele pe rând, ca anul trecut, ~~să-fi simt~~ sexul cald tn mâna mea, ~~să~~ ai orgasm. Dar când ne întâlnim treci pe trotuarul celălalt De ce? ~~Răspimde-mi. Spune-mi~~ ceva. Fă-mi un semn. ~~.~~ Oricare.

„Să ai orgasm.” Nina se gândeşte mereu. Mama ei a avut orgasm. Nu

voia decât asta. Şi a preferat orgasmul în locul fiicei sale.

Nina a descoperit plăcerea singură, în pat. A căutat ceva cald. Ca o mâncărime. Şi-a frecat sexul de cearşaf, apoi, seară după seară, mintea s-a relaxat şi trupul i s-a cambrat. O senzaţie de exaltare a străbătut-o. Mai bine decât în apa din piscină.

Cu Adrién şi cu Étienne nu vorbeşte încă despre iubirea fizică. Doar de săruturile cu limba. Se teme că într-o zi nu vor mai putea fi tot timpul împreună. Băieţii vor simţi curând nevoia să iubească pe altcineva, să mângâie acolo unde ea se atinge. Ştie bine că, până la urmă, aşa va fi. Şi că o vor lăsa baltă.

Deocamdată, Étienne şi Adrién sunt mici. Mai mici decât ea, chiar dacă au aceeaşi vârstă. Aşa se întâmplă cu fetele, ele sunt mai mari decât băieţii chiar de la naştere.

Nina îşi simte sânii crescând, pe când Adrien şi Etienne nu au încă nici un fir de păr pe faţă şi nu se gândesc decât să facă muzică şi skateboard.

Sânii o dor. Deocamdată nu se văd dacă poartă bluze largi. Nu vrea ca băieţii să observe că ea începe să se transforme. Mirosul, părul pubian, dorinţele, gândurile, totul, ca o revoluţie petrecută sub pielea ei. Nu-i place. Ar vrea să revină la copilărie, la fetiţa de odinioară. La dulceaţa laptelui cald băut înainte de a se culca. Cât de dur este să creşti, să te schimbi, să trebuiască să te adaptezi. Din fericire, poate desena. Să traseze pe hârtie linii pentru a reproduce trăsăturile persoanei iubite îi permite să alunge teama de necunoscut. Când desenează nu se mai gândeşte la nimic, este ca un teren salvator de joacă. Mintea i se relaxează, are mai multe vieţi. Fiecare desen terminat

este una dintre vieți. Chipul cuiva. Un peisaj. Un profil. Un zâmbet. A început să și picteze. Cu pensula este mai greu. Cu cărbunele este în contact cu foaia de hârtie. Aproape carnal. Cu pictura se simte obligată să păstreze distanțele. Este mai puțină precizie. Nu-i place culoarea. Nu știe la ce să folosească roșul și albastrul.

Toată lumea dansează pe *Troisième sexe* al formației Indochine. Nina îl vede pe Etienne.

Respirații pline de mirosuri de alcool, corpuri mișcându-se prost, fiindcă nu știu cum să o facă, corpuri de copii stângaci care cântă în cor:

Și se iau de
mână Și se
iau de mână
Fete la
masculin
Băieți la
feminin...

Personaj din romanele lui Maurice Leblanc, un șarlatan cunoscut pentru abilitatea de a se folosi de talentul lui de a se deghiza, de a-și lua identități multiple pentru a comite delicte și a rezolva enigme polițiste

Cineva împinge uşa, Nina nu-i dă atenţie, stă cu nasul în cărţile de poveşti. îşi imaginează că este Christophe ori un voluntar intrat în bimu ca să-şi ia o cafea. în fiecare dimineaţă, Nina pregăteşte pentru toată lumea o cafetieră plină.

10 decembrie 2021

- Bună ziua, v-am telefonat ieri, am venit să văd un cățel... pe Bob.

Un bărbat singur, la adăpostul de animale, se întâmplă rar. De obicei, femeile sau familiile însoţite de copii vin pentru o primă vizită, cea de dinaintea adopţiei.

Nina afişează pe buze un zâmbet frumos, de complezenţă. Nu are un client în fiecare zi.

Se ridică pentru a-l saluta. Are o mână fermă, la fel şi el. Asta-i place Ninei. Bărbatul este înalt, ceea ce-i aminteşte de Étienne. La vârsta de şaisprezece ani, avea deja un metru optzeci şi doi.

- Bună ziua. Sunt Romáin Grimaldi.

- Bună ziua. Nina Beau, responsabila adăpostului.

Nina este tulburată. Pentru prima dată, un potenţial client interesat de adopţie degajă un asemenea şarm. Nu seamănă cu alţii, chiar dacă în şaptesprezece ani de lucru la adăpost a văzut, întâlnit, auzit, trăit totul.

Mai degrabă aduce puţin cu prietenii lui Adrién. Cei pe care i-a văzut în preajma lui când bărbatul trăia la Paris. Genul de artist, strălucitor sau ceva asemănător. O anumită eleganţă. Nu un terchea-berchea.

Numai că ea ştie că nu mai degajă nimic de multă vreme, în afară de un miros vag de câine ud. Are părul scurt, că este mai practic. Machiaj? De neconceput, când îţi începi ziua

adunând rahat de câine din cuști. Hainele îi seamănă cu o uniformă amintind de cele

10 decembrie 2017

militare: culoare kaki sau maronii, confortabile şi rezistente. Cu cizmele în picioare în permanenţă. Mâinile cu unghii scurte. Manichiura este pentru alte femei, cu existenţe diferite de a ei.

Îl însoţeşte pe vizitator prin adăpost, până la cuşca lui Bob. O burniţă rece îi însoţeşte.

Romain Grimaldi aruncă priviri vinovate către câinii care latră în spatele gratiilor. Cei aflaţi în vizită trebuie să aibă o fire puternică, pentru că ei consideră că aici este un fel de groapă de gunoi a umanităţii. Pentru angajaţii şi voluntarii locului este ceva diferit. Animalele se află în siguranţă, au parte în fiecare zi de mâncare, de apă şi de mângâieri. Sunt respectate şi îngrijite dacă sunt bolnave. Angajaţii stau de vorbă cu ele. Ca între prieteni care împart aceeaşi pedeapsă grea. O închisoare de proastă calitate. Unde abia aşteptaţi să se termine ca să te întorci acasă.

- Aveţi şi câini de rasă? întreabă Romain Grimaldi.

Ninei nu-i place întrebarea. Nu suntem într-un magazin de animale. Nu căutăm pedigriul sau frumuseţea. Trăim în mijlocul câinilor străzii. Rari sunt aici ochii albaştri şi blana albă.

- Aici sunt câini maidanezi. Cei de rasă care au trecut pe aici au fost cei de vânătoare, seteri, cockeri spanioli, braci sau fox... Dar numai cu totul excepţional... Atâta vreme cât un animal poate să aducă un ban, oamenii nu renunţă la el, încearcă să-l vândă. Sau să-l schimbe... Aţi văzut pozele cu Bob pe site-ul nostru?

-Da.

- Este un câine bun. Aţi mai adoptat?

- Mereu am făcut-o, de fapt.

Ninei îi place răspunsul.

- **Locuiţi în zonă?**
- **Tocmai am fost mutat în La Cornelie. Sunt noul director al Şcolii gimnaziale Georges- Perec.**

Şcoala gimnazială... **Nina se gândeşte la a ei, dărâmată de curând. Nu are nici o urmă de tristeţe. Pentru Nina, trecutul este lăsat în urmă.**

- **Aveţi şi alte animale?**
- **Un motan bătrân: Radium.**
- **Cum se comportă faţă de câini?**
- **Nu este nici o problemă şi, în plus, doarme tot timpul: are şaptesprezece ani.**

Nina deschide cuşca lui Bob şi îi cere lui Romain Grimaldi să o aştepte afară. Nu intră niciodată cu un necunoscut. Animalul se apropie de ea, dând din coadă. Bob este un micuţ maidanez, fără îndoială încrucişat cu un fox-cocker.

- **A venit cineva la tine în vizită, grăsuţele, îi şopteşte Nina.**

Se apleacă şi mângâie animalul. Părul îi este aspru. Romain Grimaldi îi vorbeşte din pragul porţii:

- **Salut, îmi place boticul tău.**

Bob nu se uită la ei. Nina îi pune o zgardă şi o lesă.

- **Vom merge să observăm cum se comportă cu dumneavoastră.**
- **Credeţi că îi voi fi pe plac?**

Nina zâmbeşte.

- **Da, aşa cred. Bob este timid. Nu se duce niciodată în mod spontan spre necunoscuţi.**
- **Seamănă cu primul câine pe care l-am avut când eram copil. Pe site-ul dumneavoastră mi-a sărit în ochi. Ce vârstă are?**
- **După spusele veterinarului, cam opt ani.**
- **Ştiţi de unde vine?**
- **A fost găsit într-o comună**

nu departe de aici... Este la noi de patru ani, deja.

- **De ce nu-l vrea nimeni?**
- **Pentru că vă aştepta.**

Merg alături unul de celălalt. Nina îi întinde lesa lui Romain Grimaldi. Sunt pe un teren viran de lângă adăpost. Nu aparţine nimănui, la fel ca şi câinii care sunt plimbaţi acolo în fiecare zi.

- **Trăiţi singur? întreabă Nina.**

-Da.

- **La casă ori într-un apartament?**
- **La casă. Cu grădină.**
- **V-aţi gândit cum vă veţi organiza timpul împreună cu Bob?**
- **Mă gândesc să îl iau cu mine la serviciu.**
- **La şcoală?**
- **Da. De aceea nu vreau un pui. Ziua va rămâne în biroul meu. La pauza de prânz îl voi scoate, iar seara ne vom întoarce împreună.**
- **Aveţi dreptul de a-l introduce în şcoală?**
- **Dacă rămâne în biroul meu, da. înainte am condus o şcoală în Marnes-la-Coquette şi îmi luam mereu câinele cu mine.**
- **De ce aţi venit în această zonă?**
- **Dorinţă de schimbare... Ce trebuie să fac pentru adopţia lui Bob?**
- **Să completaţi documentele. Şi puteţi veni mâine să îl luaţi.**
- **Trebuie să plătesc ceva?**
- **Cum este bătrân, puteţi dona cât doriţi.**
- **Dacă nu era bătrân, cât m-ar fi costat?**
- **Patru sute de euro pentru un câine şi trei sute pentru o pisică. Suma include vaccinuri, sterilizare, identificare şi toate celelalte: mese, îngrijiri conexe...**

- **Nu pot să-l iau de astăzi?**

- **Nu am dreptul să vi-l dau fără să treacă pe la controlul veterinar înainte de a ieşi de aici.**

Nina are fluturi în stomac. îl observă pe Bob cu coada ochiului. I se întâmplă la fel ori de câte ori reuşeşte să ofere un câine spre adopţie. Va pleca în sfârşit de aici. Aceasta-i diferenţa dintre ea şi animăluţele din adăpost. Ea nu va pleca.

*

Nina are şapte ani. Este o duminică de iunie. La radio, Jean-Jacques Goldman cântă *Au bout de mes rêves.* Este frumos afară. în ajun, bunicul i-a spus:

- **Mâine te voi duce într-un loc special, este o surpriză.**

Şi-a pus o rochie frumoasă şi încălţăminte nouă. Şi-a făcut două codiţe, strânse cu un şnur în formă de margaretă.

Au mers cam o oră cu maşina lor, un Renault 5, albastru. Pierre Beau are o figură de conspirator. „Unde se puteau duce?", se întreabă Nina, aşezată pe bancheta din spate.
„Vei putea să vii pe scaunul din faţă când vei avea 10 ani."

Nina vede pe un prim panou cu treizeci de kilometri înainte de a ajunge: „Grădină zoologică". Sare în sus de bucurie şi îi spune bunicului:

- Buni, să ştii că am ghicit unde vom merge!

Pe măsură ce se apropie, îi apar în faţa ochilor fotografii cu animale şi manejuri pe panouri mari, colorate. Se agită, este nerăbdătoare. Pierre Beau zâmbeşte, i-a reuşit surpriza.

în zonă, toată lumea vorbeşte despre parc ca despre un paradis: manejuri, trenuleţ care face turul parcului, cartofi prăjiţi şi vată de

zahăr. Animale cum n-ai mai văzut niciodată: hipopotami, carnivore, elefanţi, lupi, maimuţe, girafe.

în jurul Ninei, familii, râsete, câteva lacrimi, capricii copilăreşti. Cu un balon în mână, îi observă pe ceilalţi cum se uită la animale. Nina stă adesea mai la urmă. Priveşte lucrurile şi oamenii dintr-un cadru mai larg.

Nina are mâna în cea a bunicului. Mâna aceasta ca o insulă. Cu toate acestea, se simte rău. O doare capul. Are o greutate în stomac, îşi simte picioarele obosite. Să fie din cauza mulţimii? A căldurii? Sau a absenţei părinţilor? A părinţilor ei? Cei din preajmă, copiii de vârsta ei, sunt încadraţi de un tată şi o mamă.

Aude:„Mami, vino să vezi! „ sau „Tati, priveşte!" Ea nu a rostit niciodată aceste cuvinte. în cuştile lor, în spatele pereţilor de sticlă sau al gratiilor, i se părea că animalele îi seamănă. Ca şi cum captivitatea îi uniformiza, le dădea aceeaşi atitudine, aceeaşi privire.

O panteră neagră, cu puiul în gură, merge cei o sută de paşi din cuşcă, caută o ieşire sub privirea curioasă şi fascinată a vizitatorilor. Nici un colţ unde să se ascundă. Nici un fel de intimitate. închisă, supusă, analizată.

Ninei îi este ruşine. Ceea ce-i amuză pe alţii, pe ea o şochează. Este prea mică pentru a înţelege ce înseamnă ruşinea. Simte doar că nu este ca toţi ceilalţi. Că ceva se revoltă în adâncul ei.

S-a simţit uşurată când a urcat în trenuleţul care face turul parcului. Adoarme pe umărul bunicului, epuizată de tot ceea ce a simţit din clipa când a intrat în acest loc.

- Vrei să vedem lupii înainte

de a pleca? o întreabă bunicul luându-i mâna micuță în a lui, mare, moale, caldă și blândă.

- Nu. Mi-e frică.

Numai că minte. Nu~i este frică niciodată de nici un fel de animal.

Și-a revenit când a urcat în mașină, bunicul pornind pe drumul spre casă. A fost mulțumită să întoarcă spatele acestui loc.

- fi-a plăcut?
- Da, mulțumesc, buni!
- Ce ți-a plăcut cel mai mult? Girafele sau leii?
- Trenulețul.
- De ce tocmai trenulețul?
- Pentru că este liber. Se duce unde vrea.

Trec cu toții în clasa a șasea. Și-au ales germana ca a doua limbă străină, ca să fie siguri că vor fi împreună. Dorința lor este să nu fie separați. în afară de câțiva elevi foarte buni, sunt rari cei care aleg limba lui Goethe, în clasa a șasea, cei mai mulți aleg limba engleză, nivel avansat sau ^spaniola.

La început, părinții lui Étienne nu au fost de acord.

- Nu ești la nivelul cerut!

Numai că cei trei anticipaseră reacția și învățaseră pe dinafară argumentele ce trebuiau aduse în caz de refuz:

- Germana este de viitor. Dirigintele spune că, pentru etimologie, așa-i cel mai bine. Din punct de vedere statistic, toți elevii care aleg limba germană progresează și la alte materii, este un motor pentru motivare. Germana crește rezistența mentală și fizică... Și dacă mă întâlnesc cu Claudia Schiffer, vreau să stăm de vorbă în limba ei maternă.

Acum sunt cu toți trei la piscină. Fetele de vârsta lor îl privesc pe

Étienne. El se dă mare. Un fanfaron. Merge de-a lungul bazinului lung de douăzeci şi cinci de metri, aparent concentrat, se opreşte la culoarul numărul 3, cel din mijloc, se retrage puţin, sare în apă cu un plonjon perfect, înoată sub apă tot bazinul, iese imediat pe scarp şi se întoarce plonjând. Pielea îi este de culoarea ciocolatei. Corpul îi este tot fin şi plin de muşchi. Are deja un metru şi şaizeci.

Nina face pluta. Se uită la cer. Vede câteva oi albe rătăcite. Apoi le adună mental, se preface că este câine ciobănesc. Este cald. Soarele arde. Iar ea se simte bine.

Distrat, Adrién stă la marginea bazinului, pare că visează. Din când în când închide

ochii.

Peste cincisprezece zile, Étienne va pleca la Saint-Raphaél şi ei doi vor rămâne singuri din nou. Doar el şi Nina.

^ – La anul vă iau cu mine, s-a entuziasmat Étienne. Părinţii aproape că sunt de acord. Va trebui doar să-mi măresc media generală cu două puncte.

Când ai doisprezece ani, *la anul* înseamnă o eternitate. Nina vrea să vadă marea. Aşa că într-o eternitate o va vedea,^în sfârşit. Il va ajuta, aşadar, la lecţii pe Étienne ca să-şi împlinească şi ea visul.

- Crăp de foame! spune Étienne ieşind din apă.

Se îndreaptă toţi trei spre terasă, îşi întind prosoapele sub fese ca să nu-i ardă fierul scaunelor încinse de soare.

Étienne comandă şi plăteşte trei porţii de cartofi prăjiţi, pe care-i înmoaie în ketchup.

Este o oră moartă. înotătorii veniţi dimineaţa, adulţi şi pensionari, au plecat acasă. Copiii veniţi după-amiază ajung după ora 14. Nu mai rămân decât câţiva adolescenţi care lenevesc la fel ca ei, se dau cu cremă solară şi îşi aruncă ocheade. Fetele râd tare pe şezlongurile din plastic, în timp ce băieţi se aruncă în apă în plonjon.

Corpurile lor s-au schimbat. Au crescut, s- au mai împlinit. Când Étienne şi Adrién au văzut sânii Ninei sub sutienul costumului de baie, au căscat ochii cât cepele.

- Te dor? a întrebat-o Adrién.

- Puţin, i-a răspuns scurt Nina.

Étienne n-a spus nimic. El începe să flirteze constant. Dar aventurile lui nu durează prea mult. Iese cu fetele cam două zile. în prima, se dă

îndrăgostit, în a doua nu mai poate.

Nina s-a îndrăgostit de un băiat din clasa a opta. Unul pe nume Gilles Besnard, un deşirat care fumează şi merge în cluburi. Ninei i se pare că seamănă cu Richard Anconina. Doar ei. Nu au stat de vorbă niciodată. Doar priviri insistente când se întâlnesc pe culoarele şcolii sau la cantină. La anul nu-l va mai vedea, pentru că el va pleca la un liceu. Aşa că ea rătăceşte pe străzile din La Cornelie cu speranţa că-l va întâlni. Urmăreşte corespondenţa băiatului şi a părinţilor săi. Gilles Besnard nu primeşte niciodată nimic. Iar părinţii doar facturi complet neinteresante. Nina trăieşte cu dezamăgirea căutătorului de aur care nu găseşte decât nisip şi niciodată pepite în corespondenţă.

Etienne nu ştie că fata deschide o parte a corespondenţei distribuite de bunicul ei. Doar Adrien o ştie. Este secretul ce-i uneşte.

*

Când Etienne pleacă la Saint-Raphaël, Nina şi Adrien deschid nenumărate scrisori, descoperind vieţi obişnuite ale locuitorilor din La Cornelie şi ale corespondenţilor acestora. Fac schimb de veşti despre vreme, nepoţi ce cresc. înainte de a deschide plicurile, Nina respiră adânc, închide ochii, încearcă să le ghicească secretele, iar la finalul lecturii este adesea dezamăgită. Hotărât lucru, oamenii nu au imaginaţie sau le lipseşte iubirea.

La întoarcerea lui Etienne rămân împreună până la sfârşitul verii, împărţind timpul între piscină, subsolul cu instrumente muzicale şi camera Ninei, acolo unde ea desenează.

Etienne a crescut şi mai mult. S-au

aşezat unul lângă altul la marginea bazinului cel mare, privind amuzaţi înotătorii trecând şi lingând acadele.

Nina şi-a strâns părul cu un elastic. Ca în fiecare vară, pielea i s-a bronzat. Până şi ochii par să i se fi înnegrit.

Lui Adrien nu-i place pielea lui, care nu se bronzează niciodată, ci doar se înroşeşte ca la timizi.

- **M-am culcat cu o fată la Saint-Raphaël, aruncă deodată Etienne.**
- **Pe bune? întreabă Nina.**

~ Pe bune... A fost ceva ciudat. Are şaisprezece ani. S-a lungit pe mine. Era fierbinte. Adică pielea îi era caldă de parcă ar fi avut febră. M-a ars, am închis ochii, m-am culcat cu ea totuşi.

- **A fost bine?**
- **Era umedă şi... puţea un pic.**

Râd. Un amestec de jenă, curiozitate, dorinţă. întrebările vin cu nemiluita, se întrepătrund, se suprapun.

- **Unde ai făcut-o? întreabă Adrién.**
- **în păsărică.**

Chicotesc prostește.

- **Adică, într-un pat, la tine acasă?**
- **Nu. Pe plajă, ca toată lumea.**
- **în faţa tuturor? exclamă Nina.**
- **Nu... Era noapte. Nu mai era nimeni.**
- **Eşti îndrăgostit?**

-Nu.

- **Atunci, de ce ai făcut-o?**
- **Trebuia să o fac într-o zi... Acum, măcar nu mai sunt virgin.**
- **Cum se numeşte?**
- **Cynthia.**
- **Ai spune că este un nume**

de actriţă... O cunoşti de multă vreme?

- De când eram mic. Ne întâlnim acolo în fiecare an.

- Este îndrăgostită de tine?

- Habar n-am!

Toţi sunt cu gândul în altă parte, iar Nina sparge tăcerea dată de jenă:

- Eu o voi face când voi fi îndrăgostită...

^ – Tu eşti o fată. Nu-i acelaşi lucru, afirmă Étienne.

- Cum adică nu-i acelaşi lucru? se miră Adrién.

- Pentru că o fată este romantică. Mai ales Nina.

- A ajuns la orgasm? întreabă Nina.

Étienne s-a mroşit. Pentru prima dată
vorbesc împreună, deschis, despre sex. Şi tot pentru prima dată Nina pune o întrebare atât de directă, aproape brutală, după cum li se pare.

- Nu ştiu... Respira repede.

Izbucnesc cu toţii în râs simultan. Un râs de copii care nu mai au chef să rămână copii. Şi totuşi, copilăria este frumoasă.

Prinşi în capcană între dulciuri şi viitor, între pozne şi vocea îngroşată. între spiţele bicicletei de care agaţă bucăţi de carton ca să

facă zgomot şi vise cu drumuri lungi motocicletă.

Nina îşi ^ parchează maşina în faţa adăpostului. îi salută pe cei doi voluntari care aşteaptă în faţă, Joseph şi Simone.

Joseph este un muncitor pensionar, un bătrânel de treabă, roşcat, cu o ţigară rulată tot timpul între buze. Din când în când, se străduieşte să o aprindă. Simone şi-a pierdut fiul într-un accident de maşină. Dacă nu ar plimba câinii în fiecare zi, şi-ar lua câmpii. Lesele pe care le ţine o ajută să rămână pe picioare. Animalele abandonate sunt sprijinul ei.

De când lucrează la adăpost, Nina a văzut mulţi voluntari. Vin şi pleacă. Un soi de defilare în regim închis. Zidari, infirmiere, orăşence, văduve, bătrâni, tineri. Suflete singuratice şi puţin prea sensibile, cârpindu-se pe aici, pe colo prin faptul că fac curăţenie în cuşti, repară gardurile, se împrietenesc între ei, discută la o cafea, au grijă de acoperişurile ondulate ale cuştilor. Apoi, într-o zi dispar pentru că vor sau pentru că se mută ori se căsătoresc. Apoi anunţă că este prea greu ori prea târziu să mai muncească şi dispar precum au sosit.

în această dimineaţă, Nina are întâlnire cu Romain Grimaldi. în această dimineaţă, Bob va pleca.

La adăpost, de fiecare dată când un câine sau o pisică pleacă, fiecare membru al echipei poartă în adâncul lui o veselie tăcută. Zilele de adopţie sunt speciale. Un ochi plânge pentru animalul de care te ataşezi fără să vrei pentru că ştii că nu o să-l mai vezi, celălalt râde, pentru că abandonul lui s-a sfârşit. S-a terminat cu tristeţea. Doar cu aceste gânduri pozitive poţi continua activitatea.

Romain Grimaldi o aşteaptă pe Nina în faţa biroului. Intră împreună, după ce şi-au dat mâna. „Miroase tot la fel de bine.”

Îi place foarte mult parfumul lui. îi aminteşte de soţ, de începuturile lor împreună. „Totul este o chestiune ce ţine de senzorial”, îi trece femeii prin minte.

- Am pregătit hârtiile. Într-o lună, Bob va fi oficial căţelul dumneavoastră.

- Nu este al meu începând de astăzi?

- Aveţi o lună ca să vă răzgândiţi.

- Nu am nici un motiv. Adopţia este ca o căsătorie. îţi poate veni gândul să divorţezi chiar din primul an.

- Se întâmplă des?

- Nu, nu foarte des, dar mai sunt cazuri când mi se aduce înapoi un căţel pentru că nu corespunde aşteptărilor stăpânilor.

Simone intră în birou cu Bob. Femeia îl salută pe Romain şi spune:

- Să aveţi grijă de el, este un căţel bun!

îi întinde mâna şi iese imediat.

înainte de a veni aici, Simone nu avea nimic de-a face cu animalele. Nu le-ar fi făcut rău, dar nici nu ţinea la ele.

Cu două zile înainte de înmormântarea fiului său Éric, când a intrat în garsoniera lui ca să ia hainele pentru pompele îunebre, a dat nas în nas cu o căţea bătrână, adunată de pe stradă de Éric. Fiul ei nu a spus niciodată nimănui. Simone şi-a amintit că acel câine era visul băiatului, un vis refuzat în timpul copilăriei. Simone şi animalul s-au fixat cu privirea un moment lung. Simone şi-a recunoscut propria durerea în privirea căţelei, înţelesese

că stăpânul nu va mai veni. Consolând-o pe ea, s-a consolat şi Simone. A luat-o în braţe şi nu i-a mai dat drumul niciodată. Când a murit, veterinarul i-a spus: „Nu mai era nimic de făcut”. Simone s-a dus la Nina. „Trebuie să scot câinii la plimbare”, i- a cerut ea. Nina a angajat-o în aceeaşi zi. O cunoştea pe^ Simone din vedere. Ştia despre moartea lui Éric, coleg la acelaşi liceu cu ea, că Simone şi animalul erau mereu împreună după înmormântare, umbra care plimba

cățeaua pe toate trotuarele din La Cornelie, ca și cum și-ar plimba tristețea. Nina i-a înțeles nevoia de a lucra aici, chiar dacă era o greutate în plus. Este dificil de gestionat boala, bătrânețea, moartea unor animale, dar nu a avut de ales. Inima nu a lăsat-o să o refuze pe Simone, să o trimită acasă. Vor lucra împreună.

- **Admir mult ceea ce faceți, îi spune Romain Ninei în timp ce semna actele de adopție.**
- **Și eu vă admir. Nu este simplu să conduci o școală.**
- **Ceea ce este mai greu de condus nu sunt elevii, ci părinții.**

Nina zâmbește. Romain completează un cec.

- **Nu sunteți obligat, i-a spus Nina.**
- **Știu.**
- **Mulțumesc.**

Romain îl ia pe Bob cu el. Se îndreaptă spre mașină. Deschide portiera pe partea pasagerului și îl îndeamnă să urce pe scaunul din rață.

- **Vă voi trimite vești.**

Nina face o poză cu Bob, folosind telefonul ei. Un semn cu mâna și mașina a dispărut. Nina rămâne stană de piatră câteva secunde, în mirosul de benzină și de câine ud.

Pe urmă se întoarce în birou, merge la site- ul adăpostului, postează poza cu Bob abia făcută și scrie: BOB A FOST ADOPTAT, cu o inimă alături.

Sunt în clasa a șaptea. Au prima oră de curs. Aceeași configurație ca în clasa lui Py. Nina este așezată alături de Étienne, iar Adrién în spatele ei, observându-i ceafa. Ea și-a tăiat părul scurt. Seamănă cu un băiat. Lui Adrién nu-i place. Nina începe să-și dea cu creion la ochi, o

linie stângace care-i subliniază privirea întunecată. Étienne spune că arată ca naiba, iar ea îi răspunde: „Nu chiar, mai degrabă ca un star rock.

10 noiembrie 1989

Domnul Schneider, profesorul lor de limba germană, intră în clasă total schimbat. S-a întâmplat ceva cu el. Deodată, toţi se opresc din vorbit ca să-l analizeze. De obicei, este un bărbat rezervat, al cărui cap pare că intră cu totul între umeri ca şi cum cineva l-ar fi bătut ca să dispară puţin câte puţin în interiorul unui corp neîndemânatic şi aspru. Un individ ce vorbeşte foarte încet şi plictiseşte generaţii întregi de elevi de mai bine de douăzeci de ani. Poartă un rucsac ca şi cum ar pleca în drumeţie şi îşi salută elevii înainte de a pleca:

- ***Eins, zwei, drei, die Mutter ist în der Kiiche...***[12]

De obicei, nimeni nu se opreşte din vorbit când îl vede intrând în clasă. Dar în această dimineaţă ceva este schimbat. Nina se gândeşte că proful a băut prea mult, aşa de tare îi sticlesc ochii. îşi scapă cărţile pe jos când deschide rucsacul. Toată clasa izbucneşte în râs. O clasă mică: doar cincisprezece elevi sunt înscrişi la ora de limba germană, din clasele a şasea şi a şaptea adunate.

Domnul Schneider urcă pe postament, trage aer adânc în piept şi anunţă solemn:

- ***Meine lieben Kinder; ich habe gute Nachrichten, eine Nachricht, die das Gesicht der***

Welt verändern wird: die Berliner Mauer ist gefallen

Nimeni nu se clinteşte. Nimeni nu pare că a înţeles măcar un cuvânt din cele spuse. Este pentru prima dată când li se adresează în limba germană în afară de predarea lecţiei.

Dar ceea ce urmează îi lasă pe elevi cu gura căscată şi îi aruncă într-un soi de reverie. Domnul Schneider scoate patru sticle de şampanie din rucsac, le deschide una după alta râzând şi scoţând sunete scurte. O nebunie veselă l-a cuprins, ceea ce pare să-i relaxeze pe elevi, cărora nu le place cadrul strict al şcolii, deşi găsesc că este un mediu sigur. Profesorul pune paharele din plastic pe catedră şi începe să le umple strigând:

- *Lang lebe die Freiheit![21]*

Este ora 9 şi 10 minute şi toată lumea începe să bea. Profesorul dă, fericit, noroc cu toată lumea.

S-a terminat cu zidul ruşinii, Germania s-a reunificat. Este greu de crezut, un moment istoric, miraculos şi nesperat. Elevii înţeleg până la urmă că doar căderea Zidului Berlinului l-a adus pe domnul Schneider în această stare de transă. El povesteşte repede şi câteodată cu lacrimi în ochi că mulţi oameni au fost asasinaţi pe când încercau să sară peste zid. Nina îl întreabă dacă are familia acolo şi de ce parte. Dascălul răspunde, bulversat, că părinţii lui stăteau în Est.

După două pahare băute până la fund, Schneider intră în alte clase fără să mai bată la uşă şi-i invită pe toţi profesorii şi pe elevii lor sa vină să sărbătorească evenimentul alături de el. La ora 10, la etajul al treilea al clădirii Charles-Baudelaire, mai bine de o sută de persoane ascultă şi dansează pe *African Reggae,* melodia Ninei Hagen. Domnul Schneider a introdus o casetă în casetofonul folosit de obicei pentru lecţiile de gramatică. Cum se termină cântecul, cum dă înapoi pentru a asculta din nou fragmentul. Schneider dansează şi se învârte strigând:

- *Lang lebe die Freiheit!*

Îi învârte pe elevi, unul după altul, fete şi băieţi, fără nici o deosebire.

Lui Étienne i se pare pentru prima dată în viaţă că şcoala este interesantă. Ar vrea să fie mereu aşa. Fie ca toate zidurile din lume să se dărâme!

Copiii nu şi-ar fi imaginat vreodată că profesorul lor de limba germană ar putea asculta Nina Hagen şi cu atât mai puţin că are un dram de imaginaţie curgându-i prin vene.

în această zi, Adrién realizează consecinţele libertăţii: o bucurie fără margini, ce transformă corpurile şi chipurile. Seara, în faţa jurnalului televizat, aşezat alături de mama lui care strânge o batistă în pumni şi îşi şterge ochii când emoţia este prea puternică, Adrién priveşte imaginile difuzate în lumea întreagă: lacrimile germanilor, familii regăsite, fete îmbrăţişând soldaţi, lovituri de ciocan simbolice, bucăţi de zid căzând, mulţimea, fragmente de beton pe care le bagă în buzunar, bucăţi devenite amintiri.

Adrién îşi pune întrebări despre propriul zid, ce-l separă de el însuşi, cel folosit pentru a se ascunde din clipa când a început să respire – oare cât anume măsoară acest zid?

„Unu, doi, trei, mama e în bucătărie...” (în limba germană în original)

„Dragii mei copii, am o veste bună, o veste care va schimba faţa lumii: a căzut Zidul Berlinului.” (în limba germană în original) Trăiască libertatea! (în limba germană în original)

Dispărut. Nu vor mai rămâne decât câteva clişee În arhive şi nişte fotografii cu elevii clasei, ascunse în dulapuri.

Şcoala Vieux-Colombier nu mai există. Un teren viran. Au transportat tot molozul. Inclusiv pe Prévert, Baudelaire, Verlaine şi Hugo. Primăria a pus deja panouri ce arată că aici se vor construi locuinţe pentru seniori. Că se poate contacta o anumită agenţie pentru a rezerva un apartament ce urmează să fie construit în 2020.

Mă întreb la ce s-o fi gândit Nina văzând locul gol. Trece în fiecare zi prin faţa lui pentru a se duce la adăpost, nu are un alt drum. Nu a simţit nimic, fără îndoială, pentru că mereu a urât nostalgia.

Nu o văd niciodată când sunt la cumpărături, dar ne întâlnim uneori în trafic. Conduce un Citroën combi, inscripţionat pe fiecare parte cu literele: ADPA *(Association de défense et de protection des animaux* – Asociaţia pentru apărarea şi protecţia animalelor). Pare minusculă în spatele volanului. Mereu pierdută în gânduri, ca şi cum pietonii şi ceilalţi şoferi din trafic nu existau cu adevărat pentru ea.

Oare ştie că m-am mutat aici? O fi citit articolele mele din ziarul local? îl citeşte doar ea?

în seara aceasta, terenul viran de la Vieux- Colombier seamănă cu un lac. Nu mai ştii dacă se lucrează la fixarea pământului sau a lacului. Nimic nu mai mişcă. Totul este înţepenit în uitare. Forme de copaci tremurând de frig, goi, ce par că se ţin încă pe picioare doar ca să facă în ciudă cuiva, fantomatici. Burniţă sinistră, noapte glacială în farurile maşinii mele. Ca şi cum ziua s-a hotărât să nu mai apară. A intrat în grevă.

M-am întors de la conferinţa de presă din Mâcon. Procurorul ne-a confirmat că un cadavru a fost

descoperit în interiorul maşinii Twingo, scoase din locul cunoscut sub numele de Lacul din Pădure, de către scafandrii Jandarmeriei. Vehiculul a fost identificat după plăcuţa de înmatriculare. A fost furat pe data de 17 august 1994, în jurul prânzului, din faţa casei familiei Guillaume Desnos, situată m oraşul La Cornelie. Este aproape sigur că epava unde a fost găsit cadavrul a fost scufundată la acea dată, adică acum douăzeci şi trei de ani.

În acest stadiu al anchetei, identificarea corpului va fi foarte lungă şi complexă, dată fiind starea în care s-au păstrat oasele. Ele vor fi supuse unei analize ADN, prin compararea cu ADN-ul familiilor celor dispăruţi în zonă în acea perioadă.

Maşina Twingo plină de mâl era înţepenită la şapte metri adâncime. Brigada nautică îşi continuă cercetările cu ajutorul unui sonar în zona unde vehiculul a fost identificat, pentru a depista eventuale obiecte ce ar fi putut aparţine victimei.

Dacă ar fi vorba de Clotilde Marais, se va descoperi secretul ei? Misterul pe care doar cei trei cred că îl cunosc.

îmi amintesc de săriturile făcute în lac în serile de vară. Eram adolescenţi, fumam iarbă. Beam orice direct din sticlă, tot ce ne cădea în mână, ce găseam de furat dintr-un dulap: ginul vreunui tată, ţuica vreunei bunici, whisky-ul unui frate. Etienne îşi aducea casetofonul. înregistra casete pe care mixa tot felul de stiluri muzicale. în spatele nostru, bicicletele lăsate direct pe pământ aşteptau să ne terminăm prostiile, ca să ne ducă acasă.

1

20 aprilie 1990

La parter, clasa a şaptea sărbătoreşte cea de- a paisprezece aniversare a lui Adrién. Pentru această ocazie, părinţii lui Étienne au pus la dispoziţie sufrageria mare a castelului.

Nina este singură în baia familiei Beaulieu, a închis uşa în urma ei. În baie a fost atrasă de parfumuri şi de razele soarelui trecând printr- o fereastră şi aruncând reflexii luminoase pe podea.

Muzica este dată la maximum în boxe, pereţii vibrează.

Nina ascultă şi fredonează cuvintele melodiei *Lullaby,* în acelaşi timp cu Róbert Smith. Inspiră parfumul cremelor de corp, al spumantului de baie pus pe marginea căzii imense, al săpunurilor multicolore. Deschide primul dulap, descoperă mai multe truse de machiaj, pensete de epilat şi medicamente aranjate în cutiuţe. Ninei îi place să scotocească, să caute, să descopere faţa ascunsă a lucrurilor. în opinia ei, dulapurile ascund secrete ca şi scrisorile pe care le deschide pe furiş.

Tresare, A crezut că este cineva în spate, dar nu era decât reflexia ei într-o oglindă. îşi observă silueta dizgraţioasă, este aplecată, se îndreaptă, îşi vede burta, braţele lungi, corpul scund, îp trece mâna prin părul scurt care se îngraşă m doar câteva ore, se uită la pielea ei banală, cu puncte negre, capul de adolescentă urâtă. Seamănă cu un băiat şi nu-i place. Dar şi dacă ar avea părul lung, ar semăna cu o fată şi nu i-ar plăcea nici atât. îşi zâmbeşte fără a deschide gura pentru a-şi vedea aparatul dentar. De ce eşti atât de urât când ai treisprezece ani? Ce-i cu mutra asta? Sper că se va schimba. Dacă nu, va fi

o epavă.

1
7

21 aprilie
1990

Se întoarce de la imaginea ei şi îşi continuă explorarea. în casa familiei Beaulieu, baia imensă pare casa lui Marie-Laure.

Nina observă mulţimea de sticluţe de parfum. Unele par goale de multă vreme. Ca şi cum ar fi aparţinut altor femei.

O idee îi trece prin cap.

Coboară pe scară şi se duce la bucătărie. Uşa este închisă. Nina o împinge şi dă nas în nas cu Marie-Laure şi Joséphine. Mama lui Étienne şi mama lui Adrién sunt aşezate în jurul unei mese şi discută la un ceai. Nina le vede atât de diferite una de cealaltă încât nu putea să-şi imagineze că le-ar putea descoperi în aceeaşi cameră.

- **De ce nu eşti cu ceilalţi? se miră Joséphine. Mai aveţi nevoie de ceva de mâncat sau de băut?**
- **Nu..., răspunde Nina.**

îi trece prin cap: „Lipseşte cineva de la masa asta: mama".

Marion trebuia să fie şi ea cu ele, să ronţăie biscuiţi în timp ce aşteaptă ca petrecerea copiilor lor să se termine.

Nina o priveşte pe Marie-Laure, care-i zâmbeşte amabil.

- **Ei, Nina, te luăm cu noi la Saint-Raphaél vara asta? Étienne mă bate în fiecare zi la cap cu acest subiect.**
- **Adrién la fel, adaugă Joséphine. Nu-mi mai vorbeşte decât de aşa ceva.**

„Marea este aproape", se gândeşte Nina. „Marea este aproape". Gândul îi smulge un zâmbet. Étienne a reuşit să-şi mărească media generală datorită ei şi lui Adrién. Acum sunt cu toţii gata de un bilet *dus* către fericire.

- **Da, ar fi bine. Dar... îmi**

puneam întrebarea... Aţi cunoscut-o pe mama mea, Marion Beau?

Marie-Laure nu a stat pe gânduri nici o secundă înainte de a răspunde:

- **Da. Eram în aceeaşi clasă cu ea în şcoala primară. Am făcut clasa întâi şi a doua cu ea. Şi una sau două clase la gimnaziu,**

Nina o analizează pe Marie-Laure câteva clipe. Cuvintele îi răsună în minte. Cum de nu s-a gândit înainte?

- **Şi cum era ea? reuşi să spună până la urmă.**
- **Marion era drăguţă... amabilă... şi vorbăreaţă.**
- **Îi semăn?**
- **Nu, după câte îmi amintesc. Era blondă, o nuanţă care aducea spre roşcat. Şi avea ochii verzi, cred. Nu ai nici o fotografie de-a mamei?**
- **Nu. Nici una.**

Nina îşi face griji. Voia să pună o mie de întrebări, dar totul planul ei se răstoarnă.

- **Şi totuşi, cum era?**
- **Foarte drăguţă. S-a schimbat mult după moarte bunicii tale. S-a maturizat în liniște.**
- **Vreţi să vă las pe ambele să discutaţi? întreabă Joséphine.**
- **Nu, nici o problemă, răspunde Nina mai sec decât şi-ar n dorit. Mulţumesc, mă întorc la ceilalţi.**

Se întoarce şi iese din bucătărie. îşi simte lacrimile venindu-i în ochi. Nu ar vrea să fie aşa de sensibilă. Dar imediat ce plămânii ei o iau razna sau când ceva îi aminteşte de mama, nu mai este în stare de nimic. îşi pierde reperele. îşi pierde tatăl, îşi pierde mama, A scris câteva cuvinte: „îţi pierzi tatăl, îţi pierzi mama. Un lucru imoral. Un tată fără pereche, la pământ". Stupid de-a dreptul acest

cântec.

Marion s-a maturizat în liniște la moartea lui Odile, a spus Marie-Laure Beaulieu. Dacă Nina ar putea măcar să deschidă subiectul cu bunicul. Dar nu îndrăznește, simte că este prea dureros.

Nina îl vede pe Adrien aşezat pe un scaun, cu un aer absent. Ceilalți dansează pe melodia *Charlotte Sometimes.* Adrien coboară la parter când simte prezența Ninei. îi recunoaște parfumul de vanilie, o esență pe care o folosește de câteva luni. îşi fixează privirea asupra ei. Este nevoit să țipe pentru a se face auzit:

- **Ce-ai pățit? Ai^plâns?**
- **Mama lui Étienne... a cunoscut-o pe mama mea.**
- **Aici toată lumea pare că ştie pe toată lumea.**
- **Tu unde ai stat înainte de a veni în La Cornelie? îl întreabă Nina.**
- **în Clermont-Ferrand.**
- **Şi de ce v-ați mutat aici? Nu mi-ai spus niciodată.**

Adrién ridică din umeri.

- **Pentru că ştiam că tu locuiești aici.**

Nina zâmbește.

- **Tu crezi că uneori viața îți mai dă ceva ca să o ierți că ți-a luat prea mult?**

- **Uite, de exemplu, mama mea m-a abandonat... Până şi pisicile, dacă le iei puii, plâng.**
- **Poate că şi mama ta a plâns când te-a lăsat.**
- **Nu cred. Altfel, ar fi venit la mine. Dar tu, tu eşti aici. Ca şi cum viața mi-a dat o parte din ce mi-a luat când eram mică. înțelegi?**
- **înțeleg, răspunde Adrién.**

El se străduiește adesea să-şi

închidă lacrimile în sine. La fel ca râul subteran pe care l-a văzut în peştera din Labeil în timpul vacanţei din Larzac, împreună cu mama lui. Un fir de apă care nu urcă la suprafaţă,

- **Mă vei părăsi vreodată? întreabă Nina.**
- **Niciodată.**
- **îmi juri?**
- **Jur.**
- **Vei fi mereu aici pentru mine?**
- **Mereu.**

Étienne vine şi el. Nu-i place să-i vadă mult timp împreună fără să ştie ce discută.

- **Ce faceţi aici? Veniţi la dans?**

Nina îl urmează. Adrién rămâne aşezat. Jubilează, adoră să-i privească. Simte un curent de aer în spate. Vine mama lui.

- **Totul este bine, dragul meu? Te distrezi?**

-Da.

- **Nu dansezi?**
- **Te rog, mami.**

Când Adrién se întoarce, Joséphine nu mai este acolo. Se gândeşte din nou la întrebarea Ninei: de ce au venit ei să locuiască în La

Cornelie? Într-o dimineaţă, Joséphine l-a anunţat că va schimba creşa. Că se va ocupa de alţi copii, în altă parte. Că se vor muta la cinci sute de kilometri, în Saone-et-Loire. Că acolo nu-i nici cald, nici frig. La Clermont nu avea prieteni,

^ Până în ziua când i-a întâlnit pe Nina şi pe Étienne, Adrien avea impresia că nu interesa pe nimeni. Un cartuş gol de cerneală pentru imprimantă. Avea senzaţia că s-a născut fără nici o culoare, total transparent. Până la Nina şi Étienne, încercase orice, degeaba. Nina şi Etienne i-au redat cele cinci simţuri. Plus respiraţia. Şi cu siguranţă speranţa. De aceea este foarte ataşat de ei.

Luminile se sting, se întrerupe muzica. Joséphine şi Marie-Laure îl anunţă în cor că la subsol se află cadoul lui... Un sintetizator. Acelaşi ca al lui Étienne, pentru ca ei să cânte împreună. Marie-Laure adaugă că va putea veni oricând la ei... Ca de obicei, de fapt.

Un sintetizator. Emoţia îl copleşeşte, simte că visează. Toată lumea a început să cânte „La mulţi ani!" Tortul, paisprezece lumânări care strălucesc. Nina îi strigă să-şi pună o dorinţă. Adrien închide ochii. Dorinţa lui este mereu aceeaşi.

Douăzeci şi trei de ani ^de când maşina stătea pe fundul lacului. Étienne citeşte şi reciteşte articolul pe ecranul calculatorului său.

Se simte uşurat. Zâmbeşte, în ciuda situaţiei triste.

„Nu sunt nebun."

17 august 1994. O maşină furată. Un cadavru găsit în interior. Dacă este al lui Clotilde, ce făcea ea acolo? A venit cineva după ea în acea seară? Şi cine să fi fost?

„Nu, imposibil, este doar o coincidenţă, o simplă potrivire."

De ce amintirea această vine la suprafaţă după atâţia ani? Are vreun sens? Ce doar câteva zile înainte de a se întoarce la părinţii lui pentru a sărbători Crăciunul?

Evident

De atât de mult timp nu i-a mai văzut.

1 se întâmplă să formeze numărul adăpostului şi să închidă imediat ce răspunde cineva. Câteodată sună în timpul nopţii, doar pentru a-i auzi vocea Ninei la robotul telefonic.

~~Biroul nostru~~ este deschis de luni până vineri, între orele 9-12 şi 14-18. Sâmbăta, de la ora 9 la 12. Pentru orice urgenţă legată de animalele fără stăpân, contactaţi Primăria la numărul...

Vocea ei gravă, specială. O voce de fumătoare care n-a fumat niciodată, după cum spunea atât de corect Adrién.

Prietenii lui îi lipsesc.

Sau poate simte că i se duce tinereţea? Ce şi- ar dori să reţină din ea?

Ultima dată când a văzut-o pe Nina era în 2003, în oraş. De atunci, nu au mai vorbit.

Şi-au promis eternitatea. Toţi trei s-au legat fraţi de sânge atunci când în clasa a cincea s-a înţepat fiecare în vârful degetului şi şi-au amestecat picăturile de sânge ivite din rană. „Pe viaţă şi pe moarte." O treabă de copii.

îşi ia chitara şi cântă câteva acorduri. Soţia şi copiii i s-au culcat. îi place ora aceasta târzie, liniştea, când oraşul doarme. Muzica din căşti. Să se depărteze de zi. Să caute concerte pe YouTube. Să privească videoclipuri pe Facebook. Ar putea

să-i ceară prietenie Ninei. Salut, ce *mai faci?* Ar fi suficient să meargă pe profilul ei şi să apese pe *Adaugă.*

Dar de fiecare dată renunţă. De ce anume îi este teamă?

Dacă ea ar răspunde la Salut, *ce mai faci?,* ce urma să-i spună? Este complicat.

Un junghi puternic în spate îl face să se strâmbe de durere. la un antiinflamator puternic. Doar după prescripţie medicală. „Obişnuinţa de a avea un medic în familie", se gândeşte el.

Se întoarce la calculator şi tastează cuvintele cheie: „Lacul din Pădure, La Cornelie, maşină găsită".

1

21 aprilie 1990

Nina este singură în cameră. Meditând la ziua de ieri, la aniversarea lui Adrién, sintetizator, cuvintele lui Marie-Laure: „Marion era dragă... amabilă... şi vorbăreaţă... o nuanţă care aducea spre roşcat. Şi avea ochii verzi. S-a schimbat mult după moarte bunicii tale. S-a maturizat în linişte.'

Nina aude pe cineva împingând poarta din faţa casei. Recunoaşte pasul greu al lui Étienne, zgomotul roţilor de skateboard puse pe hol. Şi dacă Paola nu latră înseamnă că ştie cine intră pe domeniul ei.

Nina îşi alungă gândurile şi aruncă sub pernă conţinutul unui plic. Ceea ce a intrigat- o scotocind prin geanta bunicului este că numele şi adresa destinatarului erau compuse din litere decupate din ziare. Ca în vechiul film *Corbul,* al lui Clouzot.

Nina a aruncat rapid plicul într~un buzunar când Pierre Beau era întors cu spatele. Pe urmă a citit şi recitit aceste cuvinte:

JEAN-LUC, TU, IDIOT, ÎNCORNORATUL, RUŞINEA CARTIERULUI TĂU, O SĂ CRĂPI, ESTE ULTIMUL TĂU AN, TOATĂ LUMEA VA CREDE CĂ ESTE UN ACCIDENT, NIMENI NU VA ŞTI NICIODATĂ NIMIC CU EXCEPŢIA TA, TU ŞTII CE AI FĂCUT ŞI DE CE VEI PLĂTI TREBUIE SĂ ŞTII CĂ O SA NE DISTRĂM APOI ŞI CU VĂDUVA TA.

A fost şocată de atâta ură. Pentru prima dată a decis să ardă scrisoarea. Să nu o dea înapoi poştaşului. Sau mai bine să meargă cu ea la Poliţie? Nu: va fi arestată, iar bunicul dat afară de la Poştă. Şi dacă se vor găsi amprente pe plic şi va fi acuzată? Dar dacă îl va distruge şi cuvintele acestea urâte nu vor rămâne decât

vorbe în vânt? Şi dacă i s-ar întâmpla ceva destinatarului? Jean-Luc Morand. Cine este Jean-Luc Morand, domiciliat în La Cornelie, Piaţa Charles de Gaulle nr. 12?

Aşteptând momentul să ia o, decizie, coboară la parter pentru a-l primi pe Étienne, „Vrea să devină poliţist", se gândeşte ea în timp ce-i deschide uşa. Şi dacă i-ar cere sfatul?

Étienne face o mutră drăguţă. îl îmbrăţişează, îl întreabă dacă îi este bine, dacă are ceva pentru ea. Dintr-odată, Nina uită de scrisoarea anonimă?

- **Dar, înainte de a-ţi arăta, te vei duce să-ţi iei Ventolinul, o anunţă el cu un aer solemn.**
- **De ce?**
- **Pentru că te cunosc.**
- **Dar...**
- **Hai, executarea! îi ordonă.**

Nina urcă în cameră să-şi ia tratamentul, ridicând ochii spre cer. Câteodată îi vine să-l omoare pe Étienne, aşa de tare o enervează. Nu-i va arăta totuşi scrisoarea, prea îi place lui să comande.

Se duce după el în bucătărie. Şi-a turnat un pahar de apă de la robinet. Şi-a pus rucsacul pejnasă.

Étienne se schimbă de la o zi la alta. Dintre ei trei, el a crescut cel mai repede. Un puf de mustăcioară începe să-i acopere buza superioară. Lui i se pare atât de dizgraţios încât se rade în fiecare dimineaţă. Nu are acnee, spre deosebire de Adrién. Şi dacă, din nefericire, îi apare un coş pe faţă, cea mai mică imperfecţiune, îşi încarcă pielea cu tot felul de creme şi loţiuni. Étienne îşi petrece timpul privindu-se în oglindă. Vocea începe să i se îngroaşe. Pare un adolescent de şaptesprezece ani,

deşi încă nu a suflat în paisprezece lumânări.

Nina inhalează soluţia de Ventolin chiar în faţa lui.

El scoate din rucsac un plic cu trei fotografii.

- **Mama mi-a dat asta pentru tine... Câteva fotografii pe care le-a găsit.**

Nina vede o fotografie alb-negru dintr-o clasă de elevi. Fete cu sarafane. Cea din mijloc poartă o pancartă unde se poate citi: *Şcoala Danton 1966-1967*. Nina cască ochii mari. Sunt multe fete acolo. înainte de a-şi căuta mama printre ele, Nina priveşte o clipă şi celelalte poze. Două par mai recente. Aproape identice. Un grup de şapte elevi de gimnaziu pozând unul lângă altul, zâmbind. Pe spate se poate citi: *Abaţia Cluny, 1973.* Se vede că bate vântul, toate îşi ţin fustele şi închid ochii din cauza soarelui.

- **Mi-a spus mama că era o excursie şcolară unde au mers şi ele.**

Étienne arată două persoane.

- **Mama mea este aici, a ta aici, una lângă alta.**

Nina se apleacă asupra fetei de cincisprezece ani. O fantomă cu privirea limpede. Marion Beau zâmbeşte, pare să aibă dinţii din faţă puţin avansaţi, părul îi este strâns în coadă ae cal. Poartă o fustă scurtă, pulover şi şosete albe. Nina o priveşte şi pe Mari-Laure, aşezată alături. Acelaşi chip de astăzi, în ciuda trăsăturilor de copil.

- **Eşti sigur că este Marion? şopteşte Nina.**
- **Da. Cea cu şosete albe,**
- **Nu semăn cu ea.**
- **Deloc...**
- **Dar atunci cu cine semăn?**
- **Păi..., cu tatăl tău... cu**

siguranță. Poți păstra fotografiile. Mama mi le-a dat pentru tine.

- **Nu mă interesează. M-a abandonat.**

Étienne se simte prost. Câteodată i se pare
că Nina are reacții ciudate. Că este prea imprevizibilă. A întrebat-o pe Marie-Laure dacă o cunoaște pe Marion și acum, poftim!, nu mai vrea să știe. Este cam complicat cu fetele,

- **Ce faci astăzi? o întreabă doar pentru a schimba subiectul.**

- **Habar n-am. Vreau să recapitulez puțin. Adrién ne așteaptă la ora patru la el, să vedem un film. Stai cu mine până atunci?**

- **Nu, ne vedem acolo.**

Etienne se simte bine că a plecat. Nu închide bine ușa. Un curent de aer intră în casă. Cele trei fotografii lăsate pe masa de la bucătărie cad pe podea.

Nina închide ușa în urma lui, strânge fotografiile și urcă în cameră.

*

A doua zi este ziua de spălat hainele. Pierre Beau nu lucrează decât după-amiază. Strânge perdelele din camera lui, deschide fereastra să aerisească bine salteaua neacoperită. Pe urmă intră în camera Ninei. De obicei bate înainte de a intra, dar acum fata este la școală.

O grămadă de haine pe jos. Cele curate amestecate cu cele murdare. Două pisici dorm deasupra lor. Văzându-l intrând, una din ele se întinde leneș. Cești goale de ciocolată. Manuale și caiete puse unele peste altele. Sute de foi cu desene în creion pe podea, în cutii, unele agățate pe birou. În special, animale și cei doi prieteni ai nepoatei. Desenează atât de bine. Poate că într-o zi va deveni celebră, iar operele sale vor fi căutate în lumea întreagă.

Până atunci, trebuie aranjat totul în dezordinea asta. Pierre Beau oftează. Nu-i ușor să crești singur o fetiță. Se gândește la

Odile, soţia lui. Dacă ar mai fi fost pe lumea asta, n- ar mai fi existat haosul ăsta. Nimic n-ar mai fi fost la fel dacă ar fi trăit ea.

Pe pereţi, postere prinse în piuneze unele lângă altele, cu Indochine, The Cure, Depeche Mode. Lui Odile nu-i plăcea decât Joe Dassin. Pierre chiar era puţin gelos. După moartea soţiei, nu a aruncat discurile de vinii. Ar fi putut să le doneze. Dar îi era imposibil să-şi imagineze că altcineva le-ar fi ascultat. La cinci ani de la moartea lui Odile, s-a dus şi Joe Dassin. Pierre s-a gândit: „Se va întâlni cu ea acolo, sus. De data aceasta am pierdut-o definitiv. Nu voi putea rivaliza cu el".

Dacă tu n-ai exista,
Spune-mi de ce aş mai exista...[22]

El cel puţin era mereu tuns bine, la patru ace. în costume albe. Nu ca neica-nimeni **ăştia pe care-i afişează Nina pe toţi pereţii camerei. Cu părul ridicat pe cap şi cu trupurile deşirate. Bărbaţi care se machiază, s-au mai văzut totuşi. Ce vremuri!**

într-o dimineaţă, părinţii lui Odile s-au mutat în casa de vizavi. Ca să stea de vorbă cu fata, Pierre nu a găsit altă caie decât să-i fure bicicleta într-o joi după-amiază şi să i-o aducă sâmbătă. în cele trei zile a ascuns-o.

- Bună, cred că este a ta, am găsit bicicleta în cartier, lipită de un zid.

Odile păruse atunci că îl crede. S-au căsătorit la şaptesprezece ani. Din dragostea lor s-a născut Marion. Pe urmă nici un alt copil. Pierre ar fi vrut trei: o fată, un băiat, o fată. Odile s-a oprit la prima.

Pierre Beau sare peste haosul de la Nina din cameră, scoate cearşaful de plapumă, cele de pat şi faţa de pernă. Trei plicuri cad pe podea, între care o scrisoare:

JEAN-LUC, TU, IDIOT, ÎNCORNORATUL, RUŞINEA CARTIERULUI TĂU, O SĂ CRĂPI,

ESTE ULTIMUL TĂU AN, TOATĂ LUMEA VA CREDE CA ESTE UN ACCIDENT, NIMENI NU VA ŞTI NICIODATĂ NIMIC CU EXCEPŢIA TA, TU ŞTII CE AI FĂCUT ŞI DE CE VEI PLĂTI TREBUIE SĂ ŞTII CĂ O SA NE DISTRĂM APOI ŞI CU VĂDUVA TA.

Pierre Beau citeşte numele destinatarilor de pe plicuri. I-au trebuit câteva secunde ca să realizeze că Nina deschide corespondenţa. Nu- i venea să creadă. Nu voia să şi-o recunoască sieşi. într-o zi i s-a părut că Nina are o faţă suspectă în timp ce se învârtea pe lângă geanta lui. O faţă de om vinovat. Aceeaşi ca atunci când a adus un pisoi neînţărcat în casă şi l-a ascuns pentru ca el să nu-şi dea seama de nimic. Până în ziua când i-a spus:

~ Te rog, buni, fie-ţi milă de el! Şi aşa trăieşte de multă vreme la noi.

Întră în panică. în ochi are fulgere. Se gândeşte imediat la fiica lui, Marion. La pedeapsa ei. Tot aceeaşi o merită şi Nina. în venele lor curge o urmă de răutate. Mama a contaminat-o pe fiică. Mama şi fiica. Aceeaşi durere i-au adus.

Mânia îl face să tremure. Lasă pe podea cearşafurile şi plicurile şi iese fără să mai închidă uşa în urma lui.

Ar fi incapabil să spună ce vede pe drum, în afară de roşu în faţa ochilor. O dorinţă de a ucide. După tot ce a făcut pentru ea!

A muncit, a rămas în viaţă pentru ea. S-a trezit, s-a spălat, a luat micul dejun, a plecat la muncă, s-a întors acasă, a pregătit cina pentru ea. A strâns cureaua, pentru ea. Totul pentru ea. Totul pentru ca să nu-i lipsească nimic. O vede bebeluş. Cu biberoane, lapte Gallia pentru vârsta întâi şi a doua, puseurile dentare, vaccinurile, primii paşi. I-a cumpărat

rochiţe, nu a^ ştiut să-i aleagă mărimea, încălţăminte. în fiecare dimineaţă ea este acolo, iar el nu se întoarce acasă decât pentru ea. Şi cum a crescut! Cum a crescut-o şi cum a ajuns!

Nina deschide corespondenţa. Pe la spatele lui. Trădare. O face de multă vreme? Dacă cineva îşi dă seama, îşi pierde slujba. Va fi dat afară pentru greşeală gravă. Nu are dreptul să aducă acasă corespondenţa. Va fi judecat. Cu siguranţă, condamnat. închisoare cu suspendare, poate chiar cu executare. Ce se va întâmpla cu ea? Cine se va ocupa să o crească? Ce vor spune oamenii? Vor depune plângeri. Să deschizi corespondenţa altora este o faptă gravă. Nina va merge la plasament. Cel mai rău coşmar al lui Pierre de când s-a născut fata. „Dacă mor, unde se va duce ea? Nu va veni maică-sa după copilă."

Va spune că el a deschis corespondenţa. Că Nina este nevinovată, că nu are nimic de-a face. Că el este singurul responsabil. Un prost.

Parchează în faţa şcolii. Este ora prânzului. Grupuri de tineri încep să iasă. Nina mănâncă la cantină. El intră în curte, dă peste copii, pare un nebun, iar ticuri incontrolabile îl fac să clipească din ochi. Mai întâi îl vede pe Adrién, pe urmă pe Étienne. Şi pe ea. Cei trei de nedespărţiţi vorbesc împreună într-un alt grup de elevi. Un cerc de trei înconjurat de vreo cincisprezece colegi.

Nina este îmbrăcată într-o jachetă. Nu şi-a pus vesta de lână. El îi cere mereu să se îmbrace bine, din cauza astmului, dar ea nu face decât ce o taie capul. Este acolo, cu gâtul gol în luna aprilie, când ar trebui să ţină

cont de vremea schimbătoare. La ce sunt bune proverbele[21], dacă nu ţii cont de ele? Cel preferat de Odile era: *Nu âa vrabia din mână pe cioara de pe gard.* Adrien îi şopteşte Ninei că a venit bunicul ei, pentru că ea îşi ridică privirea în direcţia lui, îl priveşte, schiţează un zâmbet cu sensul de: *Ce faci aici? Am uitat ceva acasă?*

Văzându-i însă furia din ochi cum îi schimonoseşte chipul, pumnii strânşi şi albi, Nina înţelege imediat – corespondenţa – şi preţ de câteva^ secunde îşi schimbă şi ea culoarea feţei. îi dă o palmă, apoi o a aoua. Un sunet surd, care răsună. Liniştea se răspândeşte în curte ca o urmă de praf. Ceilalţi elevi sunt şocaţi. Nu strigă, rămân blocaţi, nu realizează ce se întâmplă. Un adult agresiv în curtea şcolii...

Este pentru prima dată când Pierre Beau o loveşte pe Nina. Doar un şut în fund i-a dat la şase ani, pentru că a pictat legumele din grădină cu acrilice albastre.

O ia de guler, o ridică de la sol scuturând-o şi îi spune pe un ton deopotrivă rugător şi rece:

- Măcar îţi dai seama? îţi dai seama de ceea ce ai făcut?

Ar fi putut să o omoare pe loc. Să o dezintegreze. Dar liniştea din jurul lui îl face să coboare cu picioarele pe pământ. Să-şi revină.

Dar eu, ce sunt pe cale să fac?

îşi pune nepoată la pământ, încet. Ca şi cum gesturile îi erau încetinite de propria stupoare. Nina, o păpuşă cu obrajii roşii. Urma degetelor celui care a crescut-o. Are lacrimi în ochi. Ca nişte reflecţii. Şi febră. Pierre Beau îşi dă seama că toţi ceilalţi elevi îl privesc. Un supraveghetor la vreo douăzeci de ani se apropie de ei şi

întreabă ezitând:

- Ce se întâmplă aici?

- Te rog să mă ierţi, îi şopteşte Nina bunicului.

Bulversat, Pierre Beau se întoarce brusc şi fuge aproape ca un hoţ. Când urcă în maşină, se prinde cu mâinile de volan şi începe să plângă. Cu spasme nervoase. îşi imaginează că Odile îl observă de acolo de unde este, cu Joe Dassin nu departe de ea. îşi imaginează că ea nu îl va ierta niciodată pentru ceea ce tocmai i-a făcut nepoatei.

- Recunoaşte măcar că ea a căutat-o!

Odile nu răspunde. Este supărată. Joe Dassin va profita de situaţie, nemernicul.

Versuri dintr-un cântec celebru interpretat de Joe Dassin, *Et si tu n'existais pas*

~~Trimitere la proverbul francez: En avril, ne te découvre pas d'un fil En mai, fais ce qu'il te plaît (în aprilie nu te dezbrăca deodată. În mai poţi face ce-ţi place), având sensul: este mai bine să nu te aştepţi la o vreme blândă înainte de luna mai.~~

După douăzeci şi şapte ani revăd tot ce s-a întâmplat în acea dimineaţă de aprilie. Acel moment suspendat. Pe noi, privindu-l şocaţi pe Pierre Beau. Cele două palme, violenţa bunicului în curtea şcolii, felul cum se năpusteşte asupra Ninei, neînţelegerea situaţiei, între vis şi realitate. Şi rapiditatea scenei. Totul a durat mai puţin ae un minut. Capul ei mic şi brunet, ca şi cum se desfăcea de corp. Poartă o jachetă neagra cu fluturi gri. Fluturi ca jiişte flori ofilite. îi cere iertare bunicului. încă mai aud cum îi cere iertare. Nu se apără, nu pare că vrea să îl convingă de ceva. Toată lumea se întreabă ce a făcut. Pe urmă, unii au văzut, alţii nu. Mai târziu, după *eveniment*, odată ajuns acasă, fiecare îşi va imagina, va presupune, va extrapola:

„Sigur şi-a tras-o cu cineva. SOAsta-i ca maică- sa. Bătrânul a descoperit şi nu a putut suporta. Cu cine se culcă? Cu Beaulieu sau cu Bobin? Ori cu ambii în acelaşi timp? Este însărcinată. Cu o sarcină la paisprezece ani. Da, asta e! Un copil din flori! Un nefericit."

După plecarea lui Pierre Beau, a apărut mai întâi o singură întrebare în curtea şcolii, ca un releu trecut din gură în gură:

- **Cine-i moşu'?**

Pe urmă răspunsul:

- **Este bunică-su!**

Chipuri jenate, crispate, râsete forţate.

- **Ce ore ai după-amiază?**
- **Oră de studiu. Profesoara de sport este bolnavă. Dar tu?**
- **Engleză. Două ore de mate.**

Câteva fete o întreabă pe Nina dacă totul este OK. Rămân la câţiva zeci de centimetri distanţă de ea. Ca şi cum aveau un perimetru de securitate de respectat, o barieră

între Nina

12 decembrie 2017

şi ceilalţi, ca şi cum Etienne Beaulieu şi Adrién Bobin aveau întâietate şi că, în toate conştiinţele, în fiecare gest, privire, cuvânt era scris: Nu *atingeţi!*

îmi amintesc apoi că, Adrién a dus-o pe Nina la infirmerie şi că Etienne a rămas şocat în mijlocul curţii, apoi a plecat cu sora lui la cantină. În ziua aceea, cele două palme ale bunicului au făcut să se destrame trioul.

Nina a dat vina pe maică-sa. I-a povestit lui Adrién că petrecuse seara de dinainte plângând pe cele trei fotografii aduse de Etienne. Şi că din această cauză uitase de toate celelalte. Şi că bunicul le găsise sub perna ei. Era o chestie pe care doar Adrién o ştia, cea a scrisorilor furate. Secretul dintre ei doi.

Mama ei îi purta mereu ghinion. Trebuia să o uite. Să înceteze să-i caute fotografii şi dovezi ale existenţei sale. Trebuia să se oprească din a vrea să înţeleagă cum era ea şi de ce a abandonat-o pe Nina ca un sac ae lenjerie murdară la bunicul fetei. Singurul care a dorit-o şi l-a dezamăgit!

Pregătesc plicul de Crăciun pentru adăpostul Ninei. Strecor banii în interior. Scriu: Ninei *Beau, personal şi confidenţial*, cu majuscule, ca să evit să-mi recunoască scrisul. De parcă şi-ar fi putut imagina că sunt eu.

Printr-o asociere de idei mă gândesc din nou la scrisoarea anonimă care a trădat-o. Originea dramei. Cred că Nina nu a ştiut niciodată ce a făcut Pierre Beau până la urmă. Dacă a aruncat-o sau a distribuit-o. Singurul lucru care îmi este clar este că destinatarul acestei nenorocite scrisori, Jean-Luc Morand, trăieşte şi astăzi, iar presupusa lui văduvă la fel. Ambii participă la toate concursurile de belotă.

Aştept seara ca să mă duc la adăpost ca o hoaţă şi să strecor sumele speciale în cutia de scrisori. Ca oamenii lipsiţi de curaj ce preferă să-şi abandoneze câinii legându-i de gard în timpul nopţii decât să înfrunte privirea celorlalţi la lumina zilei.

De la începutul lunii m-am dus de trei ori la adăpost. Nu am reuşit niciodată. Plicul meu este pus pe scaunul din dreapta.

Iarna nu ies niciodată după ora 21. Am tabieturile mele acum. Unele mici. Pentru că tabieturile sunt adesea ceva mărunt. Munca mea, serialele mele, emisiunile, reţelele de socializare, mesele, o grămadă de romane alături de pat.

În lumina farurilor îmi apar Moşi Crăciun din plastic, agăţaţi de pereţii caselor, coroniţe de brad la porţi, ghirlande clipind în jurul ferestrelor, un *Merry Christmas* dezlipit de pe o faţadă, gata să cadă.

Un Crăciun fără zăpadă. Aici, ninge mai târziu. Pe la mijlocul lunii ianuarie.

Merg de-a lungul terenului viran, unde acum o lună colegiul Vieux-Colombier încă mai era în picioare. Abandonat de toţi. Chiar şi de materiile foarte îndrăgite precum muzica, desenul, lucrul manual, în seara asta este ca şi cum s-ar fi scufundat. Ceaţă, încetinesc, puţin polei. Merg pe străduţa care duce la adăpost. Două sau trei case răzleţe. Lumini îndepărtate, roşii şi verzi pe una dintre ele.

Crăciun. în câteva zile, Étienne va ajunge la părinţii lui pentru a petrece împreună noaptea de Revelion. Ca în fiecare an. Un copil ascultător care intră în casă la ora stabilită. Este singurul moment din an când îl văd traversând străzile din La Cornelie pentru a-şi cumpăra ţigări de la

tutungerie. Unde se întâlnea cu Nina şi Adrién pe skateboardul lui ca să meargă împreună la piscină.

Oare se mai gândeşte la ei? S-a mai gândit? îşi face oare griji că trupul găsit în maşină este cel al lui Clotilde?

în cele două dăţi când l-am văzut, am oprit. Mi-am parcat rabla într-un colţ şi am aşteptat să treacă. Să treacă asemenea unui curent de aer glacial, o ploaie bruscă şi violentă sau raze prea fierbinţi de soare.

Étienne Beaulieu îmi paralizează gesturile, îmi blochează cuvintele.

Anul trecut, aproape că l-am atins în timp ce intram în Biserică. Nu mă aşteptam să-l văd. Pentru că ştiu că singura şansă de a da peste elleste între 23 şi 26 decembrie. Era ora 18.20. în La Cornelie, slujba de miezul nopţii este celebrată la 18.30. înfăşurată într-un mantou lung, mergeam spre intrare, câţiva curioşi mai stăteau de vorbă pe-afară, când i- am recunoscut silueta, modul lui de a se deplasa. Era la cel mult un metru de mine. Singur. Cu un cojoc gros din blană, capul acoperit de o glugă. Pielea mea a intrat în stare de alertă, mi s-a făcut ca de găină. El era. Nu m-a văzut, i-am întrezărit gura, o ţigară, mâna, un rotocol de fum. înalt. Foarte înalt. Uit mereu ce înălţime are. M-am întors, l-am văzut din spate mergând spre centul oraşului. Adică ce a mai rămas din eî.

Am tremurat pe urmă multă vreme. Foarte mult timp. în seara aceea am făcut fotografii cu micul lisus pentru ziar şi erau mişcate. îl vedeam pe Étienne trecând pe lângă mine, resimţeam fiecare miime de secundă al acelui moment.

Parcarea adăpostului este goală. Nici un zgomot. Câinii dorm. Las motorul să toarcă şi farurile aprinse în timp ce cobor. Cutia ae scrisori

este ruginită. Clapeta scârţâie când strecor plicul în interior. Am parcurs drumul tremurând. Sunt moartă de frică pe jumătate. De parcă am făcut ceva demn de reproşat.

- **Tu eşti?**

Tresar. îmi opresc gestul.

- **Tu eşti? mă întreabă ea încă o dată.**

De parcă nu era evident. Ca un cuplu căsătorit de douăzeci de ani care se întâlneşte la sfârşitul zilei: Tu eşti? Ai avut o zi bună? Fă- te comod, te servesc cu un pahar. Copiii s-au întors? Mama ta a sunat? Ce mai avem în congelator?

Silueta Nînei se detaşează ca o fantomă în spatele grilajului porţii. Pe urmă îi apare şi chipul în lumina farurilor. Şi paloarea ei. Cu burniţă în păr, cu sclipici, cu gheaţă.

- **Da, eu sunt.**

Când se întoarce de la şcoală, tremurând, Pierre Beau închide plicurile furate, le pune printre celelalte de distribuit, spală perdelele, pune lenjeriile de pat şi nu mai vorbeşte cu nimeni despre subiect. Nici măcar cu Nina. Seara, când se întoarce fata, copleşită de ruşine, cu dorinţa de a dispărea pur şi simplu, de a fi îngropată de vie, o serveşte cu două sendvişuri şi salată verde, spunându-i să mănânce cât sunt calde. Nina mai are urma degetelor lui pe fiecare obraz. Nu îndrăzneşte să-i spună că nu-i este foame, îşi înghite lacrimile şi salata fără să spună nimic. Pe urmă urcă în camera ei, observă patul cu lenjeria schimbata, curată. Instinctiv, caută scrisoarea anonimă sub pernă: nu mai este nimic. Deschide primul sertar al biroului şi scoate plicul cu cele trei fotografii ale mamei, întredeschide fereastra, dă foc plicului cu o brichetă uitată de Etienne, îl aruncă pe acoperiş spunând de mai multe ori aceste cuvinte:

- Este din cauza ta, curvo!

Cu o seară în urmă şi-a obosit ochii încercând să distingă faţa şi corpul mamei în cele trei fotografii. La ce se gândea? Era îndrăgostită? Cine erau prieţenele ei printre colegele din poză? Mama lui Etienne? Prietenia se poate transmite pe mai multe generaţii? Avea încredere să se confeseze cuiva? Il cunoştea pe tata? Eu am forma ochilor ei? Nasul ei? Zâmbetul? Cum îi era vocea? Unde sunt hainele purtate de ea în acea zi?

Priveşte cum plicul arde complet în interiorul scurgerii de apă.

Câteva zile mai târziu, găseşte pe masa de bucătărie o scrisoare adresată ei. După ştampila poştei, a fost trimisă în ajun din La Cornelie. Recunoaşte scrisul de pe

plic, modul de a desena literele. Urcă în cameră ca să citească.

Micuța mea,

Nu vei mai avea nevoie să furi scrisoarea aceasta din geanta mea. Îți aparține. Să citești corespondența altora este un fapt foarte grav, dar îți cer iertare. N-ar fi trebuit niciodată să te lovesc. Mi-a fost teamă. Frica unui bătrân care-și face prea multe griji. Ceea ce ai făcut nu justifica să te lovesc în fața colegilor tăi. Nu ar fi trebuit niciodată să te ating pe tine, atât de micuță. Fără apărare. Lumina ochilor mei. Mi-e rușine. Și îmi va fi mereu rușine de acest gest deplasat și inadmisibil. Sper că mă vei ierta.

Bunicul tău, care te iubește

Scrisul ezitant ji infantil al lui Pierre o tulbură pe Nina. îi trimite, în schimb, o carte poștală. Pe dos, o frumoasă gravură a Păsării albastre, în amintirea poveștii pe care bunicul i-o citea în fiecare seară când era mică.

Buni,

Am primit scrisoarea ta și este rândul meu să îți cer iertare. Căutam scrisori de dragoste. Și nimic altceva. Mă gândeam că le pot găsi în geanta ta, ceea ce m-a făcut un pic nesăbuită. Dar voi încerca să nu mai fac vreodată.

încă o dată, te rog să mă ierți, buni.

Micuța ta

Nina își va sărbători cei paisprezece ani pe malul mării, la Saint-Raphaël. Și-a făcut valiza. Pierre Beau i-a dat-o pe cea a lui Odile,

- **O poți păstra.**

O valiză pe care a văzut-o mereu așezată deasupra dulapului în camera bunicului. De culoare

maronie, imitaţie de piele şi carton, demodată.

Fata l-a sunat pe Adrien.

- Cum este valiza ta?

- Un fel de geantă de hippie, cu flori roz, ai spune că-i un fel de Woodstock. Este a mamei.

- Valiza mea are o sută de ani. Pute a naftalină.

- Vrei să o schimbăm?

- Nu pot... A fost a bunicii... Dacă buni îşi dă seama, o să sufere foarte mult.

Pierre Bleu i-a dat două bancnote de 100 de franci. Este pentru prima dată când are atâţia bani de buzunar în portofelul ei micuţ. I-a pregătit şi o cutiuţă cu legume, să le ia pentru vacanţă. Ninei i se pare ruşinos să meargă cu roşii şi mazăre, dar nu a îndrăznit să-i spună ceva bunicului. îşi dă bine seama că face şi el ce poate, că ar fi vrut să o ducă şi el la mare.

Nina stă lungită în pat, cu ochii larg deschişi. Este 3 dimineaţa. îşi ascultă ritmul inimii. Peste o oră, bunicul va bate la uşă, iar ea va fi gata. Pe urmă o va duce la familia Beaulieu. Va urca pe bancheta din spate a maşinii Renault Espace, împreună cu Adrien, Etienne şi Louise.

Iar la capătul drumului va fi marea. La fel ca în filmul *Marele albastru*, pe care l-au văzut de trei ori. „Un cadru doar pentru noi", după cum a glumit Adrien.

De douăzeci de ori se ridică, îşi deschide valiza, îi verifică tot conţinutul şi o închide la loc. Se învinovăţeşte că le lasă acasă pe căţeaua Paola şi pe pisici, dar o face pentru a vedea marea, totuşi. Aşteaptă de ani întregi. Este ca şi cum se duce la întâlnire cu visul ei.

Ce să facă încă o oră? îi este imposibil să adoarmă.

în camera alăturată, Pierre Beau nu

15 iulie 1990

doarme nici el. Se gândeşte la valiza lui Odile. Nu a putut niciodată să se hotărască să o arunce. Ultima oară când a deschis-o a fost când s-a întors din spital. Nu a avut timp să scoată lucrurile lui Odile, s-a dus în câteva zile.

Era deja prea târziu.

Dacă ar putea schimba ceva...

Cumpăraseră valiza în 1956, la Marele Bazar din Autun. Odile voia un uscător de rufe de interior, pentru zilele ploioase. Dar, când a văzut valiza la reduceri, i-a spus lui Pierre:

- O luăm? Să o avem pentru vacanţe.

Nu plecaseră niciodată în vacanţe. Până în ziua cand Odile a plecat, doar că singură.

În duminicile de vară, Pierre şi Odile se scăldau în râuri şi în Lacul din Pădure, dansau la baluri şi la sărbători din oraş. Uneori, se duceau la lacul des Settons ca să pedaleze şi la picnicuri sub copaci, dar niciodată nu au trecut de Morvan.

O dată au adormit în acelaşi sac de dormit, înghesuiţi ca sardinele.

În această seară, Pierre Beau aude râsul lui Odile, ochii săi numără stelele.

Este pentru prima dată când Nina va pleca de acasă. Din ziua când Marion a adus-o aici, n-a mai plecat niciodată. O absenţă pentru care se pregăteşte. Parcurge mental zilele ce vor urma. Zile de concediu, dar fără odihnă, ca în fiecare an în luna iulie. Va lucra în grădină, o va plimba pe Paola, va vopsi, va face curăţenia de primăvară în plină vară. Va avea mereu mâinile ocupate. îi este puţină ruşine că nu şi-a dus nepoata la mare. Nu este chiar atât de scump să închiriezi un apartament, dacă faci o cerere prin sindicat. Nu este o problemă de bani, ci de modificare a obiceiurilor, să treci dincolo de

străzile din La
3
5

15 iulie
1990

Cornelie, să conduci multă vreme, să descoperi noi chipuri, să îţi pui costumul de baie.

Încearcă să îşi amintească ultima dată când a purtat un costum de baie. Au trecut cel puţin treizeci de ani...

Gata, a venit ora de plecare. Toată lumea îşi ia rămas-bun în Renault Espace. Nina o priveşte pe Joséphine cum îşi strânge fiul în braţe. Bunicul o sărută din vârful buzelor, stângaci. Dar nu aceasta contează, ci iubirea. Nina are gâtul uscat, este pentru prima oară când se desparte de bunic. El o întreabă la ureche:

- Ţi-ai luat Ventolinul?

Fiecare se aşază, îşi pune centura de siguranţă. Marc Beaulieu în spatele volanului, Marie-Laure pe scaunul din dreapta. Va putea să conducă şi ea dacă soţul doreşte să se odihnească. Copiii şi cutiile de legume sunt în spate. Se fac semne de despărţire cu mâna. Pierre Beau şi Joséphine Simoni rămân unul lângă altul pe trotuar, în noapte.

Nina se gândeşte că sunt unii care rămân, alţii care pleacă. Şi mai sunt cei care abandonează.

- Bănuiam eu că tu trimiţi plicurile cu bani, îmi spune Nina.

Mă simt prinsă asupra faptului. Aproape vinovată. Urc în maşină, opresc motorul, sting farurile şi mă întorc la ea. Ridică grilajul cu o răsucire din cheie.

- Ştiai că m-am întors?

- Da, mi-a răspuns.

Nina îmi toarnă puţină cafea într-o ceaşcă inscripţionată cu *I love La Cornelie*,

în biroul ei sunt trei neoane palide.

Şi postere cu sterilizarea.

Plus o pisică rănită la un ochi: Aici aveam cu toţii o şansă de a fi adoptaţi.

Fotografii cu câini şi pisici prinse în

piuneze pe un panou. Toate animalele poartă un nume: Diego, Rosa, Blanquette, Nougat... Mă întreb dacă Nina i-a botezat aşa.

La bibliotecă şcolii era un dicţionar de prenume. Nina înconjura unele dintre ele. Cele pe care le va da mai târziu copiilor săi,

O simt că mă/ixează. Nu îndrăznesc să ridic ochii la ea. îi fixez mâinile. Când era adolescentă îşi vopsea unghiile cu ojă roşie şi le lăsa aşa până se scorojeau. Uram treaba asta. Neglijenţa ei.

îmi vine să mă ridic şi să o strâng în braţe. Dar, după ce i-am făcut ultima dată când neam întâlnit, cum să mai am curaj să o fac?

Sunt deja norocoasă că m-a poftit înăuntru şi mi-a dat spălătura asta de vase.

După un moment lung de linişte, zic:

- **Ce faci la adăpost la ora aceasta? Este târziu.**
- **Te aşteptam. Cel puţin aşa cred, îmi răspunde.**

*

15 *iulie 1990*

Saint-Raphaél.

Ajungem! Au zis cuvântul ăsta pe rând. Fiecare în felul lui. Marie-Laure, fericită. Marc, uşurat. Louise, timid. Etienne, pentru Nina.

Inima Ninei bate anormal, fericirea o desincronizează, ochii îi scrutează peisajul, caută albastrul mării.

În maşină domneşte un miros de chipsuri. Pungi goale. Sunt ore de drum în spate. O singură oprire pentru alimentarea cu benzină şi o alta pentru o cafea pe la Valence. Picioare obosite, muşchi dureroşi.

Se întredeschid ferestrele. în depărtare, o linie albastră. Marea este cerul aşezat pe pământ. Ceea ce îi aminteşte lui Adrién de un cântec al lui Alain Souchon[21].

> *Vei vedea că într-o bună dimineaţă, obosit Mă voi aşeza pe trotuarul de-alături.*

, – Uite, Nina! Este marea ta! şopteşte Etienne.

Adrién pune mâna pe umărul Ninei şi îl strânge puţin. Ca pentru a-i transmite: *Gata, este aici*.

- Cât timp vom merge după cheile de la pensiune, ne veţi aştepta pe plajă, copii! anunţă Marie-Laure.

Louise vrea să rămână în maşină cu părinţii. Preferă să-i lase pe ceilalţi singuri. Cei trei: un zid, un baraj de netrecut.

Adrién, Etienne şi Nina coboară din maşină. O lumină orbitoare îi loveşte. Este prânzul, este foarte cald. Prosoape şi jocuri de copii întinse pe plaiă. Iar marea este în faţă, imensă, infinită, strălucitoare, vie. „Marea'înseamnă apa care freamătă", se gândeşte Nina. „Este apa care inspiră şi expiră." Culoarea ei nu-i aminteşte nimic din ce a mai văzut până acum. Este mai puţin frumoasă în cărţi poştale şi la televizor decât în realitate. Este impresionantă, paradoxală, deopotrivă fascinantă şi tulburătoare, exact aşa cum îşi imaginează Nina libertatea. *Capra domnului*

Seguin. **Cea mai urâtă poveste. Cea mai monstruoasă din câte a citit şi cu toate acestea o recitește adesea. Când anul trecut bunicul a dăruit unele lucruri către Secours populaire^, ea a scos din saci cartea ei *Povești pentru copii cuminți.***

Bunicul. Ar fi vrut să fie acolo. Să vadă şi el ce vede ea. Să respire ceea ce respiră ea, vântul care ia soarele peste picior, mirosul dulceag ca dejnosc.

Etienne o ia pe Nina pe umărul drept şi merge repede spre nisip, ocolind prosoapele. Nina râde puternic, scoate strigăte scurte. Adrién îi urmează aruncând priviri speriate în jurul lui. Vede umbrele şi sâni dezgoliți. Este pentru prima dată când vede piepturi de femeie expuse la soare. A văzut în filme şi în reviste, dar niciodată în realitate. Nina descoperă marea pentru prima dată, iar el, sânii. Schițează un zâmbet flămând.

Etienne îşi scoate adidaşii, pe urmă pe cei ai Ninei, în timp ce ea se zbate țipând:

- **Nu! Opreşte-te!**

Étienne intră în mare, cu tot cu Nina pe umărul lui. Merge câțiva metri şi o aruncă m apă complet îmbrăcată. O pişcă, este rece, sărată. Adrién intră în apă fără să-şi scoată nici el vreo haină. înoată toți trei în hainele lor de oraş râzând şi stropindu-se. Sunt extaziați. Etienne urlă:

- **Sunt regele lumii!**

O ridică din nou pe Nina pe umeri ca ea să poată plonja, cu capul înainte.

Etienne nu a mai fost aşa de multă vreme. Ca o eliberare. Ca şi cum nu mai poate controla nimic: nici aiura, nici stilul, hainele, coafura, pielea, notele bune.

Rămân aşa multă vreme, toți trei,

liniştindu- se puţin câte puţin. Lentoarea îi cuprinde prin toţi porii, gustă apa, o scuipă. Hainele le sunt adunate ca nişte frânghii, aripi de fluture înmuiate. Plutesc pe spate, pielea le înghite mişcările propriului lor corp. Se ţin de mână. Formează o stea gata să fie botezată. Un astru unic căzut în apă.

Din când în când, Nina cântă *Tes yeux noirs*[M], amestecând intenţionat cuvintele.

Vino aici, vino cu mine, nu mai pleca fără mine...
Hai, vino aici, rămâi aici, nu mai pleca fără mine...
Ne vom vedea în fiecare zi imediat cum ne întoarcem...
Iar ochii tăi negri strălucesc
Unde te duci când pleci, spre nicăieri...
Şi-ţi iei hainele, le pui pe tine...

Să înoţi în cer.

Termin, din politeţe, cafeaua dezgustătoare servită de Nina. Nişte *pipi de pisică,* îmi spun observând fotografia unui câine ciobănesc. Banjo, şapte ani.

- **Am văzut numele tău în *Le Journal de Saone-et-Loire,* mi-a spus.**
- **Iau şi eu un ban pe articol când corespondentul este în concediu... cum se întâmplă acum. Ai văzut articolul meu despre Lacul ain Pădure?**
- **Da, despre maşină... Crezi că este ea? Că a fostacolo în toţi aceşti ani?**
- **încă nu se ştie... Au găsit un schelet...**
- **îngrozitor...**

~ Singura legătură dintre Clotilde şi maşina furată este data.

- **17 august 1994... ziua înmormântării, şopteşte Nina.**

Un moment lung de tăcere. Ştiu că

se gândeşte la Étienne. Şi eu la fel. Dar nu-i rosteşte numele.

- Nu vrei, din întâmplare, o pisică? mă iscodeşte.

- Din întâmplare?

Nina se apleacă, ridică o pătură: un pui minuscul doarme într-o cutie de pantofi bărbăteşti, mărimea 43.

Profit de situaţie pentru a privi mâinile Ninei, degetele fine, graţioase, unghiile tăiate scurt. Mă prefac că mă uit la animal în timp ce, de fapt, îi inspir mirosul. îi caut mireasma dispărută de vanilie. Imi vine să închid ochii, îmi doresc să-mi petrec lângă ea restul vieţii. Câteodată, nostalgia este un blestem, o otravă.

- A fost găsit într-un tomberon. Nu vrei să-l iei cu tine? Nu prea pot să plasez pisicile negre. Vechea superstiţie despre ghinion...

- Bine.

- Te vei ocupa cum trebuie de el?

-Da.

- Mai bine decât de mine?

- Cu Étienne? mă întreabă. Te-ai mai întâlnit?

Nu.

Cade în gândurile ei. Dă la o parte un fir imaginar de praf de pe pulover şi mă întreabă apoi:

- Ce face Adrién? îi merge bine?

7 Cred că-i bine.

îşi fixează ochii asupra mea. Nu s-a schimbat. Mereu directă, fără ocolişuri.

- îmi lipseşte, îmi zice.

Ca şi cum ar regreta ce tocmai mi-a spus, îmi pune cutia de pantofi în braţe. ^ Pisicul deschide un ochi şi îl închide la loc. îmi bag nasul în blana lui .^Miroase a paie.

- Este înţărcat, îţi voi da câteva punguţe de mâncare. În primele zile, sad ţii închis. Este iarnă,

nu are ce căuta afară. îţi voi da o tavă şi o litieră. Nu uita niciodată să-i pui la dispoziţie un bol cu apă proaspătă.

- **Cum ai ştiut că voi veni în seara aceasta?**
- **La sfârşitul anului vii mereu între 15 şi 20 decembrie... Nu-i aşa? Mulţumesc pentru bani.**
- **Ştiai de-adevăratelea că eram eu?**
- **Cine altcineva?**

îşi pune un palton.

- **Mă duci acasă? Christophe a plecat la veterinar cu maşina adăpostului. Sunt moartă de oboseală, vreau să mă întorc acasă.**
- **Christophe este soţul tău?**
- **Nu, un angajat. Tipul înalt şi bărbos căruia îi dai bobiţele.**
- **Ştii şi că sunt tot eu cu bobiţele?**
- **Da.**
- **Bine. Te duc acasă.**

Urcă pe scaunul din dreapta, pornesc motorul şi se aude un fragment din *La vie est belle* a grupului Indochine. întrerup radioul, dar ea spune:

- **Lasă-l, te rog. Ador cântecul ăsta,**
- **Ţi-a plăcut aintotdeauna?**
- **Desigur.**

Ne vom face o viaţă împreună, măcar să reuşim asta Ne vom face noaptea împreună, atât de departe cât vei putea...

Viaţa este frumoasă şi crudă în acelaşi timp, ea ne seamănă câteodată Eu m-am născut ca să fiu doar cu tine.

Nina fredonează fixând drumul ca şi cum ea ar conduce.

- **Cum o să-i spui? mă întreabă până la urmă.**

-Cui?

- **Pisicii tale.**
- **Este un băiat sau o fetiţă?**

- **Un băieţel, cred. Este prea mic ca să fiu sigură.**
- **Nicola. Fără s la sfârşit. Ca Nikola Sirkis. Nina zâmbeşte pentru prima dată.**

Este vorba de melodia *S'assoir par terre* a cantautorului francez Alain Souchon Asociaţie de utilitate publică, înfiinţată în Franţa în anul 1945 *Tes yeux noirs (Ochii tăi negri)* – cântec al formaţiei Indochine, de pe albumul *3*

Au cincisprezece ani. Abia au intrat la liceu, au ales aceleaşi cursuri.

Ce faţă a făcut consiliera de orientare profesională când i-a văzut pe amândoi intrând în biroul ei!

Étienne este pe filiera AI, litere şi matematică, Adrién în A2, litere şi limbi străine, Nina în A3, litere şi arte plastice. Au mai multe materii comune, aceiaşi profesori şi aceleaşi săli de clasă.

Nimeni nu face nimic fără ceilalţi doi. Deciziile sunt luate împreună. Ce pantaloni, ce rochie, ce muzică, ce tricou, ce petrecere, ce film, ce carte şi la cine.

Nina şi ^ Étienne se ciondănesc des. Fata spune că Étienne o tratează ca un frate mai mare, îi dă ordine: „Nu te aranja aşa la păr!", „Vorbeşte mai încet! „, „Nu, eşti prea proasta!", „Hai, n-o mai face pe căpoasa!"... Pare că o contrazice mereu, ca să o enerveze.

Adrién este calm, nu ridică niciodată vocea. Se simte^ mai apropiat de Nina decât de Étienne. Îi plac momentele rare, privilegiate, când sunt ambii în camera Ninei. Doar ca să o asculte vorbind, să-i povestească ce simte ea, să o ajute să-şi pună lucrurile în ordine, să pozeze ca să-l deseneze a nu ştiu câta oară.

- Nu mişca.

Când îi întinde portretul pe care i l-a făcut, Adrién nu se recunoaşte niciodată.

Din cei trei, Étienne este cel mai rebel, Adrién cel mai supărăcios, Nina cea mai sensibilă.

Distanţa de care Nina se temea că va interveni când vor mai creşte nu a apărut. Ea nu şi-a căutat cea mai buna prietenă. Chiar şi când Étienne se întreabă cu voce tare cât va măsura sexul lui: „Va fi lung sau gros, ori şi

una, şi alta?", „Cât timp va mai creşte? Crezi că se opreşte din creştere la douăzeci de ani?", „Oare este ceva ereditar? Va fi la fel ca la tata sau ca la fratele meu?"

Astfel de întrebări nu o stânjenesc. Ei abordează subiecte pe care un frate şi. o soră nu le deschid. Ca şi cum, pentru Etienne, Nina ar fi o zonă neutră, fără gen.

- **Eu sunt Elveţia ta, îi spune ea adesea.**

în afară de prietenia lor indestructibilă, mai sunt legaţi de melodiile şi de versurile pe care le compun ore întregi. Sudaţi de un proiect de viitor m faţa căruia nimeni şi nimic ^ nu le poate sta: să plece după Bacalaureat. îşi vor lua un apartament. Vor împărţi chiria. Vor avea slujbe ici-colo şi vor ajunge să cânte pe scena Olympia.

Adrien visează în secret să devină faimos, vrea că muzica şi textele sale să ajungă celebre, să-i închidă gura tatălui şi să nu-i^mai simtă niciodată mirosul de clorofilă. Etienne îşi imaginează tot ce vine la pachet cu celebritatea: poleiala şi viaţa uşoară. Nina speră să cânte, să deseneze şi să trăiască marea iubire. Spune cu toată convingerea:

- **Pentru mine, ori va fi marea iubire, ori nu va fi nimic.**

Vrea să se mărite şi să aibă trei copii. Două fete şi un băiat. Le-a ales deja prenumele: Nolwenn, Anna şi Geoffroy. Va desena şi va cânta pentru ei şi pentru soţ.

- **Va trebui mai întâi să îţi găseşti un soţ, o tachinează adesea Etienne, provocator.**

în ciuda flirturilor cu alte persoane, a pubertăţii, a hormonilor care-i împing spre alte dorinţe, spre alte corpuri, nu renunţă să- şi împărtăşească temerile, gumele de mestecat şi părerile.

- **Eu sunt de stânga, afirmă Nina. Sunt pentru împărţire.**
- **Şi eu la fel, spune şi Etienne din spirit de contradicţie cu tatăl său.**
- **Şi eu, murmură Adrien, care are un cult pentru François Mitterrand pentru că romanul său preferat este *Frumoasa Domnului* de Albert Cohen.**

Ca în fiecare an, bâlciul abia a sosit în piaţa bisericii. La Cornelie se transformă timp de un weekend. Pe străzi, mirosuri de bezele şi de prăjeli.

De pe la ora prânzului, Etienne trage cu carabina, iar Adrién şi Nina sunt lipiţi unul de altul în trenuleţul-omidă, fredonând melodiile auzite la difuzoare: *Bouge de* la, *Auteuil Neuilly Passy, Black and White, A nos actes manqués.*

Cu părul fluturând, Nina aruncă ocheade spre băieţii mai mari ca ea. Cei de aceeaşi vârstă n-o atrag.

L-a uitat complet pe Gilles Besnard, de care se îndrăgostise lulea cu doi ani în urmă. într-o seară, el a sărutat-o în faţa sălii de gimnastică a şcolii, dar a fost scârbită de faptul că băiatul i-a vârât limba în gură şi de saliva lui de fumător. Şi-au îndepărtat buzele crăpate şoptind:

- **Pe mâine.**

Nina l-a sunat panicată pe Adrién.

- **Ce-aş putea să-i spun când mă mai întâlnesc cu el? Că mi-e teamă.**

Adrién i-a răspuns că nu trebuia decât să-i spună *bună,* ca de obicei, şi la *revedere*. Asta-i tot.

Cu Adrién, totul este simplu, relaxat şi clar. Cu excepţia zilei în care i-a spart ochelarii lui Py, Adrién este un fluviu căruia nu-i intuieşti nici curenţii şi nici furtunile.

Din când m când Étienne vine să se bage între Nina şi Adrién ca să facă o

tură cu trenulețul-omidă. Apoi se întoarce să tragă la tir. Când câștigă un punct, îi cere Ninei să aleagă între un urs alb sau un pix cu sclipici. încearcă să obțină premiile mari: sisteme Hi- Fi, televizor, casetofon, chiar dacă are deja de toate acasă. Fetele roiesc în jurul lui. Așezate lângă el cu orele, privindu-l cum ochește. Câteodată, acceptă să plece cu una dintre ele, adesea cea mai drăguță, cea machiată mai pronunțat, cu sâni mari și fără coșuri. îi este prea tare frică să nu se transmită și la el. O ia pe aleasă la un tur cu mașinuțele, o sărută și se întoarce la tirul asupra baloanelor.

S-au obișnuit ca sâmbăta să doarmă împreună. Băieții au pat pliant în camera Ninei. Lui Pierre Beau nu i se pare nimic ciudat, îi consideră membri ai familiei pe Adrién și Étienne. Dar preferă să vină ei să doarmă la Nina decât să se ducă ea în altă parte. Nina cea amabilă s-a transformat. Pierre abia își mai recunoaște nepoata. Era mai bine când aduna pui de animale neîngrijite.

Acum este mult schimbată. Trântește ușile, dă volumul la maximum în difuzoare, așa încât se cutremură pereții, urlă sunete de neînțeles, izbucnește în lacrimi la cea mai mică discuție în contradictoriu, ridică ochii spre cer de îndată ce i se face o remarcă, stă cu orele în baie, uită să-și șteargă urmele de henna din chiuvetă, se închide cu cheia în cameră, se machiază ca o paiață, protestează de fiecare dată când îi apare un coș pe obraz.

Redevine drăguță când îi cere voie bunicului să meargă la aniversarea unui prieten sau a unei prietene.

- Dormim cu toții acolo. Părinții sunt acasă. Te rog, buni! Te

roooog! Am luat un 8 la lucrarea de la bio...

- **Ce materie e aia, *bio*? îndrăznește să o întrebe.**

Fata ridică ochii spre cer.

- **Of, biologie, îi răspunde ca și cum avea de- a face cu un senil.**

Pierre știe că materia respectivă nu este printre cele alese de ea, dar nu mai insistă.

Pierre nu are nici un interes să o refuze pe Nina, pentru că altfel nepoata se transformă în tiran. Așa că cedează, h oferă da-uri ca un premiu, ca să aibă liniște. în plus, este o elevă bună, se va descurca în viață.

Când unul dintre colegii de clasă își sărbătorește ziua de naștere, fiecare vine cu un sac de dormit și rămân peste noapte la gazde. Părinții sunt în casă, dar nu în aceeași cameră. Bat la ușă înainte de a intra. Ferestrele rămân deschise pentru a da voie cercurilor de fum să iasă.

După ce termină gustările şi sticlele de Oasis, caută senzaţii puternice. Aşa că încep să caute orice din ceea ce le este interzis: alcool, ţigări, iarbă, canabis, chicha^.

Fiind astmatică, Nina este singura care nu se atinge de aşa ceva. Este întotdeauna mai puţin drogată decât ceilalţi. Chiar şi dacă este puţin ameţită, tot ea le dă la o parte părul fetelor când ele vomită, pândeşte mâinile plimbăreţe ale băieţilor care ar vrea să profite de situaţie, nu ezită să le tragă şuturi în fund. Toată lumea^ştie acest lucru şi acceptă. „Dacă îi inviţi pe Etienne, Nina şi Adrién, vor veni. Dacă îi inviţi pe Nina, Etienne şi Adrién, vor veni de asemenea." Adrién este rareori invitat. Dar nu protestează niciodată, este tolerat. Prea tăcut pentru a interesa adolescenţi de cincisprezece ani, în afară de fete mai mari care-i apreciază compania şi tăcerile. Pe urmă, el citeşte, scrie versuri, compune la sintetizator şi bea ceai. Anumite fete adoră muzicienii care citesc şi beau ceai.

Băutură pe bază de porumb, arahide, manioc, orez, cu adaos de fructe. Poate fi slab sau puternic alcoolizată.

Nina coboară parasolarul, aruncă o privire în oglindă şi îl ridică.

Pe genunchi, cutia de pantofi unde Nicola, puiul de pisică pare că doarme încă. Ce voi face cu el cândase va trezi? Voi fi în stare să mă ocup de el? îmi dau seama că nu am avut niciodată nici câine, nici pisică. Nici măcar un melc.

- Crezi că m-am schimbat? mă întreabă.

-Nu.

- Măcar puţin.

- Nu. Nici măcar puţin.

- Am patruzeci şi una de primăveri.

- Nu-i chiar vârsta care să-i schimbe pe oameni.

- A, da? Şi atunci, ce-i schimbă?

- Habar n-am. Stilul lor de viaţă, poate.

- Ei bine, atunci... eu am avut o viaţă destul de grea.

- Da, însă nu te-a schimbat. Şi dovada este că nu te-ai schimbat, îţi jur. Eşti aceeaşi Nina Beau.

- Nu, nu sunt aceeaşi.

- Unde locuieşti? o întreb.

- Ştii foarte bine!

- De unde să ştiu?

- Crezi că nu te văd trecând prin faţa casei mele din când în când? Cum priveşti dacă sunt prin preajmă...

Nu mai spun nimic. Sunt din nou concentrat la drum. în trei minute va coborî. Merg încet. Mi-ar plăcea să mă prefac că am pană, dar suntem la cinci sute de metri de casa ei. Ar fi trebuit să o iau pe un drum greşit.

- Vrei să dau drumul din nou la muzică?

- Nu, mulţumesc, îmi răspunde tristă.

Parchez în faţa casei. Şopteşte în timp ce coboară:

- Mulţumesc pentru plimbare.

- Ne mai vedem? o întreb.

Aruncă o privire către puiul de pisică.

- La revedere, Nicola! Să fii cuminte.

Şi închide portiera. Se întoarce. O siluetă de adolescentă. Ai spune, văzând-o de la spate, că are cincisprezece ani. Am lacrimi în ochi. Deschide poarta şi dispare în noapte.

Nu mi-a răspuns.

*

Nina intră în casă. închide poarta în spatele ei. Ascultă zgomotul maşinii cum se stinge. îşi aruncă încălţările, are o pietricică la călcâi. Obosită. Muşchi dureroşi. Pisici în jurul picioarelor sale, şase în total: bătrâne, schilodite, oarbe. Le adună pe cele mai necăjite, care au cele mai mici şanse să fie alese pentru adopţie.

- Salutare, pufoşeniilor!

Tuşeşte, probabil că a răcit. Sau poate din cauza astmului. De când se chinuie cu el, ştie să facă diferenţa dintre o viitoare criză şi când o paşte o gripă. Se duce la bucătărie şi hrăneşte pisicile cântându-le:

Viaţa este în acelaşi timp frumoasă şi crudă, ea seamănă cu noi
Eu m-am născut doar pentru a fi cu tine...
Sângele tău şi cu al meu nu vor fi decât împreună
Şi vom fi de nedespărţit Să reuşim măcar acest lucru...[m]

îşi încălzeşte la microunde o supă din ajun. îşi pregăteşte doi biscuiţi şi brânză tartinabilă. Dă cu aspiratorul pentru a aduna părul de pisică şi întredeschide ferestrele pentru cinci minute.

Porneşte mai tare căldura de la termostat. Este rece din cauza uşii pentru pisici şi a drumurilor nenumărate între casă şi grădină.

Face un duş fierbjnte, se întinde în pat cu trei pisici lângă ea. îşi deschide calculatorul şi consultă conturile de Facebook, cel personal şi **cel al adăpostului. A primit un mesaj în contul personal, de la**

Romain Grimaldi: îi dă veşti despre Bob, cu o fotografie a câinelui, dormind pe o canapea lângă o pisică mare.

Bună ziua, doamna Beau. Totul este bine. Am ştiut că Bob va fi câinele meu din clipa când l-am văzut pe site-ul adăpostului, ~~—~~ ~~nu~~ ne mai despărţim. Bătrânul meu ~~Radium~~ l-a adoptat şi el. Sper că sunteţi bine. Pe curând.
Romain G.

Fără să stea prea mult pe gânduri, Nina a tastat:

Ce faceţi în seara aceasta?

Vede că el este conectat şi că îi răspunde imediat:

~~Nimic~~ special, este ora 21, am servit masa. La fel Bob şi Radium. De ce?

Nu vreţi să ne vedem?

Acum?

Da, acum.

~~Să~~ vorbim despre Bob?

Nu. Unde locuiţi?

Strada Rosa-Muller ~~nr. 7.~~

Vin.

OK.

Femeia se ridică. Se duce la baie. îşi dă cu balsam pe buzele crăpate. îşi pune blugii preferaţi, pe care nu i-a mai îmbrăcat de o veşnicie şi singurul pulover mai decent din garderobă, negru, purtat la ocazii deosebite, adică niciodată. în afară de ceremonia cu urările primarului, de la începutul anului. îşi trece mâna prin păr. Nu stă pe gânduri. Deloc chiar. Nu are maşină. Strada Rosa-

Muller este fix lângă biserică. La două minute de mers pe jos de casa ei.

Merge repede, cu jumătate de faţă afundată în căldura respiraţiei sale, păstrate de gulerul paltonului. Să se încălzească, nu să analizeze prea mult. Să meargă pe trotuarele acestea atât ae bine cunoscute ei. Să treacă pe lângă garduri, case, grădini, căsuţe de vacanţă, garaje, tejghele, pe care ar putea să le enumere pe rând, ca pe o poezie. Să meargă spre biserică de parcă s-ar fi întâlnit cu Aarien şi Étienne ca să se ducă toţi trei la piscină. Paşii săi de adult în paşi de copil. Cu părul nins. De câţi ani nu a mai mers aşa la o întâlnire?

Fragment din versurile melodiei *La vie est belle,* a formaţiei Indochine

Ca să meargă la liceul situat la zece kilometri de La Cornelie, cei trei iau autobuzul de ora 7, ajung pe la 7.35, timp în care sunt adunaţi în parcurs şi elevii care locuiesc în locuri izolate, ce aşteaptă la marginea drumului ca nişte condamnaţi. Urcă în liniştea dată de oboseala de dimineaţă şi nu se aude nimic altceva decât cele două uşi ale autobuzului deschizându-se şi închizându-se. Adolescenţii moţăie încă. S-au culcat târziu, au ascultat la radio *Loviri Fun*[22]*, Doc*[m] şi *Difool răspund la întrebări* – despre probleme de identificare personală, cum să cucereşti partenerul/a, coşuri pe faţă, frici, fobii, punctul G, ruşine, prezervativ, lubrifiant, sodomie – cu urechea ciulită la aparat, încercând să ghicească de fiecare dată cine a riscat să-şi pună o întrebare existenţială în direct sau să-şi mărturisească iubirile şi sexualitatea. „Iubita mea nu se umezeşte acolo jos, nu ştiu ce să-i fac.”

Timp de o jumătate de oră, în curtea şcolii, liceenii stau de vorbă, fumează, îşi termină temele pe o bucată de perete ca să nu fie prinşi cu temele nefăcute. Se bifează în calendar zilele de curs şi cele de vacanţă. Se pun întrebări despre subiectele următoarei

lucrări de control. Se vorbeşte despre Sida, foametea în lume, cum să-şi mai decupeze blugii, despre hainele grunge-, conflictul israelo-palestinian, seria Beverly Hills. Fetele vor să semene cu Madonna sau Myléne Farmer sau citesc Verlaine, băieţii cu Kurt Cobain sau Bono şi îi admiră la televizor pe Jim Courier şi Youri Djorkaeff.

Cursurile încep la ora 8.

Chiar dacă sunt în clasa a noua deja, cei trei încă îşi fac temele împreună. Étienne tot nu s

a apucat de lucru pentru teme. Pierde vremea, aruncă un ochi pe notiţele lui Adrién şi ale Ninei, copiază des exerciţiile. Un profesor de matematică vine la el acasă duminica după- amiază ca să-l ajute să recupereze golurile de cunoştinţe acumulate în timp. Nu îndrăzneşte să le spună părinţilor:

- Hai, pe bune, tocmai duminica?

Tatăl lui îl tratează cu dezamăgire sau cu indiferenţă, nici el nu ar putea spune cum. Étienne vede cum Marc Beaulieu îşi priveşte copilul cel mare şi îi zâmbeşte, cum o mângâie pe Louise cu o privire afectuoasă. Iar faţă de el, nimic. Indiferenţă. ^ Când acceptă să-şi îndrepte ochii spre Étienne, aproape că se forţează să o facă.

Pe la ora 19.30, în timp ce Pierre Beau se duce la bucătărie ca să-şi pregătească cina, Adrién şi Étienne se întorc acasă.

Adrién se întâlneşte cu mama şi ronţăie câte ceva la masa din sufragerie, în faţa televizorului, la jurnalul de la ora 20. Aceasta îl asigură pe Adrién că nu va cina faţă în faţă cu Josephine. în ciuda bubuiturilor de bombe, a imaginilor înfricoşătoare cu războaie civile sau alte conflicte, platourile cu de-ale gurii îi amintesc că fiecare seară poate semăna cu o pauză mare, un picnic între pereţii casei.

Étienne se întoarce acasă mereu târându-şi picioarele. Noaptea căzută la ora 17 îl stresează teribil. Dacă ar putea, s-ar îmbăta în fiecare seară ca să poată da la o parte piatra care-i apasă în stomac la căderea serii. Combinaţia dintre whisky şi Cola îi mai subţiază sângele, îl face să râdă de orice, se simte de parcă ar pluti sau de parcă fiecare dintre organele sale ar fi umflat cu heliu.

Când ajunge acasă, Étienne se

întâlneşte cu Louise. Nu-l interesează de ea, abia dacă o salută. Coboară la subsol ca să cânte la sintetizator. Apoi ia masa cu sora lui la barul din bucătărie. Doamna Rancoeur a pregătit totul şi se ocupă de ei înainte de a se duce şi ea acasă.

După cină, Étienne coboară din nou să se joace la claviatură sau la consola lui de jocuri.

Când părinţii ajung acasă pe la ora 21, urcă şi el, schimbă câteva cuvinte cu Marie-Laure: *Cum a fost la şcoală?, Ai fost drăguţ cu sora ta?, Ai mâncat?, Te duci să faci duş?* Intră în camera lui, se uită la televizor sau răsfoieşte nişte reviste porno, dar unde fetele par mereu de vreo douăzeci de ani. Se masturbează şi cade într-un somn greu.

în această dimineaţă de februarie 1993, liceenii nu mai merg ca de obicei cu acelaşi autobuz. Vorbesc şi râd tare. Şi-au lăsat oboseala acasă. Au renunţat la manuale şi caiete. Vor sărbători Lăsatul secului. Toţi elevii şi profesorii din regiune vor merge la Chalon- sur-Saône pentru a defila pe străzi. Fiecare şi-a pus pe genunchi o pungă cu un sendviş şi o sticlă cu apă.

Băieţi deghizaţi în fete, purtând perucă şi tocuri, îşi ridică rochiile chicotind, lăsându-şi la vedere picioarele pline de păr. Alţii, în costume de Bioman, Darth Vader, Spiderman privesc cum peisajul le defilează în faţa ochilor, povestindu-şi o emisiune de la televizor din ajun. Étienne este deghizat în fotbalist american, iar casca îl împiedică să flirteze cu o fată din clasa a IX-a C. Ea este aşezată în braţele lui. O fesă pe coapsa lui stângă. Face gesturi largi, vorbeşte prea tare, îi atinge mâinile, se apleacă asupra băiatului. Nina, deghizată în zână, moare de

invidie să-i dea câteva peste cap cu bagheta magică.

- Ce mă enervează asta! I-aş ciufuli rău de tot părul, îi şopteşte lui Adrien, enervată.

Adrien este trist de când a urcat în autobuz, îi răspunde că este geloasă.

^ – Nu-i aşa! Sunt obişnuită să-l văd pe Etienne cu tot felul de fufe, dar asta mă enervează! Şi tu ce-ai? Ai mutra căzută de dimineaţă.

- Nimic, răspunde Adrien. Chiar nimic.

- N-aş zice. Costumul tău de cowboy nu-ţi place?

Adrien ridică din umeri, nu-l interesează. Trei cântece ale lui Etienne Daho îi vin în minte: Il *ne dira pas, Mythomane* şi *Cowboy*.

Ia-ţi calul şi carabina, cowboy,
Parcarea este plină, întoarce
pagina cărţii tale cu imagini...

Louise este pe primele rânduri, împreună cu alţijiceeni. Cei mai mici stau mereu în faţă.

„întotdeauna va fi cineva mai mic decât tine", se gândeşte Adrién. Cei care stau în primul rând la fotografia de grup.

Louise este deghizata în Colombina. Trei lacrimi negre îi sunt desenate pe obraz. Din când în când se întoarce pentru a se uita la fratele său, la Nina şi Adrién. De mai multe ori îşi intersectează privirea cu cea a lui Adrién, iar el nu-şi apleacă ochii. Schiţează un zâmbet.

Saint-Raphaél şi amintiri repezi se amestecă. Lui Adrién îi vine să urle. Rămâne calm. îşi înfige unghiile în mâini. Nina este bosumflată. Vede că aproape îi dau lacrimile. Mutrişoara ei este contrariată. Adrién trage aer adânc în piept, îi dă un cot, Nina se întoarce spre el încruntată. Adrién îi arată pistolul de jucărie prins la centură, îl scoate, o ocheşte pe fata

așezată pe piciorul lui Étienne: – Să o omor?

Nina izbucnește în râs.

Lovin' *Fun* sau *Lőve în Fun* ~ emisiune de radio de prevenție, despre dragoste și sexualitate difuzată între 1992-1998 și 2013-2021 la postul *Fun Radio*

Pseudonimul lui Christian Spitz, medic pediatru; a făcut echipă la *Fun Radio* cu Difool, la emisiunea *Lovin' Fun.*

Stil vestimentar voit neglijent, apărut la mijlocul anilor '80

Nu îndrăznesc să îl scot pe Nicola din cutie, mi-e frică să nu-l scap. Șfoarie. Am litiera pregătită și tăvița rămasă în ambalajul din hârtie cu însemnele *Labei Nature*. Totul este pus în mijlocul camerei. Mă uit la pisoi cum s-ar uita cineva la vreuna dintre prostiile făcute de el însuși. Iar lista gafelor mele a început devreme. Am adus peștișorul roșu de la bâlci, am chiulit de la școală, am trișat la cărți, am furat din magazine, am condus mașina după ce am băut, am dat foc la petarde vara, în plină caniculă, într-o grădină abandonată, am uitat apa la baie deschisă, am făcut o cerere în căsătorie, am primit răspunsul nepotrivit, am ales prost persoana, am știut-o și cu toate acestea am mers mai departe, am făcut promisiuni și nu le-am respectat, am pierdut trenuri, am contractat un credit de consum, am anulat în ultima clipă planuri așteptate de multă vreme, am ieșit în frig îmbrăcat doar în tricou cu mâneci scurte, am lăsat capul în jos ca să nu salut pe cineva pentru că nu era nici ziua și nici momentul potrivit și am regretat apoi, am semnat un act de vânzare la notar, am promis cumpărătorului, m-am răzgândit, am băut alcool de proastă calitate, am participat la seri îngrozitoare, am servit faimosul pahar în plus, am avut dimineți de mahmureală, am urcat în mașină cu un necunoscut, am cumpărat un pulover cu model ca să mai schimb hainele negre și nu l-am purtat niciodată, am început ultimul roman al scriitorului preferat și nu am ajuns să-l termin vreodată – „De data aceasta îmi va plăcea la maximum” –, am cumpărat la reduceri, am cheltuit economiile puse pentru zile negre, am scotocit prin viețile oamenilor, bârfit, criticat, râs disprețuitor, am luat

pantaloni cu talie imposibilă pentru când voi slăbi. în concluzie, tot felul de chestii ascunse în dulapurile vieţilor noastre şi care fac parte din vieţile noastre.

în plus, mi-a fost ruşine de Nina pe când aveam douăzeci şi patru de ani. O întâlnesc la Paris, în holul unei săli de spectacol şi mă port urât cu ea. Se apropie de mine, mă strânge în braţe. Mă crispez. îmi şopteşte un salut fericit, timid. Un „Bună seara! Vezi, am venit să te văd. Sunt mândră de tine".

- Ah, salut]!

Da, exact! îi răspund doar atât: „Ah, salut!" Ruşine să-mi fie! Sunt tânără. Am haine frumoase. Numele meu este pe afişul unei piese de teatru pe care ea tocmai vrea să o vadă. Mă iau drept cine nu sunt. Şi nimeni nu trebuie niciodată să se comporte aşa: să se dea drept cine nu este.

îi aud încă accentul de provincială. Şi nu-l mai aud decât pe acesta. Totuşi, Nina nu a avut niciodată accent. Numai că eu vreau să discut doar cu cei iscusiţi la vorbe, care folosesc cuvinte meşteşugite. Nu cu cei veniţi din La Cornelie, de parcă ar mirosi urât a copilărie pe care o reneg, la fel ca originile mele de provincială.

Nina păleşte, nu pleacă, nu-mi întoarce spatele, ia loc în sală, cu biletul în mână, unul cumpărat.

Nu a primit invitaţie.

Stă pe rândurile din spate. La sfârşit, o văd aplaudând frenetic.

Fac în aşa fel încât să dispar la cabine. îmi închipui că mă aşteaptă o vreme pe trotuar. Nu văd pe nimeni. Pleacă singură. îmi găsesc circumstanţe atenuante.

Ruşinea şi regretele nu se atenuează odată cu trecerea anilor.

Romain Grimaldi îi deschide uşa.

Nu-i vede decât ochii negri. Aprinşi.

Nina salută şi îşi aruncă paltonul pe un scaun. Să scape de frigul de afară. Să-l trimită departe de ea. îşi suflă în pumni. De pe canapea, Bob îşi ridică botul, o recunoaşte, se gudură.

- Salut, bătrâne!

- Vreţi să bei ceva? o întreabă Romain.

Ea se întoarce spre el, îl fixează cu privirea, se apropie. El îi zâmbeşte, stingher.

Ea îşi zice în sine: „Corpul meu este mort de multă vreme. O piele rămasă neatinsă o vreme moare. Un corp neprivit niciodată se răceşte. Straturile de răceală se suprapun. Zăpezi eterne. Nu mai sunt alte anotimpuri. Nu mai există dorinţă. Nici o speranţă de întoarcere. Este înţepenit în trecut, fixat undeva. Nu ştiu unde. Îi este frică. Mi-este şi mie teamă. Corpul meu nu mai are prezent. Mi-ar plăcea să fac dragoste. Aş vrea să$_A$ ştiu dacă a uitat totul. Dacă mai ştie ceva. îmi eşti drag. Dar oare eu îţi plac?”

Şi răspunde:

-Da.

Un *da* care pune la rându-i întrebări. Un *da* precaut. îi este teamă de ea, de francheţea arătată. Muzica unei ameninţări.

- Vreau să beau ceva tare, îi şopteşte.

- Şi eu.

Romain se duce în bucătărie. Nina îl aude deschizând dulapuri, luând pahare. Inima îi bate ca atunci când a descoperit marea. Priveşte în jurul ei, în sufragerie. Lămpi, cărţi, o măsuţă joasă, televizor deschis, dar fără sunet, cu un documentar despre India, Gange, femei în sariuri. îşi propune să nu mai pună totul la îndoială. Să aibă încredere, măcar o dată.

2 de 3 - 2 decembrie 2011

Bărbatul se întoarce cu două pahare în mână, un lichid maroniu, burbon. Beau ambii paharele până la fund, fără să se scape din ochi. El poartă blugi şi pulover negru, la fel ca ea. Doi gemeni îmbrăcaţi identic de mama lor.

Omul deschide gura ca să spună ceva, se îmbrăţişează într-o singură mişcare. Nici unul nu face primul pas, îl fac împreună. În ciuda emoţiilor, a unor ezitări stângace, ştiu să se găsească, să se atingă. Redescoperă finețea gesturilor, făcute fără pabă şi a mâinilor dibace. încercările. El îşi scoate puloverul, tricoul. Ei îi place mirosul pielii lui, este prima etapă. Odată ce îţi place mirosul celuilalt şi-l identifici cu ceva familiar, îl asociezi cu aceleaşi senzaţii cunoscute, restul vine de la sine. El sărută bine.

Nu s-a înşelat mergând mai departe cu el. Delicateţe şi senzualitate.

Limba lui contra celei a ei. Chiar credea cu adevărat că nu i se va mai întâmpla vreodată. Să aapară altcineva în viaţa ei.

îi vine greu să creadă. Este aproape în stare de hipnoză, într-o lume ireală. Îi bagă mâinile în păr şi ar vrea acum să-l facă să intre cu totul în ea. Barba lui îi înţeapă obrajii, bărbia, gura. îşi scoate şi ea hainele. El îi gustă pielea, un cocktail dulce de vacanţă.

- Ar fi mai bine să mergem în camera mea, îi spune.

- Stinge lumina, îi răspunde ea.

O întreabă dacă este sigură că vrea aşa, în obscuritate. Da, este sigură.

El zâmbeşte. Zâmbesc împreună.

Bărbatul bea un pahar de tărie înainte de a urca. Ultimul pentru drum. Pentru acel drum de parcurs în doi. Scările. Picioarele goale pe mochetă. Sunt ciufuliţi şi fierbinţi.

Transpiră unul lipit de celălalt. Gem. Preludiu, „Ce poate să fie mai frumos decât pregătirile preliminare”, gândește femeia. Adolescența prefungită pe vecie. Este chiar mai bine decât să ai promisiuni. Se sprijină, se agață unul de altul, se întâlnesc, se aruncă în brațe, au tot

14 decembrie 2017

timpul în faţă. Toată noaptea. Ea îi aparţine. Fericire de o clipă.

- Sunt însărcinată.

Sunt goi în camera lui Étienne. îşi scoate prezervativul cu vârful degetelor. Clotilde este întinsă lângă el, cu genunchii îndoiţi. El îi observă gura. Are dinţi mici, ca la rozătoare. Mereu s-a gândit că fata are gura prea urâtă, prea fină, prea mică. în plus, se dă cu ruj, ca şi cum ar vrea să-şi accentueze defectul. Dinţii ei albi, bine aliniaţi, dar îndreptaţi puţin prea mult spre înainte. Ochii albaştri, puşi în valoare printr-un machiaj mov. Punctul ei tare. Toată lumea îi priveşte ochii. Fete şi băieţi, deopotrivă. Un nas mic, drept, fin. Pielea albă. Lăptoasă. îi adoră sânii, sfârcurile de un roz şters, pântecul ferm. Corp fibros, de sportivă. Nu foarte înaltă. Nu mai mult decât Nina. Compară toate cuceririle lui cu Nina. Niciodată cu Louise, sora lui. O soră mai mică nu se compară niciodată. Nina este altceva decât o surioară, este ceva ce nu poate fi definit. O prietenă din copilărie. Aşa o şi prezintă celorlalţi: *Prietena mea din copilărie.* Asta îl scuteşte de explicaţii de genul: Nu-i *gagica mea, suntem tot timpul unul lângă celălalt, dar nu suntem împreună.* Despre Adrién spune: *Cel mai bun prieten al meu.* Chiar dacă nu o crede. Adrién la fel: este altceva. înainte nu făceau nimic nici unul, nici celălalt, fără ca Nina să nu fie prezentă. De când avea paisprezece ani, Adrién vine la el să exerseze la sintetizator şi să facă partide lungi de *Sega*[u]. Consola este conectată la televizor douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, la fel ca şi tastaturile. Se aşază pe o canapea veche, alegând ore întregi *Cosmic Carnage* sau *Sonic* şi alte jocuri video. Când vine Nina, Étienne îi împrumută cu părere de

rău consola. Numai că ea îşi pierde repede răbdarea, ceea ce-i enervează pe cei doi băieţi.

Băiatul îi trage o palmă la fund. închide ochii şi nu-i deschide decât atunci când Clotilde şopteşte:

- Nu ştiu de ce naiba n-a mers cu pilula mea.

El lasă un moment de linişte şi îşi acoperă sexul cu cearşaful. Ca şi cum ar fi devenit deodată pudic şi ar vrea să termine cu apropierea, cu intimitatea dintre ei.

Étienne se gândeşte la tatăl lui. Ce va spune când va afla? îl va copleşi cu jigniri. Dar va putea să reacţioneze. Până acum a. tăcut pentru că Marie-Laure nu suportă ca Étienne şi Paul-Émile să fie comparaţi. Dar dacă Marc descoperă că odorul lui a lăsat o fată însărcinată, se va simţi liber să-i arunce cuvinte dureroase,

^ – O, la naiba! Suntem în rahat, oftează Étienne.

- Ştiu, răspunde Clotilde.

- Eşti sigură?

- Da.

- Ai fost la doctor?

- Nu încă.

- Trebuie să te dud repede.

- Ştiu.

- Intrăm în Bac într-o lună.

^ în fiecare miercuri după-amiază, Clotilde şi Étienne fac dragoste la el acasă. Se închid în cameră, stau o vreme, se înfierbântă, experimentează. Doi novici de şaptesprezece ani explorând, căutând şi descoperind plăcerea. O distracţie, nimic altceva. Cât despre dragoste, Étienne va vedea mai târziu. Când îşi imaginează viitorul, se vede trăind alături ae Nina şi Adrién la Paris.

Este pentru prima dată când rămâne atât de mult cu o fată, cinci luni. Şi tot pentru prima oară se

atașează.

Nu realizează încă ce tocmai i-a spus Clotilde. „Reversul medaliei”, ar preciza tatăl lui. Vestea-bombă îl face să plutească puțin. Un conflict în el. Să fugă sau să fie mândru. A lăsat-o gravidă. Ceva legat de virilitatea lui aproape că îi face torsul să explodeze. Și o teamă crescândă: a fi tată la șaptesprezece ani, ce coșmar! Ar însemna să rămână în La Cornelie. Să fie la fel ca părinții lui. Să plece devreme de acasă, să se întoarcă târziu. Să își uite visurile. Copilul ăsta să îi ia locul la piscină, pe skateboardul lui, la discotecă și să cânte la sintetizatorul lui, să se joace la *Sega* în timp ce el va trebui să muncească precum un rob ca să-l hrănească. Niciodată.

Cât despre Nina, doar așa ceva visează. Să se mărite, să aibă copii și o casă. Spaimă. Étienne nu o crede când fata își proiectează un astfel de viitor, își spune că o să-i treacă pe măsură ce va crește și că vor duce toți trei o viață libertină și sărăcăcioasă. Că vor avea concerte peste tot și poate chiar turnee în lume.

Étienne se îmbracă. Trebuie să meargă la Nina, unde se întâlnesc toți trei ca să învețe. Trag de timp cu orele ca să învețe și se întrebe unul pe altul. Fără ajutorul lor, Htienne n-ar fi trecut niciodată în clasa a noua și cu atât mai puțin într-a zecea. N-ar fi ajuns niciodată în ultima clasă de liceu și acum trage foloasele derivate de aici: părinții îl lasă liber să plece și să vină când dorește, atât timp cât rezultatele școlare sunt bune. Dacă vrea să plece la Paris la anul, trebuie să intre la facultate. Nu contează la care. Niciodată părinții nu-l vor lăsa să se ducă acolo *ca să facă muzică.* Stând să analizeze lucrurile și uitandu-se la Navarro *și comisarul*

Moulin, îşi spune că i-ar plăcea să devină poliţist. Poliţist şi muzician. Ar fi super! Are un avantaj asupra altora: face sport de performanţă.

O urmăreşte pe Clotilde cum îşi pune rochia. La fel de suprarealist ca atunci când Nina a avut ciclul la zece ani, O chestie inexistentă în lumea lui.

- Te conduc, îi spune.

Se întâlnesc cu Louise, aşezată pe canapea, cufundată în lectură. Schimbă un scurt: Salut, *pe diseară!* Étienne se întreabă cum poţi citi un roman dacă nu eşti constrâns sau forţat, doar din plăcere. Adrién şi Louise îşi împrumută cărţile unul altuia. Étienne simte că se întâmplă ceva între sora lui şi Adrién, dar se preface că relaţia lor nu ar exista, chiar dacă este evidentă. Preferă să nu ştie,

îi întinde casca lui Clotilde, porneşte motocicleta, traversează cu viteză străzile din La Cornelie, Ea îl ţine strâns. Lui îi vine să frâneze brusc ca ea să cadă în spate, să scape de ea, să nu mai existe. Este îngrozit de gândurile lui. Şi aproape uşurat când o lasă în faţa casei. înainte de a se despărţi îi cere să meargă cât mai repede la doctor. Nu-i vine să creadă în această poveste. Cum să ajungă jocurile lor sexuale la o sarcină? Ea îi spune că îşi ia pilule, iar el îşi pune prezervativ. Este adevărat că rahatul ăsta alunecă sau se rupe, dar s-a întâmplat o singură dată sau de două ori, nu mai mult.

- Te duci la *ei?* întreabă Clotilde.

Există în această întrebare un reproş subînţeles: Lasâ-i puţin pe prietenii tăi. Sunteţi mereu lipiţi unul de altul.

~ Mda, recapitulăm lecţiile.

Étienne fuge realmente la Nina, deschide poarta, urcă la etaj. Când ajung unii la alţii, nu mai bat la uşă

de mulţi ani. Se simt ca la ei acasă. Adulţii s-au obişnuit. Când erau mici, părinţii îşi spuneau că va trece, era o perioadă a copilăriei, că se vor schimba, mai ales la clasele gimnaziale, că îşi vor face alţi prieteni, însă şi acum, la liceu, sunt tot împreună, asta e! Aşa-i normal. Nişte copii aparţinând aceleiaşi familii, cresc împreună. Dorm acasă, mănâncă împreună şi îşi petrec în comun zilele libere. O legătură foarte puternică. Étienne şi Nina sunt preferaţii lui Joséphine, îi mângâie pe jpăr, îi îmbrăţişează cu căldură, le cunoaşte mâncărurile preferate, le pregăteşte ceva special ^pentru ei. Pierre s-a ataşat de Adrién şi de Étienne ca de copiii unui frate sau ai unei surori pe care el nu i-a avut niciodată. Marie-Laure şi Marc îi invită mereu la cină pe cei doi, iar dacă Nina sau Adrién lasă câteva zile să treacă fără să-i viziteze sau să le dea veşti, simt un gol în viaţa lor. îşi spun pe nume de ani de zile. Fiecare familie a văzut cum copiii celorlalte două cresc, îşi schimbă vocea şi privirile. Corpurile li s-au transformat.

Étienne sare câte două trepte şi împinge uşa camerei. Nina şi Adrién sunt aeja aşezaţi pe podea, cu picioarele încrucişate sub ei. îşi pun întrebări în limba engleză. Etienne aruncă un salut şi se întinde pe pat. Nu-i place să se aşeze pe jos.

- Ce ai? îl întreabă Nina. Eşti alb la faţă. Semeni cu mine, după ce-am văzut Exorcistul^

Lui Étienne nu-i arde să stea la taclale. îi este ruşine puţin. Étienne şi Nina nu au obiceiul de a se ascunde unul de altul şi îşi vorbesc deschis despre tot. Adrién îi ascultă, dar rămâne discret, secretos. Intervine rareori în discuţii. Spre deosebire de ei doi, Adrién nu

vorbeşte decât despre cât de mult îşi urăşte tatăl, despre ce a mai citit, despre versurile cântecelor, dar niciodată ceva legat de iubire sau de sexualitate. Când sunt singuri, Nina îl bate la cap:

- Dar tu? Pe cine iubeşti? îţi plac fetele sau băieţii? Este adevărat că eşti îndrăgostit de Louise? Ai sărutat-o? Aţi făcut dragoste?

Dar Adrién îi răspunde de fiecare dată:

- Eu pe tine te iubesc.

Atunci Nina se enervează:

- Eşti naşpa că nu-mi povesteşti niciodată! Mă duci cu vorba. Iar eu îţi povestesc totul.

Sâmbăta seara merg la Club 4, o discotecă aflată la treizeci de kilometri de La Cornelie. Părinţii îi duc acolo, pe rând, şi vin după ei în parcare, la ora 4 dimineaţa.

Se pregătesc împreună, îşi aleg cu grijă hainele, cinează devreme, beau câteva pahare fără grabă. Adrién şi Nina fac uneori schimb de tricouri. Étienne, fiind mult mai înalt decât ei, nu poate participa la troc, Nina se machiază discret, sub privirile băieţilor.

- Nu mai pune atât, o să fii vulgară, îi repetă Étienne.

Ei studiază reviste, îşi fac părul la fel ca starurile jrock, îşi împrumută borcanul cu gel de păr. Étienne îşi adună şuviţele blonde pe partea stângă, obsesia lui fiind să semene cu Kurt Cobain, care abia a murit. Adrién îşi usucă buclele negre înspre frunte, visează să obţină şi el carisma lui David Bowie. Nina îşi păstrează părul tuns scurt ca să aibă capul lui Debbie Harry când era tânără. îşi schimbă culoarea părului precum cămăşile. Experimentează tot felul de frizuri.

Când se pregătesc la Étienne, Louise vine lângă ei în baia care

miroase a parfum, lac de unghii, ţigări, votcă şi şampon, l-ar plăcea să meargă la Club 4 împreună cu ei, arde de nerăbdare, îi imploră pe părinţi, dar ei o refuză:

- N-ai decât şaisprezece ani.

- Fac şaptesprezece curând! Iar Adrién este major, poate să mă supravegheze.

- Nu mai insista.

*

12 decembrie 2017

Clubul 4... îmi amintesc că în anul de dinainte de Bacalaureat îmi plăcea să merg acolo. Mă întâlneam cu petrecăreţii din clasă şi cu unii tineri din zonă. Clubul 4 era select, nu putea intra oricine. Tăntălăii, beţivanii sau cei prost îmbrăcaţi nu erau primiţi.

Ajungeam pe la ora 23, beau primul pahar cu biletul de intrare care ne dădea dreptul la două pahare. Pe urmă, unul dintre noi avea mereu o sticlă la el, ascunsă sub palton. Patroana ştia, dar închidea ochii. Să aibă nişte băieţi frumoşi în club atrăgea clientela.

La Club 4 se înghesuia o faună pestriţă: liceeni, bătrâni, gay, pasionaţii de cluburi, cupluri căsătorite, travestiţi. Pentru o discotecă de provincie era bine cotată. Unii clienţi veneau chiar şi de la Paris. îmi amintesc că era şi o cameră dosnică unde nu am intrat niciodată, dar ştiam că oamenii făceau sex în spatele cortinei roşii care-i masca intrarea.

Privind în urmă, mi se pare complet nebunesc că aveam dreptul să intrăm în acel loc la limita depravării, în timp ce majoritatea dintre noi eram minori şi că propriii noştri părinţi ne duceau acolo, de parcă ar fi fost un club de noapte *normal.* Nu ştiau, fără îndoială, că acolo nimic nu intra în

normalitate.

Marea noastră provocare era să tragem pe gât nişte *popper*[a] – vândute fără nici o restricţie la bar – toată noaptea, trecând sticluţele din mână în mână şi să ne privim în oglinzi: percepţiile noastre erau denaturate, de nerecunoscut, nu ne mai apăreau picioarele, râdeam, aveam sentimentul că trecem într-o zonă interzisă.

Muzica era excelentă, DJ-ul fiind un artist vibrant care mixa muzică techno trance în cea mai mare parte a timpului. Dansam strânşi unii în alţii, îmbătaţi de senzaţiile descoperite la unison. Ne prefăceam că suntem adulţi, lipsiţi de complexe şi liberi, în timp ce noi nu eram decât nişte copii care se sărutau pe gură şi abia începeam să explorăm sexualitatea.

La ora unu noaptea, DJ-ul oprea muzica electronică şi travestiţi îmbrăcaţi în rochii cu paiete ne luau locul pe ringul de dans pentru a le imita pe divele americane Gloria Gaynor, *I Wili Survive,* Dona Summer, *I Feei Love,* Eruption, *One Way Ticket*.

După spectacol, era întotdeauna *dansul covorului*[34].

Nina nu-l alegea niciodată pe Étienne în momentul când trebuia să fie sărutată în centrul cercului. Prea periculos. Prea complicat. Să flirteze însemna să le pună prietenia în pericol. Pe urmă, se cunoşteau prea intim. Doar străinii li se păreau dezirabili, interesanţi. Erau ca în cuplurile vechi care nu se mai privesc cu adevărat.

Adrién nu participa niciodată, rămânea la bar, îi observa de la distanţă pe Nina şi pe Étienne, zâmbind. Câte, fete şi câţi băieţi îi întindeau fularul lui Étienne? Era cel mai curtat, mereu în centrul cercului. El se oferea cu dragă inimă, săruta fetele cu limba şi, dacă era beat,^ depunea un sărut şi pe buzele băieţilor. **În** ultimul an de liceu, Étienne ieşea cu Clotilde Marais, un motiv în plus pentru a agita fetele în timpul *dansului covorului.* Era singurul loc unde ea accepta să-şi vadă iubitul sărutat de altcineva, deşi mai făcea câteodată **scandal dacă vedea că sărutul se prelungeşte. Sau se**

răzbuna invitând la rândul ei un alt băiat, ceea ce Étienne suporta încă şi mai greu. Să fie înşelat în faţa tuturor, mai bine mort!

Nina nu *se culcase* încă, aşa cum se spunea şi nu se gândea decât la acest lucru. Mai ales la prima oară. Era înnebunită după unul, Alexandre, dar nu schimbase cu el decât cel mult:

- Bună, eşti OK?
- Da. Tu?
- Seară bună!

Cuvinte care o lăsaseră tremurând ca varga, stângace, lividă. El venea întotdeauna la Club 4 pe la ora două dimineaţa. Când îl ghicea în penumbră, când îi descoperea silueta, hainele, ea pleca de pe ring. Cei doi se învârteau unul în jurul altuia, făceau în aşa fel încât să nu fie niciodată departe de celălalt, dar el avea o iubita care nu-l slăbea din ochi. Chiar şi când se ducea la toaletă, fata se posta în faţa uşii ca un bodyguard. Ghicise că Nina se fofila ca să evite coada de la toaleta fetelor. Doar o singură dată s-au intersectat singuri, Alexandre a lipit-o pe Nina de perete şi a sărutat-o, un sărut senzual care o lăsase inconştientă, dar în picioare. Când a deschis ochii, era deja plecat.

Nina simţea privirile lui Alexandre asupra ei, îşi zâmbeau, îşi făceau speranţe, se atingea câteodată pe mână sau pe umeri, numai că lipitoarea veghea. Formau un cuplu de la vârsta de paisprezece ani. Genul de tineri foarte bătrâni, căsătoriţi sufleteşte, doar pentru că sunt împreună de mulţi ani. „Nu o iubeşte, dar nu îndrăzneşte să o părăsească", auzise Nina de la o prietenă comună.

Ninei îi plăcea la nebunie să povestească această iubire imposibilă. Dacă şi Alexandre ar fi

liber, s-ar iubi.

Alexandre avea douăzeci şi unu de ani, studia Dreptul la Dijon şi trăia cu lipitoarea, în adâncul sufletului, Nina îşi imagina scena: un apartament, canapea roşie, bucătărie echipată şi un prinţ şarmant în ofertă. Repeta oricui voia să o asculte că, după ce termină

liceul, va pleca împreună cu Etienne şi Adrién la Paris, să ajungă cineva. Dar în interiorul ei se ducea o luptă continuă: într-o zi visa la o poveste de iubire cu mulţi copii, în alta la libertate fără limite cu amanţi, cu atâţia bărbaţi încât şi-ar permite să ducă doar o viaţă de artist, vizitând ţara, cântând şi desenând.

Indiferent cât de oscilant era visul, un lucru eraj:lar: nimeni nu o va despărţi de Adrién şi de Etienne.

Jocuri video produse de compania japoneză cu acelaşi nume

Substanţe vaso-dilatatoare folosite iniţial pentru tratarea bolilor cardiace, dar, începând cu anii 1970, capătă şi o valoare sexuală, datorită efectelor de creştere a potenţei.

***Dansul covorului (danse du tapis,* în *original)* – dans asemănător cu *Periniţa* (sau *Băsmăluţa)* din folclorul românesc, jucat mai ales la nunţi, în timpul căruia un dansator, aşezat în mijlocul unui cerc format din ceilalţi participanţi, trebuie să aleagă la un moment dat un partener pe care să-l sărute.**

- Faci asta cu toţi bărbaţii care vin să adopte un câine de la tine?

Nina zâmbeşte.

- Câţi ani ai? o întreabă.

- în ani câineşti sau de femeie?

- Cu cât trebuie să înmulţeşti faţă de vârsta câinilor?

- Depinde de talia câinelui. Cred că în anii lor am o sută optsprezece ani. Dar tu?

- La fel.

- Trebuie să plec.

-Mai poţi rămâne.

- Nu m-am mai culcat cu cineva de o eternitate.

- Este mult timp o eternitate.

- Dar tu?

- Eu ce?

- Şi eu cred că tot de-o eternitate,

- Nu eşti căsătorit?

- Divorţat. Dar tu?

- Idem.

- Avem deja două puncte în comun...

- Ai copii?

- Nu. Dar tu?

- Nici atât.

- Nu ştiu cum se numesc bărbatul şi femeia fără copii.

Orfani? Nişte pierduţi, contrarii, singurătăţi, fără-scutece, fără-urmaşi, nişte norocoşi, egoişti, sterpi, fără-mâini, fără- burtică, fără bătaie de cap, fără belele, fără moştenitori, nişte cheflii, persoane care-şi trăiesc viaţa, eterni adolescenţi, copii pe veci, fără-urme-pe-pământ, fără-bucurii, fără- trusou, fără-landou, fără-viaţă după ce li se termină zilele, de-alde nu-o-să-vină-nici- măcar-o-pisică-la-înmormântarea-ta...

Nina izbucneşte în râs.

- Eşti aşa de frumoasă când râzi!

- Sunt ameţită încă. Burbonul tău m-a omorât.

- Nu râzi decât dacă eşti ameţită?

Nina se ridică şi se îmbracă.

- Un bărbat poate să aibă copii până la optzeci de ani. Cred că Chaplin a devenit tată foarte târziu. Pentru tine nu este totul pierdut.

- înseamnă că sunt salvat... Dar pentru tine? Totul este pierdut?

- Cred că da.

- Te duc cu maşina?

- Nu, vreau să merg pe jos.

- Ne mai vedem?

- Da, dacă adopţi un alt căţel.

Romain zâmbeşte.

- Nu-ţi mai plac?

Nina nu răspunde. Se întoarce cu

spatele, coboară treptele ca să-şi ia blugii şi puloverul care atârnă în sufragerie. Rămăşiţele partidei lor de dragoste. Televizorul este tot deschis, emisiunea s-a schimbat, sunt imagini în alb- negru, Hitler, mulţimea, zvastici. Bob nu s-a mişcat de pe canapea, o priveşte pe Nina cu ochi frumoşi şi trişti.

7 Salut, bătrâne!

îşi pune paltonul. Nu urcă să-şi ia rămas- bun ae la Romain. îi va trimite un mesaj. Cuvinte simple: Mulţumesc *că m-ai readus la viaţă.* Sau mai scurt: *Mulţumesc.* Ori: *La redevere, mulţumesc.*

închide uşor uşa în urma ei. Când ajunge în stradă se gândeşte din nou la întrebarea:

- Nu-ţi mai plac?

- Nu, răspunde Nina în gând, vorbeşti prea bine, iar eu mă tem de oamenii care vorbesc prea bine.

Tremură. Nu regretă că a venit. Iubirea nu se uită.

Dau de Nicola pe fundul cutiei din pivniţa mea. L-am căutat peste tot timp de o oră. îmi venea să plâng. Mi-a fost teamă că l-am scăpat când am deschis dimineaţă uşa de la intrare. îl prind cu delicateţe şi îl strâng la piept.

7 Ce faci aici?

începe să toarcă. îmi place căldura corpului şi mirosul lui. Sunt doar câteva zile de când el şi cutia lui de pantofi au ajuns în casa mea şi este deja prea târziu ca să mă mai gândesc la un motiv suficient de puternic pentru o despărţire. Să-l plasez într~o familie mai bună ca mine? Pentru că eu nu reprezint o familie, de fapt? O min^e pufoasă, un sufleţel ce trăieşte, devorează, aleargă, doarme, miaună, mă caută şi m-ar recunoaşte deja printre alţii. Iată-mă proprietara unui vieţi. Responsabilă. Eu, care nu voiam nimic, iată-mă-s acum cu totul.

Se culcase pe diplomele mele. Suflu deasupra lor ca să dau la o parte firele de păr înainte de a închide cutia. Nu le-am scos niciodată de când locuiesc în această casă. De ce s-o fi făcut? Să le pun în ramă? Să le agăţ de perete pentru a-i surprinde pe cei câţiva inşi care-mi trec pragul? Trofeele îngrămădite unele în altele nu-mi mai servesc la nimic. Doar o grămadă de hârtii pentru pisicul meu.

Numele lor pe listă;

Nina Beau: Admisă, calificativul: Bine.

Étienne Beaulieu: Admis.

Adrién Bobin: Admis, calificativul: Foarte bine.

Nici nu mai respirau. Să fie convinşi că numele lor apar pe listă înainte de a se bucura. Urlă toţi trei în acelaşi timp. Chiar şi Adrién, de obicei atât de rezervat încât trebuie tot timpul

să-i ceri să repete pentru că
3
2

vorbeşte prea încet, scoate un strigăt ca al lui Tarzan. Nina plânge în braţele bunicului.

- Am luat, bunicule, am luat Bacul.

Pierre Beau nu poate să-şi reţină lacrimile, priveşte cerul, mulţumindu-i lui Odile.

Pentru viaţă, pentru iubire,
Pentru noapte şi pentru zilele
noastre Pentru veşnica întoarcere a
norocului...

Étienne, copleşit de recunoştinţă, trece din braţele Ninei în cele ale lui Adrién, şoptind:

- Mulţumesc, prieteni, mulţumesc.

Este pentru prima dată când îl ia pe Adrién în braţe. Pe urmă îi întâlneşte privirea tatălui, una lungă ai putea spune, şi se scufundă în braţele mamei, care-i şopteşte:

- Felicitări, fiule! Bravo, vezi că poţi dacă vrei!

Marc^ Beaulieu nu spune nimic, rămâne retras. Étienne nu a primit un calificativ bun. Există totdeauna un elev mediocru între fraţi.

Joséphine plânge cu lacrimi fierbinţi, strângându-l pe Adrién în braţe. îmbrăţişarea lor durează mult timp. A reuşit să-l crească singură, ce-ar spune tatăl lui dacă ar şti că fiul său a obţinut calificativul *Foarte bine*? Ce-ar crede el, după ce i-a privit mereu ca două greşeli ale tinereţii?^

Adrién, Nina şi Étienne se despart ca să se poată amesteca şi cu alţi liceeni, să-şi împartă bucuria. Joséphine propune în glumă un aperitiv improvizat la ea acasă. Toată lumea acceptă cu bucurie.

- Trebuie să ne bucurăm împreună de aceste emoţii, cu toţi *cei trei copii ai noştri* şi cu cei dornici să vină la noi.

Eu sunt ca Louise, prietena mea bună: îi observăm în mod discret pe ceilalţi, fără să ne manifestăm. Louise tocmai a obţinut bacalaureatul, proba de limba franceză, cu 17[21] la oral şi 19 la scris. Este în primul an de facultate. Vrea să devină medic şi ştie că nimeni nu o va putea opri. Aceasta-mi place mie cel mai mult la ea: ambiţia.

În mulţimea de elevi, Clotilde îl vede pe Étienne, i se aruncă de gât. O îmbrăţişează şi el, o strânge în

braţe. Din clipa când a mers la avort, nu are curaj să o părăsească. A mers la spital, a aşteptat-o, a dus-o la ea acasă. Apăsarea sentimentului de vinovăţie. Aşteaptă luna iulie, vacanţa de o lună, ca să se despartă de ea când se va întoarce. La începutul anului şcolar următor, fata va merge la facultate la Dijon, iar el se va muta la Paris. Ea îi şopteşte la ureche un: *Te iubesc*, care lui îi îngheaţă inima, îi răspunde laconic: *Şi eu.*

Este ora 18, suntem cu toţii la Joséphine. Gazda a deschis toate ferestrele apartamentului pentru a lăsa să intre soarele lunii iulie. Vreo douăzeci de persoane se află în micul apartament. A pregătit pe masa joasă pungi mari de alune vărsate în salatiere şi a turnat vin porto, martini, whisky şi pastis.

- Hai, luaţi! Dacă nu este suficientă gheaţă, serviţi-vă din frigider.

Fumătorii se întâlnesc pe rând în balconul minuscul. De teamă să nu se prăbuşească, intră doi câte doi. Se vorbeşte despre proiecte de viitor. Se amestecă băuturile. Sunt discuţii despre alte oraşe, alte locuri: Dijon, Chalon- sur-Saône, Autun, Paris, Lyon. Cea mai mare parte a absolvenţilor de Bacalaureat vor pleca la facultate. Adrien, Nina şi Etienne au făcut cerere la CROUS^ din Paris şi regiunea pariziană. Apartamentul visurilor lor va veni mai târziu. Étienne are puţine şanse să ocupe un loc la cămin, dar Marie-Laure i-a promis:

- îţi voi închiria unul, nu departe de Nina şi de Adrien.

Cei doi vor beneficia de burse şi se vor descurca cu unele slujbe mărunte, făcute în afara perioadei de studiu. Trei puşti din La Camelie îşi trasează liniile destinului: Adrien va

merge în anul pregătitor pentru concursul de admitere la Şcoala Normală Superioară, Étienne va fi admis la Şcoala de Poliţie, Nina va studia Artele. Sunt de acord cu orice alegere, dar cu visul lor comun subînţeles, ţelul suprem: să facă muzică. Să cânte într-un bar. Pe străzi. În metrou. Să înregistreze un album.

în seara aceea sunt lângă Louise şi profit de momentele de bucurie, beau porto-ul lui Joséphine, pe care o văd făcând du-te-vino. Seamănă cu o pasăre ţopăind din creangă în creangă, pregătindu-se să-i ia zborul. Nu voi uita niciodată privirea mandră şi hotărâtă a lui Pierre Beau asupra nepoatei, nici pe cea a lui Marie-Laure, care nu-i acordă nici o atenţie figurii morocănoase a soţului şi bea martini după martini. Zâmbetul tuturor părinţilor, răsuflarea noastră uşurată: am terminat, avem diploma de Bacalaureat în buzunar.

Toate paharele se ridică de mai mult de zece ori, toastul este mereu acelaşi:

- în sănătatea copiilor noştri!

Observ, de asemenea, că poţi fi în Paradis într-un apartament amărât de patruzeci şi cinci de metri pătraţi, ca vai de el, la etajul al patrulea, într-un bloc fără lift, fără nimic atrăgător dacă n-ar fi fost viaţa din interior. Bucuria imposibil de cumpărat este aici prezentă. în seara aceasta profit de tinereţea noastră, de speranţele noastre, de părinţii care cred în noi, de şansa de a fi crescut împreună în această provincie ce ne-a protejat peste măsură.

Dar eu? Ce voi deveni? Ce alegeri voi face?

După aperitivul de la Joséphine, absolvenţii îşi dau întâlnire începând

cu ora 22 pe malul Lacului din Pădure. Fiecare să aducă un bax de sticle, aceasta este cerinţa.

Ne întâlnim în jurul unui imens foc de tabără. Suntem mai mulţi de o sută. Au venit şi elevi din clasa a zecea, între care şi Louise. Bem bere ^ şi whisky, cântăm şi dansăm împreună. Etienne a adus casetofonul şi două boxe. Alţii au adus casete cu Nirvana, Bruce Springsteen, NTM, Mano Negra, IAM. Cântăm în cor de o sută de ori versurile lui KOD:

> ***Fiecare are calea lui, fiecare propriul drum Fiecare visul lui, fiecare propriul destín...***

La ora 23 suntem aproape toţi în lac, în lenjerie intimă. Câţiva băieţi sunt goi. Fetele au rămas în jurul focului. Nu vor să se dezbrace în faţa celorlalţi. Louise şi Clotilde sunt printre ele.

Când ultimul grup se decide să plece este deja ziuă.

În Franţa, sistemul şcolar de notare este de la 1 la 20.

CROUS (Centre Regional des Oeuvres Universitäres et Scolaires) – instituţie de stat coordonată de Ministerul Educaţiei din Franţa, care se ocupă de asigurarea condiţiilor necesare studenţilor: burse, cazare, cantine studenţeşti, primirea studenţilor străini, viaţa culturală şi sportiva. Fiecare centru universitar francez este arondat unui CROUS.

Pierre Beau o lasă pe Nina la recepţia firmei Transports Damamme. Nu i-a dat voie să-şi depună CV-ul pentru un loc de muncă la Poştă, temporar, pe toată perioada verii. Deşi copiii angajaţilor au prioritate. Nu doreşte ca nepoata să mai atingă corespondenţa, de aproape sau de departe. Nu ştie însă că fata îi mai scotoceşte prin geantă încă, îi subtilizează, deschide anumite plicuri, se delectează cu vorbele altora. Este ceva mai

puternic decât ea, ca un viciu ascuns.

- Zi frumoasă, spor la treabă, micuţule!

încă o mai numeşte aşa: *micuţul.* Când avea
doar câţiva ani, îl întrebase:

- Buni, de ce-mi spui micuţul, eu sunt fată.

Bărbatul i-a răspuns:

- Sufletul este la masculin—. Iar tu eşti micuţul meu suflet.

- Pe diseară, buni.

Nina se prezintă la recepţie.

- Bună ziua, sunt Nina Beau, încep lucrul la dumneavoastră astăzi.

Mama lui Étienne a ajutat-o să ocupe acest post. Marie-Laure i-a scris CV-ul şi l-a depus personal la responsabilul de resurse umane, un prieten de-ai ei. Acum, bărbatul o însoţeşte la biroul unde ea va lucra timp de o lună şi jumătate, cât o va înlocui pe domnişoara Dalem care se va afla în concediu în luna august. Va fi instruită timp de zece zile, dar va vedea că nu este nimic complicat în sarcinile zilnice: să primească şi să trimită faxuri, să organizeze alfabetic facturile în arhivele de la subsol, să scrie la calculator câteva scrisori.

- Stăpâneşti Wordul?

-Da.

- Nu faci prea multe greşeli de scriere?

- Nu.

În aceste momente, Etienne este pe bancheta din spate a maşinii familiei, alături de Louise. Se simte liniştit că va pleca din La Cornelie în această dimineaţă. Nu o mai poate suporta pe Clotilde. Ea i-a dat de înţeles că poate va veni în vizită la Saint-Raphaél, dar i-a răspuns imediat că nu va fi acolo. Că anul acesta va pleca împreună cu familia să facă turul Corsicăi cu vaporul.

A minţit. Şi ce-i cu asta? Nu-l mai interesează fata. Ce nebunesc este să poţi iubi pe cineva, să-ţi placă totul la persoana respectivă, mirosul, corpul, saliva, vocea, şi să le urăşti deodată pe toate! Ca pe faţa B a unui disc de vinii după ce ai ascultat la infinit faţa A. O muzică pe care nu o mai identifici. Sau nu o mai suporţi, nici măcar să ştii că o ai prin preajmă. O lipitoare, o povară, o greutate prea mare de dus.

- Mă iubeşti? Juri? Vom rămâne împreună pentru toată viaţa?

- Nu. Nu voi rămâne, se gândeşte el.

Etienne se uită la sora lui, pare pierdută în
gânduri. A încercat să citească una dintre cărţile ei, dar îi provoacă rău de maşină.

- Eşti îndrăgostită de Adrién? o întreabă cu voce scăzută, ca să nu-i audă părinţii.

Se uită la el stupefiată.

- Este pentru dată când mă întrebi ceva despre mine. De obicei, mi te adresezi doar ca să-ţi împrumut ceva sau când îmi ceri să mint pentru a-ţi acoperi vreo trăsnaie.

Etienne se simte rănit de remarca lui Louise.

- Eşti de-a dreptul o pacoste!

îşi întoarce capul, se preface că priveşte peisajul.

- Da, sunt îndrăgostită de el.

Se vede, aşa-i?

O studiază cu atenţie, suspicios.

- Eram convins. Şi... v-aţi culcat? o întreabă mai agresiv decât ar fi vrut-o.

Louise ridică din umeri şi roşeşte. Se închide în sine imediat. Etienne ştie deja că sora lui nu va mai deschide gura înainte de a ajunge la Saint-Raphaél.

Adrién se uită la el în oglinda din baie. Până la urmă s-ar putea să nu fie chiar aşa de urât cum s-ar crede! Seamănă din ce în ce mai mult cu mama sa. Mai graţios, mai suportabil. Pomeţi înalţi, nas fin, buze mai cărnoase decât ar fi sperat, dinţi albi, bine aliniaţi. După ce a luat Bacul cu un calificativ foarte bun, privirea i s-a schimbat, ca o victorie care i-a aprins ochii de culoarea alunei. Este tot firav, aproape slab, dar se pare că situaţia se va îmbunătăţi odată cu înaintarea în vârstă. Cu siguranţă, nu se va înălţa mai mult de un metru şaptezeci şi cinci. îşi urăşte pielea albicioasă, ca o haină de care ar vrea să scape. Şi-ar vinde sufletul Necuratului ca să o aibă pe cea a lui Étienne, arămie. îşi analizează chipul palid, cearcănele din jurul ochilor. Se gândeşte că odată cu venirea verii se va bronza şi el. Va arăta mai bine când se va duce la Paris,

Astăzi începe să lucreze pe un post pe durata verii, la fel ca Nina. Plătit cu salariul minim ca să vândă benzină şi să strângă buteliile de gaz în faţa unui supermarket. Două luni îl mai despart de Paris, dar până atunci poată să facă orice ca să-şi câştige existenţa.

*

Duminică, 31 iulie 1994

Se împlinesc cincisprezece zile de când Nina şi Adrién au un loc de muncă.

Puţin mai ~~mult~~ de o lună înainte de Paris.

Lungiţi unul lângă altul pe acelaşi prosop de baie de mărime maximă, s-au dat cu ulei de plajă pentru a grăbi bronzarea. Adrién a propus să meargă pe malul Lacului din Pădure, dar Ninei îi place mai mult piscina municipală. Albastrul copilăriei sale este aici. Adoră să simtă în fiecare vară pe corp mirosul de clor şi să vadă nuanţa de albastru.

- Pute a înălbitor. Eşti chiar ciudată, i-a spus Adrién.

- De ce ciudată? Ai voie să-mi explici, i-a răspuns ea simplu.

Ninei îi plac strigătele copiilor, corpurile lor lovind apa când se aruncă de la platforme. Are încă pe limbă gustul unei îngheţate cu ciocolată. Adrién a adormit. Îi ascultă răsuflarea. în fiecare seară îl sună împreună pe Etienne de la o cabină telefonică, pentru a-i povesti cum le-a fost ziua, doar să se audă, să- şi spună banalităţi, să le vorbească de locurile lor de muncă. Nina îl întreabă cum este apa mării.

- Este bună, răspunde invariabil Etienne,

Le-a cerut să nu spună nimănui că stau de
vorbă la telefon, mai ales lui Clotilde, pentru că ar putea fi contactat.

- Da, promitem, în orice caz, nu o vedem niciodată, se pare că lucrează la pizzeria din port.

Adrién vinde benzină şi gaz.

7 **Trebuie să fii atent să nu te înşeli la bani.**

încasează bani, şterge parbrize, ascultă radio în ghereta lui micuţă, în aşteptarea următorului client,

- Este OK, zilele trec repede.

Pentru Nina este acelaşi lucru. Serviciul îi place, este secretară, are impresia că joacă un rol într-un serial

american. Şi, mai ales, i s-a întâmplat din nou: Emmanuel Damamme i-a dat viaţa peste cap. Fiul patronului, douăzeci şi şapte de ani, frumos, înalt, privire încruntată, se holbează la ea tot timpul. Când fata îşi ridică privirea, privirea lui este ţintită asupra ei. Nu îndrăznesc să-şi vorbească. Schimbă doar câteva cuvinte. Nu are nimic de făcut în biroul lui, nu are nici un alibi ca să-i ceară orice. Emmanuel are un asistent personal. Trebuia să facă într-un fel să-l atragă undeva, dar unde? Să-l atragă la Club 4 într-o sâmbătă ar fi un miracol. Să ajungă să stea^de vorbă înainte de a i se termina contractul. înainte de a pleca la Paris.

Urmărind mişcarea frunzelor dintr-un copac situat pe o peluză de lângă bazinul cel mic, Nina se gândeşte la stratagemă pentru a-l atrage pe Emmanuel la Club 4. După un pahar sau două, ar fi mai uşor să stea de vorbă decât la birou. Nu ştie unde îl poate găsi în La Cornelie. Are o maşină, pare că trăieşte cu părinţii pe o proprietate frumoasă, cu mai multe clădiri, teren de tenis şi piscină. Nici o şansă de a-l găsi în bălţile municipale. Ştie că şi-a făcut studiile la Lyon înainte de a se

întoarce în zonă pentru a prelua ştafeta de la părinţi.

Când l-a văzut prima dată, a simţit că leşină. Că roşeşte ca un rac. I-a adresat un *Bună ziua* pe care fata nu-l va uita niciodată. I-a plăcut foarte mult vocea, într-un registru grav şi senzual. I-a răspuns ceva, bâiguind ca o proastă. Deşi nu este sigură că proastele bâiguie. Râde pe înfundate.

Adrien se trezeşte, deschide ochii.

- Râzi de una singură?

- Da, mă gândesc la Emmanuel.

- încă?

- Da. Ştii bine că atunci când sunt îndrăgostită nu mă mai gândesc decât la asta.

- Şi cu Alexandre?

- Nu-mi pasă.

- Credeam că este bărbatul vieţii tale...

- Cum să fac ca Emmanuel să vină la Club 4 sâmbăta viitoare? i-o taie Nina.

- îi strecori o invitaţie pe sub uşa biroului.

- Imposibil.

- Să i-o pui pe parbriz?

- De neconceput.

- Cine-i cântăreţul lui preferat?

- Nu ştiu... De ce?

- Afli şi îl faci să creadă că va cânta la Clubul 4 sâmbăta viitoare.

- Ce prostie! Cum ar crede una ca asta?

- Un concert privat. Nu ar fi pentru prima dată. Au mai venit unii artişti cunoscuţi.

- Şi dacă are un cântăreţ preferat mort deja? Cum facem?

Izbucnesc în râs în acelaşi timp.

- Unde îşi parchează maşina Emmanuel al tău?

-Ce?

- Unde îşi parchează maşina

- Da, eu. La ce oră vine la birou dimineața?

cât stă la lucru?

- Firește că în parcarea firmei Damamme.

- Vezi^dacă are casete aruncate pe bordul mașinii. în felul acesta vei ști ce ascultă.

- Mi-e ruşine, mă vezi pe mine dând târcoale mașinii lui?

- Aş putea să o fac eu. Nimeni nu știe cine sunt.

-Tu?

Sâmbătă, 6 august 1994

Emmanuel Damamme intră în Club 4. Imediat ce-l vede, Nina se îndreaptă spre el, prefăcându-se dezamăgită.

- Concertul a fost anulat. Étienne Daho are bronșită, nu mai poate veni.

îi vede privirea amuzată. Nu-i deloc dezamăgit. Fata înțelege că el nu a crezut povestea cusută cu ață albă îndrugată de ea:

- Étienne Daho vine sâmbătă seara să cânte la Club 4. O surpriză făcută clienților, un concert privat. Este^ un bun prieten de-ai patronului. Vă place Étienne Daho?

Emmanuel zâmbise înainte de a răspunde:

- îmi închipui că toate biletele sunt deja vândute.

- Nu, este o surpriză. O sâmbătă seară ca oricare alta... Au rămas multe locuri libere.

- Păi, dacă este o surpriză, cum se face că

oi informatorii md.

Acum, Emmanuel este acolo, lipit de ea. Mai destins decât la birou, mai liber. Ochii îi strălucesc. „Niciodată nu a fost atât de frumos şi de provocator", se gândește Nina.

- Vă servesc cu un pahar? îi propune el.

r Da.

îşi zâmbesc, se îndreaptă spre bar. Strigă unul la altul ca să se înțeleagă. Nina își spune că totul se întâmplă mai bine decât în visele sale.

Adrién, aflat pe ringul de dans, îi observă.

Nu a mai văzut-o niciodată pe Nina comportându-se astfel, complet întoarsă spre cineva. Nimeni şi nimic nu putea să le atragă atenţia. Adrién îl descoperă pe Emmanuel. Calitatea lui este că nu seamănă cu ceilalţi. Cu cei din preajma lui, în acest club. Nici măcar cu locuitorii din La Cornelie. Are stofă de dandy englez. Ai spune că iese din seria *Răzbunătorii*[M].

Adrién simte imediat pericolul. *Acesta*, îi spune vocea lui interioară – *ar putea să ţi-o* ***fure pe Nina.*** **Lui Adrién îi pare rău că Etienne a plecat. Dacă era acolo în seara aceasta, totul ar fi fost diferit. Étienne s-ar fi dus după ea, ar fi luat-o de mână şi i-ar fi spus:**

- Hai la dans!

Sau:

- Vino, ne întoarcem toţi trei acasă şi ne uităm la un film!

Sau şi mai dur:

- Haide, tipul are cu zece ani mai mult decât tine, este prea bătrân să te dezvirgineze!

în doi sunt mai puternici. O pot face pe Nina să se răzgândească. Să-şi calmeze pornirile. Dintre ei doi, Étienne o face mereu să coboare cu picioarele pe pământ.

Fata pare că pluteşte.

- Veniţi des aici? o întreabă Emmanuel.

- în fiecare sâmbătă, răspunde Nina.

- Veneam şi eu aici înainte de a pleca la Lyon... Un loc al depravării pentru o tânără.

Nina izbucneşte în râs. Emmanuel o analizează, are ceva din Audrey Hepbum care nu-i displace. Nina poartă o rochie neagră din bumbac, mulată pe corp. Frizura îi încadrează faţa, bretonul îi împarte fruntea în două, gura îi este senzuală, ochii negri, profunzi. „Un amestec superb", se gândeşte bărbatul. Fata i-a atras imediat atenţia. Are ceva

- Da, eu. La ce oră vine la birou dimineața?

delicat. Nepoata poștașului, i s-a spus. O prietenă a familiei Beaulieu, pe care Emmanuel o cunoaşte vag.

- Ce origini aveți?

- Dintr-un tată necunoscut și o mamă depresivă, spune ea cu ironie.

- Interesant.

- în septembrie plec la Paris, îi spune.

- La Paris?

- Da, cu cei mai buni doi prieteni ai mei, suntem ca frații, avem un grup. Vom înregistra un album.

- Ce gen de muzică?

- Electronică. Avem două sintetizatoare, iar eu cânt vocal.

- Cântați?

- Da... Este ciudat că-mi vorbiți cu *dumneavoastră*, am impresia că vă sunt bunică.

- Bine, ne tutuim. Aşa că... tu cânţi?
- Da.
- Ai putea să-mi cânţi ceva acum, aici?

Iar tu, spune~mi că mă
iubeşti Chiar dacă este o
minciună Pentru că ştiu că
mă minţi Viaţa este tristă
Spune-mi că mă iubeşti
Toate zilele sunt la fel Am
nevoie de iubire...[22]

- Foarte bine. L-am ratat pe Daho, dar am avut dreptul să o ascult pe Lio.
- N-am făcut niciodată dragoste, dar tu?
- Este titlul unui cântec? o întreabă ironic.

Fata zâmbeşte, alcoolul îi dă curaj. Se apropie unul de altul. Ea îi simte gura lipită de ureche, vocea, parfumul. Se ating, electrizaţi. Ar fi în stare să facă dragoste pe loc. Fără să stea pe gânduri. Ar putea să-şi renege părinţii. Numai bine, că oricum nu-i cunoaşte.

Sunt lipiţi de bar. Unii îi lovesc în trecere, ei nici nu observă. Emmanuel începe să-şi plimbe degetul pe mâna ei.

- Da, mi s-a întâmplat.
- Ce anume?
- Să fac dragoste.

Nina mai ia câteva înghiţituri, ca să prindă curaj.

- Ai putea să mă înveţi? Aş vrea să o fac înainte de a pleca la Paris.
- Am putea să ne organizăm.

în limba franceză, substantivul *coeur* (inimă, suflet) este de genul masculin.

Serialul britanic *The Avengers* şi continuarea lui, *The New Avengers.* Cele două serii amestecă spionajul, science-fiction şi acţiunea, puse în scenă de un agent secret britanic, însoţit de partenera lui.

Versuri ale melodiei *Amoureux solitaires*, a cântăreţei şi actriţei Lio, de origine portugheză

Nina a intrat pentru prima dată într-un mic magazin din centrul oraşului ca să-şi cumpere trei cămăşi, un pulover alb, două perechi de pantaloni şi o rochie.

O rochie şi un pulover alb..., dar ce să fac cu ele?

Se împlinesc zece zile de când îşi petrece toate serile cu Romain Grimaldi. După ce termină ziua de lucru, se întoarce acasă, mănâncă ceva rapid, face un duş, apoi îşi schimbă hainele. Se duce pe jos până la strada Rosa-Muller. Se întoarce acasă după ce fac dragoste, pretextând că o aşteaptă pisicile.

Tocmai a cheltuit 300 de euro pe chestii pe care nu le va purta. Deci atât de proastă este o femeie? „Linişteşte-te!" îi şopteşte o voce. „Fă- o şi nu te mai certa atât!"

Nina este la infirmerie. Observă trei pui de pisică, adormiţi sub o lampă cu infraroşu. Nu se ştie unde este mama şi nu sunt înţărcaţi. Câţiva elevi fac cu rândul ca să-i hrănească. Adolescenţii adoră să dea din timpul lor pentru a se ocupa de puii de animale la adăpost.

Astăzi este comemorarea morţii lui Éric, fiul lui Simone. Nu s-ar putea inventa un alt cuvânt pentru asta? *Comemorare* este atât de puţin potrivit! Nina ar putea să-i ceară lui Romain, care a ştiut să găsească atâtea calificative pentru adulţii fără copii.

Nina o analizează pe Simone prin fereastra infirmeriei. Cum agaţă o lesă lungă de hamurile câinilor şi cum îi scoate, pe rând, cu spatele drept. Simone are alura unei dansatoare de elită. Înfăşurată într-un polar, un fular Hermès pe cap, ai spune că este o doamnă din înalta societate pierdută printre barăcile de ciment. O regină a Angliei în

cartierele sărace. În această dimineaţa îi spune Ninei, în timp ce-şi caută mănuşile în poşetă:

- Astăzi se împlinesc trei ani. Şi adaugă: Voi veni eu să lucrez pe 25 decembrie, poţi să-ţi iei o zi liberă, măcar o dată.

Nu este decât 8.30 şi Simone i-a scos deja pe Rosy, un fel de ciobănesc din munţii Pirinei, şi pe Boulet, un grifon frumos, mare, negru, botezat de Nina astfel pentru că s-a întors singur la adăpost după ce a fost adoptat de două ori. La un an după ce a plecat la noua familie, a fugit, a găsit drumul de întoarcere, s-a aşezat cuminte în faţa gardului, aşteptând deschiderea porţilor ca să intre în cuşca lui. Nina i-a dat adăpostul cel mai mare, la intrare, lângă biroul ei. în fiecare dimineaţă, când vine la lucru, îi deschide uşa ca să se poată plimba liber. Nu mai este propus pentru adopţie, îşi va sfârşi zilele aici. Nina a ezitat să îl ia acasă, dar, pană la urmă, casa ei este în acest loc. Aici îşi petrece cea mai mare parte din timp.

O dimineaţă rece. O lumină de iarnă, cer albastru de oţel. Nina intră în adăpostul pentru pisici: una se retrage, alta cască, o a treia aşteaptă să fie luată în braţe sau poate vrea să se afle într-un apartament, într-o casă, un balcon, o grădină, orice. Să aibă parte de obiceiuri diferite de cele de aici. Un cavaler bătrân sau o familie numeroasă, bogată sau săracă, nu contează. Importante sunt atenţia şi tandreţea. în *zilele* porţilor *deschise* sunt privite, mângâiate, sunt preferate unele în detrimentul altora. Aşa că moţăie în coşurile lor căptuşite, oferite de donatori.

Nina îşi pune mănuşile din plastic, schimbă litierele, spală pe jos cu detergent, vorbeşte cu felinele care o

privesc cu un aer obosit, cu ochii pe jumătate închişi. Cele mai mici se joacă, aleargă una după alta, se caţără şi îşi ascut ghearele pe ansamblurile de joacă pentru pisici. Cele mai bătrâne scuipă dacă este prea multă hărmălaie.

- Aseară am făcut dragoste.

Ochii lor galbeni, albaştri sau verzi o fixează cu interes. Ca şi cum ar spune o poveste copiilor.

- Nu faceţi faţa asta, sunt totuşi o femeie în putere... Nu menajera voastră... Vă amintiţi de tipul înalt care l-a adoptat pe Bob? El este alesul! Da, este adevărat, nu m-am dus prea departe să caut şi poate că mă vedeţi prea patetică... dar, în fine, facem ce putem, cu ce avem... Nu vă învăţ eu pe voi din astea.

Simone o găseşte în adăpostul pentru pisici.

- Vorbeşti singură?

- Nu, le povestesc pisicilor nişte chestii sexuale.

- Aş avea şi eu ce să le spun... Urme ale trecutului.

Simone se duce să le mângâie, să le ia în braţe. Acum sunt mai bine de cincizeci. Curând, Nina nu va mai putea primi altele. Ar trebui să le trimită spre alte adăposturi, înainte era plin de pisoi neînţărcaţi doar primăvara, acum este pe toată perioada anului. Un dezastru. Cele mai muîte sunt oferite sau vândute te miri cui, iar persoana respectivă le aruncă în containerul de gunoi, în mijlocul jucăriilor de pluş, le dau pe stradă, cu ochii încă lipiţi, moarte de foame şi infestate cu paraziţi.

Nina ar vrea să lanseze o campania de sterilizare, împreună cu viceprimarul.

„Viaţa este totuşi prost croită. Pisicile fac o mulţime de pui, eu nu

sunt capabilă să am un copil, iar Simone a dat naştere unuia şi el a murit", se gândeşte Nina.

- Eşti bine? o întreabă pe Simone.

- Da. Aş vrea să trăiesc mâine. De când Eric a plecat, aş vrea să trăiesc doar ziua de mâine... Prezentul mă sufocă... Nu ştiu ce să mai fac.

- A fost o zi grea astăzi, te poţi duce acasă dacă te simţi obosită.

- în nici un caz, nici nu se pune problema... Haide, mă întorc.

Nina intră în cuşcă. Totul se petrece din priviri. Nina ştie ce animal se va duce la o anumită persoană. De îndată ce intră cineva în adăpost şi solicită să vadă o pisicuţă albă, nu rareori se întâmplă să plece cu un motan fără blană. Fiecare are personalitatea lui, modul său de viaţă, particularităţile lui.

Dacă o persoană se simte atrasă de un câine, dar acesta din urmă o ignoră, Nina nu permite să fie adoptat. Ar fi un eşec, căţelul ar fi rapid adus înapoi. Nina nu căută cu orice preţ să facă un plasament indiferent de condiţii, ci îşi doreşte să construiască ₐo adevărată poveste între om şi animal. în |aptesprezece ani de lucru la adăpost, i s-a întâmplat să se înşele, dar face parte din erorile oricărei meserii. Nimic nu-i mai trist decât cei care aduc animalele înapoi: „Până la urmă, nu a mers, îi este frică de orice, geme mult", „ Este agresiv, de parcă nu ne iubeşte...", „Aş fi preferat o pisică mai degrabă decât un câine...", „Divorţez şi soţia mea nu-l vrea", „Miroase urât, lasă păr, este urât, trage vânturi", „Mă costă prea mult..."

Nina traversează adăpostul, iar privirea îi este atrasă de o siluetă familiară ce-şi mută greutatea corpului de pe un picior pe altul. Un adolescent aşteaptă în faţa intrării în clădirea de birouri. îşi scoate Ventolinul şi inspiră rapid. Se lasă frigul, cade un fel de burniţă, cerul s-a acoperit de nori în câteva minute. Femeia este străbătută de un frison. Asemănarea este izbitoare. Parcă îi dă cineva un pumn în stomac pe măsură ce se apropie. Tânărul pare să fie singur. Din reflex, Nina arunca o privire în parcare ca să vadă un adult aşteptându-l. Băiatul îi surâde femeii când ea ajunge aproape. Este zâmbetul ÎuL Nina păleşte, are gâtul uscat şi dureros. îi trece imediat prin cap că s-a întâmplat ceva rău. Nu îndrăzneşte să vorbească prima.

- Bună ziua, doamnă, îi spune el, vesel.

- Bună.

- Aş vrea să-i fac cadou de Crăciun bunicii mele o pisică.

Aceeaşi voce. Doar ochii sunt puţin diferiţi. Forma este mai rotunjită, dar culoarea identică. La fel şi nasul. Gura asemănătoare. Ninei îi alunecă pământul de sub picioare. Ar vrea să fugă şi în acelaşi timp să-l strângă în braţe. Să alerge cât mai departe şi să-l mângâie. Să îi cuprindă chipul în palme şi să respire lângă el. Să-şi bage mâinile în părul lui.

- Bunica ta ştie că vrei să-i faci un asemenea cadou? îl întreabă cu vocea tremurândă.

- Nu, este o surpriză.

- Crezi că-i va plăcea surpriza ta?

- Mda. I-a murit pisica şi de atunci este foarte tristă. Spune că nu mai vrea o alta... dar eu nu o cred.

- Unde stă?

- în La Cornelie.

- Ce vârstă are?
- Nu prea ştiu, vreo şaizeci... cam aşa ceva.

Nina nu se poate abţine să nu întrebe:

- Dar tu? Caţi ani ai?
- Paisprezece.
- Cum te numeşti?
- Valentin.

Nina îl studiază cu atenţie. Nu există nici o îndoială. Este un flashback de o violenţă nemaipomenită.

- Valentin... Beaulieu? îndrăzneşte să-l întrebe.

Adolescentul o analizează la rându-i. Ca şi cum ar fi fost prins cu mâţa-n sac.

- Dar de unde ştiţi?
- Semeni cu tatăl tău.

Puştiul cască ochii larg, prefăcându-se destul de prost că este surprins.

- îl cunoaşteţi?
- Am fost la şcoală împreună.
- Cu dumneavoastră făcea muzică?

Al doilea pumn în stomac. îşi scoate Ventolinul şi inspiră adânc.

- Ce-i chestia asta? întreabă Valentin arătând spre inhalatorul pe care femeia îl strânge în mână.
- Un tratament pentru astmul meu.
- Doare?

„Mai puţin decât să te văd", se gândeşte Nina.

- Nu. Dimpotrivă. îmi uşurează respiraţia.
- Costă mult să iau o pisică de la dumneavoastră?
- Depinde câţi ani are.
- Cât trăieşte?
- între cincisprezece şi douăzeci de ani. Vrei să le vezi?

Valentin zâmbeşte.

-Da.

- Tu ai animale acasă?

- Mama nu vrea... Aş vrea un ciobănesc german.

Mama... **Cărei femei i-a făcut Étienne un copil, până la urmă?**

- Am avut şi eu un ciobănesc german când eram mică... Se numea Paola...

- Ce noroc!

Valentin o urmează pe Nina. Pare foarte tulburat de prezenţa câinilor în cuşti. La trecerea lor, câinii latră, adulmecă, plâng, gem. Valentin vede unul izolat, în cealaltă parte a adăpostului, cu o privire la fel de tristă precum timpul de afară. Valentin îl arată.

- De ce este acolo? Parcă ar fi pedepsit.

- A ajuns ieri la noi. Dacă în trei săptămâni nu va fi căutat de proprietari, va ajunge lângă ceilalţi. Dar, deocamdată, sunt obligată să îl las în carantină.

- De ce?

- Aşa-i legea.

- Ce trist! spune el.

- Sunt bine îngrijiţi, nu-ţi face griji!

Intră în infirmerie. Merg de-a lungul holurilor spre adăpostul pisicilor. Dincolo de un geam, Valentin vede trei pui de pisică într- o cuşcă deasupra căreia este aprinsă o lampă cu infraroşu. Se opreşte.

- Ce frumoşi sunt!

- Da, răspunde Nina. Ghinionul lor!

- Cum adică?

- Păi, toată lumea vrea pisici când sunt pui, dar când cresc nu mai vrea nimeni.

- Vă enervează situaţia?

- Da. Dar nu sunt aici pentru a judeca oamenii, misiunea mea este doar să protejez animalele.

în interiorul adăpostului de pisici este linişte.

- Îţi prezint toţi puii noştri.

Valentin se duce să-i mângâie.

- Aici nu-i aşa de trist, nu-i ca la câini, şopteşte.

Nina lasă timpul să treacă. îl observă. Până la urmă, îi pune întrebarea arzătoare:

- Tatăl tău ştie că eşti aici?

- Nimeni nu ştie. Am venit singur.

Valentin pare că ştie perfect ce-şi doreşte.

- Ce mai face Louise? întreabă Nina.

- Mătuşica? Este bine.

***Mătuşica*. Nina se gândeşte că ea nu este nici mamă, nici mătuşă. Nu este nimic. Se gândeşte la cuvintele lui Romain care au făcut-o să râdă: *nu-o-să-vim-nici-măcar-o- pisică~la-înmormântarea~ta*...**

Şi, fiindcă simte cum i se înmoaie picioarele, se îndreaptă spre o bancă, să se aşeze. Pe cea a *celor care mângâie.* În fiecare săptămână, elevi de la gimnaziu, mai ales fete, vin benevol să mângâie felinele. Sunt aceleaşi care hrănesc puii. Nina se calmează, respiră rar, în timp ce Valentin îşi continuă explorarea, iar vreo zece pisici se freacă de picioarele lui.

- Cum ai găsit adresa noastră? întreabă până la urmă Nina.

- Mami are calendarul dumneavoastră în bucătărie.

O idee a lui Simone. Echipa face fotografii cu animalele de adoptat şi concepe calendarele cu ajutorul unui program de calculator. Sunt puse în vânzare la sfârşitul fiecărui an la comercianţii din La Cornelie ca să adune donaţii. „Marie-Laure Beaulieu îl cumpără... Nu mă miră, este atât de generoasă. Mi-e tare ruşine de ea", se gândeşte Nina. „M-a ghidat, protejat, susţinut, iubit, iar eu nu am

fost în stare nici măcar să trec pe la ea, să văd ce face."

- Cum aş putea alege? Sunt toţi atât de *cool,* şopteşte Valentin dezamăgit.

- Am o idee... În noaptea de Crăciun vei strecura un plic sub brad cu numele bunicii scris pe el, iar în interior cu o invitaţie pentru a veni după o pisică la adăpost, se va deplasa la noi şi va alege ea însăşi.

Chipul lui Valentin se luminează.

- Vom face asta împreună, în biroul meu.

- Trebuie să trecem din nou pe la câini ca să ajungem la biroul dumneavoastră.

-Da.

Valentin se strâmbă.

- Poate aveţi şi o altă cale?

- Trebuie doar să-ţi închizi ochii, te voi ţine de mână. Şi poţi să mă tutuieşti.

- De acord.

Nina îşi scoate mănuşile. Ar vrea ca traversarea adăpostului să dureze o mie de ani. Cu mâna cea tânără în a ei, deja mai mare decât a femeii, dar atât de fină. Degetele care o strâng îi reamintesc de cele ale lui Htienne şi Adrién. O conexiune cu adolescenţa ei, lipsită de griji. Ca o priză în care bagi un ştecher. O rază de lumină în plină iarna. Soare. Cu ochii închişi, Valentin se lasă ghidat. De parcă ar merge pe un fir suspendat în cer şi ar avea ameţeli. Profilul lui perfect, la fel ca al tatălui. Acum plânge. De la zăpada topită din păr.

Intră împreună în biroul Ninei, îşi dau drumul la mână.

Nina este din nou singură.

Deschide unul dintre sertare, scoate ştampila adăpostului şi două autocolante. începe să confecţioneze un fel de scrisoare către Moş Crăciun pe o foaie de caiet de matematică.

Nu a mai făcut niciodată așa ceva. Și nici nu o va mai face. Animalele nu pot fi schimbate pe un bileţel, dar situaţia este excepţională.

- Cum era tata în copilărie?

- Nu a fost niciodată mic. Mereu l-am cunoscut ca pe cineva imens.

Ochii lui Valentin strălucesc, aceleași scântei de bucurie din privirea lui Étienne. Un moment lung de liniște se instalează între ei, în timp ce Nina desenează cu stiloul o pisică. Nu este acea liniște plină de jenă, ci mai degrabă ca o liniște împărtășită de cei care se cunosc bine și nu se simt obligaţi să umble golurile.

- Desenezi foarte bine.

- Mulţumesc. Te conduc acasă, spune Nina întinzându-i lui Valentin invitația.

- Pot să mă întorc pe jos.

- Ninge.

Scoate o bancnotă de 20 de euro din buzunar.

- Cât trebuie să-ţi dau pentru pisică.

- în mod excepţional, nimic.

- Vreau să fac o donație.

- Nu am dreptul să iau bani de la un minor.

- De ce?

- Așa-i legea.

- Legea este proastă. La fel ca și în cazul căţelului închis pentru carantină. Vei spune că ţi-a dat tata bancnota.

Nina ia cei 20 de euro, îi strecoară într-o pușculiță și în schimb îi întinde adolescentului autocolante cu logoul adăpostului.

- Uite, eu am dreptul să ţi le vând. Le vei lipi unde ţi se pare ţie că este bine.

Se ridică în același timp. Valentin o urmează. La rândul său, o analizează

pe Nina pe furiș. Nu o privește în mod firesc. Ca un oarecare venit la adăpost să adopte. Nina nu crede deloc în povestea servită de tânăr, cu pisica oferită cadou bunicii. Se întoarce şi îşi fixează ochii în cei ai lui Valentin.

- N-ai venit din întâmplare, aşa-i?

Valentin şe preface că nu înţelege ce vrea să
i se spună. întoarce privirea.

- Pe mine ai vrut să mă vezi? insistă ea.

Valentin se schimbă la faţă. Trăsăturile îl
trădează.

- Da... Pentru că... tata va muri.

„Mai sunt trei săptămâni şi Nina se va muta la Paris”, se gândeşte Pierre Beau mâncând o coastă de porc. „Este bine, va avea o viaţă frumoasă, am făcut o treabă bună cu ea. Până la urmă, m-am descurcat destul de bine, este o puştoaică drăguţă. Iar ea nu va fi singură acolo, ci cu Étienne şi Adrién, nu am de ce să- mi fac griji...”

Se opreşte în faţa porţii domnişoarei Brulier, o doamnă şarmantă ce locuieşte pe strada John-Kenneay nr. 15, ca să-i strecoare pe sub uşă un plic. Storurile sunt trase, femeia este plecată în vacanţă. La fel ca în fiecare an, înainte de a pleca, l-a rugat pe poştaş să nu bage nimic în cutia poştală.

Pierre Beau cunoaşte pe dinafară străzile din La Cornelie. Le străbate pe bicicletă de treizeci şi şase de ani. Cu o geantă în faţă, două în spate, una pe spate şi borseta cu bani pe burtă, fixată cu o bretea de piele între umărul stâng şi coapsa dreaptă. De la începuturile activităţii sale, a schimbat de cel puţin zece ori bicicleta şi uniforma. Nu le mai ştie numărul, nu le-a ţinut evidenţa.

A început în anul 1958, pe când avea douăzeci de ani. Străzi întunecate, alei însorite, fundături, pieţe pline de umbră, le-a cunoscut în toate anotimpurile. Acelaşi traseu timp de treizeci şi şase de ani pe bicicletă înseamnă o sută patruzeci şi patru de anotimpuri, o sută nouăzeci de mii de kilometri, de şapte ori muşcat de câini, trei căzături, dintre care una i-a produs o fractură de umăr. Două luni de întrerupere în anul 1971. în medie, cinci sute de cutii de scrisori pe zi. De la chipiu la şapcă, de la de Gaulle la Chirac, trecând prin Giscard şi

Mitterrand. A fost depăşit de 4CV^sfi şi de căruţe, iar acum de
3
5

Vineri, 12 ***august*** *1994*

maşinile Twingo şi Safrane*[1]. A făcut acelaşi traseu de când s-a angajat la Poştă. Cunoaşte toate curbele dificile, zonele de coastă, fostele sensuri interzise, noile sensuri interzise, semafoarele, priorităţile, limitatoarele de viteză, semnele de circulaţie cu STOP, nerespectate de nimeni, străzile puţin frecventate, câinii care-l urăsc, îl ameninţă, apoi cei simpatici, cei fricoşi. La fel ca şi stăpânii lor. Cei mutaţi de la domiciliu sau plecaţi temporar fără să lase nici o adresă, cei cu post-restant. Cei morţi, cei care oferă o cafea, un pahar de vin ali> dat repede pe gât, un suc de portocale, o prăjitură. Unii refuză să deschidă uşa când au o recomandată de semnat, alţii locuiesc la etajul şase al unui bloc fără lift. Cutii de scrisori fără numele scris pe ele sau prea pline, unde s-au pişat copiii, covoraşele de la uşi, marginile ferestrelor, mesaje de absenţă prinse cu scotch pe uşi: în *atenţia factorului poştali Dacă nu* sunt *acasă, lăsaţi coletul la vecinii din dreaptal* Oameni ce aşteaptă veşti bune, domnişoare ce-l îmbrăţişează, taţi tremurând de frică la gândul că vor primi facturi prea mari, sau care-l jignesc pe el pentru că primesc ei o scrisoare cu o somaţie de plată a impozitelor. Mămici adorabile rugându-l să schimbe un bec, dându-i un bacşiş în schimb. Rugat să completeze o declaraţie de venituri sau să ia din drum şi medicamente de la farmacie. Singurul lor reper, poştaşul lor, singura persoană pe care o văd m ziua când nu au programare la kinetoterapeut sau nu se duc la înmormântarea vreunei prietene.

A început întotdeauna lucrul la ora 5 dimineaţa, după descărcarea

camioanelor, cu toate scrisorile întinse pe mesele de triaj, mai întâi selecție generală, apoi[A] pe cartiere si la sfârșit, pe străzi. Străzile lui. înainte de a pleca, primește recomandatele și mandatele poștale. De când este poștaș, pleacă la drum cu milioane de franci în geantă. Până în luna martie a anului trecut, Pierre Beau plătea alocațiile, șomajul, pensiile, alocația copiilor din traseul lui. De-a lungul celor treizeci și șase de ani a pedalat uneori cu 10 milioane de franci în geantă, ca să plătească până la cincizeci de mandate pe zi. De cinci luni, geanta lui este goală pentru că s-au inventat viramentele bancare, direct în contul beneficiarilor. Nu pricepe mare lucru din informatică. Se pare că aceasta înseamnă progresul. Acum oamenii își trimit faxuri și tastează pe Minitel[12]. Dacă va continua astfel, își vor trimite scrisori cu nenorocitele alea de calculatoare, iar factorii poștali nu vor mai fi buni de nimic. Colegii lui povestesc chiar că nu va mai fi nici serviciul militar obligatoriu, nici scrisori de la soldați către domnișoare, că oamenii se vor plimba cu telefonul în buzunar. Nu se vor mai vinde coli de scris pentru scrisori și nici stilouri. Nu vor mai fi decât melodii fără versuri. Va fi moartea cuvintelor scrise cu mâna.

Și-a terminat întotdeauna turul la 15.45. Mereu s-a întors acasă între 16 și 17 pentru a mânca și a trage un pui de somn. Chiar și când îi trăia soția. Un somn pe întuneric, profund, fără vise. Cu oboseala adunată în mușchi. La început pedala repede. Astăzi, anii se simt în picioare și în suflu. Merge din ce în ce mai încet, ceea ce îl scoate din minți.

Pe la ora 17.15 ajunge mereu la poștă, înainte de martie 1994, ducea

banii nedistribuiţi, făcea socotelile. Acum restituie doar recomandatele ce urmează să fie din nou duse a doua zi. în cazul scrisorilor simple, i se întâmplă să le păstreze acasă, ca să simplifice trierea. Totul este înregistrat şi ar trebui să rămână la oficiul poştal, dar şi ceilalţi colegi fac la fel. Se ştie, dar nu se vorbeşte. Şeful închide ochii. De aceea, Pierre a înnebunit când a descoperit că Nina citea scrisorile. O greşeală profesională de neiertat ce i se întâmplase tocmai lui, care nu a greşit niciodată. Mai puţin în faţa lui Odile, când ea s-a îmbolnăvit.

în seara aceasta, Pierre Beau este în concediu. Este pentru prima dată în viaţa lui când şi-l ia după 15 august. Şi doar din cauza emisiunii *Preţul corect,* jocul televizat de la TF1 prezentat de Philippe Risoli.

Bertrand Delattre, colegul şi prietenul lui, a participat la joc la sfârşitul anului trecut. Erau cincisprezece locuitori din La Cornelie care au mers cu un microbuz la Paris. Când Bertrand s-a întors din călătorie, a făcut-o pe misteriosul şi i-a zis lui Pierre cu un aer amuzat:

- Uită-te la emisiune luni, pe 8, şi duminică, pe 15 august, nu vreau să-ţi stric surpriza. Putem schimba datele de concediu anul acesta?

Luni, Pierre şi-a întrerupt traseul la ora prânzului ca să-şi privească la televizor colegul.

Nici nu ştia că există o astfel de emisiune.

Prietenul său Bertrand a fost tras la sorţi printre patru candidaţi, a coborât scările în aplauzele publicul. Pierre a recunoscut în public anumite persoane de La Cornelie. Bertrand a luat loc în spatele pupitrului. Când Philippe Risoli, prezentatorul, l-a

întrebat de unde venea, Bertrand a răspuns:

- Din La Cornelie, în Saone-et-Loire.

Iar în spatele lui lumea urla, ca şi cum era un eveniment deosebit să fii originar de acolo. De parcă ar fi câştigat Cupa Mondială la fotbal.

- Şi ce faceţi în Saone-et-Loire, Bertrand? a întrebat Philippe Risoli.

- Sunt poştaş.

Şi atunci, la fel, toată lumea a aplaudat urlând. Ca şi cum toţi poştaşii ar fi mers pe Lună.

A primit cadoul de selectare. O fată drăguţă a mângâiat un lampadar din ceramică în perfect echilibru pe un trepied rotund şi cu abajurul dirijat. Cei patru candidaţi au propus fiecare, pe rând, un preţ. O anume Sandrine, din Doraogne, a câştigat estimând lampa la 2 615 franci.

Pierre nu mai văzuse niciodată un joc atât de prostesc.

Un altul, Gilles Lopez, din Ardeche, şi-a făcut intrarea.

- Cu ce vă ocupaţi?

- Sunt agricultor.

Urletele publicului. Carevasăzică, nu doar poştaşii îi încântau, ci şi agricultorii.

A trebuit să ghicească preţul corect al unui *pachet de accesorii pentru femei elegante.* Agricultorul a ajuns lângă Philippe Risoli şi a câştigat un inel de logodnă cu treizeci şi două de diamante incrustate. Fericitul ales a părut foarte dezamăgit pentru că era deja căsătorit. Aşa că Philippe Risoli a găsit soluţia: i-a sugerat *să îl ofere unei făpturi de* vis.

În aşteptarea momentului, Pierre a început să râdă ae unul singur în faţa televizorului, sub privirea uimită a Paolei.

în sfârşit, Bertrand a ghicit preţul

corect al unei *canapele cu* linii *fine*, *acoperită de o stofă roşie carmin pentru a petrece o seară agreabilă.* în drum spre prezentatorul aflat pe platou, era cât pe-aici să se împiedice şi Pierre a avut lacrimi în ochi din acest motiv. Un ochi plângea de emoţie, celălalt de consternare.

înainte ca Bertrand să pornească jocul, Philippe Risoli a făcut un anunţ:

- Dacă visaţi să asistaţi la *Preţul corect*, completaţi buletinul din numărul zilei de luni din *Télé Z.*

Apoi a revenit la lucruri serioase, la mobilierul de exterior, pentru grădină, din răşină pictată fără detalii.

Bertrand a răspuns corect la orice întrebare.

Pierre a fost nevoit să dea sonorul mai încet, aşa de puternică era soneria victoriei. Isterie generală, publicul aplauda, de-ai fi zis că cineva a drogat oamenii sau i-a îmbătat. Sau poate ambele.

- Aveţi noroc de obicei?

- Ei bine, nu prea, a răspuns Bertrand.

- Cum de aţi ajuns la emisiunea noastră?

- Soţia mea a completat şi a trimis talonul.

Prezentatorul a privit spre cameră şi a spus:

- Minitel, 3615, codeTFl...

La sfârşitul emisiunii, trei candidaţi au trebuit să învârtă o roată enormă şi Bertrand a câştigat biletul de participare la finală.

Perdanţii sunt trimişi cu o insignă vorbitoare la efigia lui Philippe Risoli şi la un coş plin.

- Ne revedem mâine, la ora 12.20!

Generic de final.

Pierre Beau a urcat pe bicicletă ca să-şi termine turul. S-a tot gândit la emisiune între două cutii de scrisori. Era abia luni, trebuia să aştepte până duminica următoare ca să afle dacă Bertrand va câştiga *vitrina*, adică marele premiu, *enorm*, *gigantesc*, *extraordinar*, după cum îi spuseseră mămicile cărora le distribuia scrisorile.

Până duminica următoare, Pierre n-a avut nici o veste deja Bertrand, ca şi cum acesta s- ar fi ascuns. înregistrarea emisiunii avusese loc cu mai multe luni înainte de momentul difuzării, iar participarea fusese ţinută ca un secret de stat.

Iar marea zi a sosit. Pierre a privit finala împreună cu Nina, Étienne şi Adrién. Copiii râdeau întruna în faţa acestui joc stupid.

Strigau de să-ţi spargă timpanele, spuneau toate prostiile. Până la urmă, Nina a spus:

- Pare cam prins în corzi, Bertrand!

Pierre s-a întrebat dacă şi viaţa avea un preţ corect. Şi dacă viaţa unora avea aceeaşi valoare ca aceea a altora. Cea a oamenilor care nu se cunosc. A soţiei sale, plecată prea devreme în altă lume. Şi cea a lui Marion. Unde o fi oare ea?

Pentru el, viaţa cea mai preţioasă era a Ninei. Ea valora cât a tuturor, adunate.

Bertrand a estimat preţul corect al unei coloane din ceramică, asortată cu o lampă, la 5 290 franci, a unui cuptor cu microunde de 700 W cu gril, turbo-gril şi decongelare automată pentru şapte grupe de alimente la 3 490 franci.

Dar cum de ştia prietenul lui toate acestea? se întreba Pierre. îl ştia de mai bine de treizeci de ani şi habar n-avea că se pricepe la aşa ceva. Să

cunoască preţul lucrurilor.

În finală, Bertrand a nimerit cu o altă candidată: o oarecare Martine, pensionară din Cagnes-sur-Mer.

Când fetele îmbrăcate sumar au prezentat vitrina, maxilarul lui Bertrand a căzut: un dormitor, o baie mobilată şi cu o cadă cu hidromasaj, o lampă cu halogen, o masă din bambus cu un platou din sticlă teşită, fotolii, o vază transparentă *care evocă oceanul cel mai pur*, o maşină, o motocicletă, un frigider, un sejur în Tunisia, un tren electric.

Trebuia să ghicească preţul total aproximativ al tuturor acestor lucruri. Cel cu estimarea cea mai apropiată de preţul corect urma să câştige.

Cei doi finalişti au scris fiecare o sumă pe o bucată de hârtie. Philippe Risoli le-a citit răspunsurile cu voce tare:

- Pentru Bertrand, vitrina propusă în această săptămână se ridică la 134 000 franci cu totul, pentru Martine la 220 000 franci. Preţul corect al acestei vitrine este de... 163 459 franci! Aşa că Bertrand este marele câştigător!

- La naiba, buni! A câştigat amicul tău! a urlat Nina.

Prezentatorul a spus că au depăşit puţin timpul de emisie. O voce din studio a anunţat vitrina din săptămâna viitoare cu un nou public şi cu noi candidaţi. Şi genericul de final,

Pierre nu-şi mai revenea. Tovarăşul lui a câştigat aşa ceva şi nu i-a spus nimic. I-a vorbit doar să-şi schimbe datele de concediu. Dar unde a ascuns mobilierul de baie, maşina şi motocicleta? Apartamentul lui era minuscul şi nici măcar garaj nu avea. Maşina lui veche *41P*- stătea afară.

- Le-am vândut, i-a răspuns

lui Bertrand când i-a pus întrebarea.

A păstrat doar vacanța în Tunisia și a dat banii câștigați celor doi copii care i-au mai rămas. Bertrand avusese trei, dar cel mai mic a murit când avea un an.

Iată cum Pierre Beau și-a schimbat datele de concediu pentru prima dată din viața lui, din cauza emisiunii *Prețul corect*.

Dacă n-ar fi fost atât de obosit, ar fi zâmbit. Și pe urmă, trebuie să iei partea bună a lucrurilor: în trei săptămâni va putea să meargă la Paris cu Nina și să rămână câteva zile cu ea.

Pe data de 6 mai 1981, o femeie i-a deschis ușa ca să primească un colet: era goală complet. El simțise un șoc atât de puternic încât a crezut că face un infarct. Exact același lucru a resimțit când șoferul unui camion de la Transports Damamme nu i-a acordat prioritate și l-a lovit din plin.

4CV – denumire uzuală pentru majina Renault 4CV (4 Cai-Putere), realizata în anul 1946

Safrane – model de mașină produs de Renault și vândut între anii 1992 și 2002

Precursorul calculatorului, în versiunea franceză, intrat în exploatare în anul 1980

Mașină produsă de Renault între anii 1961-1992

Marie-Laure Beaulieu este în bucătărie. Cu o seară în urmă i-au venit acasă cei trei copii. Singurul moment al anului când întreaga familie se reunește. Cinci zile de pauză. Nu vin niciodată în același timp în cursul anului, dar nu ar rata un Crăciun în familie.

Femeia pregătește doi pui pentru prânz. Pune întotdeauna usturoi, sare și cimbru în fundul păsărilor.

Niciodată grăsimi, doar condimente pe care le lasă de cu seară la macerat în câteva picături de ulei.,Va pune cartofi la grătar pentru Valentin şi Étienne şi ceea ce le place foarte mult, păstăi şi ceapă prăjită pentru Louise, o caserolă de dovlecei pentru Paul-Émile.

Ridică perdelele şi zăreşte maşina adăpostului de animale oprindu-se în faţa casei. Se gândeşte că Nina vine să-l vadă pe Étienne, în sfârşit. Dar Valentin coboară din faţă şi Nina pleacă imediat, Marie-Laure nu are timp să iasă ca să o oprească, să o invite înăuntru, să-i ofere o cafea. Să o privească, să o audă, să o atingă. Sunt ani întregi de când nu a mai văzut-o. Câteodată o mai întâlneşte, dar mereu la volanul acestei maşini. Niciodată pe trotuar. Marie-Laure ştie că Nina lucrează de multă vreme la adăpost şi ar putea să se ducă acolo să stea de vorbă cu ea. Ba arjputea să o viziteze acasă. Dar nu îndrăzneşte. încă o afectează, chiar şi după atâta timp, că Nina şi Étienne nu-şi mai vorbesc.

- Ce făceai cu Nina Beau, dragul meu? îşi întreabă Marie-Laure nepotul, în timp ce acesta intra în bucătărie.

- Salut, bunii O cunoşti?

- A fost ca şi fata mea. Acum multă vreme.

- Va veni diseară la noi.

- Am invitat-o să bea ceva cu noi aici, la ora 18. înainte de asta, vrea să treacă pe acasă, pentru un duş şi să se parfumeze. Aşa mi-a spus.

Marie-Laure se uita şocată la Valentin. Cum o putut să o cunoască? Şi, mai ales, cum a reuşit să o convingă să vină la ei acasă?

- Urc la tata, să văd dacă s-a trezit! spune în treacăt Valentin înainte de a dispărea pe scară.

Marie-Laure porneşte cuptorul la modulul de preîncălzire, la o sută optzeci de grade, şi trage un scaun ca să se aşeze, cu ochii în zare, absentă.

Era 12 august 1994. Nu va uita data niciodată. Există în viaţa ei ceva înainte şi ceva după această dată.

Se întorcea de la plajă. în fiecare vară, după- amiaza, se întorcea singură acasă, lăsându-i pe Marc şi pe copii la malul mării. Adora acest timp doar pentru ea. Casa goală, se readapta cu întunericul, storuri trase, pentru a împiedica soarele să intre, gresia rece sub picioare, căldura pereţilor, cântecul greierilor, duşul rece, crema bine întinsă pe corp, continuarea lecturii unui roman pe un şezlong la umbră, înainte de a pregăti cina în timp ce bea un vin rose cu gheaţă. Paradisul pupilelor gustative.

Telefonul fix a sunat, până la urmă a ridicat receptorul după ce apelantul a insistat îndelung, pentru că s-a gândit că nu o putea căuta cineva pe ea, ci pe proprietarii care închiriau casa în timpul verii. Era prea devreme chiar şi pentru Adrien şi Nina, singurii din anturajul lor ce cunoşteau acest număr. Sunau în fiecare seară pe la ora 21. La capătul celălalt al firului, Marie-Laure a auzit pe cineva sufocându-se, respirând

greu, plângând, smiorcăindu~se. Nu a recunoscut imediat vocea lui Adrien, nu i-a înţeles cuvintele, dar până la urmă a priceput. îi venea să îi închidă telefonul în nas, să facă drumul înapoi la plajă, să-şi scoată hainele, să privească marea, să stea cu ochii aţintiţi pe cer. A spus doar:

- Nina ştie?

- Nu încă. În fine, aşa cred. Este la muncă.

- Unde este mama ta, Adrien? Unde este Josephine?

- Este plecată de dimineaţă, sunt singur. Ce să fac?

Marie-Laure uitase ce oră este. După patru săptămâni petrecute la Saint-Raphael, tot nu- şi amintea de locurile unde erau aşezate ceasurile. „Nu este nici un orologiu în această casă de vacanţă." Aşa s-a gândit. „Iar calendar nici atât."

- Ce oră este, Adrien?

- 16,25.

Ea a făcut un calcul rapid: nu avea timp să-i anunţe pe Marc şi pe copii, să ambaleze totul şi să se întoarcă acasă, nu ar fi putut ajunge în La Cornelie înainte de ora 2-3 dimineaţă.

- în ce zi suntem?

- Vineri.

- Am înţeles. Aceasta înseamnă că mâine şi poimâine nu lucraţi nici tu, nici Nina.

- Eu, da. Nina, nu.

- Bine... N-are nici o importanţă. Ascultă- mă bine. Mă asculţi?

-Da.

- Te speli pe ochi şi te duci după ea când iese de la lucru. Găseşti orice pretext şi o duci departe, foarte departe. Cât să avem noi timp să ajungem. în nici un caz nu trebuie să se ducă acasă. Fă-o să creadă că aveţi două zile doar pentru

voi... Scorneşte ceva.

- Dar va vedea că am plâns! Nu voi reuşi să mă prefac!

- Ba da! aproape că a strigat Marie-Laure. Vei reuşi! Trebuie să o faci pentru Nina!

A auzit în aparat cum Adrien a izbucnit în plâns. Nu *are decât optsprezece ani,* îi *cer imposibilul.* S-a gândit să sune la firma Damamme, unde lucra Nina, poate că ar trebui să-i anunţe. Dar Nina abia de-i cunoştea pe colegii ei. Ar găsi ei un pretext să o ducă undeva cât timp se vor întoarce ei în La Cornelie, să gestioneze ce se va întâmpla în continuare. S-a gândit şi la Marion. A revăzut- o în curtea şcolii. A auzit-o râzând. Erau atât de tinere şi de lipsite de griji. De ce s-o fi hotărât să renunţe la toată lumea? De ce să renunţe la ea însăşi? Tatăl ei tocmai a murit. Cum să o anunţe? Cum a putut să o abandoneze pe Nina? De ce? Nu o judecă...

Vocea lui Adrién a scos-o pe Marie-Laure din starea ei:

- Voi reuşi, a şoptit băiatul şi a închis.

*

În acel moment, Nina, aşezată în spatele unui birou, arhiva facturi vechi din anul 1993, aranjându-le pe luni, apoijn ordine alfabetică. Ajunsese la luna martie. îşi punea întrebarea oare ce făcea ea în luna martie? Era în clasa a zecea. Nu i-ar fi plăcut să mai fie la vârsta aceea. Adică să mai dea Bacul o dată? Nu, mulţumesc. Nu ştia că, după doar câteva ore, ar fi dat totul ca să treacă iarăşi prin probele bacalaureatului, în fiecare an chiar, dacă ar fi avut cea mai mică posibilitate să se întoarcă în anul 1993, luna martie.

Afară era frumos. Se plictisea în birou. Se gândea la septembrie, la atâtea posibilităţi deschise în faţa ei, un infinit, neliniște. Să descopere, să deseneze, să cânte, să compună, să aibă întâlniri, iar în fiecare seară să se vadă cu Étienne şi cu Adrién. Urmau să trăiască în curând împreună, toţi trei.

Se împlineau deja zece zile de când ieşea cu Emmanuel Damamme. O aştepta seara după serviciu. Luau cina la el. Nina nu mai văzuse niciodată aşa ceva: o masă pentru două persoane o aştepta la bucătărie. Doar să o încălzeşti. Ca la restaurant, cu mai multe aperitive, două feluri principale şi un desert. Deci asta însemna să ai personal angajat în casă, să nu te duci la cumpărături, să nu dai cu aspiratorul, să nu bagi la spălat rufe. Părinţii făceau orice pentru Emmanuel, inclusiv să-l servească la pat. Trăia la proprietatea părinţilor, într-o casă izolată şi independentă. În ajun plecase să-şi întâlnească prietenii câteva zile la Saint- Tropez. O sunase la birou în urmă cu o oră, râzând, să o întrebe dacă lucrează cu spor.

- îmi lipseşti, i-a spus el.

- Şi tu la fel, a răspuns ea.

Continua să-i placă băiatului acesta de bani gata, ea, care se vedea o fată de proastă condiţie socială din cauza *curvei de maică-sa.* Avea mereu sentimentul că este ca un câine de pripas, găsit de un tip de treabă şi adoptat de acesta.

Sâmbăta, la Club 4, în seara când Daho, chipurile, ar fi trebuit să cânte, Emmanuel i-a dat fetei să bea. Au rămas la bar, lipiţi unul de altul. Nina uitase că Adrien este pe ringul de dans, a uitat de tot. Era ca o oarecare, de parcă ar fi împrumutat viaţa unei alte fete cât să poată fi şi

ea fericită, Emmanuel o sărutase. Limba lui lipită de a ei, ca o promisiune sfântă. Nina habar nu avea că există sărutări ca ale lui Emmanuel. Băiatul era de o senzualitate de necontestat. Nina avea sentimentul că nu mai atinge pământul, că vrea să i se ofere, că el ar fi putut face orice din ea. Ca şi cum viaţa îţi dă mult mai mult decât îţi poţi imagina. A mângâiat-o, mâinile i s-au plimbat pe fustă. După trei pahare de gin, a prins curaj să coboare, să îi mângâie sexul prin haine, din ce în ce mai apăsat. Ea gemea, corpul îi era străbătut de dorinţă, ca nişte armate de furnici, o invazie de înţepături delicioase. Ei nu-i venea să facă acelaşi lucru. Abia i-a zărit sexul lui în erecţie şi a înspăimântat-o teribil. Ca o formă de violenţă.

Până la urmă, i-a şoptit:

- Trebuie să plecăm.

O luat-o de mână, au urcat împreună în maşina lui decapotabilă şi i-a spus:

- Cum este prima dată pentru tine, nu o să te iubesc în maşină. Mergem la mine acasă.

Să *te iubescl* Cuvintele au şocat-o. A coborât cu picioarele pe pământ. Ca trezită dintr-o beţie. Ca şi cum cineva a împins-o. A început să-i fie frică. Dacă o va durea? Dacă va sângera? Ar şti ce să facă? Nu se mai gândea decât la faptul că lucrurile mergeau prea repede între intrarea lui Emmanuel în Club 4 şi primul lor sărut. S-au cunoscut cu mai puţin de o oră în urmă. Iar acum pleacă împreună. Nu a avut nici măcar răgazul necesar pentru a-l anunţa pe Adrien. Este rândul lui Joséphine să vină după ei la ora închiderii clubului: *întâlnirea este ca de obicei la ora* 4, în *parcare*. Nina spera să se întoarcă

împreună cu Emmanuel, i-o spusese lui Adrien în ajun râzând, rugându-se, sărind pe pat, dar acum nu mai râdea. îi era frică. Nu-i mai rămâneau decât rugăciunile. „Doamne-Dumnezeule, nu ştiu pe unde te pitești acum, dar fă într-un fel să se termine cu bine povestea asta!"

Ce-o să creadă Joséphine când nu o va vedea pe^Nina împreună cu Adrien în parcare?

îi venea greu să creadă că era aşezată în această maşină care îi dădea palpitații de cum o zărea la colțul străzii. O Alpine A 610 roşie. O maşină sport, de bogătaş. Iar ea, încă un copil. Cenuşăreasa în Ţara Familiei Damamme.

Treizeci de kilometri erau între Club 4 şi La Cornelie. O lume întreagă o separa pe Nina Beau de Emmanuel Damamme. Un miliard de ani-lumină. Aşadar, asta însemna „frumoasă ca lumina zilei"? Era o expresie auzită mereu pe unde trecea ea. Adică să placi unui bărbat care seamănă cu un prinț şarmant?

Emmanuel i-a spus să-şi aleagă muzica pentru cei treizeci de kilometri.

- Vezi în torpedo sau pe bord.

^ Zeci de casete, între care două albume ale lui Étienne Daho, *Pop Sátori* şi *Pour nos vies martiennes.* I-a venit să râdă când a introdus o casetă a formației Oasis în casetofon. Vocea lui Liam Gallagher. Emmanuel a dat sunetul mai încet.

- Mai vorbeşte-mi despre tine, Nina.

Se simțea inutilă, proastă, minusculă, incultă. Şi peste toate, era şi timidă.

- Aş prefera să-mi vorbeşti tu despre tine, s- a auzit ea răspunzându-i.

- Şi dacă nu am mai vorbi nimic?

I-a luat mâna Ninei şi a pus-o pe scula lui. S-a mângâiat cu degetele ei, încet, abia atingându-şi blugii. Nu ca o brută. Era delicat, dar extrem de hotărât. Nina a urât din nou această senzaţie de violenţă. De când începuse să viseze, visul a luat o turnură ciudată. Ardea de nerăbdare să se întoarcă acasă la ea. Să bea alte pahare. Să se umple de alcool pentru că ne face atât de bine să credem că este frumos afară chiar şi în zilele de ploaie. Au trecut de un gard. Nina a văzut un fel de conac în depărtare, înconjurat de copaci şi a ghicit o piscină în faţa lui. Totul era cufundat în întuneric.

- Ai putea să mă duci acasă după-aceea? aproape că l-a implorat.

El i-a zâmbit şi i-a răspuns:

- Dacă va exista *după-aceea*.

Pe urmă, ghicind teama Ninei, a liniştit-o:

- Totul va fi bine, îţi promit.

A continuat să meargă vreo două sute de metri şi s-a oprit în faja unei case din piatră, mai micuţă. O şoparlă alerga pe pereţi. Obloanele din lemn erau deschise şi păreau să sunt aşa dintotdeauna^ Uşa de la intrare nu era închisă^ cu cheia. în interior, mirosea a lumânare. în casă era şi mai frumos decât la Étienne. Totul părea vechi şi scump. Nina nu văzuse niciodată atâtea tablouri pe pereţi.

Emmanuel a servit-o cu un pahar de gin amestecat cu Schweppes, mult gin pentru ambii. Au ciocnit. înainte de a se duce la baie, i-a spus:

- înstalează-te, fă-te comodă, alege muzica, arătându-i o combină hifi.

îi venea să o mănânce cu totul, să o iubească, simţea că-şi pierde minţile,

dar, văzând-o atât de speriată, a trebuit să se abțină.

- Potolește-te, își spunea în fața oglinzii de la baie.

Chiar îi plăcea micuța. Era de o intensitate sexuală nemaiîntâlnită vreodată până atunci. Nici una dintre iubitele lui nu a avut asupra lui un astfel de efect. Cu toate acestea, era stângace, tânără. Prea tânără. Trebuia să o ia cu duhul blândeții. îi venea greu să creadă că nu călcase niciodată strâmb pentru că ieșea mereu în oraș, era exuberantă, vie, prea liberă. O analizase la birou: îi privea pe ceilalți sigură pe ea. Era sigur că fata mințea, la fel ca în cazul poveștii cu Etienne Daho. Că îl lua de fraier. Dar de când a plecat de la Club 4, odată cu chipul ei speriat, cu zâmbetele palide, tensiunea din gesturi, vocea ezitantă, parcă pierduse zece ani din vârsta reală. Văzuse fetița din ea și nu tânăra femeie. înțelesese că era virgină.

A găsit-o jos, în picioare în fața unui corp de bucătărie, cu nasul în paharul deja gol. A luat-

0 în brațe zicându-i:

- Vino aici.

S-au întins pe canapea, îmbrățișați. A mângâiat-o. Mai întâi ca să o liniștească și a simțit că fata s-a mai destins. Apoi, trebuia să-

1 trezească și ei dorința, la fel ca la club, nu cu multă vreme în urmă. Trebuia să o facă să trăiască împreună emoțiile, altfel nu avea nici un farmec. Trebuia să simtă ce se întâmplă, să rămână o amintire frumoasă pentru ea. Emmanuel nu era un ticălos. Acorda multă importanță imaginii lui în lume. Voia neapărat ca Nina să îl placă.

Cand l-a văzut coborând de la baie, și-a spus că era frumos, chiar foarte frumos. Era ciufulit, dorința de a o

avea i se citea în ochii ca de jăratic. Ea o simțea, o vedea, plutea în aer. Privirea lui asupra ei, o dorință primară. Asta o teroriza. Știa că nu va mai pleca din această casă așa cum a intrat. Că o va dezvirgina. S-a gândit la Adrien și la Etienne, ce-ar spune văzând-o în această casă, cu el? Sigur, Etienne s-ar supăra pe ea, nu ar suporta ca cineva să o atingă, așa că s-ar ascunde în spatele șicanărilor și al sarcasmelor. Cât despre Adrien, i-ar zâmbi cu acel surâs enigmatic pe care ea nu a reușit niciodată să-l descifreze, încă din copilărie. I-au lipsit extrem de tare, dar ea i-a alungat din minte, cum ai alunga o muscă sâcâitoare.

Emmanuel a luat-o de mână, a spus: Vino/, atracția a trecut de la unul la altul. A dus-o spre canapea, s-a întins pe spate, fata peste el, ușoară că o pană. Mâinile pe corpul ei, i-au ridicat rochia, i-au atins sutienul și l-au desfăcut. Fata nu s-a opus, tânărul știa prea multe lucruri de care ea habar nu avea.

Gesturi ce o făceau să geamă, să i se ridice temperatura și nivelul de plăcere în pântec, ajungându-i până la sex, fără ca el să-l atingă. Doar jucându-se cu limba la urechea ei sau mușcând-o acolo unde pielea era sensibilă. Părți ale corpului trezite la viață și descoperite de^ Emmanuel.

într-o noapte, căutând un post la televizor în timp ce Etienne și Adrien dormeau chiar lângă ea, a dat de un film porno. A verificat dacă băieții dorm cu pumnii strânși, pe urmă a privit cu telecomanda în mână, gata să schimbe canalul dacă vreunul deschidea ochii. Ar fi preferat să moară decât să fie prinsă asupra faptului. A dat sunetul foarte încet și a privit sexele acelea deschise, umede. Scârboase și fascinante

deopotrivă. Actorii nu se mângâiau. Era ceva mecanic. Carne pentru cârnaţi. Un abator. Camera rece a unui măcelar.

A doua zi le-a spus celor doi băieţi:

- Azi-noapte am văzut un film porno la televizor. M-a şocat.

Etienne i-a răspuns:

- Taci. Nu vreau să ştiu nimic despre viaţa ta sexuală.

- Dar tu-mi povesteşti cum arată sfârcurile iubitelor tale!

- Nu-i acelaşi lucru.

- Şi de ce nu-i la fel?

- Eşti fată.

Adrien a zâmbit timid.

Emmanuel a mângâiat-o mult timp, uneori o privea, o întreba dacă este bine, avea faţa roşie, transpira, îşi pierduse din farmec, semăna cu un dezaxat. I-a răspuns că da.

N-a ştiut să spună decât asta: da.

El s-a ridicat ca să stingă lumina. A făcut-o pentru ea. Lui nu-i păsa. A întins-o pe spate, i- a scos rochia cu o mişcare sigură, la fel şi sutienul rămas pe pântec. S-a dezbrăcat şi el, şi-a împrăştiat mirosul, un amestec de parfum şi de transpiraţie, şi-au atins corpurile goale. Corpul lui i s-a părut greu. El s-a lăsat în jos şi i-a lins sexul. Pentru Nina, un amestec ae fericire şi de nefericire să fie astfel expusă pentru limba unui necunoscut, cu degetele în interiorul ei, de parcă o scotocea. Dorinţa şi repulsia erau mână în mână, plăcere şi dezgust îmbinate una în alta. S-a ridicat la înălţimea ei, cu feţele apropiate, cu gura lui mirosind a sex umed. Ei i-a venit să plece alergând, să redevină un copil de şapte ani, să nu fie mai înaltă decât bariera albă din faţa casei bunicului. El i-a îndepărtat picioarele, a intrat în ea fără să forţeze, a durut-o şi a încetat să mai respire, el a făcut mişcări de

du-te-vino în corpul ei cu respiraţia sacadată. Şi-a strâns pumnii, s-a întins şi a şoptit: „Te doresc prea mulţi", şi s-a terminat. Emmanuel nu mai mişca. Respiraţia i se oprise în gât. Şi-a scos prezervativul ” cu vârful degetelor. I-a murmurat la ureche că o vor lua de la capăt, doar să se mai odihnească puţin.

„Aceasta face lumea să se învârtă deci şi îi face pe poeţi să scrie versuri pentru cântece. Trebuie să mai lucrez asupra versurilor”, s-a gândit Nina.

*****

Adrien revedea scena din nou, pentru a mia oară. Făcea plinul de benzină proprietarului unui Renault 5 alb, înmatriculat în ‘69, când camionul de pompieri a trecut prin faţa staţiei, cu sirenele pornite. Nu i-a acordat prea multă atenţie. Ardea de nerăbdare să termine, cu ochii fixaţi pe cifrele ce defilau pe ecranul pompei, ca să se întoarcă în gheretă şi să-şi termine lectura unui roman pasionant.

Camionul se oprise la trei sute de metri mai departe, fără să-şi oprească sirenele. Adrien privise din reflex, ghicise că lumea începea să se îmbulzească, gură-cască alergând. Proprietarul maşinii Renault spusese:

- Tocmai am trecut pe acolo, este îngrozitor, cineva mi-a spus că poştaşul a fost lovit.

Adrien a înţeles imediat că era vorba de Pierre. îi cunoştea traseul, străzile, ştia că în partea de jos din La Cornelie era zona lui.

Adrien cinase cu familia Beau cu o seară în urmă pentru că Emmanuel plecase în Saint- Tropez. De când se culcase cu el, nu mai stăteau separaţi. Nina nici măcar nu-i mai răspundea lui Etienne la apelurile de seară. Adrien o întrebase:

- Ei, cum e? îl iubeşti?

Dar Nina rămânea evazivă până la a spune această frază simpatică:

- Nu ai de ce să te interesezi de un fleac.

Lui Adrien i se păruse că explicaţia ei atât de neaşteptată încât îl apucase un râs nebun. Iar Nina l-a imitat, fără să adauge vreo explicaţie.

în timp ce serveau cina cu toţii în grădină, Pierre s-a plâns de dureri musculare zâmbind:

- Nu mai sunt chiar aşa de tânăr.

Adrien a încetat să mai apese pe clapeta pompei, cifrele au înţepenit, a lăsat rezervorul deschis şi a rupt-o la fugă spre girofaruri. Cele trei sute de metri i s-au părut o veşnicie. Ca în coşmarurile unde alergi fără să avansezi, unde vrei să strigi şi nu scoţi nici un cuvânt. A văzut până la urmă bărbatul întins pe jos, cu picioarele inerte. Pete mari de sânge, cu reflexe purpurii. Adrien s-a gândit: „Ce se va întâmpla cu Nina?"

Camionul nu a suferit nici o avarie, nici o urmă pe vopseaua caroseriei, ca şi cum şoferul oprise în mijlocul drumului cât să-şi facă unele cumpărături. Era palid, pierdut, într-o stare jalnică, repetând:

- Nu l-am văzut, nu l-am văzut.

Una din roţile bicicletei lui Pierre ieşea de sub camion. Ca şi cum vehiculul înghiţise bicicleta şi scuipase ceea ce nu mai voia. Partea superioară a corpului lui Pierre, la fel ca şi chipul, erau ascunse sub o pătură. Ca în filmele unde victimele tocmai fuseseră asasinate. Adrien a văzut o geantă abandonată pe o bancă, puţin mai departe. Ce se întâmplase cu ea? Fusese şi ea boţită, strivită. A luat-o maşinal şi a

intrat într-o cabină telefonică. Acasă la el telefonul sunase în gol. Şi-a amintit că mama plecase la Lyon pentru toată ziua. S-a simţit singur pe lume, a ridicat capul şi i-a văzut pe pompieri ducând trupul lui Pierre pe o targă. A scotocit în buzunare şi a găsit o bucăţică de hârtie unde Nina mâzgălise numărul de telefon al casei de vacanţă unde stăteau cei din familia Beaulieu.

Până la urmă, Marie-Laure i-a răspuns.

După ce a închis, Adrien a început să alerge ca un nebun. S-a întors în gheretă, a luat 2 000 de franci din casă. Era o nebunie, avea nevoie de acest loc de muncă ca să plece la Paris, să-şi găsească o gazdă, să mănânce. Urma să piardă tot, dar nu mai era vorba decât de un instinct. Mintea îi plecase odată cu Pierre Beau pe o targă. Trebuia să o ducă pe Nina departe, foarte departe de aici, aşteptând ca familia Beaulieu să se întoarcă de la Saint- Raphael.

Repede, foarte repede. înainte ca Nina să afle. A intrat la firma Damamme fără să se prezinte, roşu ca macul. La recepţie, o femeie grasă cu părul alb, ochelari cu ramă neagră, l- a privit uimită. îl cunoştea pe băiat din vedere, îşi amintea că era prietenul Ninei, poate chiar iubitul ei, tinerii nu se mai fereau, intrau direct în firmă în timpul orelor de program la birou.

- Trebuie să mă întâlnesc cu Nina!

- Bună ziua. Este la lucru, i-a răspuns sec.

- Trebuie să o iau de aici acum.

- Pardon?

-Ştie?

Femeia s-a uitat la el de parcă era vreun dezaxat sau vreun drogat.

Exact în acea clipă cineva de la Jandarmerie a sunat pentru a o informa pe Doamna Ochelari-cu-ramă-neagră că un şofer al societăţii tocmai a lovit un bărbat în piaţa de Gaulle. Un accident mortal. Trebuia ca domnul Damamme seniorul să vină de urgenţă. Nu s-au determinat încă nici cauzele şi nici responsabilităţile accidentului.

în tot acest timp, Adrien deschidea toate uşile. Birouri, sala imprimantelor, rezerve. A ascuns geanta poştaşului pe o etajeră la înălţime, în spatele unor cutii. Nu trebuia să o vadă Nina.

Până la urmă, a găsit-o pe Nina la un birou. Când l-a văzut, l-a întrebat din priviri, fără să scoată nici un sunet. Adrien a ştiut foarte bine să se prefacă. Nu a făcut-o dintotdeauna?

- Azi este vineri, suntem tineri, peste o lună plecăm, Nina, ne ducem la Paris. Dar vreau înainte să facem o nebunie, să avem un weekend doar pentru noi, te duc unde vrei, acum. L-am anunţat pe bunicul tău. Ştie că eşti cu mine, a fost de acord, chiar l-a amuzat. Hai, plecăm!

Fata a zâmbit. în acel moment, din cauza zâmbetului, Adrien s-a pişcat tare de mână, ca să nu cedeze şi să înceapă să plângă iar. îi era ca o soră, preferata lui, cea care-l iubea cel mai mult în viaţă. în clipa aceea, în camera gri cu vedere doar spre pereţi a ştiut pe deplin: Nina va suferi. Senzaţia era insuportabilă, dar până atunci el îi va oferi fetei ultimele zile lipsite de griji. Ultimele ei zile de copilărie. Va avea suficient timp să descopere adevărul, să devină adult de pe o zi pe alta.

Ca să nu mai treacă pe la recepţie, a ocolit-o pe fată, a deschis fereastra

din spatele ei şi i-a pus:

- Urmează-mă!

- Dar nu mi-am terminat ziua de lucru!

- Cui îi pasă? Ţi-o tragi cu patronul.

- Eşti prost...

Şi-a pus repede pe ea vesta, şi-a luat poşeta. Au mers pe nişte străduţe ca să ajungă la gară. Să nu întâlnească pe nimeni. Au ajuns la Mâcon cu trenul expres regional de la ora 17.10. Acolo, Nina a ales Marseille de pe panoul de afişaj. Adrien a cumpărat două bilete cu banii furaţi.

- De unde ai lovelele astea?

- De la tata: premiu pentru că am luat Bacul cu notă mare... Aşa că, să profităm de ei!

La ora 23 ajungeau în gara Saint-Charles. Adrien a sunat-o pe mama sa de la o cabină telefonică, în timp ce Nina cumpăra două cornuri cu ciocolată. Josephine aflase despre Pierre Beau, toată lumea îşi făcea griji, Emmanuel Damamme o căuta pe Nina peste tot, patronul staţiei de benzină o sunase pe Josephine, furios, şi voia să depună plângere la Poliţie. Ea a adus bani de acasă ca să acopere paguba, l-a rugat să nu spună nimănui despre eveniment, i-a povestit despre bunicul Ninei. Adrien i-a cerut mamei să treacă la familia Beau, să se ocupe de Paola şi de pisici.

- Uşa este tot timpul deschisă, dar, pentru orice eventualitate, este o cheie sub ghiveciul cel mare, roşu, de lângă covoraşul de la intrare.

Planul era să se întoarcă ambii duminică, să o ducă pe Nina de la gară direct la Etienne, că o aşteaptă toţi acolo spre seară, ca să-i dea împreună teribila veste. A închis deja

telefonul când Joséphine a întrebat:

- Dar unde sunteţi?

Adrien a cumpărat biletele de întoarcere pentru duminică, apoi au luat un autobuz care ducea la mare, s-au oprit într-un golfuleţ numit Plaja profetului. Aerul era călduţ, câţiva tineri făcuseră un foc de tabără, Adrien şi Nina s-au apropiat de ei. Au vorbit, au băut bere, au mâncat pizza, au dansat pe melodia Sous *le soleil de Bodega.* Nina părea fericită, îl privea pe Adrien cum priveşte pe cineva drag. Nisipul era rece. A întrebat-o ce părere ar avea dacă ar dormi în aer liber.

- Da, super!

La ora două noaptea s-au rezemat de o căsuţă de pe plajă, s-au întins unul în braţele celuilalt.

- Te iubesc, Nina, i-a şoptit Adrien. Şi te voi iubi mereu.

- Ştiu, a răspuns ea.

Adrien nu a dormit toată noaptea, gândindu-se la moartea lui Pierre, la consecinţe, la tristeţe. Cum poate viaţa să ia câteodată turnuri atât de bruşte?

Nina s-a trezit la lumina zilei, s-au dezbrăcat, au intrat în Mediterana. Era încă răcoare, daj: cerul foarte senin promitea o zi frumoasă. În faţa lor, insulele Frioul reflectau o lumină albă, aproape lunară. Au rămas în dimineaţa aceea multă vreme în apa calmă ca a unui lac, ca şi cum valurile n-ar fi fost decât o legendă.

Profitând de fiecare secundă, au petrecut ziua pe acea plajă plină. Era în vârf de sezon, la mijlocul lunii august. Ninei i-a plăcut foarte mult accentul din Marsilia. Asculta cum se vorbeşte în jurul ei, la fel cum ai asculta versurile unui cântec.

După-amiază, cât timp ea s-a odihnit, Adrien a cumpărat un săpun, pastă şi periuţă de dinţi, două sticle

de apă, roșii, un pepene verde și plăcinte sărate. Au purtat aceleași haine timp de două zile, blugi, tricou și vesta pe care au îmbrăcat-o pe timpul nopții. Ziua stăteau în costum de baie. Nina nu a mai vrut să plece de pe acea plajă. Era un duș public în fața căsuțelor și la sfârșitul zilei se spălau, se uscau la soare, așezați pe o stâncă, privind la veliere și la înotătorii întârziați.

- Este cea mai frumoasă zi din viața mea, a spus Nina. De-ar fi fost Étienne și bunicul aici, să mă vadă!

Femeia sună. Étienne îi deschise. Senzație de jenă, un moment lung de liniște, față în față, ochi în ochi. Nu s-au mai văzut de paisprezece ani. Totul s-a prăbușit ca un sufleu abia scos din cuptor. Până la urmă, nu-i nimic grav. Nu mai este așa de important. Pentru că s-au iubit înainte, nu este obligatoriu să se iubească și acum. Timpul a trecut. Se pare că duce totul cu el, iar dovada este că Nina nu mai tremură.

Are niște espadrile în picioare, luate fără îndoială ae la tatăl său. Știa că ea va veni, ar fi putut face un efort să se schimbe. Nina era sigură că a făcut-o intenționat. Să arate că nu este într-o zi prea bună.

S-a îngrășat, are trăsăturile unui bărbat matur, un început de barbă aspră, părul nu mai este așa rebel, frumusețea i s-a cam pierdut. O pasăre migratoare despre care Nina credea că nu va mai călători niciodată. O trăsătură înscrisă în genele lui. Frumusețea devine ceea ce faci din ea. O privire în care se vede că a renunțat la tot ce înseamnă viață, bucurie, poftă de a trăi. Nu mai are speranțe, puține zâmbete, multă oboseală. Un bărbat plictisit. I-a zâmbit până la urmă, dar pe jumătate, zeflemitor. Nu a pierdut

această trăsătură.

- Nu credeam că vei mai veni.

Vocea îi este gravă, tărăgănată. Unde este vocea lui superbă? Pune mâna pe umărul Ninei şi o sărută pe obraz. Un singur sărut. A băut, i se simte în respiraţie mirosul.

- l-am promis lui Valentin, şopteşte Nina.

- Ai văzut ce simpatic este puştiul meu... Te aşteaptă, a pregătit aperitivul. Intră!

Holul atât de cunoscut, mirosul tot acelaşi. Un parfum artificial de trandafiri. Scara spre etaj, mobilele nemişcate. Măsuţa unde familia

punea cărţile telefonice anuale nu mai există, internetül le-a înlocuit. Pantofarul unde şi-a aruncat de atâtea ori adidaşii înainte de a urca treptele, două câte doua, cu picioarele goale, ca să-l întâlnească pe Étienne în camera lui. Bucătăria pe stânga, uşa este deschisă. O bucătărie nouă, cum vezi peste tot, cu o insulă centrală, mobilier alb, piese din lemn decorativ de culoarea cerului. Pe hol, acelaşi tapet. Ceea ce găsea atât de şic pe când era tânără, acum i se pare dintr-odată desuet. Ca şi cum casa a îmbătrânit urât, la fel ca Étienne. Până la urmă, nu există pastile contra îmbătrânirii.

Valentin coboară în şosete, cu un telefon mobil în mână.

- Ţi-am cerut prietenie pe Facebook, ai văzut? Ai Instagram şi Snapchat?

- Nu, îi răspunde ea cu un surâs forţat.

în casa aceasta, Valentin seamănă şi mai mult cu tatăl său la vârsta tânărului. Prezenţa lui o tulbură, nu cea a lui Étienne. Acum simte doar că Étienne *al ei* a plecat undeva departe. Că din el nu a mai rămas decât carcasa goală. Că toate celulele corpului său s- au regenerat pentru a lăsa loc acestui necunoscut care o conduce spre o altă cameră. Prea mult timp s-a scurs. Ce-i place acum să mănânce? La ce oră? Ce s-a întâmplat cu obiceiurile lui? Care este formaţia lui preferată ? Dar filmul ? Cum se numesc prietenii lui? Şi-a schimbat parfumul. înainte, îl cunoştea pe de rost. îi simţea dulceaţa.

Ea îi urmează pe cei doi, tată şi fiu, spre sufragerie. Marie-Laure, aşezată pe canapea, pare emoţionată. Se ridică, se îndreaptă

spre Nina, o strânge în braţe. S-a schimbat. Femeia frumoasă de altădată, bronzată, s-a schimbat. Oare *câţi ani are? Cam vreo şaizeci*?, calculează Nina.

- Ce bine-mi pare că te pot revedea, Nina!

Nina o strânge la rândul ei în braţe. Tot *acelaşi parfum, Fleur de rocaille.*

- Scuză-mă, Marie-Laure, scuze.

- Pentru ce să te scuz?

- Că nu am mai venit să te văd.

- Şi eu aş fi putut veni la adăpostul de animale. Am multe lucruri pentru care să-mi cer iertare... Când ai plecat... ar fi trebuit să înţeleg... Dar să nu mai vorbim despre astfel de lucruri. Hai, vino să te aşezi!

Nina aruncă o privire pe deasupra umărului ei, îl vede pe Marc cum îi zâmbeşte, a luat în greutate, o îmbrăţişează. El, cel altădată atât de rezervat, pare acum mai cald.

De câte ori nu s-a plâns Etienne că nu este iubit de tatăl său? Până la urmă, au început să-şi vorbească, să se înţeleagă, să se apropie?

Este rândul lui Louise să se ridice. Are o privire splendidă, cu ochii ei albaştri, o femeie, o adolescentă, mereu strălucitoare, înfloritoare. Fratele cel mare, Paul-Émile, cu soţia, Pauline, şi cei doi copii: un băiat de opt ani, Louis şi o fată de zece, Lola. O femeie blondă îşi face apariţia, scundă, slabă, cam la vreo patruzeci de ani, cu o fire energică.

- Sunt Marie-Castille, soţia lui Etienne.

- Bună seara.

Marie-Castille o priveşte pe Nina ca pe o rivală, ca şi cum s-ar îndoi

imediat de ceva. Pumnul strâns şi modul de a spune *soţia* lui *Étienne* însemnau: *Este al meu*.

„Lucru clar, se gândeşte Nina, „de îndată ce Étienne atinge o femeie, dă naştere unui simţ al proprietăţii paranoic."**

Nina scoate din poşetă o cutie de ciocolată şi i-o întinde lui Marie-Laure.

- Nu trebuia.

- Ba da, totuşi.

Nina şi-a pus rochia cumpărată în ajun. Se simte deghizată. A trecut chiar în viteză pe la supermarket să-şi cumpere o cremă, un creion roşu de buze pe care l-a înmuiat în balsamul ei gras, doar cât să şi le coloreze puţin, şi-a tras o linie cafenie pe pleoape, la baza genelor. A crezut că a uitat acest gest, dar se pare că el nu a uitat-o.

- Aşadar, tu te ocupi de adăpostul de animale?

- Da.

- Nu mă miră în ceea ce te priveşte. Mai desenezi? Nu? Ce păcat! Am păstrat multe portrete din cele făcute de tine lui Etienne şi lui Louise, Le-am înrămat. Sunt în camera noastră.

Louise este chirurg la Lyon, necăsătorită, fără copii.

- Eu sunt tot poliţist, şopteşte Etienne. Am întâlnit-o pe Marie-Castille la lucru, este şefa mea.

Marie-Laure şi Marc sunt pensionari. Nina aude vag că Paul-Émile şi Pauline sunt ingineri şi că lucrează la Geneva. Nu mai ascultă pe nimeni. Zâmbeşte. Articulează: da, nu,

Etienne nu pare bolnav. Să o fi minţit Valentin? Nu pare genul de puştimincinos. Adolescentul face câteva fotografii cu mobilul, pregăteşte un selfie şi le cere tuturor să zâmbească în spatele lui.

Nina simte des privirea lui Etienne asupra ei. Simte că o analizează. Oare la ce se gândeşte prietenul de altădată? Că s-a schimbat, că a îmbătrânit sau poate la pielea, la ridurile ei? Tot timpul lucrând afară, scoţând câinii la plimbare, adunând pisicile, apoi grijile, cuştile mereu pline, *zilele porţilor deschise* pentru a mai decongestiona situaţia, animalele bătrâne care mor, ciuda că nu le-a putut da spre adopţie, nu le-a oferit câteva luni într-un coş, la căldură, înainte de marea trecere.

„Toate acestea se văd negreşit pe faţa şi pe mâinile mele", se gândeşte Nina.

^ De îndată ce îşi îndreaptă privirea spre Étienne* de îndată ce îi caută ochii, el întoarce capul. îşi aminteşte cât de enervant era el când o provoca. Iubirea lui rece. Ciorovăielile lor: „Fă asta, nu face asta!" „N-o mai face pe interesanta!"...

Etienne se ridică.

- Unde te duci, iubitul meu? întreabă Marie- Castille.

Etienne răspunde cu o voce moale:

- Acolo unde nu ai putea merge în locul meu.

Face un ocol spre bucătărie. Deschide un dulap. Ia trei înghiţituri de Grand Mamier^ **folosit de mama lui pentru a flamba clătitele. Ca să-i anestezieze durerea. Simte un gol în stomac. Urcă la etaj, se închide în baie, îşi dă jos pantalonii, se aşază. Capul i se învârte.**

îi trece prin minte o amintire.

Este pe plaja din Saint-Raphael. Flirtează cu o fată de care este tare îndrăgostit. Cum se numeşte oare? Camille, poate. Da, da: Camille. Ceilalţi o numeau Camomille[15].

- Dar, crede-mă, prietene, nu este genul de fată plictisitoare!

Nu înţelege, zâmbeşte prostesţe, neştiind că ceaiurile de muşeţel sunt calmante. îşi ţine părul cu mâna stângă ca să nu-i cadă pe faţă, cu

mâna dreaptă se plimbă pe corpuî ei, pe acolo pe unde este mai interesant. Deodată, între eî şi soarele ce se ridică apare o umbră. O prezenţă nemişcată. I se pare că aude cum cineva îl strigă pe nume. A întoarce capul, deschide un ochi: maică-sa. în clipa aceasta îi vine să o omoare. O urăşte când îl deranjează în astfel de momente de intimitate. Ce naiba caută aici? Ea stă în contre-jour.

- Ce vrei? o întreabă agresiv.

- Trebuie să ne întoarcem, s-a întâmplat ceva grav.

Lângă ea, apare şi taică-său. Asta mai lipsea! Maică-sa şi taică-său aplecaţi asupra lui. Camille se ridică. *Nuuuuuuuuuu,* nu *pleca, este prea bine!* El este în costum de baie, are scula în erecţie, ruşinea vieţii lui în faţa părinţilor. Ce tot îndrugă ei acolo? Să ne întoarcem? Să ne întoarcem unde?

- A murit Pierre Beau.

în sufragerie, Marie-Laure îi toarnă Ninei o a doua cupă de şampanie.

- Ultima şi mă opresc: sunt cu maşina.

Ţipetele lui Louis şi ale Lolei alergându-se
pentru că unul îi furase celuilalt o figurină *Urzeala tronurilor* îi acoperă vocea.

- în orice caz, vei lua masa cu noi, îi spune Marie-Laure Ninei.

Trebuie să găsească imediat o minciună.

- Nu pot. Trebuie să iau un câine de la veterinar înainte de ora 20.

- Ce câine? întreabă Valentin.

Trebuie să caute o a doua minciună. Se gândeşte la Romáin. Apoi la bătrânul Bob moţăind pe canapea cât timp ea s-a îmbrăcat în mare viteză

cu o seară în urmă în faţa lui.

- Se numeşte Bob, este un grifon micuţ, nu l-ai văzut dimineaţă pentru că era deja la cabinetul medicului.

- Ce are?

- Probleme la inimă.

Nina a răspuns instinctiv. „Oare pe cine îl doare inima în jurul acestei mese?" se gândeşte. Timpul îi desparte pe îndrăgostiţi... Nina scrisese chiar un cântec unde povestise perioada comună a celor trei. Era cam aşa:

Timpul îi desparte pe cei ce se iubesc Chiar şi pe cei doi miri cărora le ţii trena Din iubirea lor nu vor rămâne decât palide amintiri
Timpul îi desparte pe cei ce se iubesc...

Restul nu-şi mai aminteşte. Nici cuvintele şi nici melodia.

într-o dimineaţă, fostul soţ i-a ars caietele cu texte şi desene. I-a zis:

- Scăpăm de vechituri.

Nina a văzut cum textele şi desenele ei se mistuie în flăcări. Nu a simţit nici o tristeţe. L-a lăsat să o facă fără să spună nimic, era aproape de el, ca o păpuşă cu un zâmbet permanent trasat pe buze.

Marie-Castille nu termină nici o frază fără să rostească numele lui Etienne, ca o formă de garanţie sau ca o provocare: *Etienne crede că... Etienne^ vrea să... Lui Etişnne nu-i place chiar atât... Etienne spune că... Etienne dormea când...*

Etienne se întoarce chiar acum, se aşază la locul lui, lângă soţie, pe canapea.

în acel moment, Marie-Castille îl întreabă pe Valentin dacă *tati ştie că*

tu te-ai dus dimineaţă acolo.

- Nu. Nu am spus nimănui, răspunde adolescentul.

- Ce nu trebuie să ştiu? întreabă Etienne.

- Că Valentin a fost singur la adăpost dimineaţă.

- Mami, este OK, am paisprezece ani! Şi, până la urmă, nu m-am dus să vând droguri la ieşirea din vreo şcoală, am fost la adăpostul Ninei.

- În orice caz, răspunde Marie-Castille într- un mod fals complice, sper că Nina nu ţi-a băgat în cap să adopţi un animal...

Nina ripostează imediat:

- Nu fac niciodată aşa ceva. Ca să ţii un animal, trebuie să-l meriţi.

Étienne se amuză:

- Nu te-ai schimbat.

- Étienne mi-a povestit că aţi făcut muzică şi că aţi avut o formaţie, continuă Marie-Castille ca să schimbe subiectul.

- Da, răspunde Nina. Dacă vreţi...

- Ador cand Étienne se aşază la pian, adaugă Marie-Castille.

„Bravo !"^ se gândeşte Nina. „Ai reuşit să-l plasezi pe Étienne în ultimele tale zece fraze,"

Étienne o întreabă deodată:

- Nu vrei să vii la o ţigară cu mine?

- Nu fumez, răspunde Nina.

- Este momentul să te apuci.

- Cu astmul ei..., reacţionează Marie-Laure.

Étienne se ridică, Nina face la fel fără să o
privească pe Marie-Castille care, fără îndoială, trebuie sa fie contrariată. îl urmează în camera ce dă în grădină.

- Pune-ţi un palton, e frig

afară, îi spune.

- Da^, tati.

El zâmbeşte. Ies,afară, în frigul înţepător. Ţopăind pe loc. Étienne îi oferă o ţigară, femeia refuză.

- Ştii bine că nu pot. Şi că nu am putut niciodată.

îi observă o cicatrice traversându-i arcada.

- Ai o cicatrice deasupra ochiului.

El zâmbeşte.

- Rană de război... Dacă ţi-aş spune cine mi- a făcut-o, nu ai crede...

- îl cunosc?

Étienne schimbă subiectul şi întreabă:

- Eşti fericită?

- Sunt mai degrabă liniştită decât fericită. Sunt împăcată. Dar tu?

- Ca tine cu ţigara: ştii bine că nu pot fi altfel. Că nu am putut niciodată.

- Eşti bolnav?

Étienne o priveşte fix. Este tot la fel de directă. în privirea lui se citeşte mai întâi furie, apoi resemnare. Ca şi cum ar fi depus armele.

- Cine ţi-a spus?

- Valentin.

Étienne pare uimit. între ei doi se lasă o linişte lungă. Doar respiraţia li se mai aude, iar fumul se vede în frig. De fiecare dată când Étienne trage un fum, gura parcă îi ia foc.

- Nu prea am chef să vorbesc despre asta, îi răspunde.

- Ce ai? insistă Nina.

- Nu am chef.

- De ce?

- Nu am chef.

Are aceeaşi reacţie ca în zilele lui proaste. Ca atunci câna îi refuza ceva, în copilărie sau în adolescenţă. îmbătrânim, ne schimbăm pielea, dar

anumite automatisme nu se pierd. Doar părul cade până la urmă.

- Soţia ta ştie?

- Nu... Dar mă gândeam că nici Valentin... Probabil a căutat bine informaţia. Ne întoarcem? E tare frig.

Ea nici nu a avut timp să-i răspundă. A împins deja uşa, a simţit căldura din interior, mirosul prăjiturelelor, a auzit vocile, râsetele.

- Aş vrea să plec, spune Nina către întregul grup.

- Deja? se întristează Marie-Laure. Abia ai venit.

- Da, tocmai m-a sunat veterinarul, îmi pare rău.

Toată lumea se ridică şi o îmbrăţişează pe Nina.

- Ne-a făcut plăcere să te revedem.

Louise îi strânge ambele mâini.

- Voi trece pe la tine să bem o cafea înainte de a pleca la Lyon.

Nina ştia că acest lucru nu se va întâmpla.

- Cu cine vei petrece sărbătorile? o întreabă Marie-Laure.

- Cu prietenii de la adăpost şi cu colegii. În fiecare an facem aşa, împreună: suntem gazdă, pe rând.

- Mai vii? o întreabă Valentin.

- Da... Şi tu poţi trece pe la adăpost când vrei. Sunt acolo în fiecare zi.

-OK.

- Şi eu voi veni, spune Marie-Laure. De data aceasta, chiar voi veni.

Valentin îi face cu ochiul Ninei.

- Te însoţesc, mormăie Etienne.

Cei doi ies împreună din casă şi se opresc în faţa maşinii Ninei.

- Frumoasă vechitură, nu se poate abţine să ironizeze Etienne în

faţa Citroénului combi.

- De ce te grăbeşti aşa să pleci? Nu ai nici un câine de luat de la veterinar.
- Nici unul.
- De ce ai venit?
- Pentru Valentin.

- Seamănă cu tine.
- Semănăm şi eu cu el acum mult timp. Dar tu, în schimb, eşti încă frumoasă.
- Termină.
- Ar fi trebuit să te iubesc şi pe tine. La fel ca pe celelalte.
- Nu vrei să termini cu asta?
- Am glumit, scuze. Scuză-mă.

Ea ar fi vrut să-i vorbească despre Clotilde. Dar nu întreabă nimic. Nu era momentul. Şi nici locul. îl mângâie pe obraz. O poveste veche: mâna ei pe chipul lui. Ca o dungă de creion pe pleoape: gesturi care îşi amintesc de cum eram odată. El îi zâmbeşte, cu tristeţe. Bate de două ori pe acoperişul maşinii şi se întoarce pe jumătate.

- Mă bucur că te-am revăzut.

îl priveşte dispărând în interiorul casei. Lumina din faţa uşii de la intrare se stinge.

Demarează, cu mâinile tremurând de emoţie: o bombă cu efect întârziat. îndreaptă oglinda retrovizoare spre ea, se uită cum arată. Machiajul aproape că a dispărut, înghiţit de pielea care nu are obiceiul rutinei de prisos.

Acum are două posibilități: să se întoarcă acasă, să-și încălzească ceva de mâncare la cuptorul cu microunde și în acest timp să dea cu aspiratorul sau să meargă la Romain Grimaldi ca să afle vești despre bătrânul Bob. Doar dacă... Abia este ora 19. Nu-i așa târziu ca să meargă să vadă ce mai face motanul Nicola.

Marcă de lichior francez creat în anul 1880

„Muşeţel", în limba franceză

Așa ceva nu se poate Întâmpla. Creierul nu mai receptează nimic. Nu trimite informațiile corecte. Este la ani-lumină de ea: exact timpul necesar pentru a înțelege unde vor să ajungă cuvintele. Marie-Laure s-a lipit de ea.

- Așază-te, iubita mea: am o veste tristă. Bunicul tău a avut un accident, a fost lovit de un camion, nu a mai putut fi salvat.

Cine *nu a mai putut?* Se poate referi la una sau mai multe persoane.

- Nu a suferit, adaugă Marc.

Nina este incapabilă să se mai miște. Totul a încremenit. A mai văzut-o într-un desen animat. *Candy,* da, ăsta-i.

În fara lui Candy La fel ca în
toate țările Oamenii se
distrează, plâng, râd Sunt
unii răi și alții buni Și pentru
a ieși din situații grele Este
foarte bine să ai prieteni,
Puțină iubire, puțină
veselie Așa-i viața lui
Candy.

Da, a văzut un episod în care fata, atinsă de un blestem, se transformă în stană de piatră.

Toți sunt în fața ei, bronzați, întorși din vacanță, așteptându-i reacția. Étienne, Adrién, Louise, Paul-Émile, Marc, Marie-Laure și joséphine. Dar ea nu mai recunoaște pe nimeni.

O statuie de piatră. Simte cum Marie-Laure

gravează pe ea, cu un ciocan şi cu o daltă, ca Isabelle Adjani în *Camille Claudel—,* următoarele cuvinte:

14 august 1994

- La Camelie. Va fi înmormântat lângă Odile, **bunica ta. M-am ocupat eu de toate demersurile administrative. Am ales florile şi sicriul, tu eşti prea tânără pentru astfel ae lucruri. A fost accident de muncă. Vei rămâne la noi câteva zile, pe urmă vei decide tu. Josephine se va ocupa de câine şi de pisici,**

Ceremonia funerară a lui Pierre va avea loc miercuri, 17 august, la biserica din

Nina deschide gura ca să-şi audă vocea, sunetul propriei voci: dacă ea 11 şoptește, el va scăpa, va schimba blestemul:

- Buni?

Nimeni nu se mişcă. Doar Adrien întinde mâna spre ea, îi atinge braţul, ea îl retrage. Pentru că nimic nu este adevărat. Pentru că tot ceea ce trăieşte acum nu poate fi adevărat.

Marie-Laure îşi ia din nou dalta şi gravează o nouă frază pe sufletul Ninei:

- Vrei să mergi la capelă?

Nina îl cheamă din nou. Gata, ajunge acum cu gluma. Trebuie să vină să o ia acasă.

- Buni? imploră ea.

Pierre Beau nu va intra niciodată în această casă fără să-şi anunțe venirea. Ea îl va auzi, el va suna la uşă, ca şi cum ar suna la oamenii care nu au cutie de scrisori sau au ceva important de primit: un colet, o recomandată, un mandat.

7 Sonerii nenorocite! mai scapă el câteodată,

într-o zi, când era mică, bunicul a făcut turul lui obişnuit cu ea pe ghidon. Era mândru să-i arate străzile pe unde mergea, cu viteza

dată de gambele lui. Şi să spună tuturor: *Este nepoţica mea!*

Poate că nu mai funcţionează soneria. Nina se ridică, picioarele abia o duc, se îndreaptă spre intrare, deschide uşor uşa. Nimeni. Trebuie să-l facă să reacţioneze într-un fel, trebuie să pronunţe o ultimă frază. Cuvinte care îl vor enerva groaznic. Şopteşte:

- Buni, să ştii că mai umblu în corespondenţă^

Şi aşteaptă, închide ochii, într-o rugăciune tăcută. Se pregăteşte să-l vadă venind ca să-i dea o palmă. Nimic nu se întâmplă.

Film francez biografic, produs în anul 1988, despre viaţa sculptoriţei Camille

Claudel, sora poetului, dramaturgului diplomatului Paul Claudel

încă mai lucrez la birou când văd farurile unei maşini luminând uşa din sticlă a bucătăriei mele. Pe urmă se sting. Motorul se opreşte. Nicola, la picioarele mele, se joacă împreună cu o pasăre imaginară.

Primesc foarte puţine vizite, iar la această oră, chiar şi mai rare. Cineva sună, deschid. O văd pe Nina machiată. Un rest de cafeniu la marginea ochilor.

- Tocmai l-am văzut pe Étienne, spune ea. Dă~mi ceva de băut!

Nu pot să nu-mi reprim un frison. Simpla evocare a lui Étienne mă zdruncină. Aş da-o afară ca să nu-mi mai vorbească. Să tacă pe vecie. îmi reprim chiar regretul că i-am deschis. Că nu m-am ascuns. Ca atunci când eram copii *ji* nu voiam să ies din ascunzătoare. în timp ce am visat mult timp să o găsesc pe Nina în faţa porţii mele, la Paris şi aici.

- Intră!

Se îndreaptă rapid spre Nicola, îl întreabă:

- Ce mai face copilaşul?

Aruncă o privire la bolul de mâncare al pisicii. Deformare profesională. îi citesc mulţumirea în ochi: casa este primitoare.

Se aşază pe canapea, face o inspecţie din ochi, se opreşte câteodată şi scoate câte un: *Este o căsuţă drăguţă.* Se ridică să observe mai bine cărţile din biblioteca mea. la *Blanc d'Espagne—,* recunosc romanul după copertă, un plan larg cu mâinile unui copil cu un fular roşu, ţinând în mână un bulgăre de zăpadă, în spatele lui, o faţadă acoperită cu *alb de Spania,* culoarea folosită pentru o spoială a vitrinelor când se schimbă proprietarul sau când se lucrează în interior. Albul acesta înseamnă că totul este închis temporar.

Nina îl răsfoieşte, se uită la mine, îl închide şi îl pune la loc. Nu mă ridic.

- Porto, whisky, martini blanc? Am şi Aperol*[2] şi prosecco^, pot să-ţi fac un spritz[10],

- De acord, dar fără gheaţă, îmi răspunde,

- Ştiu,

- îţi aminteşti de asta?

- Îmi amintesc de orice... Ce mai face el?

Până la urmă, am întrebat-o. Este ceva mai puternic decât mine. O curiozitate nestăvilită, ca o boală incurabilă, în condiţiile în care toată fiinţa mea refuză să ştie, nu vrea şi nici nu poate'să mai audă vorbindu-se de 'ei. O grefă care nu se va mai prinde niciodată. Un refuz. Nina înţelege imediat că fac aluzie la Étienne. Se aşază din nou la locul ei. Ca un copil cuminte. Mi-e greu să cred că este ea la mine acasă. Mă gândeam că nu o voi mai vedea vreodată.

- S-a schimbat. Mult. Pare trist. Are un băiat de paisprezece ani, foarte frumos, adorabil chiar, pe nume Valentin,

- Mi-a spus Louise.

Nina pare şocată.

- încă te întâlneşti cu ea?

^ – Da. Vorbim despre Adrien şi rareori de Étienne.

Face o pauză. Mă priveşte ciudat. Ca şi cum aş fi spus o mare prostie.

- Te mai întâlneşti cu altcineva? mă întreabă fixându-mă cu ochii săi negri, atât de întunecaţi încât nu zăreşti nimic în ei.

A avut mereu această calitate de a-şi închide privirea ca atunci când tragi obloanele ca să nu laşi să se vadă nimic dincolo.

- Te referi la un psiholog?

Pe Nina o apucă râsul la gluma mea.

- Nu. La un amorez.

- Pe formularele oficiale bifez căsuţa: *necăsătorită, fără copii*.

îmi zâmbeşte din nou de parcă ar fi vrut să spună: „Şi eu."

- Étienne m-a întrebat dacă sunt fericită, îmi spune.
- Şi tu ce i-ai răspuns?
- **Este foarte greu să răspund la această întrebare. Mai ales unei persoanele care nu ai mai văzut-o de paisprezece ani, îndeosebi lui Étienne.**
- **Unde te-ai întâlnit cu el?**
- **Acasă la Marc şi Marie-Laure. La un moment, dat am fost singuri în grădină, doar noi doi.**

încasez din plin informaţia. Nina s-a dus acolo. Pe strada Bois-d'Agland, la numărul 7. Instantaneu am revăzut casa aceea mare, campaniile, petrecerile unora şi altora. Pe Etienne mereu în faţă şi pe Louise, mereu într- un colţ, aşezată pe un scaun, cu o carte în mână, ca o jucărie cu bateriile terminate. O păpuşă blondă cu ochii mari, albaştri, cu mecanismul aparent stricat. Atât de vibrantă şi de vie în interior fără ca nimeni să ştie cu adevărat cine era ea.

- **Ai văzut-o şi pe Louise?**

Nina spune că da. Cu o tulburare în voce,

- **De ce?**
- **De ce, ce? mă întreabă.**
- **De ce te-ai adus acolo? La ei? La părinţii lui?**

Nu-mi răspunde, gândurile îi sunt pierdute, fixează un punct în faţa ei. Ca înainte, când mă întâlneam cu ea şi când mă atingea fără să mă vadă. Pe urmă, încet-încet, a venit la mine.

- **Te întâlneşti des cu Louise? mă întreabă.**
- **Destul.**
- **Ţi-a spus ceva de Etienne?**
- **Să-mi spună ce?**
- **Nimic.**
- **Să-mi spună ce?**
- **Că părea trist.**

- Nu vorbim niciodată de el. Louise ştie că suport foarte greu subiectul... Ba chiar nu-l suport deloc, mi-a scăpat fără să vreau.

Se holbează la mine. O servesc cu un al doilea *spritz*, pe care-l pigmentez adăugând o porţie zdravănă de martini alb.

- Ţi-a vorbit despre Clotilde?

- Nu. Pot să las maşina în fata casei tale?

-Da.

- Mă voi întoarce pe jos. Am băut împreună.

- Este mult de mers până la tine: cel puţin trei, poate patru kilometri.

- Sunt învăţată să merg pe jos.

- Este foarte frig în seara asta. Vrei să chem un taxi?

O umflă râsul.

- Un taxi... asta-i o chestie de parizian. Sunt învăţată cu frigul.

- Vrei să dormi aici? Am o cameră de oaspeţi pentru prieteni. Mică, dar călduroasă.

- Nu, trebuie să ajung acasă, am pisicile de hrănit. Şi, până la urmă, de când sunt prietena ta?

***Alb de Spania* – pigment mineral anorganic, natural sau sintetic, obţinut din cochiliile scoicilor sidef. Folosit ca produs de curăţenie, dar şi în pictură. în text este vorba de un roman cu acest titlu.**

Aperitiv slab alcoolizat creat în Italia, în anul 1919

Vin alb italian

Cocktail alcoolic foarte consumat în Italia

Mulţi locuitori sunt încă plecaţi în vacanţă şi totuşi biserica din La Cornelie este plină până în curte. O familie întreagă la o singură cutie

poştală înseamnă deja multă lume. Tot cartierul a venit să-şi ia adio de la poştaşul său. Şi nu pot încăpea cu toţii în biserică. Exact ca atunci când scrisorile se revarsă din cutiile poştale dacă nu au fost strânse la timp.

Unii îşi şterg ochii cu batiste din pânză. Lacrimile turnate lui Pierre Beau pe rundul unui pahar curg acum pe obraji.

Nina a ajuns între Adrien şi Etienne. Câte unul de fiecare parte, ca să o ţină de mână: Etienne la stânga, Adrien la dreapta. Nici măcar suferinţa nu le poate rupe obiceiurile. Au urmat împreună sicriul până în faţa altarului. Urmează familiile Beaulieu şi Damamme, apoi Joséphine, în spatele lor, ca un văl de tristeţe care se întinde prea mult. O ceremonie de căsătorie, dar în sens invers: despărţirea, dezintegrarea.

Nina este ruptă în bucăţi. Orfană. După ce că era în bătaia vântului din copilărie, o infirmă şi şchioapă, de această dată este terminată: doborâtă cu totul. Durerea va veni mai târziu. Se află în stare de şoc şi de teamă. O frică îngrozitoare.

Pierre Beau nu-i cunoştea pe cei din familia Damamme, dar părinţii lui Emmanuel sunt prezenţi din prietenie pentru familia Beaulieu şi pentru a o susţine pe Nina, *micuţa lor angajată de-o vară.* Până la urmă, unul dintre şoferii lor l-a omorât pe poştaş.

Nina îl cunoaşte pe Damamme seniorul. îl vede în fiecare zi la muncă, la fel cum îi vede şi pe ceilalţi schimbându-şi comportamentul şi vocea când el întreabă ceva sau traversează un culoar. Soţia lui este drăguţă în hainele ei

frumoase şi sobre, o blondă cu pielea deschisă. Seamănă cu Catherine Deneuve. Emmanuel are aceeaşi graţie ca a mamei, aceeaşi privire,

Emmanuel ar fi vrut şi el să o susţină de braţ pe Nina, dar abia a intrat în viaţa ei, pe când ceilalţi doi prieteni ai ei sunt acolo de multă vreme. Prietenii din copilărie nu se despart. Văzând-o în biserică pe Nina, îl face să se gândească la o căsătorie cu ea. Ciudat ce i-a trecut prin cap în această dimineaţă. Ar fi vrut să şteargă cu buretele negrul în care ea s- a acoperit, să o atingă, să-i şteargă durerea. Ar vrea să o îmbrace într-o rochie albă şi să-i spună *Da* până la sfârşitul vieţii. Să ia o baghetă magică de la ursitoarea Cenuşăresei şi să nu i-o mai dea niciodată înapoi. Se simte îndrăgostit.

Nina nu aude cuvintele preotului. Strânge mâinile lui Adrien şi ale lui Etienne. Ar vrea să nu le mai dea drumul. Să se aşeze, să se ridice, să se aşeze, să se ridice, după indicaţiile trimisului lui Dumnezeu. Se uită disperata la statuia albă a lui Hristos, agăţată într-o parte a bisericii, puţin mai departe, deasupra unor lumânări pe terminate, aprinse în ajun. La ce se gândeşte crucifixul? La câte înmormântări a asistat de când este agăţat acolo? Ce tată poate suporta să vadă cum fiului său i se întâmplă aşa ceva? Iar Sfânta Mar ia ştia? Era complice?

Cum a putut cineva să o separe de bunicul ei? Nu era de-ajuns că au plecat părinţii ei? Mai era nevoie de încă o despărţire? Nu ar fi putut să-l mai lase încă vreo câţiva ani măcar? Cât să vină să o asculte cum cântă la

Paris şi să-l ducă în concediu pe malul mării?

Câteodată se uită la sicriul unde Pierre Beau îşi va dormi somnul de veci. Nu a mai văzut niciodată vreunul. în mod normal, la optsprezece ani, dacă nu trăieşti într-o ţară aflată în război, nu eşti familiarizată cu moartea.

O fotografie a lui Pierre este pusă pe un şevalet, un portret găsit de colegii lui, pentru că^ rareori se fotografia.

în această ^dimineaţă, Nina se gândeşte că nici ea, nici Etienne şi nici Adrien nu s-au dus la orele de catehism. Pierre nu avea nici o treabă cu Dumnezeu.

- înainte, i-a spus el într-o zi, am fost comunist.

Nina n-a ştiut niciodată ce voia să spună prin comunist, în afară de faptul că trebuia să-i apere pe săraci, să împartă banii la toţi şi că îşi bătea joc de Biserică. Mai târziu, a învăţat la şcoală că doctrina comunistă putea de asemenea să facă trimitere la Stalin sau la Mao Zedong şi că era o ideologie de coşmar. O putere utopică şi imposibil de realizat.

Chiar dacă Nina nu s-a dus la lecţiile de catehism, a mai intrat în această biserică să aprindă o lumânare, să spună o rugăciune, să implore cerul pentru ca un băiat să se îndrăgostească de ea,

- Doamne, Dumnezeule, fă într-un fel ca Alexandre să iasă cu mine!

Şi lui Adrien i se întâmplă să se roage. Ea l-a întrebat ce anume cerea divinităţii şi aacă este ca şi cum ai face o comandă prin telefon la firma La Redoute[51]. Ca de obicei, Adrien, a răspuns:

- îţi voi spune într-o zi.

Cât despre Étienne, el crede că rugăciunile forţează un pic mâna divinităţii. Intră în biserică precum un turist pentru a observa pereţii şi statuile, fără să fie prea credincios. Niciodată nu ar îngenunchea ca să se roage în zadar. Consideră că nu este ceva destul de modern, că Biserica aparţine secolelor trecute. Că acum există Minitel, calculatoare şi jocuri video. Şi că, dacă există ceva divin, atunci vine din progres şi mari descoperiri, precum racheta *Ariane* sau operaţiile pe cord deschis.

Marie-Laure i-a cerut Ninei să aleagă un cântec pentru bunicul. Să răsune după slujbă, pentru omagiul celui care a fost. Pierre Beau nu asculta niciodată muzică, doar RTL. Şi Joe Dassin pe furiş. Vinilul preferat al soţiei sale, ascultat în ziua comemorării morţii ei. Nina îl surprinsese, aplecat asupra pick-upului pe care, în restul anului, se depunea praf, pe o comodă, în camera lui. Aşa că Adrien, Étienne şi Nina au ascultat repertoriul cântăreţului cu ochii holbaţi. Aşa de plictisitor, atât de îndepărtat de ceea ce le place lor, ce venerează. Nu-i acelaşi lucru. Mai ales în ceea ce priveşte orchestrarea. Până la urmă, Nina a ales *Et si tu n'existais pas.* Mai ales pentru fraza: *Ca un pictor ce vede sub degetele sale născându-se culorile zilei.* Pe urmă, nu ar fi ales Aux *Champs-Elysées*, pentru că bunicul nu a călcat niciodată în Paris. Trebuia să o facă pentru prima dată în septembrie, ca să o ducă pe Nina la CROUS. S-ar fi bucurat amândoi să urce la ultimul etaj al Turnului Eiffel.

De îndată ce simte o frământare, o mişcare în mulţimea înghesuită, Nina o întreabă din priviri pe Marie-Laure Beaulieu, ca să-i urmeze sfaturile.

După cântec, sicriul a fost dus pe,umeri, la fel ca la intrare. Nina, Adrien şi Etienne îl urmează până la ieşire, înainte de a fi băgat în maşina pompelor funebre.

Soarele arde cu putere deja. Ei îi trece prin cap că pentru înmormântarea bunicului ar fi putut vremea să facă un pic de efort, să aibă decenţa de a ploua, ca la alţii. Să înţeleagă durerea oamenilor.

Se trece la îmbrăţişări. O mulţime de oameni necunoscuţi înainte vin să-şi depună pe obrajii ei lacrimi şi muci. Le mulţumeşte. Nu-şi mai simte picioarele. Chiar şi pentru condoleanţele primite de la toţi, nu dă drumul mâinilor lui Adrien şi lui Etienne.

Când Emmanuel se apropie de ea, o apuca de ceafă şi o sărută pe buze. Unul posesiv. îi creează repulsie şi o linişteşte în acelaşi timp. Băiatul este foarte frumos, o priveşte cu ochii plini de compasiune aţintiţi asupra ei, o îmbrăţişează în faţa tuturor, în faţa propriilor lui părinţi. A semnat un pact între ei doi. Când Emmanuel o îmbrăţişează pe Nina, fata sjimte degetele nervoase ale lui Adrien şi Etienne cum o strâng mai mult.

Acum trebuie să urce cu maşina până la cimitir. Să urmeze dricul plin de flori.

Nina este în maşina. Espace a familiei Beaulieu, în spate, între Etienne şi Adrien. în spatele lor, Louise şi Joséphine. Aproape la fel ca atunci când pleacă la Saint-Raphaël.

Marie-Laure îi întinde o sticlă ae apă.

- Trebuie să bei puţin, draga mea. Va fi cald acolo şi va fi greu.

Ce bine că Marie-Laure este aici. De când s- a întors de^ la Marseille,

Nina doarme în camera lui Etienne. Marie-Laure se ocupă de tot. îi spală chiar şi lenjeria. îşi consumă zilele organizând înmormântarea, completând documente, asigurări, bancă, gestionează viitorul Ninei, măcar atât cât se poate.

Se opresc în faţa gardului. Este atât de cald încât abia se disting unii de alţii, lumina reflectată de morminte arde retinele. Sunt ca nişte umbre care merg până la cavoul familiei Beau. Nina cunoaşte locul, a fost deseori cu bunicul ca să depună o floare la mormântul lui Odile. O necunoscută pentru ea, marea lui iubire, despre care nu scotea un cuvânt. Părinţii lui Pierre Beau se odihnesc acolo, un unchi şi o mătuşă prin alianţă, un frate mai mic, mort la patru ani, înainte de naşterea lui Pierre.

Preotul a binecuvântat sicriul, florile începeau deja să se ofilească, tijele lor se înmuiaseră sub soarele de plumb, nu vor mai rezista mai mult de o oră.

„Ce idee ai avut şi tu să mori în luna august, buni!"

Cu ajutorul corzilor, sicriul coboară să întâlnească pe lumea cealaltă cu ceilalţi. „într- o zi, voi merge şi eu acolo", se gândeşte Nina.

Preotul aruncă un pumn de ţărână în groapă, Nina îl imită, pe urma ceilalţi. Groparii vor închide cavoul.

Trei plăci comemorative: „Bunicului meu", „Prietenului nostru", „Dragului nostru coleg".

în mulţimea de oameni transpiraţi ce începe să se împrăştie, căldura fiind insuportabilă, Nina nu vede decât o femeie care o priveşte, nu o scapă din ochi din clipa când a intrat în cimitir, ţinută de mâini de Adrien şi de Etienne.

Nimeni nu a remarcat-o, pentru că stătea puțin deoparte, de parcă s-ar fi recules la un

alt mormânt, deşi a venit exact pentru înmormântarea lui Pierre Beau.

Cea mai mare firmă franceză de comerţ prin comandă poştală şi internet

Nina tocmai a plecat. Nîcola a adormit într- unul dintre pantofii mei. Şi a rămas acolo, fără să se mai mişte. Nu mai am chef de lucru. Pahare de *spritz* goale. De obicei, suport bine liniştea. Este chiar un tovarăş de drum care-mi place. Dar liniştea după ea este imposibilă.

Şi ultimele ei cuvinte: De când sunt eu prietena ta?

îmi pun un palton şi ies. Frigul îmi ciupeşte faţa şi mâinile. Nina nu mai este în curte, grădina este goală, întunecată, teiul cel mare pare o stafie.

Îi ating maşina, o caut pe stradă, o zăresc la colţ, sub un felinar. Doar o siluetă fragilă şi fugitivă care se strecoară cu paşi vioi. Mă ţin după ea, să nu o pierd.

Telefonul îmi vibrează în buzunar. Este Louise. De parcă m-ar urmări. Nu sună niciodată după ora 20. Pentru a afla veşti, Louise sună în intervalul orar de la birou: ora 9 dimineaţa şi prânz sau între 14 şi 18.

-Alo?

- Ce faci?

- Merg.

- Unde?

- Pe stradă, în faţă.

- Este noapte.

- Văd..., zic eu zâmbind.

- Vreau să trec pe la tine?

- Sună-mă mai târziu.

- Eşti cu cineva?

-Nu.

- Pari ciudată.

- Par mereu ciudată.

Am închis. Sau măcar nu a închis Louise. N- am chef să o apelez din nou imediat. Trebuie să mă ţin după Nina, să merg după urma paşilor ei, la câteva sute de metri în spate. De câte ori nu am urmărit-o pe când eram copii? Din plăcere. I-am adorat mereu silueta. Văzuţi din spate, oamenii sunt mai misterioşi, transmit alte poveşti. Privirile mă interesează mai puţin decât atitudinile.

Nina nu merge înspre casa ei. Face un ocol spre centrul oraşului. Suntem singure pe stradă. Nici un alt suflet. Lumina palidă a unor vitrine prin faţa cărora trece Nina fără să le privească. La o intersecţie o ia pe strada Rosa-Muller, apoi, în faţa unei case pare că ezită. Ferestrele sunt luminate. Se întoarce din drum. Mă ascund puţin mai departe, sub o verandă.

Până la urmă, sună. După câteva secunde îi deschide o umbră, Nina dispare în interior. Mă apropii cât mai discret posibil şi citesc R. *Grimaldi* scris cu vopsea neagră pe cutia de scrisori. De ce a ezitat să intre aici?

După zece minute, tot nu a ieşit.

Plec în timp ce-mi reprim un frison. O sun pe Louise.

- Poţi veni să mă iei?

- Unde eşti?

- în faţa poştei.

-Vin.

Nu aştept mai mult de cinci minute. Maşina ei reduce viteza în dreptul meu, urc. Nu am mai văzut-o pe Louise de la începutul verii trecute. Este înfofolită într-o geacă albastră, o ţinută sport de iarnă. Poartă adesea albastru, ca să se asorteze cu ochii ei. Medicul din ea mă examinează înainte de femeia Louise. Mă scanează din cap până în picioare

într-un sfert de secundă. Ca un fulger. La fel ca Nina cu hrana pisicii.

- Te duc acasă? mă întreabă.

-Da.

- Eşti bine?

- Da.

în maşină, parfumul ei mă îmbată. Mă uit la profilul perfect al femeii, hotărât în ciuda blândeţii chipului.

- Mulţumesc că eşti aici. în viaţa mea. Ce m-aş fi făcut fără tine, Louise?

Nu răspunde, se mulţumeşte să-mi zâmbească trist.

Ajungând în curte, observă maşina adăpostului de animale oprită în faţa casei mele.

- Nina este aici?

- A plecat.

- Şi de ce este maşina ei aici?

- Pentru că a băut prea mult, s-a întors acasă pe jos.

Face o pauză.

- Nu ştiam că te vezi din nou cu ea.

- De foarte puţină vreme. M-am întâlnit cu ea de două ori într-o săptămână. După ce nu am mai văzut-o de foarte multă vreme.

Louise îmi mângâie mâna.

- Tremuri, îmi spune.

Este ora 14. Nina este aşezată pe canapeaua familiei Beaulieu, în sufrageria unde a dansat atât de frecvent. Priveşte fără să vadă ultimele persoane participante la funeralii. Ele mai mănâncă ceva înainte de a pleca pe drumul lor.

Care drum?

Pierre nu-i ştia decât pe oamenii de aici. Nu a călătorit niciodată decât prin cărţile poştale ilustrate distribuite de el. Familia Damamme nu mai este aici. Emmanuel a trecut repede. Nina a simţit că ar fi vrut să o vadă în această seară, dar nu a îndrăznit să i-o ceară. Sau a făcut-o, dar ea nu-şi mai aminteşte. Două tacâmuri vor fi puse pe masa din bucătărie de către un personaj invizibil, dar ea nu se va duce. jCu siguranţă că nu se va mai întoarce aici. în cincisprezece zile va pleca din La Cornelie. Rămâne de văzut cine va avea grijă de animale. Marie-Laure şi Joséphine s-au ocupat. Câţeaua şi două dintre pisici în casa uneia, iar

celelalte două, mai bătrâne, în apartamentul celeilalte femei.

Din ziua în care s-a întors de la Marseille, Nina nu a mai venit acasă. Au sfătuit-o cu toţii să stea departe deocamdată, de parcă bunicul minase grădina înainte de a muri. Locul crimei era acolo.

Doar Joséphine mai trece dimineaţa şi seara, să-i dea de mâncare Paolei. Să deschidă obloanele şi ferestrele pentru a aerisi puţin.

Dar acum trebuie să se întoarcă. Nina vrea să scape. Să-şi găsească lucrurile, camera. Se va duce singură. Să înfrunte. Se va strecura afară din camera lui Etienne când va fi momentul potrivit. Fără ca nimeni să bage de seamă. Îi va suna pe băieţi mai târziu, ca să se întâlnească. Mai întâi, are nevoie de

singurătate. Pierderea bunicului a îmbătrânit- o. Are sentimentul că a împlinit o sută de ani, aşa de greu se mişcă.

Afară, soarele este tot arzător. Nina nu se poate abţine să nu se gândească la bunicul. îi este cald sau frig în groapa aceea?

Merge de-a lungul străzilor şi ajunge în faţa casei sale în câteva minute. împinge poarta, Paola doarme sub un copac, în coşul instalat de Pierre lângă un scaun balansoar, unde el şi- a făcut ani ae zile siesta. Nina se duce să se aşeze acolo, închide ochii. îşi bagă mâna în blana cătelei. Două pisici îşi fac apariţia la picioarele ei.

„Viaţa nu va mai fi niciodată ca înainte. O frază tâmpită pentru o telenovelă de prost gust", se gândeşte Nina, „şi, cu toate acestea, viaţa nu va mai fi niciodată ca înainte." în fond, viaţa era uşoară, liniştită, alintată, lângă bunicul. Când l-a văzut ultima dată? în seara când au cinat toţi trei în grădină, cu Adrien. Ea i-a spus: „Noapte bună, buni!", repede, fără să coboare ca să-l îmbrăţişeze. A doua zi dimineaţă era deja plecat la muncă atunci când s-a trezit ea. Pe urmă a fost Marseille, fuga cu Adrien, puterea prietenului său de a o proteja. Putere sau slăbiciune: îi va fi frică probabil toată viaţa că va purta de unul singur durerea Ninei. Aşa că a dus-o undeva, aşteptând ca Marie-Laure să ducă la bun sfârşit treaba mai urâtă. Este dură cu el. Dar nu se poate abţine să nu se întrebe: această fugă în Marseille este un gest de dragoste sau de, laşitate?

împingând poarta casei, simte o durere, o ameţeala, o presiune de rău augur. Ca şi cum ar intra într-un loc necunoscut şi ostil.

Voia doar să fie singură, faţă în faţă cu lucrurile lui Pierre Beau ca să se obişnuiască cu neantul, să aranjeze, să trieze, să recitească. Abia când trece de pragul bucătăriei îşi dă seama că toate dulapurile întredeschise au fost golite. Nu mai este nimic de mâncare. Nici măcar sarea şi piperul nu mai sunt la locul lor. Nu mai este decât masa, fără scaune, Nina deschide frigiderul din reflex: este şi el gol şi scos din priză. Nu înţelege ce se întâmplă. Ca şi cum s-ar pregăti o mutare. Fără să anticipeze nimic, fără îndoială din reflex pentru că este cuvântul cel mai des pronunţat de la naşterea ei, Nina îl strigă:

- Buni?

Vocea îi răsună fără ecou. îşi ţine respiraţia când intră în camera lui Pierre Beau de la etaj. Totul a dispărut. I-au jefuit viaţa. Viaţa lor. Nu doar discurile de vinii, pick-upul, hainele, perdelele, patul. Nu rămâne decât dulapul cel mare, demontat. Până şi fotografiile au dispărut. Pentru Nina este o a doua moarte. O trădare, o lovitură de graţie.

Cine a făcut *aşa ceva?*

Josephine, imposibil. Marc şi Marie-Laure Beaulieu nu au plecat de lângă ea. Şi ei nu ar fi îndrăznit niciodată. Nu ar vrut să-i facă vreodată ceva rău. Cu siguranţă, nişte străini, un furt. Cineva a profitat de moartea bunicului ca să intre în casă. Pierre i-a spus câte ceva despre oportuniştii care studiază anunţurile de deces, caută adresa defunctului, observă obloanele trase şi cutiile de scrisori pline şi fură tot înainte de succesiune. Dar până şi o căsuţă muncitorească, precum a lor? Dincolo de legăturile de iubire ce-i uneau, nimic nu mai avea valoare sub acest acoperiş. Poate cărţile legate în

piele, opera integrală a lui Victor Hugo, pe care o *doamnă deosebită* i-o oferise la început, pe când era tânăr poştaş, întreaga colecţie a dispărut, împreună cu restul. Era aşa de mândru de *comoara* lui. De fiecare dată când avea vreo problemă legată de bani, Pierre îi spunea Ninei: „Dacă va fi nevoie, voi vinde cărţile lui Victor Hugo”,

Nina ezită să meargă în propria cameră, aflată la câţiva metri, la capătul holului strâmt. Poate că hoţii sunt încă aici, ascunşi pe undeva. Are senzaţia unei străine în propria casă. I s-a luat totul în câteva zile.

Nina o cheamă pe Paola, căţeaua urcă scările şi îşi pune botul umed în mâna stăpânei, Nina se gândeşte că nu va putea niciodată să se despartă de animalele sale. Nu acum.

împinge uşa camerei sale. Nimic nu pare să lipsească. Posterele şi fotografiile sunt tot agăţate pe pereţi. Casetele audio, romanele, schiţele în cărbune, picturile în ulei. Deschide sertarele comodei şi găseşte lenjeria intimă şi cearşafurile de plajă. Totul a fost scotocit şi aranjat aproximativ. Este ca un viol. I-au fost atinse lucrurile personale. Coboară din nou în salon: nu mai există măsuţa joasă, televizorul sau casetofonul. Chiar şi casetele VHS au dispărut. Filmele ei şi ale bunicului. Anul trecut, de Crăciun, ea i-a oferit integrala Jean Gabin.

Vechea canapea, atât de urâtă încât Nina o acoperise cu cearşafuri, dispărută. Accidentul le-a furat viaţa, hoţii – amintirile de zi cu zi. Nina se aşază pe podea, aşteptând să-i treacă mai repede criza bruscă de astm. Rămâne aşa cam o oră până când aude afară vocile lui Adrién şi Étienne, care o scot din toropeală.

Aşa o găsesc ei acolo, aşezată pe

podea, cu Paola aproape de ea, în mijlocul unei case pustii, cu respirația dereglată și cu o dorință nestăvilită de a muri.

Şcoala generală Georges-Perec este goală. Sălile de clasă sunt închise.

Doar Romain Grimaldi lucrează la birou. A venit în trecere. Pentru că este singur, pentru că se plictiseşte. Să-l plimbe pe Bob, o dată, de două ori, este interesant, dar afară este frig. A aşezat un radiator mic la picioarele lui, nu şi-a scos paltonul, citeşte corespondenţa, răspunde la câte e-mailuri.

Elevii încă mai lenevesc în pat, aşteaptă să-şi deschidă cadourile şi privesc la televizor. Oamenii petrec în familie. Cea a lui Romain este în Australia.

Aseară i-a propus Ninei să se întâlnească la el acasă pentru a petrece Crăciunul. Fără să stea pe gânduri, femeia a fost de acord. Nu se aştepta să primească un răspuns afirmativ,

Nina.

Câteva telefoane, între care unul la arhivele departamentale *din partea lui...* şi Romain a primit rămăşiţele dosarului ei şcolar. Nişte fărâme. I-a citit notele şi evaluările de la Bacalaureat, cele care au rezistat timpului. O elevă serioasă la toate materiile, A reconstituit *puzzle*-ul: bacalaureat cu note mari, filiera arte plastice, nota 17 din 20. Ar fi trebuit să meargă la facultate. De ce a rămas aici? Anumite desene ale Ninei au fost scanate. Portrete în cărbune, doi băieţi, mereu aceiaşi, cărora le-a creionat trăsăturile într-o manieră surprinzătoare. Era talentată, fără îndoială. Meseria lui era să repereze elevii buni. Ceea ce a simţit la adăpostul de animale, când a văzut-o pentru prima dată.

Aseară a venit la el. Sunt zece zile de când bate la uşa lui fără să-l anunţe înainte. Sună şi după câteva

minute fac dragoste. Nu ştie deocamdată dacă venirile acestea îl atrag sau

3

23 decembrie
20X7

nu. Elevii săi numesc asta *a avea* un *crach.* Romáin nu ştia expresia care înseamnă că te simţi atras de cineva. *Adică a te îndrăgosti, domnu'. A-ţi plăcea de cineva!*

Nina este rapidă, face lucrurile prea brusc, nu are răbdare. Gesturile ei fac exact opusul a ceea ce arată prin voce şi privire: o profunzime şi o blândeţe. Pare afectată, neîncrezătoare, crispată, ca şi cum ajungea la orgasm în patul lui Romáin şi facea totul pentru a-l satisface şi pe el. Nu pentru a-l iubi.

Şi totuşi, dacă în seara aceasta nu ar veni, golul i s-ar părea imens.

*

Étienne deschide ochii, îi vine greu să se trezească. Chiar dacă mintea îi dictează că este ora deşteptării, ceva în el refuză, corpul îl împiedică. Îi vine să se arunce imediat într-un somn adânc. Să se ducă dimineţile, să se ducă zilele. Să continue să mai viseze puţin. Să se trezească înseamnă să se ducă acasă. Or, el nu are forţa necesară. Marie-Castille nu mai este în pat ae multă vreme. Afară, o lumină gri, de iarnă. Étienne aude voci la parter. Mai întâi cele ale părinţilor. Pe urmă, timbrul lui Valentin, mai ascuţit, care urcă până la el. Fiul lui. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe acest băiat! Nu s-ar fi crezut niciodată capabil să iubească pe cineva mai mult decât pe sine însuşi. Miros de cafea. De pâine prăjită. De masă de prânz. Totul se amestecă în casa copilăriei lui. Aruncă un ochi la ceas: 11.15. Trebuie să se ridice. Să se spele, să se îmbrace. Ca de obicei, Marie-Castille povesteşte cui vrea să asculte că el are nevoie de odihnă, că se recuperează, că *trebuie lăsat să doarmă, săracul*.

Se gândeşte din nou la Nina. La şocul avut când a văzut-o ieri. Nu s-a schimbat. Poate textura pielii, nu aşa frumoasă ca înainte. Cu ani în urmă, pielea îi era de satin, ca o pudră fină, de nisip brun. Se gândeşte la ceea ce i-a spus ea. Valentin ştie. Cum a aflat? Étienne nu a spus nimănui. Şi a lăsat toate rezultatele analizelor medicale la birou, într-un sertar închis cu două broaşte. Nu a adus niciodată urmele bolii sale acasă. Când Marie-Castille va afla, se va speria, iar Étienne vrea să trăiască departe de agitaţie. I se pare de neimaginat cum se va schimba privirea celorlalţi când se vor uita la el. Să-şi manifeste ceilalţi empatie, milă faţă de el? Imposibil! Meseria lui nu face decât victime. Să nu fii niciodată de cealaltă parte. Doar Louise ştie. Numai că Louise tace. Este mereu tăcută.

Este tn stadiul 3. Ceea ce înseamnă *local avansat* Traducere: are metastaze peste tot. O operaţie pentru oprirea răspândirii, apoi primele şedinţe de chimioterapie. Un protocol de şase luni. Pe urmă să vadă cum se comportă tumoarea. Dacă crabul se bagă în carapace în faţa ^adversarului. O şedinţă la două săptămâni, în ambulatoriu. Un cateter pe braţ prin care îi va fi injectată otrava. între timp, poate citi ziarul dacă doreşte. Chiar i s-a spusj

- în timpul şedinţei, nu vă împiedică nimic să priviţi un film sau să faceţi ce vă place.

Numai că lui îi place să înoate împotriva curentului, să facă surf, să cânte la chitară, să- şi ducă băiatul la şcoală, să-l privească pe furiş cum se distrează cu prietenii lui, să bea o cafea neagră la barul de lângă comisariat, adrenalina din timpul

unui flagrant delict, să prindă un criminal, să o surprindă pe Marie-Castille mâncând o înghețată în timp ce se ascunde ca să nu-l tenteze și pe el, mirosul cremei ei de noapte când se culcă alături, să asculte muzică. Nu va merge să se îngrijească de sănătate.

Va crăpa undeva în aer liber, pe malul mării, mai degrabă decât să se chinuie luni întregi degradându-se fizic, până când soția și fiul său să-și amintească mai mult numărul camerei de spital decât trăsăturile feței.

*

„Al naibii cadou de Crăciun!", își spune ea între dinți. Un câine legat în fata adăpostului de animale. Trei centimetri de sfoară. Terorizat când se apropie Nina de el. Pare rușinat că a fost adus acolo. De câte ore stă strangulat? Tânăr, abia de are un an, ud, înfometat, tot tacâmul. Un soi de ciobănesc de Pirinei încrucișat cu ghinion. Ninei îi venea să plângă. Prea mult deja. Cât timp va mai rezista? Și *toți proștii ăștia care vor să~și ofere pui de câine pentru Crăciun. Cine va mai avea grijă de ei pe la sfârșitul lunii iulie, când nu* vor *mai fi* așa drăguți? *Așa* sunt *eu: naivă.*

- *Ce faci în vacanță?*

- *îmi alung potaia de acasă. Și poate și copiii, și nevasta, dacă mă calcă pe nervi. Viața este scurtă, trebuie să profităm de ea.*

Iar tu, biata de tine, repari prostiile altora.

Îl dezlegi, îl bagi în cușca lui, îl ștergi, îl liniștești. Pute, tremură. Ea se uită la pielea lui, are sau nu paraziți, marcat sau nu, identificat sau nu.

îi dă apă și bobițe. Câinele se

aruncă asupra lor.

Nina recunoaşte motorul maşinii lui Simone. Se simte mai uşurată, nu avea curajul să înfrunte singură acest abandon de dimineaţă. Simone lasă o cutie de bomboane de ciocolată pe biroul Ninei spunând: „Pentru toată lumea! \ pe urmă coboară ochii, se holbează şi spune:

- La naiba! De unde a mai apărut şi ăsta?

- Cadou de Crăciun, agăţat de poartă.

- Unde o să-l punem?

- Bună întrebare. Vom face poze şi o să-l arăt agenţilor din oraş.

- La această oră, agenţii din oraş dorm încă.

- Ştiu.

- Ai venit pe jos?

-Da.

- Eşti curajoasă.

- Mai puţin ca tine, Simone.

Simone nu răspunde. Arată câinele transfigurat de frig, încălzindu-se sub păturică şi observându-le pe cele două femei. Ca un acuzat care-şi aşteaptă verdictul.

- Ce nume ii vom pune? Crăciun? Îi sus? Maria?

Simone îl mângâie.

- Are culoarea unei prăjituri *cannele*[52].

- Atunci să-i rămână numele Cannele, decide Nina.

După ce i-a plimbat, curăţat şi îngrijit pe ceilalţi, s-a făcut ora 15. Au venit şi dpi voluntari ca să-i ajute la plimbatul câinilor. în timpul perioadei reci, cum clădirile sunt vechi, Nina pune paie în fiecare cuşcă. Nu are voie să o facă, din motive sanitare care-i scapă, dar nu o rabdă inima să îşi lase animalele să îngheţe. Adaugă şi o păturică în coşuri şi în interiorul cuştilor.

Pe perioada iernii, Simone fierbe

resturile puse deoparte de măcelar. Nina urăşte mirosul de abator ieşit din oalele mari unde găteşte Simone, dar zeama încălzeşte animalele, înainte de a pleca, Simone face poze cu Cannelé şi Nina le postează pe reţelele sociale.

Găsit în această dimineaţă legat de gardul adăpostului, mascul, aproximativ un an, neidentificat. Dacă îl recunoaşteţi, vă rugăm să ne contactaţi.

Genul acesta de anunţ este apă de ploaie. Speră doar să-l ia cineva pe Cannelé din milă. Adopţiile sunt ca şi dispariţiile: cu cât trece mai mult timp, cu atât ai mai puţine şanse să primeşti veşti.

*

Maşina adăpostului nu mai este oprită în faţa casei mele. Nina a venit să o ia mai devreme, dar eu nu am auzit-o.

Caut peste tot un mic mesaj pe care să mi-l fi lăsat, în cutia de scrisori, sub uşă, în coşul lui Nicola. Nu contează ce, doar un: Salut, *pe curând, te îmbrăţişez, Crăciun fericit, o să mai trec pe la tine la un moment dat, ai grijă de tine, mă bucur că te-am văzut.*

Da, orice.

Simt că o iau razna.

Scriu o informare pentru cititorii ziarului precum că toate căutările cu ajutorul sonarului s-au oprit definitiv la Lacul din Pădure. Nici un alt corp nu a mai fost descoperit în perimetrul de unde a fost scoasă maşina. Nici bijuterii, nici metale, nici vreo armă. Se pare că nu există decât o singură victimă, cea găsită între rămăşiţele maşinii.

Singurul indiciu, pe care mi l-a confirmat o cunoştinţă, jandarm în La Cornelie: corpul era pe bancheta din

spate a autovehiculului şi nu în faţă. Suicid, accident, crimă, toate sunt la nivel de supoziţii. Doar timpul va permite aflarea adevărului.

Noaptea trecută am visat-o pe Clotilde Marais. Era aşezată lângă mine, pe patul meu. Un coşmar. M-am trezit lac de sudoare, cred că am şi strigat în somn,

„Virginie, este totuşi incredibil că vorbeşti despre cazul meu în ziar." Râdea de mine, vorbea foarte tare. Iar eu îi răspundeam tremurând: „Dar, Clotilde, nu eşti tu cea din maşină". îmi zâmbea, la fel cum făcea când ne întâlneam pe culoarele liceului. Zâmbea peretelui din spatele meu, iar acest perete era Etienne. M-am întors, Étienne era acolo, avea şaptesprezece ani şi plângea cu lacrimi de sânge.

Prăjitură mică din aluat moale, cu rom şi vanilie, cu o crustă fină, caramelizată. Specialitate din zona Bordeaux, Franţa

Este ora 21. Adrien stă întins în pat, în camera Ninei. Îi ascultă respiraţia, fata aţipeşte câteva minute din când în când, se trezeşte tresărind, stă de vorbă cu ea, îl întreabă lucruri pe care încearcă să le înţeleagă: „De ce mi se întâmplă mie?", „Ce-o să se întâmple cu mine?", „Cine a luat totul din casă?", „Crezi că buni ne vede de acolo unde se află?", „Crezi că există viaţă după moarte?", „Nu s-a sinucis totuşi din cauza plecării noastre la Paris?", „De ce nu l-a văzut şoferul?", „Care a fost ultimul lui gând?", „Dar mama, cum va şti că tatăl ei a murit?", „Crezi că va veni să mă caute?"

întrebări repetate continuu.

- Crezi că s-a întâmplat pentru că citesc scrisorile altora? Sunt pedepsită?

- Nu o mai faci.

- Ba da, am reînceput...

Adrien o mângâie pe păr, o liniștește, îi repetă că el este acolo și că îi va fi mereu alături.

- Și dacă mori și tu? îi șoptește.

- Nu voi muri.

- Cine poate ști?

- Eu o știu.

Paola sforăie zgomotos. Nu știe că în curând va merge să trăiască în altă parte.

Casa nu era a lui Pierre Beau, o avea închiriată de la Primărie. Va trebui predată. Drama merge prea departe, prea repede, durerea este profundă, adâncă. Un tăvălug sufocant.

Chiar dacă Josephine și Marie-Laure au asigurat-o că va fi mereu un loc pentru ea în casele lor, asta înseamnă un loc, un pat pliant sau unul normal în camera altuia. Adrien îi amintește că în câteva săptămâni vor trăi cu

toţii la Paris. Că viaţa va continua. Dar Nina se simte fragilă ca un pahar de cristal de Boemia pus pe şinele unui tren mergând cu o sută cincizeci de kilometri la oră. Crede că nenorocirea nu poate fi evitată.

Marie-Laure şi Marc Beaulieu se duc la Jandarmerie pentru a depune plângere pentru jaful din casa^lui Pierre Beau. Vecinii nu au văzut nimic. În luna august, cei mai mulţi sunt plecaţi în vacanţă. Hoţii au profitat. Nu există urme de efracţie, dar, când jandarmii au aflat că o cheie era ascunsă sub un ghiveci de flori din faţa uşii de la intrare, au ridicat ochii spre cer.

- Dar câinele?

- Este prea blând ca să muşte.

Adrién se pregăteşte să adoarmă. Sunt cu toţii epuizaţi. De la întoarcere din Marseille, au avut mai multe nopţi albe şi zile triste la rând. „De câte ori Adrién şi Étienne au dormit aici?" se gândeşte Nina. Pachete de *Kit-Kat* şi de bomboane pe podea. Fâşâitul sacului de dormit de fiecare dată când unul dintre ei se mişca în somn. De câte ori Pierre Beau, văzând în ce stare se află camera, nu a strigat:

- Nina! Fă-ţi curăţenie în cameră! Şi aeriseşte, vă put picioarele!

Nu va mai striga. Nina se întreabă dacă unde este el acum sunt şi cutii pentru scrisori. Impozit pe case de distribuit. Dacă s-a întâlnit cu Odile. Dacă fac turul paradisului împreună.

Adrién doarme, cu mâna în cea a Ninei. Fereastra este larg deschisă. Temperatura începe să scadă. în depărtare, o familie care încă n-a fost lovită de necazul unui doliu se agită în jurul unui grătar. Nina aude

râsete, pahare ciocnite, copii jucându-se într-o piscină din plastic. Pe strada ei nu este ca la Emmanuel: piscinele sunt din cele gonflabile.

Cu puţină vreme în urmă, telefonul fix – care, în mod miraculos, nu a fost furat – a sunat de trei ori la un interval de sferturi de oră. Nina este sigură că el era: Emmanuel o caută.

Étienne trebuie să fie cu Clotilde. Nu a mai văzut-o de la întoarcerea din Saint-Raphaël. A tot evitat-o sub pretextul pregătirilor pentru înmormântare, dar în această seară nu a mai putut scăpa. Vrea să pună capăt relaţiei lor. Trebuie să înţeleagă că el pleacă în scurtă vreme la Paris şi că nu-şi doreşte decât un singur lucru: să nu aibă nici o obligaţie la optsprezece ani.

Ninei îi este sete.

Spre seară a trecut Joséphine să aducă un bax de sticle de apă şi provizii pentru bucătărie. A descoperit şocată casa goală.

- Azi-dimineaţă, totul era în regulă.

Ninei aproape că îi este frică să coboare în casa goală. Fantoma vagabonzilor bântuie locurile, nu aceea a bunicului său. Aprinde lumina din hol, se duce la bucătărie. Un parfum necunoscut pluteşte în casă. O străbate un frison, ia o sticlă de apă şi urcă repede în camera sa. Adoarme aproape imediat. S-a trezit la câteva minute după un coşmar, uşurată că deschide ochii. I se pare că aude zgomot în grădină, poate că sunt pisicile. Se apleacă la fereastră, nu este nimeni, strada este pustie, doar o camionetă albastră, veche, este oprită puţin mai departe. Fluturi de noapte încep să danseze la lumina becurilor de la iluminatul public. Adrien şi Paola dorm profund.

Ninei nu-i mai este somn. Se ridică,

îşi ia o pereche de papuci de casă ca să coboare la uşa ae la intrare. Două dintre pisici vin să caute mângâieri. Deschide uşa, ele o urmează. Se aşază pe o treaptă, observă cerul, noaptea care începe să cadă. Nu reuşeşte să-şi imagineze cum va arăta viitorul. înainte, se arăta frumos, necunoscut, plin de speranţă. în seara aceasta, este imposibil să i se prefigureze. Toate puterile îi sunt anesteziate, muşchii vieţii ei atrofiaţi.

O uşă se deschide în spate. Cele două pisici au luat-o la sănătoasa. Doar că nu este vorba de uşa de la intrare, ci de aceea de la pivniţă. Nina este îngrozită. Un film horror, ca acelea văzute de Étienne şi de Adrien, închişi noaptea într-o cameră.

Numai că acum nu mai există un ecran: acolo, sub ochii ei, se zăreşte umbra unui bărbat foarte înalt, purtând o cutie mare plină de antichităţi pe care ea şi bunicul le puneau la vânzare cu ocazia târgului de vechituri din luna mai. Cu banii câştigaţi îşi ofereau o omletă cu brânză la serbarea câmpenească organizată de Primărie. Nina recunoaşte o lampă de veghe mică ce i-a aparţinut cândva şi câteva păpuşi, între care şi cele Bărbie ale ei. Când o vede, bărbatul se opreşte puţin, apoi îşi continuă drumul bombănind ceva neînţeles, o atinge în trecere şi dispare în stradă. Nina nu îndrăzneşte să se mişte, nici să-l strige pe Adrien în ajutor. Este ca paralizată. Creierul este deconectat. Ca atunci când Marie-Laure i-a spus despre moartea bunicului. Incapabilă să facă un gest. La surpriză şi la groază se adaugă spaima: altcineva urcă scara. Câţi sunt acolo jos, în

minuscula pivniță unde sticlele stau alături de instrumentele de grădinărit, veselă descompletată și borcane cu dulceață? O altă umbră se profilează: este o femeie, foarte subțirică, slabă chiar, cu păr până la umeri. Cum este în contre-jour, Nina nu-i vede chipul. Duce un obiect greu, impozant, mai mare ca ea. îl recunoaşte imediat: maşina de cusut Singer a bunicii. Chiar înainte de a stinge becul cu o lovitură de umăr pe întrerupătorul mare, femeia se opreşte zărind silueta neclintită a Ninei întoarsă spre ea, aşezată pe o treaptă de la intrare. Femeile nu sunt luminate decât de lumina asfințitului. Una palidă, care le face să semene cu nişte fantome.

Cu gura uscată, Nina nu reuşeşte să articuleze nici un cuvânt. Necunoscuta închide uşa şi o loveşte uşor cu piciorul, atât cât trebuie ca să se audă zgomotul că este închisă. Ai spune că ştie ce gesturi trebuie făcute. Cele pentru întrerupător şi acum, cel cu uşa, de parcă era familiară cu locurile, la ea acasă. Iar Nina era în vizită.

- Salut. Nu-ți fie frică, nu sunt decât eu.

- Am venit să-mi iau ce-mi aparține.

O voce tremurândă. Nesigură.

- Stai să duc asta, că e grea a naibii. Şi mă întorc.

La fel ca bărbatul de adineauri, o atinge pe Nina şi dispare în stradă. Apare după doar câteva secunde. Singură. Cu bravele goale. Bărbatul probabil că o aşteaptă afara.

- Nu ştiam că erai aici. Eşti aşa de drăguță. Te-am văzut la înmormântarea bătrânului.

- Ţi-ai pierdut limba?

- Ştii, nu-i aşa uşor... Viaţa-i grea pentru toată lumea.

- îmi vei spune că nu ne cunoaştem. Nu ai cum să-ţi aminteşti, erai prea mică.

Se aşază cu o treaptă sub Nina, se întoarce spre ea aprinzându-şi o ţigară. Flacăra scurtă a chibritului îi luminează faţa. Poartă o pereche de blugi foarte strânşi pe trup şi o bustieră roşie care-i lasă liberi umerii osoşi. Femeia este un sac de oase. Pielea îi este fină, albă, lăsând la vedere vene albăstrii la gât şi pe braţe.

- Nu mai stau. Avem drum de făcut...

Trage fumuri adânci. Unghiile îi sunt roase
până la sânge.

- Nu voiam să mă vadă nimeni, mai ales vecinii...

îşi striveşte ţigara cu călcâiul pantofului ei stricat.

- Ai prieteni aici. I-am văzut la cimitir, te ţineau de mână.

Se ridică sub privirea interzisă a Ninei. Vrea să spună ceva, o sărută pe obraz şi se întoarce, cu pas rapid. Câteva secunde mai târziu, camioneta albastră dă puţin înapoi şi dispare apoi în noapte. Nina zăreşte profilul lui Marion pe locul pasagerului, coboară geamul ca să intre aer fără să o privească, fără măcar un semn cu mâna.

Nina rămâne câteva minute nemişcată, pietrificată.

Femeia era la cimitir dimineaţă... Fără îndoială că, în timpul ceremoniei de la biserică, cei doi au intrat, au reperat locul, pe urmă bărbatul a golit casa în timp ce ea asista de la

depărtare la înmormântare.

Până la urmă, Nina se ridică, clătinându-se ca o frunză în vânt şi vomită fiere pe hortensiile bunicului. Reuşeşte cu greu, ca o bătrânică, să ajungă până la telefon şi apăsă pe butonul *apel* Emmanuel Damamme răspunde imediat, de parcă ar fi dormit cu aparatul în mână.

- Vino să mă iei, îl imploră.

- Unde eşti?

- La casa bunicului.

- Vin.

Urcă apoi în cameră, îl observă pe Adrien dormind. Un copil. îi apare deodată foarte tânăr. Numai ea a trecut brusc la viaţa de adult. Are nevoie de cineva mai bătrân. Vrea să-şi uite tinereţea, copilăria, trecutul. Şi este prea devreme pentru viitor. Adrien şi ea au crescut ca nişte infirmi. Adrien fără tată, ea fără părinţi. în adâncul sufletului, Nina a sperat dintotdeauna, într-un loc bine ascuns, de nemărturisit, că mama sa a abandonat-o din motive plauzibile. Poate că era prea tânără, lipsită de experienţă, singură, speriată, pierdută. Că, într-o zi, îşi va cere iertare.

Ce s-a întâmplat între fata zâmbitoare din fotografia cu clasa, înconjurată de prietene, şi *lucrul* pe care tocmai l-a văzut, gesturile ei nedemne? Realitatea este întotdeauna prea greu de digerat. N-ar fi vrut niciodată să o ştie. Nu în aceste circumstanţe. O femeie ce vine să-şi fure propriul tată în timp ce corpul lui este cald încă. Ce-o să facă ea cu lucrurile astea vechi? Le va vinde ca să strângă câţiva franci? Mai întâi, de unde a ştiut că el murise? Şi cum a putut să nu-i pese deloc de propriul copil? Să-i vorbească ca şi cum ar sta la şuetă

cu o cunoştinţă vagă, o fostă vecină de palier? Şi cine este bărbatul de lângă ea? Să fie soţul? Amantul? Proxenetul? Dealerul?

Nina ar fi preferat să nu fi stat de vorbă, să reacţioneze. Ar fi trebuit să spargă roţile camionetei, să cheme poliţia, să-i denunţe, să- i lovească, să-i insulte, să urle. Dar a rămas inertă ca o cârpă. Voia să pună întrebarea care o macină dintotdeauna:

- Cine este tatăl meu?

Dar a lăsat-o pe Marion să zboare ca o pasăre a nefericirii.

Recunoaşte motorul maşinii Alpine a lui Emmanuel, atât de special, oprindu-se în faţa casei.

Aruncă o ultimă privire lui Adrien şi Paolei, înainte de a ieşi din cameră.

Nu este decât ora 22.

- Plăcinţele cu brânză, ciuperci tăiate fin, pateu vegetal La Bonne Foi. Aceasta-i pentru aperitiv. Pe urmă am pregătit o supă cremă de cartofi dulci şi lapte de cocos pentru felul întâi, risotto cu ciuperci şi ravioli cu trufe. Urmate de prăjiturele şi tort de zmeură. Preferi vinul roşu sau pe cel alb?

- De fapt, eşti un psihopat.

- Tot ce-i posibil.

- Ori homo...

- Şi asta-i posibil.

Nina, cu braţele încărcate de sacoşe, lasă pe masa din salon o sticlă de şampanie şi de vin, ciocolată şi un pachet cadou, observând ce a pregătit Romain în sufragerie. Totul este frumos, rafinat şi teribil de apetisant. Este îmbrăcat elegant, cu pantaloni şi cămaşă, ambele negre. Bob este la picioarele Ninei, o fixează muşcându-şi coada. Ea s-a aplecat să-l mângâie.

- Asta-i un cadou pentru

mine? întreabă Romain arătând pachetul abia lăsat de femeie.

- Nu, pentru Bob, glumeşte Nina. Totuşi, este cam mult aici... Masa, aperitivele... Mă gândeam că mâncăm o omletă în faţa focului.

- O omletă în noaptea de Crăciun? Şi îţi mai amintesc că nu am şemineu... Despre ce foc vorbeşti?

Nina nu-şi poate reţine un zâmbet.

- Crăciunul nu înseamnă mare lucru pentru mine, îi mărturiseşte,

- Nu eşti catolică?

- Sunt orfană, divorţată şi lucrez într-un adăpost... Nu văd cu ce-a contribuit Iisus la povestea mea. A rămas în urmă mult... De ce mă întrebi? Eşti creştin practicant?

- Ateu. Dar, dacă tot am invitată o femeie de Crăciun la mine acasă, măcar să profit.

- Dar prietenii tăi?

Romáin zâmbește în timp ce desface o sticlă de Ruinart rose.

- Sunt cu familiile.

- Familia ta unde este?

- Părinții mei trăiesc în Australia. Petrec cu ei un Crăciun la doi ani. Ai nimerit anul cel bun... Sau nu.

Îi întinde Ninei o cupă.

- Sănătate!

- Sănătate!

- Crăciun fericit!

- Crăciun fericit!

*

în noaptea de Crăciun, Louise servește cina cu părinții, cei doi frați, cumnatele și copiii lor. Ea îi răsfață pe toți, mai ales pe mama sa și pe cei trei nepoți, A avut dintotdeauna o slăbiciune pentru Valentin, dar nu face nici o diferență în ceea ce privește valoarea cadourilor oferite.

Este ceva ereditar în această familie să ai anumite slăbiciuni. Se simte prost față de Étienne, în relația cu tatăl lor. *Preferata tatei...,* de câte ori nu a auzit cuvintele acestea de rahat?

Ce nedrept este să preferi unul dintre copii în defavoarea altuia. Și pentru unul, și pentru celălalt. Dar iubirea nu se discută. Iar Marc nu știe să fie egal cu toți. Când vrea să facă un efort și se decide, în sfârșit, să se intereseze de Étienne, îi pune o întrebare în legătură cu serviciul sau cu viața lui, în general. ^Louise vede că schimbă repede subiectul când Étienne se preface că nu observă.

- Mă doare-n cot, sor'-mea... Mă iubește mama pentru doi.

- Și eu pentru trei, îi răspunde ea, mascandu-și tristețea.

Când toată lumea s-a culcat, se duce să se vadă cu Adrién și își

petrece noaptea de Crăciun cu el. Dimineaţa devreme se întoarce şi se strecoară în patul ei câteva ore, înainte ca familia să se reunească în jurul bradului pentru a deschide pachetele.

De când Adrien are şaptesprezece ani, iar Louise şaisprezece, se întâlnesc la Hotelul Drumeţilor, la camera 4, Este cea mai mică, cea mai ieftină, situată sub acoperiş şi se ocupă abia dacă celelalte sunt închiriate. Hotelul din La Cornelie era mereu ocupat altădată, pe vremea când uzina Magellan mai făcea angajări şi când solicitanţii din afara localităţii stăteau permanent. Astăzi, doar câţiva reprezentanţi şi consultanţi mai înnoptează aici şi cea mai mare parte a camerelor rămân libere. în prezent, doar Louise şi Adrien mai dorm în camera 4, singurii clienţi ai hotelului. Ar putea să-şi aleagă o alta, dar nu o fac, din superstiţie. Oriunde ar fi Adrien plecat prin lume, în noaptea de 24 spre 25 decembrie vine în La Cornelie, să petreacă noaptea cu Louise.

Louise îl iubeşte pe Adrien de când îşi aminteşte. Prima dată când l-a văzut era în ciclul primar, în prima zi de şcoală. El era în clasa a patra, ea a treia. L-a văzut venind târziu la cantină, împreună cu Étienne şi cu Nina. Era nou-venit în şcoală, cu sufletul la gură, roşu de emoţie, îi observa distrat pe ceilalţi, dar, de cum se întorcea spre cei doi prieteni, părea mai concentrat, Louise a încercat să nu-l privească, dar, de fiecare dată, fără să îi|i dorească neapărat, ca o anomalie oculară, îşi îndrepta ochii spre el. Privirea lui avea un avans mare asupra minţii, o preceda.

Două zile mai târziu, ea i-a vorbit

pentru prima dată. în recreație s-a poziționat intenționat pe traseul fratelui său, în mijlocul curții și a așteptat momentul când toți trei urmau să treacă într-un punct de întâlnire între două linii imaginare, cam cum ar face un trăgător de elită. Pe urmă a ieșit din șotronul ei, cu un puc în mână, pe care-l strângea foarte tare. Aproape surprins să dea de ea acolo, în curtea școlii, Étienne a mormăit către Nina și Adrien:

- Asta-i sor'-mea, Louise!

Ea le-a zâmbit, i-a salutat și a plecat să se întâlnească mai încolo cu fetele, roșie ca un bujor. A avut răgazul necesar să-și înece ochii albaștri în cei ai lui Adrién, în timp ce el, împreună cu Nina, i-au zâmbit politicos. Louise s-a tot gândit la chipul lui Adrién până la ora mesei. Adrién nu era frumos, dar iubirea și frumusețea nu au treabă una cu cealaltă. Sunt puse în aceeași oală din comoditate. Ca și cum ai alătura o stea și un cui doar pentru că ai putea agăța ceva dedesubt. Adrién degaja un mister și o profunzime fără legătură cu copilăria. Ca o enigmă.

Pe urmă au venit zilele de miercuri, serile, weekendurile. Câteodată, Louise se întorcea acasă și simțea că Adrién era acolo. în camera fratelui ei sau la subsol, ca să cânte. Chiar dacă încălțările nu-i erau aranjate în raftul pentru pantofi de la intrare. Se ascundea ca să-l poată privi. Mereu avea acea privire tandră ațintită de Adrién asupra Ninei, de îndată ce ea deschidea gura. Louise nu era geloasă: în fond, era aceeași privire ațintită și de Étienne asupra ei când nu știa că ea îl simțea, că îl surprindea, cea a unui frate asupra surorii.

După aceea a venit nenorocirea cu învățătorul Py. Louise nu înțelegea

de ce Adrién slăbea continuu şi pielea i se decolora. Devenise umbra lui însuşi. Recreaţii fără el. Ţinut în casă în fiecare seară. Nu-l vedea deloc, decât între două uşi. Étienne le-a spus într-o zi părinţilor:

- Py îi face viaţa grea lui Adrién!

Dar ce-o fi însemnând *îi face viaţa grea?*

Când Adrién a fost spitalizat din cauza învăţătorului, Louise a mers de mai multe ori cu bicicleta la dascăl acasă, a făcut recunoaşterea şi a decis să-i ude florile cu înălbitor. A ars totul pe timpul nopţii. Dimineaţă, rondurile de flori din jurul casei erau de culoarea urinei.

Perioada vacanţelor de vară o arunca pe Louise într-o suferinţă cumplită. Cei trei se pregăteau să meargă la gimnaziu, iar ea trebuia să rămână în şcoala primară pentru a face clasa a patra. Zilele urmau să se lungească, iar curtea să se micşoreze.

Într-o zi de iulie, au intrat împreună în casă, au ascultat muzică, au dansat, au urlat. Trei nebuni furioşi. Louise s-a ascuns întreaga după-amiază în camera sa. Când au plecat, a coborât şi şi-a imaginat, printre sticlele de suc abandonate pe masă, pe cele din care, dintre toate, a băut Adrién. Le-a adulmecat pe toate, ca un câine ce caută mirosul stăpânului printre altele.

în anii de gimnaziu se salutau timid când se întâlneau. Câteodată, Adrién o mai întreba cum mai merge la şcoală, cu materiile, cu profesorii, chestii din acestea... lar Louise răspundea mereu afirmativ înainte de ^a continua. Nu reuşea să se uite în ochii lui. în fiecare seară îşi imagina căsătoria lor, nunta, ţinutele festive, schimbul de verighete, muzica, pe Étienne şi pe Nina ca

martori, dar, când era în faţa lui, era incapabilă să lege trei cuvinte.

Lucrurile s-au schimbat când au plecat împreună la Saint-Raphaél în vara anului 1990. Fata nu a reuşit să doarmă în nopţile de dinainte plecării. Luni întregi aştepta ca mama să-i spună că, în vacanţa următoare, dacă Étienne va avea media generală mai bună, Adrién şi Nina vor veni şi ei în călătorie. Louise era convinsă că trântorul de frate-său va fi ajutat de cei doi prieteni. îi supraveghea notele, deschidea carnetul de elev pe rnriş înainte de a-l vedea părinţii. A descoperit media generală a fratelui şi a dansat prin cameră: media 14! Am câştigat!

în toiul verii vor fi împreună în aceeaşi casă. Adrién în camera de alături, Adrién pe plajă, împărţind mesele, cearşafurile de baie, prosoapele, acelaşi peisaj. Zidul dintre cei trei, până atunci de nedărâmat, s-a fisurat în ziua când ea a citit observaţiile profesorilor şi notele lui Étienne. A închis plicul, l-a strecurat în cutia poştală şi chiar în seara respectivă, în veselia generală, mama ei i-a sunat pe bunicul Ninei şi pe mama lui Adrién pentru a le cere oficial permisiunea de a le duce copiii pe malul mării,

Louise era ascunsă pe hol când Marie-Laure l-a anunţat pe Étienne că au fost cu toţii de acord. Era acelaşi *da* pe care Adrién i-l va spune într-o zi în faţa primarului.

*

Adrién intră în La Cornelie. Din refiex, trece prin faţa casei Ninei$_k$ conduce încet, nu este lumină în interior. înseamnă că trebuie să petreacă în altă parte de Crăciun. Cu atât mai bine, îşi spune el, nu este singură. Nu se poate abţine să nu traverseze oraşul, să ia la rând

străzile cunoscute pe de rost, ca să se apropie de casa familiei Beaulieu. Rămâne la distanță, ca să nu fie văzut. Marie-Laure și Marc au agățat ghirlande cu luminițe la exterior. Adrién și-o imaginează pe Louise la masă, uitându-se la fratele ei și întrebându-se dacă este. ultimul Crăciun alături de el. Adrién știe că Étienne este bolnav, i-a spus Louise. îi este foarte dor să o strângă în brațe, să-i simtă pielea, să o mângâie. Zărește umbre în interior. Are un șoc când Étienne apare pe holul de la intrarea în casă. Din mașina lui parcată la vreo douăzeci de metri, Adrién îl recunoaște dintr-o mie. Ar trebui să iasă din mașină ca să stea de vorbă cu el? Există o *prescripție*, cum se spune? Nu-și lasă timp de gândire și se întoarce cu farurile stinse, ca un hoț. Conduce până la Hotelul Drumeților. își ia rucsacul în care nu are decât un rând de schimburi și o periuță de dinți pentru o noapte, ia o frapieră ușoară cu o sticlă de șampanie, câteva scoici, unt sărat și pâine de secară.

Ca în fiecare an, nu este nimeni la recepție, patroana petrece și ea cu prietenele, codul de acces în clădire n-a mai fost schimbat de multă vreme: 1820A. Optsprezece, vârsta majoratului, iar douăzeci cea mai frumoasă vârstă. A, de la amor. Ea a lăsat cheia de ia camera 4 la vedere, pe tejghea. Adrién urcă trei etaje, descoperă mocheta roșie din anii '90, tabloul cu nori de deasupra patului, perdelele asortate, friza de pe pereții de culoare somon. Cele două calorifere ard, Adrién deschide fereastra câteva minute pentru a lăsa aerul glacial să mângâie textilele adormite, să le scoată mirosul de naftalină. Deschide bătrânul televizor pentru a avea

zgomot în cameră, o prezenţă, se duce în baia minusculă şi începe să deschidă câteva scoici pe o farfurie.

*

Étienne fumează o ţigară, observând stelele. „Sunt la ani-lumină distanţă”, spunea Nina. „Ceea ce vedem noi aici este deformat. Stelele sunt ca minciunile.”

Étienne şi-a impus toată ziua să nu se gândească la Nina. Interzis. Nina aparţine unei vieţi trecute. Să o aducă în prezent nu serveşte la nimic. Dar nu o vede pe ea decât în prezent, imprimată pe retină. Privirea i-a rămas aceeaşi. La fel de proaspătă, ca un metal preţios ţinut în siguranţă într-o cutie satinată.

Marie-Castille vine după el afară, cu un şal pe umeri.

- Eşti bine, iubitul meu? Ce faci aici? O să te ia frigul.

- Trebuie să-ţi mărturisesc ceva..., i-a spus cu o figură serioasă.

Marie-Castille se întunecă la faţă. Simte că de câteva săptămâni Étienne nu mai este acelaşi om. Pare preocupat. Abia îndrăzneşte să pronunţe cuvintele:

- Ce s-a întâmplat?

O fixează cu un zâmbet abia schiţat. Ochii lui o fac să se topească. Şi mereu va fi la fel. De îndată ce l-a văzut, pentru prima dată, a ştiut că va fi al ei. Îl iubeşte cu patimă, gelozie, obsesiv. Când l-a născut pe Valentin, fericirea de a-i oferi acest cadou lui Étienne a fost mai mare decât aceea de a deveni mamă. Şi-a dezvoltat latura maternă din dragoste pentru soţ, iar el este înnebunit după fiul lor. Valentin îi seamănă foarte mult tatălui.

- Poţi păstra secretul? o întreabă.

- Da, îi răspunde şoptit.

~ Promiți?

- Promit.

- îl pândesc pe Moș Crăciun.

-Ce?

- Mă prefac că ies ca să fumez, dar adevărul este că mai cred în Moș Crăciun. Sper să îl văd.

- Du-te-ncolo!... Ce m-ai speriat!

- Hai, că tocmai de aceea mă iubești!

A strâns-o în brațe. Femeia tremură. Lui îi pare rău de gluma proastă de dinainte. „Cum pot să fiu atât de prost? Și de laș...”

- Mi se pare că Louise se poartă cam ciudat în seara aceasta. Pare tristă, îi șoptește Marie- Castille la ureche.

- întotdeauna este tristă, răspunde Étienne, scurt. Nu doar de Crăciun.

- Ah, da? De ce? Nu am remarcat până acum niciodată.

- Ei, poveste veche.

- Ce poveste?

- Legată de un bărbat.

- Credeam că sora ta preferă fetele.

- Este ceva mai complicat.

își strivește țigara, își sărută soția pe gură ca să o facă să tăca și să-i arate că o iubește. Nu va mai putea să-i ascundă boala multă vreme. Doar vreo câteva săptămâni. în plus, pierde în greutate, iar mușchii i se atrofiază repede.

Totul a început de la un RMN abdominal și o scanare a toracelui. Colegilor, inclusiv lui Marie-Castille, le-a justificat plecarea de la program printr-o întâlnire cu un informator. Și trebuie să fie singur. Ținând cont de rezultatele analizelor și de mutrele specialiștilor, Étienne i-a cerut lui Louise să fie lângă el când se va trezi. I-au băgat un endoscop pe gât,

ca să ajungă până în duoden. Ce cuvânt: *duodenl* N-a mai auzit niciodată despre așa ceva. Louise i-a explicat că este ceva înfășurat în jurul capului pancreasului. „Ca un cauciuc în jurul unei jante, dacă vrei."

Cu ajutorul unei sonde, i-au examinat pancreasul în cele mai mici detalii și au prelevat mostre pentru o biopsie a tumorii, ca să evalueze stadiul.

Cancerul de pancreas se dezvoltă perfid. Fără să manifeste nici cel mai mic simptom. Când începi să simți ceva, este deja grav. Stadiu avansat. Este una dintre cele mai rele forme de cancer. Și cu o evoluție fulgerătoare.

„Este pentru prima dată când sunt primul la ceva", și-a spus Étienne. „L-am depășit, în sfârșit, pe frate-meu la ceva: sunt mai bun ca el la boală. Tata va fi, în sfârșit, mândru de mine."

Când s-a trezit, Louise era lângă el. Văzându-i fața surorii, a înțeles că situația este naspa. Și-a afișat un zâmbet artificial pe buze, dar ochii îi erau măcinați de frică. Până și pleoapele îi tremurau sub masca binecunoscută: „Totul va fi bine."

Louise stabilise deja programările necesare și un protocol de îngrijiri împreună cu medicii oncologi.

- Vei fi operat, vei face ședințe de chimioterapie foarte puternice, ca să se reducă tumoarea... Pe urmă, ți se va scoate pancreasul. Se poate trăi și rără el.

Étienne s-a gândit că trăia deja fără visuri și fără iubire. Doar Valentin conta printre stelele sale moarte, unicul strălucind pe cerul vieții sale. Fiul său este singurul care-l mai leagă de fiecare zi. De aceea prefera mai degrabă să dispară decât ca

Valentin să asiste la degradarea lui mizerabilă.

În urmă cu cincisprezece zile, Étienne s-a dus la Lyon, să fie consultat de sora lui. I-a cerut medicamente ca să nu aibă dureri.

- Să-mi pui acolo şi doza, da! Ceva care să fie mai tare decât narcoticele. După aceea voi pleca ştii tu unde, ca în filmele romantice pe care eu le detest, iar tu le adori. Vreau să mor la malul mării, înfăşurat într-o pătură... Aşezat pe o bancă. Un neică nimeni, Imaginează-ţi soarele ridicându-se pe chipul meu de muribund.

- Opreşte-te, Étienne, nu eşti nostim deloc!

- Nu-mi spui niciodată Étienne... Te antrenezi pentru când vei evoca amintirile cu fraţele tău?

Louise a început să plângă. I-a cerut iertare.

- Poţi să te faci bine.

- Nu. Ştii bine că nu pot. Ai văzut moaca doctorului? Am metastaze peste tot.

- Chimioterapiile sunt precise. Putem măcar încerca să reducem tumoarea.

- Ce duc eu încă de când aveam şaptesprezece ani nu poate nimic reduce.

Cavoul familiei Beau este situat lângă şoseaua naţională, care se întinde de-a lungul cimitirului municipal.

Pierre Beau se odihneşte lângă soţia şi strămoşii lui cărora le poartă numele, fără să-i fi cunoscut vreodată. A fost înmormântat cu numai câteva ore în urmă. O noapte înstelată, un zgomot de motor, o lumină slabă din direcţia şoselei îi luminează scurt numele şi prenumele gravate în marmură. Sunt farurile unei camionete albastre unde toate lucrurile sale neînsemnate, aruncate claie peste grămadă, se duc către Bretagne, în sudul departamentului Finistère.

Aşa se duce viaţa. La fel şi lucrurile. „Aşa fac, fac, fac micuţele marionete”, îi cânta Odile fiicei, agitându-şi mâinile drăguţe.

Marion este pe locul din dreapta, lângă Arthus, un fost marinar devenit anticar, căutător de obiecte vechi. Din Bénodet şi până la Quimper[11], toată lumea îi spune *Descurcăreţul* pentru că găseşte orice piesă, orice obiect dorit. De la jante pentru Renault 5 GTL până la un pavilion englezesc de grădină, trecând printr-o doză de iarbă sau un album original din anul 1966 al formaţiei Beatles. Un simplu telefon, o solicitare, iar Arthus răspunde:

- Să văd ce pot face.

Şi găseşte până la urmă. Doar Marion îl numeşte Arthur, *sufleţelul meu.* Lasă pentru alţii apelativul *Descurcăreţul,* mai ales că ea se descurcă cu mult mai rău decât el la vechituri.

în acest moment, nepoata lui Pierre Beau este şi ea aşezată tot pe locul din dreapta al unei maşini. Se îndreaptă spre proprietatea

Damamme, aşezată puţin izolat, la marginea unei păduri comunale. Nina nu ştie, dar, când bunicii erau proaspăt căsătoriţi, le plăcea să se plimbe cu bicicleta nu departe de ceea ce numeau Castelul. Pierre şi Odile treceau prin faţa porţilor tot anul, iar iarna, când copacii erau desfrunziţi, din depărtare, numărau, prin ferestrele mari ca nişte mese de lumină, încăperile luminate de candelabre frumoase, observând umbrele din interior. Niciodată nu şi-ar fi putut imagina că într-o zi nepoata lor va face parte din acele siluete.

La fiecare linie dreaptă, privirea lui Emmanuel se abate de la drum pentru a-i observa profilul Ninei. Fata este obosită. Pe măsură ce se apropie de casa lui, luminile sunt din ce în ce mai rare. Chipul fetei se cufundă în întuneric. Până la dispariţia completă. De când a venit Emmanuel să o ia, Nina nu a mai scos nici o vorbă.

Aţipise când a sunat telefonul. Aştepta apelul. Acest vino sa *mă iei* este un cadou al divinităţii, iar moartea bunicului, o binecuvântare. Ironie a sorţii: a fost lovit de un camion al societăţii deţinute de familia lui. Emmanuel este catolic. Iar el, care şi-a făcut împărtăşania şi confirmaţia se întreabă dacă este vreun semn, o atingere divină. I-a fost teamă să nu o piardă pe Nina după înmormântare. S-a gândit că nu o va mai vedea niciodată. Pentru că sunt puştii ăia doi tot timpul lângă ea. Şi trebuie să plece cu ei la Paris.

Deocamdată, nu spune nimic, pare năucită, fixând drumul cu privirea pierdută. Dar curând, când vor fi lipiţi unul de celălalt, va începe să vorbească. Va avea suficientă încredere ca să spună cât de mult te

face să suferi durerea unei morţi subite, atât de tare încât parcă explodează ceva în tine, ca nişte tăieturi de cuţit fără anestezie, cum închide în ea totul, în proiectele de viitor. Va povesti despre copilăria ei, despre mamă, despre bărbatul văzut în pivniţă noaptea, cărând păpuşile ei într-o cutie de carton, puţinul pe care-l mai aveau ea şi bunicul, pe urmă despre această femeie, ţigara, mirosul, pielea, blugii, vocea, camioneta albastră, obiectele dispărute, de la sare la borcanul de muştar. Marion şi tipul cel înalt – adineauri Nina şi-a imaginat că ar putea fi chiar tatăl ei – nu au mai lăsat nimic. Ca nişte câini care au mâncat un animal până la carcasă. Doar camera ei a fost scutită. Pentru a nu avea conştiinţa încărcată? Cei care fură un mort au conştiinţă?

Nina îşi va descărca sufletul mai târziu, pe pernă, iar Emmanuel va şti să-i ofere răspunsurile aşteptate, cuvintele potrivite, o va linişti, o va iubi.

Deocamdată, o serveşte cu un pahar. Pe urmă, cu un al doilea. Whisky sec, fără gheaţă şi fără apă minerală. Nina este însetată. Le goleşte cu viteza unui client obişnuit al birtului. Capul i se învârte, aproape instantaneu. Între două înghiţituri, alege un fragment din *Boys Dorit Cry* a formaţiei The Cure. Nina se simte bine în această casă deopotrivă străină şi familiară. Deodată, melodia şi vocea lui Róbert Smith o duc cu gândul la Adrién şi la Étienne. Îi lipsesc teribil. Le caută mâinile. închide ochii, ca să-i uite, ca şi cum ar trânti uşa în urma ei. începe să danseze acolo, în mijlocul salonului, sub ochii lui Emmanuel, care o doreşte din tot sufletul. De fiecare dată când se apropie de ea,

îşi reprimă dorinţe nestăvilite. Ca şi cum ar vrea să o iubească şi să o ucidă în acelaşi timp. Să o strivească şi să o sărute. îi este frică de sentimentele lui. De parcă Nina trezeşte în el un străin. O fiinţă întunecată ascunsă într-un ungher. Emmanuel se gândeşte că va trece, că o doreşte atât de mult încât îi sunt date sentimentele peste cap. Fără îndoială că aşa ceva se numeşte *dragoste la prima vedere.* Ce prostie!

Nina se mişcă în ritmul muzicii, cu picioarele goale, braţele îndepărtate, cântând *Boys Dorit Cry.* Emmanuel se apropie de ea, îşi adună toată blândeţea de care este în stare, se lipeşte de spatele ei, face aceleaşi mişcări. Dansează cu trupurile alăturate, ea geme, el o ia în braţe, o duce în cameră, pentru că aşa a dorit Nina. Pentru că i-a spus: „Vino să mă iei!"

Adrién deschide ochii, radioul-deşteptător arată ora 22.04. Nina nu mai este în pat. Locul ei este rece. O strigă. Vocea lui o trezeşte pe Paola, iar animalul se ridică cu greu şi merge spre bucătărie, la vasul cu apă. Adrién se duce şi el. Uşa de la intrare este întredeschisă. O strigă din nou pe Nina, urcă la etaj şi o caută m camerele goale. Casa aceasta rară nimic în ea îţi creează o stare de nelinişte, un decor de film de groază. îl macină o întrebare: cine a golit totul? Nu prea crede povestea cu hoţii. Lui Adrién îi este frică totuşi să nu dea nas în nas cu fantoma lui Pierre Beau. Tremură. Şi dacă el era? Dacă nu murise cu adevărat? Dacă era altcineva în locul lui în sicriu? Până la urmă, nu i-a văzut faţa în ziua accidentului. Doar picioarele, restul corpului era acoperit cu o pătură. Nu mai contează. Ar fi prea

simplu dacă morţii noştri nu ar fi morţi. Strigoii şi misterele ţin de cinema şi de literatură. Nu de viaţa reală, în viaţa de zi cu zi, tatăl lui este un prost, iar Nina de acum singură.

Unde o fi? Iese din grădină, atinge uşor cu picioarele pietricelele. Trei pisici sunt la picioarele lui, dar în rest nu mai apare nimeni. O fi plecat să se plimbe oare? El stă pe gânduri, neclintit între hortensii şi doi arbori fructiferi plăpânzi. Deodată, simte o prezenţă în spate, ca o umbră ameninţătoare, aproape lipită de el. Se întoarce urlând. Nu l-a recunoscut imediat, Adrién se gândeşte că Étienne o face intenţionat, ca sa-l sperie. îi plac glumele acestea nesărate. Adrién îl ceartă, enervat de-a binelea:

- M-ai speriat de moarte... Eşti dus cu capul!

De obicei, în astfel de situaţii, Étienne s-ar distra, ar jubila, dar acum rămâne fără voce, fixându-l pe Adrién cu ochii îngroziţi. Un scurt moment de tăcere. Lui Adrién îi este frică să înţeleagă:

- Unde este Nina? I s-a întâmplat ceva? întreabă cu o voce stinsă.

-Nu.

Étienne intră în casă, cu o figură abătută. Adrién îl urmează, pierdut.

- Ce-ai păţit?

- Unde este Nina? insistă Adrién.

- De unde să ştiu eu? Nu eraţi voi împreună?

- Eram. Dar s-a evaporat.

Étienne ridică mâinile, ca şi cum ar vrea să spună că-l interesează. Adrién nu ştie cum să interpreteze, mai exact, gestul. Până la urmă, Étienne şopteşte, fatalist:

- **Da, Nina.**

Urcă la etaj, își ia un slip și se aruncă pe pat, strânge cearșaful în jurul lui, în ciuda căldurii, și închide ochii. Adrién îl observă. Nu doar că miroase a alcool, ci și a nămol, mireasma pe care o au toți după o baie în lac. De obicei, Étienne își face duș după aceea, pentru că pute ca un ou stricat.

Adrién nu înțelege. Mai ales că Étienne nu este vreo ființă enigmatică de obicei. Iar acum pare că doarme, beat mort, în patul Ninei. în timp ce prietena lor a dispărut.

- **Nu te interesează să știi unde este Nina? întreabă Adrién.**

- **Și pe urmă, tu nu trebuia să fii cu Clotilde în seara asta?**
- **Vino, îi răspunde Étienne.**

Benődet și Quim^er sunt comune din departamentul Finistere, în vestul Franței

La Hotelul Drumeţilor, Louise se cuibăreşte în braţele lui Adrién. Nu trebuie să doarmă, doar să închidă ochii, dar să nu adoarmă profund. Trebuie să se întoarcă acasă, ca o adolescentă fugită pe furiş noaptea şi care trebuie să revină înainte de ivirea zorilor. Să se strecoare în cearşafurile reci din camera ei din copilărie şi în câteva ore să joace pentru nepoţii Louis şi Lola comedia cu Moş Crăciun coborât pe coşul de fum. Chiar dacă Etienne s- a prefăcut întotdeauna că o ignoră, Louise nu ş^-a simţit niciodată atât de apropiată de Paul- Émile cum s-a simţit de el. între ea şi Etienne este doar o diferenţă de un an, aproape că sunt ca nişte gemeni: aceleaşi reflexe, emoţii, frici, înţelegeri. Se şi aseamană din punct de vedere fizic. De câte ori nu a auzit Etienne, când şi-a prezentat sora, răspunsuri de genul:

- **A, da, ne-am dat seama!**

Louise mai speră ca Etienne să-şi schimbe părerea şi să accepte îngrijirile medicale. Pentru aceasta, are nevoie de un sprijin, fiindcă singură nu va reuşi. Având în vedere secretul profesional, *jiu* are dreptul să dea la iveală ceea ce ştie. în familie, doar Valentin mai cunoaşte adevărul. Nepotul ei a dat din întâmplare peste un text trimis de Louise către Etienne:

Te rog, acceptă îngrijirile medicale, trebuie
să ne păstrăm speranţa, am văzut cazuri şi
mai grele rezolvate. Trebuie să trăieşti.

Valentin a sunat-o imediat pe mătuşă, ca să se lămurească ce se întâmplă.

- **Mătuşica?**

- **Da, dragul meu.**
- **Tati este bolnav?**

4 - **Nu înţeleg.**

7

24 decembrie 2017

- **Am văzut mesajul pe telefonul lui.**
- **Vrei să spui că tu cauţi în telefonul tatălui ^u?**
- **Evident. Şi ai grijă că şi mama face la fel. Numai că o fac eu mai întâi ca să şterg şi să evit dramele.**
- **Ce fel de drame?**

Valentin a oftat înainte de a repeta:

- **Tati este bolnav?**

Louise a scornit pe loc o minciună.

- **Am greşit eu destinatarul. Voiam să îi scriu unui _ pacient pe nume Edmond... Edmond şi Étienne sunt unul după altul în agenda mea telefonică.**
- **Cum poţi să mă minţi, mătuşică? Tocmai pe mine? Credeam că pot avea încredere în tine.**

A urmat un lung moment de tăcere. Femeia şi-a dat seama că Valentin îşi îneca lacrimile.

- **Tatăl tău are cancer. Refuză tratamentele. Jură-mi că nu vei spune nimănui.**
- **Jur..., a şoptit băiatul.**
- **Nici măcar lui?**
- **îţi jur, mătuşică. O să ai grijă de el?**
- **Voi face tot ce se poate, dacă va fi de acord.**
- **De ce nu vrea să accepte?**
- **Pentru că el crede că este prea târziu şi că este deja *condamnat la moarte*.**

Din nou, un moment de linişte. Adolescentul a primit lovitura din plin: *condamnat la moarte* însemna că se terminase totul. Adică va rămâne orfan de tată. Pe urmă, a continuat firul întrebărilor. Voia să înţeleagă.

- **De ce crede asta?**
- **Pentru că se află într-un stadiu avansat al bolii.**
- **Dar tu, mătuşică, ce crezi?**

- **Că nu este niciodată prea târziu. Nu se ştie niciodată cum reacţionează corpul la tratamente. Trebuie încercat, ca să vezi.**
- **Şi cum îl vei face să-şi schimbe părerea?**
- **încă nu ştiu.**

Louise a dat greş. După trei săptămâni de la discuţia cu Valentin, Étienne tot nu s-a dus la şedinţele de chimioterapie. Nici nu-i mai răspunde la apeluri. Ca şi cum nu ar mai exista. într-o seară, s-a postat în faţa comisariatului, dar el a ieşit cu Marie-Castille. Ea îl aştepta la Nazir, o cafenea lipită de clădirea Poliţiei. Louise a remarcat că Etienne o văzuse, dar a trecut prin faţa ei, stând de vorbă cu soţia, ca să-i distragă atenţia. A luat- o de braţ, ştiind că niciodată Louise nu va îndrăzni să ii abordeze în prezenţa lui Marie- Castille.

în urmă cu trei zile, când a ajuns la casa părinţilor şi când i-a văzut pe Etienne, Marie- Castille şi pe Valentin în salon, cu câte un pahar în mână, şi-a zis că în timpul celor câteva ore petrecute în familie va reuşi să îl convingă. Ea şi Valentin s-au izolat pentru a sta de vorbă. Adolescentul este de o inteligenţă tulburătoare pentru Louise. La fel ca Aarien când era copil, un soi de maturizare forţată. De ce cresc unii copii mai repede decât alţii? Pentru Adrién, Louise ştie. Dar pentru Valentin, ea nu are nici o idee.

- **Mă gândesc să vorbesc cu tati, să-i cer să accepte îngrijirile medicale pentru mine.**
- **Problema este că tu nu ar trebui să ştii, oficial. Şi, în plus, tu eşti prea tânăr ca să porţi o responsabilitate aşa ae mare.**
- **Pot să-i spun că i-am scotocit în telefon, în cel mai rău caz,**

o să mă certe... Chiar dacă nu m-a certat niciodată.

- **Dar mama a aflat? a întrebat Louise, fără să creadă totuşi.**
- **Dacă ar şti mama, ar fi o dramă. Tati ar pleca de-adevăratelea... Nu vom mai şti niciodată ceva despre el. Tu ştii pe cineva care ar putea să-l convingă?**

Louise n-a stat prea mult pe gânduri.

- **Da... Adică aşa cred.**
- **Cine?**
- **Adrién şi Nina.**
- **Cine sunt ăştia?**
- **Prietenii lui din copilărie.**

Adrién deschide mari ochii şi zâmbeşte. Este cel de-al douăzeci şi treilea Crăciun petrecut împreună.

- **Vrei să fac un copil cu tine?**

Louise nu răspunde. Are patruzeci de ani şi nu s-a căsătorit niciodată. Câteva aventuri pasagere, o viaţă liberă legată de cea a lui Adrien.

- **Ţi-am stricat viaţa, îi spune el.**
- **îmi iubesc foarte mult viaţa, răspunde Louise. Dar acum ffate-meu şi-o strică pe a lui. Trebuie să găsesc o modalitate de a-l duce la spital, să aibă grijă de el... Nu pot să-l forţez. Mi-ar plăcea să stai tu de vorbă cu el.**

Adrien închide ochii. Louise nu ştie ce s-a întâmplat între el şi fratele ei, dar un lucru este cert: s-au certat la cuţite.

*

Nina nu doarme. îl ascultă pe Romain cum respiră. A petrecut un Crăciun deosebit, cald, fericit. Nu a mai petrecut un altul aşa de frumos de pe vremea când trăia bunicul. La miezul nopţii, şi-au deschis cadourile: ciocolate şi stilou pentru Romain, o cutie de creioane colorate şi un bloc

mare de desen pentru ea. Nina nu a reacţionat, cu ochii măriţi de uimire, ca şi cum ar fi descoperit cutia neagră a unui avion prăbuşit în urmă cu douăzeci şi trei de ani.

- **De unde ştii? a întrebat până la urmă.**
- **Ştiu.**
- **Cine ţi-a spus? Nu am mai atins un creion de când aveam optsprezece ani.**
- **Ţi-am văzut nota de desen de la Bacalaureat.**
- **Unde?**
- **Am făcut nişte căutări.**
- **Notele de la Bac sunt ca dosarele medicale... chiar dacă multe lucruri s-au pierdut... De ce te-ai oprit din desenat?**
- **Pentru că am trecut la altceva.**
- **Ce altceva?**
- **La viaţă. Cea adevărată.**
- **La optsprezece ani?**

-Da.

- **Desenează-mi ceva.**
- **Acum?**
- **Da.**
- **Am uitat.**
- **Nu te cred.**

Nina şi-a deschis blocul de desen, a scos un creion. Mâinile îi tremurau.

- **Aşază-te în faţa mea, i-a spus el.**
- **Trebuie să pozez?**
- **Nu-i nevoie. Nu va dura mult timp.**

Nina a trasat câteva linii şi i-a întins lui
Romain foaia.

- **Uite.**

Romain a descoperit capul unui omuleţ, cam cum desenează copiii de la grădiniţă. Un cerc drept cap, două mai mici ca ochi, două puncte pentru nas şi un linie dreaptă ca gură.

- Parcă sunt un morocănos, a constatat maliţios. Cât de mult semăn cu tata!

Au izbucnit în râs.

- Nu mai ştiu să desenez.

- Este ca în iubire. Mi-ai spus că trupul tău a uitat cum se face dragoste şi totuşi...

- Totuşi, ce?

- Mergem în cameră?

Au petrecut noaptea făcând dragoste. A fost mai bine decât prima dată. încep să se cunoască. Nu mai sunt surprinşi de mirosul pielii lor. Dimpotrivă, mirosurile lor se combină şi este bine. „Nu trebuia să mă îndrăgostesc", şi-a spus Nina. Ultima dată a ajuns într-un coşmar şi acum, că a reuşit să iasă, nu mai vrea să intre din nou. De ce se spune că *dragostea este oarbă*? Ea se aştepta să-i deschidă ochii. Şi totuşi, a cunoscut exact contrariul: un fel de orbire groaznică.

Nina îşi pune o cămaşă găsită în şifonierul lui Romain. Coboară în living. Resturile mesei de sărbătoare sunt pe masă. Hârtiile de cadouri sunt pe jos. Bob doarme pe canapea, lipit de pisică. Nina îşi pune blocul de desen pe genunchi şi desenează animalele. O face în linişte, şterge, reia. Peste o oră a terminat. Rezultatul nu este dezastruos. Este obişnuită să deseneze animale, şi-a petrecut copilăria făcându-şi mâna cu Paola şi cu pisicile. Nu a uitat nimic. Termină desenul şi simte durerea urcând. O lacrimă cade pe măsuţă, alături de cupele goale de şampanie. Pe urmă două, trei, patru. Le lasă. De câţi ani nu le-a mai lăsat să curgă?

*

Étienne şi Marie-Castille fac dragoste. El pe spate, ea deasupra. îi este mai convenabil, este epuizat. Şi

de când a ajuns la părinţi, mai mult moţăie, ca să-şi aline durerea fizică şi psihică. Sărbătorile de sfârşit de an sunt bune, abia termini de mâncat şi o iei de la capăt cu aperitivul. Vinuri de colecţie sunt aduse din pivniţă. Părinţii lor, fericiţi să-i vadă pe toţi reuniţi, îi răsfaţă. Chiar dacă a devenit inspector de poliţie, tatăl său tot îl consideră un ratat. Étienne observă că bunicul îi preferă pe Louis şi Lola în detrimentul lui Valentin. Privirea lui asupra celor trei nepoţi nu este aceeaşi. Fără îndoială că Valentin îi seamănă prea mult. Faţă de Louise, tatăl este altfel. Este fată şi se spune că taţii sunt mai tandri cu fetele. Şi totuşi, dacă ar fi să te iei după povestea familiei, Louise a fost un accident. Copilul nedorit. Ultima micuţă, ca un cadou otrăvit. Cea pentru care mama a fost obligată să-şi întrerupă serviciul câţiva ani. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, pe Étienne părinţii lui şi l-au dorit foarte mult.

Marie-Castille l-a trezit în toiul nopţii: i-a simţit gura soţiei pe sexul lui. A mângâiat-o pe păr, cu ochii închişi, prefăcându-se că apreciază. Pentru a se excita, îşi imaginează scene incredibile, nimic altceva. Fixează sfârcuri şi cururi imaginare, inventează o fată cu mască pe faţă, fierbinte, legată la încheieturile mâinilor, pe care o aduce la orgasm. Trebuie să-i reziste erecţia, dacă nu, ea va plânge, va începe să se văicărească, să-i spună că nu o mai iubeşte. Cu toate acestea, o iubeşte. Dar acum este greu. Are nevoie să fie singur. Să se organizeze la Lyon şi să-şi organizeze dispariţia. A făcut o asigurare de viaţă pe numele fiului, să nu-i lipsească niciodată nimic. Cu toate că ştie că lui Valentin nu-i va lipsi nimic: doar un tată. Până la

urmă, boala îl avantajează. Este sfârşitul circuitelor, al maşinilor teleghidate, nu mai poate intra în manejuri ţinându-l de umeri, s-a terminat cu timpurile când Étienne putea să dea în mintea copiilor ca să fie la înălţimea fiului său. Valentin va intra într-o nouă etapă de viaţă când va pune întrebări, ca de la bărbat la bărbat. Ce să-i spună Étienne? Ce sfaturi din partea lui ar putea avea cea mai mică valoare?

Marie-Castille este comisar de divizie[51], are un salariu foarte bun. Casa este deja plătită. Nu duce credite în cârcă. îşi va reface viaţa. Ideea că soţia şi fiul se vor reculege la mormântul lui îl bulversează.

Trebuie să-şi organizeze dispariţia. Chiar si mort, va trebui să dispară. Fără acte ae identitate asupra lui. Să sfârşească într-o groapă comună. Deocamdată îşi imaginează un sex în grup, cu fete deasupra şi sub el, al naibii de frumoase, cu trupurile întrepătrunse, guri deschise, plăcere în gât, răsuflări, dantele, piele şi tocuri cui. Ejaculează. îi vine să plângă, aşa de tare se simte uşurat. S-a terminat. îşi sărută soţia, lipită acum de el, îi şopteşte un *Te iubesc* la ureche. închide ochii, o aude pe Louise cum opreşte maşina sub ferestre şi opreşte motorul. Zgomote pe podea, o geană de lumină sub uşa camerei când ea aprinde lumina pe hol, apa curgând la baie. Sunetele copilăriei şi ale adolescenţei sale. Cunoşti totul într-o casă, din obiceiurile ei, mai puţin zgomotele din ea. S-a stins lumina. Louise a intrat în camera ei. Ca în fiecare an, sora lui a petrecut noaptea de Crăciun cu un bărbat.

Comisar de divizie – grad militar de ofiţer superior de poliţie în Franţa

Nina deschide ochii. Emmanuel, întins lângă ea, o priveşte şi îi zâmbeşte.

- Vorbeşti în somn,

- Ai sunat pe bunicul?

- Nu.

- Am visat că a murit... iar el este deja mort.

- îmi pare rău.

Ea se întoarce pe o parte şi îşi aduce genunchii la piept, în poziţie fetală.

- Sunt singură-singurică acum.

- Sunt şi eu aici.

Nina îl priveşte fix. îşi bate joc de ea? Profita de situaţie? De ce să se ocupe un bărbat de o puştoaică aşa, ca ea? Abia dacă se cunosc.

îşi adună gândurile ^i îşi face lista cu lucrurile de făcut mai întâi:

- Trebuie să mă mut, să-mi golesc camera înainte de a pleca la Paris.

- De ce?

- Pentru că locuinţa nu mai este a noastră. Buni a închiriat-o de la Primărie.

- Ţi-o voi cumpăra eu!

- La ce bun să ai bani dacă nu pentru a-i ajuta pe cei dragi?

- Dar... nu este de vânzare... Şi ce vor spune părinţii tăi?

- Iubita mea, am douăzeci şi opt de ani.

- Tocmai mi-ai spus *iubita mea*.

- Da, pentru că tu eşti iubita mea. Marea mea iubire. Niciodată nu am iubit aşa cum te iubesc, Nina.

îl îmbrăţişează. Pentru prima dată în viaţă primeşte o asemenea declaraţie. Ca în cântecele care te fac să visezi. A plâns când a ascultat pentru prima dată Un *homme heureux* a lui William Sheller. *De ce*

oamenii care se iubesc* sunt *mereu cam aceiaşi?
4
8

38 *august*
Î994

- **Eu şi Adrién avem o teorie. Credem că, atunci când viaţa ne ia ceva, ne şi dă ceva la schimb.**

- **Spui aceasta pentru că m-ai întâlnit?**

-Da.

Emmanuel o ia în braţe, o mângâie, o sărută pe corp de parcă ar fi fost o piatră preţioasă, caută să ajungă între picioarele Ninei. Reuşeşte. Ea tremură. Se gândeşte: „Nu mai sunt singură, cineva mă iubeşte. Nimeni nu mă va mai abandona. Mă iubeşte".

*

Adrién iese să o plimbe pe Paola pentru că Nina nu AS-a întors după ce a lipsit toată noaptea. în timp ce face turul cartierului, căţeaua bătrână pare să ducă în spinare tot atata tristeţe cât el. Ambii înaintează cu greutate, cu privirea în jos, privind asfaltul, fără să înţeleagă ce li se întâmplă.

„Unde este Nina?" se întreabă Adrién. „Dacă ar fi fost aici..."

Se ridică să o sune pe Marie-Laure. Nu, nu a văzut-o nici ea. l-a sugerat să-l sune şi pe Emmanuel Damamme. Dar el n-are nici un chef. Ceva la acest bărbat îi creează repulsie. Nu ar şti să spună de ce, doar dacă nu ar fi gelos pe Emmanuel. Suportă cu greu ideea că Nina este cu un tip frumos, înalt, inteligent, bogat, irezistibil. Tinereţea lor, văzută ca o forfă, a fost complet bulversată, zdruncinată.

Se încurajează singur, spunându-şi că, în două săptămâni, totul se va termina. Adrién o va duce pe Nina departe de aici. Pe urmă, mânia revine ca un bumerang. De ce a murit Pierre Beau? Era atât de bine înainte, cu toţi trei. Ei nu o ştiau, visau la un viitor la Paris fără să-şi dea seama

că, în La Camelie, în afară de anul Py, a fost ca în Rai. Baza, sprijinul de care aveau nevoie pentru a-şi lua cu toţii zborul. Locul unei copilării liniştite şi protejate, un leagăn îndepărtat al nefericirii. Ţinând-o de lesă de Paola cu o mână, Adrién îşi şterge o lacrimă cu cealaltă. „Étienne era la stânga, Nina la mijloc, eu la dreapta." Orizontul, atât de limpede în ziua când au sărbătorit că au luat Bacalaureatul în luna iulie a anului trecut, devine întunecat. Este ora 8 dimineaţă, vara. Şi totuşi, lui Adrién i se pare că este miezul nopţii, iama,

O aduce înapoi pe Paola, le hrăneşte pe ea şi pe pisici, umple gamelele de apă proaspătă pentru că lui Etienne nu-i va trece prin cap.

***Etienne*... Adrién urcă la etaj, împinge uşa, îl priveşte adormit în patul Ninei, ca pentru a se asigura că nu este doar un vis. Este lungit pe burtă, cu o pernă pe cap. Adrién se gândeşte la Louise, îşi înăbuşă tendinţa de a vomita acolo, în casa mortului şi a dispărutei.**

Sare pe bicicletă şi pedalează repede, aşa de repede încât aproape că îşi pierde răsuflarea. Când ajunge la staţia de alimentare, abia mai suflă. Deschide ghereta şi scoate pompele de gaz şi de benzină. Un Renault Clio roşu opreşte:

- Un plin, tinere, te rog!

*****

Nina iese din baie şi îşi vede chipul în oglindă, transfigurat de durere. Vrea să reînceapă rapid serviciul la familia Damamme. Îi spune lui Emmanuel că i se pare de neconceput să se întoarcă acasă şi să petreacă zile întregi într-o casă goală.

- înţeleg, răspunde bărbatul.

Vrea să o conducă acasă, dar ea nu este de acord să fie văzuţi împreună.

Angajata pentru o vară şi fiul patronului nu pot fi văzuţi că ajung la serviciu în aceeaşi maşină.

- Pe urmă, mă vor privi nu ştiu cum. Şi aşa sunt o orfană.

Emmanuel îi spune că nu are deloc intenţia să-şi ascundă relaţia.

- îmi doresc ca toată lumea să ştie că suntem împreună.

Iar pe drumul de la proprietate la societatea Transports Damamme, în maşina lui Alpine 610, roşie, Emmanuel rosteşte aceste cuvinte:

- Eşti atât de tânără, Nina. Cred că trebuie să te recuperezi. Să pleci în două săptămâni la Paris, ar fi o nebunie. Stai acasă un an şcolar şi te vei întâlni cu Etienne şi Adrién la începutul anului viitor.

Ar fi atât de simplu, îşi spune imediat Nina. Probabil că aceasta ar fi soluţia. Să se recupereze înainte de a pleca. Deocamdată, este bulversată complet, ca după o doză de droguri. A mai văzut puşti de liceu scoşi din minţi după ce au prizat ceva. Capul, muşchii dureroşi, starea de rău, durerea, amintirile neplăcute o fac să creadă că este în aceeaşi stare cu a unui tip întors la ora 8 dimineaţa de la o petrecere de pomină,

- Pe urmă, în acest timp, vei continua să lucrezi la noi... Timp de un an vei putea să aduni un capital care să-ţi permită să trăieşti liberă la Paris... Iar eu, te voi proteja un pic, adaugă Emmanuel.

Bărbatul dă drumul mai încet la radio. „Un cântec de vară", se gândeşte Nina. „în alte locuri este cu adevărat vară, oamenii se duc la plajă."

Mâncaţi-mă! Mâncaţi-mâ!
Mâncaţi-mâl Aşa spune
drogatul care implorâ în timp
ce se distrează cu sufletele Şi

deschide obloanele per-cep-ţi-ei...

De câte ori Nina, Étienne şi Adrién nu au dansat şi cântat peste aceste cuvinte râzând ca balenele. Este expresia lui Joséphine: *a râde ca balenele.* Din clipa în care bunicul ei a murit, toate balenele lumii au încetat să mai râdă. Să te gândeşti la cei doi băieţi este ca şi cum ai convoca toate amintirile din copilărie în timp ce eşti un adult. Viaţa uşoară şi bucuria ii păreau îndepărtate. Acum o lună încă mai făceau dansul covorului la Club 4.

- **Ai putea să mă duci la mine acasă la prânz? Trebuie să verific dacă animalele mele sunt bine.**
- **Desigur.**
- **Mulţumesc.**

O mângâie pe genunchi. Mâinile lui sunt mari şi frumoase. Nina îi prinde degetele şi le sărută în timp ce închide ochii. „Nu mai sunt singură, cineva mă iubeşte. Nimeni nu mă va mai abandona. Mă iubeşte."

- **Ai nevoie să-ţi remobilezi casa pentru că mama ta a luat totul... Vom merge să cumpărăm mobilă împreună.**

Mama, se gândeşte Nina. Obiectul acela care a fumat o ţigară lângă mine. Prea multă suferinţă ucide suferinţa. Nina dă mai tare la radio şi cântă trist:

Mâncaţi-mă! Mâncaţi-măl
Mâncaţi-mă!
Aşa spune drogatul care
imploră în timp ce se distrează
cu sufletele Şi deschide
obloanele per-cep-ţi-ei...

*

în acel moment, Adrien zăreşte Alpine-ul roşu trecând în viteză. Ca într-o scenă de cinema accelerată. Adrien îi ghiceşte părul Ninei,

profilul, ceafa. Fără îndoială că este cu El L-a trădat. L-a preferat pe dandy-ul acela,

în ghereta lui, simţindu-se complet demoralizat cu gândul la noaptea ce a trecut, ar vrea să-şi ia zilele. Oare o poţi face dacă bei benzină? Să fi fost cineva care s-a sinucis făcând plinul? Iar, colac peste pupăză, trebuie să ia masa cu tatăl său. Părintele vrea să stea de vorbă în legătură cu mutarea la Paris,

- **Trebuie să aranjăm lucrurile, i-a spus la telefon.**

Sylvain Bobin nu ştie să facă decât acest lucru: *să aranjeze.* Nu este un tată, ci un administrator. Adrien nu a avut curajul să-i răspundă:

- **Nu, vreau să mă descurc singur.**

Şi-au dat întâlnire la restaurantul din Hotelul Drumeţilor. Un loc puţin şic. De obicei se întâlnesc la Pizzeria din Port, situată lângă pasarelă – botezată aşa de patron, un nostalgic al Mediteranei, chiar dacă nu au fost niciodată vapoare în La Cornelie. Poate doar câteva bărci. Va fi cu siguranţă ultima dată când Sylvain Bobin va mai pune piciorul în La Cornelie. Poate a decis să schimbe localul pentru că vrea să sărbătorească faptul că a scăpat de povara întreţinerii unui minor, sfârşitul obligaţiilor.

- **Restaurantul Drumeţilor? Ia te uită, taică- tu se rupe în figuri! a ironizat Josephine.**

Este ora 14. Marie-Laure intră în grădina lui Pierre şi Nina Beau. Totul este uscat: florile şi legumele se usucă deja de sete. Şi abia l-au îngropat ieri pe Pierre. Cât este de fragil tot ce lasă un om în urma lui!

Câte luni îi va lua ploii să împrăştie pietrişul, fisurilor din pereţi să se mărească, buruienilor să acopere tot,

umidităţii să înnegrească balamalele, vânturilor să strice ţiglele?

Marie-Laure observă lăstarii de roşii pe tije. în mod normal, s-ar apuca de treabă imediat, iar până acum ar fi udat deja cu stropitoarea. Dar este ceva, mai urgent. îl strigă de mai multe ori pe Etienne. Băiatul nu-i răspunde. Intră în casă şi descoperă din nou camerele goale. Cine ar fi putut face aşa ceva?

Marie-Laure urcă în camera Ninei şi îşi găseşte fiul dormind. La piciorul patului, căţeaua deschide un ochi şi îl închide imediat la loc.

Marie-Laure pare uimită că îl descoperă singur. Pune o mână pe umărul lui gol. îşi aminteşte de ziua câna l-a născut: pielea îi este aceeaşi, foarte catifelată, ca o pânză satinată. îi place şi acum să respire cu el, ca atunci când era copil. Nu mai are curaj să o facă acum, pentru că este aproape bărbat, să-şi pună nasul la gâtul lui şi să sufle cu zgomot. Numai că acum inspiră mirosul tricourilor lui în coşul de rufe murdare,

Etienne deschide ochii mormăind.

- Clotilde a dispărut, i-a spus mama lui. Părinţii ei sunt îngrijoraţi, o caută peste tot,.. Mi-au spus că aţi fost împreună aseară.

- **Crăciun fericit, Simonei**
- **Crăciun fericit, piticule!**
- **Nimeni nu mi-a mai spus *piticule* tn afară de bunicul,**

Simone zâmbeşte şi se bosumflă în acelaşi timp:

- **Şi doar ţi-am spus să nu vii astăzi!**
- **Nu puteam să vă las să vă ocupaţi singură de toate animăluţele!**
- **Am întâlnit un bărbat şi mă place, spune Simone.**

Nina este stupefiată. Pendulând între a pune la îndoială vorbele auzite şi stupoarea mărturisirii, o fixează pe Simone ca şi cum cea din urmă tocmai recunoscuse o crimă şi i-a arătat locul unde a ascuns cadavrul. Discretă, adorabilă şi elegantă în permanenţă, Simone era văduvă de mai mulţi ani, ducând şi doliul fiului său dispărut, un veşmânt ca de plumb, tot timpul tăcută. Nina aproape că uitase că persoana din faţa ei ar mai putea avea ceva feminin.

- **Aseară am petrecut împreună. Şi a fost teribil de bine. M-a invitat şi,., am rămas peste noapte la el, îi mărturiseşte, zâmbind, Ninei.**
- **Este ceva extraordinar, Simone!**
- **Da, da. Tu ai spus-o: este ceva extraordinar... Credeam că am terminat cu... astfel de lucruri.**

Nina îşi muşcă buzele, ca să nu râdă.

- **Cum l-ai întâlnit?**
- **La dans... în fiecare duminică, vecina mea cântă la chitară la Casa de Cultură. Este o chestie pentru bătrâni, cu dansuri. Ce oribil mi se părea!,.. Eu sunt interesată de Matthieu Chedit, M dacă preferi aşa. înţelegi?**

-Da.

- **Pe scurt, un bal pentru văduvi. Cu mâncare, ring de dans şi luminiţe colorate. La început, nu voiam să merg... Dar vecina a insistat. Mai mult m-a târât până acolo... Şi până la urmă, chiar este un tip drăguţ. Se numeşte André. I-am sărit imediat în ochi. Dar tu?**
- **Eu ce?**
- **Ai întâlnit pe cineva?**

Nina nu se aştepta la această întrebare. Mai ales din partea lui Simone. Clar lucru: când crezi că îi cunoşti pe oameni, te surprind cu ceva... Cele două femei spală gresia cu multă apă, chiar dacă afară sunt minus cinci grade în această dimineaţă. Trei câini se mişcă în jurul lor. Trebuie şters bine până când cimentul rămâne uscat, altfel suprafeţele îngheaţă, ceea ce ar fi fatal puilor şi animalelor cu artrozã. Au multe ore de lucru, de tremurat una lângă alta, înfofolite în gecile lor groase, cu gluga pe cap.

- **Nu, nu am găsit pe nimeni, îi răspunde până la urmă.**
- **Ah, da? Credeam că ai. Aş fi spus că petreci nopţi plăcute.**

Nina roşeşte ca o elevă de liceu.

- **Nu am întâlnit pe nimeni... Să spunem doar că... am petrecut o noapte frumoasă de Crăciun, ai dreptate.**
- **Eram sigură! jubilează Simone. Cu cine?**
- **Cu domnul care l-a adoptat pe Bob, mărturiseşte Nina roşind de-a binelea.**
- **A, da. înţeleg. Bine, foarte bine. Şi ce mai face Bob?**
- **Bine, foarte bine, glumeşte Nina.**
- **Este fericit?**
- **Foarte.**
- **Eu o să-l iau pe Cannelé. ÎI duc la mine.**

Nina este şocată.

- Credeam că nu mai vrei câini la tine acasă.

- Şi eu credeam la fel. Ştii, Nina, se întâmplă să credem ceva. Şi apoi să ne înşelăm.

*

Louise intră în camera lui Etienne, închide încet uşa în urmă. După împărţirea cadourilor, fratele ei s-a dus să se culce, pretextând că îl doare capul. Acum doarme. Louise se aşază pe pat ca să-l observe şi îi pune delicat două degete la încheietura mâinii, pentru a-i lua pulsul.

Poartă încă mirosul lui Adrien. îl duce cu ea ca pe o haină pe care o va purta zile întrebi. Pe urmă o va aşeza într-un cuier pâna la următoarea întâlnire. Privindu-şi fratele cum doarme, îşi aminteşte de Saint-Raphael. Vacanţa de vară petrecută în trei. Prima dată când a văzut un băiat dormind a fost cu Adrien. Exact ca în această dimineaţă, s-a întors pe furiş în camera ei. Nina şi Etienne plecaseră împreună cu Marie-Laure şi Marc să facă scufundări. Adrien alesese să rămână acasă din cauza fricii lui teribile de şerpi, a spaimei de a nu da nas în nas cu un animal submarin. Louise a rămas mult timp lângă el, pe urmă a închis ochii. Lui i-a luat cateva secunde să o zărească, să o ghicească, aşezată într-un balansoar la doi metri de el. l-a zâmbit, i-a cerut să vină lângă el. Ea s-a aşezat la marginea patului.

- Ştii, nu sunt decât un băiat ca toţi ceilalţi, i-a spus el.

Răspunsul a venit imediat:

- Tocmai de aceea te iubesc.

- Mă iubeşti?

- Da, încă de când eram o fetiţă.

- **Şi acum eşti la fel de mică.**
- **Nu, nu: am treisprezece ani deja. Ai sărutat vreodată o fată?**
- **Pe gură?**

-Da.

- **Nu. Nu am sărutat niciodată pe nimeni.**
- **Ai făcut deja dragoste?**
- **Păi, nu. Fiindcă nu am sărutat niciodată pe nimeni.**
- **Vrei să încercăm? I-a întrebat.**
- **Să facem dragoste?**
- **Nu, să ne sărutăm.**

Adrien a făcut semn din cap că este de acord. Fata s-a strecurat sub cearşaf, s-a lipit de trupul lui, i-a pus capul pe umăr. Inima îi bătea să-i sară din piept, dar în dimineaţa aceea se simţea foarte curajoasă. Ar fi putut să rămână multă vreme aşa, în camera respectivă, cu fereastra deschisă, cu jaluzele trase, cu razele de lumină ce abia pătrundeau, iar afară cu arii de greieri. începeau să cânte de la ora 10, imediat cum soarele se aşeza pe coama pinilor. Era semnalul lor de început. Louise s-a aşezat în pat şi s-a dezbrăcat. Purta o rochie din bumbac cu bretele galbene, fără lenjerie intimă. Adrien era în chiloţi. I-a prins rochia în mână, a adulmecat-o:

- **Miroşi bine.**

Era goală, lipită de el. Adrien s-a îndepărtat puţin, să o privească mai bine. S-a plimbat cu privirea pe fiecare parte a corpului său, ca fascinat. Parcă admira pânza unui maestru.

- **Eşti frumoasă, Louise.**

Pe urmă, a atins-o cu vârful degetelor. Chipul, gura, gâtul, sânii, pântecul, sexul, coapsele. A coborât şi a urcat de mai multe ori de-a lungul corpului ei. Doar cu vârful degetelor. Louise încă îşi mai

amintește de fiorii de atunci, de pielea ei ca de găină, de lichidul cald între coapsele sale. Ca o dorință nestăvilită venită în pântec de a urina. Până la urmă a închis ochii. I-a spus:

- **Mă mângâi adesea cu gândul la tine. Vrei să vezi cum?**

Adrien a răspuns că da. Atunci fata s-a întins pe burtă, a întors capul spre el, l-a privit în ochi și a început să se mângâie. Și-a împins rochia spre iubit, de parcă ar fi vrut să-i respire mirosul, fără să o atingă. La rândul lui, s-a întins cu fața în jos și a imitat-o. Au ajuns în același timp la orgasm, ținându-se de mână.

Câtă liniște în cameră, cu ochii lui Louise ațintiți asupra celor ai lui Adrien. S-au apropiat și s-au sărutat pe gură, căutând fiecare limba celuilalt. Apoi au adormit, împărțindu-și din căldura trupurilor.

- **Te mai gândești la el, mormăie Étienne.**

Louise tresare.

- **Nu. La tine mă gândesc. Trebuie să stăm de vorbă.**

Étienne își strânge o pernă la piept.

- **Ieși din camera mea: am văzut în ochii tăi că la el te gândeai. Nu ai știut niciodată să minți.**
- **Este adevărat că la minciuni tu ești expertul.**
- **Ce vrei?**
- **Să accepți să mergi la spital.**

Bărbatul se întoarce cu spatele.

- **Nu mă duc.**
- **Este o prostie! Dacă nu o faci pentru tine, măcar pentru Valentin!**
- **Ca să mă vadă cum sufăr? Cum mă măcelăresc ăia? Cum îmi cade părul? Să mă clatin după ședințele de chimioterapie și să nu mai pot sta în picioare? Vrei ca**

băiatul meu să vadă toate acestea?

- **Măcar te va vedea că lupţi 1**

Marie-Castille intră în cameră.

- **Ce faceţi aici? De ce strigaţi unul la altul?**

Louise îi zâmbeşte.

- **Nu s-a întâmplat nimic... Voiam să mergem împreună la un prieten vechi.**

- **Ce prieten? întreabă Marie-Castille, suspicioasă.**

, – Să nu mai vorbim despre asta, i-o taie Étienne. Nu merg. Doamnelor, aveţi bunătatea să ieşiţi din camera mea? Aş vrea să mă ridic şi sunt în pielea goală. Doar îmi cunoaşteţi pudoarea legendara.

Louise se ridică şi iese, copleşită. încearcă să-i zâmbească lui Marie-Castille, dar nu reuşeşte. Preţ de o clipă îi vine să se întoarcă spre ea ca să-i spună adevărul, să găsească în cumnată ajutorul atât de necesar pentru a-l face pe fratele ei să se răzgândească. Étienne îi ghiceşte intenţiile şi îi aude gândurile, îi strigă rece:

- **Louise, nu!**

Ea îşi reprimă tendinţa de a urla, îşi înghite lacrimile şi iese din cameră. în spatele uşii, îi aude pe Marie-Castille şi pe fratele său cum se ceartă.

- **Calmează-te... Totul va fi bine...**

- **la te uită cum o face pe şefa cu mine... Un prieten de liceu... n-am chef să-l văd... Louise insistă... Mă ia durerea de cap cu voi, toţi... vreau să fiu singur... te rog... sunt obosit...**

- **îmi ascunzi ceva, Étienne...**

- **Da: puţulica mea.... Nu vreau să mă vadă gol-puşcă... Nu mai plânge... Este Crăciunul... Pace... milă creştină... pace.... suntem în vacanţă... Să vină să mă enerveze**

până şi în camera mea!...

Valentin o vede pe Louise. Dintr-o privire l-a făcut pe băiat să înţeleagă că nu a reuşit nici de data aceasta.

*****

Intru în casă cu braţele încărcate de pachete. Le aveam în portbagajul maşinii mele de mai multe zile, dar aşteptam Crăciunul ca să le ofer. Gata, am trecut de partea cealaltă: debilitate profundă. Fac cadouri până şi pisoiului meu. Sunt semnele unei senilităţi precoce.

Las un nou coş foarte confortabil lângă calorifer, un suport de joacă pentru pisici nu departe de canapea, în timp ce în câteva luni aici va fi lupta pentru putere. Mişc câte jucării în faţa ^feţişoarei lui mici: unele din plastic, oribile. îşi pune lăbuţa pe o minge minusculă si o face să se rotească. Uitându-mă la Nicola, îmi spun că şi eu am urât să fiu un copil unic în familie. Şi dacă m-aş duce să aduc un altul? Tot aşa micuţ, ca să crească împreună şi să fie pe aceeaşi lungime de undă. Nicola s-ar plictisi mai puţin cu un congener având patru picioare decât cu mine, una dintre cele mai sinistre şi mai singuratice fiinţe de pe planetă. La mine acasă, chiar şi plantele se sinucid până la urmă: refuză să se alimenteze, cad de la ferestre, se automutilează. Noroc că teiul meu este bătrân, a avut vreme să crească înainte de venirea mea, să atingă cerul suficient de aproape.

Pisoiul meu este probabil într-o stare de refugiu permanent. Ca şi în ziua de Crăciun. Dacă nu mă duc acum, nu mă mai duc niciodată. Pe urmă, mă voi mai gândi. Şi mai stau mult pe gânduri, Nicola va creşte singur şi va sfârşi depresiv şi neurastenic, exact ca mine.

După doar două minute de la ideea venită brusc, de la această nebunie, de la accesul cumulat de pesimism şi de optimism, nu ştiu cum să-i spun, am oprit în faţa gardului de la adăpostul de animale. Două maşini sunt staţionate acolo, din care una este Citroenul combi al Ninei. Intru în adăpost pentru a doua oară în viaţa mea. Prima dată a fost când Nina m-a surprins încercând să strecor în cutia de scrisori plicul cu bani şi când mi-a oferit o cafea în biroul ei. Atunci era noapte, nu am văzut nimic din ceea ce presupune locul cu pricina. Acum îl vizitez ziua. Nimic extraordinar. Făcut din lucruri adunate la grămadă. Barăci din ciment, din prefabricate. La dreapta, un câine mare, negru, un fel de grifon, latră fără convingere. La stânga, trei cuşti izolate, din care doua goale, cu inscripţia *Adăpost,* un câine mă fixează, cu atâta tristeţe încât îmi las privirea în pământ, ruşinată, de parcă eu îl abandonasem. împing un al doilea grilaj şi ajung la cuşti. Peste tot scrie că nu trebuie să bagi mâinile prin zăbrele. Intrarea mea în spaţiul pentru câini este năucitoare, toţi încep să latre neîncetat când trec. O doamnă a ieşit până la urmă din clădire.

- **Bună ziua.**
- **Bună ziua... Nina este?**
- **A plecat să scoată un câine la plimbare. Cu ce vă pot ajuta?**
- **Am adoptat un pui de pisică şi... aş vrea să îi iau un prieten.**

Doamna îmi zâmbeşte şi mă conduce la adăpostul de pisici. Miroase a rahat şi a detergent.

- **Litierele nu au fost curăţate încă, îmi spune.**

Câteva feline mă observă, temătoare. Altele se apropie, mă

miros. Una sau două riscă gestul de a se freca de picioarele mele.

- **Nu dăm spre adopție în ziua de Crăciun, mă informează doamna.**
- **De ce?**
- **Avem închis.**
- **Dar Crăciunul... este exact ziua când ar trebui să putem adopta.**
- **Așa este, îmi răspunde. Cum vă numiți?**
- **Virginie.**

Doamna mă privește cu atenție, de parcă ar căuta ceva pe chipul meu.

- **Cum este puiul dumneavoastră de pisică? mă iscodește.**
- **Mic. Foarte mic. Negru. Cu botul roz. Se spune *bot* pentru o pisică?**
- **Botic.**

Nina intră în adăpostul pentru pisici. Pare înghețată. Suflă în mănușile de lână.

- **Ce faci aici? mă întreabă de parcă ar fi speriat-o ceva.**
- **Crăciun fericit, Nina!**

Doamna nu-i lăsă răgazul de a răspunde.

- **A venit să adopte o pisică, spune cu o voce blândă, ca și cum s-ar scuza că m-a lăsat să intru.**
- **L-ai pierdut pe Nicola? exclamă Nina, panicată, aproape agresivă.**
- **Nu, nu. Mi-e teamă să nu se plictisească singur.**
- **Și tu crezi că te poți ocupa de două pisici? Vei ști cum să te comporți cu ele?**

Răutăcioasă, ironică. Este mica ei răzbunare personală. Nu o pot condamna.

- **Da, așa cred.**
- **Hai cu mine!**

Traversăm un culoar și intrăm într-o cameră supraîncălzită.

- **Aici este maternitatea şi infirmeria. Depinde zilnic de ce animăluţe primim.**

Trei pui tigraţi dorm, înghesuiţi unul în altul.

- **Voi putea să îţi dau un pisoi abia peste două săptămâni. Deocamdată, se recuperează.**

- **îi putem separa?**

Îşi fixează ochii ei frumoşi, negri, în ai mei. Imediat îmi revin cuvintele cântecului său de la banchetul de terminare a şcolii gimnaziale.

Ne vom revedea în fiecare zi, imediat ce ne vom întoarce Unde te duci, ochi negri, mergi spre nicăieri...[si]

Etienne şi Adrien în spatele sintetizatoarelor, ea la microfon. Eram în clasa a opta. Organizaseră un concert în curtea şcolii Vieux-Colombier. Văd şi acum bannerul, literele cuvântului TREI desenate caligrafic de către Nina pe o pânză albă. *Trei* era numele grupului fondat de ei. Un omagiu adus albumului 3 al grupului Indochine, din care Nina a interpretat *Tes yeux noirs, Canary Bay, Troisième sexe,* Trois nuits par *semaine,* Le-a legat apoi cu melodii originale scrise de, Adrien şi de ea, pe melodiile compuse de Etienne. Cuvinte puţin stranii. Melodii^demodate, Dar Nina avea o voce frumoasă. îmi plăcea tare mult să o ascult.

- **Viaţa îi separă. Trebuie să crească... Nu pot rămâne lipiţi unii de alţii, îmi răspunde fără să clipească.**

Un lung ^moment de linişte apăsătoare, prelungită. în răstimp, ca şi cum tocmai neam provocat la *Jocul de-a tăcerea*, mă uit cu atenţie la puii adormiţi. Cuşti goale, pungi de mâncare, un dulap-farmacie,

medicamente sub cheie, un poster vechi unde se vede un câine în spatele barelor de fier şi aceste cuvinte: Cu *ce* sunt *vinovat?*

Nina întrerupe, până la urmă, liniştea:

- **Sunt doi băieţei şi o fetiţă. Ce vrei să iei?**
- **Fetiţa.**

Versuri ale piesei *Tes yeux noirs (Ochii tăi negri),* interpretată de Indochine, albumul 3, lansat în anul 1985

Pierre Beau se odihneşte de cinci luni în cimitir.

4 ianuarie 1999

Nina este secretară la cabinetul directorului administrativ şi financiar, Yves-Marie Le Camus, un bărbat încântător. Se ocupă de corespondenţă, de apelurile telefonice, de expedierea şi primirea faxurilor lui, caută pe Minitel soliditatea financiară a clienţilor potenţiali, redactează rapoartele de şedinţă. Câştigă 9 000 de franci pe lună, iar contractul este pe treisprezece luni. Nu face greşeli de scriere, nu desenează, nu mai scrie cântece.

La firma Damamme este apreciată de toată lumea, tinereţea ei seduce, cei optsprezece ani din buchetul vieţii atrag cuvinte şi gesturi amabile. Este drăguţă şi îşi joacă perfect rolul de angajat model.

în cursul săptămânii doarme acasă, trăieşte cu Paola şi cu pisicile. Unul dintre grădinarii proprietăţii familiei Damamme întreţine curtea exterioară. Iar de vineri până luni dimineaţă îşi petrece weekendurile la Castel.

în ultimele cinci luni, Emmanuel i-a aranjat foarte bine viaţa: i-a cumpărat pe o sumă de nimic, de la Primărie, casa bunicului, a remobilat-o pe gustul iubitei sale, i-a găsit un post, a prezentat-o părinţilor, iar aceştia o consideră deja nora lor. Iau masa împreună în fiecare duminică la prânz.

Emmanuel o copleşeşte cu flori, atenţie, cadouri şi cuvinte dulci.

Viaţa ae zi cu zi a Ninei este incredibil de liniştită, aşa de calmă încât are uneori puseuri de căldură. Deci aşa trebuie să arate fericirea! Să nu mai ai grijă de nimic, să nu-ţi mai fie teamă. O mochetă drăguţă, o cadă mare. Tot ce-şi doreşte din

vitrine apare, ca prin farmec, în dressingul ei. în timp ce prietenii din Kceu

9

Ianuarie
1995

sunt la Dijon, Autun sau Lyon, hrănindu-se din cutii de conserve şi împărţind camere de cincisprezece metri pătraţi, cu nasul în cursuri, ea se simte liberă. Ca şi cum ar avea zece ani avans faţă de ceilalţi.

O dată pe săptămână merge la cimitir ca să stea de vorbă cu bunicul şi să-i prezinte situaţia.

- Sunt bine, nu-ţi face griji! Emmanuel este foarte drăguţ cu mine,^ Suntem aşa de îndrăgostiţi unul de altul! îmi place tot ce fac la serviciu, zilele mele trec repede. Grădina ţa este frumoasă. Animalele sunt şi ele bine. în weekend, Joséphine doarme la noi. îi place să se ocupe de casă, mai schimbă şi ea atmosfera de la apartament. Zice *ck* vine în cea de-a doua ei casă. Adrien şi Etienne mă sună des. Mă aşteaptă la Paris.

Viaţa actuală îi aminteşte de clipele dţn copilărie, când se juca de-a vânzătoarea. îşi etala fructele şi legumele în grădină, le vindea clienţilor imaginari şi înregistra vânzările într- o casă de marcat din plastic.

*

Vincennes, RER^ A, direct până la Auber, schimbă, ia linia 7 de metrou, oprire la Poissonnière. Liceul Lamartine, strada Faubourg-Poissonnière nr. 121, arondismentul 9. Adrien merge pe drumul acesta în fiecare zi, de luni până vineri. Cu un rucsac, sendviş, paste sau salată într-o cutie din plastic. Luminile palide, coridoare lungi, oameni îngrămădiţi, porţi închizându-se, anunţurile din difuzoare:

- Vă rugăm puţină atenţie. Trafic perturbat pe linia A a RER-ului, ca urmare a unui colet suspect... călător accidentat... urmare a unei greve, urmare a...

Mulţimea de oameni fără adăpost dormind direct pe podea, pe bănci, acoperiţi de ziare vechi, muzicieni, vânzători de săpunuri, imitaţii fără valoare ale Turnului Eiffel, fructe, ţigări, flori, apoi mirosuri de urină, de vin prost, violenţă în anumite priviri, punkişti trăgând câini de lesă, costume cu cravate

mergând până la staţia La Défense[52], toată lumea aceasta pestriţă care se agită, aleargă, se ciocneşte, adunătură fără nici o legătură, mergând în aceeaşi direcţie, fără să se privească. Masele. De când locuieşte la Paris, are o dorinţă de nestăvilit să nu se mai ducă nicăieri, să rămână în camera lui din Vincennes, în apartamentul unde locuieşte, mirosind a lumânare parfumată.

Să iasă ca să meargă la cursuri îl costă scump. Ar vrea să doarmă toată ziua apoi. Să închidă ferestrele. Să caute liniştea. Şi totuşi, pleacă înainte cu o oră şi, când ajunge m staţia Auber, se aşază într-un colţ retras ca să citească, să uite de lumea aceasta subterană şi să plonjeze în cuvinte cum se arunca altădată în piscina municipală din La Cornelie, împreună cu Nina. De când locuieşte la Paris, are sentimentul ^ că nu mai vede cerul. Că mănâncă beton. înainte avea imprimat verdele pe retină, astăzi doar gri. Nimeni nu i-a vorbit niciodată de această violenţă. Se discută despre conflictele mondiale, despre închisori, poveşti de iubire, fapte diverse, lucruri uimitoare, despre bătrâni, prostituţie, şomeri, fabricarea maşinilor, dar nu auzi niciodată pe nimeni mărturisind despre ce simte un provincial când ajunge la Paris. Totul pare imens, te pierzi sau te simţi pierdut chiar dacă nu eşti, nimeni nu-şi vorbeşte, nu se întâlneşte, nu se salută. Privirile sunt întoarse către un interior imens, un labirint de singurătăţi. Ca şi cum o tristeţe comună stă lipită de tălpile călătorilor din metrou.

Paradoxal, în ciuda presiunii, a mulţimii, Adrien se simte mai liber. Cufundat în mase. Faptul că este un

anonim îl linişteşte. Aici nu sunt bârfitori, denigratori sau bănuitori. Aici, nimeni nu dă doi bani pe cel de alături. Când moare cineva la Paris, nimeni nu ştie. Când moare în La Cornelie, se publică un articol în ziar.

Spre marea lui uşurare, nu a mai fost nevoie să meargă la CROUS. 1 se părea de neconceput să se găsească în mijlocul tuturor acelor studenţi, fără Nina. Locuieşte la Thérèse Lepic, profesoară de pian şi prietenă a tatălui său. Uimitor cum părintele lui, un bărbat atât de taciturn, rece şi plictisitor, poate fi prietenul acestei femei drăguţe, vesele, fine, artistă până în măduva oaselor. în casa ei sunt lumânări şi dantele, numeroase tablouri, portrete cu muze şi un desen de Salvador Dali oferit chiar de maestru. Femeia de şaptezeci şi cinci de ani are mai multă tinereţe în sânge decât Adrien, în modul de a se deplasa, alert şi lejer deopotrivă, de a se extazia, de a râde. Fumează ca un turc, dar numai în salon, unde primeşte musafiri şi lasă o fereastră întredeschisă zi şi noapte. Chiar şi iarna. Lucrează în palton cu elevii ei pentru orele de pian, aşa de rece este aerul.

Adrien nu a îndrăznit niciodată să o întrebe cum l-a cunoscut pe tatăl lui. Se gândeşte că i- o fi fost amantă. Fotografiile sepia, înrămate în camera lui Thérèse, trădează frumuseţea de odinioară a femeii.

Artista este subţire ca o vrăbiuţă şi nu se hrăneşte decât cu fructe şi migdale. Nu mănâncă, ciuguleşte. Cumpără mâncare gătită pentru Adrien de la restaurantul de sub apartamentul ei.

Sylvain Bobin plăteşte cazarea si masa, iar Adrien nu ştie cât îl costă pe tatăl lui. Şi nici nu vrea să ştie. îl dezgustă ideea că Thérèse ar putea

câştiga bani de pe spatele lui, pentru că o iubeşte. Dar oare dacă tatăl nu ar mai plăti, l-ar mai ţine Thérèse în gazdă?

Ce valoare de piaţă are copilul acesta căzut din cer, venit de nicăieri, pe nume Bobin, dar de care Thérèse nu a auzit niciodată vorbindu- se?

Dacă se străduieşte din răsputeri să se trezească în fiecare dimineaţă, să înfrunte transportul în comun şi adunătura de singurătăţi pentru a merge până în Lamartine, este tocmai pentru că tatăl lui l-a ameninţat:

- Plătesc câtă vreme ai rezultate bune la învăţătură. Dacă nu, te duci la CROUS.

Adrien se bucură de o cameră de aproximativ nouăsprezece metri pătraţi, dotată cu baie. Totul este curat, pereţi albi, pat şi cearşafuri moi. Lenjeria îi este spălată şi călcată o dată pe săptămână. Nu stă în picioare la coadă, la fel ca alţii, la Lavomatic—, în colţ. Are un birou mare, unde poate lucra, o fereastră ce dă în stradă, la etajul al treilea într-o clădire fără lift – ceea ce nu o împiedică pe Thérèse să urce şi să coboare de mai multe ori pe *zi,* fără nici o problemă. De treizeci şi cinci de ani locuieşte în apartamentul de aproximativ optzeci de metri pătraţi, cu o chirie derizorie.

- Degeaba, spune ea. Tot nu am făcut economii, am cheltuit tot.

Sursele sale de venit provin din meditaţii. Thérèse a fost căsătorită de foarte tânără cu un militar de carieră. Văduvă la douăzeci şi cinci de ani, a avut o fată, dar nu se înţelege cu ea, aşa că trăieşte singură de zeci de ani. Câţiva amanţi au trecut prin aştemuturile ei. „Ei m-au ruinat", se amuză povestind.

Obiceiurile lui Thérèse şi ale lui Adrien au coincis de la început. Servesc cina devreme, în bucătărie. Pe urmă, Adrien se retrage în camera lui începând cu ora 19.30, ca să lucreze, iar Thérèse în a ei, ca să citească, să asculte la radio sau să privească Scriitori *dintr- un secol*, noua emisiune prezentată de Bernard Rapp pe France 3. Thérèse este înscrisă la biblioteca din Vincennes şi se duce acolo o dată la două zile ca să împrumute şi să returneze cărţile pe care le devorează. Ceea ce ar fi plictisit pe orice student în această viaţă monahală îi convine perfect lui Adrien.

De două ori pe săptămână, Adrien o sună pe Nina. îi ascultă vocea cu ochii închişi. Stau de vorbă despre viaţa lui în oraşul cel mare, despre cursuri, colegi. Declară că îi este dor de ea.

- **Este groaznic fără tine. Cum mă apuc să fac ceva, gândul meu fuge la tine.**

Cum nu este prea vorbăreţ, nu are prea mulţi prieteni în Paris. Se salută şi atât.

Nina povesteşte despre slujbă, despre Emmanuel^ colegi. Va veni curând să îl vadă pe Adrien. în primăvară va avea concediu şi va fi frumos, afară. El îi va arăta Tumul Eiffel şi Champs-Elysées. Adrien îi răspunde:

- **în orice caz, în septembrie vii şi tu aici. Vom aranja cu Thérèse. Vei dormi cu mine şi mama este de acord să se mute la tine şi să-ţi plătească o chirie mică.**
- **Da, foarte bine, abia aştept.**

Sâmbătă seara, Etienne insistă ca Adrien să vină la el, la Bus Palladium[52]. Adrien se întreabă de ce îi, cere atât de insistent. Şi atât cât nu cedează, Etienne nu închide

telefonul.

- Ne-am înţeles? Ne vedem? Te aştept în faţă.

- Bine.

Este o promisiune făcută Ninei sau surorii sale? Ceva de genul: Promite-mi că nu-l abandonezi pe Adrien când vei veni la Paris... Tu eşti în largul tău, pentru el este mai greu, este timid.

în fiecare sâmbătă, Etienne vine cu o altă fată. Nu ajunge niciodată singur, dar pleacă rareori cu cea care-l însoţeşte. Etienne îşi împarte apartamentul cu un colocatar, Arthur, un student dornic să meargă la aceeaşi facultate şi să îşi pregătească de asemenea concursul de intrare la Şcoala Naţională Superioară de Poliţie.

- în felul acesta, vom repeta împreună materia. O să avem acelaşi parcurs, ne va fi mai uşor în viaţă.

„Gata, jl exploatezi şi pe el", se gândeşte Adrien. îl admiră pe Etienne din toate punctele de vedere, dar nu se îndoieşte de capacitatea lui de a se folosi de alţii, de a-i juca pe degete pentru a face doar ce-l interesează.

, La Bus Palladium, fetele roiesc în jurul lui Etienne. Sunt situaţii când dispare la toaletă sau în stradă. Pe urmă apare ca printr-o magie pe ringul de dans, sigur pe el, cu zâmbetul unui rege. Lui Adrien îi place să urmărească jocul seducţiei, al atracţiei corpurilor, dansul celor care se descoperă. Rămâne în spate, observă mişcările, ţinutele, mâinile ce se agită, ţigările ţinute între degete, fumul inspirat şi expirat, decolteurile ameţitoare, privirile îmbietoare, cu vino-ncoace.

Adrién scrie chiar şi când nu se află la masa de scris.

A început redactarea unui roman şi

în intervalele dintre cursuri a înnegrit paginile unui caiet.

Dansează foarte puţin, dar este îndrăgostit de muzica electronică. Il hrăneşte cu imagini mentale. Senzaţiile produse în corpul lui sunt pozitive, colorate, vesele. Asemănătoare cu cele produse de muzica clasică ascultată de el, în special cea a lui Bach. Sunetele electronice îl aruncă într-o stare de toropeală ce reuşeşte să- i liniştească spiritul agitat. Îi eliberează pasărea nebună ascunsă în interior.

Uneori, unele fete ameţite de băutură vin să se lipească de el. Le adulmecă parfumurile, se îmbată cu mirosurile corpurilor lor, dar nu le atinge niciodată. *Parfumul* lui Süskind l-a fascinat, o pană delicată prinsă într-un buchet de/lori, iar Grenouille, un personaj de gheaţă.

Étienne crede că Adrién nu curtează alte gagici djn cauza lui Louise. De Crăciunul trecut, Étienne i-a surprins ieşind împreună dintr-un hotel din La Cornelie. Se întorcea de la Club 4, era ora şase dimineaţa. Nina şi Damamme tocmai l-au lăsat în centrul oraşului. Voiau să-l ducă până acasă, dar a refuzat, preferând să meargă pe jos, ca să se mai trezească din beţie. Şi pentru ca părinţii să nu~l vadă într-o asemenea stare. Etienne a crezut că visează când i-a văzut pe cei doi. Petrecuse Crăciunul în familie, împreună cu Louise, cu doar câteva ore mai înainte. La miezul nopţii, Nina şi frumuşelul ei au trecut să-l ia şi să meargă toţi trei la Club 4. La telefon Adrién pretextase că vrea să rămână cu mama.

Aşa deci, cu ~~mama...~~ de fapt, tu voiai să rămâi în tandreţuri cu sof-mea.

Sora lui minoră şi Adrién, ţinându-se de mână, ieşind ca doi hoţi din Hotelul Drumeţilor. Prin urmare, şi-o trăgeau împreună.

Etienne ar fi putut să le iasă în cale, să-i tragă un pumn lui Adrién şi o palmă soră-sii, dar nu a făcut nimic. A luat-o pe o altă stradă, ca să nu se întâlnească şi să nu fie văzut. Măcar Louise nu era cuplată cu vreun ticălos. Şi, până la urmă, nu i se părea aşa de prostesc ca ei doi să fie împreună, nimic ciudat. Ei sunt mereu tăcuţi sau vorbesc foarte încet, citesc fără să-i forţeze nimeni, nu se enervează niciodată, nu-şi lipesc ochii bulbucaţi de *frumuseţile lumii.* Se extaziază când văd o floare, un fluture sau un tablou într-un muzeu. Dar el, Etienne, preferă valurile şi furia. Vântul şi lapoviţa.

După dispariţia lui Clotilde, chiar înainte de a se muta la Paris, Etienne s-a dus la Jandarmerie. Părinţii fetei o căutau, neînţelegând cum de plecase fata de pe o zi pe alta fără să anunţe pe nimeni. O femeie o recunoscuse în gara din La Cornelie în seara când trebuia să se întâlnească pe malul lacului cu Etienne. Martora trebuia să ia ultimul tren disponibil spre Mâcon, cel de ora 22.17. Iar Clotilde îl aştepta tot pe acela.

Interogat la cererea părinţilor lui Clotilde, Etienne a răspuns degajat solicitării. Punând el întrebări celor doi jandarmi care i-au primit mărturia, despre carierele lor. Explicând că, în seara de 17 august 1994, el şi Clotilde trebuia să se întâlnească la ora 21 pe malul Lacului din Pădure. A mărturisit că a băut în timp ce o aştepta, că era stresat în acea seară pentru că voia să o anunţe despre despărţirea lor.

- De ce?

- **Pentru că nu o mai iubeam.**
- **V-aţi certat?**
- **Nu. Noi nu ne-am întâlnit faţă în faţă de pe data de 15 iulie, înainte de a pleca în vacanţă.**

Au trecut deja cinci luni şi nimeni nu mai avea nici o veste de la Clotilde. Nu a lăsat nici un cuvânt. Nu a sunat pe nimeni, nu a trimis nici o scrisoare. în momentul dispariţiei, Clotilde avea optsprezece ani. Orice persoană majoră are dreptul să dispară, fără să dea socoteală nimănui. Clotilde se evaporase luându-şi pur şi simplu doar poşeta cu buletinul şi bani. Muncise ca ospătăriţă toată vara şi pusese deoparte cam 15 000 franci. Cu două săptămâni înainte de dispariţie golise şi contul de economii de 30 000 franci. Totul ducea cu gândul că plecarea sa fusese premeditată.

Mama lui Clotilde l-a sunat de mai multe ori pe Étienne, implorându-l să le dea veşti despre fată dacă l-ar fi contactat. Le-a promis că o va face.

Dispariţia respectivă i-a dat viaţa peste cap lui Étienne, i-a produs o schimbare radicală. A simţit că a greşit cu ceva. O vină greu de dus. Ca pentru a se răscumpăra, a început să înveţe. Să tocească de-adevăratelea.

A împărţit apartamentul cu Arthur, un student serios, ceea ce îl ajută. De data aceasta, vrea să înţeleagă singur, să avanseze pe scară ierarhică. îşi alocă doar o ieşire pe săptămână şi puţină muzică duminica, dar în celelalte zile munceşte din greu. Vrea să devină poliţist. Şi nu unul oarecare. Mai întâi, trebuie să îşi ia licenţa în Drept. Pe urmă, concursul de accedere la un post de ofiţer în comisariat.

*

Étienne şi colocatarul lui, Arthur, au închiriat un apartament cu două camere la staţia Nation, din luna septembrie a anului trecut. Nation este la o staţie de RER distanţă de Vincennes. Duminica, Adrién se duce câteodată la ei, la apartament.

Étienne a adus cele două sintetizatoare, al lui şi al lui Adrién. Le-a instalat în living, cântă împreună, dar fără prea mare tragere de inimă. Se opresc adesea ca să mai stea de vorbă, să mai bea bere, să se^uite la televizor. Repetă la clape melodiile lui Étienne, compuse înainte de a veni la Paris. Adaugă un ritm, un instrument, modifică tempouri, măsuri. Dar, fără vocea Ninei, este o tristeţe absolută. O absenţă cu un gust amar, al prelungirii la infinit. Fata este prezentă acolo, fără a fi în realitate. Ca şi cum ar fi moartă. Muzica lor fără vocea ei este incompletă, anostă. Nu mai compun altceva, nu au timp.

_ Adrién aşteaptă ca Nina să li se alăture, dar Étienne nu crede că prietena lor va mai veni. Numai că nu-i spune nimic lui Adrién.

în seara de Crăciun de la Club 4, a văzut clar că Damamme nu o scăpa din ochi pe Nina. Chiar şi când se ducea la baie, o urma ca un căţel până la uşa toaletei.

Nu o va lăsa niciodată să plece. Sau va veni cu ea. Sau se va salva Nina. Să taie în carne vie.

Cu siguranţă, nu vor mai fi niciodată doar ei trei. Dar să facă muzică înseamnă pentru cei trei păstrarea unei comori, este liantul care-i uneşte. O amăgire că încă mai cred în legătura lor.

Étienne şi-a luat chitara fără să spună nimănui. A conectat-o la un amplificator în camera lui, pentru ca

Adrién să nu-şi dea seama. Ca un copil care renunţă la un prieten pentru că a întâlnit un altul, dar nu vrea să recunoască. Nu mai are ce face cu sintetizatorul. Când Adrién ascultă muzică franceză, *cântăreţi cu mesaj,* cum îi numeşte, preferă rockul alternativ.

Se simte un trădător.

Telefonul sună. Adrién şi Étienne pregătesc paste în bucătărie. Arthur ridică receptorul.

- **Salut! Nina sunt. Étienne este acasă?**
- **Da, ţi-l dau imediat, răspunde Arthur. Este şi Adrién, o informează.**
- **Ah, super! L-am sunat la doamna Lepic, dar nu a răspuns nimeni.... Alo, băieţi?**
- **Da, răspunde Étienne.**
- **Poţi să mă pui pe difuzor, ca să mă audă şi Adrién?**

-Mda.

Étienne apasă o tastă. Vocea Ninei inundă spaţiul micului apartament. Are o voce ciudată, ca şi cum ar fi băut. Pare nervoasă, respiră puternic.

- **Ce faceţi?**
- **Pregătim paste.**
- **Sunteţi bine?**
- **Da, este OK.**
- **Mă auziţi?**
- **Da, răspund Étienne şi Adrién în cor.**

Gata, vine şi ea, îşi închipuie cei doi. Pleacă din La Cornelie şi înseamnă că sund dintr-o cabină telefonică de la gara din Lyon.

Băieţii se uită unul la altul, cu un zâmbet de speranţă în ochi. îşi ţin răsuflarea. Aşa este Nina, nu are măsură.

- **Sunteţi aşezaţi?**
- **Mă căsătoresc!**

RER *(Réseau Express Régional)* – rețeaua de căi ferate rapide ce deservește Parisul și suburbiile sale.

Centrul financiar al Parisului și cartier de zgârie-nori. Este și denumirea unei stații de metrou din cartier.

Lanț de autospălătorii pentru haine din Franța

Sală de concerte rock, club și bar lounge din Paris, celebră prin numele faimoase care i-au trecut pragul, între alții: Salvador Dalf, Johnny Halliday, Mike Jagger.

Valentin insistă de o jumătate de oră:

- **Vom merge doar noi doi. Te rog, tati. înainte de a pleca mâine la Lyon.**

Étienne se aude până la urmă spunând:

- **Bine, fie.**
- **Dar să nu-i spui nimic mamei, că altfel va dori să vină cu noi.**

-Și?

- **Și... nu vreau. Nu-i plac prea mult animalele.**
- **Nici mie.**
- **Tu, tati, doar te prefaci.**
- **Mă prefac? întreabă Étienne, uimit.**
- **Da, te prefaci că nu le iubești.**

Étienne își privește cu atenție fiul. îl va surprinde mereu. încearcă să și-l imagineze peste zece, douăzeci, treizeci de ani. Renunță. Nu mai are puterea de a-și face rău.

Mai întâi, să facă un duș. Étienne lasă căldura apei să îl cuprindă. De multă vreme nu a mai avut o așa senzație agreabilă. După discuția cu Marie-Castille din cameră, a cam exagerat, silit de doza de medicamente prescrise de sora lui.

Cele anti-durere îl calmează, îl împiedică să gândească. închide ochii, scufundat în imagini frumoase: se vede din nou pe skateboardul lui, alunecând pe asfalt, piscina, răcoarea dimineţilor de vară, cartofii prăjiţi, lacrimile din ochii lui când a golit borcanul de muştar în hotdog, accesele de râs nebunesc ale celor trei, tartinele cu Nesquik, filmele de groază, mâna Ninei în a lui, înfingându-i unghiile în carne, petrecerile, muzica, pivnița, sintetizatorul, mirosul fructelor coapte din grădina Ninei, tutunul, alcoolul, lacul, Clotilde. Deschide ochii. Opreşte apa. Iese din duş. Se priveşte în oglindă, dar nu se vede din cauza aburilor. Cu

atât mai bine. Se întâlneşte cu tatăl lui pe scări, abia dacă se privesc.

- Maică-ta şi cu Marie-Castille au plecat după ruladă*[0], mormăie el.

Uf, se gândeşte Étienne.

În clipa aceasta, să o mai aibă şi pe soţia lui pe cap ar fi fost chiar imposibil. Îşi zăreşte fratele şi cumnata în grădină, jucându-se cu Louis şi Lola, copiii lor. „Paul-Émile este un străin", îşi spune Étienne. Când ai un frate mai mare cu mulţi ani ca tine, nu-l mai ajungi niciodată. Aproape zece ani diferenţă. Puţine amintiri comune. Când Paul-Émile a plecat de acasă, Étienne avea opt ani. Se întorcea în vacanţe, dar pleca imediat cu prietenii. Şi-a întâlnit de foarte devreme viitoarea soţie. Nu au mai rămas decât câteva fotografii martore ale complicităţii lor din vremea când erau copii. Étienne pe genunchii fratelui mai mare. El trebuie să fi avut trei ani, iar Paul-Émile era deja adolescent. Mergea în fiecare an la Saint- Raphael. Dar mereu însoţit de cei mari. în fond, Étienne îşi considera fratele ca un amic de vacanţă. Un tip alături de care juca volei pe nisip. Un fel de model, de icoană de familie ce cocheta cu excelenţa. Şef de promoţie. Mândria tatălui, holbându-se totuşi la revistele porno uitate în cameră.

în această dimineaţă, Étienne îşi dă seama că nu a schimbat niciodată mai mult de câteva cuvinte cu Pauline, cumnata lui: *Bună, ce faci?, Copiii?, Slujba?* şi mereu răspundea cu da. *Da* la tot. Bifat răspunsurile bune, care nu cereau alte întrebări.

Pauline este foarte frumoasă, discretă, inteligentă, iubitoare. Păcat să nu o observi, desigur.

Câte persoane nu observăm în jurul nostru înviaţă?

îşi alungă gândurile negre, îşi pune hanoracul.

Valentin îl aşteaptă deja în maşină, având căştile pe urechi. Când îşi vede tatăl apropiindu-se, şi le dă jos. Étienne porneşte cu greu maşina. Louise este pe scaunul din spate. Étienne o vede în oglinda retrovizoare.

- **Ce vrei?**

- **Să vin cu voi?**
- **Ce-i asta? O capcană?**

- **Știi unde trebuie să ajungem, tati? întreabă Valentin.**
- **Da, fiule. Știu unde este.**

Află de la radio că a început deja vânzarea pe internet a cadourilor de Crăciun. Cei care au primit daruri nedorite nu pierd timpul.

Ca în fiecare an, Etienne nu se ocupă de nimic cu ocazia sărbătorilor, ci Maria-Castille gestionează totul. A cumpărat Rêve d'Ossian pentru Louise, parfumul atât de drag cumnatei, dar el îl detestă în egală măsură pentru că îi amintește de mirosul din biserica orașului La Cornelie, când Nina aprindea o lumânare. Pe urmă, a luat o dronă și o boxă fără fir pentru Valentin. Pentru el, un weekend la Veneția pentru două persoane, cu totul inclus. Chiar și cu promisiune de iubire, dacă ar fi să iei în seamă desenul cu cele două inimi de pe cutie.

Marie-Castille este incredibilă: un weekend pentru două persoane. Etienne își imaginează fața ei dacă ar pleca fără soție: „Plec cu o alta. Salut, weekend plăcut, pe luni ! „

Ce crud sunt, își spune. Chiar și cu gândul

~ La ce te gândești, tati?

- **La nimic special, puștiule.**

Etienne o observă pe Louise. îi vine să o scoată din sărite. Ca atunci când erau mici și o provoca. Este ceva mai puternic decât el. O chestie între frate și soră. Pe urmă, ar fi o modalitate de a se răzbuna pentru că a intrat în camera lui dimineață. Din cauza ei, Marie- Castille s-a enervat așa de tare.

- **Ai avut o noapte bună? o întreabă, ironic.**

Louise roşeşte.

- Te-ai întors târziu, te-am auzit. Unde ai fost? continuă.

Ştie că sora lui a fost cu Adrien. Sora nu răspunde. întoarce capul, priveşte trotuarele pustii. Schimbă subiectul:

- Valentin, eşti sigură că Nina este la adăpostul de animale?

- Da. Este acolo. I-am trimis un SMS. Ai mai fost acolo, tati?

- Când eram mici, Nina şi Adrién au găsit un câine. L-au dus la adăpost.

- Cine este Adrién?

Lui Louise i-a îngheţat sângele în vine.

Étienne chicoteşte.

- Louise, răspunde-i lui Valentin. Cine este Adrién?

- Eşti jalnic, îi aruncă ea.

- Deci cine este? insistă Valentin.

^ - Un prieten din copilărie, răspunde Étienne. Este un foarte bun prieten al mătuşii,

- Eşti mitocan, îl jigneşte Louise.

- Mătuşică, de ce zice tati asta?

- îţi voi explica într-o zi.

- îmi vei spune şi de ce nu te-ai căsătorit până acum? Eşti atât de frumoasă.

- Mulţumesc, dragul meu.

Lui Louise aproape că îi dau lacrimile. Atât de mult a visat să fie soţia lui Adrién. Şi totuşi, a refuzat mereu.

^ Ajung la locul fostei lor şcoli generale. Étienne frânează brusc.

- La naiba! Au dărâmat Vieux-Colombier!

Au rămas aşa câteva secunde, frate şi soră
rememorând amintiri cu ghiozdane grele, purtate pe spate.

Louise observă terenul viran. „Exact ca viaţa mea amoroasă", se gândeşte. „Pământ sterp, plin de azbest. Incapabil să rodească măcar^o tijă de roşii. Din fericire, salvez oameni. în fond, ajut alte vieţi. Nu şi pe cea a fratelui meu. Ce-o să mă fac fără el?* Femeia îşi şterge discret lacrimile. Étienne o priveşte insistent în oglinda retrovizoare. încă o dată, i-a auzit gândurile. Privirea lui Étienne din acel moment, reflectată în oglindă, o sperie. Este privirea unui om gata să renunţe. S-a terminat. Se va lăsa purtat de val. Louise vede în ochii frumoşi, albaştri, ai lui Étienne, la fel ca ai ei, că este deja pe drumul fără întoarcere. Nimeni şi nimic nu-l va putea opri.

Étienne porneşte maşina, semnalizează şi urmează indicaţiile spre adăpost: o săgeată roşie, pictată pe un panou clătinat de vânt într-o intersecţie.

Opreşte în faţa unui perete, la câţiva metri de grilajul porţilor. Observă imediat maşina Ninei şi alte două, din care una dă cu spatele pentru'a pleca. El nu se uită cine este şoferul.

Prima dată când a venit aici avea cam treisprezece sau paisprezece ani. La fel ca fiul său astăzi. Nina găsise un pui de cocker spaniol. Fără zgardă, mort de foame. Şi-au petrecut o după-amiază întreagă bătând din poartă în poartă, ca nişte comis-voiajori.

- Este câinele dumneavoastră?
- Nu.

La ora 21, Pierre Beau, înnebunit de furie şi de îngrijorare, i-a muştruluit bine. Când şi-a văzut nepoata cu potaia în braţe, a ameninţat- o:

- De data aceasta s-a terminat! Le avem deja pe Paola şi pe cele patru pisici! Nu-i arca lui Noe aici! O să-mi faci plăcerea să o duci la *SPA^*
- Dar este închis, buni!
- Nu mă interesează.

Nina şi-a întors ochii frumoşi, trişti, către băieţi.

- Nu voi avea niciodată puterea să duc căţelul acolo.

Etienne a luat animăluţul în braţe ca să-l ducă la el acasă, dar a fost primit cu strigăte de părinţi:

- Ce-i asta?

- Un câine. L-am găsit în stradă. îl voi duce la SPA. Mâine.

- Şi până mâine? Ce intenţionezi să faci?

Părinţii i-au cerut să îl ducă în stradă. Animalul va găsi şi singur drumul spre casă.

- Serios? Nu suntem într-un film cu desene animate...

Louise a intervenit. Doi copii împotriva a doi adulţi nu este o luptă corectă: el şi sora lui au câştigat bătălia, nu şi războiul. I-au pregătit un culcuş improvizat dintr~o pătură găsită la subsol, l-au hrănit. Louise s-a culcat pe canapea, lângă căţel. A doua zi, de dimineaţă, lăsase excremente peste tot în salon. Mărie-

Laure era gata să facă o criză de apoplexie, iar tatăl, roşu de mânie, îl apostrofase:

- **Când îţi spun că eşti inconştient!**

- **Nu-i nici o problemă, este doar rahat, îi răspunsese Etienne.**

îi plăcea foarte mult să-i răspundă tatălui în faţa mamei, pentru că băiatul ştia că, orice ar fi spus, Marie-Laure l-ar fi apărat.

în ziua aceea, Adrien a trecut pe la ora 9 pe acasă pe la Etienne, ca să meargă pe jos până la adăpostul de animale. Căţeluşul îi urma vesel.

O doamnă i-a primit rece, a luat animăluţul bodogănind ceva de neînţeles şi a dispărut trântindu-le poarta în nas. Câinele le-a aruncat o privirea rugătoare. Doi trădători. De jenă, Etienne şi Adrien n-au îndrăznit să plângă unul în faţa celuilalt.

Au mers în tăcere pe drumul de

întoarcere şi fiecare s-a întors acasă ca să plângă ferit de alte priviri.

Louise s-a rugat multă vreme de părinţi să meargă să-l^aducă pe cocker. Nimic nu i-a înduplecat. Etienne a sunat pe furiş de două ori la adăpostul de animale ca să afle dacă animalul a fost adoptat. De fiecare dată i se închidea telefonul în nas.

De ce a venit aici în această dimineaţă? De ce a ascultat rugămintea fiului?

Din două motive: să-i facă plăcere lui Valentin şi să o îmbrăţişeze pe Nina înainte de a pleca din această lume. Pentru ultima dată.

Ruladă tradiţională de Crăciun (la *bûche* – în limba franceza)

SPA – Société Protectrice des Animaux (Societatea de Protecţie a Animalelor)

Primăria, plină până la refuz, se golește încetul cu încetul. Sunt prezenţi, în special, membrii familiei Damamme şi apropiaţii acesteia. Din partea Ninei, invitaţii se rezumă la familia Beaulieu, Adrién şi Joséphine. Dar sunt cei mai importanţi oameni pentru ea. În timp ce le strânge pe rand în braţele fragile pe mamele lui Adrién şi Étienne, se gândeşte că sunt mamele ei surogat. Când primarul i-a felicitat pe părinţii mirilor, s-a gândit la Marie-Laure şi Josephine, nu la Marion.

Ele au însoţit-o la Dijon ca să-şi aleagă ţinuta de nuntă: fusta seamănă cu una de balet, de culoarea fildeşului, bustiera din mătase şi dantelă plecând în volănaşe de tul spre talie până la jumătatea gleznei, pantofi drăguţi cu cleme, un buchet de trandafiri în mâini şi o coroniţă cu perle delicate pe cap. Nina este splendidă. Toate privirile se îndreaptă spre ea, o lumină strălucind mai puternic decât celelalte. Cum pare mai mică de ani decât vârsta reală, ai spune că este o domnişoară ce participă la primul bal. Emmanuel, la fel de elegant ca tânăra lui soţie, are, în costumul lui Dior gri-deschis, maiestatea unui lord englez. Locuitorii din La Cornelie nu-şi amintesc să fi văzut vreodată în curtea Primăriei miri mai frumoşi decât cei doi.

Étienne şi Adrién, martorii Ninei, tocmai au semnat în registru. Ca şi cum au semnat condamnarea la moarte a prieteniei lor, prefăcându-se că zâmbesc, sub flash-urile fotografului angajat cu ziua.

- Uitaţi-vă la mine, tinerilor, ridicaţi puţin capul... Da, asta-i, aşa, mai puţin timid, mai veseli dacă se poate, vă rog.

Cu două zile înainte, cei doi au organizat împreună petrecerea burlăciţelor pentru Nina. Acest lucru l-a surprins pe Emmanuel, care n- a scos o vorbă. *Poimâine va fi a mea pentru totdeauna*, şi-a zis.

De altfel, a ieşit şi el să bea cu foşti prieteni de promoţie veniţi special pentru nuntă. S-a prefăcut că se distrează, gândindu-se doar la Nina, aproape înnebunit.

În cele două nopţi de dinaintea nunţii, respectând datina, Nina a dormit la ea acasă, iar Emmanuel la el. începând din seara aceasta, Nina se va muta la Castel tot anul. Josephine se va muta în casa ei.

- **Eşti sigură că vrei să pleci din apartament, mamă? a întrebat-o Adrién. Căsătoria lor nu va dura.**
- **Eşti atât de pesimist, fiule.**
- **Nu, mamă: optimist.**
- **Lucrul acesta îi vindecă rana Ninei. Şi, dacă trebuie să plec, voi pleca. Voi găsi altceva de închiriat. Pe urmă, de când îocuieşti la Paris, nu mai suport să trec prin faţa camerei tale goale... Am sentimentul că ai murit.**
- **Mamă...**
- **Ai dreptate. Trebuie să plec. Să fac o schimbare.**

, în seara petrecerii burlăciţelor pentru Nina, Etienne şi Adrién s-au dus acasă la viitoarea mireasă, ca să o ia cu ei. Au fost surprinşi să-l găsească acolo pe Emmanuel, *venit în treacăt să-şi sărute viitoarea soţie.* Şi-au strâns cu putere mâna, în timp ce gesturile şi privirile lor trădau o animozitate reciprocă. După ce le- a adresat câteva întrebări din politeţe despre studiile lor la Paris, Emmanuel a plecat într- un final, aruncând pe un ton părintesc:

- **Să fiţi cuminţi!... Nu faceţi prea multe prostii cu soţia mea.**

Étienne a ştiut să-şi păstreze calmul, dar lui Adrién îi venea să-i spargă faţa. La fel cum făcuse cu Py.

Când Emmanuel a ieşit din curte, Nina a părut mai liniştită. Ca şi cum îşi permitea să redevină o adolescentă. Cei trei au început prin a se saluta din nou *cum trebuie.*

Nu se mai văzuseră de la Crăciun. Adică de ^apte luni. O eternitate. Şi doar două zile împreună. Când Étienne şi Adrién se întorseseră în La Cornelie pe 24 decembrie, Emmanuel le făcuse surpriza de a o duce pe Nina, începând cu data de 26, pe o insulă însorită, ca să petreacă împreună Revelionul.

- **A făcut-o intenţionat, explodase Adrién. Ştia că venim acasă.**

Étienne a fost mai împăciuitor:

- **Este primul ei Crăciun fără bunicul, este mai bine să nu stea aici.**

S-au strâns în braţe un moment lung. Adrién a cedat: a plâns pe umărul Ninei. I-a şoptit:

- **Este prea greu fără tine la Paris... Viaţa fără tine.**

Étienne i-a privit fără să spună nimic.

Băieţii au descoperit casa Ninei remobilată şi redecorată, văruită şi cu ferestre din PVC. Au recunoscut cu greu fosta locuinţă a lui Pierre Beau.

- **Emmanuel a cumpărat de-adevăratelea casa? a întrebat Adrién.**
- **Pe firmă.**
- **Adică... nu este a ta?**
- **Ceea ce este al lui este şi al meu.**

Adrién şi Étienne au schimbat rapid o privire, iar cel din urmă a spus:

- **Nu-i acelaşi lucru, iubita, dar hai să mergem, avem ceva de făcut.**
- **Unde mă duceţi?**

Au legat-o la ochi cu o banderolă

neagră, au condus-o la maşină şi au aşezat-o pe scaunul din dreapta. Adrién a urcat pe bancheta din spate. Au mers cam cinci minute.

Marie-Laure i-a împrumutat fiului maşina ei Clio, în cele cinci minute de drum, Étienne a spus doar:

- **Banderola este nouă, iar rezervorul plin.**
- **Unde mă duceţi? Spuneţi-mi...**
- **Tu crezi că ne-am străduit să-ţi punem banderola neagră pe ochi ca să-ţi spunem unde te ducem?**

Étienne a oprit motorul, a căutat un obiect în portbagaj, un zgomot de metal.

- **O să mă omorâţi şi o să-mi ascundeţi corpul, aşa-i?**
- **Mda, a răspuns Étienne printre dinţi.**
- **Sunteţi supăraţi pe mine?**

Étienne şi Adrién s-au privit din nou. În acelaşi fel ca atunci când Nina a spus, în legătură cu soţul ei: *Ceea ce este al lui este şi al meu*.

- **Nu, a răspuns într-un târziu Adrién. Pe mine sunt supărat pentru că nu am ştiut să te iau cu forţa la Paris.**
- **Dar eu sunt fericită aici, a spus Nina cu o voce tristă, ca pentru a-i linişti sau a se scuza.**

Au luat-o de mână: Nina în mijloc, Étienne la stânga, Adrién la dreapta şi au mers câţiva metri. Étienne a desfăcut o scară metalică, Adrién a mers înainte, a prins ambele mâini ale Ninei şi a ajutat-o să treacă peste un gard de fier. Nina a simţit iarbă sub picioare, pe urmă miros de clor.

- **Ah, suntem la piscină.**

I-au dat jos banderola. Ziua era pe sfârşite. La acea oră, clădirea municipalităţii era pustie, închisă pentru public. Apa albastră din bazine avea nuanţe marine şi mov.

Nori de căldură se reflectau încă în ea. Şi-au scos încălţările cu toţii, dalele erau reci, aerul călduţ.

- Avem dreptul de a intra aici? a întrebat Nina.

- Ei bine, nu, tocmai asta este interesant, i-a răspuns Étienne în timp ce scotea din rucsac o sticlă de *Malibu* şi suc de ananas. Ţi-am adus băutura ta preferată de fată.

A continuat să tot scoată din rucsac: un pachet de chipsuri, pahare din plastic, whisky, coca-cola, prosoape de baie, cornuri cu ciocolată (marca preferată a Ninei), bomboane, un costum de baie împrumutat de la Louise, pe care i l-a întins Ninei.

- Cred că-ţi vine.

Nina a ridicat braţele spre cer şi a strigat:

- Sunteţi cei mai buni!

- Sssst! Nu trebuie să fim auziţi.

Nu le-a trebuit mai mult de trei minute ca să se mute în bazinul cel mare, să se ţină de mâini sub apă, să atingă fundul bazinului, să- şi cronometreze viteza, să se ude pe rând, cu Nina pe spatele băieţilor, cu braţele încolăcite în jurul gâtului lor.

Etienne ieşea din apă din când în când ca să umple paharele. Muzica se auzea în surdină de la casetofonul lui. Avusese grijă să înregistreze melodiile lor preferate, ale celor trei. Cele mai ascultate din ultimii zece ani. Toate, fără nici o reţinere, chiar şi cele care nu-i plăceau ei. A- ha – *The Sun Always Shine on TV*, Cock Robin – *The Promise You Made,* Etienne Daho – *Le Grand Sommeil,* INXS – *Need You Tonight,* Myléne Farmer – Ainsi *soit je,* The Christians – *Words,* Nirvana – *Smells Like Teen* Spirit, Depeche Mode – *I Feel You*, The Cure – *Chariotte Sometimes,*

David Bowie – *Rebel,* Indochine – Un *jour dans notre vie*, 2 Unlimited – *Let the Beat Control Your Body...* un amestec fără noimă, care în fond le semăna.

Au înotat multă vreme în apa întunecată. Din când în când făceau glume ca să se sperie unii pe alţii: Étienne fredona muzica din filmul *Les Dents de la mer^2,* rotindu-se în jurul Ninei. Ea urla din apă, ca să nu fie auzită. Nu au ieşit din piscină decât o singură dată ca să meargă pe platforma de la cinci metri, s-au luat de mână, s-au cufundat în noapte, fără să vadă bazinul.

S-au întors toţi trei beţi criţă, la ora patru dimineaţă, la Nina acasă. Tremurau de frig, râdeau, trei idioţi bâiguind cântecele copilăriei lor.

- Am avut cea mai frumoasă petrecere a burlăciţelor dintre toate fetele din lume... Mulţumesc.

A început să se gândească la bunicul, a plâns din toată inima pe umerii băieţilor. Au făcut un duş fierbinte ca să se încălzească, s-au întins toţi trei pe patul Ninei şi au început să citească benzi desenate. Cei doi băieţi au fumat iarbă. La fiecare sfârşit de pagină, Adrién sau Etienne spunea: *Terminat* Iar Nina trecea la următoarea.

Pe la ora cinci dimineaţa, ajungându-i oboseala, Nina a întrebat:

- **Mai sunteţi supăraţi pe mine?**
- **Gura, i-a cerut Étienne.**
- **Puteţi să-mi spuneţi tot, mă căsătoresc deja.**
- **Putem să-ţi spunem tot? a întrebat Adrién. Bine, tu ai vrut-o: rezervorul este plin, maşina este nouă, mâine-dimineaţă te ducem departe, foarte departe. Iar în septembrie, vii cu noi la Paris.**

- **Dar... mă voi mărita.**
- **Păi, asta încearcă şi Adrién să-ţi spună: poţi încă anula.**
- **Şi rochia mea?**
- **Ţi-o vindem.**
- **Nu pot să-i fac asta lui Emmanuel.**
- **Salvează-te, Nina, vino cu noi! Vom avea grijă de tine, a implorat-o Adrién,**
- **Şi casa mea?**
- **Mama se mută acolo, fii liniştită!**
- **Nu pot să-l abandonez pe Emmanuel, îl iubesc. Este un om minunat.**
- **Viaţa este minunată. Dacă te iubeşte, atunci te va aştepta.**
- **Nu puteţi înţelege... Nu vă puteţi bucura şi voi pentru mine? Măcar o singură dată? Sunteţi doi invidioşii**
- **Invidioşi? Biata mea fată, viaţa ta de prinţesă cred că nu-i pentru tine! s-a enervat Etierine. Cine ne-a despărţit? Nu trebuia să trăim toţi trei la Paris?**
- **Eşti un prost şi nu înţelegi nimic!**
- **Ba tu eşti o idioată!**

Adrién a intervenit:

- **Aţi înnebunit?**
- **Păi ea mă enervează! s-a ambalat Étienne.**
- **Nu te enervam deloc când aveai nevoie de mine!**
- **Da? Ce vrei să spui? Ia explică!**
- **Cine îţi făcea temele când te durea în fund de şcoală?**
- **Bine, dar şi ţie îţi plăcea să profiţi de banii mei!**
- **Banii tăi? Despre ce bani vorbeşti?**
- **Erai foarte fericită când te-am dus în vacanţe!**
- **Hai să ne calmăm! Liniştiţi-**

văi a temperat cearta Adrién.

- Bine, fie! i-a răspuns Nina. Oricum nu știu niciodată ce gândești.

- Ah, da? Ce cred eu este că nu trebuie să te măriți.

- Și de ce, mă rog? Dă-mi un motiv serios.

- Ești prea tânără.

- Ce nu înțelegi tu, Adrién, este că din ziua în care bunicul a murit, am încetat să mai fiu tânără. Iar cel care mi-a întins o mână, a avut grijă de mine a fost Emmanuel... Când voi ați plecat amândoi la Paris, v-a convenit să fie el aici. Nu a trebuit să vă ocupați voi de durerea mea. Dar el, da.

Au tăcut cu toții. S-au calmat. S-au privit. Le-a părut rău că și-au dat drumul la gură. Étienne a mai rulat o țigară cu iarbă. Nina a coborât în bucătărie să pună în trei pahare ce a mai rămas din whisky. Au rămas așa mai bine de un sfert de oră, fără să-și spună nimic. Apăreau primii zori. Adrién a întrerupt liniștea:

- Trebuie să vă spun ceva.

- Ei bine, nu-i ceva nou, a scăpat Nina. Preferi băieții, așa-i?

„ – Nu. O preferă pe sor'-mea, a comentat Étienne,

Adrién a roșit.

- Am început să scriu un roman.

Ceilalți doi l-au privit fără să înțeleagă.

- Este mai ușor să scrii decât să vorbești, a completat Adrién.

- Vei vorbi și despre mine în cartea ta? s-a inflamat Nina.

- Dacă vorbesc de mine, evident că spun și despre tine.

- Și despre mine? s-a neliniștit Étienne.

- De ce? Sunt lucruri pe care nu ar trebui să le spun? l-a întrebat Adrién.

Cei doi băieţi s-au înfruntat din priviri.

- Este ceva ce nu ştiu eu? a întrebat Nina.

Nici un răspuns.

- Cum mă voi numi în romanul tău? a reluat Nina.

- Cum ai prefera să te cheme?

- Angélique.

Étienne a izbucnit în râs.

- Ce demodată poţi fi!

- Dar tu? l-a întrebat Adrien pe Etienne. Cum ţi-ar plăcea să te numesc în romanul meu?

- Kurt. Ca pe Kurt Cobain.

- Da.

- Nina Beau, de bunăvoie şi nesilită de nimeni, iei în căsătorie pe Emmanuel Jean- Philippe Damamme?

-Da.

- De astăzi sunteţi uniţi în faţa lui Dumnezeu. Vă puteţi săruta mireasa.

Orga bisericii, Jean-Sébastien Bach, semne ale crucii, felicitări. Aruncând o privire asupra statuii albe a lui Iisus, Nina nu poate să se abţină să nu se gândească la bunicul ei, înmormântat cu unsprezece luni în urmă. îi trece prin cap că tocmai ea este înmormântată acum. Étienne şi Adrien au aruncat o sămânţă otrăvită în mintea ei. Una pe care vrea să o distrugă înainte de a încolţi. Dar nu ştie că este prea târziu: când tai tulpina, nu smulgi şi rădăcinile.

Este ora 16, toţi invitaţii se adună pentru fotografia de grup.

Pe urmă, familia Damamme oferă un pahar în onoarea tinerilor căsătoriţi, în grădina bisericii. Trei sute de persoane cel puţin, aproape toJ:i din La Cornelie, printre care un mare număr va fi prezent la cina

festivă.

Oameni total necunoscuți Ninei vin să o felicite. Repetându-i: „Ești așa de frumoasă!", „Ești încântătoare!", „Vei face pe multe femei invidioase!" Nina le răspundea tuturor doar cu un simplu mulțumesc.

Familia Beaulieu, Adrien și Joséphine, au venit. Louise zâmbește, pare fericită, nu încetează să o admire pe Nina. Marie-Laure și Joséphine beau pahar după pahar stând la taifas cu zâmbetul pe buze. Marc discută ceva cu Adrien, care pare pierdut în gânduri, ca de obicei. „La ce oare se gândește?", se întreabă Nina. „Adrien și Louise. N-am observat nimic.
Credeam că știu totul despre prietenii mei și de fapt nu știu nimic."

- **Ce face doamna Damamme? o întreabă Emmanuel, luând-o de gât.**
- **Este fericită... Dar soțul meu?**
- **Nebun de fericire. Te iubesc.**
- **Și eu te iubesc.**

„Este incredibil ce mi se întâmplă", îi trece prin cap Ninei. Se duce să se așeze undeva mai departe, la umbră. Un ospătar vine să-i aducă o cupă de șampanie. Sunt *la nunta mea,* își zice. *Astăzi este ziua când mă căsătoresc.* Privește din nou mulțimea adunată. Mulți prieteni de-ai lui Emmanuel, oameni de vârsta lui, în jur de treizeci de ani. Fetele sunt frumoase, înalte, slabe, două dintre ele sunt însărcinate, altele se apleacă spre copiii lor blonzi, nou-născuți sau micuți. Cărucioare pentru bebeluși stau alături de scaune pentru vârstnici. Din când în când, prietenii lui Emmanuel o privesc cu tandrețe pe Nina, o gratulează cu

zâmbete complice. Nina a tras lozul cel mare, Emmanuel Damamme a sfărâmat multe inimi, iar micuța aceasta l-a prins în plasă. Ceea ce-i atrage admirația celorlalți. Mulți din cei apropiați au fost surprinși când Emmanuel i-a anunțat că urmează să se însoare cu Nina. Totul se întâmplase atât de repede. Nu și-au văzut niciodată prietenul îndrăgostit. Cel mai frumos băiat din gașca lor trecea de la o fată la alta, fără să stea prea mult cu vreuna.

După câteva minute, Nina nu înțelege starea de rău ce se răspândește în corpul ei puțin câte puțin. Ceva o tulbură, îi strânge stomacul. Sau cineva. Chipul lui printre toți necunoscuții. Nina strânge cupa de șampanie între degete, îl identifică, face un plan cadru larg asupra lui, ca și cum ar fi făcut o focalizare cu un aparat foto. Ceea ce o tulbura devenea vizibil. îl recunoaște. Este acolo, în fața bufetului, îndopându-se cu cârnați. Poartă un costum prost croit, vorbește cu nevastă-sa ca și cum nu se întâmpla nimic. Cine l-a invitat? Cine a îndrăznit? Cum de au avut socrii ei atâta lipsă de delicatețe. Nina se ridică, se clatină, picioarele ^ab ia o duc, îl caută pe Emmanuel în mulțime. Îi vine o dorință de a fugi: *Mașina este nouă, rezervorul este plin.* Deodată, cuvintele băieților răsună altfel.

Cineva o prinde de braț, o strânge aproape prea puternic. Emmanuel.

- **Ești bine, iubirea mea?**
- **Nu..., răspunde Nina. El este aici.**
- **Cine?**
- **Bărbatul care l-a omorât pe bunicul.**

O clipă, Emmanuel pare că nu înțelege de cine vorbește soția lui.

- **Ah..., răspunde el într-un final. Eu l-am invitat la paharul de onoare. Personalul nostru este încântat să participe la sărbătoarea noastră.**
- **Deci tu l-ai invitat?**
- **Da... Iartă-mă, ar fi trebuit să îţi spun.**
- **Dar... l-a omorât!**
- **Iubirea mea, a fost un accident... Bietul domn Blondin este nevinovat... Haide să mergem.. Zâmbeşte... Nu trebuie să fii supărată astăzi.**

Nina nu mai poate scoate o vorbă. Bietul *domn Blondin...*

- **Du-te să mai stai de vorbă cu martorii tăi, îi şopteşte Emmanuel la ureche. Par că se plictisesc.**

Nina îl priveşte cu atenţie. în căutarea a ceva din privirea frumoasă a soţului, ceva ce nu găseşte. Nu vede. Umbra din tablou.

- **Din cauză că Étienne şi Adrién sunt martorii mei l-ai invitat pe criminal?**

Emmanuel se întunecă la faţă. Ridică ochii spre cer.

- **Ce tot spui acolo?**
- **Erai împotriva lor. Nu voiai să-mi fie ei martori. Mărturisește că nu-ţi plac, că eşti invidios pe prietenia noastră.**
- **Ai băut prea mult. Te rog, abţine-te!**

După accidentul care a dus la moartea lui
Pierre Beau, Blondin a optat pentru pre- pensionare. Jandarmii nu au putut stabili cine dintre cei doi era responsabil pentru neacordare de prioritate, Pierre Beau sau şoferul de camion. Acesta din urmă, sosind din stânga trebuia să cedeze trecerea bicicletei venind din dreapta, dar el susţinea că Pierre Beau a venit de pe strada Jean-Jaures, situată în stânga.

Or, Nina era complet convinsă că bunicul venea din strada Saint-Pierre, aflată în partea dreaptă a şoferului. Cum camionul a târât corpul bietului poştaş pe mai mulţi metri, jandarmii şi experţii de la compania de asigurări nu au putut demonstra nimic. Şi nici un martor nu asistase la accident.

Câteva săptămâni mai târziu, Nina s-a dus să-i întrebe pe locuitorii de pe cele două străzi, dacă primiseră scrisorile în cutia lor poştală în acea zi. Toţi au răspuns că da. Prin care din cele două străzi începuse Pierre Beau să distribuie corespondenţa? Nimeni nu va şti niciodată. Dar Nina continuă să-l urască pe Blondin, pe care-l consideră un criminal. A încercat să-i pună întrebări, l-a urmărit pe stradă o dată, el a grăbit pasul. Aşa că Nina s-a dus la el acasă. Soţia lui a deschis uşa. Susţinea că soţul nu era acolo. Nina era sigură că se ascundea în interior. Nu a mai insistat. La ce bun? Demersul ei nu-i va aduce bunicul înapoi. Mai mult, şi dacă ajungea să demonstreze că şoferul era responsabil, se răsfrângea asupra familiei Damamme, care era a ei de-acum.

*

Câteva ore mai târziu, tinerii căsătoriţi deschid petrecerea dansând un vals. Mama lui Emmanuel i-a arătat Ninei paşii. Cu mult umor, Gertrude Damamme i-a explicat nurorii că, neputând să se prezinte cu acest prenume de austriacă, îi putea spune Ge, Dar în nici un caz Gege.

S-au antrenat în sufrageria cea mare. Ge cu picioarele goale, Nina în adidaşi. *Un-doi-trei- patru, un-doi-trei-patru.* Aşa a făcut cu adevărat

cunoştinţă Nina cu soacra ei: pe ritmuri de dans. S-au întâlnit în opt timpi veseli şi muzicali.

Intimitatea este aproape inexistentă la Castel, duminica sunt cel puţin zece persoane la masă, înconjurate de membrii personalului. Nina a descoperit o femeie drăguţă şi amabilă, cu totul diferită de ceea ce lasă la vedere cu prima ocazie când o vezi – o anumită rezervă, aproape o răceală. Gé i-a pus Întrebări legate de copilărie, de bunicul ei. Nu pentru a cunoaşte neapărat, ci pentru a înţelege. Nu sunt întrebări puse pentru a intra în viaţa ei, ci doar pentru a-şi arăta interesul. Nina nu i-a povestit episodul când Marion a venit în seara înmormântării să fure, să ia ce-i aparţinea. I-a spus lui Gé doar că nu-şi cunoaşte mama. Că nu a văzut-o niciodată. Că nu avea nici o amintire cu ea şi că bunicul a crescut-o cu dragoste.

Când Nina se adresează socrilor, îşi cântăreşte cuvintele, le analizează. Nu lasă nici un loc spontaneităţii. Oamenii aceştia nu sunt din lumea ei. Au făcut şcoli înalte şi *sunt născuţi cu linguriţă de argint la gură* – expresie ciudată folosită uneori de bunic. Nina se teme de Henri-Georges, tatăl lui Emmanuel. Când îl întâlneşte, Nina se lipeşte de pereţi. Se arată amabilă atât cât poate, pentru că barbatul nu este projpriu-zis vreo fiinţă amuzantă, iar privirea ii este atât de sus, încât Nina are impresia că trebuie să ridice capul spre cer când îi spune lui ceva. Ambii schimbă banalităţi şi cuvinte de complezenţă, atât.

În această dimineaţă, în răstimpul cât Nina îşi punea rochia de mireasă sub privirile încântate ale lui Marie-Laure şi ale lui Joséphine, care nu încetau să se mire: *Ce frumoasă eşti!*

***Dar ce frumoasă!*, Gé a venit şi ea. A exclamat: O, *Doamne, ce frumoasă este nora mea!* Marie-Laure făcea cafea pentru toată lumea când Gé a deschis poşeta ei superbă.**

- Tradiţia cere ca mireasa să aibă un obiect albastru, un altul nou, unul vechi şi încă unul împrumutat în ziua nunţii.

I-a oferit Ninei un safir, o brăţară din aur alb în cutiuţa ei, un magnific inel vechi cu diamante. Pe urmă, şi-a scos propriul inel de logodnă ca să i-l împrumute.

Nina le-a observat pe cele trei femei din preajmă, toate ocupându-se de ea. De ce propria mamă nu a dorit-o niciodată?

Locul ceremoniei se află la aproximativ şapte kilometri de La Cornelie, pe o proprietate pregătită pentru a primi o sută de invitaţi, cu bucătării, o sală mare de recepţii, grădini, ring de dans, clădiri anexe cu mai multe apartamente şi dormitoare pentru cei cazaţi. Cadrul este somptuos, florile sunt peste tot. Ca şi cum tufe de trandafiri albi invadaseră pereţii şi plafoanele de secole întregi. Totul este iluminat cu ajutorul lumânărilor. Un decor de poveşti cu zâne.

Părinţii lui Emmanuel s-au ocupat de tot. Gé le-a cerut tinerilor căsătoriţi să aleagă meniurile şi muzica dorită. Petrecerea va fi clasică la început, cu orchestră şi viori, începând de la miezul nopţii, un DJ va veni să mixeze şi se va servi tequila.

Deocamdată, ochi în ochi, mirii plutesc sub zgomotul sec ^al flash-urilor. Nina este ameţită. Doar Étienne şi Adrién ştiu ceea ce alţii nu vor vedea niciodată. Ceea ce scânteiază în privirea ei nu este bucuria, ci şampania. Câteva cupluri

li se alătură, dansează cam douăzeci de minute, pe urmă fiecare se duce la masa lui. Baletul este perfect, zâmbetele sunt perfecte, mai puțin pe fața lui Adrién. Étienne este în aceeași stare ca Nina. A băut toată după-amiaza. Deocamdată, ia puțină apă, ca să-și limpezească ideile: el va trebui să citească discursul pregătit de Adrién pentru tinerii căsătoriți.

Adrién l-a scris. Cum el nu voia să ia cuvântul în public, a făcut un pact cu Étienne: Eu *îl scriu, tu îl citești.*

Clinchetul unui tacâm de^ argint lovind un pahar de cristal. Liniște. Étienne se ridică nervos, își drege vocea, are o poftă nebună de a râde, dar și-o reprimă. Nu este acum momentul.

- Ce frumos este ticălosul! se gândește Nina înghițind o gură de șampanie.

Când unul este atât de timid, celălalt este la fel de rezervat, dar ar prefera să moară decât să o arate. Emoția o copleșește chiar înainte ca Étienne să deschidă gura. Emmanuel îi pune mâna pe genunchi, ea simte presiunea degetelor lui pe piele, ca și cum căuta să-i alunge tulburarea.

- Dragă Nina, Adrién și cu mine am redactat acest discurs în onoarea ta... chiar dacă tu știi deja că doar el l-a scris. Eu nu am făcut decât să mă uit cum scrie... Ca atunci când ne făceam temele și recapitulam materia împreună. Dintre noi doi, eu sunt prostul clasei. Și, dintre noi trei, tot eu sunt. Dar mă îndepărtez de la subiect...

Étienne caută sfidător privirea tatălui, pe urmă desface o foaie aruncată într-un buzunar.

- Draga noastră Nina, noi doi nu avem nici o amintire de dinainte de a apărea tu în viața noastră. Deși ne-am întâlnit când aveam zece ani.

Dar înainte de tine nu există amintiri. Tu eşti începutul. Nina, tu eşti eleva silitoare, prietena, artista, râsul, sora, lumina noastră. Şi nu o lampă de buzunar, nu, tu eşti astrul, asteroidul, unică, râul, legătura dintre noi. Trei. Aşa am crescut. Există o expresie ce spune despre nişte prieteni că sunt *precum cele cinci degete ale mâinii*. Până astăzi, mâna noastră nu avea decât trei degete. Dar nu ne-a împiedicat să creştem împreună. Eu la stânga, tu la mijloc, Adrién la dreapta. Noi am crescut în aceleaşi camere, pe aceleaşi trotuare, în şcoli şi pivniţe. Am crescut în aceleaşi vise. Ştii care este salutul cu trei degete? Degetul mare, arătătorul şi mijlociul. Este a gestul reprezentând jurământul de fidelitate. îţi vom fi mereu fideli, în viaţă şi în moarte. Tu, prin definiţie, eşti degetul mijlociu, chiar dacă astăzi soţul tău frumos ţi-a pus pe inelar verigheta, care reprezintă iubirea dintre voi, unirea voastră pe veci. Dar să revenim la tine, Nina, o artistă înainte de orice. Vie şi plină de viaţă. Desenatoare de geniu tot timpul şi cântăreaţă când ai răgaz. Un răgaz care ţi-e permis. Cântecele noastre se vor uni cu amintirile noastre, cele din copilărie şi adolescenţă. Ai o viaţă de construit. Fără vocea ta, compoziţiile noastre se vor destrăma. Dar nu-i grav. Nu vom lipsi publicului nostru din simplul motiv că el nu există. Petrecerile de sfârşit de an şi zilele de *Fetes de la Musique*[61] vor fi la fel. Astăzi te pierdem puţin, dar este, fără îndoială, pentru fericirea ta. Nu ai făcut niciodată nimic ca toţi ceilalţi. Eşti mereu cu o epocă înainte de noi. Tu eşti fata, iar noi băieţii, pur şi simplu. Un băiat este atât de mic lângă o fată. Ai putea spune că

are o viaţă mai puţin. Nu spune poetul că femeia este viitorul bărbatului? Dragă Nina, aveai înainte două familii: ale noastre. începând de astăzi, adaugi încă una. încă o dată cifra care revine, ca Sfânta Treime. Tatăl, Fiul şi Sfântul Spirit. Ritornela existenţei tale. îţi întemeiezi o nouă familie împreună cu Emmanuel. Astăzi, fericirea ta îi aparţine, vă aparţine. Emmanuel, ţi-o încredinţăm în această seară pe sora noastră, sunt câteva lucruri despre ea pe care încă nu le ştii, le vei descoperi cu anii, precum umorul ei. Să zâmbească îi este ca o doua natură. Noi ţi-am făcut o listă incompletă – pentru că listele se schimbă – cu trei puncte: ceea ce-i place Ninei, ceea ce nu-i place JNfinei şi, în fine, ce nu ne place nouă la Nina. îi plac cornurile cu ciocolată şi cafeaua neagră, câinii, pisicile, porcii, viţeii, vacile în libertate, niciodată în farfurie. Poate să plângă în faţa unei farfurii cu tocană de vită. Te-am prevenit, Emmanuel... Şi ne-a făcut deseori de ruşine în faţa unei porţii de cârnaţi. îi plac parfumurile vanilate, pe piele şi în farfurii, *pina colada* şi Malibu, sarea din cartofii prăjiţi, muştarul, roşiile, să scotocească prin sertare, să danseze, să înoate, serialul poliţist *Columbo*, adidaşii urâţi, tarta cu mere, cremele-desert, sosul cu piper, cartofii dulci, brânza, tartinele, cireşele. Nu-i place amăreala grepfrutului, să stea la coadă, oamenii care strâng moale mâna celorlalţi, gheaţa şi desertul cald. Să nu-i oferi niciodată un palton de blană, doar dacă vrei să scapi – nu de palton, ci de soţie. Ce nu ne place nouă la Nina: că ne desenează toată ziua, chiar şi la trezire sau când dormim, când avem coşuri şi pungi sub ochi, ne pune să-i pozăm cu

orele, este zero barat la jocuri video şi la tenis, dar vrea neapărat să participe, un coşmar. Şi mai pune şi întrebări ciudate.

Mereu. De genul: *De ce bananele* sunt *galbene?, De unde vine saliva?, De ce nu m-a privit ăla?, De ce lacrimile sunt sărate?, De ce unele persoane sunt tăcute?, De ce oamenilor nu le pasă, în general?, De ce se spune* a-şi pierde cunoştinţa? *De ce* cunoştinţa, *după părerea voastră?, La ce se gândeşte un vierme?...* Te-am prevenit, Emmanuel. S-a spus întotdeauna că nu avea spirit de orientare, că se pierdea pentru un da sau un nu. Greşit. Şi avem proba de netăgăduit astăzi, pentru că te-a întâlnit. Vă dorim ambilor toată fericirea dintr-o lume: a voastră. Restul va fi treaba ei.

Étienne se aşază, toată lumea aplaudă, Nina se ridică pentru a-i îmbrăţişa pe cei doi băieţi. Ruşinat, Etienne îi spune:

- **Nu-i meritul meu, nu am scris eu.**

Iar Adrién îi şopteşte la ureche:

- **Pentru tine vom avea întotdeauna o maşină nouă, cu plinul de benzină făcut.**

Titlul unui film de groază cunoscut în România ca *Fălci,* regizat de Steven Spielberg în 1975, în care este vorba de atacurile unui gigant rechin alb.

***Fete de la Musique (Sărbătoarea Muzicii)* – se sărbătoreşte anual la 21 iunie, în toată lumea (aproximativ 100 de ţări, inclusiv în România).**

Mi-a îngheţat sângele în vine. l-am recunoscut maşina lui 4x4, înmatriculată în anul 1969. Nu m-a văzut când ne-am intersectat. Nici o privire. în spate, am ghicit- o pe Louise, cu părul ei blond. Femeia nici atât nu m-a observat. Cum să se gândească că eram acolo? Ce probabilitate să ne întâlnim în faţa

adăpostului în ziua de Crăciun? Am redus viteza în timp ce ei coborau din maşină.

25 decembrie 2017

I-am observat în oglinda retrovizoare. I-am dezbrăcat din ochi pe îndelete. Mâinile îmi tremurau, strângând cu putere volanul, ca şi cum corpul meu era suspendat în gol.

Tocmai îi spusesem Ninei că voiam o soră pentru Nicola.

- Vei veni după ea în trei săptămâni.

S-a uitat într-un calendar:

- Pe 19 ianuarie.

Nu ştiu de ce mi-a spus aşa. Am căutat zilele de marţi în amintirile noastre din copilărie, dar n-am găsit nimic.

îmi venea să cobor din maşină, să-i urmăresc până la adăpost, să-i ascult. Să le aud vocile.

Étienne purta o geacă groasă şi o glugă pe cap. Alura nu i se schimbase. I-am zărit nasul, gura, nu i-am văzut ochii, avea capul lăsat în jos. Şi lângă el, fiul lui adolescent, o copie fidelă. Şi a apărut şi Louise, la rândul ei. Părea obosită.

Eram acolo, incapabilă să plec, incapabilă să opresc motorul şi să cobor. Mi-am imaginat deodată că Étienne o va lua pe sora adoptivă a lui Nicola. Că Nina se va răzbuna astfel, dându-le pisica mea din 19 ianuarie. Că ei îi luau pe toţi cei trei pui de pisică pentru a nu-i separa. Şi am început să plâng. Habar n-am cât timp am rămas aşa, plângând la volan.

Am ridicat capul şi i-am văzut din nou în oglindă, împreună cu doamna care mă primise ^i mă dusese la pisici. Ţinea un câine în lesă, înconjurată de Nina, Étienne, fiul lui şi Louise. Au privit în direcţia mea. Nina a spus ceva. Étienne a întors capul, mi-a fixat mult timp maşina. A

ezitat, apoi s-a apropiat, singur. Nu m-am mişcat din loc. Imposibil să pornesc maşina. Inima-mi bătea să iasă din piept.

Când a ajuns lângă mine, mi-a bătut în geam. A spus:

- **Poliţia! Actele dumneavoastră la control, văjog.**

În ochii lui am văzut reapărând copilăria noastră, ca o piele moartă. În privirea lui, un amestec de zâmbet şi de disperare. Şaptesprezece ani fără să ne vedem. Paisprezece ani fără să ne spunem nici un cuvânt.

Ultima dată era gata să ne luăm la bătaie. Nu am detestat niciodată pe cineva atât cât l- am urât pe el.

Era acolo, în acea dimineaţă rece, aplecat spre mine.

Am lăsat geamul jos. Frigul s-a autoinvitat în maşină. L-am privit multă vreme, el la fel. Ne-am măsurat ridurile, cele de expresie şi de sub ochi, pleoapele obosite, craterele din colţul buzelor pe care le-am sărutat. De câte ori?

- **De ce plângi? m-a întrebat.**
- **Pentru că îmi vei lua pisica.**

Zece luni de la căsătoria lor.

Este ora 7 şi Emmanuel o sărută pe gât înainte de a pleca. Ea geme de plăcere şi adoarme imediat. În fiecare dimineaţă deschide ochii prima dată pe la ora 10, adoarme, îi deschide iarăşi jpe la 10.15, 10.20, 10.30. Nu are curaj. Se întoarce în lumea viselor. Până la urmă se trezeşte la 11.15. Definitiv. Ca să fie proaspătă când se întoarce Emmanuel pentru prânz. Ca şi cum s-ar fi trezit la ora 8. îi plac vocile prezentatorilor.

Când intră în bucătărie, Nathalie, menajera, este deja acolo. Personalul invizibil de la început a apărut, spre marea disperare a Ninei. Ar fi preferat să gătească şi să facă singură menajul, dar nici măcar nu a încercat să-i propună soţului, care s-ar fi opus imediat. Ninei nu-i place menajera, dar cum aceasta lucrează pentru familia Damamme de o eternitate, Nina nu îndrăzneşte să spună nimic.

Nathalie pregăteşte toate mesele. Emmanuel se întoarce acasă pe la ora 13 ca să petreacă puţin timp cu Nina. Spune că, în acest fel, zilele nu mai par aşa lungi. Lipseşte doar când are şedinţe de afaceri sau când este în deplasare. Din septembrie, zilele ei se scurg într-o astfel de rutină.

După două zile de la căsătorie, Emmanuel i~ a cerut Ninei să-şi dea demisia.

- **Nu mai poţi lucra ca secretară a directorului financiar acum, că eşti soţia mea.**
- **îmi place tot ceea ce fac... Este distractiv. Iar domnul Le Camus este adorabil.**
- **Ştiu. Dar trebuie să-ti găseşti alte activităţi. Nina, la anul voi prelua conducerea. Soţia patronului nu poate lucra la birouri, ca**

secretară. Nu mai ai nevoie să-ţi câştigi existenţa.

- Dar ce-o să fac toată ziua?

- Să te ocupi de soţul tău, să te faci frumoasă şi să ne cheltui banii... Nu vreau să ai griji. Fă ce-ţi place, Nina. Te iubesc. Sunt aici ca să te alint. Să-ţi fac viaţa mai frumoasă. Mai lungă. Mai uşoară.

- Atunci, îmi voi relua studiile.

- De ce?

- Ca să învăţ. Pot să le fac prin corespondenţă.

- Dacă asta vrei... Dorinţele tale sunt ordine pentru mine, iubire.

S-a înscris la Greta[M], pentru a urma o pregătire la distanţă ca grafician, şi şi-a cumpărat un calculator. Cursurile s-au ţinut până în iarnă. Trei luni. Nu a avut curaj să lucreze acasă, să-şi găsească o motivaţie, să-şi facă regulat temele, să înveţe tutorialele de pe dischete. Aşa că mai leneveşte în pat, se machiază, îşi schimbă rochiile şi culoarea părului, ia masa cu soţul, priveşte la televizor serialele, ascultă muzică, citeşte, merge la cumpărături. Câteodată se mai duce la fosta ei casă pentru a bea o cafea împreună cu Joséphine şi să vadă ce mai fac animalele. Paola a murit de bătrâneţe în somn. Nina a incinerat-o şi i-a aruncat cenuşa pe mormântul bunicului. „Vă veţi face siesta împreună, ca înainte.”

Nu au mai rămas decât două pisici bătrâne care nu ies deloc din casă şi dorm toată ziua pe pat. Nina le-ar fi putut duce la proprietate, dar Emmanuel este alergic la păr de animale. I-a promis Ninei că se va duce să urmeze un tratament, dar fără să aibă vreo garanţie de reuşită. Câteodată merge, câteodată nu.

Duminica se întâlnesc cu restul familiei Damamme în sufrageria cea mare, aceeaşi unde Nina a învăţat să danseze împreună cu Gé. Servesc prânzul şi vorbesc despre politică, afaceri şi despre lucruri diverse. Nina ascultă, rareori ia cuvântul, O singură dată, când discuţia a alunecat spre ultimele teste nucleare în Polinézia franceză, ameţită de un vin de **producţie 1989, ales de**

socrul ei, a intrat în discuție, scandalizată de hotărârea lui Chirac. Surprinsă, familia i-a oferit un surâs politicos, fără să înțeleagă cu adevărat de ce s-a ambalat ea așa mult. Locuitorii din Polinézia și bariera deA corali sunt departe de Burgundia.

în timp ce se întoarce de la prânzurile lui duminicale^ mereu amețită, Nina îi sună pe Adrién și Etienne. Este ritualul de duminică după-amiază. în timp ce Emmanuel își face siesta, femeia stă^de vorbă cu ei, îi ascultă, le pune întrebări. își povestesc ce li se mai întâmplă în viață, ei la Paris, cu nasul în caiete, pregătindu-și examenele, ea cu mult timp liber și fericită.

- Nu te plictisești? o întreabă mereu Adrién.

- Nu. Profit.

- Profiți de ce?

- De viață.

Le spune că va veni curând să-i vadă, împreună cu Emmanuel, imediat ce el va găsi un răgaz la serviciu. Vorbesc despre vara următoare, când vor trebui să înoate la domeniul ei, piscina este senzațională, vor face grătare și vor cina cu picioarele goale în iarbă. Adrién și Etienne promit, la rândul lor, că vor veni.

Nina nu mai desenează. Ca și cum arta ar aparține vieții sale de dinainte. Cea petrecută cu bunicul. într-o dimineață, l-a schițat pe Emmanuel adormit, iar el a râs când s-a văzut pe hârtie Canson^, a luat-o puțin peste picior, fiindcă a considerat că nu seamănă cu desenul.

- Iubirea mea, mi-e teamă că nu ești chiar un Renoir.

Pe moment, Nina a fost rănită profund, pe urmă și-a zis că aceasta

era o formă de iubire, să fii direct, să spui adevărul celui pe care-l iubeşti. Cât de mult au păcălit-o în copilărie, hrănind-o cu iluzii legate de talentul ei! S-a uitat la crochiul făcut lui Emmanuel şi a înţeles că rezultatul era unul mediocru. De atunci, blocul de desen, acuarelele şi foile goale se odihnesc pe fundul unui sertar.

Emmanuel se întoarce seara pe la ora 19. Beau împreună, cinează târziu şi fac dragoste. Emmanuel îi spune că nu a fost niciodată atât de fericit, că îi oferă viaţa visată. Când adoarme, ea deschide televizorul şi priveşte emisiuni până la două dimineaţa. *Bouillon de culture, Comme un lundi, Ça se discute.* Ascultă, fascinată, invitaţii lui Jean-Luc Delarue, câteodată cu faţa acoperită, purtând peruci şi ochelari negri.

Semnând certificatul de căsătorie, Nina a semnat pentru o vacanţă continuă.

*

- Domnul Bobin?

-Da.

- Vă aşteaptă domnul Désérable.

Cu gura şi gâtul uscate, Adrien intră în biroul plin de cărţi aşezate pe etajere din cireş sălbatic. Şi-a trimis manuscrisul la mai multe edituri. Toate i-au răspuns că romanul nu corespundea liniei lor editoriale. Toate, cu excepţia uneia: o instituţie celebră, care a publicat autori prestigioşi.

într-o seară, Thérèse Lepic i-a spus lui Adrien că l-a căutat cineva la telefon.

- Un anume Fabien Désérable de la Editura... Editura... Am uitat.

- Şi ce ţi-a zis, Thérèse? Ce ţi-a spus, exact?

- Nimic special, trebuie să-i suni tu.

Adrien a înţeles imediat că era un semn
bun. Oamenii aceştia nu sună, trimit o scrisoare-tip când nu te vor. Doar dacă au vrut să-l jignească sau să-l respingă în direct, ţinând cont de natura textului trimis.

Era ora 20 când, cu emoţie, Adrien a format numărul. A răspuns robotul. Nu a dormit toată noaptea, a stat cu ochii în tavan protejându-se de imagini mentale, unele mai nebuneşti decât altele. A doua zi de dimineaţă, a luat RER şi metroul ca de obicei, ca să ajungă la şcoală. La prânz, a ieşit ca să caute o cabină telefonică, a format numărul mâzgălit de Thérèse pe o bucăţică de hârtie. O doamnă i-a fixat o întâlnire, fără să spună nimic altceva. Adrien nu a avut curajul să întrebe ceva. Aşa că iată-l în faţa unui bărbat de patruzeci şi cinci de ani, scund, cu o privire agilă, dar călduros, cu o voce groasă, fără nici un fir de păr pe scăfârlie. Strângere fermă de mână.

- Luaţi loc! Ceai? Cafea? Apă?

- Nu, mulţumesc.

- Aveţi vreo legătură de rudenie cu Christian Bobin?

Adrién cade pe gânduri. Nu ştie cine este Christian Bobin. Pe tatăl lui îl cheamă Sylvain. Să fi avut un unchi sau un văr prin alianţă cu numele de Christian? În fond, nu ştie nimic despre familia tatălui.

- Nu cred..., răspunde într-un final, ruşinat.

Fabien Deserabîe îl cercetează cu atenţie.
Adrién nu se simte prea confortabil.

- Nu vreau să o mai lungesc: manuscrisul dumneavoastră este foarte bun, chiar foarte, foarte bun. Profund, fascinant, puternic. Nu am

mai citit niciodată ceva aşa de... Original. Vă rog să mă scuzaţi dacă vorbele mele nu sunt aşa meşteşugite. Nu vreau, în nici un caz, să par lipsit de politeţe.

- Aţi reuşit să captivaţi aproape în întregime comitetul ae lectură. Doar două persoane au avut rezerve... Dar cred că din cauza particularităţii lui. Textul poate părea derutant. L-aţi trimis şi altor edituri? Aţi avut contacte? Propuneri?

-Nu.

- Mulţumesc pentru sinceritate. V-ar interesa să publicaţi la noi?

Adrién abia reuşeşte să scoată un da, abia perceptibil. Cum ezita el, în timp ce inima îi batea să iasă din piept.

- Titlul *Blanc d'Espagne* este excelent.

- Cu ce vă ocupaţi?

- Studii literare. Sunt în ultima clasă pregătitoare pentru concursul de admitere la Şcoala Normală Superioară.

- Ce vârstă aveţi?

- Douăzeci de ani.

- Aţi maijcris înainte?

- Nu. în fine, câteva fleacuri. Nimic transcendental.

- Nu vă ascund că sunt uluit de conţinutul textului dumneavoastră.

- Aveţi scris şi altceva? Un roman în pregătire, poate?

- Nu.

- Atunci va trebui să vă gândiţi să continuaţi.

- Am o întrebare la care nu sunteţi obligat să răspundeţi: este un roman autobiografic sau o ficţiune?

Adrien şi-a luat un anumit timp de gândire înainte de a răspunde.

- Cred că în orice roman sunt anumite adevăruri, rădăcini care se hrănesc din realitate, iar în fiecare autobiografie sunt multe minciuni.

Fabien Désérable s-a uitat din nou la el, zâmbind.

- Daţi nişte răspunsuri foarte bune... O să vă pregătim contractul. Imediat ce vom fi gata, vă vom contacta din nou... Vor fi cateva corecturi, foarte puţine, câteva fragmente eliminate, le vom lucra împreună şi doar dacă sunteţi de acord. Voi fi editorul dumneavoastră, vom lucra împreună. Bine aţi venit în echipa noastră!

Fabien Désérable se ridică şi îi întinde mâna.

Cinci minute mai târziu, Adrien se află în stradă, pierdut. îi vine greu să creadă. Textul lui va avea efectul unei bombe în anturajul lui. Aceste cuvinte îi vor schimba viaţa, fără îndoială. Romanul lui va fi editat, publicat! Totul s-a întâmplat atât de repede. Nu merge, ci pluteşte, condus de o mândrie şovăielnică. Cuvintele aşternute pe hârtie sunt amprente ale durerilor profunde, iar acestor oameni le- au plăcut şi le-au înţeles. Se simte valorizat. Pentru prima oară simte că există cu adevărat. O intrare în lumină şi pe poarta cea mare. Ca într-un vis în stare trează. Trebuie să o sune pe Nina şi pe mama lui. Trebuie să le anunţe vestea cea mare. Se opreşte deodată pe trotuar. Bineînţeles că nu. Nu le va spune nimic. Cu excepţia lui Louise. Ea nu va avea nici şampanie şi nici nu va bate toba în jurul acestui eveniment.

Adrien a uitat să-l anunţe pe Fabien Deserable că doreşte să rămână anonim. Că numele lui nu va trebui să figureze pe

copertă. *

Louise închide telefonul. Adrien tocmai a anunţat-o că romanul lui va fi editat. I-a răspuns:

- Este o veste minunată, dar să ştii că mă aşteptam, nu mă miră.

Este singura care ştie. A citit manuscrisul înainte ca Adrien să-l trimită la mai multe edituri. I-a promis că-i va păstra secretul, înainte de a închide, i-a şoptit:

- Te iubesc.
- Şi eu.

Ea trăieşte la Lyon, unde studiază în primul an de medicină. Se plictiseşte fără cei trei. Idiotul ei de frate chiar îi lipseşte. Nina a rămas în localitatea natală, iar Adrien va străluci în altă parte, este sigură de aceasta.

De fiecare dată când Louise se întoarce în La Cornelie, îşi spune că trebuie să treacă pe la Nina, să o vadă, dar, chiar înainte de a pleca, rosteşte:

- La naiba, am uitat!

Étienne iese din amfiteatrul de la universitate. Trebuie să aibă un DEUG^ cu un an înainte ca el şi Arthur, colocatarul lui, să treacă examenul de intrare la Şcoala de Poliţie. Cei doi ani de facultate de dinainte sunt obligatorii.

Ar fi minunat dacă Étienne nu şi-ar pierde zilele cu fleacuri. Este nerăbdător să intre la Şcoală de Poliţie, în miezul problemei, în mijlocul existenţei sale. Facultatea de Drept este tot ce se poate mai rău, este pedeapsa. Pe lângă ea, şi infernul trebuie să fie ceva mai relaxant. Drept civil, drept privat, drept constituţional... un coşmar. Dar continuă, pentru că intrarea în Poliţie este obsesia lui. Dacă va trece de examenul de admitere, unul foarte dur, va intra la Şcoala de Ofiţeri de la

Cannes-Ecluse şi, dacă va studia, în optsprezece luni va deveni locotenent de poliţie. Optsprezece luni de pregătire, din care şase de stagiu în comisariate, unde va

participa la percheziţii, la arestări, filaje. În funcţie de disponibilitatea posturilor, poziţia din clasamentul final al mediilor îi va permite să-şi aleagă un post la repartiţie. Va trebui să muncească mult, să facă parte dintre cei mai buni din promoţia 1986. Şi-a luat meditaţii la o doamnă conferenţiar de la Sorbona, de trei ori pe săptămână. La început era atât de slab pregătit, că îi venea să pl#ngă. îşi amintea ceea ce Ninşi îi tot repeta: *încearcă să înţelegi ce copiezi. într~o zi nu voi mai fi cu tine.*

Nina nu mai este acolo. Nu este moartă, dar cam tot aia e!

După ce va termina şcoala, Étienne va pune prima opţiune pentru repartizare Lyon. Parisul nu-l interesează. Paris era un vis pentru a face muzică, visul de dinainte. Lyon este un compromis bun: oraş important, nu departe de mare, munţii sunt şi ei aproape, Louise la fel.

Ştie deja că este apt pentru toate probele fizice şi că excelează la tir. Nu mai fumează deloc. Şi în rarele seri când cineva face o ţigară cu iarbă, se postează la fereastră sau merge într-o cameră alăturată.

Are hainele pentru sport în rucsac. De trei ori pe săptămână, ia metroul, linia 9, pentru a merge la alergat, face turul lacurilor superior şi inferior din pădurea Boulogne, cu Sonic Youth în căşti.

Nu stă prea aproape de apă şi dacă, dintr-o întâmplare, trebuie să facă un ocol şi să ajungă pe mal, se sperie. Apa aceasta tăcută ce reflectă invariabil cerul, oglinda pe care şi-o imaginează ca pe un ochi privindu-l, îl duce cu gândul la malul Lacului din Pădure. La acea seară când a aşteptat-o pe Clotilde. Iată, curând se fac doi ani de când a dispărut. Se

pare că părinţii ei vor să meargă la emisiunea *Perdu de vue (Pierdut din vedere).* Étienne îşi aminteşte că mama lui se uita şi ea când locuiau împreună în La Cornelie. Pe vremea aceea, ridica ochii spre cer când auzea melodia dramatică folosită pentru a sublinia emoţiile. Conceptul emisiunii este de a face apel la martori în cadrul unei dispariţii îngrijorătoare sau a unei crime nedezlegate. Un yoyeurism care are tendinţa de a-l copleşi pe Étienne. Şi mai ales de a pune Poliţia într-o postură stânjenitoare: „Nu sunteţi în stare să rezolvaţi un caz? Atunci vom face apel la media".

Ar trebui să depună şi el mărturie? Nu se va putea sustrage, dacă i se va cere. în caz contrar, ar părea suspect. în timp ce aleargă i se goleşte mintea. Dar o şi întreţine.

Astăzi va ocoli cele două lacuri. O va lua pe alte drumuri prin pădure. De când şi-i imaginează pe părinţii lui Clotilde cerând ajutor în faţa camerelor de la TF1, evită să se uite la apă, ca o privire de care se fereşte. Imediat ce mama lui l-a informat: „Puştiulică, vezi că părinţii lui Clotilde s-au înscris la Pradel, studiază dosarul", lacurile din pădurea Boulogne par ca un chip, o mască îngrozitoare.

împreună cu Adrién s-a uitat la ultima difuzare a emisiunii. Nu a avut curajul să o facă singur.

Era luni seară. De obicei se întâlnesc sâmbăta sau duminica, niciodată în cursul săptămânii. Dar Étienne a spus că era ceva important. Comandaseră pizza, pe care au mâncat-o unul lângă celălalt, cu sintetizatoarele în spate, închise douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, folosite acum pe post de cuier sau ca de loc de păstrare a

obiectelor scoase din buzunar. Ca două corpuri adorate, venerate ani întregi, dar uitate acum.

- De ce vrei să ne uităm la asta? a întrebat Adrién, surprins.

- Pentru că jurnaliştii mă vor suna cu siguranţă. Mi-a spus mama că părinţii lui Clotilde s-au hotărât să meargă la emisiune.

- Vorbeşti serios?

- Nu glumesc cu astfel de lucruri.

- Şi ce-o să le spui?

- Ce vrei să le spun? Că am aşteptat-o şi că nu a mai venit niciodată.

Reţea de centre de formare aparţinând de Academia din Grenoble Producător francez de hârtie pentru desen şi produse legate de pictură DEUG – Diplome d'Etudes Universitaires Generales (Diplomă de Studii Universitare Generale) este o fostă diplomă naţională de învăţământ superior francez, de nivel Bacalaureat + 2 ani de studii. Diploma a fost anulată în anul 2006, odată cu trecerea la sistemul licenţă – maşter – doctorat.

Étienne îşi ia ceaşca de cafea în mâini, bea o gură, face o grimasă.

Crăciun fericit! ne spune, până la urmă.

Pare obosit. jŞi-a dat jos gluga, dar încă mai poartă geaca. îmi vine greu să cred că sunt în aceeaşi cameră cu el. Câteodată trăim lucruri la care am visat atât de mult sau ne-am îndoit că ni se vor mai întâmpla încât, atunci când au loc, nu mai suntem în stare să le trăim, rămânem în afara evenimentelor.

Nina nu-l scapă din priviri pe Étienne. în biroul minuscul, ai spune că este un uriaş. îşi aprinde o ţigară, fără^să întrebe dacă are voie. Ea nu spune nimic. îşi caută cuvintele, la fel cum ai căuta un drum atunci când eşti pierdut.

Louise şi Valentin au plecat cu Simoné să vadă adăpostul puilor de pisică din infirmerie. Louise i-a luat cu ea, ca să ne lase împreună.

Când m-a văzut coborând din maşină, a devenit transparentă. Era deja palidă când am venit. Nu se aştepta să mă vadă aici.

M-am apropiat de ei, flancată de Étienne. Am crezut că am un şoc nou

când i-am văzut fiul de aproape. Asemănarea dintre ei.

Nu am atins şi nu am îmbrăţişat pe nimeni.

Când era tânără, Nina era o fiinţă foarte tactilă. Avea nevoie să-i atingă pe ceilalţi pentru a se conecta cu ei. îmbrăţişa şi ţinea mâinile celorlalţi, mângâia chipurile ca şi cum îi sculpta pe oamenii din faţa ei, O admiram, pentru că eu nu puteam face la fel. Mi-a fost întotdeauna frică să-i ating pe ceilalţi.

Acum sunt singură în faţa lui Étienne şi a Ninei. Stau cu mâinile la spate, ca să nu-şi dea seama că tremur,

„ – Nu ai ceva mai tare de băut? o întreabă Étienne pe Nina. Cafeaua ta este scârboasă...

Alcool n-ai, ca să sărbătorim şi noi Crăciunul?

- Este ora 11, i-o întoarce Nina. Nu cred că este o idee prea bună, dacă ne uităm la starea ta..

Étienne zâmbeşte. Mă priveşte.

- Louise ţi-a spus de mine?

- Ce să-mi spună?

Am vocea pierdută.

- Că o să dau ortul popii.

Nina intervine. Ceea ce mă linişteşte. Măcar nu sunt obligată să-i răspund.

- Dacă nu te duci să te tratezi, îi spune, sigur o să dai ortu' popii.

- Vezi să nu te duci şi tu acum... Lasă-mă în pace!... Nu-i nimic de tratat.

- Şi ce-ai de gând să faci?

- Nimic.

- Cum adică, nimic? insistă Nina.

- Plec din nou la Lyon mâine.

-Şi?

- Şi... mă voi descompune la soare. Vreau să văd marea înainte de

a... Louise mi-a dat ce- mi trebuie. Nu voi suferi.

- Unde vrei să pleci după aceea?

Eu am pus întrebarea. În timp ce-mi doream din tot sufletul să nu mă bag în discuție. Dar cuvintele mi-au ieșit fără să vreau. Sunt unele pe care nu le poți opri. Uitate de ani întregi și reapărute, totuși, brusc.

- încă nu știu..., îmi răspunde. în Italia sau Grecia... Ceva de genul...

Nina și Étienne continuă discuția, de parcă nici nu aș fi fost acolo:

- I-ai spus fiului tău ce intenții ai?

- Nu încă. O voi face înainte de a o șterge.

- Când intenționezi să pleci?

- Repede. Foarte repede. Săptămâna viitoare, cu siguranță. Nu-mi mai rămâne mult timp.

- Poate nu-i chiar așa rău.

- Nu mi-ai văzut tumoarea, răspunde el cu amărăciune.

- Poți să te operezi. Sunt ședințe de chimioterapie foarte eficace, i-o întoarce Nina fără să creadă și ea ce spune.

- Vorbești ca sori-mea! Te-a învățat lecția?

- Deloc. Am prieteni care au scăpat.

- Ce prieteni? întreabă Etienne.

Nina nu răspunde.

- Joséphine? continuă Étienne, aproape agresiv. Crezi că nu ştiu cât a tras-o cu boala?

- Nici măcar nu ai venit la înmormântarea ei!

Am strigat mai tare decât aş fi vrut. Rămân blocată. îmi vine să o iau la sănătoasa cât mai repede. Am auzit şi aşa prea multe. Insuportabil. Am coborât din maşină din dragoste pentru Louise şi Nina, nu pentru Étienne. Că el oricum o sa crape. Pentru mine, este deja mort de multă vreme. Mă îndrept spre uşă, ca să ies, dar Étienne mă opreşte.

- Am fost la mormântul lui Joséphine... a doua zi după înmormântare. Când plecase toată lumea. Pe vremea aceea, nu voiam să mă întâlnesc cu nimeni.

Două miliarde de oameni sunt în faţa televizoarelor, urmărind cortegiul, perplecşi.^ Prinţi tineri, sub soarele de plumb, îndoiţi de durere ca trestiile pe care se aşază păsările. Oamenii nu suportă ASă vadă cum suferă capetele încoronate. încă doi copii şi-au pierdut mama.

în plus, tocmai s-a aflat de dispariţia Maicăi Tereza, Lumea şi le imaginează pe cele două în faţa Sfântului Petru, prinţesa inimilor şi cea a sărmanilor, ţinându-se de mână. O voce dulce, în cor. Oare îţi pierzi vocea când mori?

Ce vrea oare să ne transmită acest final de vară? ~~se întreabă Adrien.~~

Undeva, un fiu îşi îngroapă mama, sub un ocean de flori, dar fără prea multă lume. O femeie care a făcut tot ce a putut. Cu mâinile mânjite de cerneală, cu plastilină sub unghii, şi-a petrecut viaţa ştergând la fund

copiii altora, primind părinții dimineața, dându-le copiii seara. Iar în timpul zilei ocupându-se de cei mici. O paranteză. Misiunea ei de zi cu zi era să-i facă să se joace, să râdă, să danseze în cerc, să mănânce, să doarmă, dar și să-i mângâie, să le șteargă mucii de la nas, să le aleagă plușurile, să le spună o poveste, să se ocupe de ei până când intră la grădiniță. Douăzeci de ani de lucru în grădinițe și creșe. Chipuri blonde, brunete, încăpățânate, docile. S-a ocupat de primii dinți și de primii pași. Cu spinarea curbată pentru a-i prinde când erau gata să cadă.

Este ora 11 când Nina, Adrien și Louise intră în cimitirul din La Cornelie. Louise la stânga, Nina la mijloc, Adrien la dreapta. Este pentru prima dată când Louise ia locuî fratelui său, care nu a putut pleca de la Școala de Poliție unde a fost admis. Louise, Nina și

Marie-Laure l-au ajutat pe Adrien să organizeze funeraliile. Ca şi cum Marie-Laure era responsabila cu înmormântarea celorlalţi. Mai exact, pentru părinţii prietenilor fiului său.

Nina şi Adrien sunt loviţi de suferinţă la trei ani distanţă. Sylvain Bobin a insistat, desigur, pentru a plăti totul. Este şi el prezent în această dimineaţă.

Nu i-au trebuit lui Joséphine mai mult de două luni ca să-şi dea obştescul sfârşit. într-o dimineaţă, medicul ei i-a luat probe de sânge pentru analize pentru că se simţea mai obosită ca de obicei, iar a doua zi a aflat că are un cancer generalizat.

A încercat cu şedinţe de chimioterapie, dar Joséphine a plecat înainte ca părul să îi cadă. Nina s-a ocupat de ea, a însoţit-o la spitalul din Autun până când s-a stins acolo, înconjurată de Adrien, Nina şi Marie-Laure. Până la sfârşit, Adrien a venit în fiecare weekend, fiind prea prins cu lucrul.

Adevărul este că Adrien nu a trecut examenul. Adevărul este că i-a mințit pe toți: de la ieșirea pe piață a romanului lui *Blanc d'Espame*, în martie 1997, s-a vândut în mai bine de cinci sute de mii de exemplare în Franța, iar drepturile de traducere au fost cumpărate în douăzeci de țări. Un veritabil fenomen, cu un subiectul fascinant. Iar faptul că autorul dorește să rămână anonim nu este ceva ciudat. Adrien și-a ales pseudonimul Sasha Laurent.

O fi bărbat sau femeie, s-au făcut tot felul de speculații, au fost bănuite nume celebre ca ascunzându-se în spatele pseudonimului. S-a spus chiar că scriitorul murise de multă vreme, iar manuscrisul a fost descoperit

Avansul ca drepturi de autor pentru cel de-al doilea roman este atât de consistent încât Adrien şi-a permis să se mute din apartamentul lui Thérèse din Vincennes în arondismentul 6 al Parisului, într-un studio confortabil de şaizeci de metri, cu o curte, chiar alături de editura unde a publicat prima carte. O viaţa clandestină, de contrabandist.

Spune tuturor că este student, ca să nu mărturisească celorlalţi că el este autorul volumului *Blanc d'Espagne,* iar pe editorul lui îl face să creadă că lucrează la un al doilea roman, în timp ce, de fapt, nu are nici cea mai vagă idee. Este vlăguit. Traiul lui de zi cu zi este o pagină neatinsă. *Blanc d'Espagne* a fost doar o supapă. Iar în spatele minciunii, stă mereu o alta. A devenit definitiv a doua lui natură.

Adrien s-a schimbat treptat, fără să-şi dea seama, picătură cu picătură, la fel ca aparatura la care mama lui era conectată în ultimele sale săptămâni de viaţă. A căpătat încredere în el şi începe să se privească în vitrinele magazinelor ca să-şi aranjeze părul. Un urât devenit frumos graţie gloriei. Una fără nici un beneficiu, în afară de contul lui bancar.

Iese în fiecare seară cu editorul Fabien Désérable, care-l prezintă ca pe unul dintre tinerii prodigioşi, fără a adăuga nimic altceva. Curioşilor dornici să afle ce a scris, se mulţumeşte să le răspundă:

- Suntem în faza de corectură, puţină răbdare...

Adrien şi Désérable asistă la toate spectacolele, mereu în primul rând. Adrien îşi termină nopţile în cluburi mondene. Soarbe cu paiul cocktailuri scumpe şi observă fauna dansând.

Pentru prima dată este conştient că place fetelor. Fără îndoială că este ceva legat de atitudinea sa. Puştiul timid, roşind în preajma celorlalţi, este mort şi, îngropat. Succesul i-a devenit un protector. în nopţile pariziene, se aşază de fiecare dată aşa încât să vadă bine ringul de dans ca să-şi clătească ochii. Nu-şi imaginează nici o clipă cum a putut trăi în Burgundia. îşi inventează un trecut de copil crescut lângă Saint-Germain-des-Prés. Uneori, fiu de artist, alteori al unui necunoscut. Născut la Buenos Aires sau la New York, şi-a creat o viaţă dublă, în funcţie de cui povesteşte. Nu merge cu transportul în comun, iese rar din cartier şi, când este nevoit să se deplaseze, comandă un taxi. Nu-l mai interesează ce face Thérèse, *gazda* lui, cum o numeşte acum. Până la urmă, l-a primit pentru bani.

Nu se mai întâlneşte cu Etienne^ admis la Şcoala de Poliţie din Cannes-Ecluse, în regiunea Seine-et-Marne.

Nu Joséphine i-a spus de ce boală suferea, ci Nina. Mama lui nu voia ca el să-şi facă griji. Credea că va scăpa repede de cancer şi că îi va mărturisi fiului când se va vindeca.

într-o seară, Nina l-a sunat pe Adrien ca să-i spună să trebuia să vină acasă, Joséphine se simţea rău. Când a auzit cuvântul *cancer*, el a îngheţat.

A doua zi a luat un TGV[M] ca să se întâlnească direct la spital cu ceilalţi. Când a împins uşa salonului, a rămas şocat: mama lui slăbise, purta umbra morţii pe chip. A resimţit ca o pedeapsă: scrisese *Blanc d'Espagne* fără să spună nimănui nimic, iar viaţa se răzbuna. Mărturisise totul pe hârtie, dar în tăcere. Nina se transformase şi ea, cu faţa umflată şi un trup ce părea al alteia. Luase în greutate zece kilograme, poate chiar mai mult. Adrien s-a gândit că era însărcinată. îi venea să fugă din această viaţă trecută, să o ia la sănătoasa ca să se întoarcă

la existenţele lui frumoase şi inventate. Nina a plecat la automatul de cafea şi, când s-a aflat singur cu Joséphine, ar fi vrut să-i mărturisească totul:

- Mami, eu am scris *Blanc d'Espagne,* lartă-mă!

Dar nu a avut curaj.

Femeia a murit fără să afle.

în afară de foşti colegi de liceu şi de serviciu, nu a fost multă lume la biserică. Oamenii au rămas în casă pentru a asista la funeraliile prinţesei Diana de la televizor. în cimitir, doar câteva persoane au venit pentru înmormântare.

Louise şi Nina îl ţin pe Adrien de mână. Rigid ca justiţia, Sylvain Bobin este în spatele lor. Adrien ar fi putut să-i simtă răsuflarea părintelui în ceafă dacă făcea un pas în spate. Adrien le-a cerut celor două fete să-l ducă departe după înmormântare. Fără nici o **pomană..., voia să se întoarcă doar cu ele două. Nina a făcut o grimasă. Este greu să nu se întoarcă acasă pentru că Emmanuel urăşte să o ştie departe de el, dar, în astfel de circumstanţe, era imposibil să-l abandoneze pe Adrien, Fata a minţit, făcându-l pe Emmanuel să creadă că, după ceremonie, toată lumea se întâlnea în memoria lui Joséphine.**

- Unde să mergem? Până la ce oră? Vrei să merg cu tine?

- Nu, nu-i nevoie.

A îndrăznit chiar să spună:

- Prefer să fiu singură, destul că Etienne nu va fi prezent.

După moartea lui Joséphine, Louise l-a sunat pe fratele ei.

- O înmormântăm sâmbătă.

- Sunt şi sâmbăta înmormântări?

Atât a putut întreba.

- Da, imaginează-ţi.

- Nu pot veni. Comisarul nu mi-a aprobat permisia. Trebuie să rămân în unitate.

- Măcar să-l suni pe Adrien.

-OK.

Etienne a închis şi şi-a amintit de Joséphine. Era o femeie cool. Nu scotea niciodată un cuvânt mai sus decât celălalt. Mereu veselă. Cu o ţigară în colţul gurii. Cu mâna în părul lor. Ce frumoase amintiri în micuţul ei apartament. S-a gândit la suferinţa lui Adrien. La singurătatea Ninei. Tinereţea ei pierdută. Nina şi el au murit în aceeaşi zi şi nimeni nu o ştia. S-a gândit că ar da orice ca să se întoarcă în adolescenţă. La nepăsarea lui caracteristică.

A doua zi era duminică. Şi-a cumpărat un bilet în gara din Lyon, a luat un TGV, iar când a ajuns pe peron i-a zărit pe Adrien şi pe Louise, aşezaţi unul lângă altul în faţa unui distribuitor ae băuturi în interiorul gării. Păreau pierduţi.

El se întorcea fără îndoială la Paris, ea la Lyon.

Etienne s-a lipit de perete ca să nu fie văzut, la fel ca în ziua de Crăciun, când i-a văzut ieşind din Hotelul Drumeţilor.

Ce cuplu drăguţ! Ai spune că sunt împreună de o sută de ani. Bătrâni în corpul unor tineri. De ce nu trăiesc împreună? De ce se mai ascund?

Etienne a luat autobuzul spre La Cornelie, a mers pe jos până la cimitir sub un soare de plumb, a căutat şi a găsit mormântul Joséphine Simoni printre cele mai proaspete. A realizat că îi descoperea numele de familie.

Pentru el, era mereu Jo sau mama lui Adrien.

S-a aşezat lângă mormânt, pe o bancă, şi a început să-i vorbească. A început prin a-i mulţumi pentru ciocolate şi tartine. Pe urmă a ajuns la seara de 17 august 1994. Nu a povestit niciodată despre seara respectivă. De acolo de unde era,

Joséphine nu putea spune nimănui. Doar să asculte. Avea nevoie să-şi uşureze conştiinţa.

, Era seara înmormântării lui Pierre Beau. Étienne, bulversat, sosise pe malul Lacului din Pădure înainte de ora stabilită. Adusese sărăţele şi o,sticlă de whisky, furată din barul părinţilor. îi era teamă de întâlnirea cu Clotilde, pe care nu o mai văzuse de mai bine de o lună. Doar s-au intersectat în dimineaţa înmormântării şi după-amiază la el, dar pentru foarte scurt timp, pentru că nu a dat drumul la mâna prietenei Nina.

întâlnire ce urma să se sfârşească printr-o despărţire. Scurtul lui discurs era pregătit:

Te iubesc, dar plec la Paris peste două săptămâni,—ne vom mai întâlni poate, dar mai târziu, peste câţiva ani, cu siguranţă ne vom căsători, vei vedea... Dar acum şi aici, trebuie să luăm o decizie, altfel vom fi prea nefericiţi.

Cuvântul *decizie* era mai puţin violent, mai puţin laş şi mai puţin definitiv decât s-a *terminat.* Dorea să evite strigătele şi lacrimile. Dramele nu sunt pentru el.

Băuse mai mult din sticlă şi se ameţise, doborât de oboseala ultimelor zile şi de alcool, când Clotilde a ajuns. El a tresărit zărind-o frumos îmbrăcată, machiată.

S-a aruncat în braţele lui. Etienne s-a lăsat îmbrăţişat. Pe urmă, ea s-a uitat fix la el.

- Nu ai primit scrisoarea mea?

- Ce scrisoare?

A avut un zâmbet frumos înainte de a ridica din umeri, A remarcat că avea chipul tras, de parcă vara o

îmbătrânise. Ea a vrut să se scalde acolo, imediat.

- Este prea cald... Şi pe urmă, povestea cu bunicul Ninei, înmormântarea, m-a deprimat, biata de ea...

Apoi nu a mai scos nici un cuvânt. O actriţă slabă.. Era geloasă pe Nina, de apropierea celor trei. Etienne a auzit contrariul:

- Nu mă interesează Nina Beau.

A detestat-o. Ar fi trebuit să plece. Clotilde a simţit-o. Şi-a schimbat total comportamentul,

- Găsim şi noi un loc mai liniştit? Am putea să ne dezbrăcăm cu totul, a spus cu o voce lascivă, mângâindu-l în interiorul gambei.

Trupul este slab, mai ales cel al lui Etienne. Şi-a spus că ar putea să se mai culce cu ea pentru ultima oară. Până la urmă, tocmai de aceea ieşeau împreună de atâta vreme.

- OK, i-a răspuns.

Au urcat pe motocicletă, au intrat adânc în pădure, au găsit un loc ascuns, ferit de priviri, pe malul apei. Ceilalţi înotători erau în partea cealaltă, în locuri amenajate grosier, cu nisip de carieră, unde adolescenţii puneau cârnaţi la grătar.

Etienne şi Clotilde s-au aruncat direct în lac de pe talazul plin de ierburi înalte, arse de soarele verii.

S-a dezbrăcat şi el. A plonjat. Apa era plină de nămol. S-a uitat la ea cum se dezbracă, s-a întors cu spatele. Fata jpurta un fel de bandaj, o chestie pentru bătrâni pentru a-şi proteja şalele. Şi-a întors doar capul în direcţia lui şi i- a zâmbit, un surâs ciudat. S-a simţit din nou stânjenit, cu aceeaşi dorinţă de a-şi lua tălpăşiţa de acolo, s-o şteargă imediat. Nu mai avea chef să o iubească. „Ce prost a fost că am

venit acolo... Prostul proştilor!”

A înotat, îndepărtându-se de mal. Nămolul deja dispăruse. Apa era mai limpede. Cum era rece, îi dispăruse starea de beţie. Când s-a întors spre mal, Clotilde era în apă şi înota spre el râzând prea tare. Ajunsă în dreptul lui, i-a spus:

- Am o surpriză pentru tine.

Pe urmă a dispărut. Étienne s-a gândit că urma să-i facă ceva de genul unei relaţii sub apă. Dar ea a urcat la suprafaţă şi s-a lungit pe apă, făcând pluta. Cu pântecul rotund. Ca o excrescenţă. Un coşmar. Nu a văzut niciodată pântecul unei femei însărcinate. Sub haine, da. Dar niciodată un corp dezbrăcat. Cu buricul puţin bombat.

A refăcut în sens invers întreaga poveste într-o zecime de secundă. Ar fi trebuit să se îndoiască de ea, să o simtă: nu făcuse avort.

Şi totuşi, merseseră împreună la Autun. A aşteptat-o într-o cafenea în faţa spitalului. Iar ea ieşise spre după-amiază.

- Totul a fost bine? o întrebase, un pic ruşinat.

- Da, este mai bine aşa, i-a răspuns.

Acum îi este imposibil să scoată un cuvânt.

Fata, întinsă pe spate, îl priveşte zâmbind, aproape mândră de gluma ei bună sau proastă. El a închis ochii, a băgat capul în apă şi a înotat pentru a se întoarce la viaţă şi a rugi, Ar fi vrut să şteargă acest moment. Ca pe calculatorul lui cu tasta *şterge.*

A venit după el, înotând *crawl.* O înotătoare excepţională. Aproape că uitase acest detaliu, l-a simţit mâinile prinzându-l de glezne. S-a zbătut şi a ieşit repede din apă. l-a văzut bandajul aruncat pe pământ, lângă haine.

„O nebună”, i-a trecut prin gând.

^ Ea nu reușea să iasă din apă, i-a cerut lui Étienne să o ajute, dar el nu s-a mișcat, a privit-o rece. S-a agățat de o rădăcină de copac și a urcat cu greu pe mal. Lui îi venea să o apese pe cap ca să dispară în fundul lacului.

Abia a ieșit din apă și a început să urle:

- Nu-ți race griji, nu am nevoie de nimic de la tine. Nimeni nu știe, nici măcar părinții mei.

A scos un teanc de bani din rucsac. Mai multe mii de franci.

- Uite, am o grămadă de lovele, o să plec.

- Unde să pleci?

- Habar n-am încă... în seara asta, ai programat întâlnirea noastră în doi ca să-mi dai papucii, așa-i?

Nu i-a răspuns. Ea a început să plângă, urlând, A făcut din nou aluzie la o scrisoare pe care i-ar fi trimis-o. Simțea ură și milă. A luat sticla de whisky din rucsac și a băut mai multe gâturi. Alcoolul l-a liniștit întotdeauna. S-a calmat. A avut o amețeală, s-a așezat în iarbă.

- La naiba, nu am nici măcar optsprezece ani... De ce ai făcut asta?

- Nu am avut curajul să avortez.

- Nu te cred, Clotilde. Spune-mi că ai vrut să mă legi de tine. Dar nu-mi servi mie prostii legate de curaj.

Ea s-a îmbrăcat din nou oftând din când în când. Fără să-și mai bandajeze pântecul. Și-a făcut o țigară cu iarbă, A continuat să bea. S-a așezat lângă el.

- Când părinții noștri vor afla, se vor enerva la maximum... Și ai tăi, și ai mei.

- Voi pleca înainte ca ei să știe, i-a răspuns.

- Dar unde să pleci, pentru numele lui Dumnezeu?

A zâmbit.

- M-am descurcat întotdeauna.

- Nu vreau un plod. Nu am vrut niciodată. Şi nici nu voi vrea vreodată. M-ai păcălit. Este scârbos.

- Dar nu-i scârbos că vrei să mă părăseşti?

Băiatul a închis,ochii. Un coşmar când este
încă treaz. în această dimineaţă, înmormântarea lui Pierre şi acum asta, care vine cu burta mare. Ar fi plâns. Dar niciodată în faţa unei fete. L-a luat ameţeala. S-a întins, tot cu ochii închişi. Cu spatele pe iarba uscată şi înţepătoare. E)în când în când, vâna o furnică de pe braţ sau de pe gât. Clotilde i-a pus o mână pe pântec, una agilă şi caldă. El a împins-o o dată, de două ori. A zecea oară a lăsat-o. La ce bun să lupte. Şi să lupte împotriva cui? Ea l-a atras în capcană. Măcar să rămână cu plăcerea. L-a mângâiat, a ştiut mereu cum să-l stârnească. A finalizat, pe

urmă a adormit, toropit de căldură şi de whisky.

Noaptea începea să cadă când un zgomot surd l-a trezit, A strigat-o pe Clotilde ae mai multe ori. Nici un răspuns. Hainele şi bandajul dispăruseră, nici o urmă a trecerii ei pe acolo, ca şi cum visase ceva urât. S-a ridicat, cu o senzaţie dezagreabilă de la prea mult alcool, se ţinea cu greu pe picioare. Puţea a pişat.

La două sute de metri, poate trei,^a crezut că vede ceva scufundându-se în apă. Étienne şi-a dat seama că nu era fructul imaginaţiei sale, ci o maşină era pe cale să se scufunde sub ochii lui, înghiţită de lac. Nu a încercat să sară în apă. Ca să afle dacă era cineva în interior pentru a încerca, eventual, să salveze persoana respectivă. Şi-a zis că era ceva legat de trafic, de maşină furată. Aici erau mereu tipiidubioşi, mici dealeri sau fumători de haşiş. în seara aceea, Étienne nu a făcut nici o legătură între Clotilde şi grămada aceea de tablă. A urcat pe motocicletă şi fără să se mai uite înapoi s-a dus până la casa Ninei.

Până la urmă, nici nu-i păsa ce s-a întâmplat. Sarcina era problema ei, nu a lui.

A doua zi a aflat de dispariţia lui Clotilde.

Un martor o identificase la gara din La Comelk în jurul orei 22. Orele coincideau. Aşa că Étienne s-a hotărât să mintă: Clotilde nu venise la întâlnire. Mai simplu. Spunând că nu a văzut-o, se convingea singur că nimic nu se întâmplase. Trebuia să plece la Paris şi nimeni nu i se putea opune. Trebuia să devină poliţist, să aplice legea pentru a împiedica de-alde Clotilde sau alte hoaţe să păcălească bărbaţii.

Este vorba de înmormântarea prinţesei Diana, decedată la Paris, într-un accident rutier petrecut în Pont d'Alma.

TGV (*Train de Grande Vitesse)* – tren de mare viteză

- Ce faci aici? mă întreabă Etienne, sprijinit de gardul adăpostului de parcă tocmai ne-am fi întâlnit din întâmplare în colţul străzii.

Mai departe se aud câinii lătrând la trecerea lui Simone, a lui Louise şi a lui Valentin.

- Aici trăiesc. M-am întors.
- De ce?
- Pentru că aici cunosc pe toată lumea. Mi- am cumpărat o căsuţă.
- Adevărul, insistă el.

Nu înţeleg unde vrea să ajungă. Ca şi cum ar vrea să mărturisesc despre ceva sau cineva.

7 Nina, poate că... Eu...

în clipa aceea, Nina vine lângă noi.

- Putem merge la mine acasă? m-a implorat ea.
- Da.
- îi voi cere lui Louise să îl ducă acasă pe Valentin. Nu am decât două locuri în maşină, poţi să ne duci cu a ta?
- Da.

înţeleg imediat că-i este teamă să nu-l scape pe Etienne printre degete. Aşteaptă ajutorul meu. Este nervoasă, nu pierde timpul. Este deja gata de plecare. Simone iese din adăpost cu un câine în braţe, urmată de Louise şi de Valentin, care se ţin de mână. îmi spun că aş prefera să urce ei m maşina mea decât Etienne şi Nina.

- O duc pe Cannelé acasă şi trec din nou spre seară, îi spune Simone Ninei.

Suntem cu toţii degeraţi.

Extremitatea urechilor şi nasul sunt roşii. Nina o priveşte pe Simone cum o aşază pe Cannelé pe bancheta din spate a maşinii. Să adopţi înseamnă să ai un plan. Să te organizezi într-un fel. Ea credea că Simone nu avea decât o singură perspectivă: să moară. Valentin o priveşte, invidios.

- Când voi fi mare, voi avea un câine, declară el.

Étienne îi zâmbeşte fiului, fără a răspunde. N-a fost în stare să-i ofere nici măcar o potaie.

- Sper că vei veni să-l iei de aici, îl tachinează Nina pentru a mai destinde atmosfera.

- Nu ştiu..., răspunde trist Valentin. Este aiurea să alegi unul singur şi să-i laşi aici pe ceilalţi.

- Nu-ţi face griji, ajeg eu unul pentru tine... Louise, mergem cu Étienne. Poţi să aduci tu maşina lui? întreabă Nina.

Étienne îi întinde resemnat cheile surorii sale.

- Bine, conduc eu rabla ta mare, i-o ia înainte Louise.

Arată spre Nina şi spre mine.

- Dacă nu m-am întors acasă înainte de ora 13, sună la Poliţie. Cu ăştia doi nu se ştie niciodată, glumeşte ea fără să zâmbească.

Nina urcă în spate, iar el alături de mine. îi simt parfumul. Étienne coboară geamul, aprinde o ţigară.

- îţi reamintesc că sunt astmatică.

Étienne aruncă pe jos chiştocul şi ridică
geamul. îşi sprijină ceafa de tetieră şi închide ochii, Nina îi atinge umerii. El îi ia o mână într-ale sale.

Nu mai deschide ochii decât atunci când ne oprim în faţa casei mele.

- Aici stai? mă întreabă.

- Da.

în timp ce intrăm suntem

întâmpinaţi de Nicola. Etienne se uită la biroul meu, la calculator. Face turul parterului, ca şi cum ar vrea să cumpere sau să percheziționeze casa.

25 decembrie 2017

- Locuieşti singură?

- Cu pisica.

- Şi aici vei rămâne?

-Da.

- Mereu?

- Da, aşa cred... Cine vrea o cafea?

Etienne se aşază pe canapea. Îl ridică pe Nicola, îl aşază pe genunchi ca să se joace cu el. Pare drogat. Ochii i se închid, fără voia lui, de parcă ar ri prizat ceva.

După ce a tras pe gât un espresso şi-a mai revenit.

- De ce m-ai adus aici? o întreabă pe Nina.

- Dacă pleci, mergem şi noi cu tine.

În seara aceasta este finala Cupei Mondiale la fotbal. Adrién şi Étienne o vor urmări. Nina împinge un cărucior pe culoarele supermarketului, alege ingredientele pe care Nathalie, bucătăreasa, le va pregăti pentru cină.

O datăjpe lună, prietenii lui Emmanuel îl vizitează. În principiu, se pregăteşte tajine[62] cu pui şi lămâie pentru că toată lumea îl savurează. Se adună vreo douăsprezece persoane, cu toţii absolvenţi de BBA INSEEC, o şcoală de comerţ din Lyon. Dorm în casa lui şi pleacă în zori.

Când vin prietenii lui, Nina nu se simte niciodată în largul ei cu efluviile lor de parfum, cu aparenţa de orăşeni, de femei foarte ocupate. O mireasmă de independenţă. După câteva cupe de şampanie, Nina se destinde. A citit jurnalele, s-a informat, poate participa la conversaţii ca o elevă ce-şi cunoaşte lecţia pe de rost. O linişteşte faptul că ei nu vin niciodată împreună cu odraslele. Este seara lor ca între îndrăgostiţi.

Emmanuel începe să dezvolte o fixaţie: vrea un bebe de la Nina. Se aruncă asupra tuturor bebeluşilor ieşiţi în cale, în cărucioare, şi îi spune:

- Ia uită-te ce frumos este!

Este atent la perioadele ei de ciclu, vrea să facă dragoste dimineaţa şi

seara, rămâne multă vreme în ea, sperând atât de tare încât femeia aproape că începe să-l înţeleagă. Ai zice că face şi o rugăciune în timp ce sămânţa se răspândeşte în ea. Nina are sentimentul că nu-i aparţine cu adevărat propriul corp, că el dispare încetul cu încetul.

în fiecare lună, când ciclul îi vine ca un blestem, Emmanuel se întunecă la faţă.

Câteva zile în această perioadă pleacă devreme şi se întoarce târziu de la muncă. Nu mai mănâncă lângă ea. Sunt de trei ani căsătoriţi, luna următoare împlinesc un an de când încearcă să devină părinţi, luna viitoare vor consulta un specialist în infertilitate.

Ninei îi este frică să nu ajungă precum mama ei. îi este teamă că nu-şi va iubi copilul. Că o să-l abandoneze. Astfel de gânduri o împiedică să rămână gravidă. Să cadă grea. Adevărul este că înghite ce trebuie ca să nu i se întâmple.

După ce a trecut pe la raionul de frigorifice, merge agale în faţa articolelor dietetice, ezită între două produse, unul pentru slăbit, celălalt pentru drenare. Care este diferenţa dintre ele? Dintre fericire şi bucurie? Speranţă şi dorinţă? Tristeţe şi melancolie? Sex şi obişnuinţă? Frică şi disperare?

în plus, în seara aceasta, în afară de prietenii lui Emmanuel, vor mai veni Adrien şi Etienne. îşi repetă această frază ca pe o litanie. Nu i-a mai văzut de la Crăciun.

Alege la întâmplare trei pui bio. Ca de obicei, nu va mânca. Se va preface că serveşte ceva, tot ca de obicei. De când îşi doreşte un copil, Emmanuel îi reproşează faptul că nu mănâncă deloc came.

- Poate că este din cauza anemiei tale că nu reuşeşti...

- N-am fost niciodată anemică.

- Tu nu ştii, iubita, dar un om trebuie să mănânce şi carne.

- în nici un caz.

- Ba da, este natural.

Lămâi, ceapă, usturoi, ghimbir, coriandru, vin alb, vin roşu, şampanie. Are coşul plin.

Nina îşi aminteşte de ultima dată

când s-au întâlnit cu prietenii lui Emmanuel, iar seara nu a fost tocmai bine. Toată lumea se îmbătase, era cald afară, s-au așezat pe marginea piscinei, flăcările lumânărilor dansau pe masă. După desert, Emmanuel a propus un joc: fiecare să spună trei fraze conținând adevăruri sau minciuni. Regula cerea ca jucătorul să nu dezvăluie nimic: doar ceilalți trebuiau să ghicească.

Prima dată, Emmanuel a spus că a fost în San Francisco, a doua că își consultă horoscopul în fiecare dimineață, jar a treia oară că citise șapte volume din *în căutarea timpului pierdut* de Proust. Pe urmă, fiecare a dezvăluit de bunăvoie lucruri despre propria persoană: „Am furat din portofelul mamei", „Nu am fumat iarbă astăzi", „Mi-e frică", „Sunt fericită", „Sunt stresat", „în seara de dinaintea plecării în străinătate a fratelui meu, i-am furat pașaportul ca el să nu mai poată pleca", „Ador copiii", „Mi-e frică de viitor", „Soțul meu nu m-a înșelat niciodată", „Nu am mai făcut dragoste de șase luni", „Am făcut sex în această dimineață", „Am scris numărul de telefon al fostei mele iubite pe ușa toaletelor publice dintr-un centru comercial cu mesajul: *Sună-mă la orice oră, vreau să fac sex",* „Am înghițit o râmă", „Am mâncat o muscă", „Și eu am mâncat un fluture", „Am furat și citit scrisorile altora", „Am savurat mațe de oaie cu sos", „Ador Malibu", „Am mers deja pe cărbuni încinși", „Am câștigat un turneu european în anul 1990", „Am rost la ședințe de hipnoză ca să mă las de fumat", „M-am pișat într-un lift blocat", „Ar fi trebuit să mă numesc Juliette", „Filmul meu preferat este *Jocuri interzise",* „Am băut un pahar

împreună cu Bono şi The Edge la barul unui hotel", „Am dansat *Macarena* în pielea goală în patul meu".

Când au rămas singuri, Emmanuel a întrebat-o pe Nina care au fost minciunile şi adevărurile din ceea ce a spus. Femeia a încercat să evite răspunsul:

- Nu, scopul jocului este, de fapt, să nu spui nimic... altfel, nu-i interesant.

- Nu este deloc interesant să citeşti corespondenţa altora.... Mai ales când eşti nepoata poştaşului.

Nina a roşit.

- Şi aş fi vrut să spui: „îmi iubesc soţul" sau „Visez să am un copil cu soţul meu../ Crede- mă, este grav ce ai făcut. Ai putea ajunge la închisoare pentru asta.

- Pentru ce? a răspuns Nina sec. Pentru că nu am spus că îmi iubesc soţul?

- Nu mă mai iubeşti?

- Bineînţeles că da...

- Poate că nu rămâi însărcinată pentru că nu mă mai iubeşti de fapt...

- Termină cu prostiile!

- Te îngraşi văzând cu ochii. O femeie îndrăgostită nu se îngraşă.

Rănită, Nina a închis ochii ca şi cum, dacă nu-l mai vedea, nici nu îl va mai auzi. El a aruncat-o pe pat şi a făcut sex brutal. Era pentru prima dată, aproape de violenţă. Nina a vorbit cu Universul în gând. Ar fi putut spune la masă, puţin mai devreme, la jocul prostesc al soţului: „Vorbesc cu Universul".

~~Univers~~—infinit, înainte de a muri, mi-aş dori să Jiu fericită.

În acea seară, Emmanuel a adormit în ea, repetându-i:

7 Te iubesc, Nina. Te iubesc mult.

în timp ce se îndreaptă spre casele

de marcat, trece prin faţa raionului de cărţi. Un amestec de benzi desenate, reţete de bucătărie şi literatură. Ultima dată când a ieşit la cumpărături a luat şi *L'Empreinte de Vange* de Nancy Huston. A devorat-o în două nopţi. în primul an de căsătorie, Nina şi Gé făceau schimb de romane, dar părinţii lui Emmanuel locuiesc în Maroc actualmente. Clădirea principală a domeniului este ocupată de personalul de întreţinere. Plecarea aceasta a izolat-o pe Nina. De la moartea lui Joséphine se simte din ce în ce mai singură. Lectura îi permite să alunge singurătatea. în timp ce citeşte, desenează în minte, vede personajele şi le imaginează pozând pentru ea. îşi face propriile tablouri. Prin lectură visează cum îi regăseşte pe Adrien şi Etienne. încă îi mai răsună în urechi ziua de duminică. Etienne a fost admis la Şcoala de Poliţie, îi povesteşte despre zilele lui de stagiu, despre percheziţii şi interogatorii.

Adrien este mai tăcut. Preferă să asculte mai degrabă decât să vorbească.

Pe cele mai bune rafturi Nina vede *Blanc d'Espagne* de Sasha Laurent, romanul despre care vorbeşte toată lumea. Citeşte pe coperta a patra.

> *Blanc d'Espagne este un praf de cretă ce serveşte adesea pentru a masca mizeria în vitrinele magazinelor în curs de reamenajare şi când se schimbă proprietarii.*

Ninei nu i se pare o prezentare prea convingătoare, dar coperta i se pare drăguţă.
Apoi a văzut că romanul a fost apreciat, aşa
că, până la urmă, l-a pus în coş.

Se îndreaptă spre casele de marcat,

repetându-şi ca o mantra: „În seara acesta,
Adrien şi Etienne vor fi la noi acasă”.

*

În acelaşi timp, Adrien pune punctul final noului său roman. Lucrează la el de luni întregi. De la moartea mamei. Trebuie să renască altfel prin cuvinte.

Nu va mai scrie romane. O ştie, dar nu i-a mărturisit-o încă editorului. Cum scrisul face totuşi parte din viaţa lui, încearcă dramaturgia. Tocmai a scris o piesă în cinci acte intitulată Les mères. Povestea a cinci prieteni care vorbesc despre propriile mame şi, mai ales, despre ale altora.

Prima seamănă cu Marie-Laure, a doua cu Joséphine. Pe celelalte trei şi le-a imaginat, inspirându-se din trăsăturile de caracter ale lui Thérèse Lepic, Louise şi ale Ninei. A plecat de la o realitate, pentru a crea apoi o ficţiune despre aceste mame deopotrivă ciudate, dure, schimbătoare, visătoare, iresponsabile, capricioase, iubitoare, egoiste.

Cu o notă aparte asupra maternităţii.

Are deja decorul în minte: cinci căsuţe lipite unele de altele. Zece personaje, cinci copii şi mamele lor, evoluează unul lângă celălalt, se iubesc, se rănesc, se aseamănă, îşi pun întrebări, participă la petreceri. Actele sunt potenţate de evenimentele trăite de unii şi de

alţii timp de zece ani. Unii pleacă, alţii rămân, iar alţii se întorc. Poveşti de iubire şi de despărţire. Zece existenţe ce se întrepătrund şi se lovesc unele de altele. Fără soţi, fără taţi.

Adrien are întâlnire cu un director de teatru peste câteva zile. Un bărbat întâlnit la o cină, care nu ştie cine este Sasha Laurent. Adrien va semna piesa de teatru cu numele său real.

Se află^ într-un TGV în drum spre La Cornelie. în seara aceasta este invitat la Nina şi la chipeşul ei soţ. Este forţat să meargă. Va fi şi Etienne acolo. Şi mai rău. Cinele cu meciuri de fotbal nu-l prea interesează. Dar Nina a insistat mult.

Deşi Adrien s-a folosit de *viaţa* lui *de dinainte* pentru a-şi scrie piesa, simte că nu mai este interesat de trecut. Că vrea să se îndepărteze. Este mai bine la Paris. în anonimat. Iar acum, când Joséphine nu mai este, nu-l mai leagă nimic de La Cornelie, în afară de Nina şi Louise.

Fel de mâncare din regiunea magrebiană, pe bază de bucăţi de carne sau legume înăbuşite, cu ceapă, piper şi prune uscate

Étienne n-a răspuns nimic când Nina i-a spus:

- Dacă pleci, mergem şi noi cu tine.

Nicola se amuză cu fermoarul argintiu al
gecii sale, se plictiseşte şi se refugiază în braţele Ninei. Étienne se ridică, face turul sufrageriei, se uită la casetele mele video, la CD-uri şi la discurile de vinii, găseşte câteva casete audio între care *Trois,* înregistrată în anul 1990, la şcoala generală.

- Ai păstrat-o de atunci? mă

întreabă.

- la~o, dacă pofteşti... Pentru băiatul tău.

- Astăzi, puştii nu mai vor să-şi facă formaţii de muzică, nu-şi doresc decât să devină youtuberi celebri.

, – Ce este un youtuber? îl întreabă Nina pe Étienne.

- *YouTube* este ca un canal de televiziune, dar pe internet. Oamenii postează filmuleţe pe care le priveşte toată lumea.

- Filmuleţe cu ce?

- Muzică, umor, haine, jocuri video... Dumnezeule mare, se vede că ai rămas în La Cornelie...

- Tacă-ţi fleanca!

- Asta vreau şi eu să fac, dar tu m-ai furat din faţa adăpostului unde lucrezi.

- Unde ai de gând să te duci ca să... mori? îi şopteşte Nina.

- Nu m-am hotărât încă... Aşa cum am mai spus-o, aş vrea să văd marea înainte de... Nu este ceva chiar original ca generic de final.

Se întoarce şi se aşază lângă Nina. Sunt acum unul lângă celălalt. Eu stau în picioare sprijinită de uşa bucătăriei, la câţiva metri. Ca şi cum mi-ar fi teamă de ei.

- Nu spui nimic? îmi aruncă Étienne.

- Ce vrei să-ţi spun? Ţi-a spus Louise. Suferă foarte mult că refuzi tratamentele.

- Dar tu? Le-ai accepta dacă ai fi în locul meu? mă întreabă.

îmi îngheaţă sângeleyn vine.

- Ieşi din casa mea, Étienne.

- Vă rog, încetati imediat! intervine Nina.

Respir profund, încercând să-mi calmez furtuna care m-a bulversat. Provocată de Étienne la mine acasă.

Mă urăsc că încă mă mai las afectată de astfel de cuvinte.

- Ne învârtim în jurul cozii, se enervează bărbatul. Dacă m-aţi adus aici ca să-mi cereţi să mă las operat, n-aveţi nici o şansă. Se ridică de pe canapea. Aţi putea să măjduceţi acasă?

Nina izbucneşte în lacrimi. Étienne se aşază din nou. îşi strânge foarte tare în mâini ceaşca de cafea, astfel încât ele devin străvezii, la mai multe înghiţituri.

Fac câţiva paşi spre ea, îi pun mâna pe umeri. Nu mă respinge. Nu mai are forţa necesară.

- Nina, de ce ai vrut să vă aduc la mine acasă? Ce vrei să fac?

- Vreau să plecăm cu Étienne, abia reuşeşte ea să articuleze.

Mă întorc spre el. Stă pe canapea, tot la fel de nemişcat. Cu o privirea înspăimântătoare.

- Vrei să mergem cu tine, Étienne? întreb.

- Da, conduc eu.

Patru ani de la căsătorie.

Nina nu are decât douăzeci şi trei de ani, dar pare de treizeci. Emmanuel încearcă de doi ani să-i facă un copil. Dar ea tot nu vrea.

Ia tratamente hormonale care să-i crească fertilitatea şi nu se întâmplă nimic. înghite medicamente de tot felul care o îngraşă. îi dau stări de ameţeală. Are faţa buhăită. Nu se mai priveşte în oglindă. Au făcut împreună analize, Emmanuel şi ea, dar nimic nu pare nelalocul lui. Cu excepţia lor.

Nina nu-i mai sună pe Adrien şi pe Etienne o dată pe săptămână. Nu mai sunt aşa de apropiaţi. Ratează o duminică pentru că sunt acasă, apoi o a doua pentru că au uitat sau sunt bolnavi. Scuze. Când despărţirea intră în obiceiurile vieţii. *Până la urmă, la ce bun? Doar nu mai suntem copii.*

Apoi, acolo unde trăieşti îţi faci mereu prieteni noi. Pentru Etienne, sunt colegii. Pentru Adrien, actori, regizori, autori. Piesa lui, *Les mères*, a fost un succes. De atunci, a mai scris altele, iar una i-a fost cumpărată de *Théâtre des Abbesses*. A fost evenimentul lunii septembrie 2000.

Aşa că, atunci când telefonul sună la Nina în această dimineaţă şi când recunoaşte vocea lui Adrien, femeia se gândeşte la ceva grav. Altfel, de ce ar suna-o în cursul săptămânii?

- Eşti bine? o întreabă.

- Da. Sunt OK.

- De ce vorbeşti şoptit?

- Pentru că bucătăreasa trage cu urechea pe la uşi.

- De ce?

- Pentru că nu mă place.

- Toată lumea te iubeşte, Nina.

- Toată lumea mă iubea când

eram tânără.

5
9
200
0

- Păi, eşti încă tânără.

- Toată lumea mă iubea când eram copil, dacă preferi aşa. De ce m-ai sunat? Eşti bine?

Nina îţi ţine respiraţia, aşteptând răspunsul.

-Da.

- Şi Étienne?

- Da, cred că şi el.

- Atunci, de ce m-ai sunat, Adrién? Astăzi nu este duminică.

- M-am gândit la ceva noaptea trecută.

- Am ascuns o geantă la familia Damamme.

- Ce geantă?

- A bunicului tău.

- Am găsit-o pe o bancă în ziua accidentului. În panica momentului, cineva probabil că a pus-o acolo. Eu am luat-o. Şi când am ajuns la familia Damamme ca să te duc la Marseille, înainte de a intra în birou, am ascuns-o într-o cameră, pe o etajeră.

- Adrién, au trecut cinci ani de atunci, de ce nu mi-ai spus mai devreme?

- Uitasem. Dar noaptea trecută am visat. A fost un vis aşa de ciudat. Ca şi cum...

- Ca şi cum, ce?

- L-am visat... Pierre îmi spunea ceva.

- Şi în vis îmi cerea să-ţi spun despre geantă. Ca să o găseşti.

O uşă, mai mică decât celelalte, nu departe de biroul unde te-am găsit în ziua aceea. Sunt cutii de lemn peste tot, sunt şi unele de carton, îmi amintesc de un poster prins în piuneze pe perete, cu munţi sau un lac, în orice caz, un peisaj.

Indicaţiile lui Adrién erau bune.

Nina nu a trebuit să caute mult timp. Doar să se urce pe o masă şi să vadă geanta.

Nimeni nu a mai atins-o de atunci. De cinci ani se odihneşte acolo, la loc întunecos şi plin de praf, pe a cincea etajeră de pe peretele din stânga. Este strivită, în bună parte.

Acum, că o ţine în mâini, Nina tremură, stă pe gânduri. Este bulversată, nu îndrăzneşte să o deschidă. Din când în când, geanta sigur a fost luminată de un bec chior, dar niciodată nu a mai fost aşezată o cutie de arhivare în acest loc inaccesibil. Cum a reuşit Adrien să pună tocmai acolo, aşa de sus?

Mai târziu, el va povesti că o aruncase cu toată puterea dată de disperare.

Nina mângâie pielea. Când bunicul a fost lovit de camion, îi mai rămăseseră puţine străzi unde să distribuie corespondenţa. Ceea ce înseamnă că în geantă mai sunt unele scrisori. O lipeşte de piept, o ascunde sub palton şi pleacă din birou sub privirea curioasă a lui Claudine, o fostă colegă. Singura întâlnită în timp ce venea la firma Damamme, cu inima bătând cu putere. Nina i-a spus că are nevoie să găsească o poşetă veche uitată pe o etajeră, chiar înainte de a se mărita, pe vremea când mai lucra cu Yves-Marie Le Camus. Nina a rostit totul pe nerăsuflate, în timp ce colega o privea cu atenţie. A citit în ochii ei că abia a recunoscut- o când a intrat.

- Aţi găsit ce căutaţi?

Nina tresare. Aproape că uitase de prezenţa lui Claudine.

- Ah, da, mulţumesc... Vă rog să nu-i spuneţi lui Emmanuel... adică soţului meu, că am trecut pe aici, îi pregătesc o surpriză.

- Mi-am închis fermoarul la

gură, gata... Ce frumoşi eraţi în ziua nunţii!...

Nina simte că este analizată din cap până în picioare de Claudine... Ce a mai rămas din lebăda aceea graţioasă? Nina nici măcar nu mai ştie pe unde mai este rochia ei frumoasă, de culoarea fildeşului. Pierdută, fără îndoială, între două cutii, două mutări, două aranjamente, două dulapuri noi. Emmanuel este obsedat să schimbe decorul, să cumpere, să arunce sau să mute mobilele de la locul lor. Să facă foc în grădină, ca să ardă *vechiturile.*

O, Doamne Dumnezeule, sunteţi însărcinată! exclamă Claudine uitându-se fix la rotunjimile Ninei, inclusiv geanta ascunsă la piept sub paltonul său lung.

Nina nu reuşeşte să răspundă. Păleşte, lasă privirea în jos, mormăind:

- Nu. La revedere!

Apoi fuge ca o hoaţă, urcă în maşină, porneşte motorul şi pleacă rapid din parcare, de frică să nu-l întâlnească pe Emmanuel, Nu are de ce să-şi facă griji, pentru că soţul ei este plecat în deplasare.

înainte, când soţul pleca, Nina se topea de dor. Acum, se bucură când îi face valiza pentru o săptămână. Urmează o perioadă de odihnă şi de linişte. Piatra din stomac dispare. Nina nu lucrează, dar este tot timpul obosită.

A pus geanta poştaşului pe locul din dreapta. Are senzaţia că bunicul este lângă ea, când vede obiectul deteriorat şi turtit Iată ce rămâne din acest om: o dovadă a dispariţiei sale tragice. Cum maică-sa a luat totul, Nina nu mai are de la bunicul ei decât propriile amintiri. Nici măcar o haină. Din fericire, a apucat să pună într-o

cutie un clişeu sepia: fotografia de la nunta părinţilor ei.

Pierre pleca pe traseu cu două genţi: una pentru recomandate şi o alta pentru corespondenţa generală. Pe aceasta din urmă o are acum în maşină. Din ea lua scrisorile citite pe furiş.

Până la urmă, maică-sa îi lăsase ca moştenire tocmai acest lucru: talentul de a fura. Nina nu mai îndrăzneşte să privească geanta. în mod normal, ar fi trebuit să o predea la Poştă sau la Poliţie. Dar nu o va face niciodată.

*

Étienne este departe de a fi la primul lui interogatoriu. Pe acesta îl conduce comisarul Giraud. Deşi este titular, Étienne rămâne în spate, observând.

O faptă banală, cu un furt în serie. Două copile la care nu te-ai fi aşteptat, minore, cu un chip de înger, sigure pe ele. Una opreşte un pieton să-l întrebe de o adresă sau cât este ceasul. Cealaltă se ocupă de golirea buzunarelor sau poşetei victimei. Bani, ţigări, portofele din piele, fură ce nimeresc. Le aruncă apoi la coşurile de gunoi. Mai mult, de mai bine de zece ani, din ce în ce mai multă lume foloseşte un telefon portabil şi odată cu înmulţirea unor astfel de aparate, o piaţă neagră înfloritoare s-a dezvoltat la Lyon. Comisarul speră ca prin cele două fete să ajungă la capii reţelei care revând celularele.

Au fost prinse de un gardian dintr-un magazin de lux. Cu mâna într-o poşetă Vuitton. Au încercat să scape, s-au apărat, s- au zbătut. Au început să se bată până când doi gardieni le-au legat mâinile şi le-au predat Poliţiei.

Fetele neagă totul în cor, susţinând că „s-a comis o greşeală în privinţa făptaşului”.

Şi totuşi, de luni întregi acţionează în zona parcului Tête d'or. Au fost identificate, iar portretele lor robot corespund. Emilie Rave şi Sabrina Berger.

Dintre ele două, Emilie pare să fie creierul. Nu încetează să zâmbească plină de tupeu când comisarul pune întrebări şi să-l provoace pe Etienne din privire din clipa când poliţistul a intrat în sala de interogatoriu. Sabrina este rezervată, nu vorbeşte, lasă ochii în jos, se fereşte.

Cum este vorba de minore, un avocat le reprezintă. Fetele nu au chiar acelaşi profil ca hoţii de duzină pe care îi arestează de obicei. Două fete de bani gata dispuse să se joace de-a Arsène Lupin, comportându-se ca două cocote de lux. Nişte feţe numai bune de pocnit.

Curând vor veni şi părinţiUor.

De când este în Poliţie, Etienne a auzit de toate:

„Nu am fost eu, domnu’, n-am făcut nimic. Din cauza vocilor din capul meu, ele mă comandă. Am fost aici degeaba. Nu am făcut- o intenţionat. Aţi greşit persoana. Fratele meu geamăn a făcut-o, mă confundaţi cu el.

- Nu ai frate,

- Ba da, domnu', vă jur! Am un văr, este leit ca un frate, o sosie, toată lumea o să vă spună că am o sosie. Am băut, nu-mi mai amintesc, am pierderi de memorie, sunt somnambul...”

Şi de fiecare dată: „Jur că nu mai fac."

De câte ori nu a auzit Etienne fraza aceasta!

^ – O să recunosc tot, spune până la urmă Emilie, dar vreau să fiu singură

cu el.

Il arată pe Etienne cu mâna. Toate privirile se îndreaptă spre el. îi răspunde imediat:

- Nu cred că eşti în poziţia de a decide ceva.

- Cât priveşte poziţia, ştiu eu mai bine, îi aruncă puştoaica.

- Termină, eşti o mucoasă care se dă mare.

- Staţi liniştit, am alte idei, vă spun eu.

- Gata, gura! urlă comisarul Giraud. Nu ne jucăm aici! Veţi înfunda puşcăria, domnişoarelor.

- Suntem minore, răspunde Emilie ridicând ochij spre cer. Nu riscăm absolut nimic.

- îţi faci iluzii, fetiţo, îi spune Etienne. Am trimis deja minore la bulău... în mod normal, puştoaicele ca tine sunt separate de adulţi, dar crede-mă, celulele sunt una lângă alta... Dacă aş fi în locul tău, aş mărturisi totul... Doar dacă nu-ţi surâde ideea de a sta lângă nişte femei de ispravă care să te înveţe cum să-ţi trăieşti viaţa.

- V-aş ruga să vă măsuraţi vorbele, îl întrerupe avocatul.

Etienne nu-l bagă în seamă pe omul legii şi nu scapă fetele din ochi. îşi mută privirea de la una la alta. Giraud îi dă voie să o facă. Are totală încredere în el că are talentul de a-i dovedi până şi pe cei mai duri. Aşa că pentru colegul lui va fi floare la ureche cu cele două fete. Etienne are o latură nemiloasă. Nu se enervează niciodată. Totul vine din privirea lui albastră tăioasă ca oţelul, din ochii lui ca nişte camere frigorifice, atunci când se află în faţa unui suspect.

- Cui vindeţi telefoanele portabile? o întreabă.

Emilie nu mai zâmbeşte, dar nici nu-şi coboară privirea, înfruntându-l

încă pe Etienne din priviri,

- Tata nu o să mă lase niciodată să merg la închisoare..., spune ea, în sfârşit.

- Taică-ţu nu poate hotărî nimic, îi răspunde Etienne. O va face judecătoarea pentru minori... O scorpie cum n-ai mai văzut, care nu va suporta zâmbetul tău din colţul gurii... Domnule avocat, trebuie să le explicaţi clientelor dumneavoastră că au băgat-o pe mânecă. Avem o sută de martori care le-au văzut operând şi sunt gata să le identifice. De luni întregi operează astfel. Vom începe cu o percheziţie la ele acasă şi pe urmă le vom confrunta cu victimele ca să le dovedim vinovăţia... Va fi dureros rău... Scapă doar dacă ne dau numele intermediarului lor.

O oră mai târziu au mărturisit tot. Étienne va dicta ca de obicei raportul unui coleg, aşa cum au stabilit între ei. Are o ură viscerală pentru tot ceea ce înseamnă muncă administrativă. Face, la schimb, unele servicii, sună la nevoie informatorii.

îi plac percheziţiile şi filajele, dar nu să scrie la maşină. Chiar dacă în comisariatul lor există şi câteva calculatoare, el *vrea* în stradă. Să stea pe la baruri, să pună întrebări, să observe, să stea în umbră. Acolo este locul lui preferat.

Acum, Étienne soarbe o bere pe canapea ascultând *Where Is my Mind?* îi place teribil piesa asta a lui Pixies. O ascultă repetată de mai multe ori cu gândul la Nina, la visurile lor trecute de a face muzică. La visuri, pur şi simplu.

Deschide o a doua doză de bere gândindu-se că se simte cel mai bine când se află în faţa suspectelor. Cele plângăcioase sunt mai rare, dar este atât de provocator să le arestezi. Nu-

i cazul să facă psihologie de doi bani, ştie că are legătură cu Clotilde. O răzbunare personală pe care o repetă de cinci ani.

Imaginea maşinii în timp ce se scufundă în apa întunecată a Lacului din Pădure nu-i dă pace. O fi visat sau a văzut maşina cu adevărat? Era oare cineva în interior? Cine a aruncat-o în apă? Ea? Clotilde nu avea permis de conducere şi nici maşină. A zărit pe cineva la volan? Poate o umbră. De ce nu le-a spus jandarmilor din La Cornelie că au înotat împreună în acea seară şi că adormise lângă Clotilde din cauza whisky-lui, a oboselii, a emoţiilor de după înmormântarea lui Pierre din dimineaţa respectivă?

Doar să le ii spus că a văzut o rablă plutind. Şi pântecul ei rotund.

6

29 decembre 2017

Adrién abia a făcut plinul de benzină. Stă aşezat pe o bancă, afară, în faţa coşurilor de gunoi. În depărtare, un leagăn abandonat de copii se mişcă în bătaia vântului. Înfăşurat într-un palton gros, fumează o ţigară cu un aer glacial. De dimineaţă a furat pachetul din poşeta lui Louise. Acum l-a găsit în fundul buzunarului, cu o brichetă roz-bombon în interior. De multă vreme n-a mai tras un fum. Scârbos şi distractiv în acelaşi timp.

În frigul acela, Adrién se gândeşte la Étienne. La cancerul lui. La moartea ce-i dă târcoale. Nu eşti niciodată pregătit pentru moartea prietenilor, chiar şi atunci când nu-ţi mai sunt prieteni.

Adrién îşi aminteşte.

Ianuarie 1997. Şe împlinea mai bine de un an de când el şi Étienne veniseră în capitală. Adrién la Vincennes şi Étienne la Nation – încă nu fusese admis la Şcoala de Poliţie de la Cannes-Écluse. Pentru a doua oară în viaţă, Étienne l-a chemat în ajutor.

- Nu pot să mă uit singur la emisiune. Trebuie să vii pe la mine. Să ni cu mine. Gata, vor vorbi despre^cazul Cloţilde Marais.

Ce ciudat că Étienne îi pronunţă numele de familie! Ca pentru a se îndepărta de Clotilde, pentru a o ţine la distanţă.

Era vorba de emisiunea *Pierdut din vedere*, difuzată la oră de maximă audienţă la TF1.

- Părinţii lui Clotilde ţi-au cerut să depui mărturie?

- Nu, i-a răspuns Étienne cu vocea unui copil prins cu degetele în borcanul cu dulceaţă.

Adrién a ajuns pe la ora 19. Étienne comandase două pizza, preferatele lor: *Regina* pentru Adrién şi *Calzone*

pentru el. Pe a lui a

6
1
25 decembrie
2017

turnat o tonă de ulei picant, ca de obicei. În ciuda situației, a nervozității sale, n era foame. Adrién l-a știut mereu flămând pe Etienne, Adrién era intrigat de faptul că Etienne l-a chemat. încă îl considera deci un prieten. Chiar și fără Nina, se baza cu adevărat pe el. De ce persista încă această îndoială?

Etienne a destupat o sticlă de vin rosé, a deschis televizorul, a întrerupt sunetul, s-au uitat fără să fie atenți la un reportaj despre Yasser Arafat și pe urmă despre Bill Clinton. Au vorbit despre toate și despre nimic.

Adrién terminase de scris *Blanc â'Eșpagne,* dar nu a vorbit despre acest lucru. Iar Etienne nu i-a pus întrebări despre romanul amintit în noaptea petrecerii de domnișoară a Ninei.

Pe urmă a început emisiunea.

Etienne a dat drumul la sunet aprinzând o țigară. Ochii îi străluceau, de parcă ar fi avut febră. Un amestec de groază și de nerăbdare care l-a surprins pe Adrién.

Ceva înspăimântător încă din generic, înfiorător să te folosești de nefericirea altora pentru a face spectacol.

Soții Marais, sub lumina proiectoarelor, așezați unul lângă altul, la fel ca ei pe canapea, cu paharul de vin rosé în mână.

Privirea încețoșată a părinților, ca niște naufragiați, resemnați. Tatăl, măcinat de îngrijorare, prins la mijloc între pudoare și rușinea de a fi astfel mediatizați, dar hotărât. *Ultima noastră șansă,* a șoptit mama.

Portretele lui Clotilde au defilat.

Mai întâi, părinții au fost întrebați despre fata lor: „Ce fel de personalitate avea?", „Mai degrabă

secretoasă ori îşi deschidea uşor sufletul?", „Vi s-a părut diferită în ultimul timp?", „S-a schimbat ceva în comportamentul ei?", „Era iritabilă?", „S-a mai întâmplat să plece câteva zile de acasă fără să vă spună?", „Un martor a declarat că a văzut-o în gara din La Cornelie pe la ora 22. Unde s-a dus? în ce direcţie ar fi putut pleca?", „Un alt aspect important: Clotilde îşi golise cecul de economii cu două săptămâni înainte de a pleca. De ce credeţi că a făcut-o?"

Apoi Jacques Pradel s-a adresat înspre cameră:

- Puteţi deţine informaţii capitale şi, cu ajutorul dumneavoastră, enigma acestei dispariţii ar putea fi rezolvată. Dacă vă vine în minte cel mai mic detaliu, nu ezitaţi să ne contactaţi. Şi dacă totuşi Clotilde se uită la emisiunea noastră, dacă doreşte să-i liniştească pe cei dragi, poate suna la numărul de telefon afişat în partea de jos a ecranului. Anonimatul va fi respectat.

A urmat un reportaj:

- *—La Cornelie, orăşelul fără istorie din Saâne- et-Loire.—Aici, în inima regiunii—Burgundia—atât de liniştite, Clodilde Marais, şaptesprezece ani, a dispărut pe data de 17 august 1994. Doi ani şi jumătate fără veşti pentru apropiaţii ei. Nici cel mai mic semn de viaţă.*

Străzile din La Cornelie au fost filmate, apoi casa familiei Marais şi, în sfârşit, camera lui Clotilde. Când a văzut păpuşile puse pe cuvertura de pat din mătase, Étienne s-a dus să vomite pizza în toaletă.

Adrién n-a ştiut ce să facă. Nu şi-a găsit cuvintele. Étienne a şoptit când s-a întors:

- Sunt prea emotiv pentru un

viitor poliţist. Trebuie să fiu mai dur.

- Vrei să închid televizorul?

Étienne şi-a luat capul în mâini.

- Nu, lasă-l... Ce mama naibii a făcut?

- Cine?

- Clotilde...

Cum pot să fiu atât de prost? ~~şi-a spus Adrién, Cum~~ am putut pune o întrebare atât de prostească?

Lui Adrién nu-i plăcea de Clotilde. Cei doi abia dacă îşi adresau câteva cuvinte când se intersectau pe holurile şcolii sau la petreceri. Adrién era pentru Clotilde doar un biet vierme, iar ea nu era deloc genul lui. Prea complicată şi făcând totul prea evident. Când râdea, când vorbea. Cu sonorul la maximum. Privirea dură, buzele subţiri. Fără nici cea mai vagă urmă de blândeţe, această formă de frumuseţe a inteligenţei caracteristică Ninei sau lui Louise.

Lui Adrién nu-i păsa, până la urmă, ce se întâmplase cu ea. Era convins că fata era genul de persoană care dispare doar ca să se vorbească despre ea. Că într-o zi îşi va face apariţia la braţul unui prinţ, al unui guru sau al vreunui hippiot. Adrién nu-şi imaginase niciodată că s-a întâmplat ceva grav cu ea. Că dispariţia este legată de o dramă. Doar un capriciu pentru a o face pe interesanta. Sigur se pregătea să-şi frece mâinile de bucurie în faţa televizorului său, uitându-se la emisiune.

Pe Adrién îl îngrijora însă efectul produs asupra lui Étienne de acest eveniment, Adrién nu ştia că ţinea atât de mult la ea.

Şi, deodată, lucrurile au luat o întorsătură gravă. Prezentatorul a anunţat că un martor care doreşte să-şi păstreze anonimatul îi

informase că, în seara de 17 august 1994, Clotilde fusese cu *iubitul ei din acea vreme.* Informaţia trebuia verificată pentru că punea la îndoială mărturia martorului care o văzuse pe fată în gară, aşteptând trenul.

Cine era deci iubitul scos din joben?

A intervenit şi mama lui Clotilde: „Băiatul avea întâlnire cu fata mea în acea seară, a aşteptat-o, dar ea n-a mai venit". Au început să curgă întrebările: de ce nu s-a mai dus fata? Se întâlnise cu cineva pe drum? Clotilde s-a aflat la locul nepotrivit în locul nepotrivit? Prima mărturie era totuşi clară: fata era singură la gară.

Pe platou, râuri de lacrimi.

Adrién nu mai auzea şi nu mai vedea nimic. Mâinile îi tremurau. Étienne se topise cu totul când prezentatorul evocase întâlnirea lui Clotilde Marais cu iubitul ei. De atunci, Adrién simţea că în mintea lui încolţeşte ceva. Mai întâi îndoiala, pe urmă certitudinea.

Étienne se întâlnise cu Clotilde în acea seară. Şi se petrecuse ceva. Iremediabil. Altfel, Étienne nu ar fi avut niciodată reacţia aceasta terifiantă şi terifiată. Tot corpul lui încordat şi chipul deformat de frică îl bântuie.

- Ce-ai făcut, Étienne?

- Nimic. N-am făcut nimic. Jur.

- Dar... te-ai întâlnit cu ea în seara aceea?

-Da.

Un moment lung de pauză. Cei doi băieţi s- au privit cu atenţie.

- V-aţi certat?

- Ne-am scăldat..., ne-am iubit. Am dormit. Şi pe urmă... nimic.

- Nimic? Cum adică nimic?

- Când m-am trezit, plecase.

- Minţi? Vrei să mă minţi, Étienne?

-Nu.

- I-ai făcut ceva rău?

- Nu. Jur.

- Un accident?

-Nu.

- Dar... este un coşmar.

- Da... Atunci m-am gândit că fugise nu ştiu unde. Dar nu a dat niciodată vreo veste.

- Cine este martorul care a văzut-o pe Clotilde la gară?

- Nu ştiu cine este.

- La ce oră a ajuns Clotilde pe malul lacului?

- Habar n-am... Nu m-am uitat la ceas. Cred că între 8 şi 9.

- V-a văzut cineva?

- Nu cred.

- Ai mai vorbit cu cineva despre asta? Cu Nina?

- Nu. Cu nimeni. Doar cu tine. Nu am spus niciodată că m-am întâlnit cu Clotilde în acea seară. Şi chiar sub tortură, tot nu aş mărturisi-o.

- De ce?

- De ce, ce?

- De nu ai spus nimic?

- Pentru că nu vreau să înfund puşcăria.

- De ce să înfunzi puşcăria?

- Păi, sunt suspectul ideal... Iubitul este mereu suspectul ideal... doar că...

- Doar că ce?

- Nimic.

- Doar că ce, Étienne?

Adrién a simţit un gol imens în jurul lui după ce a pus această întrebare. Ce urmează să-i mărturisească Étienne?

Adrien s-a simţit pentru prima dată cel mai puternic dintre ei doi, cel mai puţin vulnerabil.

- Era însărcinată.

Nina se întoarce acasă. Nu-i nimeni. Ce uşurare! *Bucătăreasa,* aşa cum îi

spune lui Nathalie, a plecat la cumpărături.

Emmanuel nu va veni din delegaţie decât peste două zile.

Pune geanta de poştaş pe masa din bucătărie. Ca pe o comoară intrată într-o casă fără suflet.

La început, Ninei i se părea extraordinar să găsească podelele şi mochetele curate, lenjeria călcată şi aranjată în dulapuri, la fel ca pauzele de ţigara la masă. Dar luxul are şi un revers: nu mai au nici un moment de intimitate. Bucătăreasa intră şi iese de la ei fără să bată la uşă. Nina poate da oricând de ea în mijlocul camerei. De câte ori nu a tresărit dând nas în nas cu cealaltă, cu o cârpă în mână? Nu poate să o mai suporte. I se întâmplă chiar să-i dorească moartea. Nathalie are vârsta de pensie, dar Nina ştie că femeia nu va părăsi niciodată locul unde îi este bine: casa lui Emmanuel Damamme.

Nina este convinsă că soţul îi cere să o supravegheze atunci când el nu este acasă:

Mă bazez pe dumneavoastră, v-o încredinţez pe Nina, este atât de tânără.

Tânără sau nestatornică? Ce cuvinte să folosească?

Nina a încercat de mai multe ori să-i spună lui Emmanuel că i-ar plăcea ca Nathalie să bată la uşă înainte de a intra în dormitorul lor, dar a refuzat-o zâmbind:

- Face parte din mobilele din casă, este o perlă, o şansă că o avem. Nu te mai alinta, până la urmă eşti foarte răsfăţată.

Nina îşi imaginează cum ar fi viaţa ei dacă ar fi însărcinată. Iar perspectiva o îngheaţă. Bucătăreasa i-ar sta în spate toată ziua dacă ar

avea un copilaş. Nu ar suporta să se întâmple aşa ceva. În plus, să aibă un copil cu *el* ar însemna să se închidă pe veci. De acum, îşi păstrează în adâncul sufletului o speranţă firavă: că se va salva într-o zi. Nu doar pur şi simplu de plecat, ci *să se salveze.* Acest gândul o îngrozeşte, dar el există, este posibilitatea unei insule. Chiar dacă insula i se pare acum inaccesibilă, o călătorie imposibilă, dar poate într-o zi...

Ca să reziste, bea cel puţin trei pahare de alcool în fiecare seară. Este conştientă că se distruge astfel, dar nu găseşte un alt paliativ. Alcoolul face insuportabilul suportabil, o ajută să treacă mai uşor când se întoarce Emmanuel de la serviciu. Ia primul pahar pe la ora 17. Al doilea la 18. Ultimul, cu o jumătate de oră mai târziu. Astfel, când vine Emmanuel acasă, Nina pare încântată, sugând o bomboană.

Cinează împreună, schimbă cuvinte jucăuşe, maschează cu zâmbetul pe faţă. îl face să creadă că totul va merge bine, că viaţa este frumoasă datorită lui. Pe urmă urcă să se culce, mereu împreună, unul pe urmele celuilalt, iar când ajung în cameră, ştie că o priveşte cum înghite medicamentele puse pe noptieră. Pentru stimularea ovulaţiei.

Aşteaptă zgomotul periuţei electrice de dinţi a lui Emmanuel ca să-şi ia o pilulă contraceptivă. Nu păstrează niciodată foliile pilulelor. Le actualizează în fiecare trimestru la un medic. Cel mai discret din centrul de sănătate din La Cornelie. Nu o întreabă prea multe. îi plăteşte cash consultaţia şi nu cere rambursare de la Casa de Sănătate.

Când iese din farmacie, goleşte

foliile şi strecoară pastilele într-un pliculeţ de plastic împreună cu granulele homeopatice, cu aspirinele şi cu balsamul de buze.

Amestecul acesta nepotrivit de hormoni şi de alcool o desfigurează zi după zi. Luptă distrugându-se. Dar măcar luptă.

Nu poate să spună nimănui. Nu mai are prieteni.^ Étienne şi Adrién au plecat. La fel şi Louise. înainte, o avea pe Joséphine. Beau o cafea împreună, era reconfortant. Acum s-a terminat. Marie-Laure şi Marc Beaulieu lipsesc toată ziua, ocupaţi cu slujba. Şi, de când Emmanuel a luat frâiele societăţi, socrii vin rar din Maroc. Gé o sună pe Nina în fiecare săptămână, schimbă cuvinte de complezenţă, câteva titluri de romane pentru citit, o distanţă plină de politeţe şi de căldură. Dar cum să-i spui unei mame că fiul ei este puţin dezaxat? Un posesiv care-şi pocneşte nevasta?

Nu mai rămân decât acele weekenduri, o dată pe lună, când prietenii vin de la Lyon, dar sunt ai lui Emmanuel, nu ai ei. Sunt drăguţi, agreabili ca musafiri, mereu amabili cu ea. Dar când se întorc acasă la ei, nu le mai duce lipsa. Nu acelaşi lucru se poate spune despre Étienne şi Adrién.

Mângâie din nou geanta bunicului. O deschide până la urmă, uitându-se la degetele umflate. Cum a putut să decadă atât de jos? Să înghită toate tratamentele care de fapt nu vindecă nimic altceva decât golul din cuplul format împreună cu Emmanuel?

Plicurile albe sunt uşor îngălbenite. Mai bine de o sută de scrisori şi cărţi poştale. Toate poartă ştampila de 11 august 1994. Din ajunul accidentului.

De cinci ani, cuvintele dorm în

interior. Fraze trimise în timpul verii, din vacanță. Ar trebui să se ducă să le distribuie unele după altele. Ca o corespondență găsită cu cinci ani de întârziere în cutiile poștale, ceea ce nu s-a mai întâmplat niciodată.

Mai întâi, trebuie să ascundă geanta. Pentru ca nici bucătăreasa și nici Emmanuel să nu o poată găsi. Undeva în dormitorul lor, în spatele rochiilor din dressing? Nu. Este prea riscant. Singurul loc din casă unde Nina se poate închide cu cheia este baia din cameră. Oaza ei de liniște când face baie și citește. îi trece prin cap să golească întreg conținutul – mai puțin facturile, căci nu au nici o valoare – în interiorul a trei mari prosoape de baie pe care le pliază și le ascunde cu grijă în spatele celorlalte, pe etajera situată deasupra căzii.

Pe urmă se întoarce la mașină ca să ascundă geanta în portbagaj. îl închide.

Se simte ca un condamnat eliberat condiționat.

Se întreabă dacă bunicul ei i-ar da voie acum să citească scrisorile. O fi existând un termen de prescriere? Erau destinate să sfârșească aici, pe o etajeră din casa familiei Damamme, Să nu fie niciodată distribuite și nici citite. Cum să primească un semn de la el? Unde să privească pentru a ști dacă este de acord cu ea sau nu?

Telefonul sună. Din nou Adrien. Două apeluri în aceeași zi, în timp ce aude din ce în ce mai rar vocea lui.

- Ai găsit-o? o întreabă neliniștit.

-Da.

- Nu a dat nimeni de ea?

- Nu.

- Incredibil.

- Unde ai ascuns-o?

- în portbagajul maşinii mele.
- Erau scrisori în interior?
- Da, multe.
- Le vei citi?
- Nu ştiu. Nu mai sunt o puştoaică... Pe urmă, ăsta-i un furt.
- Nu este un furt, este un împrumut.

- E ca şi cum ai împrumuta o poveste veche de la cineva înainte de a înapoia.
- Nu spuneai la fel înainte.
- înainte este deja trecut. Este un cadou făcut de bunicul tău acum. La care nu m-aş fi gândit.
- Aşa crezi?
-Da.
- Dacă aş veni până la urmă la Paris, m-ai ajuta?
- De ce? Căsătoria ta scârţâie?

A întrebat-o pe un ton superior, insinuant. Ceva desenul: „Ti-am mai spus-o".

- Nu. întrebam pur şi simplu...

Adrien rămâne tăcut o vreme. Un moment de linişte întrerupt de Nina până la urmă,

- îţi dai seama, Adrien, că în curând ajungem în anul 2000... Cred că suntem pe
cale să ne depărtăm unul de altul.
- Nu, Nina. Nu-ţi mai face griji degeaba, îi răspunde aproape enervat.
- Nu-mi fac griji! Crezi că vom putea fi împreună de Revelion?
- Nu ştiu încă... Trebuie să mă întorc la Paris, nu sunt chiar singur.
- De acord. Dar, jură-mi, Adrien, că vom fi cu toţii de Revelion.
- Jur, Nina.
- Serios?
-Da.

- Te îmbrăţişez.

- Pupi ci.

Femeia se întoarce în baie. închide uşa cu cheia. Dă drumul la apa din cadă, ia unul din cele trei prosoape, îl desface. Zeci de scrisori cad pe gresie. îa una la întâmplare. Plimbă spatele plicului deasupra robinetului cu apă fierbinte şi reuşeşte cu ajutorul aburului să-l deschidă fără să-l rupă. Descoperă o bancnotă de 20 de franci strecurată între două foi de hârtie.

La mulţi ani, iubita mea. Să-ţi cumperi ce
doreşti. Sper că este frumos la tine. Aici este
sufocant, mă dor picioarele. Să nu uiţi să pui
afară un vas cu apă pentru păsări.
Bunica ta, care te iubeşte

Nina închide plicul şi îl pune deoparte. Va merge mai târziu să îl bage în cutia poştală a lui Rachel Marek, pe strada Pépinière nr. 6. Cum Emmanuel nu se întoarce în această seară, va distribui ea corespondenţa pe măsură ce se va întuneca afară. Mai puţin cea cu veşti proaste. Nu va folosi nimănui să le afle după cinci ani de întârziere.

Nina deschide şi închide alte plicuri. Face o grămăjoară de plicuri de distribuit pentru seara aceasta. Citeşte cu voce tare scrisorile ca şi cum bunicul îi este alături şi împarte cuvintele cu el. Lui Pierre Beau i se întâmpla să citească oamenilor scrisori, la solicitarea lor, pentru cei analfabeţi sau care nu înţelegeau un document administrativ:

- Domnule poştaş, ce vrea să spună hârtia asta?

Este ora 21 când îşi porneşte maşina, cu vreo douăzeci de plicuri puse pe scaunul din dreapta. Ştie că

poimâine bucătăreasa îi va povesti lui Emmanuel că ea a ieşit din casă după cină. Aşa că, pentru a anticipa întrebările perfide şi fiind prinsă între ciocan şi nicovală, îi povesteşte lui Nathalie că are o petrecere la sala de gimnastică pentru aniversarea unuia dintre instructori. Ce vorbeşti, sunt deja doi ani de când nu a mai călcat în sala de sport. Dar continuă să-şi plătească abonamentul pentru două şedinţe pe săptămână. Opreşte maşina în faţa şcolii şi merge pe jos de-a lungul râului.

Merge pe acelaşi drum pe care ar fi trebuit să-l facă bunicul ei în acea zi. Pleacă din Piaţa Charles-de-Gaulle, unde şi-a aflat sfârşitul. Intuiţia avută a fost cea corectă: Pierre sosea de pe această stradă şi nu de pe Jean-Jaures. Camionul nu a acordat prioritate, iar şoferul a minţit.

Dar oare nu minţim cu toţii?

Un singur destinatar. Numele a fost scos de pe cutia ae scrisori, obloanele trase, buruienile au stricat pavajul. Nina strecoară totuşi scrisoare ce trebuia primită de Jacques Laurent pe data de 12 august 1994.

Dragă Jacguot,
Când o să vin din Sud, o să mă opresc să te văd în văgăuna ta. Abia aştept să mergem împreună la pescuit, dat fiind faptul că qltceva nu prea mai putem face la tine. începe prin a pune berea la rece şi curăţă-ţi grătarul Vin eu cu vinul, ca în vremurile bune.
Te îmbrăţişez, prietene,
Sergio

La ora 23, Nina termină traseul. Se întoarce acasă cu sufletul îndurerat. Tocmai a făcut gesturile pe care bunicul ar fi trebuit să le facă m acea zi. Un traseu întrerupt de nenorocitul

de camion.

Îi mai rămân cam o sută de scrisori de distribuit. Până atunci, merge la culcare, liniştită de absenţa lui Emmanuel,

înainte, când pleca în delegaţie, o suna în fiecare oră: „Eşti bine, iubirea mea? Ce faci? Cu ce eşti îmbrăcată? Mi-e dor de tine..." Acum o sună doar să-i spună că a ajuns cu bine şi nimic mai mult.

La ultimul Crăciun, i-a oferit un telefon mobil,

- în felul acesta vom putea vorbi mereu.

Ce coşmar! Să poţi fi sunat oricând, cine îşi doreşte lucrul acesta?

Ar fi preferat să îi ofere un câine. Răspunsul lui:

- Nu, nu. într-o casă cu un nou-născut nu ar fi tocmai igienic. *Pc* urmă, Nathalie are şi aşa destul de lucru. îţi imaginezi păr de câine peste tot. Pentru că, aşa cum te ştiu, ar avea dreptul să urce şi pe canapea.

După moartea lui Josephine, Emmanuel a vândut casa bunicului ei:

- Nu ne mai foloseşte la nimic acum.

Iar cele două pisici au fost duse la casa familiei Beaulieu.

- Nici nu se pune problema să le aduci aici, ştii doar că sunt alergic.

Marie-Laure i-a promis Ninei că va avea grijă de ele.

întinsă în pat, Nina se gândea că va mai trece pe la baie. Să desfacă un alt prosop şi să lase plicurile să cadă la podea. Să cheme spiritul bunicului. Să se întoarcă în august 1994. Când Étienne şi Adrién încă o mai ţineau de mână.

I-am lăsat din nou pe Étienne şi pe Nina în faţa adăpostului. Plecăm mâine-dimineaţă.

Am o zi întreagă să mă organizez.

Am fost de acord să merg cu ei, să îl însoţesc pe Étienne la *malul mării.*

Suntem cu toţii făcuţi din *da* şi din *nu.* De multă vreme spun *nu* la orice. Dar Nina are nevoie de mine. Mi-a zâmbit când am spus *da.* Aşteptam de ani întregi acest zâmbet.

Conduc la întâmplare, gândindu-mă că niciodată nu am încredinţat cheile unei alte persoane de când m-am întors din nou în La Cornelie. Nina mi-a dat numărul de telefon al unui voluntar care face baby-sitting pentru animale. „Cineva de încredere \ m-a asigurat.

Spre seară, am o întâlnire cu persoana. Este una normală, care îşi serbează Crăciunul în familie.

*

Marie-Laure şi Marc Beaulieu au treabă în bucătărie. Marie-Castille aşază masa, aprinde lumânările, pune figurinele cu Moş Crăciun şi paharele pe faţa de masă din hârtie aurită.

O vede pe Louise prin fereastră sosind la volanul maşinii soţului, iar Valentin este lângă ea.

Unde este Etienne?

Valentin intră vijelios în casă şi nu-i lasă timp să deschidă gura.

- Tati vine şi el imediat, este cu nişte prieteni.

- Ce prieteni?

- Nina şi încă cineva.

- Cine?

- Nu ştiu cine este persoana.

- Unde este taică-tău?

- Ţi-am spus că bea un pahar.

- Unde?
- Habar n-am, îi aruncă Valentin cu un aer resemnat
Marie-Castille o întreabă pe Louise din priviri. Cea din urmă lasă privirea în jos în timp ce-şi agaţă paltonul în cuier.
- Unde este Etienne? insistă Marie-Castille.
- Se întoarce.
- De ce v-aţi certat dimineaţă?
- Pentru că voiam să se ducă la o întâlnire cu cineva.
- Cu cine?
- Sunt obligată să răspund la toate întrebările tale? Nu suntem în comisariatul tău, se enervează Louise.
I-a răspuns mai virulent decât ar fi vrut. Marie-Castille o priveşte fix, blocată. Gata să izbucnească în plâns, Louise urcă în cameră.
Marie-Castille încearcă să îl sune pe Etienne pe numărul de mobil.
- Valentin! Unde aţi fost cu toţii?
Băiatul este din bucătărie.
- La adăpostul de animale, l-am rugat pe tata să mă ducă.
- De ce?
- Voiam să vadă acolo ceva.
- Ce anume, ceva? V-am spus că nu vreau animale în casă!
Valentin o priveşte ca şi cum femeia şi-ar fi pierdut minţile.
- Este o surpriză pentru bunica, îi şopteşte.
- Ce surpriză?
- O pisică drept cadou de Crăciun, îi spune la ureche,
Marie-Castille face o mutră de îndoială şi termină de aşezat masa de Crăciun.
Nu-i place să vină în La Cornelie, preferă viaţa lor de la Lyon. Acolo

sunt prietenii lui Etienne, îi cunoaşte, poliţişti cu toţii, colegi în mijlocul cărora se simte bine. Nu-i place că Etienne se vede cu Nina. Şi detestă că nu are control asupra lucrurilor. Că nu poate stăpâni amintirile soţului. Ar smulge cu dragă inimă portretele în cărbune ale lui Etienne, agăţate de Marie-Laure peste tot.

- Valentin! Nina îl va aduce pe taică-tău aici? Ia şi ea masa cu noi? strigă Marie- Castille.

Nu. Va fi cu iubitul, răspunde adolescentul.

- A, da? Are un iubit?

-Da.

- Ţi-a spus-o ea?

- Nu. Simone.

- Cine este Simone?

- O doamnă care lucrează la adăpost. A adoptat un câine azi, pe nume Cannelé. La fel ca prăjitura.

Marie-Castille este aşa de contrariată încât, fără să vrea, sparge un pahar. îi vine să plângă, dar îşi înghite lacrimile în faţa băiatului. El o ajută să strângă cioburile,

- Ai grijă, dragul meu, îi spune calm.

Trebuie să se calmeze. Nu o să facă o scenă
de gelozie tocmai acum. Soţul s-a dus doar să bea un pahar cu prietenii din copilărie. îl observă pe Valentin. Pare trist. I se pare chiar că este palid. Să fie vorba de o indigestie?

- Eşti bine, sufletul meu?

-Mda.

- Te doare burta?

-Nu.

- Iubitule?

- Da, mami.

- Să ştii că nu este vorba că nu vreau un câine..., dar tu ştii foarte bine că nici tatăl tău şi nici eu nu

suntem acasă toată ziua. Ar fi un animal tare nefericit în casa noastră.

- Ştiu.

- Doar dacă...

- Doar dacă ce?

Băiatul suflă spre firele de păr de pe frunte. Se uită fix la ea, cu ochii lui frumoşi. Mama nu este genul de femeie care să renunţe. De fapt, ce vrea ea până la urmă?

- Doar dacă găsim pe cineva care să se ocupe de el.

- Nu înţeleg.

- Cam ca o bonă. Trebuie să existe şi bone pentru câini, nu? Ar rămâne cu animalul toată ziua, iar tu te vei ocupa când te întorci de la şcoală.

- Vorbeşti serios?

- Bineînţeles că da.

- Şi o să avem un câine?

- Trebuie să vorbesc cu taică-tău... Când se va întoarce.

„Dar se va mai întoarce?", îi trece ideea imediat prin cap lui Valentin. Dacă va pleca astăzi? Lui Louise îi este teamă că el va dispărea fără să spună nimănui.

Marie-Castille vede privirea fiului şi se întristează din nou pentru că se aştepta la chiote de bucurie. Este teribil de afectată.

„Ce Crăciun de rahat!" Dar acum este prea târziu pentru a mai da înapoi. Tocmai ea, care are o aşa frică de animale!

*

Étienne este tăcut.

- Eşti bine? întreabă Nina.

-Mda.

- Te doare ceva?

- Nu. Mi-a dat Louise ce trebuie.

Nina parchează la o sută de metri de familia Beaulieu. Nu vrea să intre la Marc şi^Marie- Laure. Şi nici să o

vadă pe soția lui Étienne. Biata de eal

- Pe mâine, atunci!

-Mda.

- Trebuie să stai de vorbă cu fiul tău.

- Știu. Ce Crăciun nenorocit!

- îmi pare rău... Soției tale îi vei spune?

- îmi este imposibil.

- De ce?

- Nu pot... îi voi scrie. Ești sigură că poți pleca de acasă din cauza serviciului? Câinii nu ies singuri la plimbare.

- îmi voi găsi pe cineva care să mă înlocuiască.

- în orice caz, nu va dura mult...

O sărută pe obraz și iese din mașină șoptind:

- Pe mâine!

Pe urmă se întoarce în grabă.

- Nina, îmi promiți că nu va fi ceva trist? Că nu o să ne petrecem ultimele zile văicărindu-ne?

- Promit, îi răspunde Nina.

înainte de a ajunge acasă, Nina trece pe la brutar. Se pregătește să închidă magazinul. O recunoaște, este *fata de la SPA.* O place mult, a luat o pisică de la ea anul trecut. Ea se scuză că a ajuns așa de târziu, îl întreabă ce mai face pisica, cumpără o bucată de pâine și ultima tartă cu fructe exotice rămasă.

„Beah", îi vine în minte să spună.

- Crăciun fericit!

Când ajunge acasă, pornește termostatul și dă cu aspiratorul. Deschide o cutie de porumb, face un dressing pentru salată. își pune sparanghel într-o farfurie și două bucăți de brânză în alta. Pe urmă se duce la duș. Graba îi curge prin vene, corpul îi este încărcat de

electricitate, de promisiuni. își schimbă cearșafurile și pulverizează parfum pe pat. Pute rău vechiul deodorant. Râde de una singură, chiar dacă nu-i prea vine să râdă. Este sfâșiată între trecut și prezent. între a pierde și a găsi. Tristețe și bucurie. Spaimă și iubire. Să-l piardă pe Étienne și să-l regăsească pe Romáin. Acolo, în câteva minute.

își amintește de ce spuneau ea și Adrién:

- Când viața îți ia ceva, îți dă altceva.

Dar, câteodată, viața înțepenește undeva, împarte incorect darurile. Câteodată ne minte, ne păcălește.

Aude poarta de la stradă închizându-se. Romáin bate la ușă, ea deschide. Văzându-l pe Bob, pisicile Ninei se ascund, scuipând.

- Vor trebui să se obișnuiască, susține Romáin.

- De ce? Crezi că vei veni des?

- Evident.

- Așteaptă să guști din ce am gătit și îți vei schimba părerea.

Romáin observă porumbul și sparanghelul.

- Nu mi-e foame, glumește el.

- Dar avem o tartă. Cu fructe exotice! exclamă ea.

- Beah! răspunde Romáin.

Nina izbucnește în râs. își duce mâinile la gură, ca și cum tocmai spusese o prostie, o enormitate. În timp ce ea doar a izbucnit în râs.

Salutări de la Nice. Gânduri din Cipru. Cu prietenie din Portugalia. Vă îmbrățișăm din toată inima. Termin îmbrățișându-te. Sper că sunteți sănătoși. Al dumneavoastră, Joseph. Salutări din parte întregii familii. Aici este soare, dar cu vânt Georgette mă

sună. Risc de aversă. Căldat în fiecare zi. Cu toată dragostea noastră. Este frumos afară. Ne lipsiți. Numai bine! Cu drag. Te iubesc. Salutările noastre distinse.

Mai 2000

Sosirea scrisorilor vechi de cinci ani în cutiile din La Cornelie a făcut să curgă râuri de cerneală în *Le Journal de Saâne-et-Loire.* Iar France 3 Regions a realizat un reportaj la sfârşitul anului trecut. De şase luni au fost înregistrate nu mai puţin de o sută şaizeci şi patru de plicuri cu data poştei din 11 august 1994. În ajunul morţii accidentale a lui Pierre Beau, poştaşul de atunci.

Unde a fost corespondenţa în tot acest timp? Cum de a reapărut exact înainte de schimbarea de secole? Un mister care intrigă locuitorii. Mai ales pe cei cu plicurile primite în cutie. Scrisori banale şi cărţi poştale sosite cu intermitenţă, ca picate din cer.

Distribuirea corespondenţei se face în perioada absenţelor lui Emmanuel. Iar Nina le strecoară întotdeauna noaptea, imposibil să o facă în miezul zilei.

Ţine în mână ultimele trei plicuri. Se simte ca la sfârşitul unei misiuni. Şi-a dat seama ce va face: când le va băga pe toate în cutiile poştale ale destinatarilor, va pleca. Şi-o repetă de mai multe ori. Unde, încă nu ştie, dar va părăsi La Cornelie.

încă nu le-a citit. Nu va lectura decât două. Pentru că a treia îi este destinată lui Étienne. I-o va înmâna personal. Lyon nu este departe. Va,face drumul dus-întors într-o singură zi.

Étienne a venit să petreacă în La Cornelie sărbătorile de sfârşit de an în familie, dar a anunţat-o pe Nina că de Revelion vrea să fie cu prietenii. Deci este imposibil ca ei trei să nu se întâlnească pentru trecerea în noul an 2000.

- Va veni şi Louise. Părinţii mei ne pun casa la dispoziţie. Vom face o noapte cu DVD, muzică şi votcă.

Dar, pe 23 decembrie 1999, Emmanuel i-a spus Ninei:

- Draga mea, am o surpriză pentru tine: fă- ţi valiza! Să nu pui decât lucruri lejere şi să nu uiţi să-ţi iei costumul de baie şi crema de soare.

- Dar... trebuie să petrecem Revelionul cu prietenii...

- Prietenii noştri vor fi şi ei acolo unde mergem noi,

- Chiar şi Étienne şi Adrién?

- Ah, nu... Ei nu... Dar îi vom avea pe toţi ceilalţi.

- Care ceilalţi?

- Cei din Lyon.

Ideea de a-şi pune costumul de baie în faţa naiadelor blonde a doborât-o. Mai era un detaliu ce i se părea de netrecut: şi-a amintit că i-a promis lui Adrién că vor petrece Revelionul împreună.

- Aş prefera să stau aici..., a reuşit, până la urmă, să articuleze, cu lacrimi în ochi. Suntem în doi pentru Crăciun şi cu prietenii mei de Revelion.

- Nu o face pe copilul alintat: plecăm în două ore.

Chiar înainte de a se urca în avion la aeroportul Lyon-Saint-Exupéry, Nina nu a avut curajul de a-l anunța pe Etienne: a sunat- o cu inima îndoită pe Marie-Laure Beaulieu:

- Spune-le că nu voi fi aici pe 31... Emmanuel mă ia cu el într-o călătorie.

- Vacanță plăcută, profită de situație! i-a răspuns Marie-Laure distrată, fără să fie atentă la vocea distrusă a Ninei, fiind ocupată să rezolve o problemă de serviciu.

„Ceilalți lucrează", s-a gândit Nina în timp ce încheia convorbirea. „Iar eu nu sunt bună de nimic."

Emmanuel organizase totul de luni întregi. Când Nina se ^bucura la gândul că va petrece Revelionul cu Etienne, în timp ce o privea cum selecționa casetele vechi și CD-urile de luat pentru a dansa, el știa deja că o casă mare pe o plajă paradisiacă fusese închiriată în Mauritius. Toată gașca din *un weekend pe iună* va fi acolo, iar de data aceasta, și cu șleahta de copii. Vor petrece împreună Crăciunul și Revelionul. Două evenimente într-o singură lovitură.

în cele zece zile de la plecarea lor, frumosul soț al Ninei, mereu cu zâmbetul pe buze, a înotat, s-a bronzat, a alergat pe plajă, s-a jucat cu mingea împreună cu cei mici ai prietenilor, cu privirea dornică, a făcut dragoste în fiecare seară rămânând mult timp în trupul ei steril, repetând fără încetare:

- Te iubesc, te iubesc atât de mult.

Nina aproape că n-a văzut nimic din Oceanul Indian, începând să bea de la micul dejun cocktailuri și tot ce conținea alcool. A ajuns la sfârșitul secolului într-o stare de semi-

conştiinţă, fără ca nimeni să-şi dea seama. Fiecare era preocupat doar de propria fericire.

Şi totuşi, soarele era strălucitor, locuitorii zâmbitori, mâncarea rafinată, dar nici o cameră cu vedere la mare nu poate înlocui un prieten.

îşi ia la întâmplare o carte din biblioteca din camera ei ca să strecoare acolo ultimele trei plicuri. Priveşte titlul: *Blanc d'Espagne.* A uitat să citească romanul. L-a cumpărat de multă vreme. A aruncat un ochi amuzat pe coperta a patra şi a aranjat volumul printre altele, uitate, citite deja sau abandonate la mijlocul lecturii.

Radioul cu ceas ^afişează ora 17.00. Ora primului pahar. îşi ascunde sticlele în interiorul cizmelor. Şi-a dezvoltat arta de a ascunde. Nu este mândră de acest lucru, dar a camufla ceva înseamnă a-şi oferi spaţiu de libertate. Clipele acelea, gesturile nu-i aparţin decât ei. Nina varsă alcoolul într-o ceaşcă de porţelan. Să ia câte o gură de ceai nu pare nimănui suspect.

Bucătăreasa este jos, Nina o aude cum lucrează la aragaz. Cântă:

Tata este jos, pregăteşte ciocolata, mama este sus, face prăjituri, Colas, frăţiorul meu cel mic face nani...

l-a cerut de o sută de ori lui Nathalie să nu mai ajungă aşa devreme ca să pregătească cina. Dar pe ea o doare-n cot de rugăminţile Ninei. Se prezintă la ora 16 fix, deşi nu ajung niciodată să mănânce mai devreme de ora 20. înainte, mai stătea si să servească. Acum nu. „Bine că am scăpat ae ea!"

- Astea sunt problemele bogaţilor, iubirea mea, îi repetă întruna

Emmanuel. Nu te mai plânge atat. Nu faci nimic toată ziua, măcar nu te mai văicări. Ai o viaţă de miliardar, nu te mai plânge. Ai noroc, mult noroc, nu te mai plânge... Fă un efort, mănâncă mai multă carne, nu te mai plânge... Te-ai mai îngrăşat, nu? Aş putea să te înşel, ştii doar, sunt atâtea puicuţe în jurul meu, nu-mi lipseşte nimic. Nu o fac, aşa că nu te mai plânge...

August 2000

în afară de Fabien Deserable, nimeni nu mai ştie că Sasha Laurent, autorul bestsellerului *Blanc d'Espagne,* este Adrien Bobin. Povestea romanului a aşternut-o pe hârtie pentru a trăi, a continua să trăiască. Dar nu a făcut nimic în acest sens. Poartă şi va purta mereu o clandestinitate în forul lui interior. Una care i-a permis să devină independent financiar la vârsta de douăzeci de ani, o caraghioasă ironie a sorţii.

Repetiţia generală a piesei sale *Des enfants en commun* va avea loc peste două săptămâni. în Paris sunt afişe lipite peste tot pentru a anunţa evenimentul la *Théâtre des Abbesses*.

Adrien asistă la ultimele repetiţii, ^aşezat cu trei rânduri în spatele regizorului. îi observă pe actori jucând, deplasându-se, îi ascultă bucurându-se când fac propuneri. Este ca şi cum ai intra într-un vis. Din cele care îl fascinau la televizor când era copil, îl entuziasmează să-i audă rostind cuvintele lui. Cuvintele scrise de el, ieşind din mintea lui.

Ca să scrie piesa, Adrien s-a inspirat dintr-o întâmplare petrecută într-o duminică, atunci când tocmai sosise la Paris şi trăia la Thérèse

Lepic, în Vincennes. în ziua aceea acceptase să meargă în strada Roma, ca să ia masa la tatăl lui, pentru că, până la urmă, îi plătea chiria şi o parte din cheltuieli. Fără Nina, Adrien vedea CROUS ca o perspectivă de evitat. Nu-l interesau ceilalţi studenţi. Chiar îl terorizau. Apartamentul lui Thérèse i se părea singurul lui loc liniştit, o insulă curată şi confortabilă.

„Codul este 6754C, etajul şase", îi indicase Sylvain Bobin la telefon. Adrien a descoperit un imobil frumos, din perioada Haussmann[72]. S-a privit în oglinda veche din liftul ca o cuşcă din fier forjat Ca de obicei, pregătise întrebări şi răspunsuri ca să nu lase timpi morţi în conversaţia de care se temea atât de mult.

Era pentru prima dată când Adrien intra în universul tatălui său. De obicei, luau împreună masa la restaurant. I-a citit numele pe uşă. Acelaşi ca al lui, ceea ce l-a mirat întotdeauna. Tată şi fiu nu aveau decât numele în comun.

I-a deschis uşa o femeie. Părul blond, mai degrabă drăguţă, cu o falsă alură de Isabelle Huppert, la vreo cincizeci de ani, sofisticată. Adrien a simţit că roşeşte şi s-a urât pentru aceasta.

- Bună, eu sunt Marie-Hélène.

- Bună ziua, sunt Adrien.

- Da, ştiu, chicoti femeia.

El i-a întins mâna, ea l-a luat de după umeri şi l-a sărutat stângaci. I-a simţit parfumul, ceva de la Laura Ashley, care-l deranja dintotdeauna. în metrou fugea de femeile mirosind a aşa ceva,

A urmat-o pe Marie-Hélène. Femeia purta o cămaşă albă din mătase şi o fustă neagră mulată, care-i venea

sub genunchi, uşor despicată la spate. Adrien s-a gândit că gazda avea picioare frumoase, fine şi cu muşchi. I-a fugit gândul şi la mama lui, care nu purtase niciodată o astfel de fustă. Doar fuste lungi fucsia ori turcoaz.

Adrien a trecut pe lângă uşa de la bucătărie. A simţit un miros de mâncare cu sos.

– Cocoş în vin, i-a spus Marie-Fiélène de parcă i-ar fi auzit gândurile.

Pe holul spre sufragerie, Adrien a văzut fotografii, Marie-Hélène mai tânără în faţa unui brad de Crăciun sau a unui ocean. În haine tradiţionale din Haiti sau în costum de schi. Iar Sylvain Bobin mereu alături de ea. Alte portrete necunoscute, copii cu tricouri de fotbalişti şi bătrâni pozaţi la masă în timpul unei petreceri, cu un pahar de vin în mână.

Adrien a realizat că intra pentru prima dată în intimitatea necunoscutului său tată. O viaţa începută bine înainte de naşterea lui şi care-şi urma cursul.

De ce se culcase maică-sa cu acest bărbat căsătorit? A avut deodată curiozitatea de a şti cum aceste două fiinţe, aparent total opuse, au ajuns într-un pat. Vazând-o pe Marie-Hélène, Adrien a simţit nevoia de a cunoaşte, îl văzuse adesea pe tatăl lui intrând în apartamentul lor din La Cornelie, servind o cafea în linişte, cu Joséphine lângă el, nerăbdătoare ca el să plece. Dar niciodată nu şi-a pus întrebări legate de misterul acestei relaţii. O făcuse oare să râdă? S-au iubit? Cum a sedus-o? Ce anume i-a atras unul spre celălalt? El, imaginea unui contabil care numără boabele de mazăre ce-i sunt

servite pentru a calcula preţul pe centimetru pătrat al meniului zilei, iar ea, adepta budismului şi a formelor de medicină naturistă.

Pe masa din sufragerie, pahare de şampanie şi fursecuri în boluri. Pe canapea, Sylvain
Bobin alături de doi tineri. Cam la vreo douăzeci şi cinci şi treizeci de ani. S-au ridicat toţi trei pentru a-i strânge mâna. Adrien nu-şi îmbrăţişase niciodată tatăl.

- Bună, eu sunt Laurent, a spus cel mai tânăr,

- Bună, Pascal.

- Bună... Adrien.

S-au aşezat. Pascal şi Laurent l-au întrebat pe Adrien unde locuia, ce studii urma, unde era La Cornelie, mai exact.

Câteodată suntem aşa de deconectaţi de la realitate încât avem nevoie de timp ca să înţelegem lucrurile clare. Adrien fusese întotdeauna catalogat drept timidul *care trăieşte* în *lumea lui.* Iar în acea zi, scos din lumea lui, i-au trebuit două cupe de şampanie pentru a înţelege că ei doi erau fraţii lui vitregi. Purtau acelaşi nume ca el, fuseseră recunoscuţi de tată, la fel ca el, cu singura diferenţă că ei crescuseră împreună cu tatăl.

Când a realizat că toată această lume discuta ca şi cum nu era vorba de tăcerea naţiunilor cu privire la genocidul din Rwanda sau de interpretarea lui Tom Hanks în *Forrest Gump*, Adrien şi-a spus că oamenii erau nebuni şi îi venea să-şi înghită vinul Belin cu brânză.

Au trecut la masă. Marie-Helene s-a dus după aperitive, precedată de Pascal.

- Te ajut eu, mamă.

Adrien se uita cu atenţie la fraţii

lui, întrebându-se dacă sufereau de aceeaşi lipsa de afecţiune ca şi el. Dar cum ar putea şti? Răul era invizibil. Iar cei doi voinici din faţa lui nu-i semănau deloc. Cu siguranţă că tatăl lui şi-a împrăştiat peste tot sămânţa dacă a ajuns să producă tânărul acesta rahitic, adică pe el.

A plecat de la apartament pe la ora 16, uşor ameţit. Şi cu promisiunea faţă de Marie- Helene că va mai veni.

S-a întors acasă frământat de gânduri. A decupat şi disecat fiecare minut din acea duminică, un străin în propria lui familie, pentru a face o analiză pe care cineva *de meserie* ar fi declarat-o drept *magistrală.*

S-au întâlnit de mai multe ori, dar de fiecare dată în braserii pline, în cursul săptămânii şi la ora prânzului. Sylvain Bobin n-a mai amintit niciodată de cealaltă viaţă în discuţiile cu Adrien. De ce oare?

Probabil că nu a făcut cea mai bună impresie. A fost prea rezervat, prea palid, prea nesigur pe el.

Ca şi cum duminica aceea nu ar fi existat vreodată.

*

August *2000*

Etienne închide telefonul. Revin urmele trecutului. Povestea asta se ţine scai de el de prea multă vreme. L-a sunat Sébastien Larand, jandarm şi fost coleg de şcoală generală. încă un bărbat a mai sunat la Jandarmeria din La Cornelie, susţinând că Clotilde şi Etienne au fost împreună în seara dispariţiei.

- Fără îndoială, aceeaşi persoană care a sunat la emisiunea lui Pradel, în anul 1997, a adăugat Larand.

Trei ani de linişte şi iată că trecutul îl ajunge din urmă.

Dosarul a fost clasat cu

neînceperea urmării penale. **Dar jandarmii nu pot neglija apelurile anonime venite dintr-o cabină telefonică situată în cartierul de jos din La Cornelie.**

Cineva este pornit împotriva lui, s-ar zice. Dar cine? Părinţii lui Clotilde? Cum ar putea şti? Să fi declarat ceva? Să fi spus cineva că a văzut anumite lucruri în acea noapte? Maşina scufundată în lac face obiectul de cercetare într-un dosar? Să fi fost un accident? Ideea îl face să se cutremure.

Şi dacă ar începe să-l interogheze pe martorul de la gară, femeia care ar fi văzut-o pe^Clotilde în acea seară?

îl sună imediat pe Sébastien Larand.

- Fă-mi, te rog, un serviciu!

Georges-Eugène Haussmann, baron (1809-1891), a ocupat mai multe funcţii politice, ajungând până la nivelul ae senator. A fost însărcinat de Napoleon al 111-lea să reformeze arhitectural Parisul.

Étienne stă aşezat în pat. Se gândeşte la moartea lui. După cea a lui Clotilde, vine rândul lui.

Marie-Castille este comisar. Soţia lui îl va găsi rapid dacă nu se va organiza cu atenţie. Nu trebuie ca ea să ştie cu ce maşină o va şterge şi nici să poată urmări traseul banilor cheltuiţi. în urmă cu o săptămână, a retras de la bancă o sumă frumuşică, pentru a-şi putea plăti cash taxele de autostradă şi hotelurile.

Nu ştie încă unde vor pleca. Şi cu ce maşină.

Prima soluţie: să închirieze una. Dar nu pe numele lui, ci pe cel al lui Louise sau al Ninei. Ar trebui să se ducă după o maşină la Autun, fără să folosească buletinele lor, ci al altuia.

Al unui vecin sau al unui văr îndepărtat care să nu spună nimic. Iar Marie-Castille să nu facă niciodată vreo legătură cu ei.

A doua soluţie: să o împrumute de la un necunoscut.

- Bună ziua, aţi putea să-mi împrumutaţi maşina dumneavoastră? Aş vrea să plec cu ea undeva, să mor liniştit... O veţi primi înapoi după înmormântarea mea. Scuzaţi-mă pentru deranj, veţi fi despăgubit.

Să moară. Deocamdată, nu vede această perspectivă decât ca un fel de călătorie. Ca şi cum ar lua avionul pentru a descoperi peisaje până atunci virgine. Panorame ce nu există în nici o revistă.

îşi adună gândurile pentru organizare. Să nu lase nimic să-l abată de la plan sau să-l întristeze.

Va trebui să dezactiveze telefoanele mobile. Să le închidă zi şi noapte. Să sune persoanele cele mai importante doar prin cartele pre-plătite. Se gândeşte mai ales la apelurile de urgenţă către Louise. în cazul când ar trebui

să-i trimită lui o rețetă medicală într-o farmacie. Chiar dacă are deja, cu toate medicamentele trimise de ea, cu ce să-și facă o doză letală.

Așa cum o cunoaște pe Marie-Castille, va cere ca toată lumea să aibă telefoanele ascultate douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. De la adăpostul Ninei la domiciliul părinților lui. Va fi înnebunită. Iar când Marie-Castille înnebunește, lumea întreagă tremură. Nu dă înapoi de la nimic. Dacă ar |ti, l-ar aresta cu forța și l-ar încătușa de îndată ca să-l ducă la spital cu de-a sila. Ba chiar i-ar implanta ea însăși cateterul ca să-i injecteze medicamentele de chimioterapie.

Îi aude vocea la parter, adunând toată lumea din gospodărie la prânzul de Crăciun:

- La masă cu toții!

înainte de a coborî, Étienne trimite un text Ninei. După ce l-a trimis, îl șterge din telefon. Prins între soție și copil, trebuie să fie vigilent, în seara aceasta, va sta de vorbă cu Valentin.

*

Sunetul telefonului. Nina citește de mai multe ori mesajul lui Étienne.

Avem nevoie de o mașină ca să plecăm. Altfel, soția mea va pune pe urmele noastre toată poliția din Franța. Dacă ai nevoie să comunici cu mine, sună pe mobilul lui Louise.

Pe curând.

E

Nina se enervează la maximum. Așa se întâmplă încă din copilărie. Poate chiar mai rău de la decesul bunicului. începuturile cu Emmanuel, viața de zi cu zi împreună cu Emmanuel. Cunoaște pe de rost *sistemul D*[n]. La adăpost este același lucru. Are abilitatea de a ieși din situații

aparent fără ieşire. Pentru Nina, imposibilul nu există. Răspunde imediat pe mobilul lui Louise:

Spune-i fratelui tău că totul este OK. Mulţumesc.

Nina

- Trebuie să plec, îi spune lui Romáin, uitându-se la profilul lui frumos.

Sunt lungiţi în patul Ninei, iar Bob este la picioarele lor. Se uită la un film de Crăciun complet idiot, ronţăind chipsuri.

- Unde?

- încă nu ştiu. Voi merge cu un prieten. Unul din copilărie.

- Pentru cât timp?

- Nu ştiu. Este în faza terminală. Nu vrea să audă de chimioterapie.

Romáin primeşte din plin lovitura.

- Când plecaţi?

- Mâine. Şi am nevoie de o maşină... Soţia lui este poliţistă. îl va căuta peste tot.

- Şi de ce prietenul tău nu pleacă împreună cu soţia lui?

- Pentru că îl va forţa să se ducă la spital pentru îngrijiri.

Romáin închide televizorul. la o firimitură de pe obrazul Ninei.

- Vrei să iei maşina mea, aşa-i?

- Da. Aşa este, ii răspunde cu un amestec de siguranţă şi de dezamăgire.

- Este unul dintre cei doi băieţi pe care i-ai desenat în liceu, aşa-i?

- Da.

- Să nu-ţi uiţi blocul de desen şi cărbunele înainte de a pleca.

„De ce te-am întâlnit abia acum?", se întreabă Nina în gând. „De ce viaţa mea este într-o întârziere atât de mare?"

- Mulţumesc.

*

^ Louise citeşte mesajul Ninei. îl observă pe Étienne prefăcându-se că devorează feliile de pâine cu foie gras. Nu se lasă păcălită. Ştie că în cinci minute el se va duce să scuipe totul la toaletă. Nina nu a reuşit să-l convingă să se ducă la spital. Dar faptul că ştie că fratele ei nu va pleca singur o liniştește. Nu trebuie să plângă. Nu trebuie să-l privească. Nu trebuie ca Marie-Castille să bănuiască ceva. Trebuie să bea şampanie, dar cu măsură. Doar cât să se ameţească, dar nu prea mult. Când bea prea mult, durerea îl încovoaie.

Să încerce să stea de vorbă cu nepoţii Valentin, Louis şi Lola. Să le pună întrebări, fără să o intereseze ce răspunsuri va primi. „Ce-i cu filmul acesta *Urzeala tronurilor?* Povestiţi-mi despre ce este vorba." Şi să găsească momentul potrivit ca să-i şoptească la ureche lui Étienne că Nina tocmai i-a trimis un SMS.

Pe ecranul mobilului meu apare *Louise.* Răspund imediat. Nu este. ea.

- Ce faci? mă întreabă Étienne.

- îmi pregătesc bagajele de plecare... Şi aştept pe cineva.

- Pe cine? continuă, de parcă ar fi fost gelos.

- Pe tânăra care va avea grijă de Nicola.

- Cine este Nicola?

- Pisoiul meu. L-ai văzut dimineaţă.

- Ah, da...

A urmat o pauză lungă. îi aud respiraţia.

- Stai singură de Crăciun? se

interesează, până la urmă.

- Nu sunt mare amatoare de petreceri de sărbătoare. Ascult muzică. Sunt bine.

încerc să ghicesc ce face. Nu este nimeni în preajma lui. Deodată, intru în panică: îmi spun că a plecat singur-singurel şi mă sună tocmai pentru acest lucru. Să mă anunţe.

- Unde eşti?

- La părinţii mei. încuiat în baie.

Mă simt brusc mai liniştită. Nu a plecat fără noi.

^ – Singurul loc unde mă lasă în pace, adaugă Étienne.

Din nou, linişte. Ca şi cum ar vrea să-mi spună ceva şi nu ştia de unde să înceapă.

- De ce m-ai sunat, Étienne?

~ Am scris o scrisoare pentru nevastă-mea... Nu sunt prieten cu acordurile dintre subiect şi predicat, cu gramatica şi cu figurile de stil... Cu treburi din astea... Pot să ţi-o trimit pe e- mail?

- Cum eşti supertare la franceză... Ai putea să mi-o corectezi?

- Nu o cunosc pe nevastă-ta.

- N-ai nevoie să o cunoşti ca să înţelegi ce vreau să-i spun. Pentru că tu mă ştii pe mine.

- Te-am cunoscut cu mult timp în urmă. ~Mă poţi ajuta, te rog?

-OK.

Primesc scrisoarea trimisă din e-mailul lui Louise. l-l retransmit câteva minute mai târziu.

Étienne,

Ţi-am corectat două greşeli de scriere. în rest, n-am atins nimic. Pentru că vorbele aparţin celor care le scriu.

Mai ales acestea.

Marie-Castille,

Am plecat Ai tot dreptul sa fii supărată pe mine. Poate că mă vei considera

egoist, dezgustător, josnic. Şi ai tot dreptul.

Dar este alegerea mea.

Nu este vorba de o altă femeie. Nu am întâlnit pe nimeni.

Sunt bolnav.

Louise îţi va explica. Să nu-i reproşezi nimic. Eu i-am interzis să spună ceva.

Refuz ca Valentin şi cu tine să mă vedeţi suferind ca un animal de laborator. Cum mă degradez. Nu vreau ca ultima mea imagine să fie cea a unui muribund. Ştii doar că urăsc spitalele şi sunt o fiinţă mândră ca ArtabanAşa-mi spui tu mereu: „Dragul meu, eşti mândru ca Artaban". Sunt deci deopotrivă mândru şi, fără îndoială, prea laş ca să crăp sub ochii voştri.

Nu mă căuta, te rog. La început, voi fi cu doi prieteni din copilărie care-mi vor fi alături spre ultimul drum.

Să nu-mi văd fiul crescând şi să nu îmbătrânesc cu tine este o durere îngrozitoare, dar mă resemnez.

Ştii că nu cred în Dumnezeu şi că pentru mine este de neconceput să fiu închis într-o cutie de lemn, iar preotul să-mi dea ***binecuvântarea înainte de a fi dus de nişte tipi necunoscuţi mie. Sau, mai rău: de colegi de-ai noştri. Prefer să mă arunc ~~în~~ apă, să ~~le-a iau~~ înainte. Şi exact asta vreau să fac: ~~să mă~~ arunc în apă când voi ~~simţi că mi-a~~ venit sorocul.***

~~Nu~~ vreau să plângi deasupra sicriului meu.

Te implor să nu porţi niciodată negru în amintirea mea. Pune-ţi puloverul care-mi place mie, cu carouri roşii. Cumpără-ţi mai multe. Cheltuie toate ~~lovelele~~. Nu vreau să fii văduva mea. Întâlneşte-te cu alţi tipi şi distrează-te. Fă-o pentru mine.

Etienne

Sistemul D – locuţiune populară desemnând capacitatea unei persoane de a se descurca. D. este abrevierea cuvântului francez *débrouillard* (descurcăreţ). Teoria sistemului D susţine că o persoană trebuie să fie capabilă să gândească rapid, să se adapteze şi să improvizeze în activităţile sale.

***Artaban* – erou din romanul istoric *Cleopatra*, scris de Gautier de la Calprenède şi apărut în secolul al XVII-lea, extrem de mândru şi de arogant. Expresia *a fi mândru ca Artaban* desemnează de atunci o persoană foarte pretenţioasă.**

Luni dimineaţă. Nina are două săptămâni de stat fără soţ. Emmanuel tocmai a plecat cu o valiză mare.

Ducă-se pe pustiu! Aleluia!

Bucătăreasa este în concediu. Plecată în călătorie în Madeira.

Visul şi realitatea se sincronizează. Aleluia!

Sunt două ore decalaj orar între Franţa şi Australia, douăzeci de ore de avion între ea şi Emmanuel. Va decola de la Paris spre seară. Două zile fără să o poată suna.

Bărbatul nu a mai plecat de acasă din noiembrie anul trecut şi nu i-a mai lăsat astfel nici un spaţiu de libertate. Era imposibil ca el să se întoarcă acasă, iar soţia să fie dusă pe undeva. în caz contrar, urma invariabil acelaşi refren:

- Unde ai fost, cu cine, de ce? Mi-am făcut o grămadă de griji, nu a fost de nici un folos să- ţi cumpăr un telefon mobil dacă îl ţii tot timpul mchis. Te iubesc.

A anunţat-o despre plecarea în Sydney cu două zile înaintea decolării.

- Iubita mea, am o veste proastă: trebuie să plec pentru două săptămâni. îmi pare tare rău. Am încercat până în ultimul moment să anulez, dar nu pot face altfel. Poate să ne aducă un contract enorm. Ce mă deranjează la maximum este că s-a nimerit fix în perioada concediului lui Nathalie... Ceea ce mă forţează să te las singură acasă.

Nina a crezut mai întâi că este o farsă. Chiar şi-a imaginat că la sfârşitul tiradei va declara:

- Ta-da! Ce te-am păcălit! Nu, nu plec nicăieri. Vom sta împreună, doar noi doi... soţioara mea şi cu mine. Şi de data aceasta vom reuşi, vom face copilul nostru.

Dar, când Nina a văzut biletul de avion în paşaportul lui aşezat pe pat, lângă cămaşa pe care tocmai şi-o scosese din şifonier, şi-a dat seama că totul era adevărat. Că va pleca.

„Nu trebuie să arăt că mă bucur."

A făcut ochii mari şi i-a răspuns în cel mai inocent mod:

- Nu-ţi face griji, iubirea mea! Cincisprezece zile trec foarte repede.

- Mi-ar fi plăcut să mă implori totuşi un pic să jiu plec.

îi zâmbea, pe jumătate amuzat, pe jumătate acuzator.

Aerul acesta de victimă neînţeleasă pe care şi-l lua el tot timpul. Şi mereu pe ton de glumă, ca să treacă drept un tip de treabă.

îi venea să-i tragă o palmă. Din ce în ce mai des. Iubirea ei se transformase în dezgust. Nu într-o duşmănie constantă, ci intermitentă. Valuri de ură ivite şi dispărute imediat sau instalate pentru multă vreme. Ca otrava din vene. Ea, care nu simţea decât empatie şi amabilitate, devenise o vrăjitoare. Se transforma în propria duşmancă. I se întâmpla să-şi imagineze asasinarea propriului soţ. Să-l împingă pe scări. Să-l ardă de viu. Să-l omoare cu o lovitură în moalele capului, să-l pună la volanul maşinii sale sport şi să-l arunce din vârful prăpastiei. Scenarii monstruoase, demne de Hitchcock, care o şocau. Mai ales dimineaţa, la trezire, când el o dorea înainte de a pleca la serviciu. Lucrul repede făcut este un lucru bine făcut, aşa îi încolţea gândul. „Să crape!", se gândea ea, închizând ochii, în timp ce el o pătrundea.

Iar acolo, în clipa aceea nu trebuia deloc să- şi schimbe părerea. Călătoria în Australia era nesperată.

Şansa vieţii mele.

L-a strâns în braţe, a închis ochii, s-

a gândit la bunicul ei, la Étienne, la Adrién şi a izbucnit în plâns şoptind la urechea soţului:

- Să te văd plecat mă doboară, dar nu-ţi face griji pentru mine, ştiu cât de mult te zbaţi pentru noi... pentru societate... Te iubesc... Sunt atât de mândră de tine.

Pe urmă, s-a întins pe pat, încercând să dea dovadă de blândeţe şi supunere maximă. Se gândea adesea că soţul nu făcea nici o diferenţă între ea şi o curvă. Doar că în fiecare zi avea acelaşi client şi dormea în cearşafuri brodate cu logoul domeniului. Devenim ceea ce fac alţii din noi şi ceea ce acceptăm.

Nina scoate *Blanc d'Espagne* din bibliotecă. Vede cele trei ultime scrisori din 11 august 1994, una fiind destinată lui Étienne. De ce să i-o ducă la Lyon? El nici măcar nu-i mai vorbeşte de la Revelionul ratat. S-a supărat pe ea că a preferat să plece în Mauritius pentru Revelionul anului 2000.

Când s-a întors din călătorie l-a sunat, dar nu i-a răspuns, l-a lăsat un mesaj vocal:

- Eu sunt, Nina... Un An şi un secol bun... Mi-e dor de tine. Am trecut pe la tine pe acasă, dar mama ta mi-a spus că tocmai ai plecat... Ne vedem curând... Te iubesc mult. încă o dată: La mulţi ani!... Arestează-i pe hoţii cei răi şi pe ticăloşii de ucigaşi.

Etienne i-a răspuns trei zile mai târziu printr-un SMS, folosind cuvinte reci şi detaşate:

~~La mulţi~~ ani familiei! Pupicil

Familiei? Ce familie? A lui Damamme? în cuvântul *pupici* citea mai multe rafale ale mâniei lui Etienne decât cel mai mic sărut.

Ce bosumflat stătea, ca un copil!

Nina desface primul plic, destinat

unei anume Julie Moreira, şi dă de o carte poştală cu un desen cu Marsupilami[21].

Draga mea Juju,

Nu—mai sunt cu François. Am stat doi ani cu un psihopat Nu mai am greutatea aceea de 100 de kilograme pe suflet. Respir! Am senzaţia că, după ce am plecat de la el, sunt conectată la o mască de oxigen. Devenise aşa de gelos încât nu mai suporta nici măcar umbra cuiva să mă atingă. Cât timp pierdut! Dacă ai şti ce rău îmi—pare! Chiar dacă nu mai foloseşte la nimic. Bag în mine sendvişuri în—fiecare zi şi nu mai am nici un sfanţ în buzunar, dar nici că-mi pasă.

Abia aştept să ne întâlnim! Săptămâna viitoare vom sări de la platforma de cinci metri în piscină, ca atunci când eram nişte puştoaice, şi vom suge bomboane. Este mai bine decât mădularele unor dobitoci.

Pupici, scumpa mea f

loîo

Nina citeşte şi recitеşte cartea poştală. Cuvintele *psihopat* şi *respir* i se amestecă tn minte. De parcă această Lolo i-ar da instrucţiunile necesare unei despărţiri. Este aşa de simplu în aparenţă. Şi este atât de provocator să pleci, să părăseşti pe cineva. Desface al doilea plic, destinat ADPA.

Ninei i-a trebuit ceva timp ca să îşi dea seama că este vorba de numele adăpostului de animale din La Cornelie. Nu a pus niciodată picioarele acolo. A fugit mereu^de acest loc, de teamă să nu fie traumatizată. îşi aminteşte de puiul de cocker spaniol pe care ei trei îl găsiseră, de cum au bătut din poartă

în poartă ca să-i găsească eventualul stăpân, de starea de nervozitate a bunicului când i-a văzut intrând cu câinele în braţe. Nici vorbă să îl poată păstra. Cei doi băieţi şi-au luat angajamentul să-l ducă la adăpost, în timp ce Nina plângea de i se rupea cămaşa de pe ea.

Doamnă, Domnule,

Vreau să vă semnalez că un câine labrador/golden retriever îşi petrece zilele şi nopţile închis într-un balcon ce dă într-o curte interioară privată. Trăieşte în ~~propriile~~ excremente şi nu cred că este hrănit regulat. Proprietara lui pleacă des de acasă.

Pentru verificare, adresa este următoarea: ~~Cristeiîe — Barratier nr. 10, Chemin des Cent-Pas, La~~ Cornelie.

Scrisoarea nu este semnată. Nici un nume de expeditor pe spatele plicului. Să fie o răzbunare din partea unui necunoscut din cauza unei probleme între vecini sau o reclamaţie reală de rele tratamente asupra unui animal? Scrisoarea are şase ani. Ce s-o fi întâmplat de atunci? Câinele a fost luat de la stăpână? Oricum, a murit, fără îndoială, până astăzi.

închide cele două plicuri fără să lase nici o urmă de ruptură. Pune scrisoarea către Étienne în *Blanc d'Espagne* şi aşază romanul între altele.

Formează numărul 12 pe tastatura telefonului său fix. Vocea unei operatoare de la informaţii se aude imediat.

- Bună ziua, aş dori numărul de telefon de la *Théâtre des Abbesses* A - B - B - E - S - S - E – S, Paris, arondismentul 18.

Notează numărul, sună la teatru şi

rezervă un loc pentru spectacolul de a doua zi seara. Cum este vorba de o premieră, toate locurile bune s-au vândut, nu au mai rămas decât câteva, în fundul sălii. Nu-i nimic. Contează doar să fie în sală. Va descoperi *Des ^enfants en commun,* piesa scrisă de Adrien. îi va face surpriza de a fi prezentă acolo, fără să-i spună nimic înainte.

Imediat va merge să-şi ia şi biletul de tren de la agenţia de voiaj. Şi va aştepta noaptea pentru a găsi cutiile poştale ale Juliéi Moreira şi a adăpostului.

^ Face un duş în timp ce ascultă albumul lui Étienne Daho, Corps ei armes. Emmanuel i l-a oferit, cu precizarea: În amintirea concertului care nu a mai avut niciodată ioc în seara când team sărutat pentru prima dată.

Nina cunoaşte pe dinafară cuvintele melodiei *La Baie.* Cântecul este ca o călătorie fără să te fi mişcat nici măcar un pas. Urmează drumul paralel cu marea, cel descris de^ cântăreţ, drumul unuia care se desparte,

îşi usucă părul şi începe să-şi facă valiza. De data aceasta se va duce acolo.

*

Luni. Este ora 9 când Etienne intră în La Cornelie, Are întâlnire cu Sébastien Larand, fostul lui prieten din copilărie, devenit jandarm.

Étienne a lăsat în urmă Lyon la ora 6. Nu se va duce să-şi vadă părinţii. Nu a anunţat pe nimeni. La fel ca tn ziua când a mers să se reculeagă la mormântul lui Joséphine. Se gândeşte la Nina. Este acasă, fără îndoială, pierzându-şi timpul de femeie-măritată-care- nu-lucrează. Ar putea sta la o cafea, să-i facă o

surpriză, dar nu are nici cea mai mică tragere de inimă. Să nu aibă chef de o întâlnire cu Nina îl uimește peste măsură. Nu ar fi crezut niciodată că se va întâmpla așa ceva. Nu a putut trece încă peste figura pe care i-a făcut-o de Revelion. Să plece în ultimul moment, în timp ce ar fi trebuit să fie toți trei împreună. Știe foarte bine că nu a fost vina ei, că totul vine de la soț, totuși Nina ar fi putut să refuze. Etienne este supărat pe prietena lui că acceptă fără să crâcnească tot ce-i impune acest tip.

Dimineață, Etienne trebuie să o întâlnească, în sfârșit, pe martora care susține că ar fi văzut-o pe Clotilde pe peronul gării în noaptea dispariției fetei. Se numește Massima Santos. Sébastien Larand i-a fixat o întâlnire la un bar. Mai puțin formal decât la Jandarmerie. Și mai puțin impresionant.

Etienne are nevoie să știe ce a văzut femeia. Și cum de o cunoștea pe Clotilde.

Ce și-ar mai aminti ea la șase ani de la eveniment. Sébastien Larand i-a trimis prin e- mail depoziția Massimei. Cea înregistrată la cinci zile după ipotetica plecare a lui Clotilde.

Pe data de 17 august 1994, Massima a închis la ora 19 merceria unde lucra. S-a dus acasă, unde și-a pregătit valiza și pe urmă a dat cheile casei vecinilor pentru a uda florile și hrăni pisica. S-a dus pe jos la gară, ca să prindă ultimul tren spre Mâcon, cel de la ora 22.17. Clotilde Marais era așezată pe o bancă, la peronul 2, cu o geantă de voiaj în mână. A salutat-o și a urcat m trenul regional, A văzut- o și pe Clotilde urcând? îi era imposibil să susțină acest lucru. Cinci zile mai târziu, când Massima s-a întors în La

Cornelie, a aflat despre Clotilde Marais că era considerată persoană dispărută şi că face obiectul unui dosar de căutare. Aşa că a sunat jandarmii.

Etienne intră în bar. Câţiva bărbaţi jucau cărţi în jurul unei mese ae lângă fereastră.

Abia de şi-au ridicat capul la sosirea lui. Sébastien este deja acolo. Cu şapca militară sub braţ, bea o cafea schimbând câteva vorbe cu proprietarul. Etienne 11 cunoaşte din vedere pe tip. în La Cornelie toată lumea să cunoaşte din vedere. Este pentru prima dată când intră în aşa speluncă. Un loc bătrânesc, puţin obscur, rămas la fel de prin anii 1950. Aici nu există nici jocuri video şi nici muzică rock.

Etienne şi Sébastien se aşază împreună în fundul sălii. Comandă fiecare câte o cafea şi un pahar de apă. Au venit cu un sfert de oră mai devreme. Fac un schimb de informaţii despre parcursul lor profesional. Sébastien este impresionat de cel al lui Etienne. Locotenent de poliţie nu este chiar la îndemâna oricui. Concursul şi studiile sunt foarte dificile.

Pe urmă ajung la problema lor. înainte de dispariţie, Clotilde a lucrat ca ospătăriţă. Un contract sezonier, de vară.

- în acea perioadă, povesteşte Sébastien, încă eram student, dar colegii care s-au ocupat de anchetă mi-au povestit că fata avea

f

robleme psihice. Asta nu s-a spus la televizor, a emisiunea lui Pradel. Le-a povestit patronul de la pizzeria unde fata lucra. în ultimele zile, părea că priveşte mereu pe fereastră, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva.

Etienne ascultă. Nu lasă nici o emoţie să transpară. A învăţat să şi le stăpânească pentru examenele orale. Să-şi pună o mască pe faţă, una a ascultării şi a reflecţiei.

- Clotilde n-a venit la întâlnire în seara aceea... aşa că am şters-o acasă. Cine vă dă regulat telefon ca să afirme contrariul?

Sébastien face o grimasă.

- Avem mereu denunţuri... într-o zi, ca să fii liniştit, va trebui ca prietenul la care ai dormit în seara aceea să depună şi el mărturie, la rândul lui. Nu se ştie niciodată.

^ – Nu se ştie niciodată, ce? îl întrerupe Etienne.

- La o adică, ai putea să ai probleme. Singura persoană activă după emisiunea de la TF1 este tipul care sună regulat ca să-ţi amestece numele în cazul de faţă... Cine vrea să-ţi facă rău?

- Dar când vă sună, nu mă acuză direct.

- Nu, însă este cam tot aia... Spune că eraţi împreună pe malul lacului, tu şi cu ea, apoi închide...

Când Massima Santos împinge uşa, cei doi îşi ridică împreună capetele.

Pare intimidată. Poate că nu a fost o idee tocmai bună să o cheme în acest loc. Nu pare genul care să frecventeze barurile. Jucătorii care abia s-au uitat la Étienne când a intrat îşi pun cărţile pe masa verde ca şi cum ar fi fost prinşi asupra unei greşeli. O salută cu un aer ruşinat. Massima le mulţumeşte cu o ridicare a capului şi comandă o cafea ca şi cum s-ar fi scuzat că este acolo.

Şi pe ea o cunoaşte Étienne din vedere. Îşi aminteşte de hainele ei închise la culoare, de pielea fină şi deschisă, ochii mici şi negri, înfundaţi în orbite, şi de crucifixul din aur în jurul gâtului. O femeie

slabă, cu un şchiopătat uşor. Câteodată mergea cu mama la mercerie şi o întâlnea, la fel ca pe toţi ceilalţi locuitori ae aici, pe unul dintre cele patru trotuare din centru.

Sébastien şi Étienne se ridică în acelaşi fel pentru a-i întinde un scaun, unde femeia se şi aşază, stingheră. îşi punejnâinile albe şi slabe pe masa din răşină. Étienne le compară imediat cu nişte picioare de pui.

Sébastien o întreabă de sănătate şi i-l prezintă pe Étienne, *mare locotenent de poliţie la Lyon*, Massima pare în acelaşi timp speriată şi impresionată. Etienne o linişteşte imediat, adăugând maximum de blândeţe m voce. Ca de fiecare dată când vrea să-i dea încredere şi să-l facă pe un martor să vorbească. îşi pune un zâmbet larg pe faţă chiar dacă aciditatea din stomac îi provoacă o durere sfâşietoare. Prea multe cafele băute pe autostrada dintre Lyon şi La Cornelie, prea multe nopţi albe, prea multe coşmaruri în care o vede pe Clotilde dispărând într-o apă mâloasă.

, – O cunoşteam pe Clotilde Marais,.., începe Étienne. Am fost împreună la un moment dat... iar în seara când aţi zărit-o în gară, eu o aşteptam. Aveam o întâlnire ca între îndrăgostiţi. Aţi putea să-mi spuneţi ce aţi văzut, mai exact?

- Ei bine, aşa cum am mai spus-o, era la gară. Aşezată pe o bancă.

- Era singură?

-Da.

- Sunteţi sigură? insistă Étienne pe un ton voit relaxat.

-Da.

- Ce făcea? Asculta muzică? Citea? Avea căşti pe urechi?

Massima închide ochii şi scotoceşte în amintiri.

- Nu. Privea drept în faţă.

- Părea contrariată? Fericită? Obosită?

- Părea că aşteaptă trenul.

Étienne tace. Reflectează. Îşi pune aceleaşi întrebări obsedante, ce revin continuu de ani întregi: ce oră era când Clotilde a venit după el pe malul lacului. A avut timp să se ducă la gară? Cum a reuşit? Cine era în maşina pe care a văzut-o scufundându-se în lac? Oare a văzut-o de-adevăratelea? Băuse mult în acea seară.

Massima amestecă laptele în cafea, fixând interiorul ceştii.

Étienne ştie că unele mărturii nu valorează nimic. Oamenii uită, se înşală, confundă. Sunt plini de incertitudini şi nu reţin figurile, se gândesc doar la ei în acele momente şi nu le pasă de alţii. Este uşor să-i zăpăceşti cu totul în doi timpi şi trei mişcări. Iar portretele-robot sunt dovada de necontestat. De câte ori nu a căutat el un alt individ pentru că a fost pus pe o pistă falsă!

Era blond,

- –Sunteţi sigur.

- Da, 100% sigur.

- Dar cineva a văzut un bărbat brunet ce pare să corespundă... Uitaţi-vă bine la această fotografie.

- Ah, da, se poate, se înnopta...

De câte ori nu a auzit el aşa ceva?

Se *înnopta!* Etienne îşi reprimă imediat două întrebări pe care jandarmii nu le-au pus niciodată, fără îndoială, Massimei Santos pentru că s-au gândit la o banală plecare de acasă a unei adolescente: „Se înnopta când spuneri că aţi recunoscut-o pe Clotilde la gară?' şi

„Purtaţi ochelari de vedere?”

În luna august, soarele apune începând cu ora 21. Deci după ora 22 este noapte..., se gândeşte Etienne. Bătrâna nu a văzut-o bine pe Clotilde... Sunt lumini pe un peron de gară... Iar eu, când m-am trezit, când am văzut maşina scufundându-se, era deja noapte. Cu siguranţă, mai târziu de ora 21.30.

Etienne se uită din^nou la Massima. Are cel puţin şaizeci de ani. În august 1994, avea deci mai mult de cincizeci şi cinci. Cine mai are o vedere excelentă la această vârstă? Chiar dacă, în cazul de faţă, mărturia Massimei îl absolvă de cea mai mică responsabilitate, Etienne vrea totuşi să ştie dacă bătrâna habotnică se înşală sau spune adevărul. îi vine atunci o altă idee. Cine putea, în anul 1994, în La Cornelie, să semene cu Clotilde? Să aibă aceeaşi fizionomie, alură, înălţime şi păr blond? Mai multe fete, cu siguranţă. Clotilde avea un semn particular? înainte de a apuca să se gândească, Etienne simte o durere violentă în stomac, ca şi cum ar fi primit o lovitură de rangă în pântec. Amintirile lui se opresc la chipul lui Clotilde, caută un dram de frumuseţe, un tatuaj, o pată din naştere. Nimic. Pielea îi este curată. Evită să se gândească şi la pântecul ei.

Sébastien îl scoate din frământările lui.

- Cum aţi cunoscut-o pe Clotilde Marais? o întreabă pe Massima,

- Venea la magazin împreună cu mama ei când era micuţă. Şi câteodată singură. îi plăcea să coasă.

Etienne intervine fără să vrea – nu poţi stăpâni totul.

- Probabil că o confundaţi...

Nu era genul de fată pasionată de cusut.

Femeia îl măsoară din cap până-n picioare.

- Ba da. îşi făcea chiar şi cămăşi singură. Cu modele drăguţe chiar... Patroana mea îi spunea mereu să îşi deschidă o afacere. Că ar avea mare succes... Da, chiar aşa îi spunea: *un succes.*

„Şi încă ce succes...", se gândeşte Étienne,

De cele mai multe ori se întâlneau la el. Foarte rar la ea. Nu-şi aminteşte să fi văzut o maşină de cusut în camera ei sau într-o alta. Şi niciodată nu i-a vorbit de ţoale şi de cusături. Era feminină, dar mai degrabă genul sport. Étienne încearcă să-şi amintească la ce discipline a dat ea Bacalaureatul, ce îşi alesese ca să studieze în continuare. Trebuia să plece la Dijon ca să-şi ia licenţa în sport, nu pentru a deveni stilistă sau ceva de genul acesta.

- Vom verifica la părinţii ei dacă există o maşină de cusut, spune Sébastien, ridicând mâna în direcţia ospătarului. Doriţi să beţi ceva?

- Nu, mulţumesc.

Dar ce faci? se întreabă Étienne. Eşti pe cale să te blochezi. Iar dacă mărturia acestei femei devine şubredă, toate privirile se vor întoarce asupra ta. Mai ales cele ale părinţilor lui Clotilde. Celorlalţi le convine să se creadă că fata a plecat să-şi trăiască viaţa în altă parte. Dar nu şi părinţilor. Apoi, cine suna la Jandarmerie ca să spună că ei doi erau împreună în acea seară? Poate că este mai bine să ceară o mână de ajutor lui Adrien.

*

Adrien deschide ochii. Cum să se

îmbrace pentru a participa la emisiunea *Vol de nuit?*

Aceasta-i prima întrebare.

Aseară a fost repetiţia generală a spectacolului *Des enfants en commun.* Adrien încă pluteşte.

Toată crema Parisului, în picioare, aplaudând. Actori, scriitori, jurnalişti, obişnuiţi ai televiziunilor sau jurnalişti ai revistelor şi ai ziarelor din top.

Adrien citeşte fără încetare cronici bune care curg încă de la premiera piesei *Les Mères.* Speră ca şi moş IV să le poată citi. Ce idee năstruşnică! Moş Py aparţine unei alte vieţi.

„Adrien Bobin, micul prinţ", „Adrien Bobin ne cucereşte, O limbă maiestoasă şi fluidă care ne merge drept la suflet", „Este ceva din Shakespeare la tânărul Bobin", „Evenimentul Adrien Bobin", „Adrien Bobin şterge praful aşternut peste teatrul contemporan"... Citeşte şi recitează de o mie de ori titlurile şi aproape că nu mai atinge pământul. Adună ^revistele culturale unde apare numele lui. întreţine grădina lui secretă.

- Există cineva în viaţa dumneavoastră?

- Da, dar nu vă voi divulga nimic.

începe să fie recunoscut pe stradă. Mai ales de către studenţi şi actori la început de drum,

Thierry Ardisson era prezent la repetiţia generală pentru a pregăti *Tout le monde en parle*, emisiunea cea mai privită din seria PAF[21] şi unde vor participa şi trei dintre actorii principali.

Patrick Poivre d'Arvor, căruia piesa i-a plăcut foarte mult, are şi el în vedere o emisiune *Voi de nuit* despre dramaturgi. Doreşte să-l invite pe Adrien pe platou, împreună cu alţi

autori de teatru pejatru a discuta despre diferitele lor stiluri: „încotro merge scriitura de astăzi?”, „De ce ați ales să scrieți teatru?”, „Cât este ficțiune și câtă experiență personală?”, „Vă gândiți la un actor sau o actriță ca să vă inspirați?”, „Cum apar scenele în imaginația dumneavoastră?”, „Ce simțiți când vă descoperiți cuvintele rostite de actori?”

Când participanților din studio li se spune: „Părinții voștri trebuie să fie foarte mândri de voi”, Adrien ia o figură tristă și răspunde, ducându-și o batistă la gură: „Mama a murit”. Fără să adauge altceva. Oamenii nu mai insistă. Nu îndrăznesc să pună întrebări legate de tată. Mai ales cei care au văzut în avanpremieră piesa *Des enfants en commun*.

Adrien nu a mai ținut legătura cu Sylvain Bobin de mai multe luni. Pentru ce să o facă? Doar ca să meargă la prânz într-o braserie unde pute a cartofi prăjiți și a sos *Madere,* privind zborul muștelor? Să debiteze tot felul de prostii, doar pentru a-și omorî timpul? Să suporte privirea cenușie și goală a părintelui asupra lui?

Mâine-seară este premiera piesei *Des enfants en commun*. Va trebui să dea piept cu publicul larg.

Adrien nu a invitat pe nimeni.

Nici pe tatăl său ori pe mama vitregă și cu atât mai puțin pe frații vitregi. S-a folosit de ei, de acest subiect dramatic, pentru a-și țese intriga. Asta-i toată relația lor.

Atașatul de presă l-a întrebat dacă ar vrea să-i cheme pe cei apropiați. Adrien i-a răspuns că i-a pierdut pe toți. Ar ri putut să o invite pe Louise, dar ar fi însemnat să-l cheme și pe Etienne. Auzi tu, Etienne la teatru: ce nepotrivire totală! Cât despre Nina,

nu se deplasează fără playboy-ul ei, care n-ar veni niciodată să asiste la vreuna din piesele lui. Adrien nici măcar nu a încercat să le propună.

Îşi interzice să se gândească la Nina, pentru că, altfel, ar simţi o durere în suflet. Sentimentul că a părăsit-o, în ciuda promisiunii:

- Pentru tine vom avea întotdeauna o maşină nouă, cu plinul de benzină făcut.

Şi mereu acelaşi refren care iese la suprafaţă: Nu *există iubire*, nu sunt *decât dovezi de iubire.*

Se abţine de asemenea să se gândească la faptul că ar fi trebuit poate să se ducă la ei. Dar îşi spune că, până la urmă, fiecare are viaţa lui şi că este imposibil să salvezi o lume întreagă. Că mai depinde şi de fiecare om să se salveze.

De acord, dar Nina nu este fiecare om. în acelaşi timp, de câte ori nu i-a propus să vină să stea cu el la Thérèse Lepic?

- Mai ai veşti despre doamna unde ai stat tu cu chirie când ai venit la Paris? l-a întrebat Désérable într-o seară, când cinau în doi la restaurantul L'Arpège pentru a sărbători succesele şi a îngropa definitiv speranţa unui al doilea roman.

- A luat-o razna, i-a răspuns Adrien sec.

Dar, dus de vinul delicios savurat de la
începutul cinei, editorul devine mai îndrăzneţ. Nu şi-a permis niciodată să rişte o abordare a vieţii private a lui Adrién. Păstra o anumită rezervă faţă de misterul Sasha Laurent, pseudonimul lui Adrién.

- Oamenii despre care vorbeşti în *Blanc d'Espagne...,* au citit romanul?

- *Blanc d'Espagne* este o ficţiune.

Désérable l-a privit cu atenţie. Şi pentru

prima dată a îndrăznit un:

- Nu cred.

Adrién a roşit, în timp ce ducea la gură paharul de Montrachet[21], colecţia 1984.

- Poţi să crezi ce doreşti.

Adrién este tot lungit pe pat. Trebuie să fie aproximativ ora 9, dacă ar fi să te iei după lumina venită din exterior, filtrată prin obloane, şi după zgomotele de afară.

Astăzi este liber. Aşa că se va duce, fără îndoială, Ja cinema. îi plac filmele de la matineu. încă nu a apucat să vadă *Sunt aici ca să te ajut*[24].

De câteva luni nu mai reuşeşte să scrie ca înainte. Acum se străduieşte să scoată cele mai frumoase fraze. în dorinţa de a surprinde publicul, este conştient că pierde orice urmă de sinceritate.

Să scrie *Blanc d'Espagne* a fost o necesitate. Să scrie astăzi înseamnă mai mult să strălucească în ochii celorlalţi, decât să-şi salveze viaţa. Şi acolo unde altădată găsea o imensă plăcere înainte, acum nu a mai rămas decât o corvoadă. Aşa o fi oboseala. Nu s-a oprit din lucru de când a venit la Paris. De şase ani, deja.

Ce repede trece timpul! Se gândeşte la Louise şi la Étienne. I-ar plăcea să se întâlnească în La Cornelie cu ei, nu la Paris. Ideea de a se întâlni cu ei la gara din Lyon nu- i place. A fost deja după Louise. Se simte stingher de îndată ce o vede apărând la capătul peronului. Are sentimentul teribil că nu ştie ce să facă în acele clipe. O plimbă ca pe o turistă pe la restaurante şi în muzee. Se simte ca un monstru cu sânge-rece şi pare uşurat ca de o povară când femeia pleacă.

Personaj de benzi desenate şi o specie de animale fictive create de belgianul André Franquin

PAF (Patrice and Friends) – emisiune de succes a canalului TV78, în care se discută subiectele la ordinea zilei din actualitatea franceză şi internaţională.

Vin alb din regiunea Burgundia

Harry, un ami qui vous veut du bien **– film francez de suspans, realizat de Dominik Moli, apărut în anul 2000. în România este cunoscut sub titlul: *Sunt aici ca să te ajut***

Nina deschide ochii. Romain doarme profund, cu capul înfundat în pernă. Au adormit în căldura trupurilor. Resturi ale prânzului de Crăciun pe mesele îmbelşugate din ajun şi oraşul gol.

Trebuie să fie cam ora 17. Pisicile moţăie pe fotolii, pândindu-l pe Bob, întins pe cuvertură ca o fiinţă lipsită de griji.

Nina se ridică fără să facă zgomot.

îşi adună gândurile: trebuie să o sune pe Simone şi să meargă la adăpost pentru a-şi organiza plecarea. Dar, înainte, îşi ia blocul de desen primit în ajun de la Romain, scoate un creion şi începe să deseneze profilul bărbatului. Vede doar o parte a chipului său şi părul în dezordine. Simte din nou dorinţă în degete. Datorită mişcărilor mâinii, se reconectează j:u propriul corp. Dar şi la senzualitate. încheietura mâinii atinge foaia de hârtie, ochii îi trec de la liniile feţei lui Romain la cele trasate pe pagină. Simte o mare plăcere, uitată mulţi ani, aceea de a retranscrie o personalitate unică prin nasul, gura, ochii, fruntea sa. Scrie *Crăciun 2017* la baza lucrării şi o aşază lân|ă el pe pat.

Nina se gândeşte din nou la ce i-a spus Simone în acea dimineaţă, în legătură cu adopţia lui Cannele şi cu noaptea de dragoste petrecută cu iubitul ei:

- Ştii, Nina, se întâmplă să credem ceva. Şi apoi să ne înşelăm.

„Sunt o sută de ani de când nu am mai făcut o valiză", se gândeşte uitându-se la hainele ei. A păstrat geamantanul bunicii Odile. Cel atât

de urât, din imitaţie de piele şi carton, folosit când a plecat la Saint-Raphael în anul 1990. Pe urmă, l-a mai luat cu ea în septembrie 2000, când a plecat la Paris pentru

premiera piesei lui Adrien, *Des enfants en commun.* Ar fi putut să ia una dintre valizele oferite de Emmanuel, mai mare, rezistentă, cu role, dar a ținut să o folosească pe cea a bunicii pentru a pleca.

Când Nina a sosit în Gare de^ Lyon, l-a lăsat la biroul de bagaje. în interiorul geamantanului, resturile celor șase ani de viață comună cu Damamme, aranjate și călcate.

Era pentru prima dată când venea la Paris.

De la Gare de Lyon, cu planul metroului în mână, a mers pe noua linie 14 ca să ajungă la Madeleine. A urcat pe jos până pe strada Abbesses, trecând prin Place Blanche, a trebuit să ceară de două ori informații despre drum, apoi și-a dat seama că Moulin-Rouge era o cîădire minusculă. Un decor de cinema.

Ajungând pe strada Abbesses, s-a așezat la Saint-Jean, cafeneaua situată chiar lângă teatru. Știa că, în seara premierei, Adrien va fi prezent și că va veni, poate, să bea un pahar sau să stea de vorbă cu prietenii la tejgheaua barului.

La ora 18 i-a trimis un SMS:

Treci pe ia cafeneaua Saint-Jean, pe strada Abbesses, am o surpriză pentru tine.

Timp de două ore a tot scrutat strada, trecătorii, clienții, tresărind de fiecare dată când o umbră nouă apărea în spatele ușii. La ora 20 s-a prezentat la ghișeul teatrului, fără să fi primit nici cel mai mic semn de la Adrien.

Nina |i-a spus că poate prietenul său este în culise, împreună cu actorii. Și că nu avea telefonul la el.

Că se vor întâlni mai târziu. Că îi va spune, pe la ora 23, cu o cupă de şampanie în mână:

~ Am plecat din La Cornelie, mi-ar plăcea să rămân la Paris, ai putea să mă iei la tine până rezolv ceva?

Adrien va fi fericit, uşurat. Nina se gândea adesea la fraza şoptită la urechea ei în ziua căsătoriei:

- Pentru tine vom avea întotdeauna o maşină nouă, cu plinul de benzină făcut.

De când aştepta această clipă! Şase ani trecuseră între ziua când băieţii plecaseră şi premiera piesei de teatru. I-au trebuit şase ani lungi ca să-l poată părăsi pe Emmanuel. Şi a fost nevoie ca soţul ei să plece în Australia pentru ca ea să găsească doza de curaj pentru a se salva. Nu a spus-o nimănui, nici măcar nu le-a dat un telefon socrilor. Emmanuel era capabil de orice, mai ales de tot ce-i mai rău. Iar până se întoarce în Franţa şi să îşi dă seama că a fost părăsit, Adrién ar găsi o soluţie ca să o ascundă o vreme. Avea relaţii peste tot, acum că era un autor cunoscut.

Văzându-şi chipul reflectat în vitrine, pe strada Abbesses, Nina îşi spusese că trebuia să slăbească, să înceteze să mai bea în fiecare zi şi să se mai îndoape cu hormoni. Şi mai ales să reînceapă să deseneze. Poate şi să cânte.

între La Cornelie şi Paris visase privind peisajele defilând: de ce să nu se apuce din nou de muzică? Acum, că era celebru şi recunoscut peste tot, Adrién i-ar scrie versurile, iar ea le-ar cânta. Şi dacă ar insista puţin, ar putea şi Étienne să fie împreună cu ei. Oare era cu adevărat fericit la Lyon, ca poliţist? Nina ar şti să găsească vorbele potrivite pentru a-l convinge să vină lân^ă ea şi Adrién. Să fie din nou *Trei.* Erau

tineri mcă, viaţa, cea adevărată, va începe cu o întârziere de şase ani.

La ghişeul teatrului a luat biletul rezervat telefonic cu o seară înainte, a mers pe hol în mijlocul unei mulţimi compacte.

Entuziasmată datorită mândriei şi bucuriei de a fi prietena celui al cărui nume apare pe afiş. Aşa gândea atunci şi îşi amintea că nu-l mai văzuse pe Adrién din ziua când Franţa câştigase Campionatul Mondial la fotbal.

îşi făcea calculele: doi ani, douăzeci şi şase de luni, mai exact, de când i-a întersectat privirea.

în cele douăzeci şi şase de luni, privirea se schimbase. Poate că nu a lui asupra celorlalţi, dar asupra ei cu siguranţă. Când a văzut-o, bărbatul mai întâi s-a înroşit. Realizând că era vorba chiar de ea. De Nina, de Nina a lui. Câţiva metri îi despărţeau.

A privit cu atenţie în jurul ei, să vadă cu cine era. Étienne, ca o speranţă; Emmanuel, ca o certitudine. Până la urmă, s-a convins că era singură. Dar nu s-a mişcat din loc. Nu a făcut nici un pas ca să-i iasă înainte. Nina s-a apropiat, zâmbind. S-a aruncat în braţele lui. L-a simţit cum s-a crispat.

Prea multe emoţii. Pudoarea lui Adrién. Imensa lui timiditate.

S-au privit, au schimbat câteva vorbe:

- Eşti bine?

- Da, sunt bine.

- Ai trac?

- Un pic.

Faţă de mutismul lui, de gesturile puţin forţate de parcă ar fi vrut să spună: Nu *este momentul cel mai potrivit,* privindu-i hainele prea bine croite, pantofii scumpi *Tod* şi tunsoarea de lux, Nina a rostit câteva banalităţi fără nici o legătură

cu această non- conversaţie, ca şi cum nu avea ce căuta în locul acela perceput deodată imens şi îngheţat. A bâiguit ceva de genul:

- Am venit cu trenul, ţi-am trimis un mesaj, mă duc să mă aşez, pe curând.

S-a uitat în jurul lui, de parcă ar fi vrut să verifice dacă nu-i observa cineva sau poate căuta o persoană anume. Nina n-a ştiut cum să interpreteze gestul.

- Pe curând, i-a răspuns, gratificând-o cu un zâmbet complice abia schiţat,

„Bietul de el, este terorizat. De aceea nu se poartă ca de obicei", şi-a spus în timp ce lua loc pe scaun.

La sfârşitul piesei s-a numărat printre primii spectatori ce s-au ridicat în picioare pentru a aplauda. Era fericită, îi plăcuse totul: interpretarea actorilor, regia, cuvintele, turnura situaţiilor. Şi-a spus că i-ar plăcea să revină în fiecare seară.

îşi amintea că Adrién fusese la prânz la tatăl lui şi că îşi descoperise ca picat din cer *cealaltă familie,* doi fraţi mai mari şi o mamă-vitregă.

Adrien îi telefonase după ce a ieşit din casa lor:

- Nina, nici nu-ţi poţi imagina ce tocmai am trăit!

După zece minute de conversaţie, Emmanuel începuse să-şi piardă răbdarea. I-a făcut semne, arătând spre ceas:

- Hai odată! Nu poţi să termini conversaţia?

Aşa că şi-a închis ochii, ca să nu-şi mai vadă

soţul, şi-a astupat urechea stângă cu palma. Vorbise cu Adrien mai mult de o oră. Pe urmă se certase puternic cu Emmanuel. El băuse mai mult ca de obicei pentru a-şi linişti durerea din

corp. Iar ea suporta din ce în ce mai greu alcoolul. Ambii se închideau în sine. Nina transforma infernul într-un paradis fals.

Zece minute de aplauze,

Adrien avea un talent unic de narator. Modul în care retranscrisese cele câteva ore din viaţa lui era năucitor. Actorii i-au scos la scenă deschisă pe regizor şi pe autor. Aplauzele şi strigătele de *Bravoi* au reînceput. Nina a fost copleşită de emoţie, văzându-l pe Adrien printre aceşti oameni mari. S-a ajuns!

Apoi nu-şi mai aminteşte dacă a căzut cortina sau scena a fost cufundată în întuneric. A auzit doar voci şi zgomot de paşi spre ieşire. Nu era nimeni cunoscut, căruia să- i vorbească. L-a aşteptat pe Adrien într-un colţ, prefăcându-se atrasă de flyerele diverselor spectacole.

Când s-a golit holul, nu a îndrăznit să-i întrebe pe ultimii angajaţi ai teatrului unde se afla Adrien. S-a întors la Saint-Jean ca să-l aştepte. I-a trimis un al doilea SMS:

Te aştept la cafeneaua din colţ.

I-a sunat telefonul, a tresărit. O suna, în sfârşit. Urma să-i ceară să se întâlnească în una din loji, să-i prezinte actorii, costumierii, tehnicienii. Trebuia ca ea să fie acolo pentru a împărtăşi triumful împreună.

Un număr de telefon necunoscut. A răspuns, cu inima bătându-i cu putere.

-Alo?

- Tu eşti?

- Pardon?

- Nu-ţi recunosc vocea.

- Sunt Nina.

- Ah, scuze, am greşit numărul. Vă rog să mă scuzaţi.

De ce sunt anumite greşeli mai

nemiloase decât altele?

Nina s-a muşcat de limbă ca să nu plângă în faţa tuturor.

După două ore şi patru pahare de vin alb băute, a coborât pe jos la Madeleine, a luat din nou metroul, linia 14, să se întoarcă la Gare de Lyon. Şi-a recuperat valiza bunicii de la biroul de bagaje. Trecuse de miezul nopţii. Următorul tren pentru Mâcon pleca abia dimineaţă, la 6.30.

S-a dus pe străzile din spatele gării, a găsit un hotel fără nici o stea, a plătit 394 franci pentru o cameră simplă. Nu a reuşit să adoarmă, a rememorat seara la infinit, cu telefonul în mână, aşteptând un apel de la Adrien. Când, în sfârşit, a sunat telefonul, pe la ora 4 dimineaţă, şi-a spus cu inima bătându-i cu putere şi cu răsuflarea întretăiată: *Tocmai a intrat în casă, unde şi-a uitat mobilul, vede mesajele mele, m-a căutat după reprezentaţie, îşi va cere iertare, îmi va cere să mă întâlnesc cu el, trebuie să fie înnebunit de îngrijorat pentru mine.*

-Alo?

Vocea lui Emmanuel. Euforic.

- Iubirea mea, abia am aterizat. Nu pot să vorbesc prea mult. Te iubesc. Mă gândesc la tine. Să fii cuminte.

Şi a închis.

Până la urmă era singură pe lume. Atunci măcar să fie singură pe lume la ea acasă. Măcar să aleagă viaţa mai uşoară. După două ore a luat primul tren spre Mâcon. A ajuns acasă aproape de prânz. A golit valiza. Şi-a aranjat lucrurile. A luat Blanc *d'Espagne* de pe etajeră ca să pună acolo ultima scrisoare, cea destinată lui Etienne.

Nu, mai bine nu. A pus *Blanc d'Espagne* pe noptieră şi a desfăcut plicul...

- Visezi? o întreabă Romain.

Nina tresare, pierdută în gânduri.

- Amintiri ce ies la suprafață.

Romain dă de ea la parter. Cu o valiză deschisă pe masa de la bucătărie, cu privirea întoarsă spre exterior, ca și cum ar observa pe cineva intrând în grădină. O sărută pe gât.

- Miroși frumos.

- Miros a câine. Și ca un accesoriu, a pisică, glumește ea.

- Nu, nu, ca un accesoriu, tu miroși paj:fumul meu.

Îi adulmecă gâtul.

- Miroși a cald, ca și cum ai fi tot timpul expusă la soare... Ador mirosul tău.

- Ce nu este în regulă cu tine?

- Totul, ironizează ea.

El face un pas înapoi, răstoarnă o cafea.

Ce face tipul ăsta frumos în bucătăria mea? se întreabă Nina. Bucătăria mea veche, nevăruită de la primul mandat al tui François Mitterrand. Nu există așa ceva, un tip ca el în viața adevărată. Mai ales în a mea. Este o chestie pentru altele, nu pentru mine, Cete frumoase, curate și zâmbitoare. Pentru că este un cadou căzut din cer. Ca în filmele proaste. Mâine, Moș Crăciun îl va strânge grabnic în sacul tui ca să-l ofere unei alte puicuțe la anul.

- Cred că nu mi-am mai făcut siesta de când eram la grădiniță..., spune el înghițindu-și cafea.

Se apropie de ea și o strânge în brațe. Se lasă copleșită, cu armate de furnici în pântec. Nu spune nimic, închide ochii. Il aude șoptind:

Nu mi-o făcut niciodată nimeni portretul... Mulțumesc.

Când Romain îi șoptește la ureche

mulţumesc, **Ninei îi vin din nou în minte cuvintele lui Simone:**

- Ştii, Nina: se întâmplă să credem ceva. Şi apoi să ne înşelăm.

*

I-am dat o dublură de cheie îngrijitoarei de pisici, o tânără drăguţă şi blândă pe nume Elisa. A înnebunit de plăcere când i-a văzut boticul lui Nicola. Şi totuşi, se presupunea că era obişnuită cu pisicile. La adăpost, feţişoare precum cea a pisoiului meu vede în fiecare zi. Dar şi animale lovite, bătrâne sau schilodite. M-a surprins reacţia ei. Probabil că sufletele sensibile nu se obişnuiesc niciodată cu nimic.

începând de mâine va dormi la mine până mă întorc, Ştie că plec pentru o perioadă nedeterminată şi că voi fi greu de contactat. Mai ştie şi că în această călătorie mă va însoţi şi Nina.

Elisa este elevă, va da Bacalaureatul anul acesta. Merge la Şcoala Gimnazială Georges- Perec, unde director este tipul cuplat cu Nina. în fine, aşa îmi imaginez eu: că sunt împreună. Se numeşte R. Grimaldi, al cărui nume l-am văzut scris cu cerneală neagră pe cutia poştală a casei unde am văzut-o intrând săptămâna trecută. Nu dai buzna aşa la cineva acasă, la ora 23. Mai ales că m-am informat şi eu. Tipul trăieşte singur. Se numeşte Romain Grimaldi şi, după informaţiile unui coleg de la ziar, ar fi fost exclus din Marnes-la-Coquette pentru o chestiune legată de moravuri. O elevă minoră ar *fi* depus plângere pentru hărţuire. Dar, cum nimeni nu a putut dovedi nimic, a fost mutat şi nu dat afară. Transferat aici, la ţărănoi, departe de oraş. La ţară, să se mulţumească doar cu atât. Cu atât

mai mult când există un liceu nou-nouţ.

Oare Nina are darul de a-i atrage pe psihopaţi?

Am întrebat-o pe Elisa cum i se părea directorul. A părut surprinsă de întrebarea mea.

- Simpatic, mi-a răspuns.

Doar atât. Atunci am insistat:

- în ce sens simpatic?

- Simpatic în sensul bun. Cred că toată lumea îl iubeşte la şcoală. în plus, este un tip frumos.

Mi s-a oprit răsuflarea. Sunt geloasă. Tot ce o atinge pe Nina mă face o fiinţă răutăcioasă şi stupidă.

Elisa m-a întrebat cu ce mă ocupam. I-am explicat că traduc şi că ocazional sunt jurnalistă.

- Traduceţi din ce limbă?

- Din engleză.

- Este bine... Iar 15 euro pe zi vă ajung? m-a întrebat.

- Da, perfect.

- Când voi începe şcoala la jumătatea lunii ianuarie, îmi voi aduce aici seara gustările. Aveţi un cuptor cu microunde?

-Da.

- Aş putea să vă pun o ultimă întrebare?

- Da, bineînţeles.

- Este alegerea dumneavoastră să fiţi singură de Crăciun?

- O alegere total asumată.

- Bine. Dacă doriţi, puteţi veni să mâncaţi acasă în seara aceasta. Mama face o supă cu ceapă pentru toţi vecinii.

- Drăguţ din partea ta, dar vreau să mă culc devreme.

O fată care mă invită în ziua de Crăciun la ea fără să mă cunoască se va ocupa cum se cuvine de pisica mea.

în timp ce-mi închid poşeta, îmi zic

că trebuie de asemenea să anunţ şi la ziar. Sunt obligată să fiu de serviciu până pe 2 ianuarie, când se întoarce din concediu ziaristul pe care-l înlocuiesc. Voi minţi. Să le spun că trebuie să mă operez de urgenţă. Caz de forţă majoră.

Nu am auzit-o când a intrat în casa mea. Nici zgomotul motorului, nici uşa de la intrare. Louise mă strânge în braţe pe la spate, l-aş recunoaşte mirosul dintr-o mie. Şi răsuflarea din dreptul gâtului meu.

- Crăciun Fericit!

- Totul este bine?

- Fratele meu va muri.

- Ştii că vom pleca toţi trei mâine?

-Da.

- Vrei să bei ceva?

-Da.

- Rămâi aici peste noapte?

- Nu. Prefer să fiu acasă mâine-dimineaţă când Marie-Castille va descoperi că Étienne a plecat. Pe urmă, va trebui să mă ocup şi de părinţii mei... Biata maică-meal

- Le vei spune adevărul?

- Da. Nu am chef să mă înconjor de minciuni. Şi pentru Valentin va fi mai bine aşa, mai clar de la început.

*

Este pe portbagaj, iar tatăl lui pedalează repede. Copilul se ţine de tricoul părintelui, cel din bumbac alb cu efigia lui Jim Morrison, purtat ani întregi. Spatele tatălui, părul în vânt. Prima amintire a lui. A omului înalt, puternic şi frumos. Eroul lui. Cel care-l protejează, nu îl ceartă niciodată, îi zâmbeşte mereu. Valentin ţipă din răsputeri:

- Astăzi am cinci ani!

Iar tatăl pedalează, izbucnind în râs, inventând denivelări pe drum şi

urlând:

- La mulţi ani, fiule!

Sunt cu toţii în vacanţă. Pe un drum mărginit de pini, pe insula Porquerolles. Câteodată, frânturi de mare, jucându-se de-a v-aţi ascunselea printre copaci. Pe urmă ajung pe o plajă. Ca un golfuleţ lipsit de culoare, apa şi-a pierdut albastrul, este transparentă. Coboară pe un drum de nisip alb, îşi aruncă prosoapele şi aleargă în apă.

Tatăl lui, cu pielea bronzată. Bărbatul admirat de femei. Băiatul îşi dă seama foarte devreme de frumuseţea deosebită a părintelui, că tatăl nu seamănă cu majoritatea muritorilor de rând. Toţi oamenii îi repetă:

~ Semeni cu taică-tău ca două picături de apă.

„Aşa că, mai târziu, voi fi ca el." Valentin a crescut în acest spirit, spunându-şi mereu:

- Mai târziu voi fi ca tata. Voi face totul ca el.

Dar nu se poate face totul identic. Pentru că el este el, iar eu sunt eu.

Iată dovada.

Este ora 18.

Sunt aşezaţi ambii faţă în faţă în camera lui Valentin, pregătită pentru atunci când vine să doarmă la bunici. Un pat aşezat la mezanin.

- De ce nu vrei să urmezi tratamentele? întreabă adolescentul fixându-şi vârful adidaşilor. Suntem în anul 2017, nu în Evul Mediu.

Étienne se întreabă în acest moment de ce mai vii pe lume ca să-ţi sfârşeşti viaţa astfel? Este o pedeapsă? Este pe cale să trăiască clipa aceasta de coşmar pentru că i-a dat papucii lui Clotilde acum douăzeci şi trei de ani? Că a înotat până la mal spunându-i că era o ţicnită?

în ziua de Crăciun i-a spus fiului:

- Trebuie să-ţi spun ceva: sunt bolnav, dar ştii deja. Şi sunt boli fără leac.

- Nu se poate aşa ceva, răspunde Valentin, gata să izbucnească în plâns, cu pumnii strânşi.

- Ba da, dragul meu, se poate.

Étienne ia mâinile fiului în ale sale. Adolescentul se lasă cuprins, muşcându-şi buzele. îi place pielea tatălui. Se întreabă în această clipă dacă mai târziu va avea o barbă aspră şi blondă ca a lui. Cea lăsată să crească în toate zilele de concediu.

- Mătuşica a spus că nu vrei să te duci la spital, că nu poţi.

- Mătuşica se înşală... Nu vreau să te hrănesc cu iluzii.

- Te voi mai vedea vreodată?

Étienne ar vrea să mintă, să-şi liniştească fiul, dar de ce ar face-o? Ş-au întâlnit ca să-şi spună adevărul. Étienne nu are încredere în adevăr. Câteodată, i se pare că este tare alunecos. Conţine mai multe căi, nuanţe, drumuri. Nu este aşa de simplu cum pare. Datorită meseriei, ştie câte ceva. Dar aici, acum, i-l datorează fiului său.

- Astăzi mă vezi aşa cum sunt. Dar când boala mă va doborî, eu... nu vreau... Vreau să plec înainte. Este foarte important pentru tine. Mult mai important pentru tine decât pentru mine.

7 Te vei sinucide?

întrebarea este atât de brutală încât Étienne are un moment de ezitare.

- Nu ştiu... Nu. Nu. Nu mă voi omorî. Mătuşica mi-a dat medicamente ca să nu mai sufăr.

- Ţi-e frică de moarte?

- Nu. Mi-e teamă pentru tine.

Că te las singur... Dar mama este extraordinară. Cu o mamă ca a ta, nu vei fi niciodată singur. Mă înţelegi, Valentin? Niciodată.

- Atunci, de ce pleci fără să-i spui nimic?

Étienne nu răspunde. Lasă privirea în jos. Pe
urmă ridică ochii spre cei ai fiului. Cei doi se fixează unul pe altul din priviri, se înţeleg. Întotdeauna s-au înţeles.

- I-am compus o scrisoare pentru a-i explica totul... Va fi greu pentru ea, dar sunt convins că până la urmă va înţelege.

- Pleci singur?

- Cu Nina. Şi cu persoana pe care abia ai văzut-o la adăpost.

- De ce nu pleci cu mama şi cu mine?

- Pentru că este mai simplu. Mai simplu pentru mine. Mai simplu pentru voi.

Din nou, un moment lun£ de liniște se instalează între ei. La parter, m salon, vocile stinse ale membrilor familiei, în timp ce joacă tarot.

Valentin a continuat discuţia, într-un final.

- Nu voi spune nimic.

- Te voi suna des. Mă voi descurca într-un fel să te aud în fiecare seară. Când vei fi singur în camera ta. Jur. Ţi-o jur, ai înţeles? Cu numere ascunse, numere de mobil pe care nu le ştii, iar tu vei răspunde la toate apelurile, da?

- Unde pleci?

- încă nu ştiu. Ne vom hotărî pe drum... Nu vreau să simţi miros de spital pe mine... de medicamente... Pute.

îşi strânge fiul în braţe.

- Vreau să păstrezi mirosul tatălui tău, amintirea omului care te iubește. Nu a unui bolnav.

Étienne,

Prima dată când te-am văzut, am ştiut că tu vei fi aî meu.

Am ştiut-o sau am dorit-o.

Să ştii sau să vrei, care~i diferenţa? Rezultatul este acelaşi: suntem împreună.

Nu mi-aş fi imaginat niciodată că mă vei face să sufăr atât de mult Şi chiar dacă aş fi ştiut-o, tot aş fi mers direct în pat cu tine.

Am citit într-o revistă că pe cât de frecvent te face iubitul tău să ai orgasm, pe atât suferi când nu este lângă tine. Impozitul pe sex se plăteşte foarte scump.

Este atât de uşor să se topească fetele după tine, încât îmi vine să-mi aau palme pentru prostia mea. Eşti aventurierul tipic. Zâmbetul tău, un prim motiv pentru a topi pe cineva, iar restul vine de la sine. Aşa de uşor...

Ce idioată am fost. Proasta satului, cum spunea bunica.

Fiindcă am muncit toată luna iulie nu am avut răgazul necesar să mă gândesc prea mult la tine după ce ai plecat în vacanţă. Iar pentru bacşişuri, Pizzeria din Port este ideală.

Mi-am umplut puşculiţa de lacrimi şi de gologani, în fiecare seară după ce m-am întors acasă.

Urcam în camera mea alergând, să văd dacă nu aveam pe birou o scrisoare sau o carte poştală.

Nici o veste de la^ tine din ziua în care ai plecat, pe 15 iulie. înainte de a pleca, te-am simţit distant cu mine, dar am crezut că era pentru că ne despărţeam pe întreaga perioadă a vacanţei. îmi spuneam că erai foarte supărat că trebuie să mă laşi singură.

Așa că în weekendul trecut am plecat la Frejus să mă întâlnesc cu o prietenă. Nu am stat la ea prea mult timp, dar cele câteva ore petrecut în Sud au fost foarte instructive.

Între Frejus – Saint-Raphael, abia dacă sunt trei kilometri. Iar eu știam numele plajei unde lenevești de pe vremea când erai un puști. Mi-am zis că este un minunat prilej să ne vedem. Sq-ți fac o surpriză. Să te văd. Și te-am văzut. În fine, pentru asta ar fi trebuit să o dau la o parte ain calea ochilor mei pe fata lungită pe tine. Nu știam că a doua ta meserie este să fii prosop de plajă pentru blondele zburdalnice. M-am simțit umilită când te-am văzut pipăind-o. Mi-am scuipat chiar hotdogul într-o pubelă. Iubirea este dură. Greu de încasat o așa lovitură. Gelozia poate cu adevărat să te facă să explodezi, crede-mâl Am rămas multă vreme uitându-mâ la voi, fără sa mă pot clinti din loc. Mai rău decât un coșmar când poți urla, când știi că ești acolo și nu reușești să te trezești. M-am gândit să-ți crăp ochii pe loc, dar, văzând în ce stare eram, am făcut stânga-mprejur.

Ce ticălos ești!

Ce prefăcut!

Aveam dubii mari, simțeam că pretextul tău cu turul cu vaporul în jurul Corsicăi era o păcăleală.

M-am întors aseară în La Cornelie.

Am intrat pe brânci în casă, cu ochii înzoșiți de plâns.

În această dimineață, mai multe întrebări nu-mi dau pace: îmi vei da papucii când te vei întoarce? Mă vei privi în ochi? Mă vei părăsi prin telefon? Sau poate că te vei preface că nu s-a întâmplat nimic până la prima zi de școală la universitate, aat fiind faptul că vei pleca la Paris, iar eu la Dijon.

Doar să nu vin eu să-ți dau planurile peste cap.

înainte de a lua o decizie, am câteva lucruri să-ți spun. Ceva ce te va face să analizezi bine dacă o vei mai face sau nu.

Am împlinit 18 ani pe data de 18 iulie. Am așteptat să mă ~~suni, să-mi~~ urezi „La mulți ani”.

Am aprins chiar și o lumânare ~~pentru a~~ cere Sfintei Fecioare Maria un semn de la tine. ~~Eu,~~ o atee... Vezi deci în ce hal am ajuns.

~~Da, în~~ ce hal.

~~Nu~~ contează că am 18 ani. Asta e, ~~sunt~~ majoră. Pot să fac tot ce vreau, chiar dacă nu am așteptat să împlinesc această vârstă pentru a face tot ~~ce-mi~~ poftește inima, iubirea mea. Prima dată când te-am văzut, am știut că vei fi al meu.

Să ne întoarcem la data de 25 mai, anul trecut. Când ai fost cu mine la spital. De fapt, ~~ai~~ fost cu mine este prea mult spus. Să spunem că ~~m-ai~~ lăsat în fața ușilor de ~~la~~ Urgență. Ca pe un colet lăsat din lașitate pe covorul de la intrare. Pentru că, spuneai tu, nu suporți ~~mirosul~~ de spital, leșini numai dacă simți mirosul de eter în aer. Așa că ai intrat într-un bistrou, aflat ~~în~~ fața spitalului, ai băut cea mai proastă cafea din lume ~~și m-ai~~ așteptat.

Lăsându-mă singură.

~~Să mă~~ duc singură la recepție. Să urc cu liftul la etajul al treilea, la ~~obstetrică. Tot singură.~~ Sala de așteptare. Doar eu. Să mă întind pe pat, singură. Să nu mă țină nimeni de mână.

Mi~au pus doar trei întrebări: Ați mâncat ceva astăzi? Aveți card de sănătate? Sunteți singură?

~~- Nu,~~ prietenul meu mă așteaptă în fața spitalului.

Cât timp mă va aştepta prietenul meu? ~~m-am~~ întrebat. Astăzi este aici, dar mâine?

Câteva ore mai târziu, când am ieşit, ~~m-ai~~ văzut că am împins uşa cafenelei şi te-ai schimbat la faţă. Un amestec de ruşine şi de uşurare în ochii tăi frumoşi, ~~albaştri.~~

~~Se~~ terminase. Puteai să îţi reiei viaţa normală.

Să-ţi iei examenul de Bacalaureat.

Să treci la următoarea. Next.

Eu mă simţeam rău din cauza mirosurilor, un amestec de ~~vin~~ de proastă calitate şi nori de fum de ţigară.

Stări de greaţă.

~~Se~~ spune că imediat ce avortezi, trec şi stările de greaţă. Dar nu voi afla acest lucru niciodată.

Pentru că, de fapt, am plecat din salon înainte de a veni cineva la mine. Am pierdut vremea două ore ~~/a~~ cafeneaua spitalului, team urmărit de la fereastră cum mănânci un ~~sendviş~~ şi bei mai multe beri, aşteptându-mă. Ca în pauza unui meci de fotbal.

Pe urmă am urcat împreună pe motocicleta ta, m-am prins bine de tine şi am închis ochii.

Mi-am văzut viaţa derulându-se. Inclusiv cea viitoare, cu bebeluşul nostru.

Ţi-am cerut să rămâi cu mine în seara aceea, spunându-ţi că eram obosită. Nu ai avut curajul de a mă refuza. Ai sunat-o pe Nina Beau, te-am auzit cum îi spuneai o minciună, pentru că trebuia să vă întâlniţi ca să recapitulaţi materia, apoi aţ dormit la mine. Cu spatele lipit de mine. în noaptea aceea am adorat să port secretul în pântecul meu. Eram singura care ştia că vom avea un copil.

Hasta la vista,
Clotilde

*

Octombrie 2000

În ziua când a citit cuvintele lui Clotilde, Nina a ştiut că nu va mai deschide niciodată vreo scrisoare ce nu îi era adresată.

Până atunci ar trebui să o ducă la Poliţie? Păi, Étienne era el însuşi poliţist. Şi poate că i- ar crea probleme. Să o distrugă, pur şi simplu? Nu. Imposibil ca Étienne să nu ştie de ea. Nina şi-a întrebat cu voce tare bunicul din ceruri:

- Buni, ce să fac?

Să o bage în cutia de scrisori a lui Marie- Laure şi a lui Marc din La Cornelie? La fel ca şi pe toate celelalte scrisori? Sau să i-o dea direct lui Etienne la Lyon? Ştia oare despre Clotilde că era încă însărcinată? Că a jucat la cacealma cartea avortului? O văzuse sau nu în noaptea dispariţiei?

Nina era aşezată lângă Clotilde şi Etienne când şi-au dat întâlnire pe 17 august, pe malul lacului. Când Clotilde s-a ridicat pentru a pleca de la casa familiei Beaulieu, unde avusese loc pomana de după înmormântare, Etienne îi spusese:

- Mai rămân puţin cu Nina, dar ne vedem în seara asta, da?

- Bine. Ne întâlnim la lac sub copacul nostru.

Şi s-a aplecat ca să-l sărute. El i-a răspuns sărutului fugar, pe buze.

- Pe diseară, i-a şoptit.

Nina îşi amintea, pentru că, atunci când Clotilde pronunţase cuvintele sub *copacul nostru*, i-a venit m minte pomul din grădina bunicului.

Iarăşi aceeaşi întrebare fără nici un răspuns: de ce bunicul a avut accidentul chiar în ziua când trebuia să ducă această scrisoare? Ca să nu

ajungă niciodată la destinatar? Cine juca la loteria vieţii lor? Ce Dumnezeu sau ce destin îşi permitea să o facă? O farsă atât,de sinistră?

Ce se întâmplase cu Clotilde? Étienne avea un copil undeva în cei şase ani? De ce a reacţionat aşa Clotilde? Cum să faci aşa ceva unui bărbat doar pentru a-l păstra? Étienne spunea mereu că folosea prezervativul. Repeta că făcea parte dintr-o generaţie crescută *cu prezervativ pe sculă*. Nina ura să îl audă că vorbea aşa urât.

- Étienne, eşti vulgar!

- Adevărul este vulgar, îi răspundea când avea un pahar la bord.

Este adevărat că trăiau cu teama de SIDA chiar de la naştere. Toate reclamele, afişele, le cereau să folosească prezervativul.

SIDA *nu ajunge la mine*. Aveau toţi treisprezece ani atunci când campaniile de sensibilizare începuseră la televizor şi rulau continuu. Dacă până şi în ministere bătrânii vorbeau de sexualitatea tinerilor înseamnă că era ceva grav. În fond, Etienne avea dreptate: făceau parte dintr-o generaţie care făcea sex protejat.

După ce a citit scrisoarea, din instinct, Nina se gândise să-l sune pe Adrién, ca să-i ceară sfatul.

Incredibil, după figura pe care i-o făcuse la Paris.

încă mai avea un gust amar. Un amestec de deziluzii, un sentiment de abandon şi de umilinţă.

Valuri de suferinţă se agitau înlăuntrul ei, lacrimile îi curgeau fără încetare. Nina se gândise chiar să se lase pradă morţii. În trenul care o aducea de la Paris. Voia să se lungească în pat şi să-şi dea întâlnire cu bunicul, cu Josephine, Joe Dassin,

cu Paola şi pisicile ei. Până când a, descoperit această ultimă scrisoare către Étienne.

Un electroşoc.

Trei săptămâni de când a deschis-o. O citise şi o recitise fără să ştie ce se facă.

Şi nici până acum habar n-avea cum să procedeze.

Adrién nu a mai sunat-o. Nici a doua, nici a treia zi. Nici în săptămâna de după popasul ei parizian. Valiza bunicii îşi reluase vechiul obicei, alăturându-se celorlalte în dressing.

Când Emmanuel se întorsese din Australia, la două săptămâni de la premiera piesei *Des enfants en commun,* Adrién tot nu telefonase. Nici măcar un singur cuvânt, o carte poştală, de mulţumire pentru că venise la spectacol.

Nici măcar.

*

Adrién are o întâlnire cu Etienne. Cel din urmă i-a trimis un SMS:

~~Sunt în~~ trecere prin Paris, trebuie să ne vedem.

Adrién a citit mesajul de mai multe ori înainte de a răspunde:

~~OK.~~ Braseria La Lorraine, Piaţa Ternes, ora 20?

Bine.

Adrién se întreabă ce-o fi însemnând *trebuie.* Ultima dată când s-a întâlnit^ cu Étienne era de Revelionul anului 2000. în după-amiaza zilei^de 31 decembrie, s-a întâlnit cu Louise, cu Étienne şi cu vreo douăzeci de prieteni, studenţi la medicină, poliţişti la început de drum şi foşti colegi de liceu. Marie-Laure şi Marc Beaulieu plecaseră să petreacă Revelionul în

altă parte, iar Nina le-a tras clapa în ultimul moment. Au petrecut două zile excelente. La meniu, somon afumat cu pesmeţi Heudebert pentru că *am uitat să cumpărăm pâine pentru sendviş,* pizza, platouri cu scoici şi mazăre la conservă, sticle de băutură, dans, muzică, *Tu m'oublieras* de Larusso, repetat la infinit, filme seriale, jocuri video şi pauze de siestă. Ca nişte adolescenţi pe care părinţii i-au lăsat singuri acasă. Adrién, atât de indiferent la tot ce se întâmpla în La Cornelie, acceptase să vină la insistenţele lui Louise şi s-a simţit bine: nu mai era nevoit să se prefacă şi nici să caute cuvintele potrivite pentru a plăcea unei adunări elitiste. Două zile de lenevealã în papuci de casă, mâncând orice şi oricând.

Pe 1 ianuarie dimineaţa, când să se ducă la culcare, din reflex sau din obişnuinţă, atunci când se întorcea în La Cornelie, Adrién s-a dus acasă, la mama lui, ca să se lungească în patul lui. Louise a venit şi ea câteva minute mai târziu dintr-una din camerele de oaspeţi. Pe 2 ianuarie l-a adus la gară, pentru a se întoarce la Paris. De atunci, nu i-a mai revăzut tot anul nici pe Étienne şi nici pe Louise, deşi este jumătatea lunii octombrie deja.

Adrién ajunge primul la întâlnire. îşi observă chipul reflectat. încă mai este surprins de imaginea lui în oglinzi. Poartă un palton albastru, bine croit. Nu-i mai este teamă să intre undeva şi să anunţe calm, cu vocea convingătoare:

- Bună seara, am rezervat o masă pe numele Bobin. Am sosit mai devreme.

- Vă rog să veniţi după mine, i-a răspuns fata de la recepţie, o rusoaică drăguţă, semănând puţin cu Julia Roberts.

Adrien a rezervat locurile la salonul^

pentru fumători, ca să fie de folos pentru Etienne. Este pentru prima dată când se întâlnesc doar ei doi într-un restaurant. De obicei, Adrien servește cina în cartierul lui. Are locurile lui obișnuite. Dar și-a spus că Etienne s-ar simți mai în largul lui în această braserie cu fructe de mare.

- Vreți să beți ceva?

- O apă minerală Chateldon, vă rog.

Până la venirea lui Etienne, Adrien se întreabă în treacăt dacă prietenul lui a citit *Blanc d'Espagne* ori vreuna dintre piesele lui. Dar oare Etienne a citit vreodată o carte? Da, cu siguranță, pentru concursurile lui. Dar nu romane sau, și mai puțin probabil, piese de teatru.

Iar aici, din cauza acestei întâlniri, Adrien o revede pe Nina, ca pe o amintire rușinoasă, la *Théâtre des Abbesses*, căutându-l prin mulțime.

A primit mesajele ei de după reprezentație. Le-a șters imediat ca un soț surprins de mesajele unei amante prea insistente. în seara aceea programase să meargă la cină cu regizorul piesei, Fabien Désérable, cu actori și câțiva jurnaliști aleși pe sprânceană. Teatrul închiriase un salon la Cafe de la Paix. Adrien și-a spus că o va suna pe Nina a doua zi, de dimineață. Când totul se va termina. Nu poți veni așa, fără să anunți măcar. Muncise din greu ca să ajungă aici. Odată cu premiera respectivă, își juca și viitorul. îi părea de neconceput să-și prezinte fosta viață celei noi. A doua zi de dimineață, copleșit de rușine, și-a promis că o va suna mai târziu, în cursul zilei. Pe urmă, săptămâna viitoare. Apoi că va aștepta ziua ei de naștere. Dar anul trecut, pe 2 august, liniștea lui devenise atât de asurzitoare încât nu

a putut apăsa pe butonul telefonului ca să poată vorbi. își alungă imediat gândul, ridică mâna și comandă o cupă de șampanie.

Refuză orice amintire legată de privirea Ninei asupra lui, o privire ce căuta să-l găsească, în spatele măștii de răceală și vanitate, pe tânărul pe care-l iubise, aproape cajpe un frate.

Etienne împinge ușa. Adrién îl și uitase, așa de ocupat era să bage sub covor praful trecutului.

Etienne a ajuns la timp. Adrién îl observă de la distanță. Nu-i face semn. Ceea ce îi lasă timp să-l analizeze din cap până în picioare. Geacă de piele, blugi, adidași. Tabloul complet al polițistului. Fiecare cu imaginea lui, el cu cea a autorului de succes. Haine sobre, șic, ținută serioasă în orice circumstanță.

Etienne este de o frumusețe de-ți taie răsuflarea. A slăbit. Cearcăne, fața scobită și barbă nerasă de două zile. Părul îi este puțin mai închis la culoare. Toate privirile clienților de la mese se mută în direcția ochilor lui albaștri, frumoși, către alura lui sportivă și tinerească.

Etienne i se adresează Juliéi Roberts de la pupitru, fata pare chiar că roșește și zâmbește tâmp.

„Nu voi reuși niciodată să fac pe cineva să roșească așa cum face el'V, se gândește Adrién.

Tânăra îi arată masa, Etienne se întoarce și, când îl vede pe Adrién, îi zâmbește. Adrién se ridică, se îmbrățișează. Obrajii lui Etienne sunt reci și înțepători. Are un parfum obsedant, un amestec de vetiver, condimente și citrice. Adrién își ascunde tulburarea.

- Ești bine? îl întreabă Etienne în timp ce îți scoate geaca și își aprinde o țigară.

-Da.

- Aşa deci, îţi merge bine. Am citit chiar săptămâna trecută un articol despre una din piesele tale.

- A, da? Care din ele?

Etienne ridică din umeri. Nu-şi aminteşte. Adrién îi zâmbeşte. Nu are chef să vorbească despre munca lui cu el.

- Ce mai face sora ta?

- învaţă ca nebuna. Facultatea de medicină este grea rău.

- Şi tu?

- îmi place ceea ce fac. Percheziţii, anchete, maşina, nu mă plictisesc. Cu excepţia hârtiilor administrative.

Un ospătar vine să-l întrebe pe Etienne ce ar dori de băut.

- Whisky fără gheaţă, vă rog.

- Şi pentru mine încă o cupă de şampanie.

Se uită ambii în meniu. Adrién comandă
limbă-de-mare cu legume proaspete, Etienne un foitaj cu carne şi cartofi prăjiţi, plus salată verde.

- Vrei scoici, creveţi sau fructe de mare pentru început? Un mic platou? întreabă Adrién, înveselit de cele două cupe de şampanie băute pe nerăsuflate.

- Nu, mulţumesc.

Adrién îşi dă seama din refuzul lui Etienne că nu are chef să stea prea mult acolo. încă din copilărie se îndoapă cu fructe de mare. La Saint-Raphaél şi la ultimul Revelion, între două bucăţi de tort nu a vrut altceva să mănânce decât aşa ceva.

- Vrei un vin?

- Un pahar de vin roşu merge cu foitajul meu. Te las să alegi pentru mine, pare că te pricepi acum. Te-ai ajuns, ce mai!

Adrién nu răspunde. I se pare o urmă

de ironie în vocea lui Étienne.

- Să scrii chestiile astea îţi aduce mulţi gologani?

- Depinde... Romanul mi-a schimbat viaţa cu^adevărat.

Étienne ridică din sprâncene în timp ce pune unt pe o felie de pâine caldă.

- Ce roman?

- -*Blanc d'Espagne.*

Étienne se opreşte puţin. Se uită cu atenţie la prietenul lui. Aarien vede în privirea lui că a auzit deja vorbindu-se de volum. Că titlul îi spune vag ceva. Dar ce anume? Când? Unde a mai auzit? Caută printre amintiri, dar nu pare să găsească.

Adrién nu ştie de ce i-a mărturisit că el este autorul cărţii devenite celebre. Nici măcar mamei sale nu i-a spus. Până astăzi, doar Fabien Désérable şi Louise mai ştiu secretul.

Adrién^ zâmbeşte, spunându-şi că până mâine Étienne va uita până şi numele romanului, nu doar subiectul. Şi cum numele trecut pe copertă este Sasha Lorent, nu va putea face legătura. îl va întreba din când în când:

- Cum ai zis că se numeşte cărţulia aia care ţi-a adus ceva gologani?

Sau o va întreba pe Louise, dar ea se va preface foarte mirată. Nu-l va trăda niciodată.

Adrién pune întrebarea care îi stă pe buze de când Étienne a intrat în braserie:

- Ce anume te aduce la Paris?

- Am venit să te văd, îi spune între două pahare de whisky.

- Să mă vezi?

- Mda. Am nevoie de tine.

- De mine?

- Clotilde...

- Sunt noutăţi?

- Nu încă. Dar vor fi.

- Sunt pe cale să-şi dea seama că depoziţia martorului nu mai este valabilă.
- Ce depoziţie?
- A bătrânei care ar fi văzut-o pe Clotilde la gară, în noaptea dispariţiei... Dintr-odată, mă vor bănui pe mine.
- Cu ce te pot ajuta?
- Trebuie să spui că ai fost cu mine... Mai întâi la lac, apoi la Nina.
- Eu am fost la Nina, cu ea. Tu ai venit mai târziu, seara.
- Ştiu.
- îmi ceri să mint?
-Da.
- Va minţi şi Nina? întreabă Adrién.
- De când s-a măritat, Nina este drogată douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Şi va spune ce îi voi cere^eu. în orice caz, trebuie să o dăm deoparte. în seara aceea, era la familia Damamme.
- Nu chiar, precizează Adrién. în seara aceea, a fost cu mine la ea acasă, în fine la bunicul ei. Am fost amândoi. A plecat înainte să vii tu.

Adrien vede că Etienne este contrariat, la fel ca în copilărie, când nu obţinea ce-şi dorea. Un lucru imperceptibil pentru cine nu-l cunoştea. O umbră în privire, un rid apărut pe frunte, buza superioară zbătându-i-se insesizabil.

„Parcă ar fi cele trei instrumente ale discordiei care se acordează", se gândeşte Adrien.

- Dar nu o ştie nimeni, obiectează Etienne, enervat. Să nu o amestecăm pe Nina în povestea asta.

Adrien nu mai spune nimic. Desface peştele din farfurie.

- Am văzut-o pe Nina ieri, spune Etienne.

Adrien ridică privirea.

- Unde?

- La Lyon. A făcut un drum dus-întors în aceeaşi zi ca să-mi aducă o scrisoare.

- Ce scrisoare?

- O scrisoare veche de-ale lui Clotilde... Ştiai că în copilărie scotocea în geanta de poştaş a bunicului?

- Da. însă nu văd legătura.

- Dar eu o văd. Sunt poliţist.

- Vrei să o arestezi? îl ironizează Adrien.

- Mi-a povestit ce s-a întâmplat la *Théâtre des Abbesses...* Cum nu ai băgat-o în seamă.

Adrien roşeşte şi rămâne tăcut.

- Ştii ce-mi place cel mai mult în meseria mea de poliţist?

- Cătuşele?

Etienne zâmbeşte straniu la răspunsul lui Adrien.

- Să joc în spectacolul arestării. Am devenit un actor fără de pereche. Până şi Belmondo ar avea ceva de învăţat de la mine. Cum să fii rău, amabil, ipocrit, idiot, credul... Cunosc toate registrele. Aş putea intra fără nici o problemă la Academia de Teatru şi Film.

- Atunci, o să te angajez pentru a juca în piesele mele.

Etienne chicoteşte.

- Tu *chiar* crezi, Adrién, că nu am citit *Blanc d'Espagne? Chiar* crezi că sor'-mea nu mi-a spus nimic? Când a ieşit romanul tău, am simţit că ceva se petrece... Şi sunt primul la tras de limbă pe cineva. în acest caz, pe sor'-mea.

Lui Adrién i-a îngheţat sângele în vine. îi venea să intre în pământ. Se simţea de parcă ar fi fost dezbrăcat, pe scena unei sărbători câmpeneşti, în ochii tuturor, iar Étienne chema mulţimea: *Apropiaţi-vă, doamnelor şi domnilor, veniţi să vedeţi cine este cu*

adevărat Adrién Bobin f Veniți să-l admirați pe prostul proștilor!

- L-ai citit? șoptește Adrién.

- Da, răspunde Etienne mușcând din felia de pâine fără să-l scape din ochi.

Adrién primește din plin lovitura.

- Și i-ai spus Ninei?

- Da. I-am transmis ieri informația când mi-a povestit ce figură urâtă i-ai făcut. Cum îți căutam circumstanțe atenuante, i-am vorbit despre cartea ta.

- Ce-a spus? întreabă Adrién.

- Că romanul tău era pe noptiera ei de multă vreme, dar că nu l-a citit.

Adrién rămâne ca o stană de piatră. Un coșmar. Ar fi vrut să se trezească la el acasă, întins pe canapea. Să-i spună cineva că tot ceea ce tocmai a trăit este fals, fructul imaginației sale prea bogate.

- Știu ce crezi. Că nu citesc. Că sunt un tâmpit. Dar te înșeli, prietene. Am citit tot ce ai scris. Iar articolul de săptămâna trecută vorbea despre ultima ta piesă, Des *enfants en commun.*

Étienne tace și pare că savurează ce i-a mai rămas din cină. Adrién îl observă, îi este rău, străbătut de fiori reci. „El este în rahat cu povestea despre Clotilde și mă acuză pe mine."

- Ce vrei, Etienne? îl întreabă într-un sfârșit.

- Să fii alibiul meu. Să spui că erai cu mine pe malul Lacului din Pădure pe data de 17 august 1994, că ai așteptat-o pe Clotilde împreună cu mine și că am mers apoi împreună la Nina...

- Și nu îi va părea nimănui ciudat că nu am spus nimic în toată această perioadă?

- Nu, pentru că înainte nimeni

nu se gândea că aş putea avea vreo legătură cu dispariţia.

- I-ai făcut vreun rău lui Clotilde?

- Nu. Jur...

- De ce te-aş crede?

Étienne lasă un moment de linişte înainte de a continua:

- Cred că am văzut ceva în noaptea aceea.

- Ce anume?

- O maşină scufundându-se în lac.

Étienne ridică mâna şi comandă un alt
pahar de vin.

- Ce maşină? insistă Adrién.

- Habar n-am. O vechitură roşie. Cred că era roşie. Dar n-are nici o legătură cu depoziţia ta. Tu vei spune doar că erai cu mine.

- Şi dacă refuz?

- De ce ai refuza?

- Pentru falsă mărturie.

- Ar fi pe jumătate doar. îţi amintesc că am terminat noaptea împreună... Bine, eram tineri şi toată lumea, se giugiulea, dar...

Adrién se ridică. Étienne îl ţine de mână. O mână fermă. Aproape de două ori mai mare ca a lui, strivindu-i degetele. Ochii săi albaştri nu mai sunt la fel. Două umbre întunecate îi acoperă. Buza superioară nu-i mai tremură. Étienne a trecut de la enervare la determinare.

- Aşază-te. Nu am terminat. îţi aminteşti când Nina îmi spunea: *Nu se ştie niciodată?*

- Despre ce vorbeşti? întreabă Adrién transpirat, gata să izbucnească în lacrimi.

- Copiam lucrările voastre de control, temele voastre, iar ea insista să înţeleg ce scriam. Spunea: Nu se *ştie niciodată.* Iar eu o întrebam: *Ce*

nu se ştie niciodată? **îmi răspundea mereu la_ fel: Nu *se ştie niciodată.* Nina avea dreptate. îi datorez totul. Pentru că până la urmă am făcut ce mi-a spus. Să înţeleg ce scoatem de la voi.**

Etienne îi slăbeşte mâna lui Adrién şi se mai îmblânzeşte.

- Putem să mergem la tine împreună, dacă vrei.

- îmi închipui că ai un apartament foarte frumos. La fel ca ţoalele de pe tine.

- Ne-am putea juca de-a băieţeii dacă ai chef.

Adrién îi azvârle apa din pahar fix în faţă şi regretă imediat.

- O iubesc jpe sora ta.

- Păcat! răspunde Etienne ştergându-se pe faţă cu un şervetel. Nu m-aş fi enervat, aş fi ştiut să fiu recunoscător... Vrei un desert?

Adrién este incapabil să mai scoată vreun cuvânt. Să mai facă un gest.

- Am făcut o prostie, continuă Etienne. Acum o lună m-am întâlnit cu martora... şi am dat totul peste cap. I-am făcut pe poliţiştii din La Comeîle să se îndoiască de martora şi că nu pe Clotilde a văzut-o bătrâna pe acel peron al gării.

- De ce? abia reuşeşte să articuleze Adrién.

- Pentru că a confundat-o cu o altă fată.

- De unde ştii? O omorâseşi tu deja?

Etienne ridică umerii, ca şi cum ar fi vrut să
~~spună:~~ Termină cu prostiile.

- Ceva legat de cusut. De o maşină de cusut, mai exact.

- O iei razna, Etienne. Spui prostii.

- Ba te contrazic imediat.

Dintre noi doi, tu eşti nebunul, nu eu.

Adrién o încasează din plin. l-ar sparge figura lui Etienne. Acum, aici. Simte valuri ae ură ţâşnind la suprafaţă. Problema Py care iese la suprafaţă.

- Nu mai vreau să te văd vreodată.

- Nici eu. Dar, înainte de a pune semnul crucii deasupra mea, ai fi drăguţ să te duci să le spui poliţiştilor că nu ne-am despărţit în seara aceea?

- Altfel?

- Altfel voi spune lumii întregi cine este Sasha Laurent... Şi, crede-mă, nu m-aş da la o parte să dau detalii. Soră-mea va fi încântată să afle că despre mine vorbeşti în *Blanc d'Espagne.*

Aarien se ridică şi îl ia de guler. Julia Roberts aleargă spre ei.^Cei câţiva clienţi de la masă rămân tăcuţi. Étienne îl împinge violent pe Adrién, iar acesta îşi pierde echilibrul şi cade pe scaun.

- Eşti invitatul meu, îi spune Étienne.

- Insist.

Se îndreaptă spre casă şi îşi scoate cârdul de credit. Adrién rămâne nemişcat în scaun, ca o păpuşă din cârpă.

Marie-Castille citeşte de mai multe ori scrisoarea lui Etienne. De obicei, ea este cea care pune întrebările şi îi loveşte pe alţii. Ea judecă existenţa patetică a^ arestaţilor. Abaterile, rătăcirile, nebuniile. în dimineaţa aceasta, viaţa a plasat-o în arest şi o judecă fără menajamente.

Aruncă hârtia pe pat.

A ştiut dintotdeauna că va fi trecător prin viaţa ei, că nu va rămâne. Nu din cauza bolii, ci a unei alte femei. Mereu a considerat că va trebui să lupte cu rivalele.

Etienne, *bolnav...* Cum a plecat? Maşina lor este parcată în curte. Fără îndoială, cu cea a

Ninei. Sau poate că sunt deja într-un tren. Sau poate în avion. Deja departe, cu siguranţă.

Marie-Castille tremură din tot corpul. Îşi dă seama că nu-şi va mai vedea niciodată soţul. Că şi-a organizat propriul sfârşit. încearcă, din reflex, să-l sune. Jntră mesageria.

Cum a putut Etienne să aibă atâta lipsă de încredere în ea? Să plece lăsând pe pernă o scrisoare cu scuze şi explicaţii.

Ca tipul care ar vrea să am grijă de mine.
Şi care-şi abandonează câinele în luna august, în Spania...[n]-

în această dimineaţă se simte la fel de singură ca un câine aruncat pe marginea drumului de vacanţă. Un rebut. O baterie moartă.

Avem vârsta atentatelor din 11 septembrie, spuneau când erau întrebaţi de cât timp se cunosc.

S-au întâlnit în faţa unui televizor din casa unui dealer şi a doi complici pe care brigăzile lor tocmai îi arestaseră.

Etienne făcea parte din comisariatul din arondismentul 6 al oraşului Lyon, iar ea tocmai fusese repartizată la cel din arondismentul 1,

Cum indivizii erau înarmaţi şi periculoşi s- au cerut întăriri.

Când să plece din apartament, Marie- Castille a împins o uşă şi a dat peste un bărbat aşezat într-un fotoliu, în faţa televizorului. Era singur. Purta banderola POLIŢIA la braţ. Nu a văzut-o când a intrat în cameră, fiind ca hipnotizat de imaginile apocaliptice.

Când a simţit-o lângă el, a spus doar:

- Am oprit sunetul, este insuportabil.

Fără măcar să ştie cui i se adresa.

Şi atunci, în timp ce o parte a lumii se prăbuşea şi când nu era decât fum pe ecranul televizorului, Marie-Castille s-a îndrăgostit pe loc.

S-a îndrăgostit în ziua când mii de inocenţi mureau sau urmau să moară, acolo, aici şi oriunde. Ar fi trebuit să fie interzis printr-un soi de lege internă. O deontologie a inimii. Un semn ae rău augur. Karma nepotrivită, început nefericit, proastă întâlnire. în timp ce fiinţa ei ar fi trebuit să fie închisă oricărei forme de intruziune, iubirea lor s-a născut pur şi simplu în ziua atentatelor din 11 septembrie.

Telefonul îi suna fără încetare în buzunarul blugilor, ar fi trebuit să răspundă imediat, dar ea s-a aşezat lângă el, pe marginea fotoliului. Aproape lipită de el. Umărul îi atingea braţul lui, l-a simţit mirosul. S-a abţinut să nu-i bage o mână în păr. L-a privit cum se uita la imagini. în timp ce proprietarul spaţiului o aştepta într-o celulă ca să fie interogat.

- Cum vă numiţi? a reuşit ea să articuleze.

- Locotenent Beaulieu.

- Comisar Blanc.

- Sunteţi cea nouă? a întrebat-o fără nici o jenă, dat fiind faptul că se adresa unui superior ierarhic.

- Da,

El îi vorbea fără să-şi dezlipească ochii de la televizor ca un adolescent captivat de jocul
video al unui scenariu catastrofic.

Au ieşit pe la ora 21, urmăriţi de imaginile înspăimântătoare, pentru a descoperi, năuciţi, străzile pustii.

Lyon semăna cu o duminică de ianuarie. Toţi locuitorii erau în case. Barurile, de obicei foarte aglomerate, erau închise ori goale.

Au înghiţit un sendviş şi o bere, cu ochii pe ecranul unui televizor scos cu acea ocazie şi pus pe tejgheaua unui bistrou. Toate canalele de televiziune dădeau la nesfârşit imaginea a două avioane zdrobindu-se de peretele de sticlă. Patru clienţi priveau înmărmuriţi cum simbolul puterii economice a Statelor Unite se prăbuşea ca un castel din cărţi de joc.

Marie-Castille l-a întrebat pe Etienne unde locuia.

- într-un mic apartament, nu departe de aici. Dumneavoastră?

- Stau în chirie până vă primesc.

Ea s-a înroşit.

- Scuze, până primesc repartiţie... Mi-e frică să mă întorc singură în seara aceasta. Pot rămâne cu dumneavoastră?

Etienne nu a crezut-o. Acestei femei nu-i era frică de nimic. Se simţea din modul cum îl privea pe furiş. I-a plăcut şi lui de ea. O parte băieţoasă, dar paradoxal foarte feminină. Inele pe degete, fără verighetă, vreo zece ani mai mare ca el. Părul blond tăiat scurt, gură senzuală, ochi verzi. O privire deopotrivă de derbedeu şi de om curios.

- Vă previn că este dezordine mare la mine. Toate femeile mele de serviciu au sfârşit prin a-şi lua medicamente contra anxietăţii,

A mers după el cum merge un căţel după stăpân. A descoperit garsoniera lui Etienne, Nici o urmă de femeie sau de copil. Celibatar.

Şi-a spus imediat că trebuia să-l prindă în mreje înainte de a i-l lua o alta. Cu inteligenţă, pe nesimţite.

Marie-Castille îşi pune un halat şi intră în camera lui Louise fără să mai bată la uşă. Louise nu doarme, bea un ceai, aşezată pe marginea ferestrei, uitându-se pe stradă, ca şi cum îşi aştepta cumnata.

- Este de multă vreme bolnav?

- Da, fără jndoială că de mult timp.

- Ştiai că Étienne urma să plece?

- Da,

- De asta v-aţi certat ieri?

- Da... Voiam să te anunţe şi pe tine.

Marie-Castille strânge pumnii şi îşi înghite lacrimile. Râuri de disperare şi de resentimente o copleşesc.

- Valentin ştie?

- Da. A dat peste un schimb de mesaje dintre mine şi Étienne.

Marie-Castille primeşte această nouă lovitură. Parcă toată lumea conspirase pe la spatele ei. De parcă era inamica sau veriga slabă. Cea incapabilă să ştie adevărul.

- Şi, într-adevăr, nu mai este nimic de făcut?

Louise se prăbuşeşte. Pare epuizată. Ca un oştean curajos care şi-a pierdut armele pe câmpul de luptă.

- întotdeauna se mai poate face sau încerca ceva. Nu zic că s-ar fi vindecat, dar un tratament i-ar fi

putut prelungi viaţa măcar.

- Ştie acest lucru?

- I l-am spus de o sută de ori. Nu vrea să asculte nimic.

- El s-a hotărât să moară, spune Marie- Castille ca pentru ea însăşi. Ştii unde sunt?

- Nu am nici cea mai vagă idee.

- Cred că merit adevărul.

- Nu știu unde sunt. Jur. Au plecat toţi trei azi-noapte,

*****

Am trecut să-l luăm pe Étienne la ora 4. Ne aştepta la capătul străzii lui, cu o geantă de voiaj pe umăr.

- A cui este vechitura asta?

- A iubitului meu.

- Ai un iubit?

- Da.

- Un tip normal?

Nu am ripostat. Aşezată pe bancheta din spate, m-am ciupit să nu deschid gura. Să nu dezvălui ce mi s-a spus despre Grimaldi.

Am mers până la Mâcon. Etienne îşi rodea unghiile căutând ceva într-o hartă a Europei desfăcută pe genunchi. Ezita între Italia şi Grecia.

- Cât timp puteţi sta cu mine? ne-a întrebat.

- De când lucrez la adăpostul de animale, nu prea mi-am luat concedii.

- Cât timp poți sta, mai exact?

- Cât va fi nevoie.

Etienne s-a întors către mine.

- Iar tu?

- La fel.

- în orice caz, nu va dura o veşnicie.

Nu a lăsat vocea să i se stingă. Şi-a revenit imediat.

- Voiam să vă spun... mulţumesc. Şi să-mi cer iertare... Vouă.

_ Nina şi cu mine am păstrat liniştea

cât timp Etienne urmărea cu degetul eventuale trasee pe hartă. Până la urmă, a scotocit în buzunar şi a scos o fisă de un euro.

- Pajură, mergem în Grecia. Cap, în Italia.

A aruncat moneda, a întors-o pe dosul mâinii.

- Cap.

Versuri ale melodiei *Gaby oh Gaby*[f] interpretată de Alain Bashung

De multă vreme nu i-a mai spus adevărul lui Emmanuel. O aştepta, nervos, întins pe canapeaua din salon. Era ora 20.30. Bucătăreasa pregătise o musaca de cartofi cu carne şi o salata verde. Cum Nina nu mâncă niciodată carne, aduna piureul de pe suprafaţa porţiei, dar ura să o facă. Angajata nu se mai ascundea ca să-şi dea ochii peste cap când Nina amintea de pregătirea felurilor de mâncare. Pentru ea, a fi vegetarian era un moft. Un capriciu, pur şi simplu. Mai bombănea câteodată:

- Dacă i-ar fi fost foame, şi-ar fi mâncat biftecul. Se vede că n-a cunoscut războiul!

„Nici tu nu ai cunoscut războiul”, se gândea Nina, dar se prefăcea că nu a auzit-o.

- Am fost toată ziua la Lyon, începe să-i povestească soţului. Trebuia să-i dau ceva lui Etienne.

- Ce anume? a întrebat Emmanuel, enervat.

- O chestie veche pe care am şăsit-o.

- Şi cu telefonul tău ce s-a întâmplat? Am încercat toată ziua să te sun.

- Am uitat să-l încarc.

îl vede cum îşi strânge pumnii. Emmanuel nu l-a putut niciodată înghiţi pe Etienne. Prea frumos şi prea arogant, emană o forţă domoală, care-ljrită. Pe urmă, Nina încă îl mai iubeşte pe Etienne, în timp ce soţul nu-i inspiră decât repulsie. Chiar dacă se forţează să zâmbească mereu, corpul ei nu ştie să mintă.

De cât timp se preface că ajunge la orgasm? Câte femei fac la fel, deşi sunt copleşite de plictiseală şi dezgust?

„Câte fac acelaşi lucru ca mine în această clipă?” se gândeşte în timp ce mimează orgasmul.

Nina nu poate să-şi simtă soţul. În toate sensurile cuvântului. Până şi mirosul lui începe să-i dea ameţeli. A învăţat să nu mai respire decât pe gură când soţul este prin preajmă.

A stat de vorbă cu Etienne după ce i-a dat scrisoarea de la Clotilde:

- Vreau să-l părăsesc pe Emmanuel.

După ce s-a trezit dimineaţă, a luat decizia. Trebuie să mă duc la Etienne, îi datorez adevărul şi scrisoarea lui Clotilde.

A încercat de mai multe ori să-l^sune pe telefonul mobil. La al treilea apel, Etienne a răspuns în sfârşit.

Răceală în voce când a recunoscut-o. încă mai era supărat de la Revelion. Nina nu l-a lăsat să se manifeste în vreun fel. A turuit dintr-o răsuflare:

- Am ceva pentru tine... Vreau să-ţi aduc astăzi. Plec din La Cornelie în cinci minute. îţi voi explica atunci când ne vedem la Lyon.

Pauză lungă.

- Te aştept. Vino la comisariat. Vom merge să halim ceva împreună.

Etienne i-a dat adresa.

- O să vezi, este uşor de găsit, dai de o parcare chiar alături. Ce maşină ai acum?

Tot aceeaşi obsesie pentru maşini.

- Un Polo negru.

- Bine.

, De această dată, Nina a simţit în vocea lui Etienne bucuria de se întâlni cu ea. Chiar dacă dădea din gură, nu părea să mai aibă aceeaşi vlagă. Când a ajuns, l-a găsit preocupat, înainte chiar de a-l îmbrăţişa, a întrebat-o:

- Ce vrei să-mi dai? O fotografie cu clasa?

- Bună, mai întâi.

- Salut, scuză-mă.

Spre deosebire de Adrién, Etienne nu se schimbase. Mereu brutal de direct. Nu şi-a pus mai multe feţe schimbătoare peste adevărata lui fire. A simtit o mare bucurie să-l revadă. L- a strâns mult în braţe, şoptind:

- Ce s-a întâmplat cu noi? De ce ne-am separat?

- Îţi reamintesc că *tu* ne-ai lăsat ca pe nişte rahaţi în iarbă de Anul Nou.

- Dacă ai judeca puţin lucrurile, ţi-ai da seama că nu am avut de ales.

- Avem mereu de ales. Divorţul nu este pentru câini.

A condus-o spre ieşire.

- Vino, o ştergem de aici.

Au mers de-a lungul mai multor străzi. Şi-a strecurat braţul sub al lui. Când erau copii, lui nu-i plăcea deloc gestul.

- Termină, lumea va crede că eşti gagica mea.

Dar Adrién accepta bucuros.

- Este un tip la colţ, are el un cap de bou şi un creier de oaie, nu-s sigur că o să-ţi placă, a ironizat-o Etienne.

Au râs în acelaşi moment. Au intrat într-o braserie la 12.10.

- Nu trebuie să întârzii, altfel mă omoară Emmanuel, i-a şoptit Nina privind ceasul agăţat de perete.

- Dacă te loveşte vreodată, să mă suni.

- Este mult prea isteţ. Dacă mă loveşte într- o zi, va fi prea târziu.

S-au aşezat într-un colţ, Etienne a comandat o sticlă de vin.

- Un poliţist are dreptul să bea? s-a mirat Nina.

- Sunt în concediu!

- De când?

- De când m-ai sunat în această dimineaţă.

- Mă bucur aşa de mult că te

văd... Ai văzut, sunt urâtă acum.

- Eşti urâtă, ai curul mare. Ca toate femeile măritate. Până la urmă, ajungeţi cu toate să produceţi grăsime.

, Nina a povestit viaţa ei de zi cu zi cu Etienne, fără patos şi fără văicăreală. Vedea capătul tunelului, ieşea dintr-un soi de obscuritate după ce se lăsase închisă într-un angrenaj infernal. Faptele şi gesturile lor analizate de soţ şi de bucătăreasă. Nici o intimitate nici măcar în propria cameră, cealaltă femeie putea intra fără să bată pentru a aranja hainele în dulap. Obsesia lui

Emmanuel era să aibă un copil. Pastilele contraceptive luate pe ascuns. Nici un ban personal. Nici măcar maşina nu era pe numele ei şi toate cumpărăturile se făceau pe bonuri de consum, studiate punct cu punct de contabilul familiei Damamme.

- Şi eu, care te credeam plină de...

- Toată lumea crede la fel.

- Dar casa bunicului?

- A vândut-o de mult timp.

Da, va pleca, îşi va găsi un loc de muncă, nu avea decât douăzeci şi patru de ani, chiar dacă părea de treizeci. Va slăbi, va ajunge la greutatea ei şi îşi va recupera starea de spirit. Ar avea desigur nevoie de el ca să o protejeze, pentru că era singură pe lume. Pentru că nu îndrăznea să-i spună lui Marie-Laure, iar să se refugieze la părinţii lui Étienne i se părea cea mai proastă idee. Era primul loc unde s-ar duce Emmanuel. Trebuia să plece din La Cornelie, ca să se salveze. Altfel, soţul o va găsi. în luna ianuarie va pleca trei săptămâni de acasă pentru o călătorie de afaceri şi va profita pentru a se face dispărută. Să mai aştepte încă trei luni nu i se părea

chiar un capăt de lume, după anii de chin pe care i-a lăsat în urmă. Şi dacă tot veni vorba despre chin, trebuia să-i mărturisească lui Étienne că în fiecare zi se îmbăta, pentru a face faţă şi a suporta închisoarea ei aurită.

- La naibaj a înjurat Étienne. Viaţa ta parcă- i din Zola. îţi aminteşti de la şcoală? Trebuia să citim L'Assommoir, Nana, *Germinai*^... Mă enervau aşa de tare încât, până la urmă, mi le- ai citit tu cu voce tare în magherniţa unde stăteai. Ce-mi povesteşti tu acum este la fel.

Au râs mult împreună. S-au distrat pe seama lor, a proastelor alegeri făcute. Pe urmă, Nina l-a adus în discuţie pe Adrién. I-a povestit lui Étienne că se dusese la Paris pentru a rămâne la prietenul lor. Că a ignorat-o în aşa măsură în seara spectacolului de la teatru încât îi venea să moară de durere.

Étienne l-a apărat pe Adrién:

- Poate că este din cauza a ceea ce spune în carte.

- Ce carte? a întrebat Nina.

- –*Blanc d'Espagne.*

- Despre ce vorbeşti?

- Credeam că ştii.

- Ce să ştiu?

- Că el a scris romanul.

Nina a înţeles. *Blanc d'Espagne*... Romanul unde ascunsese plicurile. Cum era posibil să nu ştie cine este autorul? Să nu-i spună nimic Adrién?

- Cred că tu confunzi lucrurile. Un oarecare Sasha nu mai ştiu cum l-a scris.

- Este un pseudonim.

- Cine ţi-a spus? Louise?

-Da.

- Şi despre ce este vorba în carte?

- Vei vedea.

A doua trădare. Nina simţea cum lacrimile îi stăteau în gât. Le-a

înghiţit. Şi-a amintit de chipul lui Adrién dispreţuind-o la teatru. Credea că îi este prieten, frate, că i-a jurat dragoste eternă. Nu mai reprezenta nimic acum.

Nina a schimbat intenţionat subiectul, i-a pus lui Etienne întrebări, fără să uite totuşi ce tocmai a aflat. Ce mai făcea Louise? Cum era viaţa în Lyon? Era îndrăgostit?

- Am eu moacă de îndrăgostit? Pe bune, Nina. Sunt prea puţin. Dar, serios vorbind, am făcut o alegere bună. Când am trei zile libere, plec la schi sau la surf, am şi marea, şi muntele aproape. Colegii mei sunt simpatici..., cafelele sunt reci, simt frica în stomac şi oboseala de la sfârşitul interogatoriilor, primesc aceeaşi palmă în fiecare lună pentru că un judecător tâmpit a decis să-i dea arestatului o ultimă şansă. Ajung la locul crimei. Şi, până nu-l arestezi pe vinovat, nu mănânci şi nu bei nimic. Nici nu dormi.

- Ai făcut cercetări despre Clotilde?

Etienne a împietrit.

- Mda. De ce mă întrebi?

- Când eram mică, am furat scrisorile bunicului. De aceea m-a plesnit la şcoală, îţi mai aminteşti?

- Desigur că îmi amintesc. Mereu m-am întrebat de ce.

- Când a murit, m-am simţit vinovată. M- am gândit că din vina mea... Că Dumnezeu mă pedepsea.

- Ştii că nu cred prostiile astea.

- Ştiu. Este o poveste mai lungă... Dar anul trecut am recuperat geanta pe care buni o ducea în ziua când a murit. Era plină de scrisori pentru că nu a mai avut timp să le distribuie. Nimeni n-a ştiut. Am citit tot, am închis plicurile şi m-am dus să le bag în cutiile poştale respective... După cinci ani.

- Vorbeşti serios?

^ Nina a lăsat ochii în jos, fără să răspundă. Etienne era obişnuit cu minciunile altora, făcea parte din viaţa lui de zi cu zi, aşa că a înţeles că femeia nu a inventat nimic. Şi de ce să fi inventat aşa ceva? Şi-a amintit ziua din curtea şcolii când Pierre Beau venise ca un nebun pentru a-şi lovi nepoata. Fusese profund marcat de eveniment. Nu ştiuse cum să o protejeze. La fel ca astăzi. Asemenea celuilalt individ plin de vicii, aflat acum pe post de soţ. Era capabil să apere necunoscuţi, dar nu şi pe prietena lui din copilărie.

- între acele scrisori, a continuat Nina, era una pentru tine. De la Clotilde.

Etienne s-a întrebat dacă visează, într-atât de mult a putut să devieze conversaţia spre un coşmar. Nina şi-a dat seama de disperarea lui, i-a citit panica în priviri.

- De când datează scrisoarea?

- Din 10 august 1994. Cu două zile înainte de^accidentul lui buni...

Etienne a devenit palid ca un mort.

- Şi ai deschis-o totuşi.

- Da. în seara când m-am simţit trădată de Adrién... eram nervoasă pe el, pe tine... Şi timp de două zile am ezitat dacă trebuie să ţi-o dau sau nu.

A scos şi i-a întins lui Etienne scrisoarea. Bărbatul a citit-o de mai multe ori în tăcere. Din când în când ridica nişte ochi ucigători către Nina. Era complet ruşinat, enervat. Cu excepţia lui Adrién, nu mărturisise niciodată nimănui că Clotilde era însărcinată. A băgat scrisoarea în buzunarul interior al gecii.

- Ştii că te-aş putea aresta pentru furt? Că eşti pasibilă de închisoare pentru ceea ce ai făcut?

- îmi pare rău... Nu mai fac... eu...

Nu a apucat să-şi termine fraza. El s-a ridicat, a aruncat nişte bancnote pe masă – *pentru nota de pîată şi pentru benzină* –, pe urmă a ieşit ca un nebun din braserie, Nina l- a strigat pe nume, dar el nu a mai venit înapoi.

Singură pe lume. S-a dus la maşina ei din parcare şi s-a întors acasă.

De pe canapea, Emmanuel continuă să o analizeze.

- Mergem la masăP^Am o foame de lup, cu toate prostiile astea... Étienne este bine?

- Da, răspunde Nina, adunând piureul de deasupra musacalei.

- Am depus cerere pentru a adopta un copil.

- Pardon?

- Ai auzit prea bine.

De obicei, la ora aceasta, Nina a băut câteva pahare de vin pentru a-l suporta pe Emmanuel. Dar acum este trează. îşi dă seama că nu mai este de multă vreme trează când se află în preajma lui de ani întregi chiar.

- Şi tu iei astfel de hotărâri fără mine? Fără să mă întrebi? Eu, mama copilului?

Pronunţând aceste două cuvinte *mama copilului*, Nina scuipă piure pe masă sub privirea şocată a soţului. îşi revine, la o cârpă, şterge, ruşinată. Şi, fără a se aştepta la o astfel de reacţie, este cuprinsă de un acces nebunesc de râs.

- Ai băut ceva? o întreabă Emmanuel.

întrebarea nu face decât să amplifice şi mai
mult râsul ei nebunesc. încearcă să spună: *De data aceasta, nu,* dar nu reuşeşte. Este îndoită de la^mijloc pe scaun. De când nu a mai râs aşa? îşi aminteşte cuvintele lui Étienne: *Viaţa ta parcă-i din Zola.* îi este

imposibil să nu se gândească la această frază, la constatarea implacabilă.

Se vede în bucătăria ei scumpă, lângă soţul visat de toate femeile, în timp ce adună piureul de pe porţia de musaca pentru că urăşte carnea şi pentru că bucătăreasă o foloseşte în mod intenţionat, aflând că soţul a făcut o cerere de adopţie fără să-i spună nimic.

Viaţa ta parcă-i din Zola.

Ceea ce ar fi trebuit să o facă să plângă în hohote are efectul invers. Râsul ei nervos se loveşte de tapiseriile frumoase din casa unde locuieşte, fără să trăiască.

Nathalie se apropie de ei, neştiind ce să facă. Pentru Nina, să o vadă acolo este ca un electroşoc.

Ce naiba face ea aici?

Nina respiră cu greutate. Este foarte aproape de o criză de astm. Se ridică de pe scaun şi nu mai râde acum deloc. începe să urle la bucătăreasă:

- Ieşi din casa mea! Nu mai vreau să te mai văd! Valea! Şterge-o!

Interzisă, femeia se uită la Emmanuel ca să ştie ce trebuie să facă.

- Nu te mai holba atât la soţul meu! Acum îţi vorbesc eu, aşa că ieşi imediat!

Nathalie îşi ia paltonul din vestibul şi trânteşte uşa fără să se mai uite înapoi.

- Ce te-a apucat? o întreabă Emmanuel pe soţia lui.

- M-a apucat că eu nu vreau copil. Şi nu o să vreau niciodată. Am luat anticoncepţionale. M-a apucat că mă întreb, da, mă întreb cum este posibil să iniţiezi o procedură de adopţie fără să-mi spui nimic!

începe să tremure. Tocmai a eliberat cuvintele reţinute atât de mult timp. Ele ies greu, ca tot ce lași să scape la o criză de nervi. Reacţia

lui Emmanuel este la fel de neașteptată ca râsul ei nebunesc: îi zâmbește cu dispreț. Sigur pe el, o privește cu dispreț, ca și cum soția lui ar fi fost ceva mai puțin decât un nimic, un obiect care a început să vorbească, o aberație. Atunci se aruncă asupra lui ca să-l lovească. Lovește, mai întâi la umeri, apoi pe brațe, pe spate, în burtă, orbită de furie, îl tot lovește, inclusiv cu picioarele. El îi zâmbește din ce în ce mai mult. Când își dă seama ce face, ea începe să urle. Bărbatul o privește, tot zâmbind. Un surâs înspăimântător, terorizant chiar.

- Biată copilă... Te-am adunat din stradă. Crede-mă, vom avea acest copil. Și te vei ocupa de el zi și noapte. Acum, îmi vei face plăcerea să o suni pe Nathalie ca să-i ceri scuze...

- Niciodată.

- Gândește-te bine. Am puterea să te închid într-un ospiciu. Azilurile sunt pline de oameni de tot felul: singuri, depresivi, leneși și alcoolici. Brațul meu este foarte lung. Un singur telefon la respectabilul nostru medic de familie și îți vei încheia viața în cămașă de forță. Nu vei mai ști nici măcar cum te cheamă. Să nu uiți niciodată, dar niciodată, că ești soția mea... Eu voi semna procedurile: cea de adopție, de divorț, de internare. Și nu conta pe așa-zișii tăi prieteni că vor veni după tine. Polițistului și homosexualului tău nu le pasă câtuși de puțin de tine. Te vor lăsa să te afunzi în rahat fără să miște nici măcar un deget. Singura persoană îndrăgostită de tine și pe care poți conta pe acest pământ sunt eu. Dar ești prea proastă ca să înțelegi.

Emmanuel urcă în cameră, lăsând-o pe Nina să adune resturile cinei.

*

După câteva minute, urcă şi Nina. Se dezbracă, face un duş, se gândeşte la furia lui Étienne şi la cuvântul *adopţie* rostit de soţ. îşi dă cu cremă pe corp fără să se uite la el, se lipeşte docilă de Emmanuel. Ca un câine care a ros pantoful stăpânului şi caută iertare.

Se lasă pătrunsă, geme la comandă.

Odată ce soţul adoarme pe ea, femeia aşteaptă vreo douăzeci de minute, cu ochii deschişi în întuneric. Pe urmă îl împinge delicat pe o parte, se ridică fără a face zgomot, îşi aprinde lampa de veche şi ia *Blanc d'Espagne,* aşezată chiar lângă ea, la îndemână, din ziua finalei de^ Campionat Mondial de fotbal din 1998. îşi aminteşte perfect de momentul când a pus cartea în coşul de cumpărături. Era un^moment de fericire. De dimineaţă îşi repeta: *în seara aceasta, Étienne şi Adrién vin acasă la cină.* Au venit împreună. S- a abţinut să nu plângă pentru ca Emmanuel să nu vadă că îi iubeşte mai mult pe cei doi prieteni decât pe el. În casa lor erau invitaţi şi prietenii din Lyon. La finalul meciului au urlat de bucurie în faţa televizorului.

Aceea a fost ultima zi frumoasă din tot ce i-a mai rămas de trăit. După întâlnirea respectivă au pierdut legătura. Ea a tânjit după ei. *A tânji după cineva* – mai bine spus.

Pauze, perioade de tăcere şi de absenţă s-au amestecat între apelurile telefonice şi momentele de regăsire. A pus la loc romanul cu o copertă, a patra, care a pus-o pe gânduri, a făcut-o să ezite. Este ca şi cum ar fi trecut pe lângă Adrién fără să-l vadă. Sunt cărţi pe care le ratezi, la fel ca şi anumite întâlniri, treci pe lângă întâmplări şi oameni ce ar fi putut schimba tot. Din cauza unei neînţelegeri, a unei coperte sau a

unui rezumat neinteresant, a lipsei de experienţe. Din fericire, viaţa insistă uneori.

*

Aparenţa nu înseamnă nimic. în adâncul
sufletului se află rana.
Euripide

Am trei ani. Formăm cercuri în curte. Sunt baloane, cercuri pe jos, trasee scrise cu creta. Câteodată suntem separaţi. Fete cu fete şi băieţi cu băieţi. Râmân în grupul fetelor. Cele mici se distrează. Savurez râsetele lor ca pe bezelele servite nouă după siestă.

Am şase ani, o spun cuiva pentru prima dată. Mă las pe mâna cuiva. Este un bărbat în vârstă pe care nu-l cunosc şi nu-mi Jnspirâ în mod special prea multă încredere. îmi amintesc că miroase urât, are sprâncene stufoase şi tenul ca de ceară.

Am o păcătoasă de anginâ, tremur din cauza febrei pe masa de examinare. Mama este în sala de aşteptare. Este pentru prima dată când sunt faţă în faţă cu un adult.

„Un doctor este acolo pentru a te îngriji când te doare ceva. „

Mă doare ceva.

De cinci minute descifrez, fascinată, două afişe prinse în piuneze unul lângă celălalt pe un perete, aproape de rigla verticală. Sunt imagini cu un băiat şi o fată, pre-puberi. Toate părţile corpurilor celor doi sunt numite. Sunt identice: tub digestiv, ficat, rinichi, stomac, braţe, gambe, picioare, inimă. Doar ce-i sub pântec are nume diferite. Abia dacă reuşesc să citesc: organe genitale şi nu am nici cea mai mică idee ce ar putea să însemne.

Subjugată de aceste imagini, deschid uşa secretului meu pentru prima dată:

- Sunt fată.

- Ce? îmi spune bărbatul, concentrat la tensiometrul lui.

- Sunt fată.

Medicul își unește sprâncenele, ceea ce îi conferă un aer de bunătate, datorită sprâncenelor dezordonate. Dar, deodată, seamănă cu un clovn, din cei care îi terorizează, dar îi fac să și râdă pe copii la circ și la aniversări.

Nu răspunde și pune una din mâinile sale aspre pe fruntea mea.

- –Arzi, delirezi, piciule.

- Ce înseamnă a delira?

- —Îți pierzi mințile. Sunt simptome de febră.

Aș vrea să-mi ascund secretul, dar ultimele cuvinte ies singure. Când eliberezi o frază prizonieră de prea mult timp, ea profită de libertate.

- Dar cuculețul meu, la ce vârstă o să-mi cadă?

Nu-și mai îmbini sprâncenele și mă scutură de umeri. Mă doare. În ciuda tenului ca de ceară, tot sângele din corp pare să i se urce la cap. Are culoarea unui litru de vin de duzină.*

- –Cine ți-a spus așa prostie?

înțeleg atunci că trebuie să închid între patru pereți fata din interiorul meu. „Să o reduc la tăcere. Așa că mint. Mă ascund. încep să râd, cu gâtul uscat.

- Nimeni. Am auzit un prieten cum spunea la școală...

- –Să nu vorbiți despre astfel de lucruri, ai înțeles? Părinții tăi te-au făcut așa cum ești: un băiețel Ești născut băiat și vei muri băiat. Să nu-ți imaginezi nimic altceva. Sunt idei contra naturii.

- Ce înseamnă **contra naturii?**

- —Este necuratul... Iar pe necurat îl alungi din spirit... Din cap, dacă preferi așa. De aceea trebuie să înveți bine la școală și să faci mult sport

Se aşazâ din nou în spatele biroului său, îmi prescrie un antibiotic, aspirină, un spray şi paştile pentru gât.

Îi întind cecul completat de mama înainte şi îi spun:

- La revedere, domnule.

Nu mai vorbesc despre acest lucru.

*

Emmanuel se trezeşte. îi spune Ninei că începe devreme mâine-dimineaţă, că lumina îl împiedică să adoarmă. Nina închide *Blanc d'Espagne ji* stinge lumina.

Tremura.

Stinge lumina. Da, a stins-o ca oamenii care nu mai vor să vadă nimic. Să închidă obloanele, să închidă uşile de două ori.

Strânge la piept cartea, o adulmecă. Caută între pagini mirosul lui Adrien, parfumul pielii lui sau a *celuilalt.* Cum a putut ea să nu simtă niciodată, să nu ghicească? Timp de opt ani au mâncat împreună, au mers, au dormit, au făcut duş, şi-au făcut temele, au înotat, au cântat împreună. îşi telefonau în fiecare seară înainte de a adormi: „Ce faci, ce priveşti, la ce te gândeşti?... Noapte bună, te iubesc, pe mâine."

- De ce nu spui niciodată nimic, Adrien?

- Sunt bine, te ascult

Timp de opt ani nu s-au despărţit niciodată. De la clasele primare până la liceu. Şi-au făcut proiecte de viitor, şi-au amestecat sângele, au plâns, au râs, au tremurat. S-au ţinut de mână, anticipând sau simţind ceea ce urma celălalt să facă, să trăiască, chiar şi atunci când nu mai erau împreună.

Descoperind ce ascundea Adrien, ce sufoca în el, Nina are sentimentul că nu se mai cunoaşte pe ea însăşi. Cine este? Cine este această persoană naivă şi oarbă?

Are aceeași senzație ca femeile cu soți criminali de război sau ucigași în serie, despre care ele nu știu nimic.

Pentru că sunt în etapa de negare.

Pentru că inconștientul lor nu vrea să înțeleagă nimic.

Ele se trezesc într-o bună dimineață, ca în toate poveștile prosteşti precum *Albă ca Zăpada, Frumoasa din Pădurea Adormită, Scufița Roșie* și parcă-s picate din cer când se confruntă cu realitatea.

La început, Nina a simțit acest roman ca o acuzare. *Un deget îndreptat spre ea: Nu ai înțeles nimic. Nu* m-ai iubit.

Dar, recitind *Blanc d'Espagne,* Nina a înțeles, în sfârșit, că băiatul și fata erau aceeași persoană. Cea alături de care a stat timp de opt ani.

Atracția lui pentru lectură, scris, cinema, albastru, prăjitură cu rom, plăcintă, Louise, ouă fierte, iar vara aversiunea pentru șerpi, clovni și carnavaluri nu erau decât pentru o singură ființă în carne și oase.

Romane ale lui Emile Zola, scriitor francez

Sunt lungită pe bancheta din spate, privesc norii prin geamul din plafon. Picături de ploaie se strivesc, par să se agațe câteva secunde și apoi se lasă duse de vânt.

Étienne este așezat pe locul mortului.

16 decembrie 2017

Nina conduce încet, ceea ce pare să-l enerveze, dar nu spune nimic. Știu la fel de bine ca Nina că își maschează nerăbdarea. Aruncă priviri fugitive și disperate către vitezometrul care arată o sută zece kilometri la oră, deși suntem pe autostradă.

Când am plecat din La Cornelie, am convenit ca Nina și cu mine să conducem pe rând și să facem pauză la fiecare două sute de kilometri pentru a bea o cafea și a mânca o prăjitură.

- Am fost de acord să veniți cu mine, respectând condiția să fiu eu cel care conduce... Nu sunt impotent. Am cancer.

Nina a capitulat.

- Fie, cfouă sute de kilometri fiecare, împărțim drumul la trei inși.

Ne-am pus de acord asupra postului de radio pentru călătorie: RTL2, un amestec de muzică pop-rock care să ne satisfacă aproape toate gusturile.

Pe pământ, noapte de noapte
Alături de tine Peste tot la
brațul tău Știu totul despre viața
ta Mi-a spus Dumnezeu
Prietene, vino acum, ştiu totul
despre
tine...

Pe ultimele note din *Karma Girls*, un cântec al formației Indochine, m-am hotărât să vorbesc.

- M-am dus să-l văd pe Py.

Fraza mea aruncată în habitaclu are efectul unei bombe. Nina frânează brusc, m-am dezechilibrat şi mă lovesc de tetiera ei. Trage pe dreapta între două camioane. Étienne, cu chipul bolnăvicios, opreşte radioul privindu- mă în oglinda retrovizoare.

- Când? mă întreabă Nina fără să-şi ia ochii de la drum.

- Când m-am întors să mă mut în La Camelie.

- Unde te-ai întâlnit?

- La el acasă.

- Câţi ani are acum?

- Nu ştiu, cam optzeci cred.

- De ce ai făcut-o? mă întreabă Étienne.

- Simţeam nevoia de a mă uita în ochii lui cu privirea mea de adult. Am sunat la poartă şi mi-a deschis chiar el. M-a recunoscut imediat. N-a fost capabil să articuleze nici măcar un cuvânt. Ne-am privit, un minut, poate două, în tăcere şi i-am pus *Blanc d'Espagne* în mâini. L-a luat, tăcut. Am urcat în maşină. Când am ridicat capul în timp ce demaram, el închisese deja uşa.

- Ce-ai simţit?

- Am închis un capitol. Definitiv. Mi-am luat o piatră de pe inimă.

- Crezi că l-a citit.

- Habar n-am. Dar nici nu mă mai interesează acum.

*

~~Am~~ zece ani. ~~Sunt în~~ clasa a patra. Tocmai ~~m-~~ am întâlnit cu prietenii mei din copilărie~~, un~~ băiat şi o fată. Graţie lor, nu mă mai simt singură. Îi iubesc.

Pentru alţii sunt un slăbănog neinteresant. Ce ~~nu ştiu~~ ei este că am o fată ascunsă în interiorul meu.

Un secret de familie doar pentru mine.

Ca bastardul cuiva. Ceva aruncat la subsol, care trebuie să treacă prin holuri și porți închise, pentru a nu fi niciodată observat.

Copila născută în afara căsătoriei, repudiată de toate religiile și de societatea civilă. Nu va fi botezată și nu va primi nici un sfânt maslu. În fine, nu i se spune numele niciodată.

Nimeni nu-i va spune pe numele adevărat

Mai târziu, mă voi regăsi, mă voi striga pe nume.

Fac liste: Elodie, Anna, Marianne, Lisa, Angele, Virginie.

Am zece ani. Cei doi prieteni ai mei și cu mine suntem de nedespărțit. Aș vrea câteodată să le spun cine sunt, îmi vine pe vârful limbii să le povestesc despre această fată, dar nu îndrăznesc, îmi înghit cuvintele.

Mi-e teamă că mă vor respinge, mă vor judeca.

Noi suntem trei sau nimic. Trei sau singurătatea.

Dacă m-ar respinge, aș fi din nou un exilat. Cel de dinaintea mutării. Ceilalți mă considerau atunci un ciudat, fără să o spună.

Timiditatea este un sac unde îndeși tot ca să nu ți se mai pună întrebări.

În timpul lecțiilor, petrec ore întregi observând spatele prietenei mele, umerii, părul lung și negru, ceafa atunci când își face cozi sau și-l dă la p parte cu un gest al mâinii.

Într-o dimineață, poartă o clamă nouă de păr. Când se așază la locul ei și se apleacă să-și scoată ceva din ghiozdan, zăresc un fluturaș roșu cu picățele deasupra urechii. Sunt atât de tulburată de bucata de pânză prinsă de părul ei încât uit totul. Chiar și unde mă aflu. Nu-l mai ascult pe învățător. Stiloul meu este inert între degete. Sunt entuziasmată de această clamă de păr. Din când în când, prietena mea o așază la loc. îmi vine să mă duc să i-o iau. Să i-o

smulg din mâini.

Chiar înainte de pauză, fluturaşul cade pe podea, în clasă, fără nici un zgompt. Ca şi cum podeaua era acoperită de praf. învăţătorul se apleacă asupra foii mele albe, mă pişcă de braţ:

- Tu visezi sau ce faci aici?

Mă pedepseşte să rămân în clasă ca să copiez lecţia scrisă la tablă.

Îi spunem domnule învăţător acestui monstru cu ochelari, strâns într-o bluză gri din bumbac aspru. Un şarpe ce se strecoară perfid printre pupitre.

Toată lumea iese din clasă, mai puţin eu şi micul martir al învăţătorului. Stau pe rândul al doilea, el în primul Şarpele a ieşit din clasă împreună cu ceilalţi elevi pe care-i aud râzând şi vorbind tare afară, îmi imaginez jocurile lor. Şi mă întorc la clasa goală şi liniştea ei.

Il observ câteva secunde pe prostul clasei aplecat asupra foii, cu limba plimbându-i-se peste buza inferioară, ca rătăcită. Scrisul îi solicită un efort considerabil.

Eu ridic capul, citesc o frază, o copiez fără nici o problemă pe o foaie dublă, cu pătrate mari. Dar nu mă pot abţine să nu privesc fluturaşul de pe podea, aproape de picioarele mele.

Mă întorc de mai multe ori, nu-i nimeni. Celălalt elev mă ignoră. Când eşti persecutat în permanenţă, îi uiţi pe cei din jurul tău. Ştiu despre ce vorbesc. înainte de a-i avea pe cei doi prieteni, eram privit ca o greşeală de scriere.

Până la urmă, mă aplec şi iau clama. Este o agrafă lipită de o bucată de satin, o clamă de păr micuţă, care păstrează şi câteva fire. O deschid cu delicateţe şi mi-o pun deasupra urechii. Să ştiu, să înţeleg ce senzaţie îţi dă când o porţi, să o simt în părul meu.

Ating multă vreme obiectul, ca și cum ar fi fost vorba de un animâluț ce tocmai s-a așezat pe mine. ~~Sunt~~ decepționată, realizez că a fi fată nu vine din faptul de a purta un accesoriu. Descopăr că este ceva mult mai complex și, fără îndoială, mult mai profund. Sunt pierdută în gânduri când văd doi ochi injectați de ură: șarpele s-a întors pe nesimțite în clasă. Smulg fluturașul, satinul se desface, luând și câteva fire de păr.

învățătorul nu spune nimic. Mi-e rușine și ~~sunt~~ mândră ~~în~~ același timp. Nu las ochii în pământ, îl înfrunt. Sunt copleșită de urq: a ~~lui.~~ Ochii mici scuipă dispreț în ai mei. În clipa aceea, învățătorul schimbă țapul ispășitor. De acum voi fi eu.

Nina este la raionul de legume-fructe din supermarketul obişnuit, când cineva îi pune mâna pe umeri. Se pregăteşte să cântărească mere roşii, preferatele lui Emmanuel, crocante, dulci şi bio. în momentul când mâna o atinge, Nina nu se mai întreabă cum va ieşi din situaţie, cum să se salveze, cum să pună capăt acestei vieţi. Nu vede nici o ieşire. Şi totuşi, este o urgenţă, ar trebui să plece înainte ca soţul să nu se întoarcă acasă cu un plod în braţe. Este capabil de orice, chiar şi să fure unul. Şi, cu cât timpul trece, cu atât înţelege că obsesia lui nu este să aibă un moştenitor, ci să o ţină pe ea închisă. Nu va mai pleca niciodată dacă vor avea un copil. Ninei i se învârte capul, are ameţeli. A băut deja. Trei pahare de vin la prânz. De obicei, începe mai târziu. Dar astăzi a hotărât să bea până cade lată. Pentru că ieri fusese ziua cu prea multe lucruri întâmplate.

Lyon, Étienne plecat din braserie pentru că ea citise scrisoarea trimisă de Clotilde, bucătăreasa dată afară, adopţia, *Blanc d'Espagne*...

în căruciorul ei, ascunse sub pachetele de somon afumat, în vid, două sticle de whisky. Amestecat cu tranchilizante, poţi face o comă etilică din care să nu-ţi mai revii.

Se va întâlni cu bunicul în locul de veci al familiei Beau.

^ îşi imaginează chipurile lui Adrién şi al lui Étienne în faţa mormântului ei.

Cât de mult vor regreta şi unul, şi celălalt, că au abandonat-o.

Sau poate că nu. Pentru cei doi, Nina ţine de trecut. înainte de orice, pentru ei contează acum prietenii de după, nu cei alături de care au fost la şcoală şi la îiceu.

A încercat de ieri să-l contacteze pe Etienne. Degeaba, De fiecare dată îi închide în nas.

Adrien? Cum să-l ierte? Şi cum să se ierte pe ea? Să revină la ce-a fost i se pare imposibil.

Cine încetează să-ţi fie prieten, de fapt, nu ţi-a fost niciodată.

Şi, pe măsură ce sufletul meu se gândeşte mai mult, pe atât suferă.

Da, trebuie să plece.

Pe urmă, mai este şi ameninţarea cu internarea. Nina se afundă în fiecare zi şi nu va fi foarte complicat să o închidă undeva. Emmanuel ar fi capabil de aşa ceva. Ar prefera să o ştie mereu în cămaşă de forţă decât liberă.

Orice s-ar întâmpla, orice ar face, ea nu ar mai scăpa.

Totul i se învârte în cap.

Până şi cuvintele lui Adrien, descoperite ieri în *Blanc d'Espagne.* În această dimineaţă s-a apucat din nou de citit romanul. L-a terminat pe nerăsuflate, plângând la fiecare rând. Până ce Emmanuel a sunat-o pentru a o întreba dacă i-a cerut scuze lui Nathalie.

-Nu.

- Sun-o imediat.

- Bine.

Bucătăreasa a răspuns de la primul apel.

- Bună, Nathalie, sunt Nina. Te rog să mă scuzi pentru aseară. Cred că este din cauza medicamentelor luate pentru a avea un copil, îmi afectează gândirea... îmi pare tare rău. Te rog să te întorci, avem nevoie de tine.

Nina a simţit extazul în respiraţia interlocutoarei, care nu s-a grăbit să răspundă.

în clipa aceea, Nina simte pe umăr o mână, în timp ce căuta de mai bine

de cinci minute preţul merelor Pink Lady pe lista de pe cântar. Tresare.

~ Tu ai făcut-o, aşa-i?

Nina tresare,

- Cum adică?

- Da, sunt sigură că tu ai făcut-o... Te recunosc.

Femeia este mândră de ea. Deşi are vreo şaizeci de ani, poartă o pereche de colanţi negri care nu i se potrivesc deloc şi o bluză sport cu multe romburi de culori ţipătoare amestecându-se. Trebuie să aibă vreo optzeci de kilograme. Şi-a adunat părul prost vopsit cu un elastic roz. Dinţii îi sunt albi, bine aliniaţi. Pielea îi este puţin mată. Ochii verzi îi strălucesc. Nina nu a mai văzut-o vreodată. în căruţul ei, un morman de alimente pentru câini şi pisici.

- Cum de ai dat de scrisoare?

Nina simte cum îi fuge pământul de sub picioare.

- Nu înţeleg, bâiguie un răspuns.

- Tu ai venit la ADPA acum trei săptămâni...

Firește că ea a fost. A strecurat scrisoarea anonimă ce denunţa condiţiile deplorabile de viaţă ale unui câine ce trăia într-un balcon. Era chiar în seara de dinaintea plecării ei la Paris. Nina nu se simte prea bine. Interlocutoarea îşi dă seama şi o strânge de braţ.

- Hai cu mine să bem o cafea!

A spus-o cu un ton blând, dar ferm. Care nu acceptă nici un refuz. Nina nu are de ales şi o urmează pe necunoscută. Nu înţelege ce se întâmplă. Este totuşi singură că nu era nimeni la adăpostul animalelor în acea seară. Se îndreaptă împreună spre casele de marcat, îşi plăteşte fiecare cumpărăturile. Necunoscuta observă cele două sticle de whisky de pe bandă, dar nu spune nimic. Se

mulţumeşte să zâmbească. Un surâs amabil. Fără subînţeles şi fără urme de compasiune.

Cele două femei stau faţă în faţă în cafeneaua micuţă din centrul comercial, chiar lângă un joc video unde se poate citi: NU FUNCŢIONEAZĂ.

- Aşa deci, spune-mi cum ai dat de scrisoare?

Nina nu răspunde. Trebuie să plece. Să ajungă acasă înaintea soţului. Să scape de femeia aceasta grasă.

- Câţi ani ai?

- Douăzeci şi patru.

- Ai toată viaţa înainte.

- Mă numesc Eliane, dar toata lumea îmi spune Lili.

- Ca în cântecul lui Pierre Per ret...

Nina nu ştie de ce a precizat acest lucru, de ce a amintit de cântăreţ.

- Ah, nu. Lili nu este din cântecul lui Pierre Perret, ci al lui Philippe Chatel. Pierre Perret este cu Micul *meu lup*: Nu *te supăra, micul meu lup, aşa-i viaţa, nu plânge.* ^

Nina începe să plângă. îşi ascunde chipul în spatele palmelor. într-o dimineaţă, şi-a surprins bunicul şoptind cuvintele din acest cântec care se auzea la radio. Tocmai el, cel preocupat să asculte doar discurile soţiei sale! Gestul lui a surprins-o. Nu a îndrăznit să întrebe de ce cunoştea versurile de pe rost.

Lili face un semn ospătarului.

- Aduceţi-ne două pahare cu ceva tare şi două cafele.

- Ce anume doriţi de băut? întreabă tânărul.

- Ceva care să ne reaşeze ideile în ordine.

Lili o studiază pe Nina.

- Nu pari că-ţi merge prea bine, micuţo.

- De unde aţi ştiut că eu am fost... cea cu scrisoarea?

- Te-am văzut Locuiesc în

faţa adăpostului. Când aud un motor de rablă seara, sunt aproape sigură că încă unul aduce o cutie de carton în faţa porţii, cu pisoi în ea... M-am ridicat să văd despre ce este vorba. Nu mă aşteptam să dau de o doamnă aşa tânără, băgând în cutia poştală o scrisoare la ora 23. Dacă ai şti ce efect a avut asupra mea, nici nu- ţi poţi imagina!... Pentru că eu am scris-o.

„Ce ciudat!", se gândeşte Nina. „Să-ţi trimiti scrisori este ca şi cum ţi-ai trimite flori. ' Rămâne mută, nu reacţionează în nici un fel. îşi bea cu înghiţituri mici cafeaua şi ţuica de prune, fixânau-şi interlocutoarea fără să o vadă. Lui Lili nu-i place disperarea tinerei din faţă.

- Unde stai? o întreabă ca şi cum ai întreba un copil pierdut ce-şi caută părinţii.

- La soţul meu acasă.

- La soţul tău nu înseamnă şi că este casa ta?

- Vrei să mănânci ceva?

- Nu, mulţumesc. Trebuie să mă întorc acasă.

- La soţ.

- Da.

- Sunt bucuroasă că te-am reîntâlnit.

- Aş vrea să-ţi mulţumesc... pentru că...

- Chiar aş vrea să mă întorc acasă...

- Aşteaptă puţin... Te aşteaptă soţul?

Nina pare că se gândeşte profund înainte de a da un răspuns.

- Nu... El vine pe la ora 19.

- Păi nu este nici ora 14, ai timp.

- Mai am şi alte lucruri de făcut înainte.

Lili simte că trebuie să câştige timp. Ca atunci când trebuie să salveze o

pisică vagaboandă şi gravidă care se învârte în jurul capcanei. Tanăra aceasta pare să fie pe marginea prăpastiei şi încă nu a aflat cauza. Pe urma, Uli nu a crezut niciodată în hazard.

- Acum şase ani am trimis aceasta scrisoare la adăpostul de animale şi au trecut două săptămâni fără ca nimeni să intervină până ce proprietara câinelui a plecat în vacanţă... lăsându-l încuiat în casă. M-am dus la ADPA şi m-am luat în gură cu directoarea de atunci. Am întrebat-o ce mai aştepta în loc să intervină. Susţinea că nu cunoaşte cazul de maltratare, nu primise niciodată scrisoarea mea. Nu am crezut-o. Trec peste detalii, dar a fost complicat să recuperez câinele. Pe urmă, m-am împrietenit cu directoarea, am devenit voluntară la adăpost, am început să plimb animalele, să curăţ, să fac puţină contabilitate şi lucruri administrative, iar când s-a pensionat, mi-a cerut să o înlocuiesc. în fond, dacă ar fi primit scrisoarea mea, nu m-aş fi dus niciodată acolo. înainte, fugeam ca de ciumă de astfel de locuri. Toţi oamenii sensibili la suferinţa animalelor se feresc de adăposturi. Cred că nu vor suporta lucrurile de acolo. Dar se înşală. Prima oară îţi vine să vomiţi, dar pe urmă trece.

- Nici eu nu aş suporta, şopteşte Nina.

- Ba da, cu siguranţă. Ceea ce este cu adevărat insuportabil este să stai cu braţele încrucişate şi să nu faci nimic.

Nina are sentimentul că Lili nu mai vorbeşte despre animale, ci despre ea.

- De ce trăiţi acolo? întreabă Nina.

- Acolo unde?... Dar tu? De ce trăieşti în casa soţului?

- Pentru că nu am unde să mă duc în altă parte... Este complicat de explicat. M-ar găsi oriunde aş pleca... Sunt singură pe lume.

Nina îşi şterge cu furie trei lacrimi de pe obraz.

- îmi cer iertare.

- Ar trebui mai degrabă să cerem iertare celor în faţa cărora nu plângem niciodată... Sunt emoţionată să te văd cum plângi în faţa mea. Frica te împiedică să pleci. Te paralizează. Dar, crede-mă, poţi oricând fugi. Cum te numeşti?

- Nina.

Totul este încă secret, dar bârfele zboară deja: în luna mai, piesa Des *enfants en commun* ar trebui să câştige totul la ceremonia premiilor Molière. La categoriile: Revelaţii, cei mai buni actori şi actriţe în roluri principale şi secundare, Regie şi, mai ales, ceea ce Adrien îşi repetă la infinit, promisiunea unei nominalizări la categoria Autorul Molière al anului.

Autorul Molière al anului. Autorul Molière al anului. Autorul Molière al anului.

Ceremonia va avea loc peste şapte luni, nu trebuie să stai numai cu gândul la ea. în plus, nimic nu este oficial.

Dar lui Adrien nu-i mai iese din cap.

Evenimentul acesta ipotetic îl trezeşte în fiecare noapte.

Şi dacă mă vor chema pe scenă? Premiul Molière îi este atribuit lui Adrien Bobin! Şi dacă mi-l va înmâna Isabelle Adjani? O, Doamne, el va fi cu siguranţă laureatul acestui an. Cine mai este în cursă? Dario Fo pentru Mort accidentelle d'un anarchiste.

Se şi imaginează în mijlocul unei furtuni de aplauze. Pe urmă el, cum se ridică, se preface că nu-i vine să creadă, lasă câteva clipe să treacă

pentru a sugera surpriza, apoi zâmbeşte pentru el însuşi, ca pentru a arăta că realizează că numele lui tocmai a fost pronunţat, închide ochii, scutură din cap, îi îmbrăţişează pe actori, pe regizor... Serios, *chiar nu mă aşteptam.* Trebuie să pună aceste cuvinte în orice gest al corpului. Cum păşeşte încet, cum se opreşte în trecere ca să strângă mâinile oamenilor, cum urcă pe scenă, să ia Premiul Molière şi să mulţumească. Se gândeşte la discurs. Adevărul este că l-a scris deja şi îl cunoaşte pe dinafară.

Este întrerupt de sunetul telefonului. Se pregătea să iasă din casă, la un dineu în familia realizatoarei Danièle Thompson. I-a plăcut enorm filmul ei *La Bûche*, l-a văzut de trei ori. A făcut într-un fel ca ea să afle, iar femeia l-a invitat prin intermediul unui prieten comun.

Răspunde, enervat.

- Unde este? urlă Emmanuel Damamme.

- Cine?

- Unde este Nina? Nu-ţi bate joc de mine, vreau să ştiu unde este!

- S-a întâmplat ceva?

- Da, s-a întâmplat că nu a mai venit acasă de ieri... Este cu tine?

Dacă cineva i-ar fi dat o lovitură puternică în stomac şi tot nu ar fi suferit mai tare Adrien. Deodată, îşi dă seama că Nina a fugit de acasă fără nici măcar să-l sune, fără să-i ceară sprijinul. Evident din ce motiv! Nina se află undeva fără el şi poate că nu o va mai revedea vreodată.

Trebuie să reducă imediat la tăcere această durere. Ştie cum să o controleze. Aşa cum ştie să controleze orice: doar prin firea lui. Din clipa când a terminat de scris *Blanc d'Espagne,* sufletul i-a devenit de gheaţă. Şi-a închis sub lacăt identitatea şi a aruncat cheia.

Nu lasă la vedere din lumea lui decât omul tăcut şi talentat. Un mic prinţ ce va primi, fără îndoială, Premiul Autorul Molière al anului.

Nu are nici amant şi nici amantă. Flirtează, seduce, se lasă sedus, dar găseşte mereu un pretext ca să se întoarcă singur acasă.

Până când a găsit-o pe Louise,

- Nu mai am nici o veste de la ea..., îi răspunde într-un târziu lui Damamme. Ultima dată când am văzut-o pe Nina a fost acum o lună la Paris...

- Adică a fost la Paris acum o lună? întreabă Emmanuel cu o voce glacială. Pe urmă, ameninţător: Fii atent Adrien, dacă mă minţi, voi afla.

Adrien scapă un rictus, fără să vrea. Nu simte decât dispreţ faţă de Emmanuel Damamme şi nimeni nu-l sperie.

- Pentru mine, Nina este un capitol închis de multă vreme.

Adrien opreşte conversaţia. Telefonul sună din nou, insistent. Nu răspunde, îşi ia un palton, se duce la baie ca să se mai privească o dată în oglindă înainte de a pleca. Taxiul îl aşteaptă,

*

Nina a *citit scrisoarea* lui *Clotilde...* Etienne o ura. Este ca un viol şi nu o va ierta niciodată. Nu-l interesa că deschidea scrisorile necunoscuţilor încă de pe vremea când era o copilă. Dar nu pe a lui.

Ce dezamăgire!

Nu ştie ce-l face mai mult să sufere. Faptul că Nina descoperise despre Clotilde că era însărcinată sau că i-a călcat intimitatea în picioare. Un amestec de furie şi de ruşine de care nu poate scăpa.

Ce şoc şi cu scrisoarea! Incredibil că o primeşte abia acum. Cuvintele acestea venite ca^de pe lumea cealaltă.

încearcă să şi-o amintească pe Clotilde în dimineaţa înmormântării lui Pierre Beau. Ce fel de privire îi arunca ea, ştiind că el era conştient de sarcină, dar că nu-i păsa? Imposibil să şi-o amintească. Era atâta lume în biserică şi în curte. Şi toată acea durere pe care nu ştia cum să o gestioneze. Mâna lividă a Ninei în a lui. În acele clipe, privirea lui a evitat-o, fără îndoială, pe cea a lui Clotilde sau, în orice caz, este sigur că nu i-a căutat-o pe a iubitei.

Din ce-şi aminteşte, Clotilde nu fusese la cimitir. S-a întâlnit cu ei mai târziu^

Pentru a nu ştiu câta oară, Étienne se gândeşte la durerea lui Clotilde. Cât de mult a suferit din cauza lui, a toanelor lui. Nu-i vine să creadă că ea s-a dus până la Saint-Raphaél fără să-l anunţe în vreun fel. Doar ca să-l vadă în braţele unei alte fete.

De câte ori, în meseria lui, nu s-a aflat în faţa unor bărbaţi violenţi cu soţiile lor? în faţa lui, la interogatorii, căutau un soi ae solidaritate, de complicitate de genul: „Ne putem înţelege, ca între bărbaţi, că o palmă sănătoasă nu poate să le facă prea mult rău" sau „Nu mi-am măsurat forţele, ea m-a enervat până când am cedat, doar ştiţi cum el"

Étienne simte cel mai mare dispreţ pentru astfel de oameni. Dar, în fond, el nu cumva este mai rău decât ei?

Poliţiştilor li se cere să fie integri, dar, oare, un om în uniformă este ireproşabil? Cine ar putea crede o aşa înepţie? Sunt mai puţin dezgustători ca toţi ceilalţi sub pretextul că au depus un jurământ? Viaţa de zi cu zi nu este oare puţin mai complexă? De câte ori Étienne sau unul dintre colegi n-a dorit moartea unor scursuri ale societăţii? Nu fac ei, în minte, procesul unor indivizi înainte chiar ca aceştia din urmă să ajungă la tribunal?

Imaginea maşinii plonjând în lac îl va urmări toată viaţa. Şi până la sfârşitul vieţii lui se va întreba dacă Clotilde era în interior. îi vine câteodată să se întoarcă pe malul lacului, să înoate singur, în miez de noapte, ca să verifice.

Dar îi este teribil de frică. O spaimă iraţională.

A văzut un film cu Harrison Ford şi Michelle Pfeiffer, care l-a terorizat. O poveste despre o femeie ucisă de soţ, aruncată într-un lac aproape de casa cuplului. Imaginea decedatei băgată într-o maşină şi părul ei blond dansând pejfundul apei îl urmăreau.

Étienne nu a putut privi filmul până la capăt.

Sună telefonul. Este mama lui.

- Ce faci?

- Bine.

Marie-Laure are vocea din zilele ei proaste. Cu veşti neplăcute.

- Nina a plecat.

Étienne simte nevoia să se aşeze, din cauza şocului. Nu-l mai ţin picioarele. Prin *a plecat*, el înţelege *a murit.* La fel cum asociază cuvântul *dispărută* cu Clotilde,

Din acea seară de august 1994 nu s-a mai gândit niciodată că ea ar mai putea fi vie undeva, crescându-şi singură copilul.

Simţindu-i tulburarea fiului, Marie-Laure a continuat:

- l-a trimis o scrisoare de adio lui Emmanuel.

O *scrisoare de adio. Nina a murit...* Ar fi trebuit să răspundă când l-a sunat. Ceea ce i-a povestit lui alaltăieri ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă despre fragilitatea ei. Viaţa îi devenise insuportabilă cu nesuferitul acela.

Étienne tremură. Incapabil să plângă, să scoată vreun cuvânt, se aşază, cu telefonul la ureche.

- Emmanuel a venit la noi în această dimineaţă. O caută peste tot.

Parcă-i nebun.

- A scris în trei exemplare scrisoarea de adio. Una pentru Emmanuel, iar celelalte două pentru Adrién şi pentru tine.

Emmanuel se învârte în cerc prin casă.

Plecată de acasă fără să-şi ia nimic. Toate lucrurile soţiei erau acolo când s-a întors el de la serviciu. Iar Nathalie era din nou în bucătărie. La cererea lui, Nina o sunase pe angajată dimineaţa, ca să-şi ceară scuze.

Miros de tocăniţă, delicioasă. Ah, ce^ seară frumoasă ar fi petrecut împreună! îi era foame, avea bună dispoziţie. Trecuse pe la bijutier să cumpere un inel cu diamant pentru soţioara lui.

Se certaseră în ajun, îi spusese că nu vrea să fie mamă, dar s-au împăcat în dormitor. Ninei îi plăcea să facă dragoste, la fel şi lui. Ea îi cerea în fiecare seară.

Nathalie nu o văzuse pe Nina. Când a venit la lucru, la ora 14, maşina doamnei nu era acasă.

Unde putea fi de atâta vreme?

în ajun, soţia făcuse un drum dus-întors la Lyon. Astăzi ar fi trebuit să fie acasă.

Orele treceau. Iar la telefonul ei răspundea tot robotul.

La ora 22, Emmanuel s-a gândit la un accident. S-a dus la Poliţie pentru a semnala dispariţia soţiei, dar i s-a spus că este mult prea devreme.

- Ştiţi cine sunt eu?

- Da, domnul Damamme.

- Ajut o parte din La Cornelie să trăiască, aşa că fiţi, vă rog, amabili şi demaraţi imediat cercetările.

Toată noaptea şi a doua zi au scotocit oraşul şi satele din jur m căutarea unei maşini Polo neagră.

Nici o urmă.

Apoi, Emmanuel a primit o scrisoare de la Nina, trimisă în ajun din La Cornelie.

I-a adunat în grădină toate hainele ei, cărţile, casetele audio şi video, până şi periuţele de dinţi şi le-a dat foc. O mare vâlvătaie, dar fără nici un motiv de bucurie.

Femeia păstrase cârdul, dar nici o tranzacţie nu fusese încă făcută. În ziua dispariţiei făcuse cumpărături din supermarketul frecventat de obicei, pe urmă nimic. Ce a cumpărat? Emmanuel a întrebat casieriţele, dar ele nu-şi mai aminteau.

Telefonul îi era deconectat 24 de ore din 24. Imposibil să o poţi suna.

Ştia de multă vreme că va pleca? Pentru cine? De ce?

Emmanuel a contactat până la urmă doi detectivi particulari. „Voi plăti oricât este nevoie, doar să mi-o găsiţi. Vie, dacă se poate."

I-a cerut ^fiecăruia să se posteze în faţa caselor lui Étienne Beaulieu şi Adrien Bobin. Dar nici urmă de Nina, la Lyon şi la Paris, Deocamdată.

Pentru că pasărea nu are aripi prea mari. Va apărea cu siguranţă sau va comite vreo greşeală. Se va întoarce cu coada între picioare şi îl va implora să o ierte. Şi atunci, nu o va mai lăsa din mână.

A citit de o mie de ori scrisoarea Ninei, încât o cunoştea pe dinafară.

Adrien, Emmanuel, Étienne,

Plec. M-am hotărât cu bună-ştiinţă să plec, fără să mă oblige nimeni.

Cei doi prieteni ai mei, mi-aţi înseninat copilăria. Am avut-o minunată datorită vouă.

Am fost atât de fericită să vă întâlnesc. ~~Şi~~ cât am suferit să vă pierd.

Dar se pare că aşa-i viaţa.

Soţule, îţi doresc tot binele din lume cu cineva care să te merite. Eu nu sunt bună nici pentru tine, ~~niri~~—pentru mine, nici pentru nimeni.

Vă îmbrăţişez pe toţi trei.

Nina

Emmanuel s-a gândit la început la un subterfugiu: ea se adresa în acelaşi timp celor trei pentru a-i dezvinovăţi. Dar s-a resemnat repede,^ pentru că Marie-Laure i-a confirmat că şi Étienne primise scrisoarea. Postată în acelaşi loc, Strada Libertăţii, în aceeaşi zi ca şi scrisoarea pentru el, înainte de ora 16.30, când se ridică zilnic corespondenţa.

A încercat să-l sune pe Adrien ca să afle dacă şi el se află în aceeaşi situaţie, dar nu i-a răspuns.

Emmanuel s-a dus la Jandarmerie ca să anunţe un abandon de familie şi a depus o cerere de divorţ prin împuternicirea unui avocat: aşa este procedura obişnuită când unul din cei doi soţi dispare de bunăvoie, fără să lase vreo adresă. Nici nu se pune problema ca ea să capete vreun sfanţ din averea familiei
Damamme. A fost înştiinţat că ar putea cere o prestaţie compensatorie, chiar dacă sunt uniţi sub regimul separării bunurilor. Dacă va fi cazul, va face tot ce-i stă în putinţă ca ea să nu primească nimic.

Singurul lucru care-i poate face bine lui Emmanuel este să şi-o închipuie pe Nina crăpând de foame pe undeva.

Dar este ceva şi mai rău de atât: să şi-o imagineze în braţele altui bărbat. Emmanuel nu ar fi crezut niciodată că ar fi posibil să sufere atât. O durere de moarte. De când a plecat, este sub un tratament cu antidepresive. Medicul nu i-a dat de ales. Abia dacă mai vedea ceva. Nu mai mânca şi nu

mai dormea decât în reprize. Când se trezea, o căuta în pat. De atunci, dormea pe canapeaua din salon.

Şi-a anunţat părinţii şi i-a smuls mamei promisiunea că îi va telefona imediat dacă Nina îi va căuta. Gândindu-se în acelaşi timp că, dacă Nina îi va cere ajutorul, ea nu va spune nimic nimănui.

Louise este aşezată lângă Marie-Laure la bucătărie. Beau împreună un ceai, pierdute în gânduri. Valentin şi Marie-Castille tocmai au plecat la Lyon, iar Paul-Emile, Pauline şi cei doi copii la Geneva.

Iată că acum casa este goală. Ca în fiecare an, toţi pleacă spre vieţile lor. De această dată, Étienne nu se mai întoarce. La melancolia şi tristeţea zilelor de după sărbători se adaugă groaza la gândul că se poate întâmpla tot ce-i mai rău.

, Ca de fiecare dată când este ceva legat de Étienne, Marc se retrage în garaj, acolo unde şi-a instalat un atelier de bricolaj. A găsit câteva fleacuri de reparat.

„Măcar de-ar putea să-l facă bine şi pe fiul nostru", se gândeşte Marie-Laure.

Ea nu şi-a dat seama, nu a văzut nimic nelalocul lui, nu a priceput ce se întâmplă. Se gândea doar că Étienne era obosit. Apoi, în această perioadă a anului, toţi avem o mină proastă. Ieşim puţin, mâncăm exagerat, consumăm mult alcool şi facem lucruri în exces. Bucuroasă că şi-a văzut copiii şi nepoţii adunaţi acasă, nu a băgat de seamă cum arăta băiatul ei.

„Băiatul meu", se gândeşte.

Copiii noştri rămân mici în sufletele mamelor. Sunt ditamai oamenii şi totuşi îi vedem mici. Ne gândim la ei de parcă tocmai s-au născut. Femeia se vede iarăşi cum îl îmbrăţişa cu o seară în urmă, aproape în joacă. *Noapte bună, dragul meu. Pe mâine.*

Étienne ştia că nu-şi va mai vedea mama, dar îmbrăţişarea nu a fost veşnică. Două sărutări pe obraz şi la culcare.

- Şi tu chiar nu ştii unde s-au dus? o întreabă din nou Marie-Laure pe Louise.

- Nu. Ştiu că Etienne îşi dorea să vadă lumină şi soare. Şi de aici îmi închipui că se îndreaptă spre mare.

- Poate că sunt la Saint-Raphaël. Toţi trei.

- Se poate.

- Lui Étienne îi place tare mult la Saint- Raphaël... Crezi că ne va suna? Ne va trimite veşti despre el?

- Da. Cu siguranţă.

Louise pune mâna peste cea a mamei.

- Eşti sigură că nu va suferi?

- Da, sunt sigură, mamă.

Marie-Laure îşi priveşte lacrimile curgându-i în ceaşcă. Pe urmă îşi priveşte fata, atât de frumoasă şi totuşi, singură. Oare este fericită? Studii strălucitoare, muncă multă şi o singurătate ce pare că şi-a ales-o. Şi-a asumat- o..., cum se spune mai nou.

- De ce nu te-ai căsătorit cu Adrien?

Louise nu se aştepta ca mama să-i amintească acest subiect sensibil. Nu l-au discutat niciodată. Toată lumea pare să cunoască povestea lor, că trăieşte cu Adrien de când era o fetiţă de nouă ani, dar nimeni nu deschide subiectul în prezenţa ei. Trebuie spus că la cea mai mică aluzie la subiect, femeia se închide în sine.

- Din cauza fratelui tău? insistă Marie- Laure.

- Nu. Eu nu am vrut.

- De ce?

- Din cauza ei.

- A cui, mai exact?

- A lui Adrien.

*

Prima dată când o văd este în curtea noii şcoli. Din instinct ştiu că

nu se află acolo din întâmplare. Simt că o face intenționat să se fixeze acolo, în drumul meu, ca o floare.

Ține un puc în mână. Tocmai a terminat de jucat șotron, este transpirată, suntem în septembrie, este cald, câteva fire blonde de păr îi sunt lipite pe față. De altfel, ele nu mai sunt blonde, ci aproape albe. Decolorate de vară. Așa îmi apare în fața ochilor: o școlăriță cu păr de argint. Se înroșește când mă vede.

Se numește Louise, are nouă. ani. Cu toate acestea, Louise este orice, numai nu o fetiță.

Este sora noului meu prieten.

Cei doi seamănă între ei. Și totuși, fiecare poartă în priviri un lucru diferit El pare un rătăcitor, ea o ființă împlinită.

Nimeni, niciodată, nu m-a privit ca Louise. Și mai știu, în momentul când scriu aceste cuvinte, că nimeni nu mă va privi așa cum a făcut-o ea. Privirea aceasta este o șansă: a mea.

Ea își dă seama cum sunt, în ciuda aparențelor.

Fratele ei ne-o prezintă: Soră-mea!

Ne spune: Salut! Mă prezint la rândul meu și simt că deja nu mă crede. O anume neîncredere în modul cum mă privește insistent, în accentul pus pe prenumele meu. O simt. Imediat. Nu încap momente de așteptare între noi.

Louise este mătase. Ceva prețios. Dar Louise este și metal, și porțelan. Aliaj de finețe și forță. Este indestructibilă, blândă și delicată.

O revăd adesea în curte, miercurea la fratele ei, în timpul vacanțelor. Face parte din viața mea. Stă adesea ca păpușile decorative pe care le pui pe canapele. Louișe este și dantelă. Tăcută, cu nasul într-o carte. Îi place să învețe. Așa-i firea ei. Preferă să descopere.

Când îmi simte prezența într-o cameră, ridică ușor capul și îmi zâmbește fără a coborî privirea, iar obrajii îi roșesc tot timpul. Pe urmă își reia lectura fără ca zâmbetul să i se șteargă de pe buze. Pare că eu sunt soarele lui Louise, iar când cineva te vede ca pe un astru, cauți să te apropii de respectiva persoană. Să rămâneți cât mai apropiați.

Dar este un zid între ea și mine ce mă împiedică de-a lungul anilor ~~să i simt~~ căldura: noi trei. Cei doi prieteni ai mei și cu mine suntem mereu nedespărțiți. Toată atenția noastră este către trioul nostru. Nu avem ~~alte~~ perspective, foqnăm un bloc.

Într-o vară, am plecat cu toții împreună. Louise, lungită ~~sub~~ umbrelă, îmi surâde adesea. Frumusețea ei mă tulbură. Numai că eu^sunt ocupată să ascund de ceilalți fata din mine. În tot ceea ce fac, în gesturi și în voce, ~~mă prefac că sunt băiat Dar~~ fără îndoială că vocea mea nu va după mult și se va înmuia.

în anul acela împlinesc paisprezece ani și nu mă mai gândesc decât la un singur lucru: mărul lui Adam. Când va apărea? încă nu este proeminent, dar până când? Mă bărbieresc, pentru că barba îmi crește, până la urmă. în timp ce, paradoxal, mă tem de ea ca de un lucru groaznic. De ce mi-a fost așa de rușine de cea care sunt? De ce obsesia mea este să o ascund? Privind în urmă, mă gândesc că, fără cei doi prieteni ai mei, teama mea m-ar ~~fi împins la~~ sinucidere.

~~Și~~ că, fără Louise, n-aș fi cunoscut iubirea unui îndrăgostit.

~~în timpul acestei luni~~ de vacanță, într-o dimineață, când mă trezesc, o văd pe Louise așezată pe un fotoliu-balansoar în camera mea. Este o

frumoasă apariție.

Casa este goală. Toată lumea a plecat la plajă, cu excepția noastră. Pentru prima dată suntem singuri.

- Mă iubești?

Prima întrebare adresată ei. Pentru că reușesc să accept că cineva m-ar putea iubi.

- Da, încă de când eram o fetiță.

- Și acum ești la fel de mică.

- Nu, am treisprezece ani. Ai sărutat vreodată o fată?

- Pe gură? Nu. Nu am sărutat niciodată pe nimeni.

- Ai făcut deja dragoste?

întrebarea ei mă șochează.

- Păi, nu. Fiindcă nu am sărutat niciodată pe nimeni.

- Vrei să încercăm? i-a cerut.

- Să facem dragoste?

- Nu, să ne sărutăm.

îi răspund că da. Se strecoară sub cearșaf lângă mine, dar nu lipită de corpul meu.

- Simți cât de tare bate?

în clipa aceea, ~~îmi ia~~ mâna și o pune pe sân.

îi simt bătăile inimii. Corpul îi este cald.

Se dezbracă fără falsă pudoare. îmi oferă nuditatea, în timp ce-i simt rochia. Nu pot să fac dragoste, să o strâng în brațe. Suntem prea tineri, stângaci, înspăimântați. ^ Trebuie să respectăm o anumită distanță. îi parcurg cu privirea întreg corpul Este frumoasă. O doresc. Îmi permit să o ating cu vârful degetelor, să mi-o întipăresc în minte. Ea închide ochii, tremură, geme, se curbează. Am încă rochia în cealaltă mână, o strâng puternic, mă agăț de această bucată de pânză ca de o coardă, ca ~~să nu cad în abisul~~ provocat de frică.

După ~~un~~ moment lung, de parcă am fi parcurs un imens hol, Louise

spune:

- ——Mă mângâi adesea gândindu-mâ la tine, vrei ~~să~~ —vezi cum?

~~Sunt~~ din nou şocat Cum de poate o fată timidă să fie atât de îndrăzneaţă şi, mai ales, să aifyă atâta încredere în mine?

îi răspund că vreau.

~~Se~~ întinde pe burtă, întoarce capul spre mine şi mă priveşte. —~~Nu~~ —mi-a fost dat niciodată sâ văd pe cineva atât de frumos.

Pun rochia ei lângă mine. Ca şi cum aş fi întins-o pe mine. Mă dezbrac la rândul meu, iau mâna lui Louise. —~~Nu ne~~ scăpăm din priviri. Ea mă împacă şi ne împacă pe cei doi din mine. Nu mai ştiu. Mă simt aşa devine că nu mai ştiu cine sunt Louise este îndrăgostită, dar pe cine iubeşte oare? Pe cine din mine doreşte ea?

~~Sunt~~ —~~uimită~~ —de simţirile mele pentru că nu am din acestea. Preferinţele mele sexuale, aşa cum sunt numite, nu se trezesc. Cum sunt o fată, ar trebui sâ-i iubesc pe băieţi. Aşa ar fi în firea lucrurilor. Dar nimic ~~nu~~ —este raţional. Nici o poveste de dragoste —~~nu~~ —este. Iar Louise mă bulversează. Mă face ~~să~~ ejaculez.

Adormim împreună.

Când mă trezesc, mi-a luat ~~sexul în~~ mână. ~~O~~ împing:

- Nu, nu mă atinge acolo, nu-i al meu.

*

Noaptea trecută, când să plec, Louise îmi spune:

- Cum tu mergi cu fratele meu să-i fii alături până la moarte, mi-ar plăcea să profiţi puţin pentru a-l omorî pe Adrien o dată pentru totdeauna.

- Este prea violent ce-mi spui, Louise.

- Viaţa este violentă, nu eu.

Louise a devenit medic chirurg din cauza mea. Mă corectează mereu când folosesc aceste cuvinte:

7 Nu din cauza, ci datorită ţie.

încearcă să mă convingă să trec mai întâi printr-o etapă de tranziţie hormonală, abia pe urmă chirurgicală.

Să devin ceea ce sunt.

Tot evit, de ani de zile.

Să evit, să resping, să las pentru mai târziu, să mint, să inventez. Cunosc pe dinafară toate subterfugiile. Mi-e frică.

Ştiu că sunt o femeie, trăieşte în mine. Louise nu a vrut niciodată să trăiască alături de mine din cauza ei. Spune că îi mint pe toţi, începând chiar cu mine. Că mă va iubi la fel şi când voi avea ţâţe şi pisicuţă.

Când foloseşte un asemenea vocabular, mă închid în mine. Nu suport vulgaritatea. Şi ea ştie acest lucru şi totuşi se foloseşte de astfel ae cuvinte ca să mă provoace. A încercat orice.

Nu m-am înţeles niciodată cu propriul meu corp, dar nu am reuşit niciodată să rup pisica în două. Resping tranziţia aceasta aflată astăzi la îndemâna oamenilor ca mine, despre care se vorbeşte în mass-media. Louise a încercat să mă ducă de sute de ^ori de mână ca să fac demersurile necesare. în zadar.

M-a dus la psihologi, la endocrinologi, dar nu reuşesc să vorbesc, să iau o decizie. Se enervează când îi amintesc de doctorul unde am fost la şase ani sau de Py.

- Este trecut, acum trebuie să mergi înainte.

Poate chiar să se enerveze până îi dau
lacrimile. Odată, aflată la capătul

puterilor, m-a lovit, spunându-mi că îl ura pe Adrién, că voia să-l vadă murind. M-a tratat ca pe o fiinţă laşă.

A fost cea mai mare ceartă a noastră. Nu neam mai văzut timp de unsprezece luni.

*

Este ora 20. Nina, Étienne şi cu mine suntem aşezaţi cu toţii în poziţia lotusului pe patul cel mare. Am găsit o pensiune în Savone, pe lângă Genova, în nordul Italiei. Suntem rupţi de oboseală.

Am pus un platou în faţa noastră, un sos proaspăt *pesto*[n] pe nişte tartine cu pâine şi să degustăm un vin alb, totul cumpărat în grabă. Étienne ţinea neapărat să dormim în aceeaşi cameră. Proprietarul pensiunii nu a spus nimic când ne-a văzut că ne instalăm toţi trei. Am bătut cu toţii palma: eu în patul de o persoană, iar ei doi în cel dublu.

Nina a făcut deja un duş. Poartă o pijama urâtă din bumbac roz. Étienne a râs de ea când a ieşit din baie:

- La naiba, ce caraghioasă este chestia asta! Zic că-i un cadou târnpit de Crăciun.

Am râs ca în vremurile de altădată, când eram puşti, dormeam la Pierre Beau şi ne iubeam.

Nina i-a răspuns lui Étienne că trăia singură de atât de mult timp încât a ajuns să doarmă dezbrăcată, dar acolo nu se va despuia în faţa noastră.

- Mâine îţi vom cumpăra nişte ţoale... şi cartele preplătite, spune Etienne. Trebuie să-l sun pe Valentin.

- Iar eu pe iubitul meu, adaugă Nina.

- Dacă ai un iubit, arde pijamaua. Şi ce are ăsta în plus?

- Este un bărbat normal,

amabil. în plus, este frumos.

- Ce ştii despre el?

„ Nu m-am putut abţine să nu intervin. Étienne şi Nina mă întreabă din priviri.

~ De ce? Ai ceva să ne spui?

"Nu

Nina îşi schimbă tonul vocii.

- Minţi. Ştiu când minţi. în fine, acum ştiu. Am citit *Blanc d'Espagne.*

- Ai ceva de spus legat de Romáin? insistă femeia.

- întreabă-l de ce a plecat de la Marnes-la- Coquette.

Ea se fâstâceşte, neînţelegând unde vreau să ajung.

- Cum de ştii că lucra la Marnes?

- Iată că ştiu.

- De fapt, eşti un monstru. Vrei să-mi distrugi viaţa, aşa-i?

- Deloc.

- Nu? Atunci de ce faci astfel de aluzii?

- Pentru că am auzit şi eu nişte lucruri.

- Ce anume?

- Că a fost dat afară din şcoala aia pentru că ar fi avut nişte probleme cu o elevă. Şi că a fost scos basma curată într-un fel sau altul.

- Cine ţi-a spus?

- Un coleg ziarist.

- *~~Şi ţi-a spus cam aşa?~~ Auzi, noul director de la Şcoala Gimnazială Pereç a avut nişte probleme cu o elevă...*

- Nu chiar. Eu l-am întrebat despre director. Vocea devine ridicată. Văd în privirea ei că m-ar ucide. Că nimic nu va mai fi ca înainte.

- De ce te-ai interesat de el?

- Pentru că te-am văzut intrând noaptea în casa lui.

- M-ai urmărit?
- Da.
- Psihopatule!
Étienne încearcă să calmeze discuţia.
- Ei, ei, ei, ei, uşurel prieteni.
- Sună-l, îi spun. În felul acesta, îţi va explica ce s-a întâmplat... Şi vei fi şi tu cu inima împăcată.
- Cu inima împăcată? Te interesează cu cine mă cuplez eu? Cine dintre noi doi are inima împăcată?
„ – Gata, aţi terminat? temperează lucrurile Étienne. Ne uităm şi noi la un serial?
- La care? întreabă Nina.^
- *Breaking Bad,* propune Étienne.
- Nu l-am văzut niciodată.
- Nici eu, îi spun.
- Sunteţi nişte rataţi... E un serial genial.
, După ce a înghiţit o tonă de medicamente, Étienne dispare în baie. Nina şi cu mine ne privim îndelung. Ne-am iubit atât de mult!
- Nu ţi-am cerut niciodată iertare pentru ce ţi-am făcut la Paris, la Theâtre... Comportamentul meu a fost mizerabil, inadmisibil.
- Nici eu nu ţi-am cerut vreodată scuze că nu am văzut-o pe fata din tine. Credeam că te cunosc... Mă gandeam la tine ca la un frate, dar tu erai o soră tăcută. O fată pe care ai redus-o la tăcere.
- Aşa am făcut.
-Mda.
Nina se ridică, se încalţă cu adidaşii fără să se mai lege la şireturi, îşi pune geaca lui Étienne pe umeri şi iese din cameră.
- Mă întorc, îmi spune.

Coboară la parter şi dă peste proprietarii pensiunii, aşezaţi în faţa televizorului. Ei tresară descoperind-o în spatele canapelei. Femeia îşi împreunează mâinile pentru a se scuza pentru deranj şi întinde bărbatului o bancnotă de 20 de euro, ca semn că ar vrea să dea un telefon. Din cauza paranoiei lui Étienne faţă de soţia lui comisar, i-a cerut fiecăruia să nu-şi activeze niciodată telefoanele mobile şi nici să scoată bani de la bancomate.

- Sub nici un pretext... Altfel, sunt mort..., a făcut o ironie.

- Păstraţi-vă banii! îi răspunde femeia Ninei, într-o franceză impecabilă.

Cei doi soţi îi arată cu un acelaşi gest telefonul fix din micuţul salon de lângă bucătărie. Nina formează numărul lui Romáin, în timp ce domnul, cu telecomanda în mână, dă sonorul mai tare.

Romáin răspunde imediat. Ce ar trebui să-i spună? Să-i vorbească despre povestea aceea întunecată pentru a avea inima împăcată? Se simte bine cu Romáin. Nu are nevoie să afle mai mult. Doar pentru că cineva i-a trezit puţin îndoielile când nu mai credea că va fi cazul.

~ Eu sunt, îi spune.

- Ce faci? Unde eşti?

- în Italia...

Sos originar din Genova, fabricat din usturoi zdrobit, seminţe de pin, sare grunjoasă, frunze de busuioc şi brânză, amestecate cu ulei de măsline

Două luni fără să ştie unde se află. Emmanuel a căutat-o pe Nina peste tot. Până şi în şanţurile domeniului familial, în paturile şi în dulapurile din casă.

Gata să înnebunească.

A luat la rând toate drumurile de ţară din zonă. Zi şi noapte. A bătut la toate porţile, la întâmplare, arătându-le oamenilor fotografia: nimeni nu a văzut-o. A plătit ca *Le Journal de Saone-et-Loire* şă-i ^publice pprtretul, cu explicaţia: DISPĂRUTĂ DE ACASĂ.

Ceea ce este o minciună. Nina le-a trimis scrisori lui Adrién, Étienne şi Emmanuel, ca să le precizeze foarte clar că plecarea era alegerea proprie.

Cei doi detectivi angajaţi de Emmanuel sunt siguri că femeia nu s-a dus la nici unul dintre cei doi prieteni.

La Adrién Bobin, nici urmă de Nina. Nici în apartament,jaici în anturajul lui. Acelaşi lucru şi la Lyon. Étienne Beaulieu trăieşte singur şi să întâlneşte cu puţină lume în afara orelor de lucru: doar cu unii colegi, la petreceri de o seară.

Cine a mai rămas? Cine să o fi primit?

Într-un final, Emmanuel s-a gândit la mama Ninei. Nu ştie mare lucru despre ea. Doar că se numeşte Marion Beau şi că s-a născut pe 3 iulie 1958, în La Cornelie. „Cu ceea ce ştiu, aş putea eventual să dau de ea... Pe baza numărului de asigurat de sănătate", i-a spus cu câteva săptămâni în urmă unul dintre cei doi detectivi.

Cu inima gata să-i iasă din piept, Emmanuel descoperă adresa pe care tocmai a primit-o pe SMS:

Am găsit-o: Mavion Beau, Fundătura Viîain nr. 3, 14640 Auberviile.

Emmanuel verifică imediat pe o hartă rutieră: mama Ninei trăieşte în Normandia. într-un orăşel de la Deauviile. Cunoaşte bine staţiunea balneară pentru că a fost de mai multe ori acolo, în vacanţe.

Soseşte şi un al doilea SMS din parte detectivului:

Vreţi să mă duc după ea?

Nu.

Emmanuel iese din birou şi îşi avertizează colaboratorii că va lipsi.

- Dar... conferinţa telefonică şi întâlnirile dumneavoastră de...

- Descurcaţi-vă! le-o taie scurt.

Niciodată nu a fost nepoliticos cu ei. Dar de la plecarea Ninei îşi pierde cumpătul. Nimeni nu-l mai recunoaşte. Priveşte mereu în gol. Unii şoptesc pe la spatele lui: *o s-o sfârşească rău!*

Cinci sute de kilometri făcuţi în goană, cu pedala acceleraţiei până la fund. Se opreşte de două ori ca să facă plinul, să bea o cafea şi să mănânce un baton de ciocolată.

Când ajunge la adresa indicată, descoperă cam douăzeci de case înlănţuite, din prefabricate. Este aproape miezul nopţii. Strada este pustie. Câteva becuri aruncă o lumină palidă pe asfaltul înmuiat şi pe locuinţele sociale. O ploaie mocănească, îngheţată, cade pe parbrizul maşinii sale. „Aici, chiar şi în timpul verii, este frig", se gândeşte.

La numărul 3, în spatele unei draperii din plastic, un televizor mare lumina zona. Marion nu pare să

doarmă. Măcar să fie Nina aici. îi va deschide poarta în câteva minute? Dacă o va vedea în faţa ochilor, o va plesni. O simte în degete. Nu o va lăsa nici să vorbească, nici să se scuze. O va târî de păr. Soţia lui va urla din răsputeri, se va zbate cât o va ţine el strâns, dar nu-i va mai da drumul niciodată.

Coboară clătinându-se din maşină. Picioarele abia îl mai duc, fără îndoială din cauza obosejii acumulate în ultimele săptămâni. încă mai ia medicamente antidepresive, altfel şi-ar zbura creierii imediat. Dar, înainte de a-şi lua viaţa, nu mai are decât o singură obsesie: să o ia pe Nina cu el„Nu va pleca singur.

împinge o poartă măcinată de timp, cu o broască ce pare să nu mai fi fost niciodată închisă de multă vreme. Sună. Aşteaptă un minut. O femeie cu ochii lipiţi de somn îi deschide uşa: părea abia trezită.

- Sunteţi Marion?

Nici un răspuns. Gazda se întreabă ce caută un tânăr atât de frumos, din înalta clasă, îmbrăcat la patru ace, pe covoraşul uzat din faţa uşii ei, la miezul nopţii. Aruncă o privire şi spre maşina sport parcată sub un felinar, chiar în spatele lui. Este vreo emisiune cu o cameră ascunsă? Patrick Sabatier şi echipa lui ajung câteodată la oameni simpli ca ea ca să le aducă surprize şi cadouri. Cum se numeşte oare emisiunea aceea? Dar deja nu mai este la televizor.

- Nina este aici? întreabă, până la urmă, frumuşelul.

întrebarea o surprinde aşa de tare încât Marion Beau abia reuşeşte să articuleze:

- Care... Nina?

- Fata dumneavoastră.

Nu i s-a mai vorbit niciodată de *ea* în termenii aceştia: *fata*

dumneavoastră.

Atunci când a lăsat-o bătrânului să o crească, fata abia se născuse.

Atunci când se gândeşte la Nina, îi spune doar *ea,* ca să o ţină la distanţă. Niciodată *fata mea.* Pentru că nu are nimic, nu-i aparţine nimic.

A fost deposedată de fată cu multă vreme în urmă.

Atunci când este întrebată dacă are copii, răspunde că nu. în felul acesta, nu i se mai adresează alte întrebări. în orice caz, nu interesează pe nimeni persoana ei. Iar întrebări nu i se pun niciodată.

- Pot să intru?

Marion ezită câteva secunde. Pe urmă îşi aminteşte că are curăţenie în casă, că a adunat lucrurile toată după-amiaza, a dat cu mopul şi a şters praful. Aşa că îi face un semn din cap:

- Intraţi!

Miros de tutun.

Televizorul ocupă întreaga cameră. Canapea din piele ecologică de culoare gri, situată chiar în faţă, o masă joasă şi, în capăt, bucătăria unde tronează cuptorul cu microunde.

- Sunt soţul fetei dumneavoastră, spune Emmanuel cu un ton trist, luând loc pe canapea.

închide ochii. A înţeles doar dintr-o privire aruncată în cameră că Nina nu a pus niciodată piciorul aici. Se simte obosit. Ar vrea să nu se mai mişte. Şi-a dat seama că a parcurs mai bine de cinci sute de kilometri degeaba. Doar ca să ajungă în faţa acestei doamne despre care Nina îi spusese că era slabă şi vulgară. Acum nu mai este slabă, ci grasă, umflată şi pare deprimată în papucii ei uzaţi.

- A, da? Nu ştiam că s-a măritat, spune Marion în timp ce-şi pune o vestă. Vreţi să beţi ceva?

- Doar dacă beţi cu mine.

Marion zâmbeşte. Deschide uşa unui dulap din bucătărie unde sunt puse de-a valma

sticle de sirop Teisseire, lichior de anason, vin de Porto şi *Suze*[se].

- Dacă doriţi, am vin Muscat în frigider.

r Da, este bine Muscat.

Îl serveşte pe Emmanuel şi îşi toarnă şi sieşi puţin vin.

- De unde veniţi?
- Din La Cornelie.
- Ah... Este ciudat să auzi pe cineva de acolo vorbind.
- Trăiţi singură?
- Da... Şi de ce o căutaţi?

Nu a putut pronunţa nici *Nina,* nici *fata mea*.

- Pentru că a dispărut.
- în ce sens a dispărut?
- **A plecat, deodată, de-acasă.**
- **De ce a făcut-o?**
- **Asta încerc şi eu să înţeleg.**

Eminanuel îşi bea paharul până la fund.

- **Aş mai vrea puţin din Muscatul dumneavoastră.**

Marion îl serveşte imediat şi îşi toamă în treacăt şi în propriul pahar. Aproape îl umple. Ea nu i-a propus, dar Emmanuel s-a hotărât să doarmă pe canapea. Nu mai are nici curajul şi nici puterea să caute un hotel la această oră, în acest colţ de lume. Marion, aşezată în faţa lui pe un scaun, îl observă în timp ce soarbe din pahar. El a ştiut să atingă punctul slab. Aşa mamă, aşa fiică. Femeia aproape că a terminat de băut şi cel de-al doilea pahar.

- **Uitaţi, ce naşte din pisică şoareci mănâncă... Şi eu am plecat de acasă.**
- **Fata dumneavoastră v-a mai dat veşti de curând?**
- **Nu, îi răspunde ca şi cum ar fi regretat.**

Pare sinceră.

Unde poate fi, după părerea

dumneavoastră? o întreabă cu puterea disperării.

Marion îl priveşte ca pe un nebun. Sau ca şi cum el ar fi abordat persoana nepotrivită. Oare nu ştie că a abandonat-o când fetiţa avea doar două luni?

De fapt, nu chiar a abandonat-o. I-a *încredinţat-o* bătrânului. Şi când a vrut să şi-o recupereze era deja prea târziu. Timpul trecuse. Mergea şi vorbea ca o păpuşă stricată, care crescuse prea repede.

S-a întors de două ori să o vadă, a îmbrăţişat-o pe micuţa necunoscută, nu a simţit nimic pentru ea. Copila aparţinea bătrânului şi, încredinţându-i-o, Marion a realizat că o pierduse.

Până la urmă, ce-ar fi putut face mai mult? Fetidei îi mergea mult mai bine unde era.

Tânărul străin, care şi-a turnat cel de-al treilea pahar de băutură, ştie că ea nu a văzut- o niciodată ca adultă?

Ultima dată a fost în ziua înmormântării bătrânului.

Marion simte că alcoolul îi încălzeşte sângele. Aşa i se întâmplă mereu. I se dezleagă limba, are chef să-şi descarce sufletul.

- Pe vremuri, eram o fată ca toate celelalte. Drăguţă şi veselă. Râdeam tot timpul. Eram o elevă silitoare... Nu trebuie să te iei după ce vezi acum. Vorbeam frumos, aveam note bune. Dar mama s-a îmbolnăvit. Luni întregi am implorat-o să se ducă la spital, dar bătrânul nu a vrut niciodată să o lase,.. Mama spunea: „Nu, nu, nu-ţi face griji, va trece". Tata nu voia să o lase să iasă din casă, să plece, să se ducă la spital. Voia să o păstreze doar pentru el, iar soţia lui să se îngrijească în patul

său, acasă. Chema medicul de familie care habar n-avea, îi dădea medicamente greşite. Iar eu îmi imploram părinţii... îi spuneam bătrânului: „Du-o pe mami la spital, să o îngrijească medicii". Dar era încăpăţânat ca un catâr. Dacă aş lua-o de la capăt, aş duce-o eu... A durat un an. Când s-a hotărât, a fost prea târziu. A murit la spital. Chiar când a ajuns. Nici măcar nu a avut timp să-şi desfacă valiza... După ce am pierdut-o pe mama, am luat-o razna. Vestea m-a... ucis. Am făcut toate prostiile. Mi-am trăit viaţa, am şi fugit de acasă. Am devenit insuportabilă. Chiar aşa mă descria bătrânul: insuportabilă. Oamenii, vecinii spuneau la fel: „Marion este insuportabilă". Toţi îi plângeau de milă bătrânului, „Bietul de el , îl căinau. Bietul dobitoc asta a fost.

7 Cine este tatăl Ninei?

îşi aprinde o ţigară. Una maronie, care pute rău.^

- încerc să mă opresc..., dar nu reuşesc... Mai vreţi un pahar?

- Desigur.

- Taică-său?... A plecat departe. Am rămas singură. V-am spus că mi-am trăit viaţa... Dar nu m sens bun, în cel rău.

- De ce nu aţi păstrat-o pe Nina cu dumneavoastră?

- Nu puteam. Eram incapabilă. Pot să vă cer o favoare?

-Da.

- Aveţi numărul de telefon al... Ninei?

-Da.

- Mi-l puteţi da?

- Îl are tot timpul închis. Nu vă ajută cu nimic.

- Doar ca să am ceva ce-i aparţine. Fie şi numai cifre.

Emmanuel se întinde în pat.

- Pot dormi puţin?

- Da.

Femeia îşi stinge ţigara. Se uită la bărbatul întins pe canapeaua cumpărată în zece rate fără dobândă, de la *Conforama,* când l-a părăsit pe Arthus. O bătea prea tare în ultimul timp. Din cauza palmelor primite, a şters-o de la el până la urmă.

Ca Nina. De ce o fi fugit? Soţul ei pare amabil, totuşi.

Dar oare există soţi drăguţi?

„Acum", se gândeşte Marion, „sunt liniştită. Hrănesc pisicile maidaneze din cartier, vara îmi ud muşcatele, muncesc cu jumătate de normă la o cantină, primesc şi un mic ajutor social. Nu trăiesc pe picior mare, dar trăiesc, totuşi. Şi nimeni nu mă mai calcă pe nervi. Nu mai vreau să aud de bărbaţi, nici în patul meu şi nici în bucătărie. Mi-a trecut vremea...

Dar ea de ce o fi plecat?"

*

Este ora cinci dimineaţă. O trezeşte lătratul unui câine.

în ultimele luni a învăţat să-i recunoască. Să~i deosebească pe unii de alţii. Paprika a lătrat acum, un prepelicar încrucişat cu un cocker. Are vocea dogită a unuia care a hămăit prea mult. Femeia a aruncat o privire către deşteptător: de ce latră aşa devreme? Au auzit ceva sau pe cineva? De obicei, câinii încep să se agite mai târziu, când vine Lili, apoi angajaţii şi voluntarii.

Instinctul de frică se activează: a venit *el* şi câinii îl simt.

Este ceva mai puternic decât ea: mâinile, muşchii, stomacul, totul se contractă, se strânge, se blochează. încremenită de groază, rămâne multă vreme lungită, cu ochii deschişi, scrutând plafonul, cu simţurile ascuţite, căutând cel mai mic zgomot neobişnuit. Până la urmă, aude *pe*

cineva **încercând clanţa porţii de la intrare.**

Nina se ridică cu greu, este ora 5.35. Nu aprinde lumina, face totul pe întuneric, s-a învăţat să nu aprindă niciodată plafoniera. Să trăiască în întuneric.

Se duce cu greu până la fereastra mică din toaletă, urcă pe vasul de WC, trage perdeaua. Nici o fiinţă pe drum. Picioarele îitremură aşa de tare că simte că se prăbuşeşte. îşi încălzeşte apă, un ceai o va calma.

Mai creşte puţin temperatura de la termostatul caloriferului, îşi pune ceva pe umeri. Se ridică din nou pe vasul WC-ului şi urmăreşte mult timp orice mişcare, scrutează întunericul, toate cuştile sunt cufundate în întuneric. Probabil că Paprika a simţit un animal, o vulpe sau un şoarece,

Lili avea dreptate. La început, te emoţionează să vezi animalele în cuşti. Pe urmă, te obişnuieşti. Prima dată ne privesc ca şi cum reprezentăm o şansă de a evada. Sau sunt aşa de răniţi încât se lipesc toată ziua cu spatele de un perete pentru a se feri de frig şi de priviri. Pe urmă, ne văd ca pe cei care-i vor scoate la plimbare sau le va aduce de mâncare.

Animalele ajung de peste tot. Mai ales de pe străzi, din păduri şi din pubele. Săptămâna trecută, cinci au fost luate de la stăpâni din cauza relelor tratamente.

De două luni, Nina doarme alături de ei. Diferenţa dintre ea şi animale este că ea nu aşteaptă pe nimeni care să vină să o ia. Nu vrea decât să fie lăsată în pace. Şi de cum aude un motor de maşină, în loc să se bucure, se ascunde. Dispare în propriul corp. Ştie că Emmanuel o caută peste tot. Simte. Se trezeşte în fiecare noapte

transpirată cu totul pentru că simte mirosul lui în nări. Ca şi cum ar fi în aceeaşi cameră, aplecat deasupra patului ei,

Lili i-a arătat anunţul dispariţiei sale, pe care Emmanuel l-a plătit la ziarul local, împreună cu o fotografie, A descoperit cu groază portretul ei vechi. A scotocit cu siguranţa prin toate lucrurile ei. Căutând o urmă, la fel cum atragi în capcană un animal. Este atât de nebun încât sigur i-a adulmecat şi lenjeria.

Este în stare de orice.

O ştia de multă vreme, dar ca să se îndepărteze de el a fost nevoie să conştientizeze mai mult. Perversitatea soţului a molipsit-o.

Nu se poate abţine uneori să nu se culpabilizeze:

- Era drăguţ când ne-am întâlnit. Din cauza mea a devenit aşa.

Când spune genul acesta de fraze, Lili i-o întoarce cu umor:

- Ţi-aş trage două perechi de palme ca să-ţi aşez ideile la loc.

Singurul lucru de care-i pare rău Ninei este că nu a fost niciodată pe acasă ca să-şi recupereze câteva lucruri: tricoul şi puloverul preferate, cărţile şi cutia cea mică, pentru fotografii. Avea o imagine cu bunicii în ziua nunţii şi mai multe cu Adrién, Louise, Joşephine şi Marie-Laure.

în ziua plecării, totul a mers aşa de repede încât Nina n-a mai avut vreme să se întoarcă. A trebuit să şteargă cu buretele tot trecutul, lăsând totul în urmă. La fel ca cineva care se sinucide într-un accident de maşină şi i se găseşte acasă la el ceaşca de cafea rece şi prăjiturelele de la micul dejun.

Exact aceasta-i trebuia: să nu se mai gândească la nimic.

în ziua când Nina şi Lili s-au

întâlnit, după ce au ieşit din cafeneaua centrului comercial, s-au dus în parcarea unde erau parcate maşinile. S-au privit. Lili a spus:

- Eşti sigură că vrei să te întorci la soţul tău?
- Am de ales?
- Nu ai familie?
- Nu am pe nimeni.
- Nici prieteni.
- Aş putea merge la părinţii lui Étienne... în fine, părinţii unui prieten..., dar soţul meu îi cunoaşte, m-ar găsi în cinci minute.

Lili a încărcat în portbagaj conservele din căruţ, a ridicat capul şi i-a răspuns:

- Eu salvez câini şi pisici. Mi s-a întâmplat câteodată să mă ocup de hamsteri şi de găini... Dar niciodată de o tânără.

Nina a zâmbit pentru prima dată de când Lili a abordat-o la raionul de legume şi fructe.

Peste o jumătate de oră, maşina Polo era ascunsă într-un garaj închis, iar cheia o avea doar Lili. Ninei i se pregătise camera de oaspeţi. Pe urmă, nimic. O linişte abisală.

- Şi acum, ce voi face?
- Vom aştepta, a răspuns Lili. Cât va fi nevoie.

Ca şi cum se afla într-o închisoare, închisă între patru pereţi. Doar că la închisoare ai dreptul o dată pe săptămână la vizite, la vorbitor.

Ca să nu o caute poliţiştii, Lili a sfătuit-o să lase soţului o scrisoare de adio. Nina a redactat-o în trei exemplare. Acelaşi text pentru Emmanuel, Adrién şi Étienne.

Când i-a întins lui Lili cele trei plicuri ca să le pună la Poştă, Nina a avut sentimentul că şi-a aruncat trecutul la gunoi. Nu mai rămânea decât golul prezentului. Să o ia de la zero.

După două săptămâni, timp necesar pentru a amenaja totul, Lili i-a pus la dispoziţie o cameră micuţă situată în interiorul adăpostului de animale, în capăt, ferită de priviri indiscrete. De toate privirile, inclusiv de cele ale angajaţilor.

- în felul acesta, vei avea intimitate. Iar seara nu vei avea decât de traversat strada ca să vii la mine la cină.

Nina locuieşte în douăzeci de metri pătraţi, fără confort. Camera are două ferestre cu spatele la adăpost, ce se deschid spre o zonă de câmp. Doar o fereastră mică de la toaletă dă spre cuşti. în acest studio a trăit multă vreme fondatoarea adăpostului, Annie-Claude Miniau.

- Aici te vei simţi într-adevăr ca acasă. Este un televizor, multe cărţi şi mâncare în frigider.

- Nu am nimic, Lili. Nici un sfanţ ca să-ţi plătesc.

Nina şi-a scos verigheta, safirul şi inelul cu diamante.

- Uite, vinde-le şi voi putea astfel să plătesc cheltuielile pentru o vreme.

- Păstrează-ţi tinichelele, i-a răspuns Lili. Vom vedea mai târziu.

Când mai târziu? Cât timp va trebui să stea ascunsă? Şi-a aranjat bijuteriile într-un sertar.

Când iese să-şi dezmorţească picioarele, îşi pune o bluză cu glugă şi blugi. A slăbit deja zece kilograme. Nu mai simte nevoia să bea ca să reziste şi nici să ia tratamente hormonale care o desfigurau. Doar somnifere, altfel are prea multe coşmaruri. Lili îi cumpără haine şi obiecte de igienă. Ea se duce la cumpărături. De două luni, Nina n-a mai ieşit din adăpost.

- Parcă ai ascunde o clandestină... Sau o criminală de

război.

- Pe pământul acesta nu sunt decât două locuri unde te poţi ascunde: cimitirele şi adăposturile de animale. Nimeni nu caută pe aici. Oamenilor le este prea frică de boli sau să fie muşcaţi.

Locul se află în centrul oraşului La Cornelie, între două clădiri dezafectate. Lili este singura angajată care rămâne toată ziua. Dimineaţa, mai lucrează vreo zece persoane, între orele 9 si 13. Iar vizitatorii care vin aici fără să anunţe m prealabil sunt rari. Cât despre cei veniţi să arunce căţeii sau cutia cu pisici abia fătaţi, stau cu privirea în jos şi o şterg repede, ca nişte hoţi, aşa că nu există nici un risc să spună că au zărit o silueta cu gluga trasă pe ochi rătăcind printre cu^ti... Cine să ştie despre siluetele ce rătăcesc în acest loc?

Trebuie doar să fie atente la cei doi poliţişti locali care aduc animalele găsite în maşinile ridicate de pe domeniul public. Trebuie să se ferească întotdeauna de ei.

începând cu ora 13, când pleacă toată lumea şi când aude ultimul autovehicul plecând din parcare, Nina iese, trece de la o cuşcă la alta, mângâie, vorbeşte. Acum, că o cunosc, animalele se gudură, nu se mai tem: este una de-a lor. Nu fac diferenţa între ea şi ele.

În această lună decembrie a anului 2000, sunt treizeci şi doi de câini şi patruzeci şi nouă de pisici. După ce a trecut pe la toate animalele, se duce la biroul împărţit cu Lili, în zona de primire a adăpostului. Sunt liniştite, vorbesc de toate şi de nimic, ca două vechi prietene. Fac schimb de veşti din lumea lor.

- De ce faci toate acestea pentru mine, Lili?

- De ce nu?

Brand francez de vermut aromatizat cu rădăcinile plantei de gențiană, servit în mod normal ca aperitiv

- Ştiu pe dinafară fragmente din *Blanc d'Espagne,* ne spune Nina.

întinşi pe patul cel mare, unul lângă altul, tocmai am privit două episoade din *Breaking Bad.* Mie mi-a plăcut foarte mult, iar Nina nu mai este aşa de nervoasă.

Sunt acum în patul meu de o persoană. Până la urmă, încă din copilărie, a trebuit să dorm mereu într-un pat dublu. Exact în acest moment şi-a găsit Nina să spună că-mi ştie pe de rost romanul. începe să recite un fragment, în penumbră, vocea mă străpunge.

Când o întreb: „Cum ţi~ar plăcea să te numeşti în romanul meu?[11]', ea îmi răspunde: „Angélique. „ Râde de ea. „Angélique este atât de demodat!" Când îl întreb pe el: „Dar ţie, cum ţi-ar plăcea să-ţi zic?", îmi răspunde: „Kurt. Ca pe Kurt Cobain". Ea nu comentează nimic, se mulţumeşte să zâmbească. Aşa trăieşte Angélique: mulţumindu-se cu orice. lar eu mă hrănesc din asta, din mulţumirea ei permanentă.

Nina se opreşte câteva momente. Ca şi cum ar avea cartea sub ochi, ar întoarce paginile şi ar continua lectura.

Ador să îi privesc cum dansează, merg, se mişcă încoace şi încolo. Sunt oameni pe care ai sta să-i observi toată viaţa. Nu au nimic special, pentru că totul este natural la ei. Din acest motiv sunt diferiţi de ceilalţi. Nici până în ziua de astăzi nu am înţeles de ce

s-au oprit la mine. În ziua când se strigă catalogul la școală, numele noastre începând cu aceeași literă, ei se ating. Din cauza ori datorită hazardului dat ae alfabet, Angélique ne-a luat de mâini. Câte un băiat de fiecare parte.

Ca trei piese de puzzle potrivite, în ordinea corectă. Suntem toţi trei de nedespărţit Angélique miroase bine. îi cunosc mireasma pe dinafară. Un amestec de săpun cu migdale şi lapte folosit pentru igiena bebeluşilor. îl lasă pe hainele pe care i le fur şi i le retumez în final: „ Uite, ai uitat asta la mine."

Când avea unsprezece ani, se dădea cu parfum de vanilie. Aş putea să o mănânc. Formele trupului i se schimbă, liniile se rotunjesc uşor, foarte lent Aş vrea să fiu în locul ei. De fiecare dată când îmi face portretul, sper să descopere fata din mine. Visez să mă vadă. Ca vârful creioanelor sale să-i arate drumul spre mine. Când mă joc cu Angélique, sunt sora ei, fără să o ştie. Dar nu sunt niciodată travestit Nu sunt un băieţel efeminat Doar o fată ratată. Eşuată. Nimerită prost, în corp de băiat

Nina se opreşte din nou. Mă simt incapabilă să mai scot vreun cuvânt. Am scris de multă vreme *Blanc d'Espagne* şi nu am recitit niciodată cartea. Să o descopăr din nou în gura ei^mă dă peste cap. Etienne nu spune nimic. îl aud doar respirând. Se gândeşte oare că Nina va rosti un fragment care să-l pună într-o lumină proastă sau într-o situaţie stânjenitoare?

El, Kurt, este un tip magnific. Are o sclipire în privire, o răutăcire, îi trădează libertatea, limitele. O nonşalanţă fără drept de apel. Nu este genul care să cerşească de la viaţă. Se simte în largul lui peste tot...

- A mai rămas vin? întreabă

Etienne.

Mă ridic, golesc sticla într-un pahar şi i-l întind.

- Mulţumesc.

Nina mă ia de mână când trec pe lângă ea.

- Când am descoperit *Blanc d'Espagne,* am crezut că voi muri de durere că nu am fost în stare să te ghicesc aşa cum eşti în realitate. Pe urmă, am înţeles că, în fond, nu eşti decât un suflet. Că se numeşte Adrien sau Virginie, eşti aceeaşi persoană, sufletul tău nu are gen. Nu ne simţim atraşi de oameni pentru că sunt feţe sau băieţi, ci pentru ceea ce degajă ei.

îi sărut mâna şi mă întorc fără nici un cuvânt în pat, la culcare. Nu mai este nimic de adăugat.

*

Cred că este ora 3 dimineaţa şi nu am somn. îmi tot vin în cap amintiri, este ceva mai puternic decât mine. îi ascult cum respiră, nu am mai dormit alături de ei de la petrecerea de burlăciţă a Ninei. în acea noapte ne-am spus de asemenea adio şi copilăriei noastre. Chiar dacă Nina nu mai recită extrase din romanul meu, am sentimentul că încă le mai aud, ca un ecou imaginar.

Credeam că dorm deja, când Étienne se ridică şi îmi spune:

- Mi-e dor de puştiul meu deja.

Nu-i văd trăsăturile, îi ghicesc doar silueta uriaşă traversând camera.

- Vrei să pleci? îi şoptesc, ca să nu se trezească Nina.

- Unde?

- La Lyon. Vrei să renunţi?

- Nu mai este cale de întors.

- Dacă ar fi să ne luăm după Louise, ar mai fi.

- Termină şi tu cu prostiile.

îl aud deschizând fereastra micuţă de la baie şi aprinzându-şi o ţigară.

- Pe urmă, imaginează-ţi că oasele găsite în lac sunt ale lui Clotilde..., a continuat cu voce joasă. Voi fi frecat la cap. Nu mai vreau să aud de aşa ceva... Nu poţi să ştii cât am fost de uşurat când au scos ruina aceea de maşină de pe fundul lacului.

- Eu credeam că te va stresa.

A lăsat o pauză lungă înainte de a răspunde.

~ Dimpotrivă, este dovada că nu am visat. Nu sunt un nebun, am văzut bine cum nenorocita aia de rablă se scufunda. De câte ori nu m-am întrebat dacă a existat cu adevărat această imagine.

- Crezi că trupul lui Clotilde a stat în maşină în toţi aceşti ani?

- Era capabilă de orice... În orice caz, nu voi şti niciodată.

- De ce spui aşa? Proba ADN va fi concludentă.

- Voi muri înainte de a afla.

- Vei avea grijă de Louise?

-Da.

- Juri?

-Jur.

- Tot mai eşti supărat pe mine?

- De moarte... Te urăsc. Că te-ai folosit de mine, că m-ai forţat.

- înţeleg. M-am comportat ca un nenorocit.

- Şi eu la fel... Cu Nina.

- De ce ai renunţatJa tot? La Paris, la piesele tale de teatru, la tot? îţi mergea atât de bine.

- Am trăit în infern acolo. Revenirea mea în La^ Cornelie m-a salvat.

închide fereastra şi vine să se aşeze

pe patul meu. Am înghețat.

- De ce nu ți-ai tăiat până acum sula?

- La naiba, Étienne, câtă delicatețe...! Cât rafinament!

- Ş ş ş ş t! Vorbește mai încet, o vei trezi pe Nina.

- Iartă-mă... Ştii foarte bine că toate chestiile astea mă fac să mă simt prost. Habar n-am de treburile de;..

- De pederaști? Ăsta-i cuvântul pe care-l cauți? Nu sunt homosexual, Étienne, sunt femeie.

- Ești o gagică îndrăgostită de soră-mea. Deci ești homo.

- N-am chef să vorbesc despre așa ceva cu tine.

- De ce? Voi crăpa curând, măcar să-mi spui totul. Ţi~e frică să-mi povestești, așa-i?

- Exact: mi-e frică.

- Ţi-e frică de ce?

- De fericire, de eliberare, să devin cine sunt. Nu știu cine sunt.

Cinci nominalizări la Premiile Molière pentru *Des enfants en commun,* dar, până la urmă, O *bestie pe lună-l,* piesa lui Richard Kalinoski a adunat tot. Regia: Irina Brook. Uimitoare, magistrală. Adrien nu^ mai văzuse niciodată ceva atât de tulburător. îşi va aminti până la sfârşitul vieţii de interpretarea lui Simon Abkarian şi a Corinnei Jaber. în timp ce ieşea din *Théâtre de VOEuvre,* mâinile încă ii mai tremurau.

Dar este supărat totuşi pe juriu. Ca şi cum profesioniştii din domeniu i-au aruncat piesa la coş. Cade pe gânduri, are un gust amar. *Este mult mai uşor să acorzi toate onorurile genocidului armean decât unei chestiuni interne de familie.*

După ceremonie, nu participă la dineul organizat în onoarea nominalizaţilor. Preferă să se întoarcă pe jos, părăsindu-si restul trupei. Nici măcar nu pretextează o durere de cap, spune doar că toate acestea îl obosesc şi că preferă să plece. Nu are chef să-i felicite pe laureaţi.

Merge singur în Paris, temperatura este agreabilă. încă o vară se apropie pe furiş. Ce-o să facă el în anotimpul cald?

De câteva săptămâni îi este dor numai de Louise. De ce oare gândeşte aşa? Nu i-a fost niciodată dor decât de Louise.

Ce viaţă tristă ai şi tu, bătrâne! Ah, pardon, bătrânico! Bieţii mei bătrâni! Faceţi o pereche pe cinste.

Adrien vorbeşte des la telefon cu Louise. în seara aceasta, femeia voia să vină cu el, să-i fie alături, să-şi pună o rochie drăguţă. El i-a explicat că ar prefera *să întreţină misterul.*

- Nu vreau să se ştie că este cineva în viaţa mea. înţelege-mă, Louise: imaginează-ţi că voi

primi un Premiu Molière. Nimeni nu trebuie sa ştie că exişti.

- Că exist... eu? Sau că tu nu exişti?

Femeia a închis telefonul,

„Bine mi-a făcut."

Mi-a trimis totuşi un mesaj înainte de ceremonie:

Succes! Sunt mândră de tine.

I-a răspuns:

Te iubesc.

Adrien nu are nici o veste de la Nina. Louise nici atât. A dispărut pur şi simplu. Dar nu precum Clotilde. Cu ea este diferit. Nina a plecat cu şapte luni în urmă fără să lase vreo adresă, dar trimiţând o scrisoare de adio. De fiecare dată când gândurile sale se îndreaptă spre Nina, Adrien le alungă.

După ce s-a întâlnit cu Etienne la braseria La Lorraine în octombrie trecut, Adrien nu s-a mai gândit şi nici nu a mai aşteptat nici măcar o zi pentru a telefona la Jandarmeria din La Cornelie. A cerut să stea de vorbă cu Sébastien Larand, cum îi indicase Etienne, un prieten de şcoală generală, devenit plutonier adjutant.

- Adrien Bobin? Da, bineînţeles. Ai devenit celebru... Te-am privit împreună cu soţia mea la Poivre d'Arvor--[2]...

- Cu ce ocazie mă suni?

- Voiam să-ţi spun că, în seara când Clotilde Marais a plecat, eram cu Etienne Beaulieu.

- Mda, mi-a spus.

- De fapt, nu m-am despărţit de Etienne toată ziua... şi nici noaptea. După înmormântarea lui Pierre Beau, am mers împreună pe malul Lacului din Pădure şi am aşteptat-o pe Clotilde... Trebuia să îi las singuri când venea ea, dar nu a mai ajuns. Atunci ne-am dus împreună la Nina Beau şi...

- Scuză~mă, Adrien, de ce-mi povesteşti mie toate acestea astăzi?

- Pentru ca Etienne să nu-şi facă

griji... în cazul când cineva l-ar putea bănui... Şi...

- Nu eşti la curent cu veştile?

- Ce veşti?

- Cineva ar fi văzut-o pe Clotilde Marais.

- O doamnă din Chalon-sur-Saône, plecată în vacanţă în Salvador de Bahia... Este sigură că ea era.

- Cum poate să fie sigură? O cunoaşte?

- A văzut emisiunea lui Pradel. O fată care semăna cu Clotilde Marais ca două picături de apă bea un pahar şi, când femeia s-a apropiat să stea de vorbă cu ea, să o întrebe dacă este fata dispărută pe care o văzuse într-o fotografie la televizor, necunoscuta a plecat fără să răspundă... De parcă a fost prinsă cu mâţa în sac. Genul acesta de mărturie este privit cu suspiciune, dar, până la urmă, de ce să nu credem? Nu putem pomi căutările, în orice caz. Nu este un caz de răpire, ci o plecare voluntară. Fiecare face cam tot ce pofteşte. Pentru noi, dosarul este închis.

*

În La Cornelie vestea s-a răspândit ca vântul: Clotilde Marais ar fi fost văzută în Brazilia. Emmanuel este orbit de furie. Nemernicul de Etienne Beaulieu nu va mai fi deci niciodată deranjat.

Totuşi, măcar a încercat.

L-a urât, din prima clipă când i-a strâns mâna lui Etienne, când Nina i l-a prezentat drept *celălalt prieten al meu.* A simţit o relaxare pe care el, Emmanuel Damamme, fiul exemplar, nu o avusese niciodată.

Când îl salutase pe Adrien nu simţise nimic. Dar pe celălalt l-a urât imediat. Modul cum Nina şi el se priveau, complicitatea dintre ei... Era

în ziua înmormântării lui Pierre Beau. Nina nu le-a dat drumul din mâini celor doi prieteni. Dar mâna fetei strângând-o pe cea a lui Etienne l-a enervat în mod special pe Emmanuel.

După ceremonia funerară nu s-a dus la cimitir. Nu o cunoştea pe Nina decât de câteva zile, nu avea ce căuta acolo. Urma să o viziteze mai târziu, la casa familiei Beaulieu.

A plecat împreună cu părinţii, tatăl l-a lăsat la birou. Emmanuel s-a aşezat cinci minute, incapabil să se concentreze, cu privirea pierdută. Pe urmă a urcat într-o maşină a firmei pentru că a lui era prea uşor de identificat, ca să-i urmărească. Să se alăture cortegiului.

A trecut prin faţa bisericii, maşina mortuară era încă acolo.

La cimitir a rămas departe de ei. Căldura era insuportabilă. S-a adăpostit sub un copac, observându-i pe Nina şi pe cei doi prieteni lipiţi unul de celălalt. Trei siluete formând o singură umbră. A aşteptat să plece toată lumea ca să meargă la maşină. A trecut pe acasă să facă un duş, să se schimbe, pe urmă s-a dus la familia Beaulieu. Imediat ce a ajuns, a văzut-o pe Nina aşezată pe canapea, cu privirea pierdută şi tot cu mâna în cea a lui Etienne. Clotilde Marais era aşezată lângă ei. O fată blondă, drăguţă, cu o figură tristă. Se uita fără încetare la Beaulieu, dar el nici nu o băga în seamă.

Emmanuel s-a apropiat de Nina, care abia l- a privit. în acel moment a înţeles că o pierduse. Că va pleca şi că nu putea face nimic să o reţină. Emmanuel a discutat cu Marie- Laure la un pahar de alcool. Ce putea să spună el despre defunctul despre care toată lumea vorbea? Nu-l cunoscuse pe poştaşul *de ispravă.* Dar era îngrozitor că un camion al

firmei lui l-a accidentat. Nina era supărată pe el. S-a apropiat de ea, a sărutat-o pe păr, mirosea a transpirație și a șampon cu nucă de cocos. îi venea să o răstoarne pe canapea acolo, în văzul tuturor^să facă dragoste.

Era beat. îndrăgostit până peste cap, l-a șoptit:

- Poate mă suni în seara aceasta.

-Da.

Un *da* rostit în gol, ca și cum s-ar fi adresat în neant.

Emmanuel a ieșit livid din casă.

Și, fiindcă nu putea să se mulțumească să plece pur și simpîu, a așteptat. Ce anume, nu știa să spună.

Mai întâi a văzut-o pe Nina întorcându-se acasă, pe străduțe, încovoiată de durere. Mergea repede, ca și cum ar fi vrut să scape de propria existență.

A urmărit-o atent din mașină, nu voia în nici un caz ca fata să-și dea seama. Aproape de casa Beau a parcat mașina pe o stradă paralelă, a oprit motorul.

Bobin și Beaulieu au venit cam după o oră.

Emmanuel a rămas în mașină toată după- amiaza, cu ferestrele coborâte la maximum, negăsindu-și curajul să pornească spre casă.

Pe la ora 18 sau 19, Etienne Beaulieu a ieșit singur din casa bunicului. Emmanuel l-a urmărit de departe, ca un om care și-a pierdut mințile. Spre deosebire de Nina, Beaulieu a mers încet până acasă. A dispărut cinci minute în interior înainte de a ieși, pe urmă a urcat pe o motocicletă.

Emmanuel și-a spus că era vremea să se întoarcă acasă, să facă o baie în piscină. Să facă orice. Cămașa îi era udă și inima îl durea. Și totul din

cauza unei smiorcăite de optsprezece ani. O orfană crescută într-un oraş muncitoresc.

Când să continue drumul spre Castel, a făcut un ocol pe jumătate şi a urmărit motocicleta. Gânaindu-se o clipă că ar putea să dea peste Etienne. O apăsare pe acceleraţie şi frumuşelul acesta ar fi ieşit cu totul în decor. în plus, Emmanuel nu era la volanul maşinii sale, ci într-un a a firmei, o îndoi tură de$_A$ tablă ar trece ca şi neobservată.

în mod curios, Beaulieu o luase în direcţia
opusă faţă de casa bunicului Ninei, mai exact
spre Lacul din Pădure.

Nina se ascunde de şapte luni la adăpostul din La Cornelie.

Şi totuşi, zilele trec repede. Iar Nina este aproape fericită cu viaţa aceasta de închisoare. Doar că, până la ora 13, când pleacă personalul, trebuie să rămână închisă între patru pereţi. Face tot felul de obiecte vândute apoi la *zilele porţilor deschise*, o sâmbătă pe lună: rame pentrn colaje, suporturi pentru lumânări, brăţări, mozaicuri, picturi pe faianţă. Lili este fascinată de picturile ei. Nina se eschivează, spune că a făcut cursuri de pictură când era mică. Nu se mai atinge de pensule şi nici de tuburile de culori pe bază de ulei. Dacă Emmanuel ar da peste una din schiţele ei, ar putea să recunoască şi să o găsească până la urmă.

în cursul acestor zile, publicul poate aduce hrană, donaţii tn bani, pături, detergenţi, pungi de gunoi. Oaspeţii beau o cafea cu personalul, se uită la animale pentru o adopţie. Creaţiile Ninei sunt expuse la intrare şi cele mai multe sunt cumpărate. Oamenii se miră de frumuseţea diferitelor

obiecte puse la vânzare. Ele atrag din ce în ce mai mulţi vizitatori. Prin urmare, se adună o sumă deloc neglijabilă. Iar când Uli este întrebată de unde provin, răspunde de fiecare dată la fel:

- De la diferite şcoli de artă, partenere ale ADPA.

Zilele au devenit mai lungi, iar imaginea câmpului văzut de Nina din camera ei transformată încet-încet în atelier s-a schimbat. Copacilor le-a crescut podoaba de frunze, iar florile de păpădie îngălbenesc pământul. Pe la ora 15 i se întâmplă să pună un scaun alături de cuşti şi să rămână o jumătate de oră la soare sau să se aşeze pe o bancă lângă adăpostul pisicilor. O ajută pe Lili să îngrijească, să trateze, să bandajeze, să pieptene, să cureţe.

Uneori, la căderea nopţii, Lili o duce într-un tur în centrul oraşului La Cornelie, când comercianţii au tras obloanele, chiar înainte de a ieşi din magazine. Nina are senzaţia că a murit si a revenit printre oamenii vii în timpul unei plimbări cu maşina.

***Une bête* sur *la lune* – piesă de teatru scrisă de Richard Kalinoski, care vorbeşte despre prima generaţie de armeni nevoiţi să-şi şteargă amintirile pentru a putea supravieţui. în centrul acţiunii se află o fotografie de familie.**

Jurnalist şi scriitor TV, foarte cunoscut în Franţa, cu peste 30 de ani de experienţă ca prezentator de ştiri, la postul de ştiri TF1

Romain îşi închide cartea. Nu reuşeşte să se concentreze. Se gândeşte la ea.

La e/e, mai exact.

Binele şi răul se amestecă în sufletul său.

Nina era aproape rece aseară la

telefon. De ce anumite persoane pe care abia de le-ai cunoscut lasă să se înţeleagă că le-ai înţeles imediat?

I-a spus că se află la o pensiune în Italia, împreună cu cei doi prieteni. Toţi trei sunt în aceeaşi cameră, ca atunci cana erau copii, când ea împărţea acelaşi pat cu Étienne.

Vocea Ninei era acoperită de sunetul unui televizor. A trebuit să-i repete de mai multe ori câteva fraze, ceea ce a părut că o surprinde. La fel cum elevii săi se pot enerva pe un profesor în vârstă, un pic tare de ureche.

Romáin speră, egoist, că Nina se va întoarce repede. Că această călătorie nu va dura prea mult.

Chiar înainte de a încheia conversaţia, ea i-a şoptit:

- De fapt, nu mi-ai spus niciodată de ce teái mutat de la Mames-la-Coquette în La Cornelie.

încă o dată, Romáin n-a înţeles sau s-a făcut că nu aude. I-a cerut să repete. Nina a vorbit mai tare:

- De ce te~ai mutat în La Cornelie? De ce ai plecat din Mames?

De data aceasta, a înţeles exact întrebarea. De altfel, este o întrebare sau o insinuare? Cuvintele l-au surprins în aşa măsură încât nu a ştiut ce să răspundă. S-a lăsat un moment foarte lung de tăcere. Îi venea să-i închidă telefonul în nas. S-a simţit un ratat. Nimic nu este mai rău pentru un bărbat decât să fie condamnat înainte de a fi judecat. Să

simtă că ceilalți nu-l vor mai privi niciodată ca înainte. O paranoică, una care-l tratează ca pe o himeră și i se lipește de piele.

După o pauză lungă i-a răspuns:

- Nu ți-am spus nimic pentru că nu aveam deloc chef să vorbesc.

La rândul lui, a devenit distant cu ea. Pe urmă, au schimbat câteva banalități despre vreme și despre mașina care nu consuma prea multă benzină, apoi Nina a închis. Romain a regretat imediat. Ar fi trebuit să o liniștească. Nu să răspundă la o prostie cu o altă prostie. Pentru că, pentru prima dată, Nina s-a arătat complet idioată. Cum putea să facă parte din *ceilalți?*

Nu, bineînțeles că iubita lui nu era ca toți ceilalți.

A sunat-o imediat.

Nina nici nu se clintise din loc. își privea tenișii vechi pe covorul urât, decolorat, întrebându-se cum putuse să fie atât de proastă cu Romain. Când telefonul a sunat, a știut că el era. A știut sau a sperat. A răspuns ae la primul apel.

Romain nu va uita niciodată plecarea sa din Marnes, dar se gândește mai puțin la acel moment. întrebarea Ninei de ieri l-a aruncat din nou în ceea ce a trăit ca o mare nefericire. Chiar și astăzi, nu știe cum să iasă din situație.

Se numea Rebecca, la fel ca personajul din romanul lui Daphne du Maurier. Să fi fost ceva premonitoriu? Rebecca Lalo. Prietenii o numeau Becca.

Romain o cunoștea la fel ca pe toți elevii din școala unde era director. Discuta despre viitorul lor, despre alegerile din viața lor și de rezultatele fiecăruia dintre ei la consiliile trimestriale de la clasă, cu profesorii. Când un elev trecea în clasa a cincea, Romain avea nevoie doar de câteva cuvinte pentru a ști

despre cine este vorba. La sfârşitul anului îi cunoştea pe toţi şi, de la clasa a şasea până la a opta, îl strigau după prenume. Romain nu era un director sever, dar trebuia să-şi impună respectul. Chiar dacă era tânăr, nu putea să lase pe oricine să creadă că era prietenul lui. I s-a întâmplat de-a lungul vieţii profesionale să se supere pe un elev, să se lase copleşit de nervi din cauza comportamentului considerat deplasat al cuiva. Se ştia că el se putea supăra, ridica vocea şi bătea cu pumnul în masă ca să se facă auzit.

Rebecca Lalo era în clasa a şaptea. în cursul celui de-al treilea trimestru al anului 2014, pe data de 8 aprilie mai exact, a dat buzna m biroul lui. Elevii care veneau la el erau rari. Nu ajungeau decât atunci când erau convocaţi, împreună cu părinţii sau cu un profesor. Pentru cererile curente, elevii se adresau diriginţilor, dar niciodată directorului. Imediat ce a intrat, Rebecca i-a aruncat în faţă:

- V-aţi culcat cu mama în weekendul trecut. Femeia blondă, drăguţă, sexoasă, pe care aţi vrăjit-o la restaurantul Dickens, este maică-mea. V-am văzut. A petrecut noaptea la dumneavoastră.

Era pentru prima dată când Romain era dominat de o elevă. Incapabil să scoată o vorbă.

- Dacă nu-mi daţi 1 000 euro, voi spune la toată lumea.

Ultima frază l-a uluit şi mai mult. Pe urmă a izbucnit în râs, unul sarcastic.

- Spune-mi că visez!

- Nu, sunteţi în plin coşmar. Mama este măritată. Dacă îi voi spune tatei, nu doar că vă veţi pierde reputaţia, dar veţi fi şi un om mort.

Romain nu s-a lăsat niciodată manipulat sau intimidat. Ultimele

cuvinte l-au făcut să-şi revină.

- Nu te supăra, domnişoară Lalo, dar fac ce vreau în viaţa mea privată. Şi voi uita această conversaţie, voi uita că ai venit să încerci să mă storci de bani. Vei ieşi acum din biroul meu, nu am stat niciodată de vorbă, nu ne-am întâlnit niciodată şi nimic nu s-a întâmplat, clar? Şi interesul tău este să asculţi ce te-am sfătuit.

- Adică? îl întreabă eleva cu tupeu, fără să încerce să-şi ascundă un zâmbet provocator.

- Ca să fiu şi mai clar, ceea ce tocmai s-a întâmplat între aceşti pereţi nu a avut loc niciodată. Aceasta spre binele tău. Altfel...

- Altfel?

- Voi face tot ce-i necesar ca să închizi subiectul acesta definitiv.

Rebecca a început să plângă. Lacrimi de crocodil care l-au enervat la maximum pe Romain Grimaldi. În toată cariera sa era pentru prima dată când îi venea să pălmuiască o elevă.

- Şi dacă voi spune mai departe? Ce se va întâmpla?

- Va fi cuvântul tău împotriva cuvântului meu... Şi te voi exmatricula din şcoală pentru indisciplină şi şantaj.

A început să plângă şi mai mult.

- Nu, domnule Grimaldi, a gemut fata. Vă implor.

- Hai, termină cu circul, domnişoară Lalo, sau chiar mă supăr... Totul a mers prea departe. Te rog să ieşi din biroul meu imediat.

Fata s-a uitat fix la el, rugător.

- Şi dacă nu voi spune la nimeni, mă lăsaţi în pace? Voi putea termina anul?

- Da... Desigur.

- îmi promiteţi?

- Da. Acum dispari.

- Nu veţi spune niciodată ce s-a întâmplat?

- Ieşi de aici!

în clipa aceea, fata s-a aruncat asupra lui şi l-a sărutat direct pe gură. Romain a îuat~o de umeri şi a împins-o. Rebecca a căzut şi s-a lovit cu capul de birou. S-a ridicat imediat, cu un amestec de secreţii şi sânge curgându-i din nas.

- Doamne, Dumnezeule..., a şoptit el.

- La revedere, domnule. Nu voi spune nimănui.

Romain a vrut să se ducă după ea, să o conducă la cabinetul sanitar. înainte de a-şi reveni în fire şi de a se aşeza pe scaun, a sunat pe cineva.

Directorul adjunct, panicat, a intrat la rândul lui şi l-a întrebat ce s-a întâmplat.

Tocmai văzuse o elevă ieşind din birou plângând şi cu sânge pe faţă.

- Prefer să nu vorbesc, i-a răspuns sec Romain.

Celălalt nu a insistat, aruncând totuşi o privire suspicioasă către şeful lui. Prima dintr- o serie lungă.

Mama Rebeccăi Lalo... Romain îşi amintea perfect de ea. Se numea Sylvie.

- Dar toată lumea îmi spune Syl. întâlnirea de la Dickens, noapte care urmase după seara cu mult alcool. Cum ar fi putut şti că este mama unei eleve? I-a găsit numele în telefonul lui mobil. Prenume: Syl. Nume: Bere.

A sunat-o ca să~i povestească totul, îngrozită, Sylvie Lalo l-a făcut să promită că nu va spune niciodată nimănui că au petrecut noaptea împreună.

Romain a promis.

A doua zi a fost chemat la audieri la Poliţie şi coborârea în infern a început.

ÎNREGISTRARE PUSĂ LA DISPOZIŢIA AUTORITĂŢILOR

VOCEA REBECCĂI LALO: Dacă îi voi spune

tatei, nu doar că vă veți pierde reputația, dar veți fi și un om mort.

VOCEA LUI ROMAIN GRIMALD1: Nu te supăra, domnișoară Lalo, dar fac ce vreau în viața mea privată. Și voi uita această conversație, voi uita că ai venit să încerci să mă storci de bani. Vei ieși acum din biroul meu, nu am stat niciodată de vorbă, nu ne-am întâlnit niciodată și nimic nu s-a întâmplat, clar? Și interesul tău este să asculți ce te-am sfătuit.

VOCEA REBECCĂI LALO: Adică?

VOCEA LUI ROMAIN GRIMALD1: Ca să fiu și mai clar, ceea ce tocmai s-a întâmplat între acești pereți nu a avut loc niciodată. Aceasta spre binele tău. Altfel...

VOCEA REBECCĂI LALO: Altfel?

VOCEA LUI ROMAIN GRIMALDI: Voi face tot ce-i necesar ca să închizi subiectul acesta definitiv.

Plânsul Rebeccăi Lalo

VOCEA REBECCĂI LALO: Și dacă voi spune mai departe? Ce se va întâmpla?

VOCEA LUI ROMAIN GR1MALD1: Va fi cuvântul tău împotriva cuvântului meu... Și te voi exmatricula din școală pentru indisciplină și șantaj.

Plânsul Rebeccăi Lalo

VOCEA REBECCĂI LALO: Nu, domnule Grimaldi. Vă implor.

VOCEA LUI ROMAIN GRIMALDI: Hai, termină cu circul, domnișoară Lalo, sau chiar mă supăr... Totul a mers prea departe. Te rog să ieși din biroul meu imediat.

VOCEA REBECCĂI LALO: Și dacă nu voi spune la nimeni, mă lăsați în pace? Voi putea termina anul?

VOCEA LUI ROMAIN GRIMALDI: Da... Desigur.

VOCEA REBECCĂI LALO: îmi promiteți?

VOCEA LUI ROMAIN GRIMALDI: Da. Acum dispari.

VOCEA REBECCĂI LALO: Nu veți spune niciodată ce s-a întâmplat?

VOCEA LUI ROMAIN GRIMALDI: Ieși de aici!

Zgomote de lupte

VOCEA LUI ROMAIN GRIMALDI: Doamne, Dumnezeule...

VOCEA REBECCĂI LALO: La revedere, domnule. Nu voi spune nimănui.

Adolescenta înregistrase totul cu smartphone-ul, cu excepţia primei părţi a dialogului. Prezentând un traumatism cranian, povestise la Poliţie că directorul îi făcuse avansuri la întâlnire şi a manifestat gesturi deplasate. Că l-a ameninţat că o să dezvăluie totul, iar el s-a enervat groaznic şi a lovit-o. Că îi era aşa de tare frică de el încât îl înregistrase pentru eventualitatea când întâlnirea lor ar fi degenerat.

Romain a acceptat acuzaţia fără să nege nimic.

Totul era din cauza lui. Ar fi trebuit să rămână calm. Să o ducă la cabinetul medical, să ţină cont că fata avea paisprezece ani, că era fragilă, ar fi trebuit să...

Nu a aşteptat să fie îngenuncheat pentru a- şi înainta demisia la inspectorat. A rămas săptămâni întregi închis în casă, cu obloanele trase. Comandând mâncare la domiciliu. Fără să răspundă nimănui la telefon.

Până când, la începutul lunii iunie, părinţii lui au venit în vizită. Au început prin a deschide ferestrele.

- Nu trebuia să faceţi douăzeci de ore cu avionul ca să-mi aerisiţi apartamentul, le-a spus cu ochii în lacrimi.

A aflat că Rebecca Lalo şi-a schimbat declaraţiile. Astfel încât a fost absolvit de orice vină. Dar era prea târziu. Reputaţia lui în Marnes-la-Coquette era la pământ. Nu s-ar fi putut întoarce niciodată la şcoală. Nu mai reuşea nici măcar să-şi cumpere o pâine fără a se înroşi sau a tremura.

Chiar dacă acest loc îl reabilita, se simţea ros până la os de ruşine. O

năpastă care nu te face decât să te stingi şi să dispari.

Faptul că adolescenta a revenit asupra declaţiilor mai mult îl afunda în loc să-i uşureze situaţia. Era, în mod evident, mai puternică. I-a dat o lecţie. Se afunda încă şi mai mult în acea stare, ajungând la o moleşeală alarmantă. Nu mai cobora din pat decât pentru a merge la toaletă. încurajat de foştii colegi, a acceptat până la urmă să fie spitalizat, cu perfuzii şi antidepresive în braţ. O psihiatră i-a salvat viaţa când l-a făcut să-şi descarce sufletul. De ce se învinovăţea aşa de mult încât era gata să moară?

Până în ziua de astăzi, Romain este convins că totul s-a întâmplat din vina sa. N-ar fi trebuit niciodată să reacţioneze astfel faţă de un copil de paisprezece ani.

Cu toate acestea, şi-a recăpătat pofta de viaţă. A învăţat să se hrănească, să meargă, să iubească mirosul de ceai^i de cafea, să deguste produsele de patiserie, sa pedaleze, să se ducă la cumpărături, să asculte muzică, să mănânce popcorn într-o sală de cinema, să-şi piardă timpul într-o librărie. A ezitat multă vreme dacă să se ducă la şcoală. Să înfrunte din nou viaţa de zi cu zi a unui director. Să se uite în ocnii copiilor fără să se mai gândească la cei ai Rebeccăi, îndreptaţi asupra lui când s-a ridicat de jos, cu sânge pe faţă.

Fusese un director slab, un tânăr îngâmfat, un om care credea că îi ghida şi îi ajuta pe tineri în viaţă cu mari teorii umaniste. Iar când s-a aflat într-o poziţie delicată, a eşuat.

O şcoală nouă urma să se deschidă în Burgundia şi îşi forma echipa. Un coleg şi prieten l-a îndemnat să aplice.

- Eşti făcut pentru această meserie, Romain. Du-te, acceptă,

alungă-ți frica!

Romain a povestit totul la telefon. înainte de a închide, Nina i-a spus:

- Mulțumesc pentru încredere, mulțumesc că mi-ai spus adevărul, mulțumesc că ai venit să-l iei pe Bob.

Dacă aş fi eu însumi
Nici paginile ce se cer scrise
Nici să găsesc cuvinte pentru a o spune
Nu m-ar speria.
Dar mi-am dat drumul la mână Mă
îndepărtez de mine Mă regăsesc
dimineaţa Pe drumul greşit Când te
pierzi pe drum Cum să ajungi la
capătul Acestor eforturi inumane Care
ne duc spre noi?
Dacă aş fi eu însumi Nici femeia din
mine
Nici măcar bărbatul ce doarme în patul
meu Nu m-ar speria Dacă aş
fi eu însumi Nimic din ceea
ce am pe suflet Ce fac
minunat sau dezastruos Nu
m-ar speria...[M]

*

Noiembrie 2001

Sunt opt persoane la cină, aşezate în jurul unei mese frumoase. File de cod cu sparanghel. Dezbat discursul lui Tony Blair despre viitorul Europei. Ca fond sonor, cântecul descoperit de Adrien. Cuvinte care trec dincolo de conversaţia lor, chiar dacă sonorul este dat la minimum. Nu mai ascultă decât textul melodiei. Şi cu cât se concentrează asupra a ceea ce aude, cu atât gesturile îi sunt mai lente. Până rămâne nemişcat. împietrit. în final, este întrebat de cineva:

- Eşti bine, Adrien?

Se ridică şi răspunde:

- Eu nu sunt Adrien.

Stupefacție totală la masă.

- Mă numesc Virginie.

Nimeni nu înțelege. Nimeni nu mai scoate o vorbă. Și nici nu îndrăznește să râdă. Adrién îi cere gazdei:

- Cum se numește cântecul?

- Ce cântec?

- Cel pe care tocmai l-am ascultat.

- Nu am fost atentă.

Când își dă seama de ceea ce tocmai a spus, când vede privirile ațintite asupra lui, cele pe care le evită din copilărie, Adrién leșină. Se trezește lungit pe o targă, cineva îi vorbește:

- Domnule, sunteți la Spitalul Saint-Louis, v-ați pierdut cunoștința. Cine a sunat la noi a spus că erați incoerent înainte de a leșina. Așa că vom face examene neurologice. Sunteți de acord?

-Da.

- Mai întâi să facem o verificare simplă... în ce an suntem?

- 2001.

- în ce lună?

- Noiembrie.

- Cum vă numiți?

- Adrién Bobin.

- Data nașterii?

- 20 aprilie 1976.

- Perfect.

*

27 decembrie 2017

- Când am ieșit din spitalul Saint-Louis, am luat un tren și am plecat definitiv din Paris. Fără să mă mai întâlnesc cu nimeni. Am păstrat doar legătura cu editorul și prietenul meu, Fabien Désérable. El s-a ocupat de vânzarea apartamentului meu.

Nina și Étienne mă privesc fix. Mi se par atât de frumoși în lumina palidă a dimineții. Le dau informații pe bucăți despre viața mea, cea pe care nu au cunoscut-o niciodată. Cea dincolo de noi trei. Viața mea de după ei.

Suntem aşezaţi în spatele unei uşi din sticlă dintr-o benzinărie între Genova şi Florenţa. Nina îşi înmoaie în cafea un corn cu ciocolată, lui Etienne nu-i este foame şi se forţează să înghită un espresso. Este un loc drăguţ pentru a sta la poveşti. Nina rămâne încremenită, cu ochii săi frumoşi, căprui.

- Ai renunţat la tot din cauza unui cântec?

- Graţie unui cântec. Mă săturasem să-i mint pe toţi. începând cu mine însumi... în fond, *Blanc d'Espagne* nu m-a ajutat cu nimic. Mă gândisem că, aşternând cuvintele pe hârtie, mă voi vindeca... Să mă vindec de ce? Nu sunt bolnavă, doar m-am născut într-un trup greşit.

- Şi ce-ai făcut în toată perioada asta? mă întreabă Etienne.

- Am călătorit. Mă întorceam în Franţa de Crăciun, ca să mă întâlnesc cu Louise, la Hotelul Drumeţilor. Pe urmă, m-am săturat. A pleca înseamnă tot a fugi. Aşa că mi-am luat, în final, o casă în La Cornelie.

- De ce în La Cornelie? se miră Etienne, ca şi cum alegerea avea legătură cu o înmormântare de lux.

- Pentru Nina, pentru Louise, pentru teiul meu.

- De ce pentru mine? se miră Nina. Nu ne mai vorbeam de ani întregi.

- Nu înseamnă că, dacă nu ne mai vorbim, nu ştim că celălalt este acolo, chiar lângă tine.

- De ce nu ne-ai spus adevărul despre tine? îndrăzneşte Nina să întrebe.

- Ce este adevărat la mine?

- Nu schimba vorba. Recunoaşte că nu ai avut, totuşi, încredere în noi, aşa-i?

- Mi-a lipsit mai ales

încrederea în mine.

Nina se reîntoarce la îndeletnicirea ei.

Etienne face o grimasă.

- Nu-i bună cafeaua asta... Şi de ce ai ales numele de Virginie? De ce nu Simoné sau Julia? mă întreabă.

- Este o rezonanţă între acest prenume şi femeia din mine. Virginie este identitatea mea. îi pot schimba Virginiei aspectul fizic, însă nu şi identitatea. Când am ajuns la Paris, l-am scris în *Blanc d'Espagne.* îmi pot schimba aspectul în fiecare zi, la fiecare oră, minut, ca în jocurile pentru copii unde corpurile şi feţele sunt interschimbabile. Doar că m-am învăţat aşa de mult, o deprindere proastă, de altminteri, încât sunt îngrozită doar la gândul unei schimbări. Astăzi, cea care sunt, la patruzeci şi unu de ani, sunt înaltă, brunetă şi cu^breton.

Étienne mă fixează aşa cum îi priveşti pe nebuni. încearcă să păstreze un chip neclintit. Dar în^ochi îi citesc nebunia pe care o vede în mine. îi par o dezaxată. îmi dau seama, o dată în plus, ae ce nu am spus niciodată nimănui. Această lipsă de înţelegere nu aş fi putut-o suporta în copilărie. Nu eram pregătită.

- Faci dragoste cu soră-mea?

- Stop joc! Nu voi răspunde niciodată la întrebarea ta, Étienne. Mai ales când mă întrebi tu.

Nina zâmbeşte. Un surâs cald. Ce frumoasă este când lasă lumina să-i mângâie faţa!

- Pentru alţii, sunt Adrien. Pentru mine, sunt Virginie.

Ea ma ia de mână. Cred că nu i-am mai ţinut-o într-a mea de la înmormântarea mamei. Amintirea mamei mă doboară. Izbucnesc în lacrimi. Nina mă strânge în braţe.

- Sufăr din cauza mea. Din cauza fricii de a- mi schimba corpul.

- De ce ţi-e teamă?

- Nu mi-e teamă... sunt terorizată la ideea de a mă descoperi într-o oglindă pe mine, *cea adevărată.* Louise a încercat totul: m-a dus la cei mai buni specialişti... Dar ştiu că sunt persoane cărora le pare rău că s-au operat. Schimbarea de sex nu este o operaţie reversibilă. Hormonii, tăierea penisului, vindecarea locului, implanturile mamare, sunt tot atâtea obstacole de trecut... Apoi, mai este ceva...

- Ce altceva?

- Nu sunt atrasă de haine feminine, de rochii, de machiaje, de tocuri...

- Nici eu, îmi răspunde Nina. Dar nu mă împiedică să fiu femeie.

- Eu am crescut în şablonul acesta: sunt o fată născută într-un corp de băiat şi de patruzeci şi unu de ani trăiesc aşa. Poate că a-l ucide pe Adrién ar însemna a o ucide şi pe Vir|inie. Ca la siamezi. Dacă unul moare, celalalt îl urmează.

- Eşti o femeie fără afinităţi faţă de clişeele sexuale, îmi spune Nina. Rochii, tocuri, machiaj. Dar ce ţi se potriveşte? Astăzi, lucrurile acestea nu mai spun nimic, încadrarea în şabloane nu mai are nici un sens.

A urmat o pauză lungă, întreruptă tot de Nina:

- În *Blanc d'Espagne,* personajul tău s-a operat, a mers până la capăt. Este povestea unei eliberări. Nu vrei să evadezi din Adrién? Mi-a plăcut aşa de mult momentul când personajul tău merge pe stradă în noul său corp... *Totul s-a schimbat, nimic* nu s-a *schimbat*, am *aceeaşi percepţie a ceea ce mă înconjoară, dar ceilalţi mi se adresează pentru prima dată, tocmai* m-am născut *şi am douăzeci de ani.* Atât de frumos şi plin de speranţă. Când te-ai întors în La Cornelie şi te-

am văzut în maşină, nu am înţeles de ce încă mai erai Adrién.

- *Blanc d'Espagne* este un roman. Romanele servesc ca să scrii ceea ce eşti incapabil să faci în viaţa reală.

- Nu doar atât, insistă Nina.

- Dar soră-mea? intervine Étienne. Ce părere are?

- Că este normal să am dubii, incertitudini. Dar nu mă înşel, pentru că mi-e frică. Louise crede că sunt ca o pasăre în colivie încă de când m-am născut. Trebuie să o eliberez.

- Când te gândeşti la tine, te gândeşti la un bărbat sau la o femeie? mă întreabă Nina.

- La o femeie.

- Tu ne vorbeşti pentru prima dată despre tine. Despre adevăratul Adrién, vreau să spun. Deşi ne cunoaştem de treizeci şi unu de ani. Asta este!

- Da, aşa este.

Plecăm de la benzinărie spre parcarea din exterior, Nina în mijloc, Étienne la stânga, eu la dreapta. Ne ţine de mână. Cerul este senin, de un albastru clar.

- Ne oprim la Florenţa?

- Aş prefera să dorm la Napoli la noapte, îmi răspunde Etienne. Dar, dacă conduce Nina, nu vom ajunge înainte de mâine-dimineaţă. Trebuie să mă lase pe mine. Este înţelegerea noastră ca să putem pleca.

- Sunt aproximativ şase sute de kilometri până la Napoli, îi spun.

- Etienne, conduci tu, dar ne oprim la fiecare două ore, cum am spus.

- Da, mami.

- Cum te simţi? îl întreb.

- Sincer, pentru un tip care o va mierli curând, mă simt bine.

Si *j'étais moi (Dacă aş fi eu însumi)* – melodie a starului francez Zazie

Aseară, prietenii lui din Lyon au venit să petreacă Revelionul la el. Nu l-am abandonat niciodată, spre deosebire de cealaltă, nenorocita, curva, ticăloasa.

Toţi dorm încă la etaj şi în dependinţe.

Câteva sticle goale de şampanie zac ici şi colo, chiar dacă Nathalie a adunat ce a rămas la cină înainte de a pleca acasă. Dar ei au continuat toată noaptea sărbătorirea Noului An.

Nu este decât ora 8. Emmanuel nu a închis nici un ochi. Este căzut pe gânduri, aşezat pe canapea, cu o cafea în mână. Nina a dispărut de douăzeci şi şase de luni. A pierdut orice speranţă de a o mai găsi.

A mers până într-acolo încât a consultat vrăjitori şi clarvăzători. Pendulă, cărţi de ghicit, bulă de cristal, a încercat tot, a auzit de toate. Că era moartă şi îngropată la Puy-de- Dôme, că se ascunde în Irlanda, la Cork mai exact, la o adresă la care Emmanuel s-a dus: nimeni nu a văzut-o vreodată. La ultima vizită, la o astrologă despre care se spunea că este foarte cunoscută, i-a spus că Nina era atât de aproape de La Cornelie, *într-un perimetru de maximum trei-patru kilometri*, încât putea să-i simtă parfumul. Şarlatani gata să-l stoarcă de toţi banii contra unor informaţii aberante.

Nu mai are nici o speranţă.

Ea nu se^va mai întoarce niciodată. Şi de ce ar face-o? În gaura asta de şobolani?

Doar dacă...

Doar dacă s-ar gândi că nu mai este nici un pericol,

Nina este apropiată de Marie-Laure Beaulieu. Dacă ar afla că Emmanuel a plecat,

ar putea reveni pe furiș să-i facă o vizită mamei lui Étienne.

Și atunci, o va prinde. Gândul l-a făcut să zâmbească.

Emmanuel formează numărul de telefon al părinților săi, în Maroc. După cinci apeluri, îi răspunde Gé:

-Alo?

- La mulți ani, mamă!

Femeia pare abia trezită din somn. „Vocea îi este ciudată", se gândește imediat Emmanuel.

- La mulți ani, dragul meu! i-a răspuns, într-un final. Nina te-a sunat?

- Nu... Bineînțeles că nu.

-Juri?

- Ți-o jur.

- Pe viața mea?

- Pe viața ta.

- Spune-o: „Jur pe viața ta!"

-Jur pe viața ta!

- Spune-o în întregime: „Jur pe viața ta că nu am nici o veste de la Nina! „

- Îți jur pe viața ta că Nina nu a sunat. Și că nu am nici o veste de la ea.

- Tati este lângă tine?

-Da.

- Mă aude?

- Așteaptă, ți-l dau pe el.

- M-am hotărât: plec din Franța. Vreau să vând firma Damamme.

*

Câteva minute mai târziu, Gé merge singură prin grădina din jurul casei sale. Considera că, mutându-se în Maroc împreună cu soțul, au dat dovadă de lașitate.

Aici este mereu frumos, iar parfumurile florilor dimineața sunt amețitoare, fără îndoială. Și mai este lumina aceasta permanentă,

specială, pur şi simplu frumoasă. Dar este conştientă că soarele cel adevărat străluceşte acolo unde ne sunt cei dragi. Cei visceral de apropiaţi.

Când Emmanuel era copil, femeia se gândea: „Aş putea să ascund un cadavru dacă fiul meu mi-ar cere-o".

N-a iubit niciodată pe nimeni la fel ca pe Emmanuel. Iar el a avut mereu toată atenţia mamei.

Pe urmă, a apărut Nina şi Ge şi-a văzut fiul schimbându-se. Nina s-a insinuat puţin câte puţin şi nebunia s-a ivit în ochii lui Emmanuel. Mai întâi, abia zărită, pe urmă s-a instalat periculos. Atitudinea lui faţă de ea, obsesia faţă de soţie, modul cum o urmărea, o pândea, aproape o vâna.

O dată, o singură dată, Ge a îndrăznit să facă o remarcă:

- Ar trebui să o laşi pe Nina în pace.

Emmanuel a trimis-o la plimbare, argumentând că soţia lui era prea tânără, că *avea nevoie de un tată.*

Răspunsul lui a îngheţat-o. Ce am făcut? Cum l-am crescut? De partea cui sau de partea a ce anume am trecut? I-am inoculat eu oare astfel de inepţii? Copiii noştri sunt copia noastră fidelă?

Da, Ge a reacţionat într-un mod laş, mutându-se.

La un an de la căsătoria lui Emmanuel cu Nina, când fiul lor a preluat frâiele societăţii, Ge a pomenit de Maroc, ca o nouă viaţă. pentru ea şi pentru soţ. Vor putea veni des m Franţa dacă prietenii şi familia le-ar lipsi. Nimic nu este iremediabil, ar putea să facă oricând pasul înapoi. Henri-Georges, surprins de această propunere, s-a arătat la început rezervat, dar, pe urmă, din ce în ce mai entuziast. „De câte ori

nu ni se întâmplă să închidem ochii la anumite situaţii ?" se gândeşte Ge. „Un copil plângând prea des, un vecin violent, o bătrână singură pe care o cunoşti din vedere sau un animal maltratat... Şi, în loc să acţionăm, să ne implicăm, întoarcem spatele. Ca să nu mai vedem nimic. Să^nu mai simţim nimic."

în această dimineaţă, când a sunat telefonul, Ge nu s-a gândit: *Emmanuel sună.* Nu i-a trecut prin cap: Fiul *meu mă sună să mă felicite pentru Noul An, c*i „Mă sună cineva să- mi spună că i s-a întâmplat ceva lui Emmanuel".

A fost aproape surprinsă când i-a auzit vocea:

- La mulţi ani, mamă!

De la plecarea Ninei este conştientă că nebunia fiului s-a răspândit ca o boală incurabilă, cu metastaze peste tot. S-a dus de două ori în vizită la el, dar şi-a scurtat perioadele de şedere. La ce bun să-l bată la cap? El se învârte într-un loc, ca un leu în cuşcă, vorbeşte singur, petrece ore întregi la telefon cu detectivi, vraci şi vindecători de tot felul. Iar dacă Ge încearcă să intervină, devine nervos, vehement, aproape ameninţător. Repetă mereu acelaşi lucru:

- O voi găsi până la urmă.

În timp ce, în adâncul sufletului ei, Ge se roagă:

- Doamne, Dumnezeule, fă în aşa fel încât să nu o găsească niciodată.

Chiar şi Henri-Georges a încercat să stea de vorbă cu fiul lui, dar s-a lovit de un zid.

în cursul conversaţiei telefonice matinale între tată şi fiu, legată de vânzarea firmei, Henri-Georges i-a propus să numească un administrator. Emmanuel nici nu a

vrut să audă.

- Să numim un administrator înseamnă să păstrăm firma. Să o vindem înseamnă să-i punem cruce. De altminteri, am primit mai multe oferte.

- Nu putem renunța de pe o zi pe alta la munca a trei generații. Și îți amintesc că mai am particip ațiuni la societate.

- Nu-mi pasă de bani, îți las totul, tată.

Tonul dintre ei a fost ridicat, Ge a calmat confruntarea rugându-l pe soț din priviri.

- Dacă într-o zi vei deveni tată, vei fi fericit să transmiți societatea mai departe, așa cum am făcut-o eu cu tine.

- Nu voi fi niciodată tată.

Când Emmanuel a închis telefonul, Ge i-a explicat din nou soțului că, de la plecarea Ninei, fiul și-a pierdut mințile. Așa că trebuia să-l lase să vândă, era o problemă de viață și de moarte. Să plece era pentru el singura modalitate să se salveze. Iar viața fiului era mai importantă decât firma.

Cu inima grea, Henri-Georges l-a sunat pe Emmanuel pentru a-i spune că este de acord. Că își va vinde cota lui de participațiune, ca să nu pună piedici proiectelor lui.

*

În această dimineață, Nina se plimbă liber prin adăpost. În ziua de 1 ianuarie, nu este nici un risc să întâlnească pe cineva, în afară de Lili. Cea din urmă tocmai a fost chemată pentru o urgență, un dulău *can corso* găsit iegat de o cale ferată în Allier. Lili a plecat însoțită de un polițist local, pentru că nu se simțea

în stare să meargă singură. Lui Lili nu-i este frică de nimic, dar, în astfel de cazuri, „n- ar trebui să-ţi forţezi norocul! „, a strigat ea în timp ce urca în maşină.

Aseară, de Revelion, a fost organizat un bal mascat, în incinta Primăriei din La Cornelie. Opusul carnavalului veneţian. Toţi şi-au cumpărat obiectele necesare deghizării din piaţa de vechituri sau au găsit în fundul dulapurilor cămăşi de noapte vechi, rochii şi costume ale strămoşilor. Măşti din plastic cu efigiile lui Barnadette şi ale lui Jacques Chirac, eşarfe din pene de struţ, produse de machiaj făcute în casă. Ceva de stârnit râsul. O orchestră regională. Un grătar uriaş, pahare din plastic, cocktailuri Kir la discreţie cu vin de Burgundia. Lili a târât-o pe Nina acolo cu forţa.

- Crede-mă, nimeni nu te va recunoaşte.

A împopoţonat-o cu o rochie de hipiotă – „O vechitură de la maică-mea" –, i-a pus nişte ochelari multicolori pe ochi şi o perucă blondă pe cap.

- Asta este o urmă a vieţii mele de altădată.

- Ai purtat peruci blonde, Lili?

~ O, da.

- Nu mi-ai vorbit niciodată despre ceea ce ai făcut înainte de a lucra la adăpost.

- Mă trag din Nogent.

- Unde este Nogent?

- Nu departe de Paris.

O dată în plus, Lili n-a stat prea mult pe gânduri. Şi-a tras pe ea o ţinută verde şi o cagulă de Shrek pe cap, ceea ce a făcut-o pe Nina să râdă aşa cum n-a mai făcut-o de multă vreme. I-ar fi plăcut ca Lili să-i

povestească, dar Nina^simte că trecutul ei este o zonă interzisă. într-o zi, între două sendvişuri, în timp ce serveau dejunul împreună, Lili a spus:

- Nu-ţi voi povesti despre ce a fost înainte, Nina, pentru că este dezgustător şi nu-i deloc drăguţ. În ziua când mi-am părăsit vechea viaţă, am aruncat totul. Să-ţi schimbi viaţa înseamnă mai întâi să te muţi. Iar acum trebuie să fac prezentul să strălucească precum o monedă nouă. Dacă ai şti cât de mult apreciez fiecare secundă din existenţa mea nenorocită.

Lili trăieşte singură. Câteodată, un bărbat vine noaptea la ea. Nina nu ştie cine este, nu l-a văzut niciodată. Când Lili aminteşte de el, spune doar atât:

- în seara asta, vine amorezul meu să petreacă noaptea aici.

- Ce este un *amorez?* o întreabă Nina pentru prima dată.

- Un vechi amant. Nu ne promitem nimic, nu ne facem curte, doar ne respectăm şi petrecem timp de calitate împreună.

Sfârşitul discuţiei. Iar Nina nu este genul de femeie insistentă.

Se ascunde în adăpost de douăzeci şi şase de luni, deja. Câteodată o întreabă pe Lili:

- Cât timp crezi că voi mai sta aici?

- Până te vei simţi pregătită.

- Dar eu...

- Nu-ţi face griji: când te vei simţi pregătită, vei pleca.

în luna octombrie a anului trecut, povestea fetei arse de vie din Vitry-sur-Seine[M] a îngrozit-o şi a înspăimântat-o pe Nina. „Dacă Emmanuel mă găseşte, îmi va face la fel." în urma acestui tragic

eveniment, Nina l-a simţit din nou la miezul nopţii, ca şi cum s-ar fi aplecat asupra ei pentru a o ucide. în fond, îşi spune femeia, când a ales să dispară de pe faţa pământului, a fost pentru a răspunde dorinţei ascunse a soţului.

Aşa că aseară a fost pentru ea o evadare salvatoare să se mişte în ritm de *Macarena* şi *Free From Deşire,* readaptate de către o orchestră tradiţională, îmbrăcată într-o rochie lungă, galbenă, cu flori şi cu o perucă blondă sintetică. Un moment de respiro. împreună cu Lili-Shrek s-au mişcat până la ora 4 dimineaţa, în paşi de dans, fără vreo coregrafie anume, pe podeaua din parchet stratificat a Primăriei. Două sute de persoane le înconjurau, unele mai ameţite de băutură decât altele. Nimeni nu era atent la nimeni. Şi totuşi, Nina nu a îndrăznit să-şi scoată niciodată masca. Eliberată câteva ore, dar nu liberă, mereu o voce în adâncul sufletului îi urla să rămână în alertă.

Lili s-a întors la prânz de pe teren, cu dulăul ţinut într-o lesă. L-a lăsat acasă pe poliţistul local. Câinele este impresionant. Nina se apropie de ei.

- Este cuminte?

- Aşa pare. în general, cei mari, ca acesta, sunt şi cei mai ascultători, răspunde Lili. Are crotal, dar nici numărul de telefon şi nici adresa nu sunt valide...

- De unde vii tu oare? îl întreabă Nina pe animal.

Câinele mârâie şi, înainte ca Lili să aibă răgazul de a-l trage de lesă sau ca Nina să facă un pas înapoi, o apucă de gambă şi o strânge.

în ciuda rugăminţilor Ninei, Lili o duce la urgenţă. I-a făcut un garou la nivelul genunchiului. Spitalul cel mai

apropiat este la Au tun.

- Stai de vorbă cu mine! îi strigă Lili. Nu adormi!

Nina nu se poate abţine să nu râdă în timp ce-şi şterge lacrimile de durere.

- Nu risc să adorm, am o durere... câinească...

După o oră, un internist îi face Ninei două vaccinuri, unul contra tetanosului şi altul contra turbării, pentru că ea nu ştie unde se află carnetul de sănătate propriu. Pe urmă, îi coase rana, destul de profundă. Pentru început, o infirmieră va trebui să-i schimbe în fiecare zi bandajul.

Nu mai are cum să se mai ascundă acum: Nina trebuie să-şi declare identitatea. Iar Lili este nevoită să explice de unde venea animalul, despre care nu se ştie nimic.

Nici nu au ieşit bine din spital şi informaţia se răspândeşte: Nina Beau a fost la Spitalul de Urgenţă de la Autun,

Caz foarte mediatizat în Franţa. Pe data de 4 octombrie 2002, Sohane Benziane, 17 ani, a fost arsă de vie în subsolul unei case din Vitry-sur-Seine. Cauza a fost o reglare de conturi între iubitul fetei şi un alt adolescent din oraş. Tânăra a devenit simbolul violenţelor asupra femeii.

Étienne nu reuşeşte să adoarmă. îi este rău. Simte că gândurile negre îi macină corpul, îi atacă sistemul imunitar. îi vine în minte confesiunea lui Adrién din benzinărie:

- Virginie este identitatea mea. îi pot schimba Virginiei aspectul fizic, însă nu şi identitatea.

Étienne a reacţionat prost. De neconceput, dar atât de uşor să profite. Pe 17 august 1994, a fost

prima dată când dormeau singuri, fără Nina. Nu li s-a întâmplat niciodată de la întâlnirea celor Trei. Nina era mereu între ei doi. încă de când erau copii, Étienne simţea că Adrién era diferit, că el căuta şi ascundea ceva. îi surprinsese privirea aţintită asupra lui, pe care o întorcea brusc. Adrién era gay, chiar dacă era atras de sora lui, Louise?

în seara aceea de groază, s-a întors la Nina, beat. Avea nevoie sa se agaţe de cineva, de o speranţă. L-a găsit pe Adrién în grădină, palid şi la fel de pierdut ca el. Étienne l-a chemat în camera Ninei şi Adrién s-a lungit aproape de el, fără să spună nimic, lăsându-se în mâinile prietenului. Étienne era cel dominant în grupul lor de Trei. Nu i se refuza nimic. A fost conştient când l-a provocat pe Adrién. O ştie acum şi în suflet, şi în conştiinţă. Nu a făcut- o din disperare sau din singurătate, ci din atracţie. S-au mângâiat şi s-au sărutat în întuneric. „între prietenie şi iubire, nu există decât un singur pas", o prostie repetată des de Marie-Laure şi care-i făcea să se simtă prost. „Termină, mami!", îi cerea în timp ce savura din cana cu ciocolată caldă. Să fi simţit fata ascunsă în trupul lui Adrién? S-o fi iubit el fără să o ştie?

După acea noapte, nu au mai vorbit niciodată despre ce s-a întâmplat. Şi-au

continuat viețile ca și cum nimic nu ar fi avut loc. Étienne și-a minimizat faptele: un joc de copii, doi mici, doi mici onaniști de șaptesprezece ani, curioși unul cu celălalt.

Dar ce a reprezentat pentru Adrién? Când Étienne a descoperit *Blanc d'Espagne,* s-a simțit deopotrivă rușinat și trădat. Același sentiment l-a avut și Nina, aceleași cuvinte pronunțate, dar cu o semnificație absolut diferită. Étienne știa și el pe dinafară anumite pasaje din romanul blestemat. Naratorul se numește Sasha. Acțiunea se petrece la câteva zile de la operația de *reorganizare sexuală.* Un termen aspru, asemănător cu o formulă matematică, care înseamnă *să redevii ceea ce ești din născare.* Sasha petrece o noapte cu un bărbat, un necunoscut, O singură noapte de dragoste. O noapte dintr-o greșeală.

~~Stăm~~ lungiți unul lângă celălalt. Nu am mai atins niciodată trupul unui băiat, el nici atât. El și-o trage cu fetele, eu cu Louise. Suntem tineri, fără experiență. Un soi de reciprocitate. El a făcut ~~primul~~ pas, prima mână pe mine, eu nu aș fi îndrăznit niciodată să-l ating. Eu sunt firul de nisip, el oceanul. Chiar dacă suntem ~~în~~ aceeași cameră, nu locuim în aceeași lume. La început, își duce degetele la gâtul meu, mă gândesc că mă va sufoca. De ce m-am gândit că ar vrea să mă elimine? Nu suntem tandri, ci repeziți și stângaci. ~~Nu~~ ne pătrundem, nu putem depăși limita. Când buzele lui le ating pe ale mele, îmi dau seama că ~~ni~~ se întâmplă cu adevărat Până în ziua de astăzi mai am în gură gustul limbii lui în gura mea, saliva lui

sărată şi plină de alcool. Atingerile noastre corp lângă corp durează mult timp, foarte mult, ambii suntem stăpânii orelor ce ne sunt oferite, ca un cuplu care face dragoste pentru ultima oară, ca doi condamnaţi la moarte ştiind că zorii vor pune capăt poveştii neîncepute vreodată.

„De fapt", se gândeşte Étienne, „i-am trădat pe Clotilde, pe Adrién şi pe Louise în aceeaşi zi, cea a înmormântării lui Pierre Beau. Atunci au fost îngropate şi onoarea, şi integritatea mea."

Când Étienne a citit aceste rânduri, îi venea să-l omoare pe Adrién. Cum a putut să vorbească despre ei, despre el? Ar putea fi recunoscut, identificat.

Când Étienne l~a forţat pe Adrién să recunoască, i-a spus că, dacă nu va depune mărturie, va arăta tuturor cine este autorul romanului *Blanc d'Espagne*. A mers la cacealma.

„Noroc că există Valentin", s-a gândit.

Tocmai l-a sunat de la o cabină telefonică, atunci când a venit de la Nap oii. Valentin se culcase deja, cu telefonul mobil în mână.

- Tati..., a oftat băiatul, a uşurare.

^ Singura persoană din lume care-l priveşte pe Étienne ca pe cineva bun. Singura persoană din lume care face din Étienne un om bun.

În anul când el s-a dus la Paris pentru studii, Nina asculta un cântec prea siropos după gustul meu, *Juste quelqu'un de bien*[54].

Etienne i-a strâns mâna Ninei, care dormea, dar i-a strâns-o foarte puternic. Şi-a înecat lacrimile în pernă. *Un bărbat nu plânge*.

*

Un bărbat nu plânge. Nina se gândeşte din nou la romanul autoarei Faîza Guéne. I-a plăcut atât de mult încât l-a citit de mai multe ori. Nina^se preface că doarme în timp ce mâna lui Étienne i-o strânge pe a ei.

în nici un caz, nu trebuie să o simtă sau să ghicească faptul că s-a trezit, pentru a-l asculta cum îşi îneacă lacrimile. O face pe moarta, în timp ce el va muri, fără îndoială.

Nu mai trebuie spus *fără îndoială,* pentru că ea încă nu acceptă realitatea. I se va întâmpla un miracol^ va fi de acord să meargă la spital, va scăpa. În viaţa reală, Étienne nu poate muri.

O face pe moarta, în timp ce viaţa ei abia începe. Premisele unui nou orizont la patruzeci şi unu de ani. Nu *este niciodată prea târziu*, cum ar spune cântecul.

Ce cântec? Cel scris de ei, împreună cu Adrién. Să tot fi avut treisprezece sau paisprezece ani. Nu-şi mai aminteşte prea mult cuvintele. O chestie prostească, ae genul: Nu *este niciodată prea târziu pentru a te* privi *într-o oglindă, nu este niciodată prea târziu chiar şi atunci când gândeşti că totul este negru în jur*... De la povestea cu Emmanuel, Nina a învăţat că nu construieşti nimic *cu* cineva, nici *pentni* cineva. Că viaţa ţi-o duci singur şi dacă, printr-un miracol, întâlneşti un suflet pereche, înseamnă că soarta ţi-a oferit un cadou. De când l-a întâlnit pe Romáin, pentru prima dată în viaţa ei de adult, Nina a avut sentimentul că nu mai este doar o carcasă. A mai simţit aşa cu Lili. Dar cu Romain este diferit. Este iubitul ei. Poate că nu se vor despărţi. Vor rămâne împreună. Nina are certitudinea că suntem făcuţi din *poate.*

Nina îl simte pe Étienne cum se scufundă într-un somn adanc. Mâna lui în a şa devine moale. Respiraţia îi devine mai grea. Îi ascultă suflarea. Bărbatul doarme,

*

îi aud răsuflarea lui Étienne. Plânge. Nu îndrăznesc să mă mişc. Nu ar suporta să încerc să-l consolez,

este prea mândru. Atunci când era cu el, a trebuit să se prefacă mereu că nu vede ceea ce simțea el cu adevărat. Este precum tipii aceia care se dau mari, arătoși, dar nu știi niciodată ceea ce simt. Fac totul ca să se ascundă în spatele unei fațade înșelătoare.

La pensiune, aceeași așezare ca aceea de ieri: eu stau în patul de o persoană, cel de copil, al treilea; Étienne și Nina dorm în patul matrimonial.

Am găsit un hotel aproape de plaja Mappatella. Am mâncat paste cu scoici și am băut o sticlă de vin alb absolut delicios. Nu era de parcă l-am fi însoțit pe Étienne pentru ultima lui călătorie, ci pur și simplu în vacanță, pe malul mării.

Abia coborât din mașină, s-a dezbrăcat și s-a aruncat în mare urlând. N-aș putea să spun dacă țipetele lui erau de bucurie sau de disperare. Fără îndoială că era câte puțin din fiecare. Nina a urlat:

- Este rece ca gheața! Ești nebun!

A încercat să-l convingă să renunțe, să-l tragă de mână spre mal. Étienne a implorat-o:

- Lasă-mă să fiu nebun, te rog!

În timp ce bărbatul înota, Nina nu l-a scăpat din ochi, iar eu m-am dus la un bazar să cumpăr două prosoape de baie. Când a ieșit din apă, vânăt, l-am frecat îndelung, fiecare cu un prosop. Tremura, dar părea fericit. Zâmbea, corpul îi era vânat de la frig, dar fața îi rămânea palidă. Era pentru prima dată când îl vedeam dezbrăcat pe jumătate, de la petrecerea burlăciților a Ninei. Carnația, umerii, pântecul, părul, toate erau de adult.

„Astăzi avem patruzeci și unu de

ani, generaţia noastră voia să schimbe lumea şi nu a reuşit", m-am gândit.

Cum a ajuns la hotel, Étienne s-a băgat în cada cu apă caldă^după ce a înghiţit un pumn de medicamente. împreună cu Nina, am golit minibarul şi am băut sticluţele la întâmplare, fără să ne mai uităm la etichete. Ea a sărit în pat, iar eu am dat drumul la muzică, un playlist la întâmplare.

Etienne a strigat din baie:

- Tot aceleaşi gusturi de puştani aveţi!

Suntem exact ca fraţii şi surorile care se
întâlnesc după o despărţire lungă şi nu şi-au pierdut din reflexe. De îndată ce se eliberează de adulţii care au fost odinioară copii crescuţi împreună, copilăria urcă la suprafaţă.

În ciuda sfaturilor lui Étienne, îmi reconectez pe ascuns la internet telefonul mobil pentru a-mi consulta e-mailurile şi mai ales pentru a afla veşti de la Nicola.

- Nina?

- Da, îmi răspunde şoptit.

- Tocmai am primit un e-mail confidenţial de la ziar. Scheletul din maşină este al unei femei... Al unei singure persoane.

- Clotilde? murmură Nina, ca şi cum i-ar fi fost frică să pronunţe numele.

- Este încă prea devreme pentru a şti.

- Crezi că ea este? Vor găsi oare şi oase de... bebeluş?

- Nu după atâţia ani... Un embrion este format din cartilagii, nu din oase.

- îngrozitor!

- Ei, vă aud, spune Étienne. încă nu am murit... Dacă este ea, vor găsi craniul, bazinul şi femurul

fetusului. Apa dulce este mai puțin corozivă decât cea a mării. Iar corpul a fost protejat de nămol... De douăzeci și trei de ani, nu mă gândesc decât la asta.

Cântec al artistei Enzo Enzo, apărut pe albumul *Kent* (1994)

O durere surdă. Clotilde este prinsă într-un coșmar din care ar vrea să scape. Numără: *unu, doi, trei și mă trezesc.*

Aceeași melodie a lui Francis Cabrel, ascultată continuu pe toate posturile de radio, îi răsună în cap chiar și în timpul somnului.

Nu are nici un sens să fii concis Povestea s-a terminat, precis La fel am proceda din nou acum Dacă ar fi să o luăm pe un alt drum Este pur și simplu, pur și simplu O altă sâmbătă seară pe pământ...

Unu, doi, trei, mă trezesc și am zece ani. Sunt prințesa părinților mei, unica fată, mama a pregătit micul dejun pe verandă, cerul este albastru, viața noastră seamănă cu un clip publicitar în care toată lumea este perfectă, începând cu mine. Sunt blondă, iar bfănița papucelor mei mov cu paiete îmi încălzește picioarele. Sunt în clasa a patra. Sunt îndrăgostită de un băiat din clasă, cel așezat în banca a doua, lângă Nina Beau. Se numește Etienne Beaulieu. îmi pun puțină pudră roz pe obraji și îmi dau cu gloss, ca să mă fac remarcată. Dar el nu-i observă decât pe cei doi prieteni, unul ca o râmă și o puștoaică. Mereu lipit de ei. Voi aștepta. Într-o zi, va deschide ochii și pentru mine.

Unu, doi, trei, mă trezesc.

Picioarele mele îmi sunt înghețate. Mi-e frig. O pătură de zăpadă pe patul meu.

Durerea este atât de vie încât Clotilde își înăbușă un strigăt.

Fata deschide ochii. A visat. Unu, doi, trei și mă trezesc. Cântecul s-a terminat.

În viaţa reală este noapte încă. Mai are încă timp de un pui de somn înainte de a pleca la serviciu, la pizzerie. Lucrează de mai bine de cincisprezece zile. Şi deja nu mai poate să facă slalomuri printre mese.

Ieri, în timp ce servea o pizza *quatro formaggi,* o Regină şi o lasagna, camerista familiei Beaulieu a găsit scrisoarea în cutia poştală, a luat-o şi a pus-o pe birou în camera lui Étienne. în timp ce familia se bronza în Sud, în camera fiului era o bombă cu ceas. Un obuz ce le va exploda în faţă peste zece zile, când se vor întoarce acasă.

Clotilde râde singură, transpiră, îi este din ce în ce mai rău. Tot nenorocitul acesta de coşmar îi dă frisoane.

A crezut că s-a trezit, dar este încă prizoniera visului.

Unu, doi, trei şi mă trezesc.

Cu toate acestea, gândeşte cu voce tare:

- Scrisoarea este pe biroul lui Étienne.

De câte ori nu au fost împreună, Étienne şi ea, în camera aceea, în acel pat? De câte ori nu şi-a pus acolo hainele pe ea din nou? Adunându-şi ţoalele risipite, aruncate ici-colo înainte de a face dragoste? Căutându-le la fel cum făcea Tom Degeţel cu pietricele albe pe drumul de întoarcere? Spre deosebire de copilul din povestea lui Perrault, Clotilde ar fi vrut să se piardă în braţele lupului cel rău, să nu se mai întoarcă niciodată acasă.

în timp ce ridica blugii lui Étienne puşi pe puloverul sau pe şosetele ei, de câte ori n-ar fi vrut să-l audă cum îi spune:

- Mai stai.

Stătea cu trupul încă amorţit de

plăcere, aplecată în faţă ca să-şi caute sutienul, observându-l pe sub şuviţele ei blonde. Alungit, gol, cu pielea bronzată, aprinzându~şi ţigara cu un gest graţios şi dezinvolt în acelaşi timp.

în privirea lui blondă nu se putea citi nimic. Un zâmbet enigmatic pe buze. La ce se gândea? La cine?

Până la urmă, a remarcat-o la liceu, după ce anii de şcoală generală au trecut fără să o bage în seamă. Când o vedea, abia de-o saluta printre dinţi. Pe urmă, când a început clasa a XH-a, şi-a dat seama dupăˆ două luni că el începe, în sfârşit, să o vadă. îşi opreşte privirea asupra ei. La petrecerea de aniversare a unui prieten, pe 3 noiembrie, a auzit: „Va veni Etienne."

Va veni Étienne.

El nu are timp să o seducă pe Clodilde. Nu ştie cum să facă unei fete curte. Habar nu are despre cuvinte dulci şi nici nu-i pasă. Se apropie de ea şi o sărută direct pe buze. Cu melodia *Zombie* a celor de Cranberries urlând în boxe şi cu toată lumea răcnind în jurul lor: *În your heaâl* în *your heeaaddl*

Iată! Visul ei de copilă se realizează. Fac dragoste în camera lui Etienne chiar din seara primei întâlniri. De ce să mai aştepte? Cine a spus: să nu o faci niciodată la prima întâlnire? Viaţa este mult prea scurtă. Prinţul miroase a alcool, dar aşa-i în viaţă.

Clotilde a aruncat de multă vreme într-o debara papucii mov cu paiete. Amintirile sunt precum dulapurile: până la urmă arunci tot ce ai înăuntru.

Clotilde are şaptesprezece ani şi a înţeles. Este o domnişoară bătrână. Nu-şi face nici o ijuzie. Singurul lucru

care o obsedează este Etienne Beaulieu. Chiar dacă în adâncul sufletului ştie că până la urmă, într-o zi, va sfârşi prin a nu-i mai păsa de el.

- Pentru prima dată am avut un aşa orgasm.

Étienne i-o repetă mereu lui Clotilde, ca o ritornelă. Clotilde gustă pentru prima dată din savoarea iubirii.

O altă crampă, Clotilde se încovoaie de durere. „Nu, nu, nu. Nu este nici locul, nici timpul potrivit. Este imposibil. Mult prea devreme."

Clotilde încearcă să negocieze cu somnul ei. *Unul, doi, trei, mă trezesc.*

Apasă pe întrerupător. Sânge peste tot. Ar vrea să strige:

- Táti! Mami! Ajutor!

Dar nu-i iese nici un sunet din gură.

Se ridică, se duce la toaletă. S-a terminat. Va trebui să o ia cu totul de la capăt. Fitilul bombei cu explozie întârziată a făcut fâs! Clotilde scoate husa pentru saltea şi cearşafurile, traversează holul, pune detergent, balsam de rufe, dă drumul la maşina de spălat, la nouăzeci de grade şi se întoarce în cameră.

Face un duş. Nu-i mai este rău. O senzaţie de a extirpa ceva, pe care şi-o reprimă. Nu aici. Plânge. Nu pentru că este pe cale să piardă fetusul şi pe Étienne Beaulieu, ci pentru că ultimele ei dorinţe se duc în scurgerea unei chiuvete.

***Afectată*. Fluidă.**

îşi pune o rochie veche, neagră şi urâtă, cumpărată cu doi ani în urmă pentru că voia să devină dansatoare, dar pe care nu a purtat- o niciodată. Merge pe jos în zorii zilei – nu vezi nici măcar o pisică în oraşul acesta nenorocit – pantofii îi sunt umeziţi de roua dimineţii. Face lucrurile cu un

automatism ce amintește de zombii din videoclipurile lui Michael Jackson sau din filmele acelea nasoale care nu-i plăceau, în care femei delicate și palide, cu bonete din bumbac, rochii lungi și saboți își plâng de milă în timp ce soții lor beau tărie și se îmbată criță.

Și-l amintește pe Étienne, pe plaja din Saint- Raphaél, cu fata blondă întinsă peste el.

Nu mai are crampe.

Clotilde se apleacă, avortează. Nu simte nici o durere, nu se uită în urmă, fătul nu mai respiră, este mort. Așa a hotărât el să moară, să iasă singur, să o elibereze, să nu o dorească.

Nu și-a dorit niciodată să fie mamă. Cine și- ar fi dorit, la optsprezece ani? A vrut doar să-l prindă în mreje pe Étienne, să-l țină lipit de ea. Să-l transforme într-un tată model. A vrut ca *fericitul eveniment* să aducă o schimbare radicală a comportamentului iubitului. Să devină ascultător și grijuliu. O marionetă amabilă pe care ar fi ajuns să o urască până la urmă. Chiar să îl urască.

Clotilde își șterge nasul cu rochia de dansatoare. Nu-i nimic, *draga mea. Este un lucru bun că s-a întâmplat așa. Ce te-ai fi făcut cu un plod acum? În schimb, va trebui să te răzbuni, și încă foarte mult Să-i distrugi viața. Altfel, ar fi prea ~~simplu~~.*

Se întoarce acasă la ora 7. Se întinde pe salteaua neacoperită. Se înfășoară cu o pătură.

Moțăie până la ora 9. Aude jos vocile părinților, zgomotul obiectelor de veselă lovite între ele,

„Trebuie să merg la muncă. Trebuie să merg la muncă. Trebuie

să merg la muncă."

Este ^epuizată. Sângerează încă, i-a revenit ciclul. întoarcerea la o viaţă normală.

Nu s-a dus la medic. Nu a făcut ecografie, nu a monitorizat-o nimeni. Nu a ştiut nimeni. A citit o carte despre sarcină, ca şi cum ar fi studiat dintr-un manual de istorie. Ceva ce se întâmplă altora, fără nici o legătură cu ea. În luna *a patra, fetusul cântăreşte aproximativ două sute de grame şi măsoară cincisprezece milimetri.* A calculat că a rămas însărcinată pe la jumătatea lunii aprilie. într-o miercuri după-amiază. O joacă de copii. Nu a fost un accident, aşa cum a pretins ea. Prevăzuse totul. A găurit vârful prezervativului cu unghia degetului arătător, la fel de ascuţită ca un briceag.

îţi aminteşte de ziua când şi-a făcut testul de sarcină: două liniuţe da, o liniuţă nu. Când a văzut rezultatul, aşezată pe scaunul de toaletă, a jubilat,

Etienne este al meu.

Clotilde mai face un duş, îşi pune o rochie cu nasturi în faţă şi îşi dă seama că a uitat să- şi mai strângă pântecul cu un cordon ^operaţie pe care o face de aproximativ o lună. încă mai are pântecul rotunjit, ca al unei femei însărcinate. De ce? Şi pentru cât timp?

Gândurile îi sunt întrerupte de ciocăniturile în uşă ale mama ei.

- lubita mea, a murit bunicul prietenei tale.

„Nu am prietenă", îi trece prin cap lui Clotilde. „Urăsc fetele. Visul meu este să devin proxenet şi să le scot în stradă, ca să-mi aducă profit maxim. Adevărul este că aş vrea să joc cărţi cu băieţii în timp ce

proastele se vor prostitua. Adevărul este că nu-mi place să fiu fată."

- Ce bunic? Ce prietenă, mamă?

- Bruneţica... Poştaşul... Pierre Beau a fost lovit de-o maşină... De un camion. Bietul de el!

Clotilde se ^opreşte la uşă. „Aceasta înseamnă că Etienne se va întoarce mai devreme decât am prevăzut. Şi mâine va fi acasă. Mâine îmi va citi scrisoarea... Poate chiar... astăzi!"

- Când s-a întâmplat?

- Ieri după-amiază.

O oră mai târziu, la fel ca în fiecare dimineaţă începând cu data de 1 iulie, Clotilde aranjează mesele, pune feţele de masă, verifică să fie vesela curată. Primii clienţii ajung fix la prânz şi la 14.30 toată lumea a terminat de servit masa. în timpul prânzului, câţiva clienţi vorbesc despre accident, despre cum l-a făcut praf pe poştaş, despre camionul pe care nu l-a văzut venind.

Clotilde are program întrerupt după-amiază şi continuă de la ora 18, ca să pregătească sala pentru seara. în pauză se întinde adesea pe peluza piscinei municipale, dar astăzi se duce îa bibliotecă şi consuîtă discret cărţi despre sarcină. Şi găseşte până la urmă ceea ce caută: *Uterul are nevoie de timp ca să revină la forma lui iniţială după o naştere falsă ori una reală. Centură abdominală este deformată şi pielea de pe pântec este întinsă. Trebuie să treacă mai multe săptămâni până la silueta de dinainte de sarcină.* Clotilde nu are deloc intenţia să ajungă la forma din urmă cu o lună. Când iese din bibliotecă înfulecă două prăjituri, fără ca^măcar să le simtă gustul.

îşi dă seama că are două ore libere,

se întoarce în parcul bibliotecii şi se întinde pe o bancă aşezată sub un brad enorm. Nu mai este nimeni prin preajmă, leagănele sunt goale, aerul fierbinte, îi este sete. închide ochii.

~~Nu~~ are nici un sens să fii concis Povestea s-a terminat, precis...

Taci odată, cântecelule!

Clotilde îi revede pe Etienne şi pe fată pe plaja din Saint-Raphaél. Când s-a întâmplat? Numără în minte: trei zile.

îşi aminteşte ziua când bunicul Ninei Beau a venit ca o furtună în curtea şcolii ca să o pălmuiască. Ea ar fi murit de ruşine dacă părinţii i-ar fi făcut aşa ceva. Ar fi preferat să moara decât să se mai întoarcă la şcoală.

Nina, cu bunicul mort, iar Étienne devastat. Tot ce o răneşte *pe cea mai bună prietenă* a lui îl îmbolnăveşte şi pe el. Ce faţă a făcut în ziua aceea când bătrânul i-a mutat capul la spate nepoatei! Étienne a rămas moale ca o prăjitură, alb ca lenjeria.

Clotilde priveşte spre cer, are impresia că este un sac gol, din care un hoţ a luat tot conţinutul. îşi simte lacrimile curgând, încnide ochii, îşi aminteşte de chipul lui când, în luna mai a anului trecut, chiar după ce au făcut dragoste, i-a spus că era însărcinată. Étienne a gemut:

- O, la naiba! Suntem în rahat.

Cât timp lucrează la programul de seară, fata se uită fără încetare pe stradă, să vadă dacă vine şi el. Dacă trece pe acolo, dacă se uită spre ea. Speră că o va căuta, că îi va face o surpriză. Nu reuşeşte să-şi dezlipească privirea de la cele trei ferestre ce dau în exterior. Până la urmă, patronul o întreabă dacă

aşteptă pe cineva, Clotilde îi cere să o lase în pace.

Când iese de la muncă, face un ocol pe strada unde locuieşte familia Beaulieu. Simte o lovitură puternică în piept când vede maşina familiei oprită în faţa casei.

S-au *întors*,

Nici o lumină în camera lui Éti enne. A ieşit după ce a dat de scrisoare? O aşteaptă în faţa casei ei? Fata o ia pe străzi ocolitoare, fără să fie deloc liniştită. „Şi dacă va vrea să renunţe la mine?"

Clotilde trece prin faţa casei Ninei, lăsând capul în jos şi grăbind pasul. Nici un suflet viu prin preajmă. Nici în interior, nici în exterior.

Unde pot fi cei Trei? Unde se ascund? Unde o consolează pe Nina?

Este aproape de miezul nopţii când ajunge acasă, frântă de oboseală. Şi tot fără să vadă pe nimeni. Étienne i-o fi citit scrisoarea? Sau, imediat ce i-a recunoscut scrisul pe plic, ca orice laş, a amânat poate momentul să-l deschidă? Ori l-a aruncat, l-a rupt fără să ştie ce este în interior?

Clotilde urcă în cameră cu moartea în suflet. Rămâne multă vreme pândind un semn, o mişcare, o prezenţă în stradă. Nimic.

Nu se mai obosește nici măcar să se ducă la baie sau să se dezbrace: se întinde pe pat şi adoarme imediat.

*

Duminică, 14 şi luni, 15 august. Două zile de odihnă. Spaima absolută. La Cornelie este pustie, copleşită de căldură. Toate magazinele sunt închise, cu obloanele trase.

Doar piscina municipală este deschisă. Nu se va duce acolo. Cu pântecul ei mare, s-ar da de gol. Refuză să iasă undeva. Rămâne acasă, în aşteptarea unui apel

telefonic sau a unei vizite...

Mama își face griji, i se pare că fata este preocupata de ceva„ încearcă să stea de vorbă cu ea, dar degeaba. Îi propune să petreacă cele două zile de odihnă unde vrea tânăra.

- Vrei să rezervăm o cameră într-un mic hotel de lângă Valencia? Taică-tău a găsit o chestie drăguță cu masaj și piscină. La două ore cu mașina.

- Nu, mamă. Dar voi duceți-vă.

- Nu te vom lăsa singură, draga mea.

- Ba da. Așa îmi doresc și am nevoie. Voi începe să fac pregătirile înainte de mutare.

S-a înscris la facultate, la Dijon, la managementul sportului. Cu nota 19,5 obținută la Bacalaureat, va fi șefă de promoție.

Și cea mai bună la prostii.

Nu se va duce la Dijon și nici în altă parte. Va pleca departe. La fel cum prevăzuse să o facă în cazul când Etienne i-ar refuza, pe ea și pe copil. Acum nu mai este nici un copil. Acum, când el încă mai crede că este însărcinată, ce-i rămâne de făcut? Pântecul i se va topi, ca zăpada la soare, iar Etienne o va părăsi pentru totdeauna.

Face du-te-vino prin casă: nu mai au proiecte comune, nu mai există un viitor, nu mai este Etienne Beaulieu.

Se îmbuibă cu orice, ca să nu piardă din greutate. înghite felii de pâine cu sos sau cu pateu.

Telefonul sună.

- Etienne, în sfârșit!

Era doar o colegă din liceu.

- înmormântarea bunicului Ninei Beau va fi miercuri. Mergi?

- Da, se aude ea răspunzând.

- Cu ce te îmbraci?

- Dar tu ce-ţi pui pe tine?

„Ce proastă! Nu mergem la Club 4 şi nici la alegerea Miss France. Am dreptate să cred că toate fetele ar trebui vândute la duzină...”

- Habar n-am!
- Va fi foarte cald.
- Cu siguranţă.
- Şi va fi şi foarte trist...

Cealaltă continuă să dea din gură. Clotilde nu o mai ascultă. Acum este sigură: peste trei zile se va întâlni cu el... Idioata are dreptate până la urmă: cum se va îmbrăca, se va machia, îşi va aranja părul? Ar trebui să facă orice ca sa pară naturală...

Clotilde revine la conversaţie când cealaltă o întreabă:

- Ştii ceva de Etienne?
- Da, minte Clotilde. Mă sună în fiecare zi. S-a întors mai devreme decât era prevăzut, ca să o consoleze pe Nina. Este groaznic pentru ea.
- Biata de tine, trebuie să suferi şi tu pentru ei.
- Atât de mult! Te las, bate cineva la uşă, cred că este Étienne.

Clotilde închide.

Marţi, 16 august, se duce la serviciu cu inima cât un purice. Patronul îi spune că pare foarte palidă.

- Ar fi trebuit să profiţi de zilele de odihnă ca să te duci puţin la plajă.

Clotilde nu răspunde, pliază şervețelele pentru masă privind pe fereastră de multe ori, ca să-l vadă venind. S-a întors de trei zile acasă şi nu i-a dat nici o veste.

„Ce dobitoc! Se zice că între iubire şi ură nu există decât un singur pas. Mă surprinzi. Un pas infim.”

Ziua se lungeşte, clienţii sunt plictisitori, îi vine să-i trimită pe toţi la plimbare. înainte de a pleca, Clotilde îşi anunţă patronul:

- S-ar putea ca mâine să nu vin, am o înmormântare.

- A, bietul poştaş..., dar nu va dura toată ziua înmormântarea asta!

- Pentru mine, da.

Patronul se strâmbă, de parcă ar fi spus: *Şi eu ce fac?*

Dar nu mai insistă, nu a avut niciodată ospătăriţe aşa de pricepute. Se descurcă în restaurant, la casa de marcat, cu clientela. Dacă ar fi trebuit să îi dea o notă, în ciuda schimbărilor ei bruşte de atitudine, Clotilde Marais ar fi avut note maxime pe toată linia. Dacă ar fi ţinut doar de el, ar păstra-o pe toată perioada anului, dar nu trebuia să-şi facă iluzii: puştoaica nu va rămâne la pizzerie. Chiar dacă i-ar da mai mult decât salariul minim, bonuri de masă şi o primă la sfârşitul anului, fata are şi altceva de făcut decât să servească pizza toată ziua.

După serviciu, Clotilde se întoarce direct acasă, cu speranţa că se va întâlni cu Étienne.

Nu mai sângerează. îşi desface centura şi îşi observă profilul în oglindă: pântecul ei este tot la fel. Fiindcă este slabă, burta i se vede şi mai bine.

Trei zile de când a pierdut sarcina. Fată sau băjat? Ce mai contează acum?

îşi face o mască pe bază de argilă şi îşi hidratează faţa. Dă cu rimei negru pe la ochi. în felul acesta, mâine-dimineaţă, albastrul lor va fi pus în evidenţă mai bine, fără să pară că este machiată.

Se culcă analizând de zeci de ori ce va trebui să facă atunci când se va trezi. Să-şi spele părul cu şampon cu ou, să-l usuce ient aplicând balsam la vârf. Să-şi curbeze genele, să se dea

cu cremă anticearcăne, să-şi pună puţin fard de obraz, balsam de buze uşor sidefat, să-l şteargă puţin cu un şervеţel de hârtie. Să-şi dea bine cu cremă pe corp, să pulverizeze puţin parfum pe la tâmple şi pe la încheieturile mâinilor. Să-şi pună un tricou gri din bumbac, pantalonii potriviţi, larg, şic şi discret, precum şi sandalele negre cu barete. De ţinut minte să analizeze dacă pedichiura îi este perfectă. Nimic nu ucide pasiunea decât bătăturile picioarelor.

Ucide pasiunea.

Repetă cu voce tare, pentru ea însăşi: *Ucide pasiunea.*

Ce face Étienne? Unde este? La ce se gândeşte? O fi deschis, până la urmă, blestemata de scrisoare? Când a primit-o oare?

Să se răzbune. Şi să găsească modalitatea cea mai potrivită. Repede, foarte repede. înainte ca el să afle că nu mai este însărcinată.

*

Când Clotilde ajunge în curtea bisericii, pe 17 august, este deja multă lume adunată. Este mulţumită că poate intra în biserică, la răcoare. îşi aranjează discret părul, încearcă să găsească un loc de-a lungul aleii principale, ca să-i vadă venind. Aproape că împinge o femeie grasă ca să se bage în faţă. Aşteaptă de un sfert de oră, observând sau salutând oamenii, când, deodată, se ridică toţi în picioare. Orgile, sicriul, Nina, Étienne şi Adrién în spate. Ţinându-se de mână.

Ca trei orfani la moartea unuia dintre părinţi. în clipa aceea, Clotilde îşi simte inima topinau-se^ când îşi dă seama cât de mult se iubesc ei. în inima lui Étienne, ea nu a avut locul privilegiat. Până şi Adrién este mai important pentru el.

Nina pare că s-a micşorat, s-a încovoiat de durere. Adrién este la fel de insipid. Cât despre Étienne, părul lui decolorat de soare, pielea perfect bronzată, suferinţa ce-i dă un aer grav, totul îl face şi mai frumos decât poate fi. Spre deosebire de Nina, pare şi mai înalt.

Etienne nu o vede, înaintează cu privirea ridicată. După cei trei, vin familiile Beaulieu şi Damamme, mama lui Adrién, în casa căreia toţi au sărbătorit în urmă cu puţin mai mult de o lună că tinerii au trecut cu bine de Bacalaureat. Toţi erau fără nici o grijă atunci. Doar ea, Clotilde. Pentru că era însărcinată şi singura care ştia secretul.

Dintre toţi cei prezenţi, Etienne nu se clinteşte. Trimite din când în când priviri pline de tristeţe către Nina. Clotilde îl vede pe trei sferturi. Ar vrea să se ducă la el, să-l atingă şi să-i spună:

- Haide, o ştergem de aici!

în curtea bisericii, la finalul slujbei, în timp ce necunoscuţi se apropie de Nina pentru a o îmbrăţişa, Clotilde simte că cineva o strânge de braţ. Ca într-un vis. Nu-şi dă seama ce se întâmplă.

- Salut! Treci pe la mine după cimitir? Mama face o pomană pentru cei apropiaţi.

Clotilde face un semn din cap pentru a-i transmite că va veni. Etienne s-a întors deja lângă Nina.

Speranţa renaşte. Dacă îi cere să treacă pe la el înseamnă că nu s-a sfârşit nimic. Poate că are intenţia de a continua povestea lor de dragoste din punctul unde au lăsat-o înainte de vacanţă? Poate că, până la urmă, fata aceea blondă, întinsă peste el la Saint-Raphael, nu reprezenta nimic? Aşa este Étienne: trăieşte clipa.

Plină de speranţă, se abţine să izbucnească în râs în faţa tuturor. Abia are timp să-i vadă pe cei trei intrând în maşina familiei Beaulieu, pe bancheta din spate. Vehiculul a demarat pentru a se ţine aproape de cortegiul funerar.

Ea se întoarce, nu are chef să stea de vorbă cu cei care nu merg la cimitir, dar rămân prosternaţi în faţa caietului de condoleanţe, cu stiloul în mână. Aruncă o privire pe cuvintele aliniate unele lângă altele, citind: *împărtăşim cu voi durerea, sincerele noastre condoleanţe, nu vom uita niciodată zâmbetul colegului nostru.* Clotilde îşi dă seama că trebuie să-şi recupereze scrisoarea. Poate că Étienne nu a citit-o încă. Şi are timp să o ia.

Merge pe jos până la casa familiei Beaulieu. Dacă se va servi o masă după ceremonie, cu siguranţă că cineva trebuie să se ocupe de pregătiri. „Menajera, oare cum s-o fi chemând? Doamna... doamna?... Haide, fă un efort, ai dat de ea de fiecare dată când intrai şi plecai de la Étienne... Un nume ciudat. Un nume de sentiment. De resentiment. Doamna Rancoeur[26]! A, da, asta e!”

Clotilde bate la uşă, este ciudat că se întoarce acolo. Nu a mai pus piciorul în acea casă de la începerea vacanţei. După presupusul avort s-au apucat ambii să înveţe, iar întâlnirile de după-amiază pentru a face dragoste s-au rărit, până când au dispărut cu totul. Seara au sărbătorit la mama lui Adrién că au trecut probele Bacalaureatului, pe urmă au fost pe malul Lacului din Pădure şi a dormit la el. Étienne a trecut rapid la sex, fiind prea beat să mai aştepte şi să-şi dea seama că pântecul şi sânii ei erau încă măriţi.

Aşteaptă câteva minute şi, cum nimeni nu vine să deschidă, intră în casă. Aude zgomot departe, uşa din living ce dă spre grădină este deschisă. Clotilde profită pentru a urca pe scara din faţă, fără să întâlnească pe nimeni, pe urmă se închide în cameră. Dacă cineva ar întreba ce caută acolo, îi va răspunde că Étienne a trimis-o înainte ca să-l aştepte *ca de obicei.*

începe să caute scrisoarea. Nu se vede nimic. Deschide sertarele biroului, răsfoieşte câteva reviste *Rock Sc Folk,* un dicţionar Larousse, scotoceşte pe etajere. Nici urmă de vreun plic. Se uită în coşul de gunoi: nişte chiştoace şi^o revistă veche cu programele de televiziune. în dulap, haine pe umeraşe, alături de lenjerie împăturită.

Se aşază pe pat şi se concentrează. Atenţia îi este atrasă atunci de rucsacul lui Étienne, agăţat de fereastră, în spatele perdelei. Graffitti peste tot. Mulţi elevi din liceu au scris de toate cu pixul pe pânza rucsacului. Două ecusoane, unul cu Nirvana, altul cu
Pearl Jam. Recunoaşte, între altele, o frază scrisă de ea cu o cariocă neagră sub una dintre bretele: MAI MULT CA IERI ŞI MAI PUŢIN CA MÂINE.

Deschide rucsacul şi descoperă cursuri copiate pe fugă pe foi duble, un scris oribil, un manual de lucrări practice, un Best cu Velvet pe copertă. Dar nici urmă de vreo scrisoare. Până la urmă, scoate agenda 1993-1994 pe care Étienne a desenat bărbaţi de tot felul când se plictisea la cursuri, în loc să scrie ce are de făcut sau datele când trebuiau aduse temele. Nu-i păsa de orar, era de ajuns să stea pe lângă Nina Beau sau pe lângă Adrién, ca să treacă

clasa.

Clotilde răsfoieşte agenda pagină cu pagină, descoperă un bilet la concertul Indochine, datat 29 aprilie 1994. îşi aminteşte că Étienne a dorit să se ducă împreună cu cei doi, fără ea.

Unde este nenorocita aia de scrisoare? Şi de ce o fi trimis-o ea? îi venea să-şi dea palme. Şi dacă nu a primit-o? Dacă a fost haos la Poştă din^cauza morţii bunicului Ninei?

„îi dau papucíi!"

Privirea îui Clotilde^ se opreşte asupra cuvintelor mâzgălite de Étienne pe data de 25 mai 1994. îi ia câteva minute să-şi dea seama. Nu ar şti să^ spună ce o şochează mai mult: cuvintele „îi dau papucii!" sau semnul exclamării?

Nu. Ceea ce o bulversează este data când a scris: 25 mai este ziua când Étienne a lăsat-o în holul sjpitalului din Autun.

Cum a îndrăznit?

Şi încă fără greşeli de scriere! El, care făcea atâtea.

„Ticălosul ăsta de rahat este clar un nenorocit."

Cu atât mai bine dacă a primit scrisoare, nu-mi mai pasă. 1 se urcă sângele la cap. Aruncă agenda la coş, iese din cameră în trombă şi dă nas în nas cu doamna Rancoeur.

- O, Clotilde, ce faci?

- Bine.

- îl aştepţi pe Étienne?

-Da.

- Nu te-am auzit când ai intrat... Te-am văzut zilele trecute la pizzerie... Este totul bine acolo?

-Da.

- Ce trist, cu bietul poştaş...! Ce se va alege de micuţă? Din fericire, se ocupă doamna Beaulieu de tot. Până la urmă, este foarte

bine că Etienne o ia şi pe Nina la Paris. Va trece la altceva.

- Este prea cald afară, mă poţi ajuta să duc masa din grădină în sufragerie?

- Da.

- Este numai bine că ai venit, am rămas în urmă cu pregătirile... Dă-mi o mână de ajutor înainte ca lumea să înceapă să vină.

în timp ce o ajută la ultimele pregătiri, Clotilde revede mesajul „îi dau papucii!", scris pe 25 mai. Cuvintele nu-i dau pace. îi vine să urce la baie, să ia toate medicamentele din trusa familiei, să pregătească un cocktail mortal şi să îl toarne în paharul lui Etienne. Abia a terminat de aranjat cupele cu fructe şi răcoritoarele, că el a şi ajuns. îi ghiceşte parfumul chiar înainte de a-i auzi vocea. Aceasta înseamnă să ai pe cineva în piele: să-i anticipezi prezenţa.

- Ne vedem în seara asta? îi şopteşte la ureche.

„îi dau papucii!", se gândeşte Clotilde.

- Unde?

- Nu ştiu, într-un loc liniştit.

- Bine.

Clotilde se duce la Nina.

- îmi pare rău pentru tine! îi şopteşte.

- Mulţumesc, eşti drăguţă, îi răspunde Nina.

Lui Clotilde nu-i mai trece nici un cuvânt
prin cap. Ninei, nici atât: nu se mai gândeşte îa nimic, vorbeşte ca un robot.

Clotilde ia loc pe canapea, lângă Etienne şi *prietena lui cea mai bună.* Nu ştie unde să-şi ducă mâinile cât timp Etienne o ţine pe cea a Ninei. îi caută privirea, dar el fixează

peretele din faţa lui.

După o oră, Clotilde se ridică.

Îi propune lui Etienne să se întâlnească la ora 21, la locul obişnuit, sub copacul lor.

- Da, pe curând, îi răspunde.

Nimic altceva.

Strada din faţa casei familiei Beaulieu. Trotuarele ard. Se întoarce acasă, singură.

Peste două săptămâni, Etienne şi Nina vor trăi la Paris. Dar ea? Ce se va întâmpla cu ea?

Să trăiască sau să moară?

De ce i-a propus Etienne să se întâlnească în seara aceasta? Fără îndoială, ca să se despartă.

„îi dau papucii!"

*

Iese din casă pe la ora 19.30. S-a schimbat, poartă o rochie-cămaşă uşor de dat jos, neagră cu picajele albe, cu nasturi în formă de gărgăriţa în faţă.

Gărgăriţă-riţă,
Zboară-n poieniţă.
Unde'o-i
zbura Acolo-i
casa ta.

Are o oră de mers pe jos până pe malul lacului. Are permis, dar nu a primit niciodată permisiunea de a avea o motocicletă sau scuter. Părinţii i-au spus că este prea periculos. Dar nu aşa de periculos precum să îl iubească pe Etienne.

Traversează La Cornelie, trece prin faţa bisericii, merge prin ultima zonă locuită care duce spre un drum de ţară. O maşină venită din sens invers încetineşte şi se opreşte lângă ea. Nu recunoaşte imediat şoferul, care coboară geamul.

- Te pot lăsa undeva?

Este fiul familiei Damamme. A fost

la înmormântare dimineaţa şi la familia Beaulieu după-amiază. Se vede că este îndrăgostit de Nina. Clotilde este surprinsă că nu-l vede la volanul maşinii sale sport şi se află aici, pe acest drum prăfuit. Nu pare genul de bărbat care frecventează periferiile din La Cornelie. Nu aşteaptă răspunsul şi întoarce maşina. Clotilde ezită, pe urmă urcă pe locul din dreapta.

- Te dud la lac? o întreabă.

-Da.

- Nu este chiar un lac, mai degrabă o groapă pentru scurgerea apelor, aşa-i? o ironizează bărbatul.

- Depinde.

- De ce anume depinde?

- Sunt zone curate.

- Ce vrei să faci acolo acum?

- Am o întâlnire cu Étienne.

- Ah! De multă vreme sunteţi împreună?

- Nouă luni. Dar tu? Eşti cu Nina?

- Mai mult sau mai puţin.

- Mai mult? Sau mai puţin?

- Odată cu moartea bunicului, mai puţin. Pe urmă, vor pleca curând. Prietenul tău o va lua la Paris,

- Pari trist.

- Şi tu la fel. Suntem chit.

- Nu este loc pentru noi în povestea lor. Ei sunt trei. Şi vor rămâne mereu trei... Dacă nu- ţi place lacul, de unde vii? întreabă Clotilde.

- L-am urmărit pe Étienne. Era pe motocicletă.

- De ce l-ai urmărit?

- Ca să-i iau gâtul.

- Glumeşti acum.

- Da. Şi nu. Nu ţi-ar plăcea şi ţie să-i faci felul?

- Ba da. Câteodată,

mărturisește ea.

- Vezi, face rău la toată lumea.

- Cu ce îți face ție rău?

- Cu Nina.

- Dar nu există nimic între Nina și Étienne! exclamă Clotilde.

- Cât poți fi de naivă... Te las aici?

Emmanuel Damamme o lasă pe Clotilde
Marais pe marginea drumului, chiar lângă motocicleta lui Etienne, apoi pleacă imediat.

Étienne este întins pe spate, sub copac. Pe scoarța arborelui sunt scrijelite inițiale și inimioare. Nu și ale lor. O chestie prea demodată^ lerburi înalte îl ascund pe jumătate. îl ghicește după tricou și păr. Băiatul nu se clintește. Deodată, se întreabă dacă nu cumva Damamme nu i-a făcut ceva rău. Tipul este așa de ciudat, îi vine chiar să-i spună că-l urmărise ca să-l omoare.

Clotilde se apropie de Étienne cu atenție, simte o emoție teribilă, dar nu cea pe care și-o imaginase venind aici. Nemișcat, cu ochii închiși, Étienne are lângă el un pachet de biscuiți aperitiv și o sticlă de whisky începute. Când deschide ochii, fata tresare. Se întinde lângă el ca să-l sărute. Nu se poate abține să nu o revadă pe blonda de la Saint-Raphaél, îi vine să-i smulgă limba, dar nu acum, rămâne pe mai târziu. Mai întâi, trebuie puțină joacă, distracție, îi pune întrebarea ce-i arde buzele:

- Nu ai primit scrisoarea mea?

7 Ce scrisoare?

își dă imediat seama că nu minte.

Étienne se uită la ea, iar ceea ce citește în ochii lui nu-i place deloc. Nu are privirea unui îndrăgostit, ci a

unuia stânjenit de ceva,

„îi aau papuciii!”

Fata îi spune că vrea să înoate, pentru că este prea cald... Revine apoi la bunicul Ninei. Şi, pe măsură ce vorbeşte, pe atât Étienne o priveşte mai rece. Simte că va pleca, că-l va scăpa din mâini. Aşa că foloseşte marile ei atuuri: îl mângâie unde trebuie, unde ştie că-i place. El reacţionează imediat. O victorie prea puţin glorioasă. Étienne este o pradă uşoară. Greu de păstrat, dar uşor de mulţumit.

Urcă împreună pe motocicletă, se afundă în pădure, se îndepărtează de privirile indiscrete.

Se dezbracă în acelaşi timp, el rapid, ea mai lent, trebuie păstrat efectul-surpriză.

Băiatul se aruncă în apă, se îndepărtează de mal, înoată departe, pivotează câteodată ca să se uite după ea, Ea îi întoarce spatele, îşi desface centura, se gândeşte: „Şi dacă ne-am îneca aici, împreună? Ca într-o tragedie greacă. Să mor alături de el ar fi cel mai frumos final posibil...” îşi imaginează deja titlurile: *Tragic accident*, doi îndrăgostiţi îşi *pierd viaţa.*

Ar fi înmormântaţi împreună. Li s-ar grava numele unul lângă celălalt pentru eternitate, ca Romeo şi Julieta. *Aid odihnesc Etienne Beaulieu şi Clotilde Marais. 1976-1994.*

Dar cum să-l atragă pe Etienne sub apă? Este mult mai puternic decât ea. Ar trebui să fie drogat sau mort de beat.

îl pândeşte de la distanţă şi aşteaptă ca băiatul să intre cu capul în apă, ca să sară şi ea. înoată spre el râzând puternic, este conştientă de aceasta, dar nu-şi poate reţine

sughiţurile nervoase imaginându-şi faţa lui când îi va descoperi pântecul.

Se duce lângă el la mijlocul lacului, crezând că poate o va face să dispară, că o să o înece ca să scape de ea – o dată pentru totdeauna. în afară de Nina şi de Damamme junior, nimeni nu mai ştie că sunt împreună în această seară. „Cu atât mai bine, să se termine odată!"

- Am o surpriză pentru tine, îi şopteşte ea. Clotilde plonjează în apă, face câteva mişcări din braţe şi urcă la suprafaţă ca să facă pluta. „Rezultatul trebuie să fie spectaculos", se gândeşte în timp ce-şi umflă pântecul la maximum.

îl vede pe Etienne cum se schimbă la faţă în timp ce îi fixează cu privirea pântecul. îl observă cum revede în goană ziua de 25 mai şi cum realizează că a fost tras pe sfoară, că este prea prost, că ar fi trebuit să se îndoiască de vorbele ei.

Nu este în stare să pronunţe nici cel mai mic cuvânt, în timp ce fata pare că jubilează urmărindu-l cu privirea, cu un zâmbet zeflemitor pe buze. Speră că se va năpusti, că o va apuca de cap, că o va ucide. îi trece prin cap o a doua ipoteză, teribilă: „Mă omoară şi îşi petrece restul zilelor închis. Cea mai frumoasă dintre toate răzbunările".

însă nimic din ce-şi imaginase nu se întâmplă. El dispare sub apă. Ei îi este frică. îl strigă. Urlă numele lui şi când reapare, este deja aproape de mal. j^Laşul! încă o dată dă bir cu fugiţii!" îşi adună toate forţele ca să-l ajungă din urmă în stil crawl. Se vede că a obţinut nota 19,5 la proba sportivă de la Bacalaureat, opţiunea Natație.

În câteva secunde îl strânge de glezne ca să nu poată ieşi din apă. îi

revin în minte cuvintele lui Damamme: „Nu ţi-ar plăcea şi ţie să-i faci felul?”

Dar Étienne este mult mai puternic pentru ea. Se zbate şi iese din apă fugind ca din puşcă.

Clotilde se agaţă de o rădăcină, pe urmă iese. în privirea lui Étienne nu există decât dispreţ. De altfel, acum nu-i mai fixează pântecul, ci pe ea, în ochi, cu o ură care-l desfigurează.

Fata a pierdut. Izbucneşte în plâns:

- Nu-ţi face griji, nu am nevoie de nimic de la tine. Nimeni nu ştie, nici măcar părinţii mei.

îşi ia geanta şi îi arată banii scoşi din contul ei de economii.

- Uite, am o grămadă de lovele, voi pleca.

- Unde să pleci?

- Habar n-am încă... în seara asta, ai programat întâlnirea noastră în doi ca să-mi dai papucii, aşa-i?

Fata îşi pierde controlul, îl enervează. Nu-i mai pasă de ea. O detestă. Dacă va continua să geamă, va pleca şi nu-l va mai revedea niciodată. Trebuie să se calmeze, să găsească un mijloc ca să-l păstreze. în afară de a-i da cu o piatră în cap, să-l omoare. Este la un pas să-i mărturisească adevărul: că a pierdut sarcina, că natura şi-a făcut treaba pentru el.

- La naiba, nu am nici măcar optsprezece ani... De ce ai făcut asta?

- Nu am avut curajul să avortez.

- Nu te cred, Clotilde. Spune-mi că ai vrut să mă legi de tine. Dar nu-mi servi mie prostii legate de curaj.

Ea se îmbracă foarte repede. Faza cu pântecul în apă, mai treacă-meargă, dar acum îi este frică, se

simte goală.

Cu fundul pe iarbă, el îşi face o ţigară. Mâinile îi tremură.

Se aşază lângă el.

- Când părinţii noştri vor afla, se vor enerva la maximum... Şi ai tăi, şi ai mei, spune el înmuind frunzele cu vârful limbii.

- Voi pleca înainte să afle, i-a răspuns.

- Dar unde să pleci, pentru numele lui Dumnezeu?

Ea zâmbeşte.

- M-am aescurcat întotdeauna.

- Nu vreau un plod. Nu am vrut niciodată. Şi nici nu voi vrea vreodată. M-ai păcălit. Este scârbos.

- Dar nu-i scârbos că vrei să mă părăseşti?

Băiatul închide ochii. Simte, ştie că-

1

exasperează. I-ar plăcea să facă dragoste pentru ultima oară. Să tragă de timp. în prezent, nu-i pasă dacă moare sau dacă trăieşte. Singurul lucru important este să-l atingă. Să-l privească în ochi când finalizează. Are darul acesta, pe care altele nu-l au. Cu ea, el finalizează întotdeauna. Ştie cum să o facă. Stă lungit, ea îi plimbă mana agilă peste tot corpul. O respinge o dată, de două ori, dar până la urmă se lasă în mâinile ei. îl mângâie mult timp, îi observă sexul în erecţie, îl mângâie. Geme din ce în ce mai puternic, respiraţia îi devine sacadată şi ejaculează în mâinile lui Clotilde. Pleoapele îi rămân închise, nu spune nimic, ţigara îi este stinsă lângă sticla aproape goală.

„Este sfârşitul sfârşitului lumii", îi trece ei prin cap. Nici măcar nu s-a uitat la ea. îl dezgustă. Corpul său deformat de sarcină îi dă un

sentiment de repulsie. Are şaptesprezece ani, vrea puştoaice, nu un butoiaş.

îl priveşte pe Étienne cum aţipeşte. Respiraţia îi pute a alcool. Firimituri de prăjitură la colţul buzelor. O dezgustă şi el.

Este tot cald şi totuşi îi este frig. Vrea să se întoarcă la casa ei, să intre în cameră. „De fapt, nu în camera mea. Nu în duşul meu." Nu vrea să-i mai vadă nici pe părinţi, nici pe altcineva.

Se îmbracă, are noroi uscat pe picioare şi de- a lungul gambelor. „Sunt murdară."

Se duce în pădure ca să găsească drumul de pământ care duce în La Camelie. Se ^ghidează după luminile de la linia orizontului. încă zece minute de mers pe sub copaci, cu zgomotul paşilor ei pe frunze. Foarte departe, pe celălalt mal, se aud voci şi muzică techno.

Odată ce a găsit drumul, îi vor mai rămâne doi kilometri de făcut până la primele locuinţe.

Un kilometru pe jos, nu-i uşor, nu-i uşor un kilometru pe jos... Nu are nici un sens să fii concis. Povestea s-a terminat, precis.

Nu se va mai întâlni cu Etienne. Poate peste câţiva ani, când se vor vedea din întâmplare în supermarket sau în faţa tutungeriei din La Cornelie îşi vor spune:

- Salut!

- Hei, salut! Ţi-l prezint pe soţul meu.

- Bună ziua. încântat. Soţia mea... Eşti bine? Cu ce te ocupi?... Pe curând.

„S-a terminat. Terminat", crede ea ajungând pe drumul de pământ. Merge de-a lungul şanţului dintre drum şi pădure. Aude o maşină în spate. O maşină venind din zona lacului. Damamme junior? Dacă este aşa înseamnă că i-a urmărit. Poate că i-a văzut şi în apă, şi apoi, când ea... Totul i se întunecă

în minte.

A treia ipoteză. Este găsită moartă, lovită de o maşină: accident banal sau sinucidere? îi va strica viaţa lui Etienne Beaulieu, va fi bănuit. „Ce tot spui acolo? Va ieşi repede basma curată."

Clotilde se simte extrem de obosită.

Am face altfel
Dacă am putea relua
povestea Este foarte simplu,
foarte simplu O seară de
sâmbătă pe Pământ...
El vine, ea îl vede şi-l doreşte lar
ochii săi fac restul Ea se
pregăteşte pentru a pune jăratic
în fiecare din gesturile sale...[31]

Ce cântec blestemat! în ce zi suntem deja? Miercuri. A, da, ziua copiilor. Ca atunci când am rămas însărcinată...

Maşina care ridică un nor de praf va ajunge curând în dreptul ei. Clotilde se întoarce mergând cu paşi repezi, apreciază distanţa, nu îşi dă seama cine este şoferul care accelerează aeodată.

Cinci metri, patru metri, trei metri, doi metri... încearcă să se ferească.

în limba franceză, *rancoeur* înseamnă „ranchiună, ură, pizmă".

Fragment din versurile melodiei *Samedi soir sur la Terre (Sâmbătă seara pe Pământ),* a lui Francis Cabrel

Cineva bate la uşa cămăruţei sale. Doi câini latră.

Trei lovituri seci. Lili nu face niciodată aşa. Ştie că Nina trăieşte în stare de frică: dacă are vreo urgenţă sau o informaţie de aflat, se anunţă strigând: *Sunt Liiii*

Cine a intrat în adăpost? La ora 9 este închis publicului. lar angajaţii nu par să ştie că cineva se ascunde în căsuţa lor.

Nina nu îndrăzneşte să se mişte. Stă încă lungită în pat, ameţită sub

efectul medicamentelor împotriva durerii prescrise în ajun la spital. Ridică draperia până la nivelul ferestruicii. Cineva bate din nou. Apoi iar.

Strânge pumnii şi strigă, speriată:

- Cine este?

- Eu sunt.

Nina recunoaşte vocea, se calmează, respiră mai bine.

Se ridică, îşi pune un pulover lung, se strâmbă de durere din cauza muşcăturii. Câinelui i-a fost frică când s-a apropiat de el. Nina ştie mai bine decât oricine ce poate provoca spaima.

îşi trece cu mâna prin păr şi deschide uşa.

Silueta enormă a lui Étienne îi apare în cadru. Parfumul lui. Ninei îi vine să i se arunce în braţe, dar nu face nimic. Ultima oară când l-a văzut era nervos şi a lăsat-o în mijlocul unei braserii din Lyon.

Nu se îmbrăţişează. Bărbatul intră. Observă camera, se opreşte cu privirea asupra măsuţei unde sunt îngrămădite foarfeca, lipici, coli de hârtie, tuburi de culori, fire metalice, perle, fragmente de mozaic... în mijloc, o lampă de veghe cu piciorul abia pictat cu pensula.

- Asta-i contribuţia mea, spune Nina, ca pentru a justifica harababura aceasta stranie.

Fac lucruri pentru adăpost... Cum ai dat de mine?

- Un indiciu?

- Mai exact?

- Spitalul...

Étienne privește bandajul din jurul gleznei Ninei. Poartă un pulover lung, picioarele îi sunt goale. O găsește așa cum o știe: slabă, cu brațele și încheieturile mâinilor fine. Trupul și chipul și-au regăsit grația. Dar trăiește într-o magherniță, în mijlocul potăilor. Locul acesta este aproape o mizerie. Nu îndrăznește să-i spună. Dacă nu ar fi avut bandajul în jurul gleznei, ar fi părut că intră în vacanță. Pare cu mult mai liniștită decât ultima dată când a văzut-o. Când trăia în genul acela de fortăreață, împreună cu celălalt dement...

- De fapt, tu nu ai plecat niciodată din La Cornelie, spune el într-un sfârșit, ca pentru sine însuși. De cât timp trăiești aici, de... doi ani?

- Doi ani și două luni.

- Aiurea.

- Mi-e teamă să mă găsească, mărturisește Nina.

- Damamme?

-Da.

- Mă ocup eu de asta.

Nina se schimbă la față, devine tensionată, panicată.

- Nimeni nu se poate ocupa de nebuni. Nici măcar Poliția. Nu te duce niciodată la el. Te-ar face să spui unde sunt... Juri?

- Mda, răspunde Étienne, fără voia lui.

Mulțumesc, îi răspunde unindu-și mâinile.

Se îndreaptă spre, un bufet, ia două cești și pliculețe de ceai. Étienne nu îndrăznește să spună că nu dorește.

- Ai vești de la Adrién? întreabă femeia.

Vede o bănuială de gelozie trecând în privirea lui Étienne: abia a ajuns şi îl întreabă deja de celălalt.

- Se pare că a lăsat deodată totul baltă. Parisul, piesele lui de teatru, viaţa pe picior mare. Dacă este să mă iau după Louise, umblă haihui prin lume. Câteodată, ia un avion ca să vină la ea... Ştii, au fost mereu nişte ciudaţi... de ce să nu se căsătorească şi să facă plozi, ca toată lumea?

- De ce ai venit la mine, Étienne?

- Ca să te văd. Ultima dată m-am ambalat prea tare din cauza scrisorii trimise de Clotilde... M-am supărat... Pentru că după aceea ai plecat..., iar eu te-am lăsat atunci baltă, pe când ţie nu-ţi mergea deloc bine... Din ce-ţi câştigi existenţa?

- Nu mi-o câştig.

Étienne o priveşte pe Nina fără să o creadă.

- întreţinerea mea nu costă foarte mult... Am vrut să-mi vând bijuteriile de familie, dar Lili nu m-a lăsat. Lili este directoarea adăpostului. Prietena mea. M-a salvat. îmi cumpără două-trei ţoale pe an când sunt perioadele de reduceri, pastă de dinţi şi săpun, aspirină dacă mă doare capul. îmi spăl hainele la ea. Are o grădină de legume şi iau de acolo când vreau. Face tocănite de legume şi prăjituri de casă. în schimb, o ajut să gestioneze totul aici şi fac o mulţime de lucruri vândute în *zilele porţilor deschise.*

- Dar nu-ţi propui să stai multă vreme pe aici, nu?

- Nu ştiu.

- Nina, asta nu-i viaţă!

- Dar este a mea.

- Trăieşti ca un fugar! N-ai

făcut nimic rău!

- Ba da, am făcut rău că m-am căsătorit cu Emmanuel Damamme.

- Aveai optsprezece ani! Tocmai îţi pierduse şi bunicul.

Nina îi întinde o ceaşcă de ceai. Étienne o priveşte pe femeie, pierdută în gânduri.

- îi poţi cere lui Marie-Laure să se ducă la cimitir, te rog? Nu mai pot merge să-l văd pe buni, aş vrea să verifice ea dacă totul este în ordine acolo... şi să pună flori pe mormânt din când în când... în schimb, tu nu m-ai văzut. Nu ştii unde sunt.

- Nina, nu poţi rămâne în această situaţie.

, – Situaţia îmi convine. Sunt bine aici... Étienne, te cunosc suficient de bine încât să ştiu ce gândeşti despre acest loc, dezgustul din ochii tăi când te uiţi la pereţi, la tocul uşii, la fereastra putrezită, dar dacă ai şti cât de bine mă simt aicil Sigur, mi-ar plăcea să mă plimb liberă în oraş şi să beau o cafea la o terasă, dar încă nu mă simt pregătită. Ştiu că Emmanuel mă caută, o simt. Este lipsit de logică, poate că mă consideri o nebună, dar atât timp cât Lili îmi va fi aproape, mă voi simţi în siguranţă.

- Lili a ta se numeşte de fapt Éliane Folon... Ştii că este o fostă curvă?

- A stat chiar la zdup şi...

- Aş vrea să pleci, Étienne.

- Nu mi-o lua în nume de rău, Nina, dar recunoaşte că ai un dar deosebit să te înconjori de oameni ciudaţi.

- Ba da, ţi-o iau în nume de rău. Ai venit aici ca să-ţi liniştească conştiinţa? Aşa cum constaţi, sunt bine, te poţi întoarce la Lyon. Nu

murdări singura persoană care mi-a întins mâna fără să aştepte nimic în schimb.

- Până în ziua când te va scoate pe trotuar?

- Ieşi afară, Étienne!

- Cum vrei tu.

- Da, aşa vreau. Mulţumesc pentru vizită.

- Eşti tot la fel de enervantă!

- Fac şi eu ce pot.

Ninei îi pare rău. îi vine să-l oprească. Să îl invite din nou să se aşeze. Ca dialogul să reînceapă de la zero. Étienne a venit, cu siguranţă, ca să-i propună o soluţie. Gestul lui pleacă, fără îndoială, de la bună credinţă. Trebuie să-l convingă cu duhul blândeţii că nu va pleca de aici.

- Am întâlnit pe cineva, îi spune în prag.

- Sunt fericită pentru tine.

- Mă poţi suna când vrei... Nu mi-am schimbat numărul...

- Nu-mi mai pornesc telefonul.

Se privesc pentru ultima oară. Nina pune o mână pe obrazul lui Étienne, el o strânge şi îi sărută degetele.

*

Étienne merge pe lângă cuşti. Doi tineri curăţă podeaua cu ajutorul unui jet de apă, o fată care plimbă câinii ia un maidanez semănând cu un Collie şi se îndreaptă spre exterior. Étienne citeşte fişa câinelui, agăţată de grilaj: DEBBY: RASA X CIOBĂNESC, FEMELĂ, STERILIZAT, NĂSCUTĂ ÎN 1999, LA ADĂPOST DIN ANUL 2001. Alţi doi câini latră dând din coadă.

Când trece prin faţa biroului situat chiar înainte de ieşire, Lili îl întreabă:

- Aţi fost la Nina?

-Da.

- V-a spus că îi era frică?

-Da.

- Sunteți prietenul ei, Étienne?

-Da.

- Sunteți polițist?

- Mda.

- Veți face oare ceva ca să puneți capăt acestei hărțuiri?

-Nu.

- Dar ce așteptați? Să vină aici, să o omoare?

- Nu primesc ordine de la dumneavoastră. Știu cine sunteți și ce ați făcut.

- Ce-am făcut eu nu privește pe nimeni, tinere.,

Lui Étienne îi pare imediat rău că a spus astfel de cuvinte nepotrivite. Pe el trebuie să fie supărat, nu pe biata femeie de ispravă.

- Vă rog să mă scuzați!

- Bine, vă scuz.

- Este o fata bună. Când am întâlnit-o, părea o ființă demnă de tot plânsul. Nu mai stați nemișcat acolo, intrați să beți o cafea înainte de a pleca.

Étienne o urmează. Ia loc într-un fotoliu stricat, în fața lui Lili. Femeia dă la o parte hârtiile și pune două cești aburinde pe birou. Éliane Folon poartă colanți verzi și un pulover lung cu ciucuri galbeni și roz. Și-a strâns părul cu o bentiță și l-a prins cu o agrafă mare, neagră.

- Mi-ați văzut cazierul? îl întreabă.

- Mda. Tentativă de omor.

- O poveste urâtă.

- Nu sunt judecător.

- Ba chiar sunteți, tinere. Tocmai mi-ați aruncat-o în față că știți ce am făcut, cu tonul unui procuror.

- Dar v-am iertat, v-am spus.

- Cum ați ajuns aici?

- Am ieşit acum zece ani. Consilierul din penitenciar mi-a găsit de lucru în La Cornelie. Ca femeie de serviciu în Uzina Magellan. Din cauza unei poveşti cu un câine maltratat, m- am întâlnit cu fosta directoare a adăpostului, pe urmă am rămas în locul ei. Cu alte cuvinte, câinii mi-ai salvat viaţa. Aşa că acum le-o salvez pe-a lor.

- De ce o ajutaţi pe Nina?

- Seamănă cu o micuţă pe care am cunoscut-o în fosta mea viaţă. A fost complet doborâtă de viaţă... Când am vrut să intervin, prietenul ei a făcut-o să dispară. Ştiţi, am un fler să citesc frica din privirile fetelor, iar Nina făcea parte din această categorie.

Étienne îşi strânge pumnii. Realizează că a fost sub nivelul aşteptărilor. Un prieten de faţadă.

- Cine-i tipul pe care aţi vrut să-l omorâţi?

- Iubitul meu.

Étienne rămâne surprins de răspunsul lui Lili. Se gândea că va spune *proxenetul meu* sau *amicul meu.* Ea izbucneşte în râs.

- Ce faţă aţi făcut! Glumesc. Pe un ticălos, vă spun. într-o dimineaţă, din cauza unei înjurături şi a unei palme în plus primite, am băgat cuţitul în el. I-am lăsat o cicatrice de toată frumuseţea. După aceea, în timpul unei reglări de conturi, a primit un glonţ rătăcit. A fost în locul prost sau în clipa nepotrivită, îmi veţi spune, dar eu cred că bunul Dumnezeu a ales locul şi momentul potrivit ca să-l trimită pe lumea ailaltă.

Cu genunchii strânşi la bărbie, suntem toţi trei aşezaţi unul lângă celălalt la soare, pe puntea unui feribot, în drum spre Palermo. Etienne la stânga, Nina la mijloc, iar eu la dreapta. Cu spatele lipit de balustradă, ne lăsăm legănaţi de blândeţea aerului. Marea pare că ne analizează.

- Acum o sută de ani, era războiul din 1914- 1918.

- Ce prostiei De unde ai scos-o, Nina? Nu te schimbi deloc şi mie mi se pare *epic,* cum ar spune fiu-meu! De ce te gândeşti la Războiul din 1914-1918?

Nina zâmbeşte.

- Nu ştiu: tranşeele, timpul care trece... Mie mi s-a părut foarte lung timpul când nu neam mai dorit să petrecem, toţi trei, la aniversările noastre. Prima dată a răsunat liniştea în capul meu. Toate evenimentele care marchează trecerea unui an şi pe urmă nimic. În timp ce noi comentam totul înainte.

- N-am niciodată memoria datelor, ne atrage atentia Etienne.

îşi aprinde o ţigară. Văd că Nina tropăie de nerăbdare să-i oprească gestul, să sufle în flacăra brichetei, dar nu îndrăzneşte.

Eu nu am nimic, ca de obicei. Liniştea îmi face bine. Şi ştiu că nici Etienne, nici Nina nu mă vor întreba de ce tac. Aşa ne ştim de-o viaţă.

- De ce veniţi cu mine?. De ce jo faceţi pentru mine? ne întreabă Etienne. în fond, niciodată nu am fost loial cu voi.

- Nu ai fost loial? exclamă Nina. Dar pe 2 ianuarie 2003, când ai venit în vizită la adăpost? Nu ştiu exact ce ai făcut şi nici ce s-a întâmplat, dar s-a întâmplat.

- Despre ce vorbiţi voi acolo?

^ – De ziua când te-am sunat, îmi răspunde Étienne. Erai la Cagliari, cu soră-mea. Chiar pe-aici, pe undeva. Îţi aminteşti?

- Cum aş putea să uit? Este ultima oară când am mai stat de vorbă cu tine, până acum patru zile.

- Despre ce aţi vorbit în ziua aceea? întreabă Nina, ducându-şi mâinile la gură, ca o fetiţă prinsă asupra faptului.

în loc de răspuns, mă mulţumesc să-i zâmbesc şi mă întorc la liniştea mea.

Étienne închide ochii, îşi întinde picioarele.

îşi aminteşte privirea lui Éliane Folon, Lili cum o numeşte Nina, în biroul adăpostului, două mingi verzi scrutându-l. Făcându-l să înţeleagă că a sosit marele moment să *se ocupe* de Emmanuel Damamme, pentru care Nina trăieşte un simulacru de viaţă.

„ Imediat după ce a plecat de la adăpost, Étienne l-a sunat pe Adrién, fără să stea mult pe gânduri. Prietenul lui a răspuns imediat.

- Mă gândeam că ţi-ai schimbat numărul de telefon, sunt primele cuvinte ale lui Étienne.

Cei doi nu s-au mai văzut de la confruntarea lor violentă din braseria La Lorraine.

- De ce aş face-o? Nimeni nu mă mai caută, în afară de Louise şi de fostul meu editor.

- Mă gândeam mai ales că nu-mi vei răspunde.

- Dacă mă suni înseamnă că vrei să vorbim despre Nina. Altfel, nu m-ai fi sunat. Ai veşti despre ea, aşa-i?

- Mda. Tocmai am văzut-o. De-adevăratelea.

- Unde este?

- Nu mă vei crede.„

Ultima oară când Étienne pusese piciorul pe domeniul Damamme fusese în seara finalei Cupei Mondiale la fotbal, în 1998. De ce nu a smuls-o pe Nina din acea viaţă chiar în ziua cu pricina? Ce l-a împiedicat? Părea atât de nefericită încă de atunci.

^ Pe 2 ianuarie 2003, la ora 10 dimineaţă, Étienne s-a întâlnit cu Emmanuel la el acasă. Era neîngrijit, slăbit, singur. Purta o barbă nerasă de câteva zile, un tricou şi izmene. Era demn de milă.

- Ai venit să-mi urezi *La mulţi ani* pentru Noul An? l-a ironizat pe Étienne când l-a văzut.

- De ce arăţi în halul ăsta?

- Din dragoste, a chicotit. Ştii unde este Nina?

- Uit-o!

- Niciodată.

- De ce? Dacă te-a părăsit înseamnă că vrea să o uiţi.

- Poate, dar eu vreau să o văd.

- Ar trebui să o laşi baltă, o dată pentru totdeauna.

- Ai venit până aici ca să-mi spui prostiile astea?

- Ţi s-ar putea întâmpla nişte lucruri urâte. Foarte urâte,

- Ca de exemplu?

- Să o mierleşti.

- Mă ameninţi?

Emmanuel a început să gesticuleze într-un mod grotesc, cântând din ce în ce mai tare:

- Etienne Beaulieu mă ameninţă! Étienne Beaulieu mă ameninţă!...

- înţeleg acum de ce s-a ascuns. Eşti dus rău de tot cu pluta.

Emmanuel a încetat să-şi mai facă numărul. Un moment lung de linişte s-a instalat. Pe urmă:

- Aşadar..., ştii unde este Nina? Atunci, spune-o! Spune-o!

Spune-o! Spune-o! a strigat Emmanuel sărind ca un copil isteric.

Étienne s-a aşezat pe canapea. Totul se derula aşa cum fusese prevăzut.

- De ce astăzi? De ce ai venit până aici? Ai văzut-o? Ştii unde este? Sigur că da, la naiba! Mărturiseşte tot ce ştii! a urlat Emmanuel înainte de a lovi cu pumnul în perete.

- Psihopat nenorocit! a şuierat Étienne printre dinţi.

Emmanuel a revenit deodată la tonul serios.

- Să te ia naiba, Beaulieu, pe tine, cu tot cu morala ta... în orice caz, îmi vând firma şi plec.

- Unde?

- încă nu m-am hotărât. Departe. Foarte departe. Ai dreptate, trebuie să o uit pe curva asta.

Etienne s-a abţinut să nu-i spargă faţa când l-a auzit cum o insultă pe Nina.

- Ştii că eu am adus-o pe Clotilde Marais pe malul lacului în seara când a dispărut? Ai povestit peste tot că nu venise niciodată acolo, dar ştiu că ai minţit... Am lăsat-o chiar lângă motocicleta ta...

Etienne pare neîncrezător în spusele celuilalt. Dar Emmanuel îl lovise direct în inimă. Susţinea cu bună-ştiinţă minciuna, ca să afle adevărul. Cum ar fi putut ţăcănitul ăsta să se vadă cu Clotilde în seara de 17 august? Emmanuel a ghicit tulburarea lui Etienne, care se aştepta la orice, nu şi la acest lucru.

- Ce i-ai făcut bietei copile? a aruncat Emmanuel.

- Nu am venit ca să vorbim de Clotilde, ci de Nina.

- Nu mă crezi, aşa-i? Şi totuşi, aş putea să-ţi descriu rochia purtată de ea în seara aceea: neagră cu picăţele albe. Cu nasturi în faţă,

unii roşii, în formă de gărgăriţă. Avea tenişi albi în picioare. îmi amintesc pentru că mi- am spus atunci că nu era o idee prea bună să- ţi iei ceva alb ca să te tăvăleşti pe-acolo.

- Eşti mitoman, i-a întors-o Etienne. Toată lumea ştie cu ce era îmbrăcată... Era pe anunţurile de căutare... Şi, până la urmă, ce ai fi putut tu căuta în locul acela blestemat? Ai o piscină olimpică în mijlocul grădinii tale... N- ai fost niciodată pe malul lacului.

Emmanuel Damamme a zâmbit răutăcios şi nefericit deopotrivă. Étienne era împărţit între milă şi aversiune. Dandy-ul care nu mai avea nimic elegant suferea în mod vizibil martiriul şi nu mai controla nimic. îl privea pe Étienne fără să-l vadă, pierdut în gânduri.

- Este pentru prima dată când îmi dau seama că există cuvântul /rumosᴹ în numele tău.

- În ziua înmormântării, v-am văzut intrând în casa bunicului Ninei, după-amiază, pe tine şi pe homosexual. Am aşteptat, pe urmă tu ai plecat singur. Nu ştiu de ce te-am urmărit, te- am văzut intrând şi ieşind de la tine de acasă, ai urcat pe motocicletă. Nu aveam decât un singur gând: să te arunc în şanţ. Eram în spatele tău, nu în maşina mea sport Alpine..., ci într-o rablă a firmei. Aş fi putut să te trimit în iad de mai multe ori... Adio, Beaulieu! Dar, dacă nu am făcut-o, a fost din cauza bunicului Ninei. Ar fi fost prea mulţi morţi deodată pentru ea. Mi-a fost teamă că nu ar fi rezistat. După care te-am văzut lungit în iarbă pe malul lacului, mă rog, în groapa publică de gunoi, şi bând whisky ca un beţiv ordinar. Când m-am întors spre La Cornelie, m-am întâlnit cu Clotilde Marais în timp ce venea pe

marginea drumului. Am făcut cale întoarsă şi am adus-o. Mi-a zis că avea întâlnire cu tine. Era limpede ca lumina zilei că era îndrăgostită nebuneşte.
^ – Tu i-ai făcut rău lui Clotilde? s-a auzit Etienne spunând.
- Singurul lucru rău pe care i l-am făcut este că am lăsat-o lângă motocicleta ta. Eşti un nenorocit, clar. Aşa că nu veni să-mi faci mie morală!
- Ai rămas prin preajmă? Ne-ai spionat?
- Nu. M-am întors aici.
- Mincinosule!
- Nu-mi păsa mie de voi doi, singurul lucru care mă interesa în acel moment era Nina. Trebuia să fiu acasă în cazul în care ar fi avut nevoie de mine. Pe vremea aceea, îţi aminteşti, nu erau telefoane mobile. Şi miracolul a avut loc. În timp ce mă gândeam că nu o s-o mai văd vreodată, m-a sunat şi mi-a cerut să vin la ea acasă. Era singură, cu homosexualul.
- încetează să-i mai spui aşa lui Adrien.
- De ce? încă te mai simţi atras de el? Nina nu-ţi ajunge?
Emmanuel râde în hohote. Un râs dureros, care-i deformează chipul.
- Şi, dacă tot vorbim de Clotilde Marais, ştii că eu am dat telefon în mod regulat la Jandarmerie ca să le spun că era cu tine în seara aceea?
Étienne abia s-a abţinut să sară la bătaie. Omul acesta nu este doar nebun, ci şi pervers şi manipulator. Şi totuşi, declaraţia lui aproape că l-a liniştit. S-a gândit adesea că denunţătorul necunoscut era propriul lui tată. Părintele care nu l-a iubit, până aproape de a-l acuza de tot ce-i mai rău.

- Tot eu am sunat şi la televiziune când au vorbit despre caz, a continuat să peroreze Damamme. Am visat mereu să te văd la zdup... Şi când mă gândesc că ai devenit poliţist! Eşti un impostor, Beaulieu. Haide, mărturiseşte că tu ai omorât-o pe Clotilde Marais.

Uitând orice strategie, Étienne nu s-a putut abţine să nu arunce:

- Măcar nu sunt un ţicnit, nu terorizez fetele. De altfel, nu m-a părăsit nici una. Spre deosebire de tine.

Emmanuel a luat o, tigaie de pe aragaz şi l-a lovit atât de tare pe Étienne încât şi-a pierdut cunoştinţa. Étienne nu a avut timp să se ferească.

Când şi-a revenit, într-o baltă de sânge, avea o rană deschisă, de doi centimetri, la arcadă. Emmanuel nu mai era acolo. Étienne a oprit hemoragia. Orbit de furie pe el însuşi: de ce l- a provocat pe ţicnit? Étienne l-a căutat prin toate camerele. A deschis chiar şi dulapurile din cameră şi a constatat că a fost ştearsă orice urmă a trecerii Ninei prin casă.

în acelaşi timp, îşi spunea, cu atât mai bine că a fugit, agresiunea era chiar un noroc: violenţe asupra unui reprezentant al autorităţii publice. Étienne îl poate aresta. Doar să pună mâna pe el.

Damamme era în bucătărie, în picioare, lângă blatul de lucru, livid, absent, cu un pahar de apă în mână.

Era momentul potrivit pentru a da toate cărţile pe faţă:

- Ştiu unde este Nina.

Emmanuel l-a privit pe Étienne de parcă l-ar fi văzut pe Necuratul. Ceea ce aştepta de mai bine de doi ani, ce căuta ca un vânător înnebunit, părea că nu mai voia să audă. Ca şi cum a

ajunge la scopul propus îi zădărnicea căutarea.

S-a aşezat, cu paharul de apă în mână, un condamnat ce-şi aşteaptă verdictul. Iar Etienne a vorbit cu blândeţe şi cu respect. Alegându-şi cuvintele:

- Am dat de curând de urma Ninei, graţie unui indiciu. Locuieşte la trei sute de kilometri de aici. Şi... cred că este fericită. Trăieşte cu un bărbat, cu zece ani mai mare decât ea... Au un copil. Un băieţel de nouă luni, pe nume Lino. îl aşteaptă pe al doilea, în primăvară... Nina şi-a găsit partenerul la lucru.

Lui Emmanuel îi vine să urle: *Dar eu sunt soţul ei!* înainte de a-şi da seama că nu, nu mai era nimic.

Etienne a continuat, cu senzaţia că răsuceşte din ce în ce mai mult cuţitul în rană.

- Lucrează într-un atelier de restaurare a tablourilor. Era visul ei. Ştii, i-a plăcut întotdeauna să picteze... îmi pare rău. Nu mi- a plăcut niciodată de tine, Damamme, dar meriţi adevărul, văd că nu-ţi merge deloc bine din cauza a cuiva care nu mai există. Nina a pus cruce pe tine, pe noi, pe Adrién, pe părinţii mei, pe mine şi pe La Cornelie. Nu o vom mai vedea vreodată.

- Unde trăieşte? a mai avut putere Emmanuel să întrebe.

- La Annecy, într-o casă frumoasă, pe malul lacului... M-am dus să verific. Şi am avut un şoc... Am văzut-o de la distanţă, însărcinată, frumoasă. îşi plimba fiul într-un cărucior şi ducea un câine de lesă... A întors pagina. Fă şi tu la fel. S-a terminat.

Emmanuel s-a aşezat în poziţie fetală, cu genunchii la piept şi a început să plângă. îşi imagina soţia pierdută, singură, pocăită şi

tremurând de frică. Scenariul acesta nu îl luase în calcul. Un alt bărbat, doi copii, un căţel... Ea s-a închis într-o viaţă nouă. Să o găsească, să o omoare, să se sinucidă i s-a părut deodată o aberaţie. Nina, Nina lui, supusă şi îngrozită, sterilă şi alcoolică, era moartă şi îngropată. Femeia de la Annecy cu doi copii nu mai era ea. „

Urcând în maşină, Étienne l-a sunat pe Adrién ca să-l anunţe despre reuşita planului său. Adrién nu i-a răspuns.

^ în timp ce ieşea din adăpost şi înainte ca Étienne să meargă la Emmanuel Damamme, vorbise cu Adrién la telefon. Trebuia găsită o soluţie pentru a o elibera pe Nina de teroarea soţului. Să-l omoare, era imposibil. Nici nu se pune problema să facă aşa ceva. Să-l împingă spre sinucidere făcându-l să creadă că Nina murise, nu mergea. Să-i dea o adresă falsă pe undeva, prin Polinézia, sperând că nu se va mai întoarce, era o idee fantezistă.

Adrién a găsit soluţia: pur şi simplu să-l facă să creadă că Nina şi-a reconstruit o viaţă fericită alături de un soţ şi copii. Adrién i-a dictat lui Étienne: lacul Annecy, îndrăgostiţi, copii, câinele, căruciorul, primăvară, restaurarea tablourilor, tot ceea ce Damamme nu fusese capabil să-i ofere soţiei. Nu va fi niciodată în stare să se confrunte cu această realitate şi poate că va abandona ideea de o mai căuta.

- Se vede că scrii cărţi, a jubilat Étienne. Este o idee al naibii de bună!

După aceea, Adrién şi Étienne nu s-au mai văzut niciodată. Şi nici nu şi-au mai vorbit

în limba franceză, *beau* înseamnă

„frumos", iar Beaulieu – „loc frumos".

Bernard Roi a fost mereu un tip obişnuit. în ciclul primar lua note de 8 din 10, iar la şcoala generală, 10 din 20. Ca să nu se facă remarcat. Dacă Bernard Roi ar fi făcut un test QI „ar fi fost printre aceia a căror inteligenţă este considerată *medie normală.*

La şcoala generală a ajuns până în clasa a VII-a, a schimbat orientarea înainte de clasa a VIII-a şi a obţinut cu greu o diplomă de Şcoală Profesională, specializarea: Mecanică auto. Dar în anul când a împlinit şaisprezece ani, patronul, care avea un atelier în La Cornelie, l- a dat afară pe motiv de întârzieri repetate. Bernard fuma prea multe ţigări de marijuana şi se trezea astfel prea târziu.

La sfârşitul anului 1994, Bernard s-a angajat la Uzina Magellan, care producea piese de schimb auto, lucrând la controlul de calitate, la ieşirea produselor de pe benzile de fabricaţie. La început angajat temporar, pe urmă cu un contract pe perioadă nedeterminată. Douăzeci şi trei de ani fără să creeze nici o problemă. Bernard a trecut prin reduceri de personal şi prin plecări voluntare. A economisit, a deschis un carnet de economii, şi-a cumpărat o căsuţă şi o maşină pe credit.

La şcoala generală îi asculta pe cei de la Clash şi purta tricouri cu efigia Sex Pistols, dar nu-şi mai amintea exact de ce. Când îl întreabă copiii: „Tati, cum era când erai tânăr?", Bernard le răspundea: „Aiurea! Toată lumea îmi spunea că mă port ca un rege".[52]

în adolescenţă, o ţigancă bătrână întâlnită la bâlciul din La Cornelie şi pe care Bernard nu îndrăznise să o refuze când i-a luat mâna, îi prezisese o căsătorie mai degrabă

fericită, cu doi copii, dar că un eveniment îi va marca

8

4

29 decembrie
2017

viaţa când va avea şaptesprezece ani. „Va trece, dar va fi dureros ', îi spusese cerându-i 10 franci, cu ochii aţintiţi asupra liniilor vieţii lui.

Lui Bernard i-a ieşit din minte predicţia. Până când *evenimentul* a avut loc. Şi-a amintit atunci ultimele cuvinte ale bătrânei: „Să spui adevărul, puştiule, altfel vei fi pierdut". Numai că Bernard nu a spus niciodată adevărul.

Tată atent, soţ bun, Bernard Roi are o viaţă reglată perfect: dimineaţa îşi bea cafeaua, înmuindu-şi în ea o madlenă cumpărată, urcă pe bicicletă ca să ajungă la fabrica situată la un kilometru de casă, îşi mănâncă sendvişul pe bancă, la ora 12.05, şi se întoarce acasă la 17.30, apoi îşi ajută soţia la activităţile de zi cu *z K*

în acest an şi-a luat concediu pe data de 22 decembrie. Dar, spre deosebire de alte concedii, s-a uitat la televizor împreună cu cei mici, fără să vadă nimic din emisiuni de fapt, a răspuns cu *da* sau *nu* la întrebările adresate lui, fără a le asculta măcar.

în noaptea precedentă s-a hotărât să-şi descarce sufletul.

Este ora 9, 29 decembrie, când Bernard urcă pe bicicletă. Nu ca să meargă la fabrică, ci la Jandarmerie.

Norocul lui că dă nas în nas cu Sébastien Larand, venit la punctul de acces cu o problemă, fost coleg de şcoală cu el. Nu fuseseră chiar prieteni, dar faptul că îl cunoaşte îl mai linişteşte pe Bernard. I-ar fi fost urât să dea peste un necunoscut în uniformă sau, mai rău, să aibă de-a face cu o femeie. Militarul îi zâmbeşte.

- Salutare I Ce te aduce pe-aici atât de dimineaţă?

- Clotilde Marais, răspunde

Bernard, fixându-şi pantofii daţi cu ceară de soţia lui, Céline, în fiecare sâmbătă din lună.

Sébastien Larand îşi pierde instantaneu zâmbetul. El, care credea că trece cinci minute pe la serviciu şi va pleca imediat... De mai multe zile, locuitorii din La Cornelie nu mai vorbesc decât de un singur lucru: trupul găsit pe fundul lacului este al fetei dispărute? Bârfele nu ajung în stradă plecând din acest loc.

Sébastien şi Bernard se cunosc din copilărie. Bernard Roi poate că are un an sau doi mai mult, genul de persoană prostuţă, aşa că, dacă a venit în această dimineaţa, este treabă serioasă, şi-a zis jandarmul.

- Vino după mine! Vom fi mai liniştiţi în biroul meu.

- Nu mă arestezi? se miră Bernard.

- Nu, până la proba contrarie. Nu suntem aici în *New* York *Unitatea Specială...*

Imediat ce se aşază, lui Bernard Roi îi pare deja rău că a venit. Pentru ce? S-ar mai putea schimba ceva?

- Te ascult, îl încurajează Sébastien Larand, servindu-l cu un pahar de apă.

- în ziua aceea, a aşa-zisei dispariţiei a... lui Clotilde Marais... nu eram prea bine. Cu şase luni mai devreme am fost dat afară de la service-ul auto de către patronul meu. O duceam rău de tot. Fumam multă iarbă. Şi marijuana. Dar de altceva nu m-am atins în toată viaţa mea. Jur pe capul copiilor mei. Era cald în acea zi. Şi foarte trist. Dimineaţă, l-am îngropat pe poştaşul nostru. Ce om de treabă! Nu mă simţeam bine. Plictisit. Toată lumea plecase în vacanţă, mai puţin eu, ca de obicei, ca în fiecare an... în familia noastră vedeam marea doar la

televizor. Aşa că făceam tot felul de prostii... Mă învârteam în jurul cozii... Nu caut scuze, da? Vezi cât sunt de bine făcut? Pe vremea aceea, eram un sac de oase... N-aveam curaj nici măcar să mă duc la piscina municipală. Din cauză că eram luat peste picior. „Hei, rege, nu eşti prea bine făcut. îţi iau eu regatul."

Chestii din astea. îmi mai rămânea să mă duc pe malul lacului. Acolo era linişte ca să fumez şi să beau. îmi era lehamite de tot, nu aveam permis de conducere, frate-meu luase bicicleta... Aşa că am decis să iau maşina Twingo a vecinului, Desnos. Nu puteam să-l suport pentru că ne otrăvise câinele cu un an în urmă. Nu aveam dovezi, dar ştiam că el a făcut-o. Portierele rablei lui erau tot timpul deschise şi se pornea foarte uşor cu o şurubelniţă. M-am dus direct la lac, cu frica-n oase: nu aveam permis, maşină furată, marijuana, băutură... Ştiam că nu îi voi mai aduce niciodată rabla lui Desnos, voiam doar să profit, să dau o tură şi să o abandonez undeva. Am băut toată după-amiaza fără să mă vadă nimeni, am fumat, am dormit, am pierdut vremea. Când a început să se însereze, am pornit Twingo, la radio se auzea melodia *Foule sentimentale*, cu o poveste despre viaţa în roz. Nu am mai putut niciodată să o mai ascult de atunci... Pentru că, ajungând la drumul de pământ, am văzut o fată pe margine. S-a întors spre mine, am recunoscut-o. O fată din La Cornelie, pe care am întâlnit- o la şcoală, una care nu stătea cu un pierde- vară ca mine. Dar mi-a fost frică. Paranoia drogatului. Am intrat în panică, am accelerat ca să nu mă vadă în maşina furată. Am mărit viteza gândindu-mă: „Treci repede pe lângă ea şi lasă

capul jos". Nu am avut timp să-l mai las jos pentru că ea s-a aruncat într-o parte, ai fi zis că este o înotătoare sau o gimnastă care vrea să bată un record la Jocurile Olimpice. S- a aruncat sub roţile mele, ca şi cum ar fi zburat. A făcut-o intenţionat. Nu am avut vreme să frânez. Am urlat. M-a cuprins groaza. A fost atât de violent încât farurile au explodat. Am rămas mai multe minute la volan fără să îndrăznesc să ies. Mâinile îmi tremurau. Cu tot ce fumasem în cursul după- amiezii, nu mai ştiam dacă ce trăiam era adevărat sau aveam halucinaţii. Şi cântecul *Foule sentimentale* la radio. L-am închis. Motorul era încă pornit. Apoi am plâns. Am dat înapoi. Am văzut-o, întinsă pe drum. Un animal mort. M-am gândit din nou la câinele meu otrăvit de vecin, la corpul lui rece când am intrat în grădină. Am coborât din maşină până la urmă şi la început nu am atins-o. I- am căutat totuşi pulsul. Moartă... De ce a căzut năpasta asta pe mine? De ce a făcut-o? Să se sinucidă în faţa mea? De ce a vrut prinţesa asta să-şi pună capăt zilelor cu un nimeni ca mine? Eram ca o stană de piatră, mi-am spus că trebuia să fac într-un fel să dispară maşina, împreună cu fata, şi să uit. Să uit tot. În orice caz, cine m-ar fi crezut? Cine? Nimeni. Cu tot alcoolul şi cu toată iarba din sânge... maşina furată, fără permis, tata m-ar fi ucis înainte să vină poliţiştii să mă aresteze. Am luat-o în braţe plângând, întrebând-o de ce a făcut asta. O întrebam fără încetare acelaşi lucru: „De ce ai făcut asta?" Morţii cântăresc greu. Părea uşoară, dar mi-a fost greu să o ridic. Era caldă încă, transpirată pe braţe. Am lungit-o cât mai blând cu putinţă pe bancheta din spate, ca şi cum mi-ar fi fost frică să

nu-i fac vreun rău. Am luat-o pe acelaşi drum, dar în sens invers, rugându-mă să nu mă întâlnesc cu nimeni. Am reperat un loc care dădea direct în apă, un luminiş în mijlocul ierburilor înalte, am accelerat cam o sută de metri, motorul a scos sunete ciudate, şi din viteză am făcut ca James Dean în *Rebel fără cauză*am deschis portiera şi m-am aruncat afară. Mi-am zdrobit degetele. Maşina a zburat, la fel cum Clotilde s-a aruncat în faţa roţilor mele, pe urmă s-a scufundat. Douăzeci şi trei de ani fără să o mişte nimeni de la fundul lacului... Mă gândeam că nu o va găsi nimeni niciodată. Până când am citit articolul din jurnal. Nu mai pierdeţi timp să căutaţi ADN-ul sau mai ştiu eu ce. Este Clotilde Marais. Culmea este că fetişcana asta, aruncându-se în fata maşinii mele, mi-a salvat puţin viaţa. Dupa aceea, m-am schimbat mult. Nu m-am mai atins niciodată de droguri sau de alcool. M-a făcut să merg pe calea cea dreaptă. M-am gândit adesea la părinţii ei. Dar preferam să creadă că fetiţa lor trăia ascunsă pe undeva, pentru că aşa se spunea peste tot. Cineva susţinea că a văzut-o în Brazilia. Nu voiam ca tocmai eu să fiu persoana care să anunţe o mamă şi un tată că fiica lor s-a sinucis. Ar fi trebuit să recunosc când i-am văzut la televizor la emisiunea lui Jacques Pradel. Dar, la vremea aceea, fiul meu cel mare avea un an, iar nevastă-mea era însărcinată cu al doilea. Sunt foarte drăguţi oamenii din Paris, dar nu ştiu ei cât este de greu să hrăneşti şi să ai grijă de familia ta. Câteodată este mai bine sa nu spui adevărul. Doare prea mult.

în limba franceză, *roi* înseamnă „rege”. Film dramatic, lansat în

1955, în care este analizat fenomenul delincventei urbane din Statele Unite, în perioada postbelică

Marie-Castille închide telefonul.

Este afectată de informaţie.

Marie-Laure tocmai a citit articolul. Clotilde Marais s-a aruncat sub roţile unei maşini. Tipul de la volan nu are cazier, un bun tată de familie care a preferat să tacă pentru că lucrurile nu erau prea clare în acea perioadă. Rămâne de dovedit acest lucru. Poate că a dat peste ea pentru că a băut pentru mult şi a vrut să scape de cadavru.

Cazul acesta vechi este rezolvat. Povestea era scoasă de la naftalină. Totul din cauza unei primării obscure, care a decis să reabiliteze o parte din lac,

Acurn trei săptămâni, Marie-Castille era lângă Étienne când a aflat că s-a găsit o maşină pe fundul lacului. A devenit alb ca varul. A rostit de mai multe ori:

- Am văzut~o, am văzut-o de-a binelea, nu sunt nebun.

- Ce anume, iubirea mea? Ce ai văzut?

- Maşina.

De câte ori nu s-a trezit Étienne strigând-o pe Clotilde? se întreabă femeia. Povestea aceasta l-a şi omorât. L-a dat peste cap. Clotilde Marais este animalul care l-a ros din interior pe Étienne. Când a murit, l-a luat şi pe el cu ea, l-a băgat cu un picior în groapă.

***Trebuie* ca Étienne să afle. Aşa simte Marie- Castille. Este vital chiar. Dacă soţul ar şti că nu are nici o legătură cu povestea aceasta, poate că totul s-ar schimba. Se pot inversa malurile unui râu? Câteodată da, cu siguranţă. Există şi curenţi în sens invers.**

Trebuie să se întoarcă acasă,

pentru că singurul capabil să ia legătura cu el este Valentin. Marie-Castille ştie că tatăl îl va contacta. Fiul lor este singura punte de

legătură a lui Etienne cu lumea lor, a celor vii. Dacă soţul a plecat împreună cu Nina şi cu celălalt, s-a întâmplat pentru că reprezintă trecutul, şi nu prezentul. Sunt fantome.

Urcă în maşină şi repetă cu voce tare ceea ce-i va spune fiului:

- Iubitule, când te va suna tati, da, ştiu că te sună, să îi spui exact aceste vorbe: un bărbat s- a autodenunţat în legătură cu maşina din lac. Exact aşa să-i spui: un bărbat s-a autodenunţat în legătură cu maşina din lac. Taică-tău va înţelege.

„Valentin îmi va pune, sigur, întrebări", realizează Marie-Castille. „Mă va întreba detalii despre întâmplare. La naiba! Ce-o să-i spun? La naiba! La naiba! La naiba!"

Frânează brusc şi trage pe dreapta. Izbucneşte în lacrimi pe volan, accese violente de plâns o scutură, se înlănţuie. Nu poate să-i spună, pur şi simplu, fiului de paisprezece ani:

- Când tati era tânăr, a lăsat însărcinată o fată, iar ea a dispărut în seara când s-au întâlnit. Lucrul acesta l-a copleşit toată viaţa de ruşine... şi a plecat să moară departe ae noi.

Telefonul îi vibrează în buzunar. Mărie priveşte ecranul, îi apare un număr necunoscut. Femeia îşi suflă nasul şi răspunde până la urmă. Aude:

- Sunt Nina.

*

^ Palermo, optsprezece grade la umbră. Etienne şi cu mine suntem lungiţi pe plaja Spiaggia dell'Arenella, din Italia, la doi paşi de pensiunea noastră. Fac desene pe nisip^căsuţe drăguţe, cu pereţi

înclinaţi, în timp ce Etienne priveşte marea. La distanţă de noi, ghicesc silueta Ninei, mergând în apă. Este frumoasă iarna în Italia.

~ Acum ai ce ţi-ai dorit? îl întreb pe Etienne.

- Da, îmi răspunde fixând linia orizontului.

- Ti-e foame?

- Nu.

- Ti-e rău?

-Nu.

- Vrei să suni pe cineva? Să le transmiţi veşti părinţilor?

- Nu. Tata nu mă iubeşte.

- De ce spui aşa ceva?

- Pentru că ştiu. Pentru că am ceva ce nu-i place la mine. Poate că şi eu, dacă aş fi avut mai mulţi copii, aş fi avut unul pe care să-l iubesc mai puţin decât pe ceilalţi. Iubirea nu se discută.

- Eu nu mi-am mai văzut tatăl de când am scris Des *enfants en commun.* De multă vreme.

- îţi lipseşte?

- Necunoscuţii nu-ţi pot lipsi.

- Ştie că, în fond, eşti o fată?

îmbin atât de bine cele^două existenţe ale mele încât întrebarea lui Étienne mă ia prin surprindere. Cum rămânem doar noi doi, numi mai vorbeşte decât despre mine.

- Mama nu a ştiut niciodată. Este regretul meu cel mai mare.. Că am lăsat-o să plece fără să-i spun nimic.

- Louise... ştie că eşti aici, la Palermo?

- Louise ştie totul. Vrei să-i spun să vină şi ea aici?

- Nu. în nici un caz. Doar când voi muri... Aş vrea să îţi faci totuşi operaţia... Pentru că ştiu că, dacă nu ai făcut-o până acum, este din cauza mea, Ţi-e teamă de cum te

voi privi apoi. Te-am împiedicat.

- Nu ai tu nici o vină, Étienne. Este mai mult decât asta.

- Promite~mi că o vei face.

- Nu pot promite.

- Louise va fi cu tine? Adică, dacă te vei decide să trăieşti cu cineva într-o zi, ea va fi aleasa?

- Da. Ea doar asta aşteaptă. Pe mine, mai exact, Louise o aşteaptă pe Virginie de treizeci de ani.

- Atunci, fă-o! Jură-mi!

- îţi jur.

- Pe viaţa mea?

- Nu are nici un sens să jur pe viaţa ta, că oricum vei muri. Jurăm pe viaţa celor sănătoşi.

Izbucnim împreună în râs.

Nina se întoarce la noi, alergând de parcă l-ar fi văzut pe Necuratul. Când ajunge lângă noi, abia mai răsuflă^ Aşa că nu mai poate scoate nici un sunet. îi cunoaştem pe de rost răsjuflarea răguşită.

Étienne o ceartă,

- Dar ce-ai alergat aşa? Ai înnebunit sau ce ai păţit?

- Pentru că.,., pentru că..,, Étienne... pentru că... Clotilde... s-a terminat.

*

Mama lui Clotilde Marais stă aşezată pe canapea. Nu a schimbat niciodată mobilierul de când fata a plecat, se gândeşte.

De douăzeci şi trei de ani.

A mai văruit de câteva ori, a schimbat tapetul din sufragerie, a pus o mochetă nouă îndormitor, dar a păstrat canapeaua veche.

îşi aude soţul mişcându-se la etaj. Probabil că se gândeşte la procese, la avocaţi. Este, fără îndoială, modul lui de a rezista, de a căuta să rămână viu în interior. Va demonstra că fata lui nu s-a sinucis, ci a fost lovită de un şofer beat. Sau poate chiar mai rău.

Dar ştiu bine că fata mea nu era pe drumul

cel bun. Şi o voi spune. Voi recunoaşte că acest Bernard Roi este o victimă colaterală.

Ca şi noi.

Noi suntem cu toţii victima *dispărutei.*

De douăzeci şi trei de ani, pentru alţii eu sunt mama lui Clotilde Marais. Mama fetei dispărute pe 17 august 1994. Mama fetei care şi-a renegat familia. Mama care a fost la televizor, cu ochii cerniţi. Care şi-a distrus viaţa.

Nimeni nu ştie cum mă numesc. La fel ca în cazul tuturor copiilor dispăruţi. Nu mai suntem decât *părinţii lui...* Suntem desfiinţaţi pentru că fiii sau fiicele noastre s-au evaporat. Plecaţi fără să lase nici o adresă. Sunt douăzeci şi trei de ani din ziua când mi-am pierdut prenumele şi acum sunt bătrână. La pensie.

Voilà, c'est fini.[21] Este un cântec care spune asta, dar nu mi-a plăcut niciodată. Este prea trist.

Ideea că Clotilde trăieşte în Salvador de Bahia era o veste bună pentru alţii. Că ea bea lapte de cocos la micul dejun, cu părul său atât de frumos, blond, strâns în coadă. Că a crescut acolo, departe.

Ne-am dus în Brazilia în anul 2001. Am arătat peste tot un portret al fetei, pe care un program de calculator l-a mai îmbătrânit puţin. Dar ştiam bine că nimeni nu a văzut-o. M-am prefăcut că o caut doar pentru a-i face plăcere soţului meu.

M-am gândit mereu că s-a ascuns ca să moară. Nu ca să trăiască.

În ultimul timp nu-mi mai spunea nimic, fetiţa mea. Era doar un mister. Purta tot timpul o tristeţe adâncă. Se prefăcea la orice. Aveam sentimentul că trăiesc sub acelaşi acoperiş cu o actriţă mediocră. O străină care mi-a sufocat fata.

I-am lăsat pe ceilalţi să creadă că Clotilde avea patruzeci şi unu de ani, dar în adâncul sufletului meu am

ştiut dintotdeauna că are doar optsprezece.

O mamă simte astfel de lucruri.

17 august 1994. Data nu corespunde nici unei aniversări, nici unei comemorări. Este doar data unei dispariţii.

Cât despre femeia aceea din Chalon-sur- Saône: a susţinut sus şi tare că s-a întâlnit cu Clotilde la Salvador de Bahia şi m-am prefăcut că o cred. La fel şi pe bătrâna care pretindea că a văzut-o la gară în seara respectivă.

Faptul că ne prefăceam ne-a permis să ne continuăm viaţa fără ea.

Până la urmă, i-am profanat camera, i-am pus lucrurile în saci de plastic şi i-am lăsat într-un container unde se adună haine pentru săraci, I-am scos patul şi am pus un birou în locul lui, cu un calculator deasupra. Un birou cu multe clasoare goale, care nu servesc la nimic. Soţul meu s-a supărat pe mine.

Mă întreb de ce nu ne-am mutat. Dacă se va întoarce acasă? Cum va şti unde să vină? Până p vecinii noştri s-au mutat. Bătrânii au fost înlocuiţi cu tineri, familii noi, copii mici.

Doar noi am rămas aici. Fata noastră ne-a condamnat să rămânem. Să o aşteptăm. Şi iată că acum, totul s-a sfârşit. Nu o vom mai aştepta.

Telefonul. Sună continuu. Condoleanţe, prieteni, curioşi, jurnalişti. Étienne Beaulieu a scăpat. De câte ori nu a sperat fata mea să audă vocea lui când ridica receptorul? De câte ori nu a întrebat când se întorcea acasă: „M-a sunat cineva?"

Şi iată că apelul ajunge cu douăzeci şi trei de ani mai târziu.

- îmi pare rău, doamna

Annie, şopteşte el.

- Sunt impresionată că încă îţi aminteşti prenumele meu.

- A venit mama ta la mine în această dimineaţă. Mi-a spus că ai cancer şi că nu vrei să mergi la spital.

- Stadiu 3... Sunt terminat.

- Niciodată nu eşti terminat, Étienne. Doar atunci când jandarmii vin la tine să-ţi spună că fetiţa ta a murit... Ştiai că era însărcinată Clo?

Étienne lasă o pauză lungă înainte de a răspunde:

-Da.

- Ştiai că a avut un avort?

- Nu am spus nimănui... Cu patru zile înaintea dispariţiei lui Clo, i-am găsit lenjeria de pat în maşina de spălat. Plină ae sânge. Nu a ştiut cum să o pună în funcţiune. A golit o sticlă de balsam ae rufe în cuvă înainte de a apăsa pe butonul greşit. Am înţeles imediat. Mai târziu, am găsit o carte despre sarcină în sertarul noptierei sale... în dimineaţa cu pricina, m-am dus în camera lui Clo să o anunţ de moartea poştaşului. Ştiam că era bunicul prietenei tale cele mai bune. Venirea mea în camera ei era doar un pretext. Voiam să o văd... Nu-i voi uita niciodată chipul: era palidă, chiar livid㠎 Ieşise de la duş, i-am văzut silueta. Formele. Nu am spus nimic. Ar fi trebuit să stau de vorbă cu ea. I-am respectat tăcerea, din laşitate... I-am aruncat la gunoi lenjeria de pat şi m-am prefăcut că nu văd anticoncepţionalele din baie.

Un moment lung de linişte. Etienne s-a gândit chiar că a închis.

- Mai sunteţi?

- Da, oftează ea.

- Trebuie să vă spun ceva, doamna Annie... L-a întrerupt pentru că nu voia să mai audă nimic.

- Vei veni la înmormântarea ei? îl întreabă.

- Voi muri şi eu.

- Ce tot spui acolo? Respiri încă.

- Nu pentru multă vreme.

- De unde ştii?

- Simt.

- Luptă, pentru numele lui Dumnezeu!

Apoi închide.

Cântec celebru, interpretat de Jean-Louis Aubert şi lansat în anul

Étienne Beaulieu tocmai a plecat

Emmanuel este tot întins pe canapea.

De mai bine de doi ani o caută peste tot în timp ce ea este măritată şi mamă. Toată energia consumată ca să se ajungă aici. La ultimul scenariu la care s-ar fi putut gândi.

Ce făcea el înainte să o întâlnească? Mereu trebuie să ne întrebăm în ce fel era viaţa noastră înainte de a ne întâlni persoana care ne-a bulversat existenţa. Şi poate să ne întoarcem în punctul unde eram înainte de a ne înşela asupra direcţiei.

„La ce bun să te agăţi de cineva care nu va vărsa nici o lacrimă în ziua când vei muri? Care nu va face niciodată un ocol ca să depună o floare pe mormântul tău? Care pleacă peste noapte, abandonându-te ca pe un rahat. Care şi-a refăcut, fără nici o reţinere, viaţa în altă parte în câteva luni, ca şi cum povestea voastră de iubire nici n-ar fi existat", se^gândeşte Emmanuel.

Îi vine să se spele, să se bărbierească, să se îmbrace. De

multă vreme nu a mai simţit astfel de dorinţe. Un impuls.

Se ridică şi urcă pe scară ca să ajungă la baie. îşi vede reflexia în oglindă: jalnică. Doar piele şi os. Va pleca din casă, se va duce la Lyon, se va întâlni din nou cu prietenii, va face cunoştinţă cu o femeie, nu o ratată, ci o femeie adevărată. Nu a mai făcut dragoste de multă vreme. Doar asta: să simtă dragostea trupească, un corp lipit de al lui. Să o pedepsească pe cealaltă atingând acum alte trupuri de femeie, să o uite, să o şteargă cu forţa din memorie, să treacă de mai multe ori peste amintirea ei, ca o fantomă.

De curând, prietenii din Lyon l-au înscris pe un site de întâlniri:

- Trebuie să cunoşti şi tu pe altcineva.

I-au creat un profil, cu un nume fictiv: Emmanuel Mésange, un metru optzeci şi şapte, ochi verzi, păr castaniu. Pasiuni: golf, literatură clasică, cinema, cursele de automobile.

- De ce golf?
- Pentru că asta atrage.
- Dar nu am fost niciodată în viaţa mea într-un club.
- Pe cine interesează?
- N-am chef să intru în jocul vostru.
- Măcar să te duci la întâlnire, să ieşi din casă, să bei un pahar, să-ţi mai schimbi concepţiile. Doar nu-ţi iei nici un angajament,
- N-am mai pus piciorul într-un cinema de când a apărut filmul *Viaţa unui copil răsfăţat...* Adică acum paisprezece ani.
- în orice caz, la prima întâlnire nu vorbeşti despre aşa ceva.
- A, da? Dar despre ce vorbeşti?
- Vei vedea tu.

Au ales o poză făcută în insula Mauritius, unde Emmanuel apare în profil, bronzat, zâmbitor.

Sute de femei i-au trimis mesaje. Fete gata să i se ofere.

Emmanuel a trecut în revistă portretele fiecăreia dintr-un catalog, fără nici un chef. Doar una i-a atras atenţia.

Isabelle, treizeci şi cinci de ani, din Chalon-sur-Saône, pasionată de echitaţie. Un metru şaptezeci, blondă, ochi albaştri. Din punct de vedere fizic, contrariul Ninei.

Primul ei mesaj începea aşa:

Ce faceţi pe un astfel de site, domnule Mésange? Ce este cu acest nume de pasăre[22]? Cine se ascunde sub acest profil? Şi să nu-mi spuneţi că nişte prieteni v-au înscris aici fără să vreţi, căci nu vă voi crede.

Emmanuel i-a răspuns pentru că mesajul l-a amuzat, iar acest lucru nu i se mai întâmplase de o veşnicie.

Ba da, chiar prietenii mei m-au înscris în bazarul acesta. De ce au făcut~o?

Pentru că s-au săturat să mă vadă cum mă chinui. Nu sunt un bărbat prea nostim.

îmi pare râu.

Vă pare râu că nu sunt prea nostim?

Şi-au trimis alte e-mailuri, apoi s-au sunat. Au continuat schimbul de mesaje până când Isabelle i-a propus o întâlnire.

Ce-ar fi să ne vedem la barul Hexagone, la o cafea? Dacă întâlnirea va fi plăcută, aş putea să vd duc la cină în altă parte. Dacă nu, ne vom despărţi prieteni

Lui Emmanuel i-a trebuit o săptămână ca să accepte.

Pe urmă a început să amâne, sub diferite pretexte.

Prima dată, o gripă fulgerătoare. A doua oară, un accident, nimic grav, doar tabla maşinii îndoită. A treia oară, o deplasare neprevăzută în străinătate.

În noaptea de 31 decembrie spre 1 ianuarie, Emmanuel a trimis un mesaj de felicitare lui Isabelle, dar femeia nu i-a răspuns. A renunţat la el.

Dacă ar renunţa şi el? Dacă ar abandona-o pe Nina?

N-a venit oare momentul să o facă? Să se întâlnească totuşi cu Isabelle?

Urcă în maşină, îi va telefona când va ajunge în Chalon: „Eu sunt, am venit, scuze pentru întârziere".

Se îndreaptă spre Beaune ca să ajungă pe autostradă. Este la mijlocul drumului cand îi sună telefonul. Nu recunoaşte imediat vocea interlocutorului.

- Am dat de Nina Beau...

- Da, ştiu,^ trăieşte la

Annecy. Nu mă mai interesează. încheiem afacerea. Trimiteţi-mi factura şi să nu mai aud niciodată de ticăloasa asta.

- Asta nu-i tot...

Convorbirea s-a întrerupt. Emmanuel îşi aruncă telefonul pe scaunul din dreapta. „în locul unde stătea Nina", se gândeşte. „Uit-o, pentru numele lui Dumnezeu. Uit-o! „ Detectivul sună din nou.

- Nu este la Annecy. Nu a plecat... Trăieşte la adăpostul de animale din La Cornelie.

- Ce adăpost?

- AS PA, dacă preferaţi aşa. Acolo lucrează.

- Poate că este cineva care seamănă cu ea...

- Nu, ea este. Nina Beau, numărul cârdului de sănătate: 276087139312607. Ieri era la spitalul din Autun.

Emmanuel închide fără nici un cuvânt, face o întoarcere bruscă şi îşi termină cursa pe banda de urgenţă. Inima îi bate ca nebuna. Beaulieu şi-a bătut joc de el. Evident.

Cum a putut să creadă inepţiile alea? Nina căsătorită... cine ar fi vrut să o ia de soţie pe alcoolica asta buhăită? Şterge potăile la cur pentru că, desigur, o servitoare va rămâne o servitoare. Cum a putut să creadă că avea un copil? Este sterilă. Adăpostul... acolo s-a ascuns în tot acest timp, la câţiva paşi de el. N-a zburat trei sute de kilometri. Şi ce i-a povestit ăla, cu Annecy, căruciorul de copii şi potaia. Iar el a fost atât de prost încât să-l creadă. N-ar fi trebuit niciodată să-i deschidă uşa, să-l lase să intre.

Acum are două opţiuni.

Să îşi continue drumul spre Chalon, să se oprească în centrul oraşului, să caute Hexagonul, să se aşeze la o

masă, să comande o ciocolată caldă, să o sune pe Isabelle şi să insiste până îi va răspunde, să-i ceară să vină la întâlnire. „Vă rog să veniţi, vă aştept în fundul sălii, la o masă pentru doi, în faţa oglinzii, am o jachetă bleumarin, nu mă mişc de aici, stau lipit de scaun dacă trebuie, pentru ca nimeni să nu mă poată da afară la ora închiderii. Veniţi, nu aveţi nimic de pierdut. Ne întâlnim, mergem împreună undeva sau unde vă place. Ce se va întâmpla la serviciu? Veţi anunţa că sunteţi bolnavă.

Aşteapta pe cineva.

De câţi ani nu i s-a mai întâmplat?

Până la urmă, ea vine, îi zâmbeşte, este si mai frumoasă decât în fotografii. îi plac mult vocea, mâinile, parfumul. Miroase a L'Heure bleue şi poartă o brăţară din argint la mâna dreaptă. Complicitatea lor este imediată, se simt bine unul cu celălalt. Nu au nevoie să caute subiecte de conversaţie, cuvintele vin de la sine. Isabelle comandă o ciocolată caldă.

- Aşa deci, spune femeia. Aţi întâlnit multe femei pe acest site?
- Nu, sunteţi prima.
- Ce mincinos sunteţi 1
- Jur. Dar dumneavoastră? Aţi cunoscut alţi bărbaţi pe site?
- Nu, sunteţi primul.
- Ce mincinoasă sunteţi!
- Jur.

Femeia este delicată, în modul cum îl priveşte, iar el simte că îi place. Greutatea care-i apăsa pieptul de mai bine de doi ani dispare. îşi revine, se simte dorit, ascultat. Cu cât îşi vorbesc mai mult, cu atât Emmanuel o doreşte mai mult pe necunoscută. Să petreacă seara, apoi noaptea împreună. Şi, de ce nu, şi mâine, şi săptămâna viitoare...

O provoacă la discuții, îi pune întrebări.

7 Aveți două surori, așa-i?

Îi adoră vocea, răspunsurile ei, dinții, gura. Poartă un fular la gât, pe care îl atinge des, un mantou lung, bej, pe care nu și l-a scos, ci doar i-a desfăcut nasturii, unghiile îi sunt curățate, dar nu date cu ojă, nu are nimic sofisticat, doar puțin balsam cu sclipici pe buzele roșii, ochii mar, albaștri îl privesc, este inteligentă. „Candidata este perfectă", se gândește. „Dacă ar fi fost o selecție, sigur ar câștiga concursul."

Îi povestește puțin despre firma Damamme, că o va vinde, că va scăpa de povara familiei.

„Vreau să plec de la zero... pare o formulă ciudată. Și totuși, în ceea ce mă privește, mi se potrivește de minune. Urcați des pe cal?" „În funcție de timpul liber, seara, după serviciu și în toate weekendurile. Ne-am putea spune pe nume, nu?" „Bine... Ești frumoasă." „Nici tu nu arăți rău deloc."

Lui îi place îndrăzneala ei. În fine, poate. Nu mai știe ce-i mai place. Trebuie să vadă.

Are două opțiuni.

Nu se duce la Chalon, nu o întâlnește niciodată pe o anume Isabelle, nu are un viitor, și fixează un prezent pentru o eternitate.

Se întoarce în La Cornelie, trece pe acasă, ia una din armele de vânătoare ale tatălui, se duce la adăpost, o găsește, trage spre ea cu două cartușe. În mod normal, două cartușe ar trebui să fie suficiente pentru a o șterge de pe fața pământului. Nici măcar să nu o lase să spună ceva. Nici un cuvânt. *Pac-pac!*

Și da, înainte de o omorî, o pune în genunchi ca să-l implore să o ierte.

Este cel mai simplu lucru, să o audă cum pronunţă cuvântul *iertare.* Pe urmă se duce la Lyon, îl caută pe Beaulieu, are adresa lui personală şi cea a comisariatului. Şi pac, alte două cartuşe pentru tipul cel frumos care şi-a bătut joc de el în dimineaţa aceea. „La mulţi anii" îi va spune. „Şi sănătate, nenorocitule!"

Are două opţiuni. Una legată de trecut, alta, de prezent. Nina a aruncat ancora în prezent, ceea ce îl împiedică să plece în Jarg. Nu ţine decât de el să renunţe la tot. îi mai rămân cinci kilometri de făcut înainte de a lua o decizie: să meargă înainte sau să se întoarcă. După ce a trecut de punctul de plată al autostrăzii, urmează drumul până la Chalon. Acolo se uită să nu fie poliţişti prin preajmă şi intră pe contrasens cinci sute de metri ca să ajungă din nou pe A6 şi să se întoarcă în La Cornelie.

*

La început, Nina nu a crezut-o pe Lili:

- Soţul tău s-a sinucis pe^autostradă.

Pe urmă s-a gândit la Étienne. Ce a făcut după ce a plecat de la adăpost. Ce anume a provocat. Nu putea să fie doar o simplă coincidenţă.

La trei săptămâni de la înmormântarea lui Emmanuel, Lili şi Nina au mers la cimitir, la mormântul lui Pierre Beau. S-au dus apoi şi la cel al lui Emmanuel, aflat la două sute de metri, în cavoul familiei. Gé şi Henri-Georges nu puseseră o fotografie pe marmura neagră. Doar o placă: Fiului *nostru mult iubit*

De ce mergea Emmanuel pe contrasens pe autostradă?

Sinucidere sau accident? Era tulburat de ceea ce Etienne i-a spus? S-au întâlnit oare?

Ea nu va şti niciodată, cu siguranţă.

în faţa mormântului său, pe Nina au trecut- o fiorii. Pe urmă, puţin câte puţin, a devenit ca o stană de piatră. Simţise prezenţa bărbatului al cărui nume încă îl mai purta. Ca şi cum soţul se învârtea în jurul ei, urlând plin de ură fiindcă femeia este acolo, vie, în faţa lui.

Nu va mai veni niciodată.

Când a ieşit din cimitir, Nina şi-a activat telefonul. Vocea lui Emmanuel, ca venită de pe lumea cealaltă, a fostei vieţi, îndepărtate. Zeci şi zeci de mesaje, alternând între ameninţare, urlete, accese de plâns, rugăminţi.

- Unde eşti? întoarce-te acasă, nu-ţi fac nimic!

Le ascultase pe toate, unele după altele, sperând să audă, în toată această nebunie, vocea lui Adrien:

- Nina, eu sunt.

Nimic.

A şters toate mesajele.

Pe urmă, îi ceruse lui Lili să o ducă la Agenţia Naţională de Ocupare a Forţei de Muncă. Trebuia să se înscrie acolo, ca să-şi caute o slujbă, să-şi cumpere un apartament, să-şi refacă viaţa.

în limba franceză, *mésange* înseamnă „piţigoi".

Un Revelion se organizează ad-hoc pe plaja Spiaggia dell'Arenella. Vreo sută de locuitori, cea mai mare parte venind din casele întinse de-a lungul mării, au aprins un enorm foc de tabără. Au pus mese, unele lângă altele, acoperite cu feţe de masă din hârtie, fixate cu boluri cu fructe, ca să nu le ia vântul. Fiecare aduce mâncare, veselă, sticle de băutură. Neam alăturat şi noi lor, cu braţele încărcate cu de-ale gurii, ulei de măsline, pâine cu mirodenii şi cu roşii, diverse salate, migdale, patiserie siciliana, şampanie, whisky şi vin.

Două cratiţe imense din inox, pline cu apă clocotită, aşteaptă pastele ce urmează să fie servite cu puţin suc de roşii cu usturoi şi parmezan.

Toţi s-au aranjat pentru petrecere, eleganţa este peste tot.

Dacă moartea nu ar da târcoale pe lângă noi, iar fantomele lui Valentin şi ale lui Marie-Castille i-ar da pace lui Étienne, am fi chiar fericiţi că suntem aici, împreună, într- un cadru idilic, înconjuraţi de vocile din jur şi de bine cunoscuta artă de a trăi a italienilor. Aici, oamenii par ca iluminaţi din interior. Cât de mult zâmbeşte Ninal

Étienne este îmbrăcat în alb, ochii îi sunt cerniţi, trăsăturile adânci, slăbeşte din zi în zi, albastrul privirii lui pare tulbure, cu siguranţă din vina amestecului de medicamente care-l menţin într-un soi de toropeală permanentă, în ciuda letargiei sale, păstrează un soi de zâmbet pe buze.

Nina şi cu mine suntem siguri că mâine- dimineaţă nu va mai fi în cameră, că va fugi.

El habar n-are, dar noi ştim că a plătit totul, noaptea trecută şi cea viitoare când vom sta toţi trei la Palermo. Sigur ne va lăsa bani

pentru feribot şi de benzină pentru drumul de întors. Ca atunci când eram copii şi ne lăsa intenţionat câteva monede în rucsacurile noastre, ca să ne cumpărăm jeleuri la piscină.

Şi, la final, va mâzgăli ceva pentru noi, un text scris de mâna lui. O bucăţica de hârtie unde va scrie ceva de genul: *Mulţumesc că m- aţi* Însoţit *până aici. Plec să mor liniştit*

- *A muri* se scrie cu un singur i sau cu doi? ne-a întrebat de curând, în timp ce se îmbrăca înainte de a pleca de la pensiune.

Nina l-a privit şi i-a răspuns, de parcă era un fapt divers.

- Cu un singur i, dar, dacă îl conjugi la perfect simplu, cu doi. Ca, de altfel, şi *a trăi.*

Acum, Etienne nu se gândeşte decât cum să facă rost de muzica pentru petrecerea din seara aceasta. Refrenele italiene behăite la un microfon de o brunetă acompaniată de un chitarist cu faţă acră nu crede ca ar fi cea mai bună soluţie pentru ultimul nostru Revelion. Trebuie să găsească o boxă portabilă şi să pună playlistul său.

- Am eu una în valiză, îi spun. Aştept ca Nina să termine şi mă duc să o aduc.

- Nu voi avea dreptul la o înmormântare, ne spune Etienne, dar, cum nu se ştie niciodată, vreau să-mi promiteţi că nu veţi pune muzică de tot rahatul... Vreau rocit. Doar rock alternativ... Promiteţi?

- Promitem, îi răspundem.

Suntem pe o stâncă şi formăm un cerc. Briza este fascinantă. Fără vânt, doar cerul plin de stele. Mirosuri de roşii gătite, de rozmarin şi de foc din lemne. Nina, aşezată turceşte, îşi ţine carnetul de desen în mâna stânga şi ne face cu mâna

dreaptă un crochiu în creion. Se uită fix la feţele noastre, îşi încruntă sprâncenele ca şi cum ne-ar descoperi pentru prima dată, se întoarce la degetele sale, care mângâie rapid hârtia. Poartă o pereche de blugi şi o cămaşă albă împrumutată de la Etienne. Un pulover negru îi acoperă umerii. N-a pierdut nimic din silueta de adolescentă. Ochii negri îi strălucesc. Este îndrăgostită.

Eram lângă ea când i-a telefonat de la pensiunea lui Romain Grimaldi în urmă cu o oră. Nina i-a spus că l-a sunat ca să-i dea veşti despre maşină. A râs ca o fetiţă când Romain i-a răspuns că va pune la congelator cina de Revelion până când se va întoarce ea.

- Chiar dacă sărbătorim Anul Nou pe 15 martie, nu vreau să-l încep fără tine.

Când Nina a terminat convorbirea, am vrut să o întreb dacă povestea lor nu a mers cumva prea repede, dar imediat mi-am înfrânat pornirea. De ce să mă amestec?

Am sunat-o şi eu pe Louise, la rândul meu.

- Este bine la voi?

-Da.

- Fratele meu suferă?

- Nu cred.

- Louise?

-Da.

- Tu te-ai îndrăgostit de Adrien, nu de Virginie.

- Adrien şi Virginie reprezintă aceeaşi persoană. De ea m-am îndrăgostit, mi-a răspuns pentru a mia oară. Dar refuz să trăiesc cu o femeie în închisoare... Când o vei elibera, poate că vornadopta un copil.

- Dar am o pisică! în curând,

două.

Am auzit-o râzând.

- Una nu o exclude pe cealaltă.

- Vorbeşti serios?

-Da.

- Ai încredere în mine?

- Da. Te pot suna la miezul nopţii?

-Da.

Când am închis, Nina s-a lipit de mine. Am respirat mireasma părului, apoi gâtul, delicat şi fierbinte, madlena mea de Marcel Proust.

- Este bine aşa: un copil şi două pisici... Facem petrecere? a şoptit. Dar genul ăla de petrecere maximă, spargem toţi banii şi totul în jurul nostru.

- Da, sigur că da!

Mi-a luat mâna şi a început sa cânte ca o adolescentă tristă mergând spre plajă. Aproape că îi uitasem vocea atât de particulară,

răguşită odată cu trecerea anilor. Voce de fumătoare ce nu a fumat niciodată.

Şi dacă într-o zi te vei îndoi de mine Am un zălog de iubire, dovada pentru trei, Te iubesc atât de mult, atât de mult, Qu sângele meu am scris pe braţ În faţa vieţii şi a morţii, nu se şterge niciodată, Te iubesc atât de mult, atât de mult

Nina ne întinde schiţele cu noi. M-a desenat pentru prima dată.

- Mulţumesc, îi spun.

- Am o moacă nasoală, se strâmbă Étienne.

Ne ridicăm cu toţii în acelaşi timp. Nu trebuie să ne lăsăm copleşiţi de nostalgie, de melancolie, altfel ne vom strica seara, ceea ce nu este de dorit. O şterg în camera noastră, ca să aduc boxa.

- Am sunat-o pe Marie-Castille, îi mărturiseşte Nina lui Étienne.

- Nu ai făcut asta...

- Ba da. Şi ar trebui să o suni... Ştii, nu este dejoc pe urmele noastre.

în privirea lui Étienne trec tot felul de sentimente contradictorii: teamă, bucurie, uimire, uşurare, ruşine, renunţare, speranţă.

îmi mulţumeşte cu un zâmbet larg când mă întorc spre el, cu boxa în mână. înainte de a-şi deschide playlistul, îi spune Ninei:

- Vezi că sunt un mare prost.

BAD1. RASA X PREPELICAR. ADULT. MASCUL. NĂSCUT ÎN 1991. LA ADĂPOST DIN 1999.

- Badi este cel mai în vârstă.

După mine..., se^amuză Lili.

în această dimineaţă, Lili poarta colanţi negri, adidaşi verzi şi un tricou lung, galben. Şi-a strâns în coadă părul, formând un palmier în creştet. Seamănă cu un ananas.

Nina tocmai a ajuns. Vine la adăpost în fiecare dimineaţă înainte de a se duce la noul ei loc de muncă într-o firmă de asigurări. Stă cu chirie într-o căsuţă în cartierul unde a crescut împreună cu bunicul, la două străzi de fosta sa gradină.

Emmanuel Damamme este mort de trei luni şi totuşi ea încă mai tresare la cel mai mic zgomot, se trezeşte lac de sudoare, cuprinsă de coşmaruri teribile în care descoperă că sicriul lui este gol.

- Ai nevoie de timp ca să te înveţi cu absenţa lui.

- De cât timp crezi?

Nina o ajută pe Lili să agaţe o pancartă pe care se poate citi: Pentru liniştea câinilor, vd rugăm nu staţionaţi prea mult timp în faţa cuştilor. Ne bazăm pe înţelegerea dumneavoastră.

- Ştii că ţie îţi voi preda ştacheta?

- Ce ştacheta?

- A mea. Am obosit. Am muncit toată viaţa.

- Despre ce vorbeşti?

- Vreau să ies la pensie.

- Ce să faci la pensie? glumeşte Nina.

- Să lenevesc dimineţile până târziu, răspunde Lili fără să zâmbească.

- Vorbeşti serios?

- O, da. Acum, că te-ai pus pe picioare, pot să mă retrag şi eu.

Nina se uită panicată la Lili. De ce Dumnezeu trebuie ca toţi oamenii pe care-i iubeşte să dispară până la urmă? ^

- Nu sunt complet refăcuta. încă îmi este teamă de Emmanuel, visez că nu este mort... Dacă pleci, vin cu tine, spune Nina.

- Fetiţo, nu vrei să mă scuteşti? Este de la sine înţeles că tu vei fi noua directoare a adăpostului. Lucrând aici, nu vei mai avea timp de coşmaruri.

- Sunt unele evidenţe, iar tu eşti una dintre ele.

- Ţi-ai pierdut limba?

- Unde te duci? întreabă Nina fără nici o convingere.

- Cagnes-sur-Mer.

- Departe.

- Este o biserică frumoasă, galbenă acolo. Pe plaja Cros.

- Lili, tu eşti atee, se enervează Nina.

- Dacă sunt atee nu înseamnă că nu-mi plac bisericile. Iar tu vei veni la mine în vizită.

- Ştii că, atunci când se spune *vei veni la mine în vizită,* de fapt nu vii niciodată. Ştiu despre ce vorbesc.

Étienne intră într-o biserică. Este singur. Aprinde o lumânare, nu ştie să comunice cu Dumnezeu, n-a ştiut niciodată. Ca şi cu tatăl său: nu ştii niciodată cum să comunici cu cei în care nu crezi.

Ce dezamăgit a fost în ziua când şi-a sunat părinţii ca să-i anunţe vestea cea mare! Marc a răspuns, ceea ce-şi dorea şi Étienne în adâncul sufletului său.

- Tati, am luat concursul!
- Ce concurs?

I-a fugit pământul de sub picioare. Étienne a avut senzaţia că se află în cădere liberă într-un hău. Abia a reuşit să articuleze:

- Ca să devin locotenent de poliţie... Nu mulţi îl iau.. Asta nu înseamnă că sunt printre cei mai buni,
- A, da... Bravo! Suntem mândri de tine, ţi-o dau pe maică-ta.

O simplă formulă de politeţe: *Suntem mândri de tine* nu înseamnă sunt *mândru de tine*.

Şi pentru că tatăl nu a crezut niciodată în propriul copil, până la urmă nu a mai crezut nici el în părinte. S-a îndepărtat de bătrân ca un vapor de ponton.

Când l-a sunat ca să-l anunţe naşterea fiului său, Étienne a închis când a auzit vocea lui Marc. A format numărul până ce a răspuns Marie-Laure:

- Mama, se numeşte Valentin, este frumos, patru kilograme, cu ochii albaştri.
- Este poate prea devreme ca să ştii culoarea ochilor, iubitule.
- A, nu, mamă, sunt sigur: fiul meu are ochii albaştri.

În această dimineaţă are chef doar să lase o lumină în urma lui, aici, în Italia, odată ce

poarta grea s-a închis. Ca o urmă a trecerii sale.

Are un şuierat în urechi. Când erau copii, Nina spunea că atunci când şuieră urechea stângă, adică cea de pe partea inimii, înseamnă că se vorbeşte de bine despre noi.

- Sunt prostii, Nina.

Cine să vorbească despre el la ora 6 dimineaţa? Marie-Castille şi Valentin acasă?

I-a sunat cu o seară în urmă:

- Bună seara, vă iubesc.

- Când te întorci? a întrebat Marie-Castille.

- Nu mă mai întorc.

- Ţi-a spus Nina despre Clotilde Marais? Povestea s-a terminat.

- Da, ştiu.

„ Stă la trei străzi de mare. îi aude cântecul. Étienne n-a fost niciodată atât de sigur pe el însuşi.

Câţiva gură-cască se întorc acasă ţipând: *Buon anno!*

Cu siguranţă, a petrecut unul dintre cele mai frumoase revelioane din viaţa lui. Aşa cum au promis, cei trei s-au izolat mtr-un colţ de plajă cu boxa lor, cu şampanie, whisky, măsline şi pâine cu mirodenii. Nu au ştiut când a fost miezul nopţii, nu vor mai schimba niciodată anul. Au dansat pe playlistul lui Étienne până când cerul a început să se lumineze, pe muzica lui: Spacemen 3, Sonic Youth, Radiohead...

Un taxi opreşte în dreptul lui. A găsit un singur zbor Palermo-Paris.

La aeroport, toate ghişeele sunt închise. O singură angajată îi înregistrează bagajul şi îi întinde un bilet. Se îmbarcă aproape imediat şi adoarme sprijinit de hublou. Este pentru prima dată când nu o mai visează pe Clotilde. A plecat din visele lui.

Odată trecut de recepție, unde i s-a cerut un act de identitate, se instalează în camera 21. Pe pat, pune portretul făcut în ajun de Nina, o fotografie a lui Valentin și a lui Marie-Castille, una cu Louise, Paul-Émile împreună cu mama lor, una din cele trei de la concertul Indochine din 1994.

„Luptă, pentru numele lui Dumnezeu!" Din clipa când mama lui Clotilde i-a spus aceste cuvinte, ele se agită în interiorul lui ca un animal înnebunit de furie.

își deschide trusa medicală, scoate medicamentele, le înghite se întinde și închide ochii. Nu mai simte nici o durere. Se află în curtea Școlii Pasteur, așteptând verdictul: numele învățătorului lor. Momentul este înregistrat în *Blanc d'Espagne: în dimineața aceea,* rm-i *văd decât pe ei, ca și cum ar fi înghițit toată lumina, ca și cum ceilalți elevi din jurul nostru nu erau decât niște figuranți. Dintre toți, ei m-au ales pe mine, ea m-a ales, mă ia de mână.*

Toți trei dau un concert pe trotuar: este *Fête de la Musique*, au paisprezece ani. Nina cântă cu o bucurie profundă, interioară, un amestec de trac și de fericire absolută, nirvana. Niciodată nu a fost atâta lume și nici nu s-au auzit atâtea aplauze pe străzile din La Cornelie. Merg cu bicicletele, fac skate, se înregistrează pe un magnetofon, înoată, se filmează cu o cameră video furată de la tatăl lui. El face dragoste, dansează, este soare, amintirile din timpul verii sunt întotdeauna primele, își privește sora pe ascuns, mixează, duce o șuviță de păr în spatele urechii, fiind atent ca fetele să-l privească atunci când face acest gest. Știe că este frumos, că *bea lumină,* că este scris

în *Blanc d'Espagne.*

Chiar înainte de a adormi, depune o floare la mormântul lui Clotilde. Este singur și mut.

Doarme.

Visează că înoată împreună cu fiul său, că se îndepărtează de mal, este motiv de bucurie, dar pe urmă, puțin câte puțin, devine îngrijorător. Etienne îi spune lui Valentin să se întoarcă. „Nu, tati. Rămân cu tine."

Etienne este trezit de o necunoscută îmbrăcată într-o bluză albă. Mâna ei este pe antebrațul lui, vocea îi este blândă, tonul liniștit, dar ferm.

- Bună ziua, domnule Beaulieu, mi s-a transmis că ați fost instalat în rezerva dumneavoastră. Cum vă simțiți? Profesorul a

primit dosarul dumneavoastră medical, luăm în calcul o operație pentru data de 3. Vom face mâine ultimele examene complementare și vă veți întâlni cu anestezistul. Vă dau câteva documente administrative de completat. Sora dumneavoastră ne-a informat de dorința pe care o aveți, de a nu fi reanimat dacă vom întâmpina vreo problemă în cursul operației. Va trebui să semnați o declarație pe propria răspundere. Aveți nevoie de ceva?

- Nu.

- Cina este servită la ora 18.30. Urmați un regim anume?

- Nu.

- Ceva alergii de semnalat?

-Nu.

- Sora dumneavoastră ne-a spus că nu doriți vizite din afară. în afară de ea, vreți să mai anunțăm pe cineva că sunteți la Gustave- Roussy?

- Nu. Voiam să fiu cât mai departe de Lyon.

- Un ultim lucru: aici aveți un formular unde să treceți numele persoanelor de informat în caz de urgență. Este preferabil să treceți mai multe.

- Nina și Virginie.

- Treceți datele lor complete. Și, dacă aveți numere de telefon fix și mobil, este și mai bine.

La șapte ani de la preluarea conducerii adăpostului, Nina primește un apel telefonic: mama ei tocmai a avut un atac vascular cerebral și se află între viață și moarte într-un spital din Caen. Dacă dorește să o revadă, trebuie să ajungă de urgență.

- Cum ați dat de numărul meu?

- L-am găsit în geanta ei.

Lili se întoarce din Cagnes-sur-Mer ca să o însoţească. „Nu am curajul să mă duc singură.”

Unde se află locul acesta: între viaţă şi moarte?

Nina descoperă o necunoscută lungită într- un pat la Reanimare. Nu mai este aceeaşi ca în seara când a văzut-o în grădină, cu maşina de cusut a lui Odile în braţe.

Marion s-a îngrăşat. Nina se întreabă dacă nu cumva este o greşeală în indicarea persoanei. Se duce să verifice la personalul medical:

- Sunteţi sigură că această femeie este Marion Beau?

- Te las singură cu ea, îi spune Lili înainte de a ieşi din salon.

Nina se panichează. îi este frică să rămână singură cu această femeie pe jumătate moartă. Ca să-i mai treacă de urât, începe să vorbească de una singură, ca şi cum ar participa la un grup de sprijin.

- Eu sunt, Nina. Cer iertare că nu pot participa când sunt invitată undeva. Las capul în jos. Să nu mănânc carne, pentru mine este ca un alcoolic silit să refuze un pahar de vin. Nici măcar un aperitiv? Nici măcar o bucăţică de cârnaţi? Pari suspectă, anormală, marginală. Trăieşti într-o lume unde vitele sunt filmate ca starurile de cinema la Salonul de Agricultură, sunt mângâiate, admirate. Iar după câteva zile, când porţile Salonului s-au închis, sunt omorâte. Mă şochează acest lucru. îmi aminteşte de viaţa mea cu Emmanuel, când am fost mai mult căsătorită, decât fericită. Trăiam într-o lume unde mă prefăceam. Lumea aceea despre care spui: *Prefer să nu* ştiu. Aud adesea: *Să te ocupi de un adăpost de animale este o chemare.* Poţi să cauţi

oriunde, doar acolo găseşti tot ceea ce este mai bun şi îţi oferă satisfacţie. Trebuie să rezişti. Nu o faci pentru a fi admirat. Să iubeşti animalele, nu doar să-ţi placă, altfel mori ae plictiseală. Sunt multe momente într-un an când îmi vine să las totul baltă. Să-i abandonez pe abandonaţi. Să îmi găsesc o slujbă liniştită, indiferent în ce loc, unde totul să fie curat, uscat, cald şi cu linişte. Unde să nu-i mai aud cum se ceartă între ei sau mă miros la fund când îi scot la plimbare. Unde să nu am tot timpul păr de câine pe haine pe post de bijuterii. Unde parfumul primit anul trecut, de Crăciun, să aibă un efect pe pielea mea. Unde ceilalţi să nu mă privească drept o femeie simpluţă, o nebună, o disperată. „A, tu te ocupi de animale. Cât câştigi?" Sau: „Sunt atâţia oameni care au nevoie să se ocupe cineva de ei." Este greu, chiar imposibil de explicat că, până la urmă, este cam acelaşi lucru. Fie că o faci pentru un om, fie pentru un animal, gestul este exact la fel. Odată cu trecerea anilor, găsesc aduşi în cutii de carton găini, iepuri, hamsteri sau nevăstuici. Oamenii îşi schimbă animalele de companie, dar nu şi obiceiurile. Fără a mai pune la socoteală apelurile anonime pentru a informa despre animale lăsate fără hrană sau apă. Câini de vânătoare sau alte animale care mor de oboseală la sfârşitul unei partide de vânătoare, îngrămădite într-o cuşcă sau sub un balcon. „Alo, vecinii mei au uitat de trei luni calul în grădină." „Alo, sunt doi tigri de la un circ, într-o cuşcă la soare, lângă rondoul de la supermarket'... Aici este serviciul de reclamaţii. Facem şi noi ce putem. Facem *zilele*

***porţilor deschise*, organizăm seri cu publicul, momente de socializare, altfel nu am rezista. Iernile sunt aspre, verile deplorabile. Când alţii pleacă în vacanţă, tu tragi din greu: recuperezi câinii care nu au dreptul la plajă în spatele maşinii şi pisici slabe, numai piele şi os. Trebuie să creezi locuri noi. Cuştile sunt arhipline. Ne descurcăm şi mai punem pereţi. Aici oprim toate animalele. Nu trimitem pe nimeni pe culoarul morţii. Pe lângă asta, Saloanele pentru Căţei[21] continuă să se înmulţească fără nici o ruşine. Oamenii de la Guvern fac legile. Iar Guvernul este la ani- lumină de rahatul lipit de cizmele noastre. Cel mai dur lucru este, probabil, să recuperezi animalul de companie al unui bătrân mort sau dus la azil, pe care nici unul dintre copii nu vrea să îl ia. Mi-a venit de mai multe ori să renunţ, am studiat anunţurile în ziar ca să găsesc o slujbă la birou, să fac o formare, să deschid un magazin de suvenire, dar nu. Pentru că într-o dimineaţă te scoli, te duci cu inima grea şi vine cineva să adopte, îţi schimbă cursul zilei, respiri mai bine, măcar ai fost de folos cuiva în această viaţă, care nu este mai puţin importantă decât o altă viaţă. Dincolo de aceasta, am avut o viaţă fericită cu tatăl tău.**

Cât timp a rostit aceste cuvinte, Nina nu s-a aşezat şi nu a atins-o pe Marion. Pe urmă, a plecat la fel cum a venit, cu Lili. Este prea târziu. Mama i-a lipsit, dar cu multă vreme în urmă.

Salon *du Chiot* – locuri unde crescătorii profesionişti de animale pun la dispoziţia publicului larg, spre vânzare, pui de câini şi de pisici, precum şi hrană şi accesorii.

Este aproape miezul nopţii. Nina tocmai m- a lăsat acasă la mine, două mii două sute şaptezeci de kilometri în maşină, cu doar câteva opriri scurte la benzinării, pentru a bea o cafea sau a mânca un sendviş.

Pe canapea o găsesc dormind pe Louise, şi nu pe pisică. Picioarele îi sunt acoperite cu o pătură, poartă blugi, preferaţii meu, un pulover de-al meu, o chestie veche şi urâtă, dar^ moale. Nicola este strâns ghem în braţele ei. în şapte zile şi-ajiublat volumul. Ai zice că nici nu mai este el. îmi las rucsacul jos, fără să fac zgomot, ca să nu-i trezesc. Louise nu doarme niciodată când este cu mine, ca şi cum ar trebui să fugă imediat ce apar zorii. Un blestem pe capul nostru şi doar eu îl pot anula.

Mă gândesc la prânzul cu tatăl meu la restaurantul Hotelului Drumeţilor, pe data de 18 august 1994, a doua zi după înmormântarea lui Pierre Beau.

Voia să sărbătorim că am luat Bacalaureatul, cu nota abia afişată, şi să-mi vorbească de viitorul meu la Paris. După mai bine de o săptămână, îmi pregătisem întrebările: *Serviciul tău, colegii, viaţa de la Paris, expoziţiile, concertele, te duci la teatru din când în cândP* Eu voi vorbi de muzică, de ultimele mele romane preferate, de Nina şi Étienne. Noi trei la Paris, dorinţa noastră de a locui împreună, CROUS.

Dar iată că Pierre Beau a murit. Bulversare totală.

A venit molfăind o gumă pe care a pus-o într-un şerveţel. Mi s-a părut scârbos, respingător. începea prost întrevederea noastră. A comandat două cupe de şampanie. *„Trebuie sărbătorit rezultatul tău. „*

Z ianuarie 2010

Mă cunoştea atât de puţin încât habar n- avea că tocmai îmi pierdusem singurul bărbat din viaţa mea. Unica mea figură paternă.

Am băut împreună o a doua cupă. La a treia epuizasem toate subiectele mele de discuţie, momentele de linişte veneau din ce în ce mai des £i eram beat. Era pentru prima dată când mă îmbătăm cu tata. Prima dată când m-am gândit la el ca la un tată.

- Ce vrei să mănânci?

- Ce-ţi alegi şi tu.

A comandat două aperitive şi meniul zilei.

- Vom lucra din greu pentru viitorul tău.

- Viitorul meu, în general, este incert.

- De ce spui asta?

- Păi, cine sunt... este ceva ca o greşeală de fabricaţie, i-am răspuns râzând.

- Nu înţeleg.

- Ai văzut filmul O *după-amiază de câine* cu Al Pacino?

- Este vechi, mi-a spus în timp ce mai sorbea din paharul de vin.

- 1975.

- A, da, exact ce-ţi spun şi eu: nu este chiar recent. Cred că l-am văzut, nu-mi mai amintesc... Nu ţi-e foame? Nu mănânci nimic,

- Este povestea unui bărbat care jefuieşte o bancă pentru a plăti operaţia pentru cel mai bun prieten al său. O operaţie foarte specială... O schimbare de...

- Este tristă povestea ta.

- Da, disperat de tristă.

M-am ridicat, sub pretextul că mă duc la toaletă. Aveam probleme de respiraţie, am urcat o scară, am ajuns pe un culoar lung, acoperit cu o mochetă roşie, sângerie. Uşa unei camere era deschisă, patul desfăcut,

fereastra întredeschisă, m-am aplecat în afară, m-am gândit să mă arunc pe trotuar, cu capul în față. Nina era cu Damamme, Étienne întins în pat cu Nina. Cearşafurile încă mai purtau mirosul corpurilor noastre.

Am văzut telefonul, am format numărul familiei Beaulieu, cel de reţea fixă, pe care-l cunoşteam pe de rost. Louise a răspuns.

- Eu sunt. Eşti bine?

- Da. Vrei să vorbeşti cu fratele meu?

- Nu, cu tine.

- Unde eşti?

- într-o cameră, în Hotelul Drumeţilor.

- Mă gândeam că iei prânzul cu tatăl tău.

- Sunt la masă cu el. Este jos, la restaurant.

- De ce eşti într-o cameră de hotel? Ai o voce ciudată. Ai băut ceva?

- Ne întoarcem amândoi în acest hotel?

- Păi, pleci să locuieşti la Paris.

- Mă voi întoarce în La Cornelie. De Crăciun. Oamenii se întorc la cei dragi de Crăciun. Promite-mi că vom fi împreună în această cameră, pe 24 decembrie, la miezul nopţii.

- Îţi promit.

Am închis. Mă gândesc că, dacă mi-ar fi spus: „Nu, vezi-ţi de treabă, tu şi hotelul tău!", m-aş fi aruncat pe fereastră. Louise nu m-a refuzat niciodată, este şansa vieţii mele. Cine se poate bucura că are un singur prieten care să spună mereu *da?* Am coborât, am terminat de mâncat, cu sufletul mult mai uşurat. Nu eram singură. în ziua aceea am ştiut că nu voi mai fi niciodată singură.

Louise deschide ochii. îmi zâmbește.

- Ştiu unde este Étienne, dar nu am voie să spun. Am jurat. La mulți ani, iubirea mea... A fost bine în Italia?

- Ți-am adus ulei de măsline, *pesto,* un șirag de mătănii cu efigia papei Francisc și roșii uscate. Étienne m-a întrebat dacă avem relații sexuale.

Louise izbucnește în râs, pe urmă în plâns. O iau în brațe.

- A trecut atâta timp, Louise. Tot mai vrei să-mi fii alături până devin femeie?

-Da.

O privesc și mi se pare frumoasă. Dacă aș fi știut să-i descriu exact în clipa aceea frumusețea, privirea, profunzimea, seriozitatea, cu urme de copilărie de pe chip! O splendoare.

- Dacă mă răzgândesc, dacă renunț încă o dată în ultimul moment, vei mai rămâne cu mine?

- Cred. Poate. Nu mai știu. Nu. Te aștept de prea mult timp.

- Este prima dată când îmi spui nu.

- Acum câteva zile am citit o chestie. Imaginează-ți că nu mai poți face nici o mișcare ani întregi pentru că ai pumnul închis în interiorul unui vas și, pentru a putea scoate mâna și a te elibera, ar fi suficient să dai drumul la ce ții în pumnul strâns.

Face un gest din mâna pentru a-și însoți vorbele:

- Deschizi pumnul, pierzi ce ții în el, obiectul cade la fundul vasului, dar ești liber.

Suntem în luna aprilie și ar trebuie să fie frumos afară. Așezată pe pietrișul plajei Cros, Nina observă biserica galbenă despre care Lili i-a

vorbit pentru prima dată în urmă cu cincisprezece ani. De atunci, Nina a intrat adesea ca să aprindă lumânări, *indiferent cine ai fi, protejează-i pe cei dragi mie*. De câteva luni, pe lista dorinţelor ei a apărut şi Romain.

În această dimineaţă marea se revarsă. Nuanţele de albastru se luptă cu cele verzi, linia orizontului este violetă, vântul usucă buzele.

Nina a ajuns la Cagnes-sur-Mer împreună cu Romain, după ce s-au hotărât brusc să petreacă sărbătorile de Paşte împreună cu Lili.

Romain şi Lili au plecat la piaţă. Ninei îi place foarte mult singurătatea. Să asculte muzică la player, să se detaşeze de lume de pe bucăţica ei de pământ observând Mediterana, valsul languros şi orbitor al mării, care face rău ochilor. Se gândeşte la bunicul ei. Nu l-a văzut niciodată.

începe să plouă. Se întoarce, urcă trei etaje ale vechii clădiri, cu dale de argilă roşie pe podea, cu mirosuri de bucătărie pe scară. Ajunge în balconul cu două uşi glisante din sticlă, întredeschise, ce vibrează în bătaia vântului, unde Lili a plantat răsaduri de roşii cherry în vase de aceeaşi culoare ca hainele: roşii, galbene şi verzi.

Pe urmă, Nina se duce în baie să se şteargă pe faţă şi să se privească în oglindă. Astăzi, Romain îi spune că seamănăjcu un amestec de chinezoaică cu o afgană. îi inventează un metisaj în fiecare zi. Este jocul lui de la trezire: „în dimineaţa aceasta eşti o turco-rusoaică..., arabo-polineziană..thailando-sârbo-croată..., italo-braziliancă..., italo-marocană... „

îşi trece mâna prin părul negru, tuns bob, ochii migdalaţi au aceeaşi culoare precum coafura, câteva pete maronii şi-au făcut de curând apariţia în jurul buzelor pline.

Telefonul sună, un număr ce începe cu 03. Recunoaşte prefixul regiunii Burgundia. Nu este nici numărul adăpostului şi nici cel al lui Simone.

- Nu puteam să mai aştept până marţea viitoare ca să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Vocea medicului şuieră precum vântul afară. Mylene Vidai l-a înlocuit pe doctorul Lecoq când cel din urmă a ieşit la pensie. Prima dată când a întâlnit-o, s-a simţit în siguranţă, consultaţia a durat mai mult de o oră. Nina i- a povestit despre copilărie şi despre ziua când a văzut dosarul medical al mamei sale în mâinile lui Lecoq, cu douăzeci de ani în urmă.

Mylene Vidai a căutat în calculator şi a văzut că dosarul lui Marion Beau fusese trimis dintr-un centru medical din Villers-sur-Mer în anul 1999. l-a contactat pe confraţii săi din Normandia:

- Bună ziua. Efectuez o cercetare genetică pentru un donator de organe şi aş vrea să ajung la doamna Marion Beau, o fostă pacientă de-a dumneavoastră, născută pe data de 3 iulie 1958...

Un minut mai târziu, Nina ţinea în mână adresa mamei, precum şi un număr de telefon,

Nina a păstrat ani de zile, pe fundul unui sertar, adresa şi cifrele mâzgălite cu o cariocă neagră. De mai multe ori a format numărul de telefon şi a închis înainte să răspundă cineva.

Pe urmă, a revăzut-o pe Marion între viaţă şi moarte, în anul 2011. Şi

a descoperit că şi mama avea numărul ei de telefon. Cum îl obţinuse? De ce nu s-au sunat niciodată? De ce aveau o aşa teamă una de alta?

La înmormântarea lui Marion au fost patru persoane: Nina, Lili, angajatul de la pompe funebre şi un omuleţ chel, cu ochii limpezi şi un aer de bunătate. Nina nu se aştepta să vadă în acea dimineaţă un necunoscut în cimitirul din Auberville. Parcă era un nepoftit venit la o sărbătoare pe care ar fi organizat-o.

- O cunoşteaţi pe Marion Beau?

- Da, era o prietenă din copilărie.

- Sunteţi tatăl meu?

- Nu, a zâmbit. Marion era doar o simplă prietenă.

- Nu există doar simpli prieteni.

Bărbatul a fost tulburat de cuvintele Ninei.

S-au salutat şi fiecare a plecat pe drumul lui.

După câteva săptămâni, Nina a primit o scrisoare la adăpost.

Dragă Nina,

Sunt Laurent, prietenul mamei tale. Neam vorbit foarte puţin la cimitir. Prea puţin.

Privind în urmă, îmi dau seama că ai dreptate: nu există simpli prieteni. A fost sora pe care nu am avut-o niciodată.

Ţi-am cunoscut bine bunicii, mai ales pe bunica ta. Acesta este unul dintre motivele pentru care îţi scriu. Pentru că ai nevoie să ştii de unde vii. Şi te-am simţit dornică de a afla cât mai multe.

Bunica ta a fost o femeie blândă

și delicată. Țin să știi că Odile Beau este una dintre cele mai frumoase amintiri pentru mine. Când făcea o prăjitură, făcea ^întotdeauna mai mult, ca să dea și altora. împărțea castroane cu supă celibatarilor și bătrânilor din cartier. Nu plecam niciodată de la ea cu mâinile goale. „Să le dai asta părinților tăi!", îmi zicea. Mereu o bucată de tartă, un borcan de dulceață, mere din livadă. Câteodată, ieșeam pe furiș din casă ca să nu mă vadă, mă săturasem să duc toate aceste lucruri pe care mi le punea inevitabil în brațe. Dacă ai ști cât de tare îmi pare rău acum!

Viața este nedreaptă, dar nu te învăț eu acest lucru, Nina. Este știut că diavolul îi love ște mai tare pe îngeri decât pe ticăloși, pentru c4 sufletul lor este mai ușor de devorat în 1973, Odile s-a îmbolnăvit. Vorbea de cancerul ei ca de o gripă mai puternică: „O să treacă." Nu voia să deranjeze prea mult, ți-am spus că era o delicată. Cu siguranță, prea delicată. Sănătatea i s-a deteriorat. De atunci, plecam de la ea cu mâinile goale, fără să mă mai ascund.

Marion s-a schimbat Ea, cea atât de drăguță și veselă, vioaie și dezinvoltă, a devenit serioasă și arțăgoasă. Mă jignea, înjura cerul, pe Dumnezeu și pe oricine îi venea la gură. Și, mai ales, își acuza tatăl. Era supărată pe el că nu a tratat cu seriozitate boala soției.

„Nu vrea să o ducă la spital, vrea să o păstreze ca pe o servitoare fa îndemână. La naiba, Lorent, mama va muri/" Am încercat să-i explic că bunicul nu era singurul responsabil. îi repetam: „Poți lasă gândurile

negre să-ți umble în jurul capului, dar nu le lăsa niciodată să-și facă în mintea ta cuib."—Dar Marion nu mă mai asculta.

Când Odile s-a stins la spital, bunicul tău i-a sunat pe ai mei ca să le spună că totul s-a sfârșit. Marion era la mine, a spart tot din casă, a fost de necontrolat.

N-a fost la înmormântare. Acest lucru a șocat tot orașul, dar nu-i păsa dacă șochează, suferea prea mult ca să se mai gândească la ce cred alții.

Din ziua aceea nu a mai pus piciorul la școală, a început să bea, să iasă în oraș, să dispară de acasă, să facă tot felul de prostii. Cu cât se distrugea mai mult, cu atât avea mai mult sentimentul că își distruge tatăl. Nu vreau să intru în detalii sordide care ar păta memoria lui Marion, mult prea tânără pentru o dramă așa de mare.—Să-ți pierzi mama înseamnă să pierzi o lume.

Continuam să mă întâlnesc cu ea, ne vedeam regulat într-o cafenea micuță din La Cornelie care nu mai există.

Mă întorc la tine.

M-ai întrebat dacă sunt tatăl tău.

Nu te numești întâmplător Nina. Dacă ai fi fost băiat, te-ai fi numit Nawal.

Într-o seară, Marion m-a anunțat că era îndrăgostită, că viața i se va schimba. Aveg. șaptesprezece ani, iar băiatul la fel. Îl cunoșteam din vedere, lua același autobuz ca și mine ca să meargă la liceu.—Se numea Idras Zenati, era kabil, un băiat timid, frumos. Marion s-a cumințit din clipa când l-a cunoscut pe Idras. Nu se mai despărțeau decât seara, când se întorceau la părinții lor. Marion lua autobuzul cu

noi, dar nu mergea la ore, îl aştepta într-o cafenea toată ziua.

A rămas însărcinată. Cei doi îndrăgostiţi îşi planificaseră sarcina. Doreau să plece din ~~propriile~~ familii ca să-şi întemeieze un cămin. Cum nu erau majori, făcuseră deja demersurile ca să afle cum se pot descurca legal

Dar totul s-a năruit.

Imediat ce Idras a început să vorbească despre tânăra de care era îndrăgostit, franţuzoaică, însărcinată cu el şi viitoarea lui soţie, tatăl lui i-a interzis să mai vorbească. A doua zi şi-a luat toată familia în Algeria. Au plecat ca hoţii, lăsând totul în urma lor ca să scape de ruşine.

Idras abia a reuşit să o anunţe pe Marion prin telefon: „Mă iau cu forţa, mă voi întoarce când voi fi major. Aşteaptă-mă, mă voi întoarce."

Marion era însărcinată în şase luni. La golul şi absenţa din jurul ei s-a adăugat singurătatea. Nu mă avea decât pe mine. Ceilalţi o alungaseră.

Am sărbătorit majoratul ei înainte cu o lună de naşterea ta, noi doi, iar Marion făcuse un plan diabolic pentru a-l distruge pe bunicul tău, cum spunea ea.

A născut şi te-a adus aproape imediat la el, înainte de a se muta în regiunea pariziană, cu mine. Pentru că, după ce te-ai născut, mama ta s-a refugiat la mine. Locuiam împreună într-o cameră de la mansardă. Eu îmi continuam studiile, iar ea lucra într-o brutărie din cartier. Nu voia să mai audă de şcoală, de învăţare, de viitor, de Idras.

„Până la urmă, este mai bine că a plecat", îmi repeta. „Ce-aş fi făcut cu un soţ la vârsta mea? Mintea.

Spera mereu că, atunci când va împlini optsprezece ani, Idras se va întoarce în Franța și că vor merge împreună să te ia de la bunicul tău.

Dar el nu s-a mai întors vreodată.

Și, mai rău, Marion era atât de tare supărată pe Pierre că a lăsat-o pe Odile să moară încât a inventat o poveste îngrozitoare. L-a făcut să creadă că tu erai rodul unui viol. „Dacă i-ai fi văzut fața când i-am povestit asta", mi-a mărturisit zâmbind trist. „Mama este răzbunată."

Am implorat-o să-i spună adevărul bunicului tău, că ești un copil născut din dragoste, că, dacă nu o va face ea, îl anunț cu. Mi-a răspuns: „Toată lumea m-a trădat. Ny o face și tu, Laurent, nu tu. „ într-o seară m-am întors de la facultate. Marion plecase. Mi-a lăsat un bilețel: „Mulțumesc pentru tot! Te sărut" încetase să vă mai aștepte, pe Idras și pe tine.

îmi închipui că tatăl lui Idras l-a convins că Marion era o curvă, că nu putea fi el tatăl copilului. Dacă ar fi avut ocazia să te vadă măcar pentru o clipă, ar fi înțeles adevărul.

Marion m-a mai sunat câțiva ani după ce a plecat. Trăia în Bretagne, făcea comerț ambulant cu un tip întâlnit acolo: „Pe bune, Lolo, sunt bine, am viața mea acum."

Qe însemnă „am viața mea acum"? în vara anului 1980 am fost în vizită la bunicul tău. Tu te jucai în grădină. Am fost tulburat să te văd. Erai atât de drăguță, o căprioară. Da, am această amintire despre tine, un animâluț grațios și blând. Mi-ai spus: „Bună ziua, domnule/" Mi-au dat lacjimile.

în ziua aceea, i-am povestit adevărul lui Pierre că erai copilul lui

Idras Zenati şi că nu era nici un dubiu în această privinţă. Părea că mă crede. Mi-a răspuns: „Nina este micuţa mea, nu contează a cui este, este micuţa mea”.

Iată, Nina, ştii acum mai multe lucruri despre tine.

Îţi las numărul meu de telefon şi o fotografie pe care am găsit-o, cu clasa. Tatăl

tău este al doilea din primul rând, de la

stânga la dreapta, cel cu un pulover cu dungi

albastre. În fotografie are şaisprezece ani.

Te îmbrăţişez,

Laurent

Nina l-a privit multă vreme pe adolescentul frumos, cu privirea limpede şi blândă. Îi venea să strige în gura mare: „Este tatăl meu! Am un tatăl Uitaţi-vă la el cât este de frumos!”

Fotografia a ajuns în acelaşi sertar unde pusese adresa lui Marion din Normandia, cea mâzgălită pe o hârtiuţă, în urmă cu doar câţiva ani, de doctoriţa Vidai.

Tatăl său va avea mereu şaisprezece ani.

Idras şi Marion se iubiseră, este tot ce mai conta.

Bunicul o crescuse, este tot ce mai conta.

Iar ea se născuse dintr-o iubire de tinereţe.

Aşteptase această scrisoare toată viaţa. Şi a venit până la urmă.

Nina este tot în baie, cu telefonul lipit de ureche. Aude pe scară râsetele lui Romain şi ale lui Lili, doi adolescenţi pe un hol de şcoală. Romain este zburdalnic ca un fluture şi are aceeaşi bucurie ca a copiilor de

care se ocupă.

- Nina, tocmai am primit rezultatul analizelor.

întoarcerea la realitate este brutală. Vocea lui Myléne Vidai este aproape solemnă. Nina se gândeşte imediat la boala lui Étienne şi a lui Odile. La oboseala acumulată de săptămâni, la durerea de spate, manifestată prin junghiuri şi zvâcnituri... Nina tremură, se aşază pe marginea piscinei. Se gândeşte la toţi trei şi la Romain. „Ne era totuşi atât de bine."

- Unde sunteţi?

- Pe malul mării, şopteşte Nina.

- Nu sunteţi în La Cornelie?

Myléne Vidai părea contrariată.

- Nu, răspunde Nina. Am plecat la o plimbare de weekend.

- Singură?

- Cu prietenul meu.

„Cuvântul prieten este tare prostesc", îi trece Ninei, deodată, prin cap, „dar nu precum companion, pe care-l las pentru câinii mei. Şi nu vreau să-i spun medicului meu ceva de genul tip sau iubit."

Suntem în luna aprilie şi ar trebui să fie frumos afară.

închide cu cheia uşa băii. Ascultă vocile vesele ale lui Lili şi Romain venind din bucătărie. „Ei încă nu ştiu nimic", îşi spune.

Ninei îi vine să încheie convorbirea. „Ce-ar fi dacă am aştepta săptămâna viitoare pentru veştile proaste..."

- Am ceva grav? şopteşte într-un final.

- Deloc, Nina, totul este perfect.

- Atunci, ce s-a întâmplat?

- Sunteţi însărcinată.

în această dimineaţă, N ina m-a văzut pentru prima dată. M-a privit

multă vreme tn timp ce lăsam treizeci de kilograme de bobiţe pentru câini sub inscripţiile ABANDONUL UCIDE şi VĂ RUGĂM SA ÎNCHIDEŢI BINE POARTA LA IEŞIRE.

Privirea nu i-a alunecat precum picăturile de ploaie pe impermeabilul meu.

S-a apropiat de mine zâmbind. Ploua torenţial. Purta nişte cizme de cauciuc prea mari şi ducea în mână un furtun lung pentru stropit, pe care, până la urmă, l-a lăsat jos, în spatele ei.

Mulţumesc cititoarelor şi cititorilor mei. Pasiunea voastră îmi luminează fiecare zi din viaţă şi mă îndeamnă să continui. Sunteţi promisiunea mea pentru zile minunate ce vor veni.

Mulţumesc celor trei fiinţe esenţiale: Valentin, Tess, Claude.

Mulţumesc celor trei îngeri păzitori ai mei: Mickaël, David şi Gilles.

Mulţumesc întregii echipe a ADPA, Adăpostul Annie-Claude Miniau: www.refuee-**âdP^gueugnon.org**

Mulţumesc lui Maud, directoarea adăpostului, care m-a ajutat să o învăţ pe Nina.

Mulţumesc lui Annie, preşedinta adăpostului, care m-a sunat într-o zi ca să le devin naşă.

Când scriu aceste rânduri, Badi, cel mai în vârstă câine, pleacă în familia adoptivă, iar Boulet s-a întâlnit cu Pascale în cer vara trecută.

pentru ajutorul lor continuu.

Mulţumesc tuturor adăposturilor, de orice tip şi oriunde ar fi. Fiecare fiinţă ar trebui să aibă un adăpost. Mulţumesc VOLUNTARILOR din lumea întreagă.

Mulţumesc inegalabilei familii Albin Michel: fără voi, eu nu aş exista.

Mulţumesc remarcabilei echipe de la *Livre de Poche.*

Mulţumesc inegalabililor din grupul Indoclime, eroii mei dintotdeauna. Talentul vostru, victoriile voastre, celebrările voastre, ce poveste frumoasă! Nicola, Olivier: mulţumesc pentru atenţia voastră. Este o bucurie şi o mândrie imense.

Mulţumesc lui Philippe Besson, pentru cartea *Arrête avec tes mensonges* („Oprește-te

cu minciunile”). Necesitatea apariţiei volumului Trois este graţie sau din cauza dumneavoastră.

Mulţumesc lui Vincent, Noa şi Boaz, pentru că mi-au încredinţat puţin din adolescenţa lor.

Mulţumesc lui Steph pentru că mi-a oferit multe.

Mulţumesc lui Cécile şi lui Dominique, care au avut o mie de vieţi, din care una de poştaş.

Mulţumesc comitetului meu personal de lectură, prietenilor, familiei: Maëlle, mama, tata, Tess, Claude, Angèle, Julien C. (care mi-a şoptit ultimele rânduri), Juju, Salomé, Sarah, Shaya, Simon, Caroline, Grégory, Amélie, Charlotte, Emilie, Audrey D., Audrey P., Béatrice, Florence, Eisa, Cath, Laurence, Ariette, Emma, Manon, Paquita, Carol, Paty, William, Michel şi Françoise.

Mulţumesc lui Christian Bobin, Baptiste Beaulieu, Virginie Grimaldi, François-Henri Désérable: v-am împrumutat numele şi nu a fost deloc întâmplător.

Mulţumesc celor care m-au inspirat şi sunt citaţi sau amintiţi în acest roman: Indochine, Calogero, Zazie, Joe Dassin, Etienne Daho, Francis Cabrel, Michel Berger, Alain Souchon, William Sheller, Alain Basnung, Kurt Cobain, Nirvana, Bono, U2, Depeche Mode, Pierre Perret, Philippe Chatel, A-ha, Maica Teresa, Sora Emmanuelle, Lady Diana, Jean-Jacques Goldman, Peter Falk, Richard Kalinoski, Irina Brook, Simon Abkarian, Corinne Jaber, Dario Fo, Victor Hugo, Faïza Guène, Nancy Huston, Patrick Süskind, Isabelle Adjani, Camille Claudel, Danièle Thompson, Claude Lelouch, Henri-Georges Clouzot, Jean-Pierre Jeunet,

Jean- Loup Hubert, Luc Besson, Patrick Poivre d'Arvor, Jacques Pradel, Patrick Sabatier, Christophe Dechavanne, Jean-Luc Delarue, Bernard Rapp, Marcel Pagnol, KOD, les Inconnus, Lio, Jacno, Larusso, Françoise Hardy, The Cure, Madonna, Mylène Farmer, Enzo Enzo, The Cranberries, INXS, The Clash, Oasis, The Pixies, Sonic Youth, Spacemen 3, Bérurier Noir, Matthieu Chedid, Billy Ze Kick şi Gamins en Folie, madame Bléton, Roger Federer, Marie Trintignant, Nelson Mandela, Cabu, Wolinski, Stromae, Prince, Michael Jackson, David Bowie, Jim Courier, Youri Djorkaeff, Cock Robin, The Christians, 2 Unlimited, Bruce Springsteen, Négresses Vertes, Mano Negra, Jim Morrison, Johnny Hallyday.

Mulţumesc lui Vincent Delerm, care mi-a adus atâta fericire încât îi voi mulţumi *ad vitam*.

Mulţumesc lui Éric Lopez, Sylvaine Colin, Alain Serra, Isabelle Brulier, Patrick Zirmi, Marie-France Chatrier, Stéphane Baudin, Emilie şi Benjamin Patou, Vincent Vidai, Yves-Marie Le Camus, Didier Lopes, Michel Bussi şi Agnès Ledig.

Mulţumesc Laurei Manei: când mi-ai dedicat *La Délicatesse du homard*[2]*, am dat peste Virginie.

Mulţumesc tuturor animalelor trecute, prezente şi viitoare din viaţa mea. Mă îmbogăţiţi sufleteşte.

Laure Manei, *La Délicatesse du homard* („Delicateţea homarului”) – roman apărut în 2018, în colecţia *Livre de Poche*